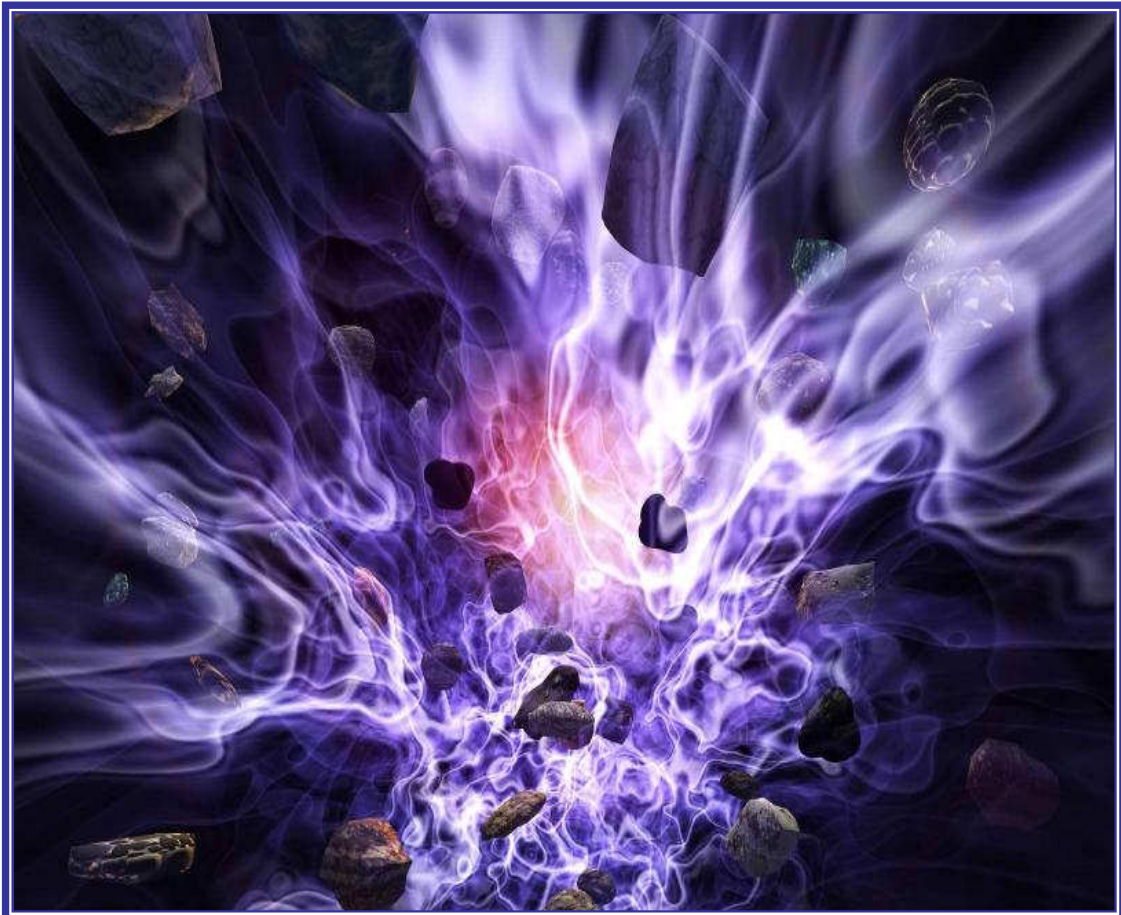

KUN ÁKOS

EZOTERIKUS VILÁG

**Mottó: „Minél fejletlenebb az élet,
annál szűkebbek a korlátok,
amelyek körülveszik.”**

Frissítés: 2023. május 12.

Az Ezoterikus Világ a Kun Elektronikus Könyvtárból tölthető le.

Cím: <http://kunlibrary.net>

A Kun Elektronikus Könyvtár a Magyar Elektronikus Könyvtárból is elérhető, a letölteni kívánt mű weblapjának **FORRÁS mezejére kattintva.**

A <http://kunlibrary.net> honlapról tölthető le a 672 egzotikus gyümölcsöt és zöldséget tartalmazó 33 nyelvű album legfrissebb változata is, 13 464 képpel illusztrálva. Terjedelme: min. 900 MB. Ugyanitt érhető el az 550 kontinentális zöldséget és gyümölcsöt ismertető 33 nyelvű album rendszeresen frissített változata, ami jelenleg 11 042 képet tartalmaz. Terjedelme min. 660 MB. Ezen a honlapon található egy könnyűzenei slágerlista is, amely 1931-től napjainkig az összes magyar slágert tartalmazza. Az előadó nevének kiválasztása után pár másodperc múlva meghallgathatjuk, illetve videoklip formájában megtekinthetjük kedvenc dalainkat a YouTube-on. Jelenleg 8375 dal található ebben a gyűjteményben, több mint 57 944 változatban.

Ennek a műnek [TEXT-HTML](#) változata az adatbázisokba történő indexelést szolgálja, a benne található szakkifejezések internetes keresését segíti elő.

**Az Ezoterikus Világ karikatúrákkal illusztrált,
olvasásra szolgáló [Word](#)- és
platformfüggetlen nyomtatást lehetővé tevő [PDF](#)
változata az alábbi honlapról tölthető le:**

<http://kunlibrary.net>

A Word-ös változat azoknak előnyös, akik szerkeszteni szeretnék a szövegállományt, vagy fel akarják nagyítani a benne található képeket. Teljes méretben történő kiemelésük csak itt lehetséges. (Kattintsunk a képre és a Ctrl + C billentyűkombinációval másoljuk Vágólapra. Utána nyissuk meg a Paint programot, és a Ctrl + V billentyűkombinációval küldjük a képszerkesztő munkalapjára. Végül mentjük el JPEG formátumban.)

Olvasásra a PDF formátum a legalkalmasabb. Ez a változat ugyanúgy fog megjelenni, ahogy én kiserkesztettem. A Word különböző változataival ellentétben itt nem csúszkálnak el az oldalak, a képek nem torlódnak a lap aljára. (A Word minden változata másként szerkeszti a dokumentumot. Ennek oka, hogy az elválasztó segédprogram folyamatosan korszerűsödik. Emiatt egy Word 2003-ban kiserkesztett 600 oldalas dokumentum Word 365-ben megnyitva több mint 20 oldallal rövidebb lesz, melynek következtében az eredeti szövegmező teljesen szétesik. A PDF dokumentum azonban nem változik, és a világ minden számítógépén, sőt tableten is megnyitható. A Word-el ellentétben itt betűtábla problémák sem lépnek fel, mivel ez a formátum magával viszi az összes felhasznált fontot. A képek teljes méretben történő kiemelésére, és a szövegmező korlátlan mértékű nagyítására azonban nem alkalmas. Az URL-ek viszont PDF-ben is aktíválhatók, ezért gond nélkül kattinthatunk a webcímekre, és rákapcsolódhatunk az Internetre. Azért is érdemes a Word-ös és PDF-es változatot tartalmazó tömörített mappát letölteni, mert ebben olyan segédanyagok is találhatóak, amelyek jelentősen megkönnyítik a könyv használatát.

A HTM változatot ne használjuk olvasásra, mert ebben nincsenek képek. Emiatt jelentős többletinformációtól és esztétikai élménytől fosztjuk meg magunkat. Ebben a Google kereső számára készített változatban a lábjegyzetek is csak körülményesen (végjegyzetek) formájában használhatók. A szövegformázások jelentős része is eltűnik, emiatt a szövegállomány nehezen olvasható. Az ömlesztett szövegállományban az egyes fejezetek megtalálása sem könnyű, mert a tartalomjegyzék oldalszámjelölő mezői nem működnek. Összességében ez a változat nem nyújtja a könyvolvasás élményét, és rongálja a szemünket.

BEVEZETŐ

Ez a könyv eredetileg folyóiratként indult. Alapítási dátuma 2004. július 15. Létrehozását az „Ezoterikus körkép” és az „Ezotéria kiteljesedése”, valamint az „Ezotéria kivitelezése” című könyveim sikere ösztönözte. 30 éve kezdtem el ezeknek a műveknek az írását, és ez alatt sok olyan információhoz is hozzájutottam, amelyek nem kötődnek szorosan az anyaghoz, így nem kerültek be a könyveimbe. Kár lett volna azonban felhasználatlanul hagyni őket, mivel a témával kapcsolatban rengeteg hasznos ismeretet tartalmaznak. Ezeket a járulékos információkat ebben a formában szándékozta közreadni. Itt jelentek meg azok az érdekes tájékoztatók, élménybeszámolók, amelyeket az olvasóim juttattak el hozzám. Ennek a lapnak a hasábjain válaszoltam a közérdekű levelekre is.

Az „Ezoterikus Világ” fő feladata azonban az volt, hogy hírt adjon az ezoterikus fejlesztések állásáról, a legfrissebb fejleményekről. Mivel ezen a téren még nem történt meg a sokak által megjövendölt áttörés, és a technikai fejlesztések sem indultak el kellő mértékben, nem dúskáltam a hírekben. Meggyőződésem, hogy ez a folyamat magától nem fog beindulni, ezért ezzel a folyóirattal is igyekeztem elősegíteni az első lépések megtételét. Abban reménykedtem, hogy erőfeszítéseim hamarosan követőkre találnak, és hasznos tanácsaikkal mind többen fogják szívügyüknek tekinteni civilizációnk megmentését.

Ez a folyamat azonban nem indult be. Sőt a helyzet sokkal rosszabbra fordult. Rendszer-váltás után, a vasfüggöny felhúzásával ránk zúdult a nyugati ezoterikus szakirodalom. Százával jelentek meg a korábban tiltott könyvek, alig győztük olvasni őket. Az 1990-es években négy ezoterikus folyóirat is indult nálunk, telis-tele érdekes hírekkel, hasznos információkkal. Aztán jött az infláció, és a nyomdai papír és festékárak rohamos emelkedése miatt sorra mentek tönkre a szakfolyóiratok. Mára csak egy ezoterikus folyóirat maradt. Ez sem fogja sokáig bírni a költségnövekedést, mert időközben az energiaárak is elszálltak, és az élelmiszerárak rohamos növekedése miatt a lakosság vásárlóereje lecsökkent. Könyvekre, szakfolyóiratokra már nem futja a családi költségvetésből, ezért egyre kevesebben tudják megfizetni a csökkenő példányszám miatt is folyamatosan dráguló folyóiratokat. A digitálistechikában is ez a helyzet. Ma már a korábbi négy közül csak egy számítástechnikai folyóirat maradt talpon.

A drasztikusan lecsökkent szakirodalom miatt nincs miről írni. Ezért ezt a művet a továbbiakban könyvvé alakítva adom közre. Az elmúlt 20 év alatt belegyűjtött információk kellően érdekessé teszik ezt a művet. Ha nem lesz folytatása, akkor is érdemes elolvasni. Remélhetőleg a jövőben változik a helyzet, és túljutunk az apokalipszis borzalmain. A szakirodalom megszűnésével ugyanis leáll a fejlődés. Ha nem lesz hol megjelentetni, nem fognak eljutni hozzánk a földönkívüli üzenetek. A túlvilági istenek, fénylények figyelmeztetései sem érkeznek meg hozzánk. A kontaktok ugyan megkapják az üzeneteket, de ha nincs kinek továbbítani, ez tovább rontja az amúgy sem rózsás helyzetünket.

Budapest, 2023. május

Kun Ákos

Életképek

A folyóiratokban, napilapokban tallózva több olyan cikket olvashatunk, amelyek jellemző képet adnak korunkról, társadalmunk jelenlegi állapotáról. Kár, hogy ezek az írások hamar a feledés homályába vesznek. Másnap új hírek jönnek, és a régi számok papírkosárba vándorolnak. Sokak szerint a háromnapos napilapot már kézbe venni sem érdemes. Ez azonban csak a napi politikai eseményekre vonatkozik. Az igazán értékes cikkek ugyanúgy időtállóak, mint a könyvek. Csak senki sem gyűjti őket össze, nem hívja fel rájuk a figyelmet. Arra pedig csak nagyon kevesen hajlandóak, hogy egy-egy tartalmas cikk megtalálása érdekében 36 oldalas, lepedőnyi méretű napilapokat hónapokra, évekre visszamenően végigolvassanak. Erre ma már senkinek sincs ideje. Így ezek a cikkek idővel feledésbe merülnek, az utánunk jövő generációk számára elvesznek. Ennek elkerülése érdekében emeljünk ki néhányat a legérdekesebb írások közül, hogy az utókor is tanulhasson belőlük. Elsőként kezdjük egyik égető gondunkkal, modern nevelési elveink következményinek felvillantásával:

„A kisfiú alig lehet 5-6 éves, és teli torokból bömböl. Ömlenek a könnyei. Az anyja kezénél fogva vonszolja kifelé a szupermarketből. Amint kiérnek az ajtón, a kölyök odavágja a csokit a falhoz. Nem ilyet akartam, kiabálja. Nekem az a másik kell, amit a tévéreklámban láttam.

– Eldobtad a csokit, most már nem kapsz fagyaltot – próbálja fegyelmezni az anyja. De csak azt éri el, hogy a gyerek kirántja a biciklijét a keréktámasztó vasak közül, és földhöz vágja. Aztán ahol éri megtapossa. A jövő-menők mosolyognak, a fejüket csóválják. Amúgy az esemény szót sem érdemel, hiszen úgyszólván mindennapos.”

(Koblencz Zsuzsa – Népszabadság, 2004. július 7. (10. oldal)

A Nagykörúton, csúcsforgalomban araszol a villamos. A jármű tömve van. Az egymással szemben levő székek egyikén egy kedves öreg néni kuporog, a másikon egy nő ül gyerekével az ölében. A kissrác himbálja a lábát, és állandóan belerúg a néni térdébe. Az öregasszony egyre hátrébb húzódik, várja, hogy az anya mikor szól rá a kölyökre. De mivel ez nem történik meg, udvariasan megszólítja az anyát:

– Elnézést, hogy zavarom, de a kisfia folyamatosan rugdossa a lábamat. Legyen szíves, szóljon rá.

– Mit akar? – reccsen rá az anya –, nem fogom egy vénasszony miatt korlátozni a gyerekeket személyi szabadságában! Foglalkozzon a saját dolgával, ne az én gyerekekkel!

A villamoson mindenki döbbsen nézi a jelenetet, míg egy tipikus rocker (acélbetétes csizma, tarfrizura, feszülő gatyá, bőrkabát, a füléről levett hallgatóból üvölt a metál zene) kiveszi a szájából a rágógumit, és komótosan beledolgozza nő hajába. Utána így szól:

– Engem se korlátoztak gyerekkoromban!

Gyermekeink kényeztetése kultusszá vált. Már az érintettek is allergiásak a gyermekközpontú magatartásunkra. Bächer Iván egy rendkívül szellemes cikk formájában világít rá a jelenlegi helyzetre:

– Nézze meg, doktor úr! Teljesen kész a gyerek. Egész éjjel nem aludt, megállás nélkül bóg, alig eszik valamit, elrontotta a gyomrát is. Hát mi baja van ennek a gyereknek?

– Hadd nézzem csak. Aha. Sóhajts! Úgy... Nyisd ki most a szádat. Úgy. Na, hát ez teljesen egyértelmű. Ma már a negyedik ilyen esetem.

– Mi a baj?

– Várjon csak. No, kicsi Lalika, mondd meg nekem szépen: szeretnéd-e, ha jönne a Mikulás megint? Jó-jó, nem kell sírni, nem kell kiabálni, Lalika, nyugodj meg, nem jön a Mikulás, nem jön most egy jó ideig. Látja, asszonyom, ez egyértelmű: idült mikulásitisz.

– Micsoda?

– Mikulás-mérgezés. Tipikus tünetek. Álmatlanság, sírás, hányás, hasmenés.

- Jézusom!
- Hány Mikulás-ünnepségen vett részt a gyerek a héten?
- Hát volt neki Mikulás az óvodában egyszer, ugye. Aztán én elvittem a munkahelyemre, az apja elvitte az ő munkahelyére, mert elváltunk, tudja, doktor úr. És másnap elvitte a nevelőapja is az irodai Mikulásra.
- Ez volt a mostoha Mikulás.
- Úgy van. De volt még egy baráti Mikulás, tudja, összejött a régi társaság, már mindenütt van két-három gyerek. Aztán elugrottunk az én szüleimhez is...
- Mami-Mikulás.
- Úgy is lehet mondani. A papa is beöltözött, hát az valami csuda volt, a gyerek nem ismerte meg! És aztán este persze megjött az igazi Mikulás, az itthoni.
- Az volt a Fő-Mikulás. No, igen. Világos. És súlyos. Egy ilyen kicsi gyereknek egy Mikulás is sok. Nem tudja mire vélni, hova tenni azt se. De ennyi Mikulástól már összezavarodik egészen. Arról már nem is beszélve, hogy teli van ilyenkor az utca is Mikulásokkal...
- Ne is mondja, doktor úr.
- Mindenfelé Mikulások kóricálnak, vonulnak, sereglenek ilyenkor. Nem lehet lépni a rengeteg Mikulástól. Mikulás bukik rá a gyerekre a villamoson, a boltban, a parkban.
- Honnan tudja ezt ilyen jól, doktor úr? Képzelve, a gyerek már ki se akart jönni az utcára.
- És ahány Mikulás, annyiféle. Látja, maguknak is volt Elő-Mikulás, Utó-Mikulás, Al-Mikulás, Fő-Mikulás, és fogadni mernék, hogy lesz még Pót-Mikulás is.
- Kettő, doktor úr, kettő.
- Látja, asszonyom. Rengeteg a Mikulás. Elszaporodtak mértéktelenül. Nem is tudja, hogy hány Mikulás fordult már elő a praxisomban. Volt Házi Mikulás, Vad Mikulás, Al-Mikulás, Iker-Mikulás, Mű-Mikulás, Gumi-Mikulás, Vándor-Mikulás, Sorozat-Mikulás, Kóbor-Mikulás, Párt-Mikulás, Mélymagyar Mikulás, Szoci-Mikulás, Más Mikulás, Tarhás Mikulás, Sztráda-Mikulás, Pláza-Mikulás, Pikulás Mikulás...
- Az semmi, doktor úr, de minálunk idén Alternatív Mikulás is volt. Egy csinos fiatal lány, piros csizmában, rövid szoknyában. Haza is kellett vinni a gyereket, úgy bőgött szegény.
- Borzasztó. Egyébként a legtöbb Mikulás maga is ordít, akár az ökör, bele a szerencsétlen gyerekek képébe, azt hiszik, úgy nagyobb lesz a tekintély.
- És mert nem hall jól a vattától. A legtöbbje ráadásul csinál még valami grimbuszt, nem tudja hol van, elfelejti és összekeveri a kölykök neveit, összevissza osztogatja az ajándékokat.
- Összekeveri a cetliket, amelyekre a szerencsétlen szülők ráírták a tudnivalókat. Így lesz Pistikéből Ferike, aki nagyon szépen furulyázik, holott nem is látott még furulyát, viszont nagyon ügyesen tornázik, de azért nem őt dicsérik meg, hanem a Nicolette-et.
- Mert a legtöbb Mikulás be is szivornyázik kicsinyt előtte. Próbálja kompenzálni a lámpalázat. Aztán pedig bűzlik, mint egy pálinkafőzde.
- Felnőtt se bírná ki ezt, nemhogy gyerek. Belebetegszik a legtöbbje a Mikulás-szezonba. Mikulás-mérgezést kap.
- Mit lehet ezzel csinálni, doktor úr?
- Kérem, egy igen szigorú Mikulás-elvonókúrára lesz szükség. Pirosat senki ne vegyen föl, általában semmi ne legyen piros. Nyugalom kell a gyerekeknek, csend, félhomály. Legokosabb ilyenkor pár napra valami kies faluba húzódni el. Ha a családban akadna szakállas, azt meg kell beretválni...
- Az bajos lesz, doktor úr. Az uramnak hatalmas szakállája van. Ráadásul Miklósnak is hívják, de őhöz most szólni sem lehet. Képzelve, az Interneten rábukkant valami játékokra egy dán termőtalajgyártó cég weboldalán. Délután hat és hét között kell megtalálni valamit, ezért ahogy megjelen, már ül is le a géphez, mert aki előbb klikkel, az ajándékot kap, és ő már nyert egy gyönyörű fajanszot vagy micsodát. Aki mindennap játszik, az valami nagy ajándékot is nyer-

het. Teljesen belebolondult ebbe a keresésbe. Rájött, hogy más oldalakon is vannak hasonló keresőjátékok, és most azokat szemezgeti. Gyakran éjfél után kettőig vakul a masina előtt...

– És mit kell megkeresni?

– Hogyhogy mit? Hát kis Mikulásokat. A legutóbbit a dán cég pénzügyi elszámolásában leltem meg. Nagyon büszke volt magára.

– Asszonyom. Itt a tudomány megáll. Nem tehetünk mást, várunk.

– Mire, doktor úr, mire?

– Hát a húsvétra, asszonyom. Akkor jön a nyuszi.

– És minden kezdődik előlről?

– No, igen.

– Hát köszönöm, doktor úr. És mivel tartozom?

– Amennyit gondol. Ide dobja csak, bele a puttonyomba.

Népszabadság – Hétvége melléklet, 2003. december 13. (11. oldal)

Nem kívánom senkinek, hogy húsvéti nyúl legyen. Mert én most az vagyok. Mondta is anyácskám a születésemkor:

– Jaj, szegénykém, kár, hogy ilyen szép fehérre sikeredtél, mert az embereknek az a mániájuk, hogy hozzád hasonló nyuszikat ajándékoznak a gyerekeiknek húsvétkor!

Igaza lett, sorra kerültem egy szép tavaszi délutánon. Épp a testvérkéimmel játszadoztam Julika néni Pest környéki portáján, amikor beállított a tüske hajú unokaöccse, és sokáig sutyorogtak. (Jelzem, az én apukámnak szép sima a szőre, és nem áll égnek, mintha áramot vezettek volna bele...) Aztán Julika néni szépen kiemelt a testvéreim közül, és átnyújtott „Tüskefejnek”. Becsületére legyen mondván, hozzátette:

– Zsoltikám, imádom a nyulaimat, vigyázz rá! És két hét múlva várom vissza!

Nem vagyok én gyáva nyúlfiú, mégis megrémültem, reszketett az orrom, a lábacska, mindenem. Pedig akkor még nem tudtam, hová kerülök. Kezdjük azzal, hogy Tüskefej még ahhoz is buta volt, hogy igazi meglepetést szerezzen a gyerekének. Húsvétvasárnap reggelén, tehát amikor hazaértünk, azonnal kitett a legnagyobb szoba közepére, és diadalmasan kiabálta:

– Na, mit szóltok?

Én még jobban reszkettem, majd ijedtemben – hogy is mondjam...? – kicsi golyócskák jöttek belőlem. Igen, bekakiltam. És körülöttem szerteszét gurultak az apró golyócskáim. Több se kellett a feleségének - aki illett hozzá, mert neki sem volt normális szőrzete, piros haját viselt! – rögtön üvölténi kezdett.

– Megvesztél? Egész nap takarítottam, és te idehozol egy kakáló nyulat!

– Mindent tönkretesz! – ordított vissza Tüskefej, majd mondott egy csomó borzalmasan csúnya szót, mire Piroshaj még rondábbakat rikácsolt, aztán Tüskefej úgy becsapta az ajtót, hogy majd kiszakadt a helyéből.

Ekkor már annyira reszkettem, mintha valaki rázna belülről, közben Piroshaj összesöpörte a golyócskáimat, közben sírva fakadt. Ettől megnyugodtam – ezek nem engem, hanem egymást ölik meg –, és észrevettem egy gödröcskés arcú kislányt a szoba sarkában. Kicsi volt, mint én, és legalább úgy félt, mint én. Pedig „Gödröcske” már megszokhatta volna a szülei őrzöngését. A velük töltött hét alatt megfigyeltem, hogy vagy egyetlen szót sem szólnak egymáshoz, vagy veszekednek. Higgyék el nekem, nincs olyan nyúlcsalád, aki befogadná őket! Ez nem a mi színvonalunk. Lássuk először Piroshajat! Ő sokat böngött – eleinte sajnáltam, később már nem –, közben mindenkivel erőszakoskodott. Mert csak ő tudta, mi a helyes. Már a második napon a számba akart gyömöszölni egy hatalmas répát, de én felláztam, és kirohantam a kertbe. Amíg hajkurászott jókedvem lett – én voltam a gyorsabb –, és arra gondoltam, hogy én szerető családban élok, önálló akarattal rendelkező nyuszi vagyok. Nem elég, hogy idehoztak, ez a hatalmaskodó nőszemély még az életfunkcióimat is szabályozni akarja. Ha tehetné, azt is előírná, mit gondoljak. Hát nem! Piroshaj a lányával is

hasnólóan bánt. Hülye és drága játékokat vett Gödröcskének, de ha nem örült eléggé, vagy ha nem ette meg a főztjét, vagy nem énekelt és szavalt, amikor a cicomás barátnőit vendégül látta, vele is ordított, mint a Tüskefejjel. Aki viszont csak a pénzről beszélt. Sokat evett, sörözött, de leginkább a szobájában ült, ha néha-néha otthon volt.

Amikor már nem féltem annyira, belopóztam a szentélyébe. Képzeld el, egy olyan valami előtt ült, ami hasonlít a tévére, és mindenféle nénit nézegetett, aztán hosszú leveleket írt. Biztosan a néniknek... De ők ketten soha nem bújtak össze, mint az én anyáskám és apáskám esténként, hogy szülessenek még kicsi testvérek! Ezért volt Gödröcske egyedül. Ezért ült örökké a tévé előtt, és unta a rengeteg játékát. Amúgy én nem bírok tévét nézni, pedig megpróbáltam. Megfájdult a fejem, és a sok szörnyűségtől nem tudtam aludni. Gödröcske ki is jött hozzám a teraszra éjszaka, és betakargatott. Megszerettem! Simogatott a pici kezével, az ölébe vett, úgy etetett. Szegényke! Én csak egy hete vagyok itt, de már fáj a gyomrom. Ez biztosan valami neurotikus izé, ami csak az embereknek van. Mindenesetre boldog vagyok, mert Piroshaj utál, és már sokszor kiabálta Tüskefejnek, hogy húsvéthétfőn vissza kell vinned a „kakálógépet” az öreglánynak. Eszerint nem dobnak el egy ligetben vagy erdőben, vagy egy autópálya szélén, mint sok sorstársamat. Én visszakerülök Julika nénihez – aki olyan jó, mintha nyúl lenne –, meg az imádott családomhoz. Csak ez a kedves, szomorú Gödröcske... Mi lesz belőle az emberek között?

V. Kulcsár Ildikó – Nők Lapja, 2013. március 27. (20-21. oldal)

Ez a pillanatkép Budapest egyik cipőboltjában készült, de megörökítője ugyanezt tapasztalta volna a nyugati világ bármely országában, a XXI. század elején:

„A cipők gyönyörűek, és átkozottul drágák. Hegyes orrúak, kényelmesek, lágy, puha bőrűek. Az áruk 18 ezer, 20-24 ezer. Gyorsan eldöntöm, hogy nem veszek semmit, de azért felpróbálok egy bordó túsarkút. A fenébe, jól áll! Amikor megnézem az árát, úgy teszem vissza, mintha égetné a kezem. Ekkor veszem észre a polc előtt ácsorgó tizenéves lányokat. Erős smink »egyenfekete« festett haj, márkás cuccok, a nyakban mobiltelefon. A legeslegdrágább, most divatos típus, fényképet is lehet vele küldeni. (Jelzem én már nagyon várom, hogy feltaláljanak egy olyan leveseskanalat, amellyel ebéd közben lefotózhatom a családomat, vagy legalább lejátssza az Örömodát. Na, mindegy...) Az alacsonyabb lány fütyül a cipőkre, inkább a mobilját babrálja. Biztosan ismerik azt a külvilágot kizáró arckifejezést, amellyel egyesek – társaságban, értekezleten, közérthben, bárhol – hosszú percekig nyomogatják az apró gombokat. Nos, a lány is így nyomkod, majd durva hangon kiált a barátnője felé: »A rohadt kurva életbe, jött egy SMS, de csak a díjcsomagokról! Fél hat van, kettő óta senki sem hívott! Gáz mi?« A barátnője megvonja a vállát, a lány pedig keserűen engedi le a mobilját.

Látom a szemén, hogy nagyon rosszkedvű. – Szegénykém! »Bekajáltad« a reklámokat? Elhitted, hogy az a csudára modern, pörgős »mobilézés« majd csapattaggá tesz, és hirtelenjében telis-tele lesz baráttal? Senki sem mondta, hogy a drága mobil kevés ahhoz, hogy érted aggódó, igaz barátait legyenek? Nem mondták, hogy az érzelem, a kapcsolatok nem tárgyakban testesülnek meg? – gondoltam, miközben tovább figyelem. Ő dühösen nézegeti a cipőket – vigaszt keres – és mit tesz Isten? Épp az a bordó gyönyörűség jelent számára gyógyírt, amelyiket néhány perccel ezelőtt tettem vissza a polcra. Próbál, tetszik neki, hamarosan indul a pénztár felé. Az arcán azonban nincs öröm. Már nem csak őt, hanem a szüleit is sajnálom.”

V. Kulcsár Ildikó – Nők Lapja, 2003. november 5. (37. oldal)

A (Z) Zombi generáció

Igaz, hogy már az 1970-es évek elején megemlítették egy, a közeljövőben megszülető, fantasztikus generáció eljövételét, a legtöbbször mégis a 2000-es évek elején esett szó erről a „csodanemzedékről”. Különböző, meglehetősen pozitív jelzőkkel illették őket: indigó-, kristály-, vagy épp szivárvány-gyermekek. A legfőképpen ezoterikus körökben népszerű elméleti fejtegetések szerint ez a generáció az, mely alapvető változást hozhat az emberiség életében, és ők lesznek azok, akik egy magasabb minőséget, szellemi szintet érhetnek el, ezáltal pozitív irányba állítva a teljes civilizáció

menetét. A szülők nagy része méltán büszkélkedett azzal, hogy az ő csemetéjük is efféle indigó-gyermek, aki az átlagnál nagyobb intelligenciával rendelkezik, nem tűri a tekintélyelvűséget, és úgy általában egy szebb jövő letéteményese, egy magasabb rendű emberiség előfutára.

Aztán jött a nagy kiábrándulás, és azt vesszük észre, hogy jelenünkben a már-már profetikus tulajdonságokkal rendelkező generáció bejelentkezése az életbe valahogy elmarad. Az indigókultusz szép csendben elhalt, és mostanra már alig-alig akad valaki, aki komolyan gondolja, hogy a 2000 környékén született gyermekek megválthatják az egész világot és a jövőt. Sőt, ennek éppen az ellentétje kezd egyre markánsabb formát ölteni, és az egykor büszke szülők szomorúan konstatálhatják, hogy csemetéik nem csak velük veszítették el a kapcsolatot, hanem a valósággal is. Ha egyáltalán bármi igaz volt ebből az indigó-mítoszból, az legfeljebb annyi, hogy a Z-generációnak is nevezett nemzedék (a továbbiakban az egyszerűség kedvéért Zéknek fogom nevezni őket)¹ valóban merőben más, általánosítható tulajdonságokkal rendelkezik, mint eleik. Öntudatosabbak, ez igaz. Amennyiben az akaratoságot öntudatoságnak tudjuk be, hát mindenképpen. Ugyanez vonatkozik a nagyobb önbizalomra is, ám ez szerény megfigyeléseim szerint sokkal inkább egy álca, egyfajta pán-cél, ami mögött súlyos identitászavar húzódik meg.

Az indigókkal kapcsolatban sokszor jelentették ki (még mindig úgy 2000 környékén), hogy elutasítják a megkövesedett, idejétmúlt társadalmi normákat, így például nem szeretik, ha mindenféle napirend szerinti életmódra kényszerítik őket, és azt sem viselik el hosszú távon, ha felesleges dolgokkal (például tanulás az iskolarendszer keretein belül) terhelik le egyébként nagyszerű intellektusukat. Mindez tényleg jellemző a Z-generációra, ezt manapság láthatjuk-tapasztalhatjuk. De azért szögezzük le gyorsan: Sajnálatos módon az említett sajátosságok egyáltalán nem mint pozitív, konstruktív értékek jelentek meg és érvényesültek a mára immár tinikké és ifjú felnőttekké vált „csodagyermek” társadalmában, hanem ezzel ellentétes módon egy befelé forduló, a valóságot nem csak megtagadó, de szinte gyűlölő, értékeket teremteni és felmutatni sajnálatos módon képtelen, sajátosan konfekcionált elmék lettek a jellemzők. Az indigók, kristályok és szivárványok rendkívül jó alapanyagoknak bizonyultak a tömeges agymosást megcélzó projektek számára, hiszen ők immár egy emberként költöztek át a valóságból a virtuális térbe, ahol a lehető leghasznontalanabb tevékenységekbe temetkezve váltak igazi zombikká.

A nagy és szép remények tehát váratlanul teljesen összeomlottak, gyermekeink, akik minden előző generáció számára a jövőt, a szebb és jobb folytatás ígérését hordozták magukban, mostanra a jövőtlenség, az általános apátia és az egyre veszélyesebb mértékű közöny, illetve elbutulás letéteményeseivé lettek. De hogyan történhetett ez? Nos, igen nagy dőreség lenne egyes-egyedül a Z-generáció tagjait hibáztatni azért, amivé lettek, és amiért a civilizációnk jövőképe egyre zordabb, fenyegetőbb szörnyalakat kezd ölteni. Ehhez azért mi magunk, a szülők is vehemensen hozzájárultunk, hiszen az X-generáció (ők azok, akik nagyrészt a Zék szülei lettek) sem büszkélkedhet például kiváló nevelési elvek kidolgozásával és azok következetes, rendíthetetlen alkalmazásával. Az X-ek ugyanis megadták magukat az egyre embertelenebbé váló korszellemnek, nem lázadtak, nem volt nagyobb forradalmuk, világszintű mozgalmuk, inkább konformista módon igazodtak a kor kihívásaihoz (pl. globalizáció, az amerikanizált konfekció-kultúra terjedése és terjesztése), ezzel pedig igen masszívan hozzájárultak az Elit által irányított civilizáció egy világrendbe erőltetéséhez és ahhoz, hogy ez a trend globális dominanciát vívjon ki magának.

Gyermekeiket többé-kevésbé magukra hagyták, a pénz és anyagi javak hajszája közben alig voltak otthon, inkább a munkahelyeken sínylódtak másod és harmadállásokban. A nevelést rábízták először a televízióra, aztán a világhálóra. Ez mostanra végzetes hibának bizonyult. Azt ugye tudjuk, hogy a televízió egy tömegpusztító fegyver. Tömegeket képes súlyos mértékben lebutítani, lealjasítani, agymosó jellege vitathatatlan és azzal is tisztában vagyunk, hogy a tévé tulajdonképpen az Elit

¹ **Korosztályok modern elnevezése:**

Veteránok: 1925 – 1944

Baby Boomer: 1945 – 1964

X generáció: 1965 – 1981

Y generáció: 1982 – 1994

Z generáció: 1995 – 2010

egyik legsikeresebb eszköze a társadalommérnökségi projektjében. Úgy csinál zombit százmilliókból, hogy az áldozatok észre sem veszik, ahogyan szép lassan kiradírozzák valós énjüket és annak helyére egy konfekcionált, egyenszabású, szinte teljesen üres, örömtelen, majdhogynem robotizált ál-személyiséget teremtenek. Ez történt a magára hagyott Z-generációval is. Amíg apu-anyu a pénz után futott egész nap, addig a Z-gyerek naphosszat a tévét bámulta, majdhogynem hipnotikus állapotban és így azt az értékrendet sajátította el, amit a „CSŐ” sugárzott az elméjébe napi több órán keresztül. Ez pedig nem más, mint egy dehumanizált világkép, ami arra tanít, hogy egyrészt ne foglalkozz a valóban fontos dolgokkal, másrészt hajszold a könnyed élvezeteket, és persze megteremtette az alávaló celeb-antikultúra iránti igényt, avagy igénytelenséget.

Amennyiben a Zék számára a tévé volt a dajka, úgy a világháló lett a nevelőjük, tanár bácsijuk. Az Internet vezette be őket a nagybetűs életbe, vagyis annak silány másolatába, ami bitekből, pixelekből és szmájlikból, lájkokból áll össze. A chat-alapú kommunikáció elsorvasztotta mind az írás, mind az olvasás iránti vágyat, igényt és igényességet, és ez a nemzedék immár rövidített kifejezésekkel, primitív ábrákkal fejezte és fejezi ki magát, persze csak röviden, tömören, mert az a célszerű. Csakhogy ez kihatott a gondolkodásukra is, a rövid, egyszerűsített mondatszerkezetek sematikusává váltak, és a mindennapi életben is elterjedtek. Továbbá mivel a Zék általában a virtuális térben beszélgettek egymással.

Korábban én is észrevettem magamon, hogy amikor a családomról készítettem videót, vagy fényképeket, igazából az eseményeken kívül helyeztem magam, és holott fizikailag jómagam is jelen voltam ezeken az eseményeken, azokat egy közvetítő közegen keresztül (kamera, fényképezőgép, újabban okostelefon) éltem meg, ha megéltém egyáltalán. Néha, amikor erre rádöbbsentem, leengedtem a készüléket, és éreztem, ahogy a tényleges valóság szele megcsap. A jelenség mostanra globális problémává nőtte ki magát. Hiszen néhány éve igen nagy divat lett mindent azonnal, online közvetíteni, fotókat és videókat ma divatos szóval élve instant megosztani. Egy kiránduláson, vagy utazás során, de bármilyen közösségi eseményen jóval több megfelelő artikuláció is afféle luxussá lett köreikben. Képzeltetik, hogy mindez milyen hatással lehet az általános intellektusra. Rádásképpen miközben a Zék tengernyi időt töltöttek el tévénezéssel, majd a világhálón történő szörföléssel, szinte észrevétlenül hagyták el a lelki-szellemi fejlődéshez eddig elengedhetetlennek tartott tevékenységeket.

Például elfelejtettek olvasni és ezzel együtt szöveget értelmezni. Nem ismerkedtek meg sem Verne, sem más klasszikusok nagyszerű történeteivel. Elmaradtak az indián történetek, ifjúsági regények. És miután ezek nem hatottak rájuk, rajtuk keresztül nem lettek kíváncsiak a világunk különlegességeire, csodáira, nagyszerű tájaira, egyáltalán semmire. Nem mutatnak érdeklődést a történelem, a művészet és a természet iránt. Szerintük mindez hülyeség. No és megerőltető időpazarlás, mert egy könyv elolvasása helyett sokkal szórakoztatóbb számítógépes játékokkal mulatni az időt, amelyekben egy órán belül ház méretű halmokba lehet gyilkolni a virtuális ellenfeleket. Nagyon jó móka, fejleszti a reflexeket és a döntéshozatali mechanizmusunkat. És minden mást súlyosan elsilányít. Persze nem a játékokkal van itt a gond, hiszen azok egy egészséges személyiségben egy szintén egészséges egyensúlyt tartva valóság és virtualitás között semmiféle kárt nem okozhatnak. Csakhogy ez esetben az a helyzet, hogy a Dajka (vagyis a tévé) már kellően előkészített, simára gyalult elméjű generációt adott át a Nevelőnek, vagyis a világhálónak. Így ezek a gyerekek már akkor abnormálisan sérülékenyek és sebezhetőek voltak, amikor először bevilágította sápadt arcukat a monitor vibráló fénye.

Szülők sehol, szabályok, rendszerűség, komolyabb elvárások nincsenek, szinte adta magát a mostani, szinte kétségbeejtő helyzet. A Zék minden iránt közönyössé váltak, ami nem egy képernyőn keresztül élhető meg. (Például akadtak olyan, a gyermekektől származó megfogalmazások, amelyekben a szülőket túl lassúnak, túl régiesnek, és tessék megkapaszkodni túl offline-nak írták le!...) Komoly pszichológusok kongatják folyamatosan a vészharangot (talán már későn) és próbálják bizonygatni, hogy a magára hagyott és tévé-, illetve internet függővé vált, illetve tett gyermekeink, és ezzel együtt a civilizációnk normális jövője vált módfelett bizonytalanná. És mi a helyzet most, mi a társadalom reakciója erre a figyelmeztetésre? Jóformán semmi. A szülők tehetetlenül tárják szét karjaikat, ők igazán nem érnek rá erre az egészre (mármint a módszeres nevelésre, eleve az

ott és együttlétre), és miért is tagadnák meg gyerkőceiktől a modern technológia által biztosított nagyszerű kütyük használatát. Mert ugyebár, ha már nekünk nem adatott meg mindez, legalább ők lubickoljanak benne önfeledten.

A Zék szinte ösztönszerű módon tagadják meg a hagyományosnak számító fejlődési-fejlesztési és pedagógiai alapvetéseket. Tapasztalhatjuk, hogy hevesen lázonganak az iskolarendszer, a tanulnivalókkal szemben, mondván, azoknál jóval praktikusabb ismeretekre lenne szükségük a jövő társadalmában. Mert ugye a Szép Új Világban már nem lesz trendi a műveltség, tájékozottság, az alapvető ismeretek elsajátítása-birtoklása. Ebben, az Elit által irányított Szép Új Világban arra lesz szükség, hogy miképpen lehet minél több pénzt keresni azért, hogy minél több, pillanatokon belül elavuló kacatot vásárolhassunk, ezzel kifejezve és magunkon hordozva a társadalmi hierarchiában elfoglalt státuszunkat jelképező szimbólumokat, mivel ugyebár „annyi vagy, amennyid van”. Mármint szám és összecszerűen kifejezve. Irodalom? Művészetek? Ezeket nem lehet pénzre váltani, ezektől nem lesz menő kocsim, telefonom, táblagépem (oké, tabletem), nem leszek tőlük szép és csinos, vagy cool.

Az iskolarendszer ellen ágálók több szabadidőt követelnek maguknak, tanóraszám csökkentést, mert túl vannak terhelve. Egri csillagok helyett Csillagok háborúját és Az Igazság Ligája képregényeket. Mert most az a trendi. Ezeket könnyebben meg lehet emészteni, mert nincs bennük semmiféle szellemi tápanyag. A kötelező olvasmányok régies ócskaságokká váltak, és egyszerűen nem hajlandók azokon átrágni magukat. Ha megengedik, ezzel kapcsolatban egy személyes példa: A lányom iskolájában a nyolcadik évfolyamon immár nincs kötelező olvasmány. Megszüntették. Az irodalomtanár szerint azért, mert és most őt idézem „úgysem olvassák el, ha pedig mégis, akkor nem értik, hogy mit olvastak”. Ahogyan a kézírást kezdik kiölni a társadalomból (fontos személyiségjegyről van szó, úgyhogy tényleg le kell számolni ezzel), úgy a szövegértés és az alapvető számítási feladatok megoldásának készsége is megy a kukába.

Az Egyesült Államok tanárképző főiskolai felvételijén immár nem állítják leküzdhetetlen akadályok elé a diákokat, így nincs többé írásbeli vizsga! Vajon mivel foglalkozna szívesen a Z-generáció a jelenlegi tananyagok helyett? Történelemből például lehetne olyasmi tananyag, amiből megismerhetik a Facebook megalakulását és felemelkedését. Irodalom? Nos, nehéz dió, de megoldjuk: Harry Potter röviden kivonatos, 54 oldalas kiadás, egész tanévre elosztva. Földrajz teljesen szükségtelen, hiszen itt van a telefonomon a GPS. Matematika sem kell, ugyanilyen okból kifolyólag. Testnevelés? Ne már, mozgok eleget a virtuális térben! Persze ez így szándékos sarkításnak tűnik, de biztosak lehetnek abban, hogy nem járok messze a valóságtól, vagyis attól, amit a Zék annak hisznek.

De persze minderről nem a Z-generációsok tehetnek, legalábbis nem teljesen, sőt, még csak nem is az őket nevelő vagy nem nevelő X-nemzedék! Ez bizony korszellem, ráadásul egy mesterségesen, láthatatlanul, megfoghatatlanul ránk erőltetett antikultúra, amit a legfelsőbb szinteken terveztek meg és egy aprólékosan kidolgozott projekt keretein belül adagoltak be, mint valamiféle halálos szérumot. Apró cseppekben, minden egyes csepp el előidézve a szervezet további romlását, leépülését. A különböző kultúrák keveredése, az amerikanizált életstílus és gondolkodásmód elterjedése világszerte, a liberális filozófiák térnyerése és az összes olyan folyamat, ami összefüggésbe hozható a globalizációval, együttes hatásként lépett fel gyermekeink életében és hozta ki belőlük a legrosszabbat. Pedig ők sem alávalóbbak képességek tekintetében, mit mi, avagy nagyapáik-nagyanyáik voltak, sőt! Észrevehetően korábban érnek, hamarabb nyiladozik az értelmük, intelligensek, nyitott gondolkodásúak, jó darabig toleránsak és empatikusak.

Amíg ebben a korszakban vannak és nem csapja meg őket a digitális mocsár első bűzhulláma, valóban reménykedhettünk abban, hogy ők mások lesznek, még hozzá jó, pozitív értelemben. Csak ugye az a nagy helyzet, hogy a sokat átkozott iskolarendszer a fene nagy liberalizmus alatt szinte teljesen átalakult, megengedőbb lett, szabadabbá tette a diákokat, akik ennek következtében már délután kettő után otthon voltak, hiszen jóformán mindenhol megszűntek a délutáni foglalkozások. Apu-anyu pedig a legjobb esetben is csak este öt-hat óra körül érkezett haza a mindennapi robotból, fáradtan, frusztráltan, teljesen kifacsartan, ekkora pedig immár 3-4 órája vagy a tévé, vagy a számítógép, azon belül a világháló rendezte át a kicsinyek agyát. Ebbe nekünk vajmi kevés beleszólásunk volt. De mivel az Elitnek egy összetett gondolkodásra képtelen, a maga kis világába bezárkózó, se-

kélyes dolgokkal beérő emberanyagra lesz szüksége ahhoz, hogy minden különösebb ellenállás nélkül megvalósíthassa az Új Világrendet, így nem készültek országos szintű programok a jól mérhető és érzékelhető elbutulás, a kütyüfüggőség kezelése céljából.

Sőt, ennek éppen az ellenkezője történt. Reklámhegyek célozták meg a fiatal korosztályt, villogtatták nekik a legújabb okostelefonokat, a sikerfilmek pedig tudatalatti propagandát folytattak az „élj a mának” filozófia nagyszerűsége mellett. Kialakították az „én-enyém-nekem-magamnak” gondolkodásmódot, megtanították a gyermekeinknek azt, hogy ne foglalkozzanak semmi mással, csak önmagukkal. A filmes hősök korábban művelt férfúik és finom lelkű hölgyek voltak, mostanra csodaképességekkel rendelkező izomkolosszusok, akik francot sem tudnak semmiről, és még a szociopata Vasember is a számítógépes asszisztensével társalog, „Ő” a legjobb barátja. Mindemellett szinte az összes mai példakép antiszociális pszichopata. Nincsenek igazi barátai, elvonultan élnek, megtagadták az egész világot, és persze már nincs könyvtárszobájuk, csak egy MacBook az asztalon, amibe éjjel-nappal beletemetkeznek.

Hát persze, hogy ezeknek a tudatalatti sugallatoknak simán bedőlnek az ifjak! Mi pedig túl fáradtak, túl elfoglaltak, túl türelmetlenek vagyunk ahhoz, hogy ezt a gigászi ráhatást valahogy legalább megpróbáljuk egyensúlyozni. A hatalom tehát tudatosan nevel zombikat a Z-generáció tagjaiból,

mert arra van szükségük, hogy könnyen megvehető, a valóságtól elforduló felnőtteket neveljenek belőlük, akik az egyre fejlettebb virtuális technológia foglyává váljanak. Ők pedig addig is azt csinálnak a tényleges valóságban, amit akarnak. Senkit nem fog érdekelni. Gyermekeink ott lubickolnak majd a VR-világok millióinak egyikében, ahol bármit megtehetnek, még azt is elhitetik velük, hogy híresek és gazdagok, pedig nem azok. Egy egész nemzedék elé tesznek VR-eszközöket, ami valójában vakká és süketé teszi őket, és abban a kevés időben, amit a valóságban töltenek,

kiterjesztett valóság kontaktlencsékkel teszik számukra varázslatossá az egyébként ütött-kopott, legalsó szintű létezést. Ha pedig észreveszik, hogy a nem kiterjesztett valóság mennyire sivár, kézzel-lábbal menekülnek vissza a VR-világba, ahol egyébként még a munkájukat is képesek lesznek elvégezni, hiszen mindenki más ott van! Micsoda főnyeremény egy ilyen, immár szinte tökéletesen átmosott nemzedék az Elit számára!

Most, ebben a pillanatban rabolják, lopják el tőlünk saját gyermekeinket, lazítják meg a családi és bármilyen más jellegű érzelmi kötelékeket, rajtuk keresztül aprózzák fel és semmisítik meg a hagyományos és bevált közösségi rendszereket. Mi lesz utánuk? Persze ez még csak az előnemzedéke a Szép Új Világnak, mert jönni fog a következő, a mi unokáink, az immár nem betűvel, hanem talán számmal jelölt generáció, akiket elvileg a Zék fognak felnevelni. Azok a Zék, akik soha nem tanulták meg, milyen egy igazi családban élni, milyen elvárásokat kell támasztani egy gyerekkel szemben, hogyan kell vele bánni, és egyáltalán, azt sem tudják, hogyan neveljék, hiszen ők maguk is visszautasítottak minden hasonlót. Vajon milyenné válik az a generáció, amelyet egy súlyosan kütyü- és internetfüggő, éveket a VR-világokban töltő, minden empátiától megfosztott, végletesen lebutí-

tott, a világról mit sem tudó nemzedéknek kellene felnevelnie? Még belegondolni is félelmetes és egyébként talán jobb is, ha nem tesszük.

Talán az lesz az Armageddon-korosztály, a világvége gyermekei, az utolsó nemzedék. Már az is elképzelhetetlen, hogy a mai ifjak, ha eljön az ideje, felelősséggel tudjanak kormányozni, komoly, világszintű problémákat megoldani, kezelni, illetve olyan, fizikailag megfogható innovációkat kiötlelni, amik által garantált a további, szédületes fejlődés, amit eddig produkáltunk. No és a gyermekek? Ők lesznek azok, akik már hírből sem hallottak könyvekről, szüleiktől pedig csak azt látják, hogy egy szerkezettel a fejükön töltik a napjaikat pillanatnyi élvezeteket hajszolva, talán a szükséges tápanyagot intravénásan adagolva maguknak, nehogy véletlenül éhen vagy szomjan haljanak a féktelen és végeláthatatlan VR-móka közben.

Nem véletlenül írom ezt, ugyanis az utóbbi időben egyre több olyan eset történt, amikor az internetbe, számítógépes játékba belefeledkezett fiatal 48 vagy még több óra elteltével holtan fordult le a székről, mert egyszerűen kiszáradt. Egy távol-keleti házaspárnak a néhány hónapos kisbabája egyszerűen éhen halt mellettük, mert számítógépezés közben elfelejtették, hogy néha meg kellene etetni őt! Úgyhogy ez egy nagyon is valós veszély! Mi lesz itt 20-30 év múlva? – tesszük fel a kérdést egyre kétségbeesetten, és erre bizony a szakértők sem tudnak választ adni. A fejlődés, avagy degeneráció menete kiszámíthatatlan, túl sok a bizonytalansági tényező.

Reménykedni persze lehet. Egyrészt abban, hogy a Z-generáció előbb-utóbb úgyis kénytelen lesz úgymond megkomolyodni, hiszen kilépve a nagybetűs életbe, elhagyva a Mama Hotelt (így nevezik azt a szülői háttérrel és otthont, ahol még a húszas éveik végén is teljesen jól elvannak az ifjak), bekerülve a munka világába óhatatlanul is meg kell ismerkedniük az őket körülvevő valósággal. Ez az optimista hozzáállás. A pesszimistábbak szerint a Zék éppen most hagyják ki a szellemi-intellektuális érés legfontosabb szakaszait, így egészen más típusú felnőttekké válnak. Infantilisekké, érzelemszegényekké, akik továbbra is befelé, mesterségesen alkotott világokba fordulnak. A technológia fejlődésével pedig ez a trend még erősebbé és károsabbá válhat.

20-30 év múlva az Új Világrönd előszobájában találja magát ez a generáció, és ami a legnagyobb baj. Ezzel nekik nem lesz semmiféle komolyabb problémájuk. Azt sem fogják tudni, hogy egy elnyomó rendszer foglyai. Ott, a virtuális valóságban önfeledten szabadok lehetnek. De csak ott.

Trendi-fasizmus

Tudják, hogy miért van manapság immár minden 12 évesnek okostelefonja? Azért, mert, ha a saját kis közösségükben nem tudnak felmutatni egy legalább többé-kevésbé menő modellt, akkor azonnal céltábla válik belőle. Gúny tárgyává teszik, kirekesztik, idővel tönkreteszik és van, hogy öngyilkosságba hajszolják. A Zék elképesztő tökélyre fejlesztették a sajátos tren-

di-fasizmusukat, ami nem tűr el semmiféle eltérést, kilógást, különbözőséget az átlagtól, ami egyébként egy márkákon, brandeken alapuló, konfekcionált, minden egyediséget nélkülöző normarendszer. Az egyenember tökéletes receptje. Legyen ilyen és ilyen márkájú cipőd, ilyen és ilyen ruhád, telefonod, így meg úgy csináld meg a hajad, és ezeket meg ezeket a kifejezéseket használd. Szeresd ezt a celebet, azt meg utáld.

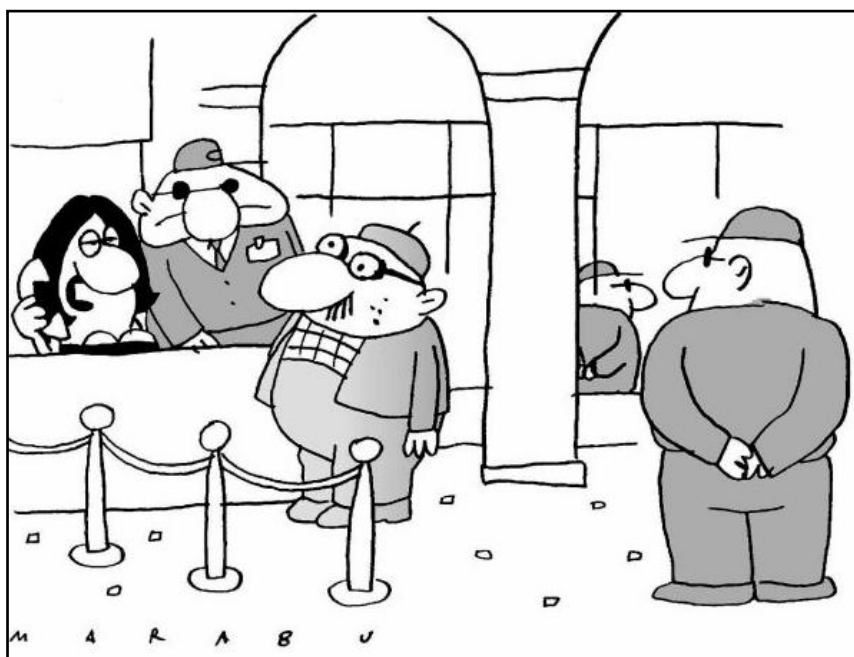
Ennek a generációnak minden egyes, az életben eltöltött mozzanata kőkeményen önszabályozva van, és ettől egyszerűen nem térhetsz el, mert azonnal köztutálatnak fogsz örvendeni. Legyel mindig online elérhető, lájkolj, ossz meg, semmi mással nem kell törődni. Ez olyannyira elhatalmasodott, hogy egy mai tini immár teljességgel elképzelhetetlennek tartja, hogy mobiltelefon nélkül töltsön el akár csak néhány órát! Hiszen ez esetben kiesik a vérkeringésből, nem kap értesítéseket az ismerősei tevékenységéről, nem képes megnyilvánulni, a többiek számára életjeleket adni, így aztán olyan, mintha meghalt volna!

Köröstyös György – Hihetetlen magazin, 2018. április (9-14. oldalak)

Drámai pillanatokát élhettünk át hétfőn, leállt a Facebook, az Instagram és a Messenger az egész világon. Szörnyű volt, hogy a legjobb barátnők csak úgy tudhatták meg egymástól, hogy éppen ki merre eszi a méregdrága salátáját, hogy fel kellett hívniuk a másikat. Elviselhetetlen fájdalom volt a tinik számára, hogy képek görgetése helyett elő kellett venni a családi fotóalbumot, és jókat kellett derülni a szülőkkel az óvodás képeken. Nem is beszélve arról a kínról, hogy a munkatársaknak a céges e-mailt kellett használniuk arra, hogy megbeszéljék a másnapi prezentáció részleteit. És akkor még csak nem is említettem az olvasást, az összebújós, telefonnyomkodás nélküli filmnézést, vagy csak egy egyszerű beszélgetést. Kemény lehetett. Tényleg kegyetlen volt az a hét óra, hiszen nem olvashattuk el egy friss posztban a legújabb motiváló idézetet Coelho-tól és társaitól. Hiába készültek el az agyonretusált szelfik, senki nem láthatta azokat, és ne is beszéljünk az emojikról, hisz a hiányuk fájdalma szinte leírhatatlan volt. Biztos voltak, akik ezt így élték meg, én őszintén be kell valljam, észre sem vettem, hogy megállt a világ. Vagy talán mégis, mert végre olyan jó volt egy nagyot lélegezni, mint Neo, amikor lekapcsolódott a Mátixról.²

Várhelyi Zoltán – Blikk, 2021. október 7-10 (2. oldal)

Tengernyi bajainkat tovább tetézi, hogy rohamosan nő az egymástól való elidegenedésünk. Mindenki begubózik, csak magával törődik. Az utcán, a buszon, a villamoson szenttelen pillantásokat vetünk egymásra. Kimondatlanul is közöljük embertársainkkal, hogy „a legcsekélyebb mértékben sem érdekel a sorsod. Egyáltalán nem izgat hogy vagy, sőt az lenne a legjobb, ha nem is lennél.” Mindennek oka az általunk kialakított modern társadalom. A fogyasztói társadalom valósággal elfogyasztja az embert. Ez a mindent és mindenkit áruként kezelő szemlélet

² A hétórányi leállás miatt a Facebook 70 millió eurónyi reklámbevételről esett el. Mark Zuckerberg vagyona pedig 5,2 milliárd euróval apadt részvényeinek tőzsdei árfolyamesése miatt.

vezetett a posztmodern embertípus kialakulásához, melynek legfőbb ismérve az „én kiüresedése” és a „végső elidegenedés”. A legszorosabb kötelékek a legmélyebb emberi kapcsolatok (szülő-gyermek-házastársi viszony) is rohamosan gyengül, egyre ridegebben és elutasítóbban bánunk mindenkivel. A fogyasztás mámorában észrevétlenül belopódzott életünkbe a közöny, a bizalmatlanság, a szertelenség. Már csak önmagunkat szeretjük, de azt is egyre kevésbé. Nem figyelünk a másikra, nem egymással, hanem egymás mellett élünk. Sokszor nem szándékosan tesszük, hanem a kor-szellem diktálja nekünk, kényszeríti ránk ezt a viselkedést. Valahogy „benne van a levegőben”, hogy most ezt kell tennünk. Nem muszáj, de mi engedelmessé válunk ennek a készletnek.

Emiatt restelljük magunkat, és nem merünk szembesülni az igazsággal. Az önmagunk előli menekülésnek számtalan formája van: a túlhajtott szex, a bulizás, a vásárlási láz, vagy a munkába való beletemetkezés. Mindegy hogy mi, csak állandóan lefoglaljon bennünket, ne maradjon időnk a meditálásra, a helyzetünkön való elgondolkodásra. Ennek során ugyanis rájövünk arra, hogy tévúton járunk, egész életünk haszontalan pótcselekvések sorozata. Nem azt tesszük, amit kellene, nem úgy viselkedünk, ahogy illene. Már az időnként megnyilvánuló ösztönös segítséget sem vagyunk hajlandóak elfogadni a másiktól. Egy csattanós ríposztba sűrítve jellemzi a jelenlegi helyzetet Pünköshti Árpád Népszabadságban megjelent cikke:

Ónos eső után az utcán csak a reménybe kapaszkodhatsz, meg a kesztyűdbe. Elöttem ifjú hölgy araszol. Trottórcipője nem erre a küzdelemre való. Kabátkája csípőig ér, a tomporán megfeszülő izomrostokon oda-vissza zongorázik az óvatosság és a félelem. Mintha kirántanák alóla a járdát, repülnek a lábak, kalimpál a kéz, földet ér az imént még finoman hullámozó fekete nadrág, feljajdul a kabátka szárnya. Mellé csúszom. Az arca még szebb. Barna a haja, ernyedten csukva tartja a szemét.

– Megütötte magát? Nem tört el valamije? – kérdem.

Kivirrad a kékeszöld szem. Néz rám. Nézek rá. Két idegen. Mozdítja a fejét jelezve, hogy ne tört el semmije. Nyújtom felé óvatosan a kezem. Lekapom a kesztyűm, hogy jobban megfoghassam. Kicsit belém kapaszkodva ügyesen fél térdre emelkedik, feláll. A jobb kéz még fogja a bal kezét. Fürkészük egymás arcát, és amikor enged a szorítása, megbillenek, és már repülök én is. Oldalt hengerdek, és kényszeredetten fölmosolygok Amarilliszre. Ő már kacag, mintha tudná, hogy ebben a repülő keresztségben milyen nevet kapott. Lehúzza a kesztyűjét, nyújtja értem a kezét. A tekintet jobban kapaszkodó, mint a kéz.

– Kar a lábé, láb a karé! – harsogom teli torokból. Hogyan jutott épp ez az eszembe?

Már egymás mellett állunk, fogjuk egymás kezét, és ő kacagva megismétli: *Karalábé!* A csillogó szemekben ott a derű. Mintha attól remegne meg, és már csúszunk, dőlünk, borulunk ismét. Felemelem a fejem. Ezt teszi ő is. Próbál feltápászkodni, és amikor nyúlnék érte, hogy segítsek, rám villan a tekintete, és ezt sziszegi felém: menj a francba! Felkelünk külön-külön, és amikor még egy dühös pillantást vet rám, belém remeg a düh: hülye tyúk, hisz ő rúgta ki a lábam!

Népszabadság, 2002. december 28. (7. oldal)

A harmincas hölgy beült az autójába, láttam, siet, mert a zacskókat bevágta a hátsó ülésre. Azonnal indított, de az autó köhörészett, jól lehetett hallani, amint a lemerült akkumulátor megmozdítja ugyan a motort, de annyira gyöngé, hogy elindítani már nem tudja. A nő arcára kiült a rémület, két kezét fölemelte, s ráejtette a kormányra. Aztán a fejét is ráhajtotta, lehúzta az ablakot, s azt mondta, ez nem lehet igaz. Egy bevásárlóközpont parkolójában történt, az autóm mellett álldogáltam. E helyzetet fölöttébb kedvelem, várni és nem bemenni nagyon jó. Nem azért, mert averzióim volnának az efféle üzletekkel szemben, rég túljutottam a magyar termék – olcsó termék dilemmán, s miután a hajdan hatvanforintos hazai biojoghurt újabban háromszázba kerül, rendre az utóbbi mellett kötök ki.

Ellépdeltem a hölgy irányába, aki ekkor épp a férjének telefonált. Azért mentem hozzá, hogy rávegyem, ne próbálkozzék többet, ne nyúzza szét teljesen az öreg akkumulátort.

– Tegnap határoztuk el, hogy új aksit veszünk - mondta őszinte kétségbeeséssel, amikor lehajoltam a vezetőülés melletti ablakhoz. És hozzátette: már szólt a férjének, menjen el az óvodába a gyerekéért. Az autót itt fogja hagyni éjszakára, nincs pénze arra, hogy trélerrel hívasson. Mi-

ként az sem lehetséges, hogy visszamenjen az áruházba, s „bikakábel” vásároljon. S mire mindezt végigsorolta, kezdte összeszedni a cókmojkját.

- Várjon még, ne rohanjon – javasoltam neki, mert nagyon bonyolultnak találtam azt, amit felvázolt.
- Körülnéztem, mert egyedül nem tudtam az autót megmozdítani.
- Bocsánat, segítségre volna szükségem – ezzel közelítettem egy középkorú férfihoz, de teljes megdöbbenésemre, mellette lépdelő asszonya nyomban sietősebbre fogta a lépést, a férfi pedig hátat fordított nekem.

Még egy esetben megtörtént szinte teljesen ugyanez. Végignéztem magamon, mi lehet rajtam annyira riasztó, hogy azonnal eliszkol előlem, akihez fordulok. De nem találtam semmi olyat, amittől magam is megijednék. Aztán tovább vártam. Az unokáikkal bevásárlókocsijukat tologató nagymamáknak nem szólhattam. Majd harmadszor is kudarcot vallottam, pedig ekkor már rafináltabb voltam. Az autójában szipogó nő felé mutattam, s azt mondtam, baj van az autójával. A harmadik megszólított azt felelte: sajnálja, „hívjunk” szerelőt, a férjének gerincbántalmai vannak, nem engedheti, hogy lökdösődjön.

Miközben vadásztam, eszembe jutott egy korábbi jelenet, amikor én magam álltam tehetetlenül – ugyanezen a helyen – a motorháztető fölött. Megszólalt a riasztó, közben blokkolta az indítást. Este volt, kissé már sötét is, buheráltam az autóm belsejében, közben sivákkolt a sziréna. Sorra mentek el mellettem a vásárlók. Senki nem akadt, aki odajött volna, s megkérdezte volna, mi a baj. Már azért is indokolt lett volna az érdeklődés, hogy nem lopom-e véletlenül az autót. Legalább tizenöt percembe telt, mire rájöttem, hol s milyen gombot kell megnyomnom ahhoz, hogy elindulhassak. Ennyi idő alatt vidáman el lehet kötni egy autót – ezt szűrtem le akkor magamban –, s a kutya se veszi észre.

Mi történt? Mi okozhatja az immáron teljesen megszokott elhárító mozdulatok széles körű elterjedését? Van az ilyenkor tapasztalható tekintetekben valami olyan többlet, mely túlmutat a szimpla segítség megtagadásán. Az elhárítás mellett tetten érhető az a körülhatárolhatatlan antigesztus, mely mögött megmagyarázhatatlan félelmek, sérelmek és csalódások rejlenek. „Persze, tologassam a méregdrága autód, de ha nekem kell valami, kórházban, iskolában, hivatalban, akkor coki, mi?” Vagy: „Gyere, gyere, Károly, vigyázz, még leütnek, miközben segíteni akarsz.” Vagy: „Mindenkinek oldja meg a saját problémáját!” Vagy: „Nem érek rá, nem látja, hogy rohanok?” Vagy: „A rohadt életbe, nem váltunk aprót, miért nem lehet ezt megérteni!” Vagy: „Nem tudom, nem vagyok idevalósi.” Vagy: „Húzz el, köcsög, elfoglalod az egész sávot.”

A negyedik megszólított örömmel segített. Pár másodpercig tartott az egész. Kitoltuk az autót az egyenes szakaszra, aztán egy lejtős területen belendítettük. A bajba jutott hölgynek azt mondtuk, ha sikerül, meg ne álljon. Ő ezt szó szerint értette, mert anélkül hogy visszaintett volna, minden különösebb hálálkodás nélkül, egy szemvillanás alatt elviharzott.

Rab László – Népszabadság, 2005. június 4. (5. oldal)

Mindenkinek – na jó, majdnem mindenkinek – van valami gyengéje. Előfordul, hogy saját maga észre sem veszi, ám szerencsére itt a társadalmi kontroll: mások előbb-utóbb rádöbbennek. Idős koromra úgy véltem, hogy ismerem már rossz szokásaimat – melyek felsorolásától helyhiány miatt eltekintek –, ám akadt egy, amellyel most kellett szembesülnöm. Mégpedig azzal, hogy én bámulom az embereket. Azt persze mindig tudtam, hogy érdekelnek. Mármint az emberek. Pedig gyanakodhattam volna, hogy ez nem normális. Így aztán nyugodtan nézegettem jártomban-keltemben azt, aki szembejött velem. Volt, aki viszonzta pillantásomat – leginkább a kisbabák és az öregek – de a többség rá se rántott. Érdeklődésem nem zavarta sem a walkmant hallgató fiatalokat, sem a hátukon nehéz táskával baktató, kavicsot rugdosó iskolás gyerekeket, sem a nagy szatyrokkal komótosan sétáló kukázókat, s legkevésbé a jól öltözött, határozott léptekkel siető fiatalokat, akik egyik kezükben mobillal, a másikkal diplomatatáskával igyekeznek kocsijuk felé, s közben – noha nincs harmadik, kezük! – már messziről kikapcsolják a riasztót. Hát megnéztem őket meg a többieket is, s ez eddig nem zavart senkit.

Ám az idén tavasszal úgy látszik, elfogyott embertársaim türelme. Egy kórházi folyosón ültem egymagamban, valami papírra vártam. Kiolvastam már az újságot, az összes tájékoztatót, feliratot, plakátot. Ekkor a folyosó végén megjelent egy csinos, fiatal takarítónő; gyors, szakavatott mozdulatokkal mosta a követ. Hát őt néztem. Amikor mellém ért a felmosó partvissal, készségesen a pad alá húztam a lábam. Ő pedig, anélkül hogy felnézett volna a nedves kőről, ezt mormogta:

– Most mit bámulsz? Gyűlölöm, ha bámulnak!

Lábával nagyot taszított a vödrön, kifröccsent a víz. Rossz kedve lehetett. Igyekeztem elfelejteni. Nyáron újabb jelzés érkezett. Összetalálkoztam az utcán azzal a hajléktalan asszonnyal, aki többnyire a mi házunk előtt tanyázik társaival. Eszembe jutott, hogy úgy is szándékomban áll elvinni néhány ruhát egy gyűjtőhelyre, hát miért ne adhatnám neki? Ezért aztán alaposabban végigmértem, hogy ráillik-e az én méretem. Észrevette pillantásomat, rám förmedt:

– Most mit bámulsz? És nagyot köpött felém, de nem talált el.

Mégis a Máltai Szeretetszolgálat mellett döntöttem. Aztán: sportosan öltözött maffiózó kerülget az utcánkban egy vadonatúj autót. Mikor mellé érek, éppen a műszerfalat tanulmányozza. Szúrósan rám néz:

– Most mit bámulsz; mama? Ne mondd má', hogy a tiéd!

Nyakigláb kamasz gördeszkázik a járdán. Egyenesen nekem tart. Elugrok.

– Most mit bámulsz? – nyerít rám. – Félsz, hogy nem tudok fékezni?

Ugyanez autóval. Egy terepjáró szinte derékszögben ráhajt a járdára. Rémülten lapulok.

– Most mit bámulsz? – kérdi a kikászálódó izomember. – Parkolni nekem is kell valahol!

A napsütötte utcán valami a fejemre zúdul. Odakapok, a hajamban csikk, morzsa, ropi, papírgalacsin. Felnézek. A második emeleti erkélyen dús idomú hölgy; a hűvös idővel dacolva, melltartóban ráz egy koszos pokrócot.

– Most mit bámulsz? – süvít le rám. – Te nem szoktál takarítani?

Részeg ember nyom egy kaputelefont. Hiába. Rázza a kaput, majd hatalmasat rúg az ólomüvegbe. Csörömpölés, naná, hogy odanézek.

– Most mit bámulsz? – kérdi fenyegetően. Te csak törődj a magad dolgával, nyanya.

Milyen igaza van. Lám a többiek jönnek-mennek az utcán, rá sem hederítenek. Nem, ígérem nem fogok többé bámulni. Még a tévét se nézem. Azokat az aktuális beszélgetős műsorokat semmiképp. Nehogy már valaki leszóljon nekem a képernyőről, és megkérdezze:

– Most mit bámulsz?

Inkább a magam dolgával törődöm. Nézem a virágaimat. Ők szeretik.

Janikovszky Éva – Népszabadság, 2000. október (26. oldal)

Mitől lesz nagy egy író? Görgy Gábor világviszonylatban is érvényes válasza erre a kérdésre: „Természetesen attól, hogy fogja magát és meghal. Amint meghal, egyszerre megnő, és ott magaslik a gyászoló kortársak előtt, mint a jegenyefa. Nem szép lassan, és fokozatosan nő, mint gondolnánk, hanem egyszerre, ugrásszerűen. Mint a villámcsapás ott terem, hirtelen nagy író születik. Nem kell hozzá más, mint hogy meghaljon. Abban a pillanatban, ahogy kiterítik, óriás lesz. Fekszik az író a ravatalon, és rohamosan, mondhatni ész nélkül nő az életműve. Neki a kisujját sem kell mozdítani. Valamikor minden egyes jelzőért meg kellett küzdenie. Most pedig nincs szüksége sem golyóstollra, sem írógépre. Lám milyen egyszerű, előbb is rájöhetett volna. A nagy életműhöz nem kell semmi más, csak annyi, hogy kiterítsék. Persze jó volna meg is élni ezt az életművet. Lubickolni a sikerben. habzsolni a magasztaló mondatokat. Jó lenne élvezni, hogy mekkora író lett belőle. Csakhogy ez lehetetlen. Ellenkezik a természet és az enyészet törvényeivel.

Aztán lezajlik a temetés, a magasztaló sírbeszéd, majd a gyászolók hazakullognak. A robbanás-szerű tehetség-növekedés is abbamarad. Lassan megfeledkeznek róla, mekkora nagy író volt (néhány napig, amíg eltemették). A naggyá nőtt halott szellemalakja zsugorodni kezd. Amikor már elég kicsi, visszatakarodik a helyére, szétoszló földi porhüvelyébe. És vár. Mire? Arra, hogy megint hirtelen elkezd nőni. A tehetség benne. Egy-kettőre kiderül, hogy milyen rengetegen tudták már életé-

ben, mennyire nagy író. És hogy új szakaszt nyitott az irodalomban. Ha eljön ez a pillanat, akkor még a filológiai rendezett napi bevásárló számláit, a sarki élelmiszerboltban korábban kosarába hajigált blokkokat is kötetekbe gyűjtik. És kiadják minden sorát, a teljes életművét. Melyik ez a pillanat? A centenárius!”

Népszabadság – Hétvége melléklet, 2004. március 6. (10. oldal)

Ülök a kényelmetlen műanyag széken, figyelem a váróteremként szolgáló rideg, kietlen, embe-
rekkel tömött folyosót. Hallgatok. Mellettem egy asszony ül, nézi a tömeget. Némán várakozik.
Időnként kinyílik egy ajtó, reménykedve kapjuk fel a fejünket, de mindig mást szólítanak. Egy óra
múlva az asszony rám néz, váratlanul megszólal. Hangjában nincs semmi indulat, érzélgősség, ön-
sajnálát, a lehető legtárgyilagósbban, rövid mondatokban adja elő történetét. Illetve a történet
csontvázát. Nem részletez, nem cifrázza a szavakat. Csak a lényegét mondja, szárazon, tárgyszerű-
en. Azt sem közölte, mit kerestek kicsike lányával éppen 1986 tavaszán Ukrajnában, csupán annyit
árult el, hogy kirándulni mentek Csernobil közelébe. Vitték a kis kosárkájukat az otthon előkészített
elemózsiával, békésen falatoztak. Nem is sejtették, hogy megtörtént az atomerőműben az évszázad
tragédiája. Az asszonyt azóta hatszor mütötték. Rákkal. Már vannak olyan szervei, amiket mű-
anyagra kellett cserélni. Ennyi a történet. És most itt ül a kietlen folyosón, és vár. Türelmesen, mint
akinek sok ideje van.

A hazugságok világában élünk. Csernobil kapcsán például letagadták a csillagot az égről. Csak
apránként, jó nagy késéssel ismertek be valamit, de azt is igyekeztek bagatellizálni. Neves tudósok
adták ehhez a nevüket és az arcukat, olyanok, akik közül olykor még ma is látunk nyilatkozni egyet-
egyét a televízióban. Már jó 18 éve volt a csernobili tragédia, de még most is hallgatnak, vagy alig
beszélnek a jövőben várható, az 1986-osnál minden bizonnyal sokkal súlyosabb következmények-
ről. Mert, hogy ennek a szomorú történetnek még nincs vége, az biztos. Ugyanakkor a hétköznapja-
inkban azt halljuk, látjuk plakátokról, szórólapokról, a hírközlő szervekből, hogy éljünk, táplálkoz-
zunk egészségesen. Sokan meg is próbálják. A bökkenő csak az, hogy nem tudjuk, mi van a vízben,
amit iszunk. Nem tudjuk, mi van a levegőben, amit beszívunk. Nem tudjuk, milyen mérgező anya-
gokat engednek folyóinkba, apróbb vízfolyásainkba, s mi épült be az ezekből kifogott halak szerve-
zetébe. Fogalmunk sincs, hogy a piacon szépen mutató zöldségek és gyümölcsök mennyi és milyen
vegyszert tartalmaznak. Az eladó szerint természetesen semmit, ami persze igaz is lehet, olykor.
Mint mostanában kiderült, már a légfrissítőnek is lehet rákkeltő hatása. És még minek? Mi derül
még ki?

Főleg az idősebbek kétségbeesett igyekezettel próbálják elolvasni a boltokban a különböző élel-
miszerek csomagolásáról az összetevők gombostűfej betűnyi felsorolását, hogy megállapíthassák,
tartalmaz-e olyan anyagokat, amik károsak a szervezetre. Ezek a feliratok azonban a sasszeműeknek
íródtak. A példákat lehetne folytatni. Egy a lényeg: a hazugság világában a gazdasági érdek fonto-
sabb lett az embernél. Ülünk a csernobili rémálmod megélt asszonnyal a kényelmetlen műanyag
széken a rideg, kietlen, váróként szolgáló folyosón, s reménykedve pillantunk egy ajtó felé, hátha
éppen minket hívnak. De nem. Nagyon sok a beteg. Hallgatunk tovább. Aztán, mint akinek most jut
eszébe, az asszony ismét beszélni kezd. Kiderül, hogy a kislánya, aki akkor, 1986-ban olyan gyanút-
lanul és jóízűen majszolta a kosárkában hozott elemózsiát a pokol közelében, most 21 esztendő.
Azt mondhatnánk, és teljes joggal, hogy élete virágjában van, aki kész a családalapításra. De nem
mondhatjuk, mert van egy baj: elkezdődött nála a klimax.

Körmendi Lajos – 2004. Metro, december 1. (3. oldal)

Budakeszin történt, szombat reggel fél hatkor. Vártunk a 22-es buszra, korán kelők. Hatan vol-
tunk. Egy csomagok nélküli fiatal pár, talán buliból indult hazafelé. Egy idős úr, aki hóna alatt hin-
talovat tartott, bizonyára az unokájának vitte. Egy elegáns, középkorú hölgy finom, barna bőr utazó-
táskával. Végül jómagam, aki úgy fáztam, mint a kutya, és a jeges szél elől behúzódtam a megálló
mögötti kapualjba. Az ápolatlan, gyűrött férfi vállán egy jókora batyuval a posta felőli oldalon buk-

kant föl, és átvágott a koszos járdán. A hatalmas bevásárlószatyor lehetett mindene, ezt hamar meg lehetett állapítani. Vékony kabátjának résein ki-bejárt a szél, a cipőjét szigetelőszalaggal kötötte át, a fején meghatározhatatlan színű és formájú sapkát viselt. Megállt a buszmegállóban, letette a koszos szatyrot a földre, szétvetette a lábát, karjait hátrakulcsolta a dereka mögött, és a világ legtermészetesebb módján szólalt meg:

- Pihenj! – mondta, majd fel s alá lépegetve odafordult a hintalovas bácsihoz, és mindnyájunk őszinte csodálkozására kifogástalan modorban szólította meg:
- Örnagy úr, helyesen mérte föl a helyzetet, amikor csapataink védelmét a lovasságra bízta? – Az öreg nem szólt semmit, hátrahúzódott, s a hintalovat szégyenlősen maga mellé húzta. A hajléktalan külsejű férfi nem hagyta abba:
- A legfontosabb, fiaim, a déli gerincvonalak lezárása – jelentette ki emelt hangon, s a buszmegállóval szemközti élelmiszerbolt felé mutatott. Ezután kiadta a napiparancsot, s mindnyájunk számára megszabta a védelmi tennivalókat.
- Maga, főhadnagy, megakadályozza az oldalirányú ellenséges csapatmozgást. Ezzel időt nyerünk, s megszervezzük a hadosztály jobbszárnyán a páncélosok harccsoportjának ellentámadását. Értve vagyok?

Nem feleltem, mert elhültem a választékos utasítás hallatán. Az ötvenöt-hatvan körüli férfi hozzáértő főtisztként mutatkozott meg, de az, hogy darabokban lógtak rajta a rongyok, meghökkentő volt. Miután nem feleltem a hadműveleti utasításra, újra föltette a kérdést:

- Nem hallottam, hogy megerősített volna, főhadnagy. Megértette, mi a feladata?

Egészen közel hajolt hozzám, vizes szembogarában egy föl-kavarodott világ képei elevenedtek meg: Fiatal férfi feszít a tisztavatáson valamikor az 1970-es évek közepén. A nézők között büszke nagymama, csinos menyasszony tapsikol. A vendégek soraiban megannyi fiatal szakmunkás, Trabontra és telefonra váró, nyaranta Várnába vagy a Balatonra utazó, a József Attila, az óbudai vagy a békásmegyeri lakótelepre vidékről „felköltözött” munkások hada sorakozik. Hogy az ifjú tiszttel együtt megnyerjen egy olyan csatát, ami akkor éppenséggel megnyerhetőnek tűnt. És a katonai karriert választó fiatalemberrel együtt elfogadja a kor ajánlatát: a kicsi is több mint a semmi. Ki gondolta akkoriban, hogy egyszer majd vége lesz a gyárnak, vége a katonaságnak, s eljön a pillanat, amikor az embert húsz-huszonöt évnyi szolgálat után úgy dobják el, mint a használt rongyot. S hányan, de hányan lehetnek az országban olyanok, akik máig nem találnak magyarázatot arra: hogy lehet az, hogy nem kellene, amikor egykor oly nagyon számítottak rájuk?

A kopott generális szeme villogott, miközben egymás után többször ismételte:

- Értve vagyok?

Bólintottam, s ezzel láthatóan megelégedett. Visszafordult a buszmegállóban ácsorgó „egységhez”. Annyit jegyzett meg: örülne, ha mindenki pontosan megértené, hogy a tűzészeti fellépést hadosztályszintű csapásnak kell megelőznie.

Még mindig nem jött a busz, volt ideje a támadás további részleteinek ismertetésére. Szakadt tábornokunk egy vonalzót húzott elő a szatyrából, buzdító szózatot intézett csapatunkhoz. A hadvezér begerjedt, s minduntalan Makkosmária településrész felé mutogatott. Végül is teljesen logikus, gondoltam magamban, reggel van, mindenki alszik, gond nélkül meg lehetne támadni a Makkoson túl fekvő Budaörsöt. Légvonalban nem lehetünk messzebb két-három kilométernél. Most fél hat, a vonatom hétkor indul, az kereken másfél óra. A mai modern haditechnikával – a megelőző csapást követően – egy óra alatt megadásra lehetne kényszeríteni a gyanútlan budaörsieket. Tábornokunk fél hét táján egészen az M7-es autópálya vonaláig előrenyomulhatna, s elfoglalhatná a legjobb harcálláspontokat. A csata persze elmaradt. Amikor (menekülő közlegényekként) fölszálltunk a 22-esre, a kapitány nem jött velünk. Tovább hadonászott, a vonalzóját pedig kardként az ég felé tartotta. Azt láttam még, hogy a jól öltözött asszony letörölt egy könnycseppet az arcáról.

Rab László, Népszabadság, 2006. március 4. (4. oldal)

Az újságlapok megsárgultak, a fekete-fehér fényképek megtöredeztek. Az egykor a munka hőseként emlegetett bányász – akinek neve Nógrád megyében egy ipartörténeti korszak utolsó fejezetei-

hez kötődött – a múlt élő örökségének érzi magát. Pedig nem volt olyan rég, hogy a Nógrádi Szénbányák kányási aknájában a Drexler-brigád saját korábbi termelési rekordját megdöntötte. Alig tizenhat év telt el azóta, hogy 1 hónap alatt 26 ezer 507 tonna szenet juttattak a felszínre. Ha ezt a mennyiséget egyetlen vonatnak kellett volna elszállítania, a szerelvény Pásztótól Salgótarjánig ért volna³. Ezt a ma már nehezen értékelhető teljesítményt a Drexler Károly vezette 54 ember pihenőnapok nélkül, napi 14-16 órás megfeszített munkával érte el.

Drexler Károlyt annak idején „őrült bányászként” emlegették, aki 300 méteres mélységben is futólépésben közlekedett, hogy ne vesszen kárba a gyaloglással töltött idő, aki ha kézben már nem tudta vinni, a lábára kötve húzta maga után a gerendát. Aki vasárnap és karácsonykor is bement, ha úgy gondolta, a többieknek szükségük van a segítségére. Tette mindezt akkor, amikor a Nógrádi Szénbányák leépülése nyilvánvalóvá vált, és már csak idő kérdése volt a bezárás. Drexler Károly egy eltűnő munkáslegenda markáns figurája volt. A sztahanovista bányász több mint harminc éve él Salgótarján belvárosában, egy ötödik emeleti kétszobás lakásban. A liftből kiszállva széles vállú, hatalmas kezű, rövid hajú férfival találjuk szembe magunkat. Ilyen külsőt manapság a konditermekben látni, bár nem tudjuk, hogy ezt az állapot megőrizheti-e az ember 61 éves koráig.

- Letagadhatna jó néhány évet – próbálunk valami udvariasat mondani neki, de csak legyint.
- Ha nagy ritkán kiteszem a lábam itthonról és találkozom egy ismerőssel, azzal kezdi, milyen jól tartom magam – mondja. De nézze! Ott a fotel mögött a lélegeztető készülék. Több műtét volt, amelyek során ezt-azt kioperáltak belőlem, mert annyit hasaltam a hideg vízben, annyit dolgoztam lázasan és átfagyva, hogy több szervem súlyosan károsodott. Ha jön a hidegfront, kezem-lábam reszket, a fejem lüktet, majd szétrobban. Fiatal koromban éreztem ehhez hasonlót. Salgóhányán. A mélyebb vágatokban annyira kevés volt az oxigén, hogy a karbidlámpa kialudt, le kellett szedni az égőfejet a cső végéről, hogy újra tudjuk gyújtani a lángot. Otthon a kertben vacsoráztam, és a fűvön feküdtem le, mert a szoba levegőjét nem tudtam elviselni, úgy fáj a fejem. Ez a fájdalom jön vissza most, hidegfront idején. De hagyjuk, nem akarok panaszkodni.

Beszélgetésünk során Drexler Károly többször is azt mondja, sem dicsekedni, sem másokat megbántani nem szeretne. Az előbbi azért nehéz, mert ha csak a száraz tényeket sorolja, egy átlagember számára az is dicsekvésnek tűnhet. Drexler Károly a bányászok között munkamániájával tűnt ki. Amikor csákányozni és lapátolni kellett, kétszer akkora területet fogott munkába, mint a többiek. Amikor a szénrel teli kasokat kellett rendezni, ő egymaga hármat, négyet tolt, míg mások ketten egyet. Azt mondja, amikor felszínre jöttek, az ő ruhája volt a legmocskosabb, mert mindig a legnehezebb helyeken dolgozott. Ott volt, ahol betört az iszap, bebújt a legszűkebb lyukba is, amikor a puha talajrétegben elsüllyedt gépeket kellett alátámasztani. Ott volt a balesetek helyszínein, segítette kivinni a forgácsológép által széttrancsírozott embert és másokat is.

1985-ben, amikor az első ifjúsági szocialista brigád megalakult, sokan csak úgy voltak hajlandók átlépni az új brigádba, ha Drexler Károly lesz a brigádvezető. Aztán arról mesél, hogy Salgóhányán nőtt fel, gyerekkora a bánya udvarán telt. Tízéves volt, amikor apját a tárnában halálos áramütés érte. Meg sem fordult a fejében, hogy más szakmát is választhatna. Vájártanulónak jelentkezett, utána katona volt, majd megnősült. Dolgozott Salgóhányán, Szilváskón a Forgách-aknában, Nagybátony mellett a tiribesi aknában, majd Kányáson. Ahogy sorra zárták be a kimerülő bányákat, úgy helyezték át mindig egy távolabbi aknához. Baleseteiről lekicsinylően beszél. Orvoshoz ma is ritkán megy, ha csak teheti, a feleségét küldi el felírtni a gyógyszereket. Mintha csak szégyellné a bányában összedett betegségeit.

- Salgóhányán nem volt zuhanyzó – mondja. – Ahogy kijöttünk – izzadtan, a vízátfolyásoktól elázva – gyalogoltunk haza, télen-nyáron. Nemezszer lázasan, tüdőgyulladással mentem dolgozni. Csak arra koncentráltam, el ne ájuljak a műszak végéig. Azután amikor a többiek nem látták, mentem injekcióért az orvoshoz. A vérnyomásom időnként az egekben járt, de sikerült eltitkolni. Lehet, ma sem kellene ezt kitergetni. Nem olyan, mintha dicsekednék?
- Nem olyan! – mondjuk, majd a baleseteiről kérdezzük.

³ (Ez egy kb. 10 km hosszú szerelvénynek felel meg.)

Az elsőt részben saját figyelmetlenségének köszönheti: hátranézett, miközben az öt mázsa szénnel megrakott kasokat tolt. Egy döccenőnél az egyik fogantyú kinyílt és becsípte a hüvelykujját. Bár a kezét visszarántotta, a vas csontig lehúzta az ujjáról a bőrt és az izmot. Már éppen a következőről kérdeznénk, amikor két jellegzetes részlettel egészíti ki a történetet. Az egyik: azért nézett hátra, hogy a többieket sürgesse. A másik: a felettese megkérdezte, akarja-e ezzel a kis karcollással a bal-
 eseti statisztikát rontani? Azt felelte, nem. Nem ment orvoshoz, nem jelentették az esetet. Csak átkötötték az ujját, és dolgozott tovább. Este az édesanyja varrt rá egy egyujjas kesztyűt, hogy ne menjen piszok a sebbe, de azért így is nagyon sokára gyógyult meg. Evekkel később egy, a támok⁴ közül kicsúszó kő eltörte a csuklóját. Egy másik a bokáját. Elintézi egy legyintéssel, kár ilyesmire vesztegetni a szót.

– Sok helyen ma már azt is balesetnek veszik, ha valaki leüti a körmét – mondja. Az én időmben ez nem volt téma. Ha a fúró rázkódása odanyomta az ember kezét a vashoz, vagy ékelés közben becsípődött az ujjá, megvakarta a fejét, mondott egy cifrát, és dolgozott tovább.

A termelési verseny viszont több volt a brigádok közti egyszerű vetélkedésnél. A szén mindig kevés volt, a termelést politikai utasításra fokozni kellett. Normális körülmények között egy új front megnyitása előtt két évet vártak arra, hogy a fejtésre előkészített szénfalból kimenjen a víz, miközben egy másik frontról termeltek. A kányási üzemben azonban nem volt idő várni, ahol előkészítették a frontot, azonmód, vizesen fejteni kezdték a szenet. Omló homok, iszapbetörés nehezítette a bányászok dolgát. A vizesedő talajban gyakran egész gépsorok süllyedtek el, a szénfalat többletfúrásokkal, kisebb robbantásokkal kellett lazítani. Ahogy a bányában mondták: „meg kellett provokálni” mert a gép sok esetben nem volt elég hozzá.

– 1987-ben megnyitották a 42-es számú frontot – meséli. 87 méter széles, 1 méter 70 centi magas széntelep volt. Az üzem vezetői azt mondták, a körülmények alkalmasak lehetnek a termelési rekord megdöntéséhez. Ránk bízzák ezt a feladatot. Vállaltuk. 31 napon át mindenki túlórázott, nem volt se szombat, se vasárnap. 14 órát dolgoztunk 8 helyett. Csúcsot döntöttünk. Jutalmul 1 hétre elmehettünk a Szovjetunióba. A fiúk többsége akkor ült repülőn életében először, és alighanem utoljára is.

A következő évben súlyos baleset történt: a kaparószalag leszakította egy beosztottjának a lábát. Drexler Károly maga is részt vett a gép által beszorított sebesült kiszabadításában. A fiatalember fiatalabb volt a fiánál. A baleset nagyon megviselte. Beteg lett. A benne lappangó, hosszú időn át leküzdött, betegségek előtörték. Amikor újra munkába állt, vajúrtanulókat oktatott. 47 évesen – három évtized föld alatti munka után – rokkantosították. Egy évvel később bezárt az utolsó nógrádi szénbánya. Drexler Károly ma zárkózott életet él. Lakásából ritkán mozdul ki. Ha nem kell két unokájára vigyáznia, jobbra csak a piacra és a telkére megy el.

– Nézem a tévét. Mit is tudnék itthon csinálni? A kereskedelmi adók, vagy ahogy mifelénk mondják a gagyitévé legtöbb műsorán felidegesítem magam – mondja. A politikáról hadd ne beszéljek, mert sajnos még most is gyakran belelovalom magam. Nem tudom, kinek jó ez a mai világ, én nagyon nem találom benne a helyem. Az emberek ellenségesek, mindenki csak a magáét nézi. A pénzünk értéktelen. Ha összefutok egy régi ismerőssel, meg se merem kérdezni, meghívhatom-e egy pohár sörre, mert lehet, hogy ki se tudnám fizetni. A régi melós kocsmák bezártak, ezekbe a csillogó-villogó bárókba pedig én be nem teszem a lábam. Régen a műszakból kimentünk a helyi futballcsapat meccseire. Ha ki is kapott a csapat, focit láttunk. Ma már foci sincs. Megváltozott ez a város, de én nem sok olyan embert ismerek, aki örülne annak, hogy ilyen lett. Na jó hagyjuk, nem akarok senkit megbántani. Ez csak zsörtölődés. Egy elégedetlen öregember zsörtölődése.

Romhányi Tamás, Népszabadság, 2003. szeptember 25. (9. oldal)

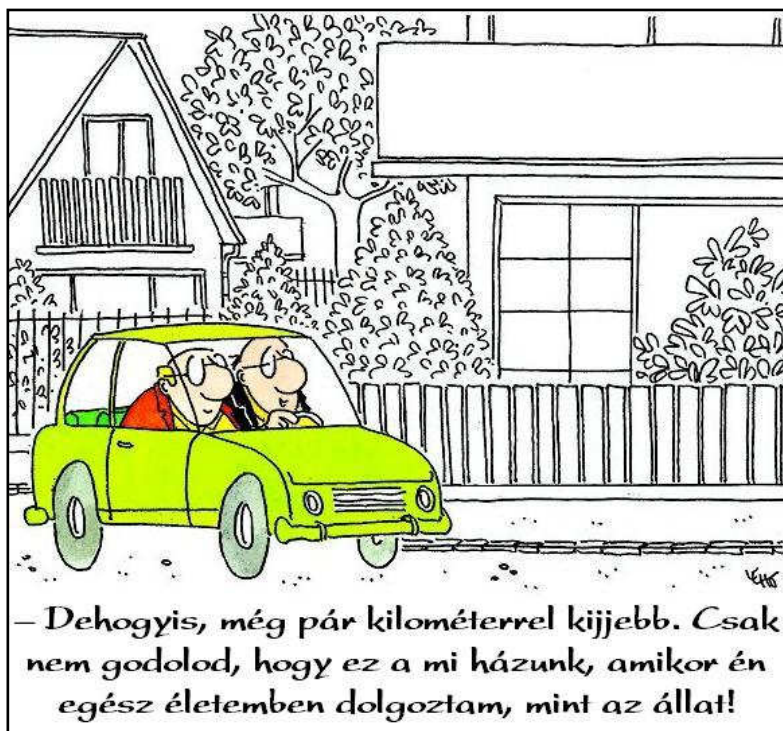

A jókora polgári lakásban a vendégek kaviáros szendvicset eszegettek, és sorra dicsérték a falakon lógó értékes festményeket. A konyhában békésen szuszogott egy öreg szamovár.

⁴ A tárnok a tárna, a bányavárat falának megtámasztására szolgáló tartószerkezet. A közhullás ellen véd.

– Tata hozta, amikor visszajött – mondta a házigazda, és hozzátette: – Ötven évvel ezelőtt.

A hallban tévések, filmesek, színészek és mindenféle szakírók ültek körül egy kesudióval, holland sajtokkal meg libamájszeletekkel megrakott asztalt. A jól szituált társaság férfitagjait elegáns hölgyek zsongták körül. Mindenki magáról beszélt, és mindenki tele volt panasszal. A rendező képtelen volt koszos kétszázmilliót összerakni a mozijára, a színész az igazgatóját szapult, a tévés szerkesztő kissé becsípve minden „felszólás” végén azt mondta: mindent elöntött a szar, meneküljön, ki merrelát. Közben fogyott a szendvics, sora ürültek a piemonti boros flaskák. A házigazda időnként körbejárt, s magával vonszolta az „új üdvöskét”: egy első díjas rajzoló, egy frissen kitüntetett koreográfust, egy termékeny, amúgy olvashatatlan műveket sorozatban gyártó memoáírót. Ha bejött, mindig odahajolt a szoba sarkában gubbasztó, térképek fölé hajoló öregemberhez; mint kiderült, 96 éves nagyapjához.

– Mit kér inni, Tata? – kérdezte, de az öreg mosolyogva elhárította.

Enni sem kért, s meg sem szólalt, de a társaság panaszáradatát érdeklődve figyelte. Nyilvánvalóan szórakoztatta a sok kisszerű szenvedéstörténet. Láttam, hogy rázza a kuncogás, amikor egy új vendég, a kísérleti fizikus dühében földhöz vágta a mobiltelefonját, s azt ordította: micsoda genya ország az, ahol még a térerővel is ennyi baj van?

– Aranyat bányászott Magadanban – bökött az öreg felé a házigazda.

– Tényleg? – visongott egy önmegvalósító hölgyike mangóval, és dedikált memoárkötetet a kezében.

– Hol az a Mega... vagy micsoda?

– Hiába kérded, három éve nem beszél – mondta a házigazda. – Magadan a Kolima folyó partján, Szibériában, az északi sarkkör alatt, a Jeges-tenger közelében fekszik. Télen a mínusz ötven-hatvan fok sem ritka.

– Jól mondom, Tata?

Az öreg vidáman bólintott.

– Hű, de izgi – kacagott a kis hölgy, s tovább kérdezősködött. – Aztán mit csinált ott a te papukád?

– Raboskodott – felelte a házigazda. – Közben többször lefagytak a lábujjai, s ráérő idejében, amikor épp nem verték agyba-főbe, olykor-olykor éhen halt. Jól mondom, Tata?

Az öreg őszinte vidámsággal legyintett unokájára.

– Szerencse és kapcsolat, aranyapám – hörögte az egyre spiccesebb tévés szerkesztő. – Ez kell a boldoguláshoz. Velejéig elrohadt itt minden.

A csapat e nyomvonalon haladt tovább. Miután az ország „fertelmesen” beteg, a viszonyok „iszonyúan” zavarosak, csak az számít, „hogyan nyalsz, milyen klikkekhez csapódsz, s ott vagy-e, amikor a lapokat osztják.”

– Itt már nem lehet élni se – sziszegte őszinte undorral a színész. – Nem kapok levegőt. Azért, hogy talpon maradjak, annyit loholok, mint egy állat. Színház, tévé, film, ami belefér. Kell a pénz a gyerek ösztöndíjára. Beledöglök.

- És mi rosszat tett a tűzre a papád? – faggatózott tovább a mangós nő, akiről kiderült, menő lakberendező.
- Rossz hadseregbe sorozták. Hadifogolyként került a Gulag-lágerbe. Tíz évet rántott le, szerencsés esetben napi negyven deka kenyeret kapott. Így volt, tata?

Az öreg elismerően megtapsolta a helyette beszélő unokát.

- Ezt már nem lehet ép ésszel kibírni – tromfolt a jószerével csak külföldiekre utazó budai ingatlanzakértő. – Ha boltot csinálsz, jön az állam, tartja a markát, te meg fizetsz, mint a marha. El kell innen vándorolni.

Újabb szendvicsek csúsztak le a keserű torkokon, a terítőn borfolt piroslott – mintha valakinek vérént ontották volna. A társaság borús tagjai indultak hazafelé.

- Könnyű magának, tata – vetette oda búcsúzóul a rendező az öregembernek. – Mi gondja van az életben?

Az öreg vidáman intett a kezével.

Népszabadság, Rab László – 2006. február 4. (4. oldal)

Késő délután két kartondobozzal igyekeztem hazafelé. Nagyméretű, fölül nyitott papírdobozokkal, amelyeket azért kedvelnek az antikváriusok, mert könyvek szállítására praktikusak. Én azonban üresen vittem őket, elvégre csak a tűzhez kellettek. Rájöttem, hogy begyújtáskor cserépkályhánk a kartont kiváltképpen szereti. A debreceni Füredi útra mentem el a dobozokért, s onnan gyalogoltam aztán vissza hazáig. Jó hosszú út volt, de nem akartam kocsival menni, ha van időm, mindenhová gyalog megyek. Jókedvűen meneteltem a recsegő havon. Fűtörésztem is talán. Félúton megnéztem volna a pontos időt, tudni akartam, mennyit gyalogoltam, de elfelejtettem magammal vinni az okostelefonomat, s kedvenc karórám sem csatoltam föl. Odaléptem hát az első szembejövő párhoz, hogy megkérdezzem, hány óra van. Nyílt volna a szám, vettem a levegőt, hogy köszönjek, amikor a házaspár férfi tagja fölgyorsított, s ráncigálta magával a nőt is, én meg álltam tátott szájjal. Ezeket meg mi lelte? Néztam utánuk. Majd vállat vontam, gondoltam, a következő járókelővel próbálkozom, s kisvártatva meg is szólítottam egy szőrmebundát viselő asszonyt.

- Elnézést, meg tudná monda... – kezdtem, de belém fojtotta a szót.
- Hagyjon már, ne zaklasson! – förmedt rám, s föl se nézett, elsietett. Cipője kopogott.
- Nahát, ennek is elment az esze? – dűnnyögtem.

A következő szembejövővel megint megjártam.

- Bocsánat, megkérdezhe... – kezdtem, de nem tudtam befejezni.
- Nincs nálam apró! – dörrent rám egy ötvenes úr, de visszaszóltam neki:
- Miért szívat? Mert nincs nálam óra?

Erre visszanézett, s azt mondta:

- Vegyen magának.

Megütődtem: mivel vívtam ki a világ haragját? De amikor a Simonyi úti bolthoz értem, s a kirakatban megláttam magamat, megvilágosodtam hirtelen. Úgy néztem ki, mint egy hajléktalan. Elbáméskodtam, s rám esett, mint nagydarab kő, a valóság... Antikváriusom előzetesen figyelmeztetett, hogy a dobozok porosak, így hát rossz bördzsekít vettem föl, s régi, szakadt farmert. Ráadásul téli szakáll borította arcomat, nyíratlan pofaboglya, kezemben meg a két papírdoboz. Olyan voltam, mint egy szegény ember, aki kukázott. Szoktam látni ilyeneket, keserű arcú szegény embereket, cigányokat és nem cigányokat, akik bejáratott útvonalon kukáról kukára járnak hasznosítható holmit gyűjteni. Úgy néztem ki, mint ők.

Rohadjon meg a világ – ez zúgott bennem, mint a tenger, amikor leszegett fejjel megindultam, s azután már nem szóltam senkihez. Amikor a gyönyörű platánok alatt hazaértem, fordultam rögtön a garázsba, hogy tűzifát aprítsak. A kezemben balta volt, s akkor végre kiadtam minden dühömet. Nincs nálad apró? Nincs?! Ütöttem, vágtam, s ordítottam...

Kácsor Zsolt – Népszabadság, 2015. január 13. (9. oldal - részlet)

Győző ötvenegy éves, s máig emlékszik arra a harmincnyolc évvel ezelőtti pillanatra, amikor először került a kezébe a Derszu Uzala⁵. Nem tudta a könyvet letenni. Egyhuzamban rohant rajta végig, majd elolvasta még egyszer, még egyszer, s azután vagy tucatszor. Derszu Uzala csodás alakja lassan életre kelt benne, pedig Győző lakótelepi fiú volt, aki addig fát legfeljebb csak az ABC áruház előtt látott, egészen pontosan három darabot. Szüleivel panelban lakott, méghozzá fenn a nyolcadikon, és Győző a Derszu Uzalával való találkozás után nem járt többé lifttel. Edzeni akart, készült az erdei életre. Amikor odahaza közölte, hogy az általános iskola befejezése után Mátrafüredre megy erdésztanulónak, az apja elverte rettenetesen, s azt üvöltötte neki, hogy az „én fiamból nem lesz alkoholista favágó”. Az apja azt akarta, hogy a fiából telefonszerelő legyen. Azzal érvelt, hogy a telefonszerelő úgymond „úriember”. A telefonszerelő az apja elmondása szerint „a privát kuncsaftokhoz nyakkendőben-zakóban járhat”.

De Győző a telefonszerelést Derszu Uzalához nem érezte méltónak, s elment Mátrafüredre szakmunkástanulónak. Igaz, hamar rájött, hogy az apjának igaza lehetett. Osztálytársai a kollégiumban esténként vodkát ittak, így Győző is rákapott az italra meg a cigire. Kivagyiságból rögtön Munkást szívott, úgy gondolta, erre Derszu Uzala is bólintana. Ám a mátrafüredi iskolát csak egy évig bírta, ezután az apai óhaj teljesült, Győző ugyanis átjelentkezett az ipari szakközépiskolába telefonszerelőnek. De minek? Győző emiatt a fejét veri a falba, és az apján utólag röhög. Nagyokosnak hitte magát az öreg, erre fel tessék. Nem látta előre, hogy régimódi telefonszerelőre idővel nem lesz szükség, s telebeszélte hülyeséggel a fia fejét. Győző azt szokta mondani, hogy ilyen alapon a kódexmásolást is kitanulhatta volna. Az a szavajárása, hogy ő a „kommunikációs robbanás” áldozata lett, telibe találta a szakmáját a mobiltelefon, és azóta nem tért magához.

Pedig először nem a vállalat, hanem a felesége dobta ki. Minden más csak ebből következett. Volt felesége szerint Győző ivott, és rossz példát mutatott a két gyereknek. De Győző ezt tagadta. Nem iszik többet, mint más, ezzel védekezett. Nem hitte volna, hogy a felesége a közös lakásból egyszer kirakja. S azt sem gondolta, hogy nagyobbik fia képes lesz majd bezárni az ajtót előtte. Pont a nagyobbik fia. A kedvence, aki rajongó szemmel nézett rá mindig, amikor túrázni vitte magával a Bükkbe. S aztán hogy bevágta az ajtót előtte. Egyetlen mozdulat volt, becsapta az ajtót, s vége.

De a parkban, ahol Győző mostanában alszik, vannak azért egészen kényelmes padok, ahol fekütni óriás tölgyek borulnak föléje. Győző ezt ilyen szépen szokta mondani: hogy „az óriás tölgyek” úgymond „föléje borulnak”. Megismeri az összes fát, ez itt rezgő nyár, amaz kis levelű hárs, ez itt pedig juhar, lám csak, ennyi haszna mégis volt annak a mátrafüredi évnek. Ha igazoltatják, s a nevét kérdezik, Győző azt szokta mondani, hogy Derszu Uzalának hívnak. De nem szokták érteni. A nem olvasók előtt nincs varázsa ennek a névnek. A múltkor egy rendőr azt kérdezte tőle, hogy „akkor maga román?”, mire Győző megrázta a fejét, s azt válaszolta, hogy ó, nem, nem – én csak egy alkoholista favágó vagyok.

Kácsor Zsolt – Népszabadság, 2015. október 22. (9. oldal)

A férfi pár perccel azelőtt eshetett el, hogy odaértem. Ott feküdt a Jászai Mari téri park műkövein. Arccal előrebukva, mankója mellette. Véres orra jelezte, hogy nem csupán megpihent, mert elfáradt. Közben odajön valaki, megtapintja a nyaki ütőeret. Van pulzusa, mondja. Hívom a 112-t. Gyorsan kapcsolják a mentőket. Elmondom, mit láttam, és hogy hol történt. Első kérdés: hogyan van felöltözve? Számítottam erre, azt hazudom, jól öltözött, középkorú férfi, hisz tudom, hogy a hajléktalanokhoz nem szokás sietni. Ezután vártam, de nem jött a segítség. Újra hívtam a 112-t,

⁵ Vlagyimir Arszenyjev regénye. Arszenyjev kapitány vezetésével kis katonai csapat érkezik az Usszuri-vidék végtelen erdőségebe, hogy feltérképezzék az addig ismeretlen területeket. Tapasztalt vezető hiányában a csapat nehezen boldogul a civilizációtól távol eső, könyörtelen, vad vidéken. A erdő mélyén barangoló katonákat a véletlen sodorja össze Derszu Uzalával, a nanáj vadásszal, aki egész életét a vadonban töltötte. Derszu a csapat élére áll és keresztülvezeti őket a szi-bériai tajgán. Az együtt töltött hónapok során az öreg vadász és Arszenyjev között mély barátság szövődik.

amelynek diszpécserre a sürgetésre bontotta a vonalat. Közben egyre teltek a percek. Aztán arra jött egy „orvos járókelő” is. Miután szereztek neki a közeli patikából gumikesztyűt, megvizsgálta a férfit. „Nincs már pulzusa, mondja az orvos. De ha a mentők megérkeznek, talán segíthetnek. Azzal ő is odébbállt.

Közel a 30. perc is. Ismét próbálom a 112-t. De uram, már kétszer beszélt velük, ne zaklassuk őket, mondja az operátor, majd ő is leteszi a telefont anélkül, hogy tovább kapcsolná a mentőkhöz. Mindenki elment. Ott állunk ketten a barátommal és az egyre liluló férfival. Az első bejelentés után 33 perccel érkezett meg a mentő. Három fáradt ember, két férfi meg egy nő száll ki. Reggel 8 óra úton vannak, magyarázza a nő. Azonnal nekilátnak az újjáélesztéshez. Azért esett el, mert előtte meghalt, magyarázza egyikük. Tüdőembólia. De amikor telefonáltam, volt még pulzusa, próbálok érvelni.

Az ügyben megkerestük az Országos Mentőszolgálatot. Kértük, ismertessék az eset körülményeit, s válaszoljanak arra: Valóban érdeklődött a sérült öltözékéről a diszpécser? Tényleg informálódnak a bejelentéseknél arról, hajléktalan-e a sérült, a beteg? Ha igen, akkor ennek mi az oka?

A mentőszolgálat megkeresésünkre így válaszolt: Az esetet vizsgáljuk. Általánosságban elmondható, hogy a mentő helyszínre érkezésénél nincs „normaidő”. A szabály az, hogy a lehető leghamarabb kell kiérni a betegekhez. A sürgős esetek háromnegyed részében ez 15 percen belül teljesül, az esetek néhány százalékában azonban – rendszerint a környékbeli mentőautók pillanatnyi foglaltsága miatt – átlagosnál hosszabb idő alatt tud kiérkezni a segítség. Fejlesztéseink fő célja a kiérkezési idő csökkentése. A mentők egyik alapértéke az egyenlően magas színvonalú ellátás, különbséget kizárólag a sürgősség, a betegség súlyossága alapján teszünk. A hívást fogadó mentésirányító kérdéseinek célja a segítségre szoruló beteg egészségi állapotának megítélése, a kórfolyamat zajlásdinamikájának, vagyis az ellátás sürgősségének felmérése.

Boda András – Népszabadság, 2015. január 06. (4. oldal - részlet)

Anyák napi merengés...

„Olyan leszek, mint az anyám” – ez minden nő rémálma, a férfiak pedig örök anyósfóbiában szenvednek, miközben választottjuk úgy főz, ahogy a mama otthon. Kissé ellentmondásos a viszonyunk ahhoz a személyhez, akit nem tagadhatunk meg; akárhogy is, megszült, felnevelt, illetve minimum próbálkozott. De mit is várunk egy anyától ma? Elég még a húsleves, a vasárnapi sütemény illata, esetleg egy dögös ötvenesre büszkébbek vagyunk? Barátnő kell, Terézanyu vagy Teréz anya, sikeres üzletasszony, befolyásos sikertörténet, ixdik udvarlóval vagy anélkül az oldalán? Nehéz kérdés; kinek mi jut.

Kicsi volt, nem akart ő senkinek gondot okozni, senkinek útjába állni. Görnyedezve tépte a gatz az udvarban, aztán vitte a csibéknek a zöldet. Csalánt szedett teának, mert az tisztít. A körme alatt pizok, a kezén hólyagok, bütykök, bőre berepedt, pedig itt még fiatal. Biciklivel megy, biciklivel jön, bármilyen időben, akkor is, ha dézsából öntik. Most főz. Áll a gőzben. Vörös a nyaka és az orcáján izzadság meg húslevespára. Petrezselymet rágszál. Ruhájában az otthon szaga. Mellei közé temet. Hajam borzolja, hogy aztán megfésüljön. Copfot fon, masnit keres bele. Kisimítja a szoknyámat. Persze ez nem igaz, ha fiú vagyok. Akkor zsebkendőből kiskendőt hajtogat a fejemre. Kislányt csinál, vagy kakastaréjt. Ha virágot szedek neki, mosolyog. Ha később hazalátogatva veszek egy csokrot, felsóhaj, hogy nem kellett volna. Vázába rakja, majd amint beültem az autóba, elmeséli mindenkinek.

Nyári délutánokon szendvicset csinál. Teát töltöget merőkanállal, olykor mellédönti, a ruhaujjával septiben keni széjjel a ragacsot, mert elkésünk a strandról. Nem akarja, hogy elkésünk. El kell érnünk a napsütést. Családilag. De akkor ő talán majd később. Mi menjünk csak. Ő majd jön. A csomagot meg vigyük. Van kinn a fa alatt cukorkörte is. Már jó, már érett, szedjük össze. Vigyük. A cukorkörte édes. Mint az anya, meg az anyanyelv. Itt épp idősödik, nem tudom. Ha kezét töri, sír, de csak mert így mihez lehet kezdeni. Még almát hámozni sem a pitéhez, amit csak ő tud rendesen, ahogy kell. Ahogy az anyjától tanulta. Órákig forgatja az oldalast, hogy jó piros legyen, kellően

cuppanós, ragacsos mindenhol. Ahogy szeretjük. A gyereké a legjobb falat, ezen apámmal is összeveszik, ha kell. Saját szájától vonja meg a falatot, ha kell.

Csizmában seperi a havat és köszönnek neki előre. Ilyenkor megigazítja a sálját, és elnyom egy kehes köhögésrohamot. Tavasszal pedig a világot is kigazolná, ha lehet, csak senki se vegye észre, mikor csinálja. Egyszerre több szatyrot visz a kezében, egyszerre több túvel horgol, összeválogat nekem mindent, ha albérletben lakom. Hetekig belőle élek. Mindig körülöttem van, és sosem találok: nem hagy semmit másra. Néha a tükörből figyelem, mit csinál. Annyi idős, mint én, ám karikásabbak a szemei. Még ha vendégségbe megy, akkor is, már hiába dob fel egy sminket, húz magas sarkút.

Ha beteg, és kórházba kerül, csak a kertben hajlandó fogadni bárkit. Minősíti a virágokat, itt-ott kihúz egy gatz. Köpenyben van, lábán papucs és nem kell neki, amit én hoztam. Fialtal lesz még meghalni, történjen bármikor. Azóta létezik, amióta én. Hálás nekem az anyaságért. Én viszont igazából nem tettem érte semmit: vagyok. Jól vagyok, biztosítom róla anyák napján, jól vagyunk; mosolygok is és kap két pusztit. Tudom, neki ez számít igazán.

Vágó Mariann – kulturpart.hu 2019. 05. 05.

Mártont egy fagyos téli estén ismertem meg. A közeli parkon átvágva siettem haza, amikor hirtelen elém lépett, és tüzet kért. Miután táskám legmélyéből sikerült előkotorászni a gyufát, a férfi lehuppant egy padra, és önfeledt füsteregetésbe kezdett. A pad, amin ült kartonpapírral volt letakarva, egyik végében szakadozó műanyag zacskó, másik végén koszlott pokróc hevert. A kora esti homályban is jól látszott, hogy a többhetes borosta fiatal arcot takar. Csodálkozásomat látva a fiatalember illő módon bemutatkozott, és elmondta, hogy ő valójában mechanikai műszerész. Munkahelye három éve szűnt meg. Tavaly autóbaleset érte. Hónapokig ápolták. Néhány hete került ki a kórházból, de nem tudott hazamenni. A felesége nyomorékon nem engedte be a közös lakásukba. Alkalmi ismerősöm elgémberedve, ellilulva még néhány hétig fagyoskodott a padon. Aztán hosszú ideig nem láttam. Később sorstársaitól megtudtam, hogy Márton meghalt. Elvitte őt a magány, a részvétlenség, a feleslegesség szörnyű érzése, az asszonyi keménység. Pedig hajdanán bizonyára ő is reményteli ifjú férj volt. Fészket rakott, és tartós boldogságot remélt választott párja oldalán. Tudom nem minden megbicsaklott életű férfi kerül az utcára, és közülük sem mindenkit ér törvényszerűen fagyhalál. Ám a „leértékelteket”, a kismizetteket, a gyermekeiktől megfosztottakat valaha biztosan szerette valaki. Egyesek szeretete azonban csak az első problémáig tart.

T. Puskás Ildikó – Tina, 1996/3 szám (2. oldal)

Újsághír: Hamisított közokiratokat – egyetemi diplomát, nyelvvizsga-bizonyítványt, középiskolai érettségig igazoló dokumentumokat – foglalt le a rendőrség Sopronban. A nyomdatechnikailag eredetinek látszó bizonyítványokat feltételezhetően nyomdából szereztek meg, majd a megrendelő adataival kitöltötték és pecséttel is ellátták. A dokumentumokért 80 ezer és 150 ezer forint közötti összeget fizettek a megrendelők.

- Aggyisten!
- Szépjónapot kívánok! Foglaljon helyet! Nagy örömünkre szolgál, hogy uraságod szerény intézményünket tisztelte meg bizalmával. Ahogy nekem előzetesen jelezték, önnek diplomára volna szüksége. Szabadna tudnom, hogy milyen élethivatásban méltóztatik gondolkodni?
- Nemtom.
- Hát bizony, bizony, a pályaválasztás nem könnyű, hanem ellenkezőleg, nagyon gyötrelmes, felelősségteljes feladat, amelyben vágyainkat, adottságainkat kell összeegyeztetni lehetőségeinkkel. Ahogy József Attila mondja a költészet sajátos nyelvén: Tűzoltó leszel, katona, vadakat terelő juhász...
- Vadakat nem!

- Persze, persze, csak képletesen mondtam. El is felejtettem, hogy uraságod foglalkozására nézve nem lelki-, hanem birkapásztor. Szabadna tudnom, hogy mikor fejezte be iskolai tanulmányait?
- Délbe'.
- Bocsánat, de azt hiszem, a kedves vevő félre méltóztatik érteni...
- Mondom, hogy délbe! Regge' bementem, délbe' befejeztem. Valahogy nem smakkolt nekem az egész.
- De a betűket ismeri!?
- Há' naná! Csak nem név szerint.
- Hajaj... Persze ilyesmi nálunk nem akadály. Az előbb állítottam ki például egy felsőfokú nyelvvizsgát banyamulenge nyelvre. Kérdezi a kedves vevő, nem fog lebukni, hogy egy szót se tud ezen a nyelven? Megnyugtattam: csak egyetlen banyamulengéül beszélő ember van az országban rajta kívül, az is nálam diplomázott. Hehe. Na, térjünk a tárgyra! Ilyenkor azt szoktam javasolni, hogy az eredeti foglalkozáshoz közel álló szakmát kell választani. Lehetne például állatorvos. A birkán kívül ugye ismer más állatokat is?
- Ismerek há'. Pédul a kecskét. Persze csak futólag.
- Futólag?
- Mindig elfut előlem.
- Értem. Akkor lehetne, mondjuk, emberorvos. Sebész vagy nőgyógyász. Mondja, finom keze van magának?
- Míttomén. A Bodrinak ízlik. Nagyon szelíd állat. Mindig a kezemből eszik. A felét már megette.
- Inkább akkor valami veszélytelenebb foglalkozást ajánlanék. Lehetne például filozófus.

- Az micsinál?
- Gondolkodik.
- Ajaj, attó' megfájdu' a fejem.
- Tudja mit? Legyen forgalom-szervező közlekedési mérnök. Azok nem gondolkodnak. Nem akarok dicsekedni, de a budapestiek közül majdnem mindegyik nálam végzett. Mint ahogy az útépítő mérnökök is. Egész generációknak adtam a kezébe diplomát. És nézze csak meg: az M7-es még eléggé kócos volt, az M5-ös már csak hullámos, az M3-as pedig már éppen csak repedezik.

– Te, apus! Mit szólnál hozzá, fia Ricsikének szülinapra mégse jogi diplomát, hanem egy helikoptert vennék, pilótaigazolvánnyal?

- Mer' úgy repesztenek rajta!
- Na, látja!
- Politikus nem lehetnék?
- Ahhoz nem papír kell, hanem pofa. Azt meg nem árulok.
- Mégse lehetne valahogy? Isten bizony, tök hülye vagyok mindenhez...
- Akkor csak egyetlen szakmát tudok: a közgazdászt.
- De az tök égő! Mit szólnának a birkáim?
- Uram, sajnálom, ha ennyire tökkelütöttek méltóztatik lenni, nem tudok mást ajánlani. Hogyan kéri a diplomát, cum laude, vagy summa cum laude?

– Há' ha ennyibe kerü', akkor má' legyen szumma kum naugye!

– Kérem a következőt!

Karcagi László – Népszabadság, 2004. október 9. (9. oldal)

A mokány, kopott öltönyös, Jávor-bajuszos férfi kerek feje még inkább kiszélesedik attól, hogy már messziről mosolyog. Amint közelebb ér, harsány szépjónapot! kíván, széttárja a karját, mintha meg akarna ölelni, de aztán – érezve, hogy nem tudom hová tenni – nem ölel meg, csak a jobbját nyújtja felém. Elfogadom a parolát, ám amikor húznám vissza a kezemet, az ő nagy puha tenyere nem enged.

– Nem ismeresz meg, ugye? – kérdezi bratyizón, és mélyen a szemembe néz.

– Elnézést, tényleg gondban vagyok – szabadkozom.

– Naaa, gondolkodj! – biztat kedvesen. – Mindjárt beugrik.

– Sajnos nem ugrik be – rázom a fejemet szégyenkezve.

– Segítsek? – kacsint rám.

– Nem bánám.

Hosszan kivár, aztán elengedi a kezemet, és kivágja a megfejtést:

– Én gyűjtöm a ti utcátokban a szemetet.

– Aha – sóhajtok, és most már sejtem, hogy a férfi szívat engem.

– Na, ugye, hogy beugrott?

– Be – bólintok belenyugvón.

– Melyik utcában is laksz? – néz rám az emlékeiben kutatón.

– A Kolozsvár utcában – felelem.

– Hát persze, a Kolozsvár utcában! Hogy is felejtettem el! Ha már így összefutottunk, elárulom neked, hogy tőlem bármikor bármit kérhetsz, és ha olyan szemeted van, amit nem szabad bedobni a kukába, te csak hajítsd be nyugodtan, én megoldom.

Valami köszönésfélét morgok, ő folytatja:

– Te, figyelj! Van egy kis problémám.

– És mi az? – vágok érdeklődő arcot.

– Otthon maradt a pénztárcám. Nem segítenél ki egy ezressel? Holnap bedobom neked.

– Ezressel?

– Vagy elég egy ötszáz is.

– Oké, csak az a baj, hogy én a Semmelweis utcában lakom.

– Ne törődj vele, az én csapatom gyűjti a szemetet a Semmelweisben is.

– De én a Tavasz utcában lakom.

Ráébred, hogy ugratom, egyből vált:

– Na jó, nem én vagyok a szemetes – ismeri el. – Attól még adhatsz egy százast.

– Adok, ha megmondod, ki vagy.

– Miért mondanám meg, hogy ki vagyok? – kérdez vissza.

– Azért, hogy tudjam, kinek adok egy százast.

– Ha megmondom, ki vagyok, tényleg adsz?

– Akkor tényleg.

– Jól van, megmondom, ki vagyok, de akkor adjál inkább kétszázast!

– Oké, adok.

– Rendben, akkor megmondom, hogy ki vagyok. Én egy tróger vagyok.

– Nem hiszem el – rázom a fejemet.

– De, hidd el, hogy az vagyok. Abból élek, hogy átverem a balekokat. Amit kapok, piára kötöm. Azt a kétszázast is, amit te adsz nekem. Tróger vagyok! Egy semmirekellő tróger!

- Nem lehetsz te tróger.
- De, az vagyok!
- Ha elismered, hogy tróger vagy, akkor nem is lehetsz annyira tróger.
- Jó, hát annyira tényleg nem vagyok tróger. Néha rendes vagyok. Akkor kapom azt a kétszázat?
- Átnyújtok neki két fémszázast.
- Köszönöm – mondja elnyújtva, meghajol, és elbúcsúzik.
- Utánanézek. Jókedvűen lépdel, határozottan, kiegyensúlyozottan. Mielőtt a saroknál eltűnne, szembejön vele egy középkorú férfi. Alakalmi ismerősöm széttárja karját, mintha meg akarná ölelni, de látva, hogy a másik nem tudja hová tenni őt, nem öleli meg, csak kezét ráz vele.

Ungár Tamás – Népszabadság, 2004. november 5. (11. oldal)

Nem véletlenül mondják mostanában, hogy az ember nem a majomtól származik, hanem majommá válik. Megfordítottuk az evolúció irányát:

„Az aprócska öregasszony a füredi móló felé siet. Látszik rajta, hogy valaha jobb napokat látott. Arca finom vonású, halványkék nyári ruhája jó anyagból készült, fején kicsi kalap billeg. Szemben vele nagyhangú társaság vonul, a fiúk kezében sörösüveg. Bele-belekortyolnak, közben ordítóznak, és röhögnek a Tagore sétány fáin.

- Ezt valami bolond kínai vagy indiai ültette – kiáltja az egyik.
- Az a hülye hogy kerül ide, amikor a nevét sem lehet kimondani? – üvölti a másik.

Egy kopasz srác Salvatore Quasimodo fájához pattan, megnézi a táblát, majd nagyot rúg a törzsébe.

- Valami kommunista lehet – néz nevetve a többiekre.
- Egy Nobel-díjas olasz költő fája, egy olyan zsenié, aki sokat tett a magyar művészekért, te szerencsétlen – pattant elé a nénike magából kikelve.

A fiú zavarba jön az indulatától, és akadozó nyelvvel kérdezi.

- Honnan tudod, nagymama?
- Onnan te fajankó, hogy én olaszul olvastam a verseit, és többet lefordítottam. Mert akkoriban azt gondoltam, hogy a magyar fiataloknak meg kell ismerniük a világirodalom értékeit!
- Jól van már öreglány, ne pattogj! – dadogja a részeg srác.
- Fogd be a szád, húzzunk innen – csörren rá a legmagasabb fiú. – Egy nulla a kultúra javára – mondja, majd meghajol a néni előtt, aki finom mozdulattal megigazítja kalapkáját, és meglepően fiatalos léptekkel siet tovább.”

V. Kulcsár Ildikó – Nők Lapja, 1998/34 szám. (13. oldal)

Ide kívánczik egy vicc is, ami külsőnket illetően is azt bizonyítja, hogy majommá válunk:

Egy idős néni kapaszkodik a villamoson, mert a fiatalok közül senki sem hajlandó átadni neki a helyét. Éppen egy tetőtől talpig agyontetovált lány mellett áll. Alaposan szemügyre veszi. Különösen a nyakán látható kínai piktogramok érdeklik. Ahogy nézegeti, a lány egyre idegesebbé válik, hogy ilyen feltűnően bámulják. Végül így szól:

- Mi van mama, nem láttál még tetoválást? A ti időtökben még nem volt divat?

A néni türelmesen válaszol:

- Régen, az Akadémia kiküldött tudósaként évtizedekig éltem Kínában. Aztán itthon évekig tanítottam a kínai nyelvet a kiküldendő diplomátáknak. Csak azt nem értem miért van a nyakadra írva, hogy: Fagyasztva tárolandó!

Régen is volt szegénység, és korábban is gyakran előfordult, hogy egy idős kisnyugdíjas nem tudta maradéktalanul kifizetni a vásárolt tejet, kenyeret. Ilyenkor egy tehetősebb jóérzésű sorban álló intett a pénztárosnak, hogy majd pótolja a hiányzó pár forintot, vagy belenyúlt a pénztárcájába, és

szinte bocsánatkérően átadta az idős embernek a hiányzó összeget. Lássuk, hogyan jár el ilyen esetekben az új nemzedék:

„Hosszú a sor a pénztár előtt az alföldi nagyváros egyik élelmiszer-áruházában. A kasszában ülő ifjú hölgy gyorsan dolgozik, mégis lassan araszol a sor – a hétvégi bevásárláshoz sok türelemre van szükség. Van, aki nem tömi tele áruval a kosarát. Elöttem egy idős néni kerül sorra. 0,5 liter tejet, 1 kiflit, meg némi párizsit vásárolt. A pénztáros gépiesen közli vele az árat: 165 Ft. A néni átadja neki a gondosan előkészített pénzt, sok apróval. A pénztáros számol, miközben gyors mozdulatokkal szortírozza az aprópénzt. A végén kiderül: 4 forinttal kevesebbet adott. Az egyenruhás kasszás ezután már nem mond semmit, csak a markát tartja. Szó szerint.

– Ne haragudjon, de nincs

nálam több pénz – mondta ijedten a néni. Úgy látszik, rosszul számoltam ki, mennyit vásároltam. Kérem, vegye vissza a kiflit!

Az ifjú kasszás grimaszt vág, nem tetszik neki a többletmunka. Már tenné, amit kérnek tőle, amikor egy bördzsekis fiatalember megszólal a sorban:

– Mama, ne tartsa fel a sort, itt a 4 forintja, aztán vigye a kiflijét. Csak húzzon már el innen! A sorban állók szóltanul figyelik a jelenetet. Csak a pénztárgép hangját lehet hallani.”

H. S. – Népszabadság, 2004. november 29. (10. oldal)

Immáron megvalósult XX. századi nagy költőnk, Ady Endre próféciája: „Kinek sok jószága van, rabolhat még többet; Kinek kevés jutott, kevesére törnek.”

Pénztárca, ékszer, számítógép, mosdókagyló – a kórházakban ma semmi sincs biztonságban. A tolvajok szinte napi látogatók, az intézmények pedig tehetetlenek.

– Ilonka néni, itt van? – pásztázza végig az ajtóból a kórtermet egy fiatalember, majd választ sem várva odébb áll.

Kicsit később a folyosón lófrál, másodmagával figyel. Legközelebb már a betegágy melletti kish szekrényben látja kutatni a szomszéd, egy infúzióra kötött idős beteg, fölriadván a különös zajra.

– Maga meg mit csinál? – szól rá amúgy tökéletesen tehetetlenül, mire a hivatlan látogató, kezében a friss zsákmánnyal pillanatok alatt eltűnik.

Amikorra az ápoló a szobába ér, és a biztonsági őr is riasztást kap; mire a rendőr előkerül, a besurranó már nyomtalanul eltűnt a kórházi forgatagban. A beteg fejében talán meg sem fordul, mekkora veszélyt vállalt, amikor megszólalt. Azt viszont biztosan megtanulta: értékeit csak saját maga védheti meg.

A kórházigazgató egyetlen olyan, konkrét esetre emlékszik, amikor legalább nyomában voltak a tettesnek. A csenevész tolvajt az udvaron üldözte végig az intézmény arra hivatott őrzője. Végül épp a biztonsági ajtó segítette a bűnözőt: alsó, nyitva hagyott nyílásán mászott ki, ahová a jól megter-

mett őr beszorult. Egy másik esetben betegszállítóként, kerekés széket maga előtt gurítva érkezett a szemfüles tolvaj, azzal a magyarázattal, hogy röntgenre viszi a beteget. Kitolta az idős nénit a kertbe, megszabadította valamennyi ékszerétől, majd gondosan az épület elé tolva, otthagya. Az intézményvezetők, dolgozók változatos lopási történeteket ismernek: a kórház ugyanis a legegyszerűbb tethely. Az elkövető nincs szem előtt, ellenőrizhetetlenül, szabadon járhat-kelhet bárki a kórtermekben, és ha véletlenül valaki érdeklődne, hogy kit keres, egyszerűen bemond egy nevet.

- Éjjel talán egyszerűbb leleplezni a hivatlan látogatót, napközben azonban lehetetlen. Általában legalább ketten „mozognak”; figyelik a terepet, s a legkülönbözőbb trükkökre képesek – állítja az egyik intézmény vezetője. – Nemezszer sporttáskákkal, árusnak álcázva magukat mászkálnak a kórtermek között, bár az árusítás ilyen módja tilos. Mégis bemennek, és mindent a táskába pakolnak, miközben a társuk kint figyel.

Újabban a kávéautomatákat fosztogatják, felfeszítik, és hetente ürítik ki a gépeket – mesélik egy másik fővárosi kórházban. A Madarász utcai Gyermekkorház főigazgatója, Harmat György szerint:

- A párnát is kilopják a gyerekek feje alól. Mindent visznek, ami mozgatható. Mosdóból a vízcsapot, az ülökét, a vécépapírt; mindenféle készüléket, ékszert, pénztárcát, igazolványt.

Az igazgató, aki szerint szinte reménytelen kiszűrni a besurranókat. Főleg ügyeleti napon, amikor száz-százötven gyermeket fogadnak.

- Talán, ha minden bejáratnál egy-egy őr vigyázna, javulhatna a helyzet. Erre azonban a kórháznak nincs havonta egy-kétfélmillió forintja. Amikor pedig volt néhány kutyás emberük, akkor is loptak. Golub Iván, az Uzsoki Kórház főigazgatója szerint a kórházban ugyanolyan gengszterek „dolgoznak”, mint a járműveken, csak itt nagyobb biztonságban.
- Beteg, elesett, alattásból ébredő, műtétből lábadozó emberekkel nagyon könnyű dolguk van.

Minden kórházban egybehangzóan állítják, hogy az elmúlt tíz évben romlott a helyzet, a tolvajok egyre bátrabbak, gátlástalanabbak. Sok helyen szigorúan szabályozzák a „bejárást”, de igazi védelmet ez sem ad.

- Ha például napi két órára korlátoznák a látogatási időt, s a személyzet készenlétben állva figyelne kivétel nélkül mindenkit, biztosan kiszűrhető lenne, aki lopni akar – véli az egyik vezető. – Ez ellen viszont vélhetően nemcsak a hozzátartozók, hanem az ombudsman is azonnal tiltakozna. Egyelőre tehát marad a figyelmeztetés a betegtájékoztató hirdeteményeken: mindenki védje saját értéktárgyait.

Kun J. Viktória – Népszabadság, 2004. július 12. (9. oldal)

Szórólap figyelmeztet a veszélyre: Az utóbbi időben számos idős ember vált úgynevezett trükkös lopás áldozatává Borsod-Abaúj-Zemplén megyében. A tolvajok változatos ürügyekkel csöngetnek be a portákra, hogy egy óvatlan pillanatban zsebre vágják a házigazda otthon őrzött pénzét. A mezőkövesdi kapitányság kérésére a környező települések lelkipásztorai nemrégiben a vasárnapi istentiszteletek végén felhívták a figyelmet az időskorúakat fenyegető veszélyekre, a helyi bűnmegelőzési alapítvány pedig húszezer példányban fizetett közleményben adta közre ez irányú tanácsait. Mezőkövesd térségében tavaly százötven bűncselekményt követtek el hatvan évnél idősebb emberek sérelmére, az idén az első négy hónapban már több mint ötven ilyen eset történt. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányság kommunikációs irodájának közleménye szerint az utóbbi időben számos idős ember vált úgynevezett trükkös lopás áldozatává.

Az elkövetők változatos módszereket alkalmaztak. Volt, aki közüzemi szolgáltató embereként mutatkozott be, akadt, aki rosszulállatot szimulálva kopogott be, hogy vizet kérjen, majd kifosztotta a gyanútlan házigazdát. Fodor János, a mezőkövesdi rendőrkapitányság bűnügyi osztályvezetője elmondta: az ilyen bűncselekmények elkövetői általában jól öltözött, megnyerő modorú emberek. Többnyire azzal kopogtatnak be, hogy pénzt vagy nyereséget hoztak, de mielőtt átadnák az ajándékot, valamilyen ahhoz kapcsolódó költséget – adót, illetéket – kifizettetnek. Ilyenkor megfigyelik, hogy a házigazda honnan veszi elő a pénzt, majd rosszulállatot színlelve vizet vagy gyógyszert kérnek, hogy egy kis időre magukra maradjanak. Az osztályvezető szerint Mezőkövesd környékén

még ma is sokan tartják temetésre félretett pénzüket az ágynemű közé rejtve vagy a konyhaszekrény fiókjában, ahol az illetéktelenek egy pillanat alatt megtalálják.

- Volt, aki azzal állított be egy idős emberhez, hogy tízezer forintért megvennie az udvaron látott vashordót, de csak húszezrese van – lapoz a jegyzőkönyvek között az alezredes. – Az áldozat örült, hogy ennyi pénzt kap egy értéktelen holmiért, és beengedte a tolvajt. Volt, aki a nyugdíj-folyósító munkatársának adta ki magát, és azzal csöngetett be, fel kellene írnia az utoljára kapott tízezer sorozatszámát. Mások azzal jutottak be, hogy az önkormányzattól jöttek, sorsolás volt a művelődési házban, és elhozták a nyereményt. Volt, ahonnan hatvanezer forinttal, más-honnan kétszázhuszezerrel távoztak. A mezőkövesdi Cseresznye utat egy háromtagú társaság járta végig, azzal csöngetve be a lakásokba, hogy gyapjúpaplant nyertek az ott lakók. Voltak, akik hitetlenkedve fogadták a hírt, és be sem engedték a jövevényeket, az utca közepén élő hetvenhat éves B. Istvánnétól azonban hatvanezer forinttal gazdagabban távoztak.
- Zavart voltam aznap, mert a fiamat baleset érte a munkahelyén, a kaput is nyitva hagytam – meséli az egyedül élő özvegy. – Délután ledőltem a nyári konyhában, egy idegen asszony éb-resztett, hogy jó híre van, mert gyapjúpaplant nyertem egy sorsoláson, azzal megfogta a kezem, húzott ki a kocsihoz, ahol még ketten vártak. Azt mondták, a nyereményt akkor kapom meg, ha veszek egy másik garnitúrát, ami százhuszezer forintba kerülne, de most hatvanezer forintért megkapom. Nem akartam, nem is volt szükségem új ágyneműre, de annyira erőszakosak voltak, hogy a végén csak odaadtam a hatvanezret, amit színes tévére tettem félre. Mikor elmentek, átszaladtam a szomszédasszonyhoz, mit szól hozzá, ő mondta, hogy a piacon öteze-rért adnak ilyen paplant.

G. Józsefnét három férfi azzal kereste fel, hogy ötvennégyezer forinttal kevesebb nyugdíjat kapott az előző évben, mint amennyi járt volna neki. Csak annyit kértek, hogy az idős asszony mutassa meg az utolsó nyugdíjával kapott tízezrest, mert a bankjegy sorozatszámát fel kell írni. Az idős nő elővette a dobozt, amelyben fontos irataikkal együtt a saját és a fia megtakarított pénzét is tartotta. Ezt követően az egyik férfi azt kérdezte: van-e diófa eladó, mert amit a kertben látott, azt szívesen megvennie. Míg a házigazda kikísérte az egyik férfit a kertbe, a doboznak nyoma veszett.

- Egysaroknyira lakunk a rendőrségtől, álmomban sem gondoltam, hogy ez megtörténhet – mondja az idős asszony. – Nyitott ablak mellett aludtunk, kint hagytuk a szerszámokat is a kertben, egyáltalán nem tartottunk attól, hogy valaki ártani próbál nekünk. Most már mindent zárunk, de hiába, az összes pénzünk odalett.

A tiszaujvárosi rendőrkapitányság huszonnégy településen juttatja el a szociális étkezést igénybe vevő időskorúakhoz a számukra összeállított bűnmegelőzési tanácsokat összefoglaló prospektusát. Tiszaujvárosban hétszáz, Mezőcsáton száz, a kisebb falvakban tíz-negyven 60 év feletti emberhez juthatnak el így a praktikus információk. Sárospatakon és Encsen a helyi rendőrkapitányságok szó-rólapokon terjesztették az időskorúak védelmét szolgáló rendőrségi ajánlásokat. Szerencsén pedig a rendőrtisztek élőszóban hívták fel a nyugdíjasklub tagjainak figyelmét a fenyegető veszélyekre.

Romhányi Tamás – Népszabadság, 2006. május 3. (2. oldal)

Az ukrán határhoz közeli, Tisza-parti faluban az emberek többsége közmunkából vagy munkanélküli segélyből él. Néhányan eljárnak dolgozni a környékbeli települések kisebb-nagyobb cégei-hez. De vannak itt orvhalászok, akik az éjszaka titokban kifogott halat olcsón eladják vendéglősök-nek. Helyben munkát ad a vegyesbolt, a használtruha-üzlet, a két kocsmá, no meg az iskola és a pol-gármesteri hivatal. Nem könnyű az élet ebben a faluban, amelynek két bejárata van. Mindkettő előtt ott állnak már a tekintélyes, öreg Mercedesek a kiszáradt árokpartra lehúzódva. Látszik, hogy az au-tókat indulás előtt, még Pesten lemosták, csupán az alföldi por vette el kicsit a fényüket. Az egyik kocsni rövid várakozás után „bejelentkezik”, ami annyit jelent, hogy komótosan végiggyurul a falu-ban. Nem dudál, nem fékez nyikorogva, nem ad gázfröccsöt – csak megy lassan, mihez tartás végett.

Minden segélyosztáskor megjelennek itt ezek a fekete autók, az elkerülhetetlen, a sorsszerűség szimbólumaként. Ma segélyt oszt az önkormányzat, abból pedig menetrend szerint ki kell fizetni az uzsorakamatokat a Mercedesszel érkező pénzbehajtóknak. Ellenvetés és haladék nincs. A polgár-

mesteri hivatal frissen vakolt épülete előtt ott ácsorog szanaszét a falu népe, többségük roma. Egy terebélyes asszony karon ülő csecsemővel. A férfiak többsége bokán felüli, régi vágású, kopott pantallóban. A nők közül kevesen öltöztek a hagyományos tarkába, inkább a másokról levetett szolid színű szoknyákat viselik, a helyi alapítványtól kapták őket. A türelmetlenül toporgókat rissz-rossz biciklivel érkező ricsajos kölyöksereg veszi körül.

A falu szélén szemmel láthatólag unatkoznak a pénzbehajtók. Szótlanul ülnek az autóban, néha bekapcsolják a légkondit, ásítognak, egyikük cigarettára gyújt. Kopaszok és széles vállúak, ahogy dukál. Mogorvák és álmosak. Sőt talán fásultak is. Hiányzik belőlük a tulajdonosi lelkesültség és érdekelttség, ami persze nem csoda, hiszen ők sem maguknak dolgoznak. A behajtott pénzt az utolsó forintig elveszik tőlük. Havi bért kapnak, zsebbe, feketén, olyan emberek alkalmazottjai, akik ezer-szer jobban élnek náluk. S akik ugyanúgy bánnak, beszélnek velük, mint ők a tartozó romákkal. Mindenkinek megvan a maga behajtója. Így áll helyre a világ rendje. Megvárják, amíg az utolsó roma is zsebre gyűri a pénzt, aztán nekiindulnak az utcáknak. A falusiak illet tudóan a kapu előtt várják őket, mintha rokonaik érkeznének. A behajtók köszönés és köszönet nélkül fekete pincérbrifkóba hajtogatják az ötezekeket. Nincs nyugta, nincs nyilvántartás.

Egy izgága, vékony roma férfi – mintha Kusturica valamelyik filmjéből bújt volna elő – alkudozik egy keveset:

- Testvérem, hát adjatok papírt, kórházban az asszony, talán még a lábát is levágják, azt hiszi majd, hogy elkártyáztam, elittam ezt a kis pénzt.

Mellbe taszítják, erre hangot vált:

- Igazatok van, testvérem, vigye el a pusztulat a gyanakvásom, de hagyjatok még nálam holnapig valamit, tartozom a fémgyűjtőknek, és azok olyanok, hogy menten lelőnek, ha nem fizettek, akkor aztán jöhettek ám a pénzetekért, a házamat nem engedi át nektek a gyámhatóság, engem meg ott esznek a halak a Tisza fenekén, onnan aztán nem tudok ám nektek kamatot meg kölcsönt fizetni...

Kötelességszerűen hadar, tudja, hogy úgysem lesz foganatja, de legalább megpróbálja. Nagy baj persze nincs, hiszen három-négy nap múlva majd megint jönnek a behajtók a faluba, és akkor már nem visznek, hanem hoznak. Kölcsönt osztogatnak a pincérbrifkóból, jóval magasabb kamatra ugyan, mint eddig, de valahogy csak visszafizeti nekik egyszer az ember. Ha nem lesz meg a pénz határidőre, akkor megszerzi valaki mástól. Muszáj, mert ezek a kopaszok mindenképpen kiverik belőle. De most csak a mára kell gondolni, ennyi pénzből a holnapra nem is lehet. Ami az uzorakamatok után megmaradt, abból kell kicsit fizetni a boltosnak, hogy legközelebb is adjon kenyeret meg parizert hitelbe. Az a pár forint, ami még a zsebben lapul, amúgy sem lenne elég másra, mint egy hangulatos, duhaj estére ebben a szűnyogos őszelőben. S ma este mulat is a falu.

A behajtók meg már kora

délután visszaindulnak a fővárosba, minden rendben, mindenki fizetett, útközben talán megfordul a kopasz fejükben, hogy le lehetne nyúlni a dohányból valamennyit, de nem merik, mert ezek a tagbaszakadt kopaszok is félnek. Szórakozásképpen magukhoz intenek egy-két útszéli prostit, ők is a főnök érdekeltségi körébe tartoznak, s bár a behajtóknak alanyi jogon nem jár az „ingyenfuvar”, a lányok készségesek, mondhatni szolidárisak – segítik egymást a kiszolgáltatottak. A lányok in-tegetnek utánuk, a behajtók a gázra lépnek, haza kell érni estére, nyit a night club, ahol ők a kidobó emberek. Majdnem minden éjjel van valamilyen balhé, hetente átlagosan kétszer ütni is kell. Nehéz mesterség ez.

Hajba Ferenc, Népszabadság, 2004. augusztus 28. (9. oldal)

A bűnözés technikája is fejlődik. A legújabb módszer, hogy falfirkával üzennek egymásnak a tolvajok. Vakációra utazás előtt nem elég az ajtókat-ablakokat ellenőrizni, át kell vizslatni a kerítést, a falakat és a bejárati ajtó tokját: nincs-e rajta jel. Krétával, ceruzával, mindegy. A szó szoros értelmében írásos tolvajnyelv honos Európa betörőkörében. A La Dernière Heure⁶ című belga lap közzétette a szótárat, amelynek segítségével a figyelők üzennek a betörőknek:

Például a fésű rajza harapós kutyára figyelmezteti a „szakiparost”. Az X a legveszélyesebb jel: ide érdemes és lehet is jönni. Hogy miért? Például a rombuszból látja a betörő, hogy a ház üres, a háromszög pedig azt közli vele, hogy csak egy idős hölgy szokott otthon lenni. Ha viszont téglalap díszeleg, akkor kár a fáradságért: ide már betörtek, nincs mit elvinni. Nem érdemes munkához látni gemkapocs jelzésű helyen, itt nincs igazi zsákmány. A legrosszabb intő jel a létra: rendőrök figyelhetnek a környéken. Az egymás mellé húzott függőleges vonalak a gyerekek számát jelzik a megfigyelt lakásban, a nőket félkörök, a férfiakat elnyújtott ikszek. A hurok azt mutatja, hogy a lakásban van riasztó. A kavics pedig azt, hogy sok a készpénz. Ha viszont hazaérve három ferde zárójelet veszünk észre, már hívhatjuk is a rendőrséget; Ez mutatja a betörőknek, hogy itt már járt egy kolléga, és a „munka” kész. Belgiumban egyébként nemcsak a szomszédot, hanem a rendőrséget is szokták értesíteni, ha hosszabb szabadságra utaznak el:

– Biztos úr, ugyan nézzen már arrafelé időnként. Néz is, sőt beszedi a felgyült újságokat, leveleket, és azt is megnézi, van-e krétarajz a falon.

Füzes Oszkár – Népszabadság – Online, 2002. augusztus 1.

„Szörnyű, hogy az élet mennyibe kerül.
A summát a halálé múlja csak felül.
Orvosok, ügyvédek szedik a sápot,
És méregdrágán mérik az egyházi nyugságot.
A törvény tiltja, hogy meggyilkoljanak,
Azt viszont túri, hogy jól kifosszanak!"

(Helen G. Ansley)

Bőrfoci pattogott a járda mellett parkoló autók között. Klottnadrágos, félmeztelen fiúk rugdosták a labdát a Budapest VIII. kerületi, Gutenberg téri járdán. Hol egy autón, hol egy csupasz lábszáron csattant a börgolyó. Ritkás, hátrafésült hajú, erős szemüveget viselő idősebb férfi lépett ki a közép-ső ház árkádjai alól. Egyik kezében nehéz szatyrot cipelt, hóna alatt seprőt szorított. Kinyitotta a parkoló sor közepén álló kis Polskit, és mindenféle szerszámot – köztük kalapácsot – rakott ki az első ülésre. Amikor a szatyor kiürült, a férfi végignézett az autón. Gondosan ápolt, halványzöld karrosszériáján egyetlen rozsdafolt sem látszott. Azután fölemelte a kalapácsot, és beütötte vele az ablakot. A passzolható srácok megálltak, a bőrfoci pattogva eltűnt az árkádok alatt. A tér közepén hirtázó kislány anyukája meglepve fordult meg, de mindjárt el is kapta a tekintetét. Egy mezítlábas kisfiú odafutott a férfihez, és tátott szájjal nézte. A férfi letette a kalapácsot, a seprővel elhúzta az

⁶ lá dernyer ör

üvegcserepeket a gyerek lába elől. Azután beütötte a másik ablakot is, majd kesztyűt húzott, és egy csupasz fűrészlappal vágni kezdte az autó tetejét.

Szírénázva állt meg a kis Polski mellett a rendőrautó. Két rendőrnő szállt ki belőle, s azt kérdezték tőle: mit csinál az autóval? A férfi azt válaszolta: átalakítja kabrioletté. Így mondta olaszosan, kabrió helyett kabrioletnek, de a rendőrnők értették. Az idősödő férfi gyorsan azt is hozzátette: a saját kocsiját teszi tönkre. A rendőrnők megnézték a forgalmat, majd egyikük beszólt a központba, hogy nincs semmi a helyszínen. A férfi folytatta a fűrészélést, de a vágás vonala már nem lett egyenes. Mielőtt végigért volna, egy másik rendőrkocsi jött. Azzal két férfi érkezett, nyomozók voltak.

- Tudja, hogy garázdaság, amit csinál? – kérdezte az egyik.
- Miért garázdaság az, ha összetöröm a saját autóm? – kérdezett vissza a szemüveges öreg. – Amikor esténként kifeszítik az ajtót, az nem garázdaság? Amikor nekitolják másik autónak a parkolóban, az nem bűncselekmény?
- Azért garázdaság, mert zavarja a nyugalmat, ahogy betöri az ablakokat – folytatta a nyomozó.
- Túl hangosan bontja itt ezt az autót.
- Hol van itt a nyugalom? – legyintett az öreg. – Jöjjenek vissza este, hallgassák meg, mit lehet itt megzavarni. Amikor papírral betömik az autók kipufogóját, amikor komplett lökhárítót szerelnek le a kocsiról. Mert ezek így alkuszna a kocsikra, tudják? Jön néhány fiatalember, azt mondják, megvesszük az autóját, adunk érte húszezer forintot. Mondom, nem eladó, de különben is százötvenezer ér. Másnap ki van szúrva a kerék, folyik az olaj a kuplungból. Újra jönnek a fiatalember, hogy nem ér ez a kocsi százötvenezer. Egyik reggel hajléktalanok alszának a nyitott ajtajú autóban, másnap a benzin folyik a szöggel átlukasztott AC-pumpánál. Így vették meg az egyik negyedik emeleti lakó négyütemű Trabantját. Hát az én kocsim nem eladó.
- Az üvegdarabokat akkor is össze kell szednie az úttestről – mondta békülékenyebb hangon a nyomozó.
- Nyugodt lehet, hogy össze fogom takarítani – felelte az öreg. – Én még megtanultam, mi a rend, esztergályos voltam, a gépet is mindig tisztán kellett otthagyni a műszak végén.

Míg a nyomozók beültek a kocsiba, odahúzott egy kukát, elkezdte belelapátolni a szilánkokat. A levágott tető helyén az érdes peremről egy reszelővel leszedte a sorját, az éles részeket szigetelőszalaggal leragasztotta. Azután kiszúrta mind a négy kereket. Délután visszajött, kiszedte a két lámpát. Nézte egy darabig, majd a fűrészlappal átvágta a kormánykereket is.

- Kié ez a roncs? A magáé? – állt meg mellette az egyenruhás közterület-felügyelő.
- Az enyém, de még nincs teljesen kész – felelte az öreg. – Még leszedem a rendszámokat, és öntök néhány vödör vizet az ülésre, akkor lesz kész. Mert én csak befejezem, amit a fiúk a térről elkezdtek. Most lesz teljesen kész.
- Nem a maga autója az egyetlen, amit ezek a suhancok folyton piszkálnak – mondta a közterület-felügyelő. – Nem lett volna egyszerűbb két pofont adni nekik, hogy leszokjanak a kocsijáról?
- Hatvanöt éves vagyok – legyintett az öreg. – Pofozkodjak? Soha nem voltam verekedő természetű. Ezekkel is megpróbáltam szépen szót érteni. Odamentem hozzájuk, kértem, hagyják békén az autóm. Elmagyaráztam, hogy beteg a feleségem, sugárkezelésre hordom, azért van még kocsink. Bólogattak, mondták, hogy persze, nem lesz semmi baj. Másnap nyitva volt az ajtó, valaki odaszart az ülésre.
- Én biztos lepofoztam volna őket – mondta az egyenruhás. – Így viszont harminc napon belül el kell vinnie a roncsot, különben megbüntetik. De ha lemond a roncsról, mi is el tudjuk vitetni.
- Persze, hogy lemondok. Mondtam én már le ennél többről is. Utoljára fél év munkaviszonyról. Tűzoltó készülékeket ellenőriztem. Egy nap azt mondta a főnök, döntsük el, kit bocsássanak el, engem vagy a kollégát. Fél évem lett volna a nyugdíjig, ha engem rúg ki, kevesebb lesz a nyugdíjam. Ha a kollégát, egy harmincöt éves háromgyerekes családfenntartót tesz utcára.

Hosszú volt a csend, én szólaltam meg elsőként. Lemondtam arról a fél évről. Meg sok minden másról is.

– Itt a cím, ahol bejelentheti a roncs elszállítását – nyújtott át egy cédulát a közterület-felügyelő.

– A biztonság kedvéért azért fölírom magamnak a rendszámot: AYJ– 436.

Az öreg összekapta a szerszámokat. A padon üldögélő parkolóőrök egyike felállt, odasétált hozzá.

– Tulajdonképpen miért csinálta? – kérdezte értetlenül.

– Miért? – nézett rá az öreg. – Én is hagyjam magam megfélemlíteni, megalázni?

Romhányi Tamás – Népszabadság, 2003. július 16. (8. oldal)

Sok van, mi kínos, de a magyar autósnál nincs semmi kínosabb. Persze beszélhetnénk az athéni „kokszolimpiáról”, ahol 5 magyar sportoló is dobogós helyet ért el, jelentősen öregbítve az ország hírnevét, hogy aranyérmes olimpikonjaink orvosi csodának számítanak, mert egyszerre két ember vizeletét hordozzák magukban. (Nem nehéz kitalálni, hogy a másik hol volt elrejtve egy kis üvegbe töltve.) Na, de maradjunk a magyar autósoknál, akik előszeretettel parkolnak a mozgássérültek helyén (ingyen, hamis igazolvánnyal). Az átlag autóshoz képest, aki túl ostoba és túl brutalizált ahhoz, hogy közlekedni tudjon, mindez semmi. Az átlag magyar autós kedvenc agressziókimutatási területe a járókelők átvonulási ösvénye, a zebra, ami azért is érdekes, mert nincs rendőr, aki egyrészt észrevénné, másrészt szankcionálná a nyilvánvaló jogsértést. A zebra Európához hasonlóan nálunk is csíkos és védett, mégis mindenki átgázol rajta. A „gyalogos-átkelőhely” nyelvészek szerint nem úgy értendő, hogy a gyalogosokon kell átkelni. Levettem a polcra a KRESZ-t: „A kijelölt gyalogos-átkelőhelyen áthaladó gyalogosnak a járművekkel szemben elsőbbsége van.” Sőt, a gyalogosnak még „kijelölt gyalogos-átkelőhely hiányában is” elsőbbsége van a lekanyarodó járművekkel szemben (kivétel a megkülönböztető jelzést használó, pl. a megasztárokat kísérő rendőrautók).

A KRESZ olyannyira fontosnak tartja a gyalogosok átkeléshez való elidegeníthetetlen jogát, hogy az még egyszer visszaköszön benne, éspedig egy autósokra vonatkozó későbbi paragrafusban: „Kijelölt gyalogos-átkelőhelyen a járművel a gyalogosnak elsőbbséget kell adni.” Fél bekezdéssel odébb pedig ez áll: „Azt a helyet, ahol a gyalogosnak elsőbbsége van, járművel csak fokozott óvatossággal és mérsékelt sebességgel szabad megközelíteni, úgy, hogy a vezető elsőbbségadási kötelezettségének – a szükséghez képest megállással is – eleget tudjon tenni.” A szükséghez képest az elégtétel a következőképpen fest: Közeledik az átlag autós a zebrához. A zebra csíkos vagy nincsen (ebben az esetben csak útkereszteződés; de ez, mint láttuk, mindegy), két végén gyalogosok állnak. Ők állnak. Várnak. Sokat. Ha átengedik őket, megköszönik. A gyalogos fásult, szürke arccal, a Kádár-korszakban elsajátított „inkább csöndben tűnök, a végén úgyis mind meghalunk” attitűddel vár arra, hogy az átlag magyar autós végre elhúzzon előle a fenébe, és ő szépen átkelhesse a túlsó oldalra. (Figyeljünk fel arra, hogy az átlag gyalogos olyan, mint a macska: mindig az út túloldalán van sürgős és halaszthatatlan intéznivalója.)

Az autós pedig nemhogy megáll, de gázt ad, átrobog a zebrán, ha pedig a kisnyugdíjas mégis lemer lépni elé, akkor vagy dühöng, vagy letekert ablak mögül recsegve, káromkodik. Ha viszont véletlenül udvarias és lassít, akkor rádudál a mögötte haladó bunkó. Újabban a tanulóvezetők sem engedik át a gyalogosokat a zebrán. Már az autósiskolában is erre tanítják őket. A magyar zebrán uralgó gázolásbarát légkör Európában egyedülálló. Ott egyszerűen elképzelhetetlen a barbarizmusnak ez a precivilizációs foka. Sőt, már Kelet-Európában sem mindenütt terrorizálják az autósok a gyalogosokat. Romániában és Szlovákiában olyan nyugodt öntudattal lépnek le a zebrára a helyi állampolgárok, hogy az autósok már komolyan félnek tőlük. Rögtön hozzá is tenném, mi a megoldás: a létező KRESZ tisztelete, a rendőrség felkészítése egy lassú, állhatatos büntetőháborúra. Nem a jognak, hanem a jogot kéne betartani.

Seres László – Népszabadság, 2004. október 2. (3. oldal)

December 3-án történt, szombati napon, Budapest III. kerületében, egy kicsiny sikátorban. Télapó-ünnepségről kocogtam hazafelé az autómmal, s a Bécsi útról kanyarodtam a kis utcába. Ez egy

új utca, puccos házakkal és méregdrága bejárókkal. A névtábla ezen a környéken nem divat. Egyszer csak az Új Udvar bevásárlóközpont háta mögött találtam magam. Az utcácska két oldalán autók parkoltak, csak középpütt lehetett volna haladni. Ez teljesen bevett dolog Budapesten. Hogy ki mikor haladjon el a középpütt maradó egyetlen szűk sávban, az autósok maguk szokták eldönteni, nagyjából úgy, hogy aki dzsippel vagy valami traktorszerű képződménnyel jár, merészebbnek bizonyul. A kis utcában megbénult a forgalom, ami szokatlannak számított, hisz e környék szombat-ként nem dugul be, itt még hétköznapiakon is könnyen el lehet surranni. Megállni kényszerültem, mert közvetlenül az orrom előtt kemény jelenet bontakozott ki két autóstársam között. Olyan gyorsan történt, hogy kiszállni se volt időm. Mire észbe kaptam, s azon kezdtem morfondírozni, hogy közbe kellene lépnem, a két autós már csépelte egymást. Az egyik nekilökte a másikat az autójának, s próbálta a fejét beleverni a szélvédőbe, de elszámította magát, mert a másik feléledt, visszatámadt, szabályos, egyenes ütésekkel mérve a verekedést jól indító autós fejére. Végül egy közös nagy gombócot formáltak ketten, heverték a földön, ütöttek-vágtak, s amikor felálltak, lihegve törölgették a ruhájukra ömlött vért.

A jelenetet rajtam kívül még vagy hatan-heten végignézték, de hozzám hasonlóan senki sem avatkozott be. Kissé szégyelltem magam emiatt, meg kellett volna akadályoznom, hogy ezek így, ilyen csúnyán elbánjanak egymással, de késő volt. A bajvívók elfáradtak, s már csak mutogattak egymásnak, miközben az egyik verekedő kocsija az út közepén teljes szélességben elfoglalta a sávot. A mögöttem állók viszont dudálni kezdtek, s integettek felém, miért nem indulok már el. Már csak az hiányzik, gondoltam magamban, hogy a végén engem is jól eltángáljanak. Hogy elkerüljem a további félreértéseket, kiszálltam, s odamentem az út közepén álló autóhoz, aki úgy mobilizott a rendőrségre, hogy közben dőlt az orrából a vér. Arra kértem, udvariasan és határozottan – miközben meggyőződtem arról, nem maradt benne annyi energia, hogy nekem essen –, állna félre kissé, úgy intézze az ügyet, mi vétlen szemlélők hadd haladjunk tovább. Épp rendőrt hívok, felelte levegő után kapkodva, s majdnem sírva, miközben végső soron őt tekinthettem győztesnek. Úgy is lehet, ha félreáll, mondtam neki, s láttam, átsuhant rajta a baljós eshetőség: ha ellenáll, esetleg újabb folytatás várható. Ő pedig pihent ellenféllel szemben teljesen kiszolgáltatott lenne. Ezért mondhatta készségesen: azonnal félreáll.

Ez volt az a pillanat, amikor a lényegre vonatkozó kérdést föltehettem neki: Miért verekedtek össze? A válasz az volt, hogy nem tudott balra lekanyarodni az épület aljában lévő garázsába. Mert-hogy a másik autója elállta előle az utat. Ez nem elég ok arra, hogy verekedjenek, jegyeztem meg csöndben, mire az ember: márpedig emiatt történt, ami történt. Közben a másik autós, aki jól kezdte a bunyót, de aztán mégis kikapott, szintén véres fejjel befelé mutogatott az autójába, s arra biztatta legyőzőjét, próbálna meg elindítani a – különben építési anyaggal megrakott – járművét. Nem ő tehet róla, hogy leblokkolt az indításgátlója. Ám emezt ez a mellékkörülmény nem érdekelte. Ő, mint mondta, mindössze annyit szeretett volna, hogy lekanyarodhasson a garázsába. Az az autó, mely őt ebben megakadályozta – bizonygatta –, valahogyan csak odakerült. S e bűnös megállásnak akkor kellett történnie, amikor még semmi baj sem volt az indításgátlóval.

Itt ért véget a jelenet. A többi autós továbbhajthatott, ezek ketten pedig már csak beszélgettek, közben fölváltva telefonáltak, s maradék papír zsebkendőikkel törölgették véres arcukat. Elképesztően szánalmasak voltak, fáradt, beteg arcú, elcsigázott pocakos városi emberek, akik elszoktak a kemény csatáktól, s most avval szembesültek, véresre verték ugyan egymást, de egy-két ütés után elernyed a karjuk, lábuk remeg az idegtől, vérnyomáscsökkentővel terhelt szívük vadul dobol a hirtelen izgalomtól. Tudták, nagyon is jól tudták, hogy ami ezután jön – rendőrség, ügyészség, bíróság –, a félrecsúszott pofonoknál ezerszer jobban lefárasztja őket. De visszacsinálni, meg nem törtéنتé tenni ezt a jellemzően semmitmondó esetet már egyikük sem tudta.

Rab László – Népszabadság, 2005. december 17. (5. oldal – részlet)

Újabban már szórakozni sem tudunk. Figyelem az embertársaimat. Egyre zárkózottabbak. Mo-soly soha sincs az arcukon, legfeljebb ha gúnyos. A szórakozás sokaknak munka, küzdelem. Nem élvezik, amit csinálnak, hanem elszenvedik, és alig várják, hogy mindezért bosszút állhassanak va-

lakin. A szilveszteri mulatozásban is kényszeredetten vesznek részt. Csak azért mennek ki az utcára, mert tudják, hogy ez a globális szokás. Így kell ünnepelni, ezért visítoz, trombitál, petárdát robbant ő is. Szája két szélét felhúzza megpróbál nevetést mímelni, de csak vigyor lesz belőle. Nekifeszül az éjszakának; ha törik, ha szakad, most jól érzi magát, de nem megy. Az ünnepléshez, a mulatozás-hoz ugyanis gondtalan vagy gondterhelt, de mindenképpen önfeledt, felszabadult lélekre van szükség. E nélkül csak muszájmulatozás lesz belőle. Pedig mi korábban közismerten mulatós nemzet voltunk. Ha nem volt okunk az öröme, bánatunkban mulattunk. Ezért a nálunk járó idegenek nagy megütközéssel állapították meg rólunk, hogy: „sírva vigad a magyar”. Mostanában azonban sehogy sem vigad.

Szakemberek tervezték és biztosítják a nagyon veszélyes feladatokat – hívja fel figyelmünket Lilu az RTL Klub „A rettegés foka – Ahol a félelmek valósággá válnak” című nagyhangú műsorának elején. Biztosítják? – inentől kezdve tudjuk, az ügyességi feladatok éppen annyira veszélyesek, mint a bungee jumping: semennyire. Kisebb sérülések megeshetnek, de hát sétálás közben is kitérhetjük a bokánkat. Így, amikor a hat versenyző fenn a magasban, kikötve hintákon mászkál, annyira izgulunk, mint a vidámparkban a nagypapa, amikor a körhintán ülő unokáját figyeli. De míg a tata elszédülhet, ha fejével maga is köröz, a tévén keresztül a tériszony már nem jön át, ezt én biztosan állíthatom. Persze a játékosok utána sorra elmondják, mennyire rettegtek. Ezt már a műsor címe miatt is illik megtenniük. A tét ötmillió forint. A játékosok mindegyike arról beszél, hogy ez kihívás, nyerni jött, csak önmagára számít, magának és anyunak bizonyít. Fontos információk ezek, bár értelmük nem sok van. Akkor lenne, ha valaki egyszer azt mondaná: ez nem kihívás, nem nyerni és bizonyítani jöttem, hanem mert ingyen eljuthattam Buenos Airesbe.

Az első feladat teljesítése után egyikük káromkodott egy sort, és nem sípolták ki. Ám a java ezután jött. Korábban is láthattuk, hogy kukacokat kell enni, pókot a szájból tartani, ám ekkor azon gyerekek jutottak az eszembe, akik a homokozóban lapátolják magukba az anyagot – hisz mindent ki kell próbálni, még nem tudják, mi a jó. Meg ama vicc ugrik be, amikor a koma fogadásból megesszik egy darab szart, ám a vesztes, hogy visszanyerje, szintén vállalja. Majd a végén rájönnek, ingyen csinálták mindketten. Noha itt egy autós ügyességi verseny után avattak győztest, a mostani „veszélyes” zabálás is ezt a fílinget adta: egy koktélt kellett lehörpinteni, ami ilyesmikből állt, mint bikahere, marhaagyvelő, -szem, -bél, -máj, halbelsősegek, disznóháj. Olyasmikből, amiket ha nem is nyersen, de fogyasztunk. Meg amiket még úgy sem: epelé, szemfolyadék. Az első leányzó hányt egy nagyot, majd zokogott – drámai pillanatok. A végül győztes Attila lenyelte, a következő lány csak sírt, a negyedik fiú öklendezett és köpködött, és már Lilu sem mert odanézni. Akkor mi miért nézzük ezt?

A rettenetes az, hogy főműsoridőben egy okádás lett a produkció csúcspontja. Igazándiból az az érdekes, hogy a játék mit árul el kultúránkról. Vajon a világ e tájékán miért elismerésre méltó, ha leisszuk, majd lehányjuk magunkat, és a társaság még elnéző mosollyal meg is veregeti vállunkat. Az epelétől rókázó leányzó szülei most biztos büszkék: lányuk még a szarevést is vállalná, ha lehetne. Arról lenne szó, hogy nincs már tabu, s ezen semmit sem módosít, hogy például gyógyításra vagy bizonyos kényszerhelyzetekben az ember saját vizeletét is felhasználja, megissza. Ha nem tabu megenni-inni a fentebb felsorolt anyagokat, akkor nincs tétje a dolognak. Legfeljebb a gyomrunkkal kell megküzdeni. Egy ilyen feladatnak akkor volna súlya, ha az egész kultúrával menne szembe. De nem megy, mert itt már minden mehet, így tabutörésre sem kerülhet sor. Elítéljük ugyan a kutyaevést, hisz a kis Buksi szívünkhöz nőtt, de feltételezem, e játékosok egy jó kis mártással saját háziállataikat is elfogyasztanák a tévészereplésért. Bizonyítani akarnak? Ugyan mit és kinek?

Szerbhorváth György – Népszabadság, 2005. június 4. (16. oldal)

Elállatiasodásunk újabb jele, hogy már a művészetek terén is az állatokkal versenyzünk. Korunkban minél primitívebb egy alkotás, annál értékesebb:

A becsült ár tizennyolcszorosán, 14 750 fontért (közel 5,5 millió forintért) keltek el egy hétfő esti árverésen Congo⁷ majom művei. A New Bond Street-i Bonhams⁸ aukciós házban ugyanakkor sem Andy Warhol⁹, sem a Britart mozgalom titánjai: Damien Hirst¹⁰, illetve Jake és Dinos Chapman¹¹ munkái nem érték el a művészetkedvelők ingerküszöbét, egyben az elfogadható minimális árat.

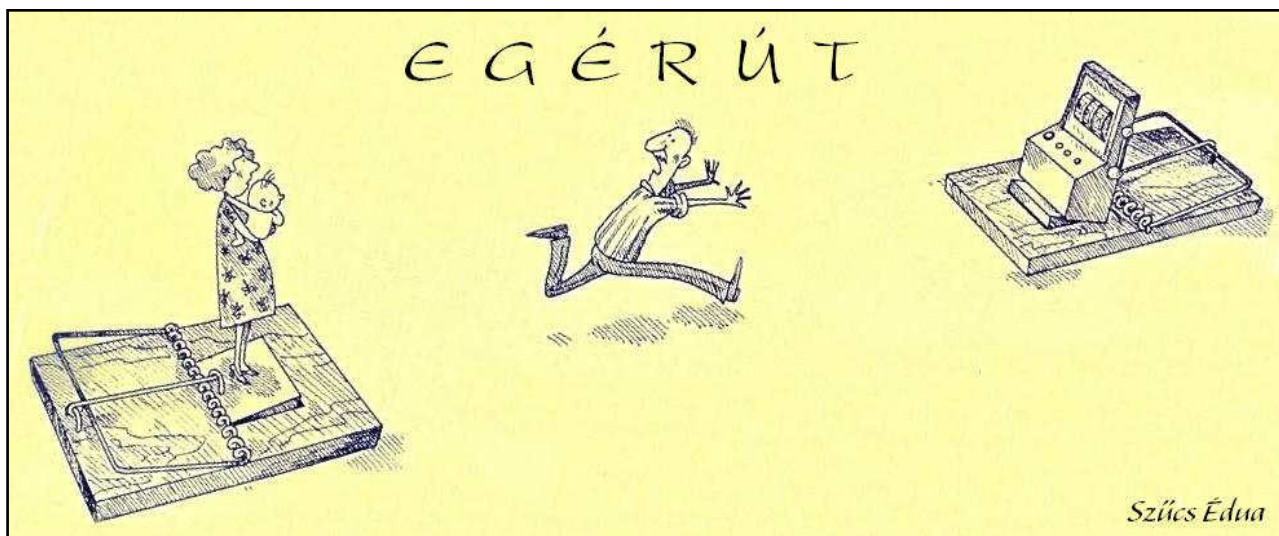
Az 1954-ben született és a hatvanas évek közepén tuberkulózisban kimúlt Congo festményei az ismert állatviselkedési szakértő, Desmond Morris¹² biztatására készültek. A majom a Zoo Time¹³ tévéműsor gyakori vendége volt. A színpompás absztrakt képekért két telefonos érdeklődő „közelharcot” vívott egymással. A versenyből a kaliforniai gyűjtő került ki győztesen. A 36 éves távközlési szakember elmondta, hogy barátai egy olcsóbb megoldást javasoltak számára: „vegyen egy csimpánzt, papírral és ceruzával felszerelve tegye be egy szobába és várjon”. Howard Hong¹⁴ szerint Congo stílusa leginkább Kandinszkijéra emlékeztet, kár, hogy elmulasztott címet adni műveinek. A világ legművészebb beállítottságú csimpánzának festményei nem kisebb műértők, mint Picasso, Miró és Fülöp edinburghi¹⁵ herceg kollekciójának is részei. A csimpánz nemcsak tehetséges volt, de szorgalmas is, négyszáz rajza és festménye őrzi a nevét. A Bonhams aukcióján elért ár világrekordnak számít, már csak azért is, mert ez volt az első alkalom, hogy egy csimpánz műve kalapács alá került. A The Times¹⁶ idézi a Congo-rajongó Salvador Dalít, aki nagyon is megértette kollégáját: „A csimpánz mancsa örült emberi, Jackson Pollock¹⁷ keze pedig tökéletesen állatias”.

R. Hahn Veronika – Népszabadság, 2005. június 22. (22. oldal)

Zsuzsa magas, karcsú, szép arcán finom smink. Csupa derű. A kicsi fia – az ötödik – éppúgy nevetgél, ahogyan ő. Kiegyensúlyozott baba, mondja Zsuzsa.

– Nem bánkódhatok, mert megérezné. Ezért hát minden reggel szépen felöltözünk, sétálni megyünk, örülünk, hogy süt a nap, hogy zöldülnek a fák, hogy az élet szép, és minden bajnak vége szakad egyszer. Húszévesen mentem férjhez, huszonegy évesen szültem a lányom. A férjem fegyőrként dolgozott, mit mondjak, nem volt egy mintaférj. Haverok, italozás, játékgép.

⁷ kongó

⁸ nyú bond strít, bonhemsz

⁹ endi várhol

¹⁰ démj(e)n hő(r)sz

¹¹ dzsék- dínosz csepm(e)n

¹² deszmond morisz

¹³ zú táim

¹⁴ háuá(r)d hong

¹⁵ edinboro

¹⁶ dő táimsz

¹⁷ dzsekszn pol(o)k

Sokszor az egész fizetését eljátszotta, én meg ott voltam a négy gyerekkel egy fillér nélkül. Tizennyolc évig tartott a házasságunk, tizennyolc évig sose mentem sehova, a gyerekeknek éltem. Nem panasz ez. Azt hiszem, minden problémánk ellenére boldog voltam. Aztán egy nap a férjem föbe lőtte magát a munkahelyén: Négy búcsúlevelet írt, egyet a szüleinek, egyet a gyerekeknek, egyet nekem, még az én szüleimnek is írt egyet. De egyikből sem derült ki, miért tette. Csak annyit írt, hogy bocsánat, és hogy ő volt a hibás.

Harmincnyolc évesen lettem özvegy. Tízéves volt a legkisebb gyerekem. Belém mart a kétségbeesés, hogy végleg egyedül maradok. A kisváros, ahol éltem, árgus szemmel figyeli az olyanokat, mint én. Szép özvegyasszony négy gyerekkel sorvadjon bele a magányba: ezt kívánja a tisztesség. Én nem akartam elsorvadni. Fél évvel a férjem halála után megismertem egy férfit. Szerelmes lettem. Pesti volt, elvált, két gyereke az anyjuknál. Néha magával hozta őket. Miközben az ebédet főztem nagyfazékban, elnéztem, hogy nevetgélnek, bolondoznak a kertben. Alig fértünk el az asztal körül. Márciusban ismerkedtünk meg, májusban hozzám költözött. Nem érdekelt, mit szólnak az emberek. A gyerekeim nem akarták elfogadni. Ő meg folyton engem nyúzott, csináljak már valamit, hogy megkedveljék. Legalább tiszteljék. Halálra szakálta őket. Ez volt az első jel, amit észre kellett volna vennem. De én nem láttam, nem hallottam, vak voltam. A gyerekek anyámékhöz költöztek, mert nem bírták őt elviselni. Ezután anyám is ellenem fordult. Elvesztettem mindenkit, akit szerettem. Azt mondta, amíg nincs bejelentett lakcíme, nem kap munkát. Engedtem, hogy bejelentkezzen a házamba, állandóra. Azt mondta, talált munkát, és minden reggel el is ment, mintha dolgozna. Én adtam neki pénzt, hogy ebédet tudjon venni.

De nem dolgozott, egész nap a kocsmában ült. Egyre több pénzt követelt. Pokollá vált minden. Féltékenységi rohamai lettek. Megrugdosott az utcán, amiért fodrászhoz mentem. Belekötött az öltözékembe, a sminkembe. Ha öt perccel előbb értem haza a munkahelyemről, nekem esett, hogy biztos a szeretőm hozott kocsival. Ha később érkeztem, akkor meg azért. Sose tudtam, mire megyek haza. Minden pénzem elvette. Háromezer forintom sem maradt, hogy ki tudjam fizetni a látleletet, amikor ökölrel az arcomba ütött. Akkor még nem tudtam, hogy ha feljelentést teszek, nem kell a látleletért fizetni. Sose volt ellenemre a munka. Érettségim van és szakmám, vegyésztechnikus vagyok. De dolgoztam már szupermarketben is a csemegepultban, amikor nem volt más. Megtanultam angolul, elvégeztem egy számítógépes tanfolyamot, hogy jobbak legyenek az esélyeim. Évekig dolgoztam az önkormányzatnál. Akkor ismertem meg őt. Egyébként mindig úgy vert meg, hogy ne maradjon nyoma. Kiszaggatta a hajam, vállon boksolt, nem engedte, hogy aludni menjek. A ruháimat felgyújtotta az udvaron. A konyhabútort szétverte. Ha bezárkóztam, rám törte az ajtót. Volt, hogy az ablakon ugrottam ki, hogy elmenekülhessek előle.

Hiába hívtam ki a rendőröket, ha nem folyik vér, nem csinálnak semmit. El meg nem küldhették, mert az állandó lakcíme szerint joga volt ott lenni. Ez a pici itt az ő kisfia. Az én szemem fénye. Azt várta, ha terhes leszek, majd meghízom, megcsúnyulok. A gyerek neki csak adunak kellett, hogy még jobban magához láncolhasson. Ugyanakkor nem hitte el, hogy az övé. Minden áldott nap megvádolt, hogy mástól van. A negyedik hónapban voltam, amikor megint nekem esett. Rettogtam, hogy baja lesz a babának, Kimásztam az ablakon, és a szomszédból kihívtam a rendőrséget. Tudtam, hogy úgyse viszik be, hogy még jegyzőkönyvet sem vesznek fel. Csak azt kértem, jöjjenek be velem a házba, amíg összepakolom a holmimat. A kisfiam az én nevem viseli. Soha nem lesz köze az apjához. Persze, hogy voltam a bíróságon. Azt mondták, írjak egy felszólító levelet, hogy öt napon belül hagyja el a házat. Ha a felszólítás ellenére sem költözik ki, elindíthatom a pert. El is indítottam. Beszéltem egy ügyvéddel; azt mondta, ez polgári per, mire határozat születik, a csecsemő fiam iskolába jár.

Az a ház jog szerint az enyém és a gyerekeimé. A mi tulajdonunk, a mi otthonunk. De ő lakik benne egyes-egyedül. Csak, mert megengedtem, hogy bejelentkezzen, Dehogy gondoltam, hogy ez lehet belőle, A szomszédok mondják, nappal sosincs ott, csak éjszaka mer hazalopózni, mert retteg a hitelezőitől. Amikor a pici fiam megszületett, küldtem róla fényképet neki. Nem tudom, valamiért nagyon akartam, hogy lássa, még ha csak fotón is. Karácsony volt.

Felhívott. Könyörgött, hogy menjünk haza, akárhol vagyunk is. Azt mondta, szeret és megváltozik. Azt mondta, ha nekünk nehéz a picivel utazni, majd eljön ő, csak hadd lásson legalább. Azt mondta, vett ajándékot is. Könyörgött, mondjam meg, hol vagyunk, Fogalmam sem volt, mit csináljak. Olyan szépen kért. Olyan kedves volt a hangja. Azt feleltem, nem tudom. Ezt még meg kell gondolnom. Beleordított a kagylóba: „Mit kell meggondolnod, te rohadt kurva?” Azóta se tudja, hol vagyunk. Feljelentettem a rendőrségen, amiért eladta az ingóságaimat. A zenegépet, a tévét, a bútorokat, a maradék ruháimat, mindent. Csak a pusztá falak maradtak. Feljelentettem a bántalmazások miatt is. De azt mondták, ez nem bűncselekmény, csak szabálysértés.

Ha huzamosabb ideig nem lakna a házban, kérhetném a kényszerkijelentését. De így nem tehetek semmit. Én szégyellem magam, hogy ez történt. Az anyám nem akar tudni rólam. Az apám azt mondta, takarodjak vissza oda, ahol eddig voltam. Látni se akarják a legkisebb unokát. Csak a nagylányom beszél velem. Tudod, ahogy telik az idő, néha azt gondolom, talán nem is ütött olyan nagyokat. Talán ki kellett volna bírnom. Talán maradnom kellett volna, és túrnóm. Reggelente szépen felöltözünk, és sétálni megyünk a kisfiammal. Nézem ezt a sok szép kis házat. Az enyém is ilyen szép, van kert, van sok virág, fák: Az a mi otthonunk. Az öt gyerekemé és az enyém.

Vág Bernadett – Nők Lapja, 2008. 29. szám, 24-25. oldalak

A XXI. század elején még mindig nem tudunk kulturáltan viselkedni. Képtelenek vagyunk megfeleezni a hímsovinizmusunkat, a nőket szexuális tárgynak, két lábon járó nemi szervnek tekintjük. A sok bunkó nem tud különbséget tenni a kihívóan öltözködő és viselkedő kurvák, s a tisztességes nők között. Vajon mit szólnának hozzá, ha őket zaklatnák nap mint nap ily módon:

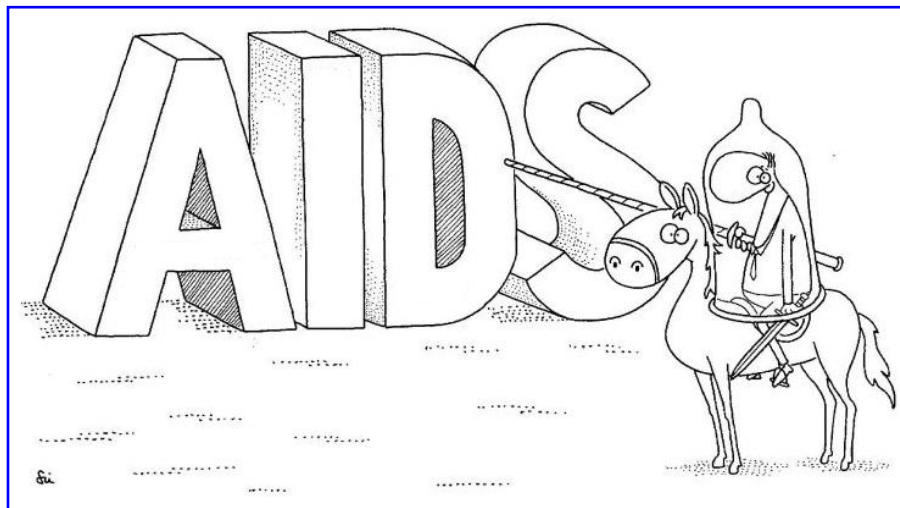
„Mostanában mind gyakrabban gondolok arra, hogy vagy én vagyok bolond, vagy a világ. Huszonhárom éves diplomás lány vagyok, és annyi élettapasztalattal már rendelkezem, hogy a minőségre kell törekedni. Inkább pár szem mazsola, mint egy egész fürt rothadt szőlő. Haverjaim nincsenek, csupán három igaz barátom van. Tizennyolc évesen voltam először férfival, mert kivártam azt, aki megérdemel. A külsőmre is igényes vagyok, bár mindenem természetes. Magas, vékony, hosszú hajú nőt képzeljen maga elé. Ha nem bal lábbal kelek fel, nagyon jól tudok kinézni. No itt a baj. Mert bármilyen szolidan öltözködöm, naponta ömlik rám a bóknak álcázott mocskok, a szemtelenség, a tiszteletlenség (férfinak nem nevezhető hímek primitív megnyilvánulásai). Tavaly még térd felett érő szűk szoknyát hordtam, idén már farmert zárt felsővel, de így sem hagynak békén. Nem jutok el a parkolótól az üzletig förtelmes cuppogás, kacsingatás, megjegyzések nélkül. Megállnak velem szemben, végigmérnek, aztán mondanak egy nagy disznóságot. Kikezd velem az eladó, a biztonsági őr, a kidobóember. Ha ez olyan nőkkel történik, akik neccharisnyában, haspólóban meg feliratos »sexy girl« ruhákban mutatkoznak, rendben van. De miért nem hagyják békén a visszafogott, szolid nőket?

Elmeséltem egy lánynak, hogy üldöznek a bunkók. Kinevetett. Javasoltam menjünk egy kört gyalog. Utána ő is azt mondta, hogy ez már durva. Pedig én nem állok szóba idegenekkel! Nekem az állóbüfé mellett lődörgő családapa vérekes tekintete, alkoholos megjegyzése nem bók, hanem megalázás. Ki nem állhatom a cigifüstöt, az italt, a drogokat. (Viszont a sajtokat, a csokoládét és a könyveket imádom.) És egyre jobban utálom a férfiakat. Korábban az volt az elvem, hogy senki sem alacsonyíthat le odáig, hogy gyűlöletet váltson ki belőlem. De már kerülöm az embereket. Mit tegyek, hogy ne akarjanak rám mászni, ne csorgassák rám a nyálukat? Miért nem néz magán végig egy férfi, mielőtt hozzászól egy nőhöz? Nem ez a legnagyobb problémám, de ez az egyetlen, amit sem kivédeni, sem megoldani nem tudok.”

Olvasói levél – Nők Lapja 2004. 32. szám (47. oldal)

A világ összes HIV-fertőzöttjének fele nő. Az ENSZ AIDS-programja szerint a járvány feltartóztatására csak akkor van esély, ha a nők védelmét állítják a középpontba. Ma van a nők elleni erőszak megszüntetésének világnapja. Az AIDS új arca: fiatal és nő – így foglalta össze az ENSZ AIDS-programjának (UNAIDS) egyik vezetője az Egészségügyi Világszervezettel (WHO) közösen készített – és a minap nyilvánosságra hozott – jelentés lényegét. A világon 39,4 millióra duzzadt a HIV-fertőzött felnőttek és gyermekek száma. Az összes HIV-fertőzött fele nő. Az UNAIDS szerint a

járvány feltartóztatására csak akkor van esély, ha a nők jogait és védelmét az AIDS elleni harc középpontjába állítják. A pusztán orvosi tényen túl, hogy a nők kétszer olyan könnyen fertőződnek meg, mint a férfiak, a betegség terjedésének egyik fontos eleme a nők elleni erőszak. – Ha a kormányok fel akarják venni a harcot a kór ellen, akkor egy másik világméretű „járvánnyal”, a nők elleni

erőszakkal kell szembenézniük – állítja az Amnesty International¹⁸.

A fegyveres konfliktusok kísérőjelenségeként ismert tömeges nemi erőszak nagymértékben elősegíti a HIV-vírus, illetve AIDS terjedését. A Kongói Demokratikus Köztársaságban és Kolumbiában pl. több tízezer nőt erőszakoltak meg. Ez megtörténhet a szudáni Darfur tartományban is – figyelmeztet az Amnesty International. Egyes konfliktusövezetekben (pl. Haiti vagy Kelet-Timor) a nemi erőszak gyakran az ellenséggel való szimpatizálás megtorlását szolgálja. Ily módon alázzák meg az ellenség férfitagjait és a hozzájuk tartozó nőket. Nem titkolt céljuk, hogy ezzel a „biológiai fegyverrel” megszüntessék a közösség újratereztető képességét. Ruandában az 1994-es népirtás idején a nemi erőszakot szenvedett nők kétharmada fertőződött meg így AIDS vírussal.

A nőktől gyakran megtagadják a tulajdonhoz, az örökléshez, a munkához való jogot is, így gazdaságilag kiszolgáltatottakká válnak a férfiaknak. Ebben az egyenlőtlen helyzetben a nők nem tudnak fellépni nemiségük, egészségük védelmében. A szegénység miatt a szex gyakran pusztán fizetőeszköz. Az oktatás hiánya nemcsak a munka lehetőségét veszi el a nőktől, a tudatlanság partnere a járványnak. Például Ukrajnában, Moldovában és Üzbegisztánban a 15 és 24 év közötti lányok 80%-a semmilyen védekezési módszert nem ismer. Sok helyen az AIDS kikerült a bordélyházakból, és átvándorolt a hitvesi ágyba. Thaiföldön pl. a fertőzések felét az örömlányokat látogató férfiak felelőségénél észlelik. A fekete-afrikai térségben a világ lakosságának csupán 10%-a él, de a fertőzöttek közel 60%-át (25,4 milliót) itt regisztrálták. A betegek nagyobbik fele (60%-a) nő, a 15-24 év közötti lányok aránya 76%. – A fiatal nők már majdnem veszélyeztetett fajnak számítanak a dél-afrikai térségben – mondta a Reutersnek Peter Piot, az UNAIDS vezetője. A világon mindenütt emelkedett a fertőzött nők aránya. Kelet-Ázsiában az elmúlt 2 évben 56%-kal több fertőzött nőt diagnosztizáltak. Kelet-Európában (a tanulmány itt a két legfertőzöttebbre: Ukrajnára és Oroszországra koncentrált) ez az arány 48%-kal nőtt.

Hírügynökségi jelentés – Internet, 2004. november 26.

Korunk embere az állati üzekedés szintjére züllesztette a szexet. Ma már bárki, bárkivel összefekszik néhány percnyi ismerkedés után. Mostanában a házassági hirdetések is eltűnően vannak. Helyette alkalmi szexuális partnert keresnek a hirdetőök.

¹⁸ emneszti interneseönl

- Azért jó az internetes ismerkedés, mert gyors, biztos és névtelen – mondja Tibor. – Nem kell nagy erőket bedobni, és nincsenek kudarcok. Valami mindig összejön. Ha nem a párkapcsolat, akkor a szex.
- Két évig bújtam a magyar társskeresőket – meséli Angéla. – Komoly viszonyt szerettem volna kialakítani. Nem jött össze. Aztán külföldi honlapokon hirdettem – sikerrel. Most Hollandiában élek a férjemmel.

Az Internet elterjedése alapjaiban változtatta meg az emberi kapcsolatokat, legfőképpen az udvarlási rítusokat. Ami apáink idejében bevett volt, mára elavulttá vált, nagyapáink hódítási fortélyai manapság egész egyszerűen cikisek. A becserkészési, megszerzési műveletek átalakultak, leegyszerűsödtek. Sóvárogva, epekedve figyelni valakit, ilyen-olyan trükkökkel megszólítani a kiszemeltet ma már alamusziságnak számít. Virágot küldeni szinte röhejes. A minap a villamoson fülem hallatára fordult egy huszonéves srác – pironkodás nélkül – egy ismeretlen lányhoz:

- Hello, van barátod?
- Van.
- Szeretőd?
- Az is van.
- Harmadiknak beférek?

A telefonos SMS-társskeresők sem bonyolítják túl a dolgokat. Regisztrálás után meg kell adni a kívánt személy paramétereit, és máris lehet tarolni. A potenciális partnerek egy-két üzenetváltás után lép(het)nek kapcsolatba.

- Kor?, Lax? – hangzik a két leggyakoribb kérdés.

Ha valaki nem tudná értelmezni a fentieket: a társskereső a célszemély korára és lakhelyére kíváncsi. Ha a válasz stimmel, jöhet a randi. Amit – a rutinosak legalábbis – kellő körültekintéssel készítenek elő. Több pontról is belátható helyszínt választanak találkahelyül. Aztán elrejtőznek úgy, hogy szemmel tarthassák a randipartneret. A biztos beazonosításért felhívják telefonon, és ha nem „jön be” az illető, azaz nem tetszik, faképnél hagyják. Az igazi profik a világhálót használják kapcsolatteremtésre. Az Internet több száz társskereső honlapot kínál mindenkinek. Külön weboldaluk van a komoly és az alkalmi kapcsolatot keresőknek, a keresztényeknek és nem keresztényeknek, a melegeknek, a szocdemeknek és néppártiaknak, illetve a zöldeknek. A különféle társskereső oldalak különféle vendégfogó „csalikat” vetnek be. Egyes honlapok például a párkereső névsor mellé slágerlistát tartalmazó linkeket csatolnak, mások Ady szerelmes verseit kínálják pótszolgáltatásként. De van olyan honlap is, ahol a szalaghíreket és a társskereső adatlapjait egyszerre lehet olvasni, sőt egy kattintással az Independent, a Reuters, az Adevarul vagy a Magyar Szó oldalait is böngészhetjük. És közben elvégezhetünk akár egy-két banki átutalást is.

A pörgősebbek a chatet¹⁹, az úgynevezett szöveges beszélgetést preferálják. A kiválasztott személlyel el lehet vonulni egy külön „szobába” – mások által nem látható virtuális helyre – , ahol aztán zavartalanul mehet a csevej. Itt a villámgyorsaság fontos szempont. Az ismerkedést „négy szemközt”, illetve társaságban is le lehet bonyolítani. Akik a közösséget választják, többnyire barátkoznak, kíváncsiskodnak, egy bizonyos témáról „beszélgetnek”, vagy éppen csoportos szerelemhez keresnek jelentkezőket.

A netes ismerkedés napjainkban a legcélravezetőbb és a legemberibb kapcsolatteremtési forma – állítja a harmincéves Tibor, aki tizenkét éve rabja a kiberszerelemnek. – Ha felmegyek a világhálóra, biztosan összejön valami. Főként, ha tudom, hogy mit akarok. Van, amikor csak unalomból csatlakozom valamelyik weboldalra. Ezt például a munkahelyemen szoktam üzni, ahol nincs időm komolyabban belemerülni a lányokba. Ha végzek a feladatommal, és elolvastam a híreket, rámegyek egy társskereső oldalra vagy chatre, és ha valami szaftos témába „botlok”, bekapcsolodom. Otthon – általában késő délutántól hajnalig – állandóan ismerkedem. Több tucat társskereső oldalt és fórumot böngészek egyszerre. Ha valaki szimpatikus, elkérem a számát, és telefonon folytatjuk a beszélge-

¹⁹ cset

tést. A randi dönti el a továbbiakat. Ha úgy alakul, összebújunk, ha nem, annyi. Azt tapasztaltam, hogy tíz telefonszámból egy-két lány jön össze néhány éjszakára.

Szerintem a rámenősség a siker egyik kulcsa. A közelmúltban az egyik fórumon megszólítottam egy lányt. „Szia, budapesti vagy?”. „Aha”, válaszolta. „Mi a telefonszámod?” – próbálkoztam. Erre kiíkszelt, azaz elzavart. Még kétszer „rányitottam”, és harmadszorra megadta a számát. Nyomban felhívtam, és másnap már vele töltöttem az éjszakát. Tudom, most nagyképűnek tűnök, de ez szokványos a kiberrománokban. Ezért is vonz tömegeket. Egy 19 éves miskolci lány mesélte – akit szintén a világhálón ismertem meg – , hogy néhány hete kapcsolatba került egy 28 éves budapesti sráccal. Hosszasan leveleztek, és szerelmesek lettek egymásba. Virtuálisan. Aztán a fiatalember néhány napja meglátogatta a csajt. A hölgy tíz órán keresztül körülbelül három mondatot bírt kihúzni a pasiból. Halálisan unta magát. De azért lefeküdt vele...

Tibor szerint a legkülönfélébb emberek, a legkülönfélébb célokkal keresik fel az internetes társskereső oldalakat. Áron például az egyik chaten szólított le engem, amikor Tibor tapasztalatainak magam is megpróbáltam utánajárni. Boldog házasságban él, jelentette ki a huszonnyolc éves fiú, viszont izgalom is kell az életébe, ez inspirálja, alkotómunkát végez ugyanis. „A feleségem is profitál belőle, ha feldob egy idegen nő”, magyarázta a lehető legtermészetesebben Áron. Csak úgy ne járjon, mint egy jordániai házaspár: ők ugyanis a világháló hírei szerint azért készülnek most válni, mert egymásra találtak egy beszélgetős fórumon, ahová éppen a házassági problémáik elől menekültek. Gyorsan kiszúrták egymást. Hosszas levelezésbe kezdtek, aminek aztán kiberszerelmem lett a vége. Már komoly házassági terveket szövögettek. Végül elhatározták, hogy személyesen is találkoznak. Döbbenet néztek egymásra Ammán egyik buszpályaudvarán. Azóta nem állnak szóba egymással.

Chateltem már parlamenti képviselővel, színésznővel, üzletasszonnyal, tinilányokkal és villanyóra-leolvasó nővel is – meséli Tibor. – A világháló egyformán vonz mindenkit. A múlt péntek éjszaka hatezer-nyolcszázan voltak fent egyszerre az egyik portálon. Döbbenetes adat, hiszen emlékeim szerint tavaly ilyenkor éjfél tájt általában csak kétezren leveleztek. De az is elgondolkodtató, hogy péntek éjszaka miért a kiberszerelmet választják a fiatalok a baráti együttlét helyett. Az meg pláne különös, hogy szilveszter éjjelén velem együtt több mint nyolcezer bújta a társskeresőket. – Az a csábító a netes ismerkedésben, hogy nem kell küzdeni – folytatja. – És attól emberi az egész, hogy nincs szenvedés. Hiszen manapság senki nem szeret reménytelenül udvarolni, alibimozizni. Ha nem jön össze valaki, akad más helyette. Ezért aztán egy partner elvesztése már nem tét. Akkor nehezebb a dolgom, ha erős jellemű nővel akadok össze. Apait-anyait bele kell adni, s még így sem biztos a siker. De ha egy pasinak jó a szövege, övé a lány. És ha egy hölgy bejelentkezik valamelyik társskeresőre, majdnem biztos, hogy elcsábítható. Valakinek mindenképpen.

Én például a dumámra építék. Hiába vagyok jóképű ugyanis, az alig 165 centiméteres duma nélkül nem aratok sikert. Többször próbáltam diszkókban, bárókban ismerkedni, de sosem vettek észre. Átnéznek rajtam a lányok. Ahol az első pillantás dönt, lehetőséget sem kapok, hogy lenyűgözzem őket. Az internetes párkeresésben éppen fordított a helyzet. Őszintén beírom a paramétereimet, de ez ott nem érdekli senkit, ott a dumámra buknak. A tizenéves lányokkal például elég egyszerű a dolog. Szeretnek skalpokat gyűjteni. Ma akkor menő egy tinilány, ha sok pasit „gyűjt be”. A harmincas és negyvenes nők, hiába ők a legizgalmasabbak, kissé problémásak, hiszen többnyire kiábrándultak, ezért visszafogottabbak. Sok rossz házasságban élő nő menekül egyébként ide, a kiberrománok nekik is tuti siker, ráadásul még diszkrét is. Tibor újabban bővíti a profilját. Mivel oroszul tanul, odaátra is „dumál”. Nemrég randit beszélt meg egy orosz nővel. Nem nagyon érdekli, tényleg ideutazik-e, mert ha nem jön el, akkor is ő nyert, legalább a nyelvet gyakorolhatta.

Hétszázötven nő nevét tárolom a mobilomban. Külön feltüntetem, kit, melyik honlapon ismertem meg. Erre nagyon figyelek, mert nem szeretik a lányok, ha másokkal is kavarok közben. „Te vagy az első” – mondom nekik, és ettől elolvadnak. Vagy legalábbis úgy tesznek. 2001 óta számítógépre telepítem az SMS-eket, és archiválom őket. Ez azért is fontos, mert átlagosan naponta két nővel találkozom – a siker érdekében mindent meg kell jegyezni róluk. A világhálónak köszönhetően legalább ezerötven nővel randiztam már, egyik sem volt az igazi. Mégis hiszek benne, hogy a nagy Ő egyszer csak rám kattint majd.

Angéla is komoly kapcsolatot keresett, ezért bújta két évig folyamatosan a magyar társkereső oldalakat, fórumokat. Sokáig nem járt sikerrel. – Azt tapasztaltam, hogy a magyarországi férfiak linkek, és egyszerre több lánnyal is kezdenek – mondja. – Hosszú hónapok után arra a következtetésre jutottam, hogy reménytelen hazai honlapokon házassági szándékkal próbálkoznom, itthon nem találok komoly szándékú férfit. Ezért kezdtem el német és angol párkereső oldalakat böngészni. Több külföldi pasival is találkoztam, itthon is meg például Németországban, de nem alakult ki semmi sem velük. Ők nem voltak komolytalanok – sőt, kifejezetten disztिंगáltan és udvariasan udvaroltak –, de a kölcsönös szimpátia és a fellángolás hiányzott, nem voltunk egymás esetei. Körülbelül egy évvel ezelőtt bejelentkeztem egy új internetes társkeresőn – hamarosan válaszolt nekem egy holland férfi. Eleinte a távolság miatt reménytelennek tartottam az ügyet, de ő habozás nélkül eljött miattam Budapestre. Aztán én is meglátogattam. Fél éve összeházasodtunk. Azóta Hollandiában élek, tanulom a nyelvet, boldog vagyok, úgy érzem, ő az igazi. Sokszor eszembe jut, hogy Internet nélkül valószínűleg soha nem találtunk volna egymásra.

Agyagási Edit – Népszabadság, 2005. február 12. (6. oldal)

Egy 26 éves üzletember így panaszkodott a mai nőkre: Nemrég megismerkedtem egy lánnyal. Megtetszett, hogy milyen csinos talpraesett, beleváló teremtés. Talán egy kicsit túlságosan is az. Már első este félreérthetetlenül a tudomra adta, hogy kész feljönni hozzám. Én egyáltalán nem számítottam erre, így hát hazakísértem, de elkértem a telefonszámát. Néhány nap múlva egy baráti társasággal az egyikük nyaralójába voltam hivatalos kerti hússütésre. Minthogy nem akadt más partnerem, gondoltam, elhívom ezt a lányt. Megettük a húst, beszélgettünk a haverokkal, aztán leléceltünk a lánnyal az egyik üres szobába. Persze azonnal egymásnak estünk, s amikor úgy éreztem, hogy forrósodik a hangulat, benyúltam a farmerzsebembe a gumiért. Ő csodálkozva rám nézett, és megkérdezte: „Hát ez meg mi?” Mire én: „Kondom, gumióvszer, koton. – ahogy teszik.” „Sehogy se tetszik.” – felelte. „Ki nem, állhatom az ilyesmit!” Elcsodálkoztam. „Ez nem tetszés, hanem biztonság kérdése. Rád is vigyázni akarok.” A lány gúnyosan elnevette magát, és kijelentette, hogy hagyjam abba a prédikálást, mert ő még soha nem találkozott ilyen unalmas alakkal. „Na, most akkor akarom vagy sem?” Bedühödtem, és rákiabáltam, hogy fogja már fel a tyúk eszével: nem az én dilimről van szó. Csak azt teszem, amit minden épeszű férfi egy ilyen helyzetben. A lány ásított egyet, és megkérdezte, ne csináljuk-e orálisan. Igaz – tette hozzá epésen – ő nem tud a szájára gumit húzni. Ekkor aztán végképp elment a kedvem az egésztől. Felöltöztem, és átmentem aludni a másik szobába. Reggelre a lány már nem volt ott.

Kislányok tangabikiniben, neccharisnyában, push-up²⁰ melltartóban, piros rúzzsal. Versenyeznek, versenyeztetik őket, – ki a szebb. Hatéves a legkisebb, tizenkettő a legnagyobb. A többség nem kezdő: modelltanfolyamokkal, szépségversenyekkel a hátuk mögött érkeztek ide, a „Miss Mini” nevezetű, országos megmérettetésre. Anyu, apu a nézőtéren. Szülők, akik értik, mire megy ki a játék. Vagy nem? Főpróba van:

- „Hogy nézel ki? Húzd ki magad, ki a cicit!” – méltatlankodik az előttem ülő anyuka; miközben lerángatja a bugyit nyolcéves, dundi gyermekéről a külvárosi művelődési ház nézőterén. A kislány amennyire tud, ellenkezik, de ha már így, ruha nélkül maradt, legalább a kezeit oda-szorítja maga elé, majd rémülten pillant a mellette elhaladó világosító bácsira.
- „Nézd meg a többieket, ők nem szégyenlősek!” – vált biztatóra anyuka barátnője, és a többi, fejlődésben lévő csupasz testek felé int.

De már szaladni kell a színre: a műsorvezető néni egyenként, név, kor és persze sorszám szerint szólítja a versenyzőket. Megannyi Trixi, Cintia, Klarissza és Melody lép elő. Van itt minden: visszafogott pukedli, „édes” csókdobás, és megdöbbenően nagylányos, profi csípőkörzés. Szólítják az

²⁰ pus áp (mellet felnyomó)

előbbi szégyenlős kislányt: kezeit most még jobban szorítja csupasz pocakjához, és a padlót bámulva oldalaz a reflektorfénybe.

- „Elegem van! Megmondom neki, ha nem húzza ki magát, nem jövünk holnap! És a McDonald's-ba se megyünk!” – tervez anyuka ingerülten.

Pár sorral arrébb egy apuka húzza a száját:

- „Nem jó! Olyan, mintha végéznéd kéne. Így csináld!” Feláll, és bemutatja a nőies színpadi pukedlit. A gyerek feszülten igyekszik utánozni. Még mindig nem megy. A kislány egyre ijedtebb, apuka egyre idegesebb. De kitart. Mutatja újra, és újra. Másnap már nem lehet hibázni... A gyerek meg imádja..”

Itt a nagy nap: ma eldől, ki a legszebb. Jenniferlopezesen szexisre vett, vagy éppen Sophia Lorennek dámásított mini királylányok rohagnak, illetve tömörülnek a szűk öltözőben. Egy óra múlva estélyiben kezdenek a kicsik. Az anyukák buzgón dolgoznak a gyerekeken. A mosdóban néhány hétéves latolgatja az esélyeket: „Ec-pec-kimehetsz... Ki lesz a királynő?” Nevetnek. Most még...

- „Ne haragudjon, maguk újság, ugye? Arcokat keresnek?” – érdeklődik nálam egy mama, de máris ott terem egy másik hölgy. Igazi karriertörténetet mesél: kislánya már „vállig érő, fürtös hajjal” született... Később pedig állandóan megállították az utcán, hogy miért nem viszi őt szépségversenyre. Aztán mikor négyéves lett, végre rászánta magát:
- „Azóta négy modellversenyen voltunk, és a reklámokba is bekerült... A gyerek meg imádja” – újságolja büszkén. És tényleg imádja. „Azt mondták, nem olyan csúnya, és gondoltuk, próbára tesszük, mit tud.” – magyarázza egy kimért mama, és nyolcéves kislánya vállára illeszti a lakkretikült. Aztán tovább magyaráz: „De persze három éve már elvégzett egy modelliskolát, a nővérével együtt. És benne volt a tévében is. És tavaly szintén volt versenyen, ott testhez simuló bársonyestélyiben.”

– Tetszett ugye?

- „Nem nagyon...” – hebegi.

De anyuka megmagyarázza, hogy is van ez a „Nem nagyon.”

- Hát te imádol öltözködni?

A gyerek elbizonytalanodik:

- „Miii...? Jaaa... imádok.”

És anyuka már a mai helyezésről álmodozik: „Szeretnénk legalább udvarhölgyek lenni!”

Aztán egy csupa mosoly, mandulaszemű, nyolcéves mesél: neki is ez az első versenye. Igazából a testvére akart volna jönni, de a szervezők szerint ő nem volt elég szép.

- „Nagyon szeretnék ám nyerni! Meg mostantól már mindig fogok ilyen versenyekre járni! Hogy miért? Mert szép vagyok... Sokan mondják.”

Itt közbevágy anyuka, és a pedagógia:

- „De mondd el szépen, miből akarsz majd megélni? Nem a szépségedből, hanem a...” A kislány rövid gondolkodás után már darálja is a leckét:
- „Aaa... agyamból. Meg az eszemből!”

Anyuka elégedett. Ki nyer ma? Mindjárt kezdés. A résztvevők már a színpad mögött, nagy a nyüzsgés.

- „Otthon apukám megcsinálta a koreográfiám, aztán levideózott, és kijavította a hibákat” – újságolja egy szőke kislány.

Abban mindenki megegyezik, hogy nem a ruha számít. Az ovisokkal a legnehezebb bírni: egyikük, egy gyönyörű fürtöske folyamatosan rohagnak, és azt kérdegeti; miért van ő itt, most mit kell csinálni, és hogyan. A nagymamájának már sírásra áll a szája, úgy tűnik, ő sem tudja... Csak úgy ömlik belőle a panasz, úgy mutogat a kicsire:

- „Most nézzék, milyen borzasztó ez a gyerek... Az anyja azért is nem jött el vele, mert csak lejáratná...”

A pici nagy szemekkel néz rá:

- „De mama, én miért vagyok borzasztóóó?”

A nagymama nem felel, csak nekem magyaráz:

– „Azt mondták, szép... Bár mi nem látjuk, mert állandóan nézzük.”

Lemegy az estélyi ruhás felvonulás. Akinek sok rokona jött, az nagyobb tapsot kap. De ezt nyolc-évesen félreérti az ember. A függöny mögött megjelennek a csalódottság első jelei.

– „Nekem csak kicsit tapsoltak” – mormogja egy vékony kislány.

Aztán a kerekpofis nyugtatja magát:

– „Anyukám azt mondta, úgysem nyerek, mert mindig megvan előre...”

A mandulaszemű még reménykedik:

– „De olyan jó lenne elsőnek lenni!”

Egy perc múlva már sikítózva keresi mindenki a maga mamáját: vetkőzni kell, jön a fürdőruhás menet. Egy húsosabb, tíz év körüli lány már készen áll, a csípőjére kötött kendő alatt átlátszik a tanga. Mozdulatlanul tűri, hogy anyukája a fejére fújja a maradék fél flakon hajlakkot, miközben úgy behúzza a hasát, hogy szinte már remeg a teste. A bikinis kislányok a színpadon billegnek, majd a koreográfia szerint levonulnak először a zsűri elé, aztán végig a nézőtéri folyosókon. Így mindenki még jobban szemügyre veheti őket.

Aztán ítélethirdetés. A mandulaszemű már nem nevet, magában téblábol a függöny mögött. Rám néz, és csak annyit mond halkán:

– „Kár, hogy nem én fogok nyerni... Mert én ronda vagyok:”

És tényleg nem nyer. Pedig nem ronda, sőt, szépséges. De most már mondhatja neki bárki. Igaz, megkapja a „Legszébb mosoly” oklevelet, de ahogy a nézőtéren is hallottam valakitől: „Attól, hogy kicsik, még nem hülyék.” Éppen az egyik kislány jelentette ki korábban a kulisszák mögött, mikor valamelyikük egykori „Legédesebb szempár” címével dicsekedett: „Az úgyis semmi; mert mindenki lesz valamilyen szempár...” A rendezők szerint: „Ma mindenki nyer.” És valóban, a műsorvezető hölgy nem győzi sorolni a harmincöt címet: a legbarátságosabb szempár, a legédesebb szempár, a legszebb szempár, a legkisugárzóbb egyéniség... A rosszcsont picúr is kap oklevelet, meg plüssállatot: büszkén – és egy kicsit vádlón – mutatja őket a nézőtéren ülő nagymama felé.

A végén legtöbben csalódottan, könnybe lábadt szemmel szorongatják kis ajándécsomagjaikat. Már senki sem nevet, kivéve a győzteseket, és az ovisokat, akik úgysem tudják, miért hozták ide őket. Persze itt mindenki csak jót akart. Ahogy az az apuka is, aki egy internetes portálon a versenyről megjelent cikkekre így reagált: „Azt is írja meg, kérem, hogy nem minden gyermek kapott egyformán ajándékot. Az én lányomnak például nem jutott semmilyen kisállat, míg sokan (de nem mindenki) kapott katicabogarat vagy sárga kiskacsát.” Gyermekem megkérdezte: „Akkor én már semmi vagyok?” Nem, nem vagy semmi...

Dobray Sarolta – Nők Lapja, 2005. június 15. (30. oldal)²¹

Butikbabák a pult mögött:

– Csúnya vagyok – mondja Erika. – Erre kellett rájönnöm.

Erika 28 éves, átlagos termetű, kereskedelmi szakközépiskolát végzett pécsi asszony. A férfiak nem fordulnak meg utána, a nők nem beszélnek meg ruháját, haját, sminkjét, mozgását.

– Jó, talán nem vagyok csúnya, csak nem vagyok feltűnő, nem vagyok érdekes – enyhít előbbi kijelentésén a vezetéknevét titkoló asszony, majd így folytatja: – A lényeg az, hogy engem egyik butikba se vesznek fel a küllemem miatt. Pedig szerintem jó kereskedő vagyok. Dolgoztam már bútoráruházban, műszaki- és gazdaboltban, és mindenütt elégedettek voltak velem. Jelenleg egy élelmiszer ABC-ben alkalmaznak, de az álmodom mindig a divatáruüzlet volt. Százszor jelentkeztem, százszor elzavartak. Illetve el se zavartak, mindig azt mondták, hogy köszönik a jelentkezésemet, majd értesítenek. Azóta várom.

Laskovics Edit 22 éves, szexis kerekdedséggel megáldott mosolygós, közvetlen teremtés. Őt tavaly októberben vették fel Pécs egyik bevásárlóközpontjának legkedveltebb butikjába, s március óta már

²¹ A cikk későbbi folytatása a Nők Lapja 2014 októberi számában található (28-31. oldalak)

ő irányítja az öt hölgynek munkát adó üzletet. Mivel egy alkalmazott a közelmúltban kilépett, Edit ezekben a napokban – üzletvezetői minőségében – „felvételiztet”.

- Tizennégyen jelentkeztek az állásra, mondja magabiztosan: – Valamennyi jelentkező dolgozik nálunk egy próbanapot, és aztán a legjobbat felvesszük egyhavi próbaidőre. Ha megfelel, maradhat. Itt elég kemény a hajtás. Az üzlet görög vállalkozók tulajdonában van, ők egyfajta keleties eladói stílust várnak el tőlünk. A vevő tőlünk nem távozhat áru nélkül. Ha nincs megfelelő méret, akkor ajánlunk valami egészen mást, s rávezetjük a vásárlót, hogy neki tulajdonképpen ez jobban is áll, mint amit keresett. Aki nem elég csinos, az eleve alkalmatlan.

Kedvtelven vizsgálom Editet és szemrevaló kollegináit, s megjegyzem: felfedezhető némi hasonlóság a butikok alkalmazottai között. Többségük huszonéves, jó alakú, szabályos arcú lány. Ruházatuk alul – legyen bár simulós nadrág, kurta szoknya, avagy sort – pimaszul kiadja combjuk és fenekük ívét. Rövidre szabott, feszes, esetleg dekoltált pólójuk megmutatja hasukat, sejteti mellük méretét, formáját, állagát. Az eladólányok szinte kivétel nélkül festik a hajukat. A legmenőbb szín a világoszöke és a bronz. Barna hajfestékből tán tubusnyi sem fogy. Annál nagyobb az igény a bőr barnaságára: szoláriumba még a kreol bőrűek is el-eljárnak. Van igény sok sminkre, műkörömre, ékszerekre, testékszerekre, tetoválásra.

A hirdetéseket a bolttulajdonosok úgy adják fel, hogy csinos, fiatal, gyakorlattal rendelkező lányokat keresünk. – erősíti meg az előbbieket Pusztai Zsanett, aki egy óraboltban dolgozik. – A csinos szó a hirdetésben gyakorta előrébb van, mert a szépség fontosabb, mint a gyakorlat. A nyugodt beszédű Zsanett kék szeme, vékony orra, finom vonalú szája, veresre festett hajkoronája, sudár alakja, tartása, járása kiáll minden kritikát. A lány nadrágja és blúza közötti kétujjnyi résen megviláncol az alkatából eredően vékony, futással és aerobikkal izmosított dereka. A 23 éves lány azért megemlíti, hogy csak a külső jegyekből ezen a pályán sem lehet megélni. Mindjárt be is avat, hogy miképp lehet belesni egy, az óraboltba beköszönő vevő szándékaiba és csukott pénztárcájába. Zsanett szemrevételezi a belépő vásárló ruháját, ékszerezettségét, figyelni, milyen típusú és árú óránál időz hosszabban, esetleg kifaggatja munkájáról, szokásairól, s mindezekből összeáll a kép arról, hogy melyik órát érdemes ajánlani az illetőnek.

A bronzáriamban szolgáló alig huszonéves lányok egyelőre nemigen foglalkoznak azzal, mi lesz velük, ha elhagyják a harmincat. Andrea kivételnek számít: ő már 31 esztendő. A bevásárló központ egyik bőrdíszmű boltjában dolgozik, s kénytelen a jövőjére is gondolni. Nem mintha korhatárhoz kötötték volna itteni foglalkoztatását, s nem mintha a zabolátlan szöke loboncot viselő, kék szemű hölgyet bárki is öregnek gondolná. A hajlékony testét kétnaponta egyórás tornával edző asszony megjelenése és koromfekete ruhája az Ezeregyéjszakát idézi. Andreának még kevés gondot okoz a múltó idő, ám ő tudja: addig kell váltani, amíg lehet, nem akkor, amikor muszáj. S mint szinte valamennyi alkalmazottként dolgozó kereskedő, Andrea is arról álmodozik, hogy egyszer majd saját üzlete lesz.

- Az biztos, hogy kereskedelmi alkalmazottként nem akarok megöregedni – vallja meg Andrea.
- De talán ma már nem is lehet megöregedni ezen a pályán.
- Egyre inkább ezen a véleményen van Tóth Sándorné is. A 43 esztendő asszony Pécs belvárosában, egy márkás farmereket kínáló boltban dolgozik. Amikor Tóthné negyedszázaddal ezelőtt a pult mögé állt, azt hitte, kereskedőként megy majd nyugdíjba. Ma már aggodalommal gondol a jövőre:
- Egyelőre még tartom a lépést a divattal. Ez talán annak is köszönhető, hogy van két lányom, s figyelem, mit keresnek, mit hordanak. Azt, hogy később mi lesz, nem tudom. Lehet, hogy váltanom kell. A családuknak – sajnos – annyi pénze nincs, hogy önálló üzletet nyissunk. Viszont mindenképp szeretnék kereskedő maradni. Ha a divatáruból kiöregszem, lesz más, lakástextil, bútor, csillár, edény, élelmiszer. Tóth Sándorné ritkán találkozik régi kollegináival, de annyit azért hallott tőlük, hogy a többség elhagyta a pályát.
- Ma egy bolti eladó aligha talál védelmet, ha azért küldik el, vagy azért nem veszik fel, mert nem elég fiatal, vagy nem elég szép. Nem is tudom, hogy ilyesmi ellen a szakszervezet tehetne-e valamit. Már csak azért sem tudom, mert évekkal ezelőtt kiléptem a szakszervezethez.

Valaha minden bolti dolgozó tag volt, a fizetésüinkből automatikusan vonták a tagdíjat. Hol van az már? A butikokban, áruházakban dolgozók többsége ma azt sem tudja, merre van a szakszervezet. Ez utóbbi állítást megerősíti Fenyősi Gyula, a kereskedelmi alkalmazottak szakszervezetének Baranya megyei titkára is. A Pécs egyik sétálóutcájában éttermét vezető férfi elárulja, hogy Baranyában a kereskedelmi dolgozók alig 10%-a kötődik érdekképviselőkhöz, s nincs ez másképp más megyékben sem. Pedig a szakma több százezer dolgozót számlál. Fenyősi szerint sem a butikosokat, sem a nagyáruházak alkalmazottait nem könnyű beszervezni. A butikok dolgozóit nehéz egy akolban tartani, a multik meg igyekeznek meggátolni, hogy létrejöjjön náluk a szakszervezet.

- Egyébként azzal a panasszal még senki sem fordult hozzánk, hogy a kora vagy a hátrányos megjelenése miatt nem kap munkát a kereskedelemben – jelenti ki Fenyősi Gyula. – Pedig jól látszik, hogy a szakma nagyon megfiatalodott, s a butikokban főleg a csinos lányokat alkalmazzzák. A hipermarketekben meg azért kevés a középkorú és az idősebb alkalmazott, mert családos ember nem vállalhatja a multik által diktált munkaidőt – ami nincs tekintettel hétvégére, ünnepekre, éjszakára. Ez utóbbit a fiatalok sem bírják tartósan, ezért a hazai hipermarketekben óriási a fluktuáció. Amúgy Fenyősi Gyula nem bánkódik azért, mert a kereskedőtársadalom megfiatalodott. Az okból viszont igen, hogy a bolti alkalmazottak többsége nem lát maga előtt szakmai perspektívát, s belenyugszik abba: nyugdíjig nem lehet kihúzni.
- Már az is baj, hogy a boltok tele vannak fiatalokkal – kérdezi tőlem az egyik pécsi vállalkozó, akinek több üzlete is van a megyében. – Mi hiányzik magának? Talán a „Mami” az Állami Áruházból, a száz kilójával, magas szárú, fűzős vászoncipőjével, libikókaszerű járásával és kapkodó légzésével? Maga szerint Mami kórú eladóval hogyan lehet árusítani tanga bugyit? És a Tata hogyan kínál számítógépet, vagy túlélőkést?

A legtöbb leckét egymástól kapják a butikok alkalmazottai. Egy-egy város kereskedőtársadalmának fiataljai – még akkor is, ha nem járnak össze – néhány év alatt megismerik, figyelik, ellenőrzik, elemzik egymást. Általában tudják, hogy ki, honnan érkezett, hol dolgozott, mennyit ér a munkája, mennyit keres, és milyen tervei vannak. Tudják, hogy ki kivel élt és él együtt, kire vetett szemet a főnöke, ki mozdult rá a főnökére. Tudják, ki mit sportol, melyik diszkóba jár, melyik a kedvenc whiskyje, szokott-e füvezni, ki nagyobbította meg a mellét, egyenesítette ki az orrát, mennyit kért ezért a plasztikai sebész, s tetszik-e a változás a számlát álló társnak. A butikok alkalmazottai természetesen azt is tudják, hogy sorstársaik közül ki kötött érdekházasságot. Merthogy ez is egyfajta perspektíva. A 32 éves pécsi asszony, aki korábban az egyik helyi bevásárlóközpontban dolgozott, s az elmúlt tíz hónapban gyerekekre vigyázott Angliában, a következő titokba avat be:

- A volt barátnőm butikban dolgozott, és érdekből ment hozzá a főnökéhez. Emlékszem, elárulta, hogy nem szerelmes belé, de ezt tartja a legjobb megoldásnak. Lehordtam mindennek, de ő csak legyintett. Gyereket szült, autót kapott a férjétől, aztán butikot. S akkor elvált. Vállalkozó lett, ehhez kellett neki egy házasság és egy válás. Pedig mennyire próbáltam lebeszélni arról a házasságról! Ő csak az ismételtegette, hogy így lesz jó. Azt mondta: most még megtehetem, most még szép vagyok.

Ungár Tamás – Népszabadság, 2000. június 1. (8. oldal)

Az átkosban²², ha egy nő nem dolgozott, azt mondták rá: háztartásbeli. Aztán telt-múlt az idő, és az újkori gazdasági változások eredményeként megizmosodott egy vállalkozói réteg; az ide tartozó férfiak számára az autón és a mobiltelefonon kívül státusszimbólum lett a reprezentatív nő is. Idővel „ciki” lett a lestrapált feleséggel végiglejtteni egy partin, vagy harminc feletti barátnővel elmenni egy tárgyalásra. Így komoly kereslet jelentkezett a bármikor előkapható, kifogástalan alakkal bíró lányok iránt, s szép lassan kialakult a kínálat is. Ezek a „lánykák” általában tizenhét és huszonöt év közöttiek, az esetek döntő többségében festett szőke hajúak, és mindig fekete, testhez simuló ruhában járnak, ami jól mutat a szoláriumozott bőrön. Ha a vállalkozó családos, akkor lakást bérel a

²² A kommunista diktatúra évtizedei alatt

szeretőjének, és autót is vesz neki. A lányok pedig becsücsülnek az aranykalitkába, s tudomásul veszik a jelszót: légy szép, és tartsd a szád!

Dóra egy ismert popzenész barátnője volt két éven át, csakhogy szűk lett számára az aranykalitka:

– Tizenkilenc éves voltam, amikor egy diszkóban találkoztam a nálam tizenöt évvel idősebb Zolival. Szemeztünk, aztán odaült hozzám. Martinikkal itatott, s amikor már jól becsicscenttettem, megbeszéltünk a másnapi randit. Óriási rózsacsokorral várt. A város legdrágább vendéglőjébe vitt, ahol mindenki ismerte őt, és úgy körülugrálták, mintha ő lenne a császár. Elkápráztatott ez az egész, nem is tudom, belé lettem-e szerelmes, vagy a pénzébe, az autóiba, a lakásába, az ékszerekbe, amiket vásárolt nekem. Imponáltak a híres ismerősei is. Az összes hírességet kézfogással üdvözölte. Én a legmenőbb butikokban vásárolhattam, a Kanárira mentünk telelni, tévé-műsorokban jelentünk meg együtt, és az összes gimnáziumi osztálytársam irigy volt rám. Aztán két év elteltével kezdtem nyűgnek érezni az egészet: hogy semmi más dolgom nincs, mint hogy szép legyek, és tudjak hallgatni. Azt soha nem tudtam, honnan van a pénzünk, milyen kétes ügyletek zajlanak szinte a szemem előtt, de éjjel háromkor is csörgött a mobilja. A régi barátaimmal nem találkozhattam, Zoli a szüleimtől is eltiltott, mert szerinte nem a mi köreinkből valók.

Egy nagy vacsorán telt be a pohár. Az állítólagos „barátainkkal” voltunk együtt az egyik kínai étteremben. Míg a fiúk iszogattak, mi, lányok próbáltunk beszélgetni. De a többi „aranykalitkás” barátnővel csak a szoláriumról, műkörmökről társaloghattunk, más közös témát nem találtunk. Hirtelen nem értettem, hogy mit is keresek én ezek között az üresfejű szolármacák között. Ezután döntöttem úgy, hogy kilépek az egészből. Másnap összepakoltam, és visszaköltöztem anyámhoz a másfél szobás panelbe. Zoli többször megfenyegetett, hogy egy életre tönkretesz, megveret, de „csak” egyszer ütött meg. Üvöltözött velem, hogy mit akarok én, buta kurva, nélküle úgysem megyek semmire. Most dolgozom, és megpróbálok ötvenezer forintból kijönni. És úgy érzem, hogy nem csak egy üresfejű cicababa vagyok, a munkahelyemen is megbecsülnek. Én jól jöttem ki a dologból, de volt olyan lány, aki nem tudott-megszabadulni a maffiózó-szerető szereptől. Ki akart mászni, új életet szeretett volna kezdeni, de az ukrán származású „kedvese” nem hagyta. Nem tudott elbújni előle, a lány barátnőjének egymilliót fizetett a férfi azért, hogy elárulja, hol bujkál egykori élettársa. Aztán megtalálta, és előlről kezdődött minden. Végül a húszéves lány öngyilkos lett: Csak így tudott kiszállni.

Ezzel szemben a huszonöt éves Imola semmi másra nem vágyik, mint egy olyan férfira, aki kiveszi őt a munkából, és eltartja. Imoláról nem állíthatjuk, hogy bomba nő, de kétségtelenül hatással van a férfiakra. Egy ismert pubban beszélgettünk a témáról, miközben hosszú cigarettára gyújtott, és rendelt egy Sex on the beach²³ neve italt:

– Tudod, furán hangzik, de én soha nem voltam szerelmes. Az egyik barátnőm szerint ez azért van, mert annyira önző vagyok, hogy csak magammal foglalkozom. Lehet. Az az igazság, leginkább olyan pasasra vágyom, akinek sok pénze van. Még az sem érdekelne, ha az illető homoszexuális lenne, vagy öreg. Szeretőt találhatok mellé. Én soha nem vágytam karrierre, nem élvezem a munkámat, nem szeretek bejárni dolgozni. Vásárolgatni viszont imádok. Ismerem magam annyira, hogy tudom, meg fogom találni azt az embert, aki nekem mindezt megadja. És fikarcnyit sem érdekel; mit mondanak majd az emberek. Én jól fogom érezni magam, s ez a lényeg.

Szabó Patrícia – Nők Lapja, 1999/14 szám, (8. oldal)

Anett vár, a negyvenes, barna, teltkarcsú exóvónő. Ma tizenkét órában, hívásonként négyszáz forint plusz áfáért. Nyilallik a hasán a seb, egy hete műtötték. A kéjes nyögés nehezen megy még. De megy. Otthon, főtt hús- és dohányszagú, sárga konyhában „rendel”, telefonon. A tálalón, két doboz akciós müzli mellett három vonal csörög: a „Nagyi”, az „Extrém”, és a „Domina”. Van, hogy felváltva, van, hogy egyszerre. Van, hogy sehogy. Mint a filmekben...

²³ szex on de bics

- Kóbor, hova a francba vitted megint az ostort? – dörren hirtelen Anett a nagy németjuhász kutyára, és elnyom egy szinte öngyulladásig szívott csikket. A „Domina” feliratú telefonvonal kitartóan jelez.
- Leszokóban vagyok... A műtét óta – bök mentegetőzve a tele hamutálra, majd kizárja a kutyát a konyhából. Most szolgáltatni kell.
- Halló! – élesen mordul a kagylóba. – Mi a fenét akarsz?!... Mi az, hogy szia? Letegezel egy úrnőt? Dominavonalat hívtál, te szar! Térdre, rabszolga!... Milyen kínzóeszközökkel készültél? Sorold, gyerünk! – És most durva, dolgok következnek. Repkednek az obszcén, ordenaré kifejezések a levegőben. Úgy négy percig. Az első hívás, mióta megérkeztem a hetedik kerületi garzonba.
- Jól van, ez elment. Le is csapta. Vagy hazajött a felesége... – grimaszol. – Akkor vissza szoktak hívni, ha az asszony elaludt. Ezt csinálják. Otthon nem kapják meg, amit akarnak. Bár ezt a sok perverz dolgot én sem merném élőben...
- Fájdalmasan a hasához kap. Vigyorgó séfet mintázó műanyag figura kezd óvatos berregésbe az asztalon.
- Ó, a Győzike!²⁴ Csak így hívom, ennek is akkora a feje... Óránként csörög, hogy ne felejtsek el kenni. Muszáj, a sebemet. Nem akar gyógyulni.
- Tubust vesz elő a hűtőből. Telefon. Az „extrém” jelzésű. Anett most magasra tolja a hangját, szinte fülsértő, de kedves. Úgy darálja:
- Halló... Szia, drága, Suzanne vagyok, szőke vagyok, százhetven centi, ötvenöt kiló, száz a mellbőségem, kerek a popsím. Mondd, édes, mit szeretnél? – közben fájdalmasra torzult arccal kenegeti a varratot a hasán.
- Hogy nem szoktál? Akkor mit szoktál, drága? Hát most majd szoksz! Engedd el magad... – Anett ezúttal szinte anyáskodó hangvételben szolgáltat. Két perc. Nagyjából. Aztán elém tol egy erotikus magazint.
- Na ezek vagyok én. Három a kislány. – Három hirdetés, három kép, három nő, három telefonszám. „Természetesen” egyik fotón sem Anett szerepel. „Hívj fel és szolgálj!” – áll az egyikken, „Éld ki legvadabb vágyaidat, hívd Suzyt!” – a másikon, és „Szexi nagyj várja telefonod!” – a harmadikon.

Anett elvált, két nagy fia van, az apjuknál laknak. Nem akar róla beszélni. Úgy két éve él szextelefonálásból, mióta megszűnt az óvoda, ahol dolgozott. Így – a szolgáltatást működtető cég alkalmazottjaként – havi hetvenezret keres. Nettó. Persze minél több a hívás, annál jobb. Kétnaponta van „műszakban”. Azt mondja, a többi „cégtitok”, szerződés tiltja, hogy beszéljen róla. Egy ismerőse kérdezte tőle annak idején, nem lenne-e kedve ezt csinálni. Volt. Amúgy is imádja a szexet.

- Szóval a munkám a hobbim – kacsint fáradtan. – Persze így, frissen műtve nehéz igazán élvezni... – Újabb cigire gyújt. A dobozon: „A dohányzás halált okozhat” felirat. Vállat von.
- Halált? Na bumm... Anyámék semmit sem engedtek nekem. Úgy neveltek. Aztán amikor kiszabadultam otthonról, és feljöttem Pestre, elindult velem a lavina... Huszonnyolc voltam. Kipróbáltam mindenfélét. De nem sok jó sült ki az egészből. Amikor már tizedszer vág át egy pali... Meg a férjem... legyint. – Szóval nem vidám dolog ez az élet, na. De a szex segít. Az legalább olyan egyértelmű... Meg a beszélgetés. Szeretem, ha beszélgetni is akarnak, és nem csak a nyögdösést meg a lihegést. De ha az kell, azt kapják. Én máshol nem tudok beszélgetni: Van, hogy csak az időről. Az is jól tud esni néha. „Beteg a világ!”

Kóbor veszettül kaparja kívülről a konyhaajtót. Beengedjük. Anett enni ad neki. Csirkehús szag vegyül a dohányfüstbe.

- Muszáj kizárni, ha telefon van. Szegénykém! Nem érti a nagy sikongatást, azt hiszi, bántanak. ...Folyton meg akarna menteni. De nekem is észnél kell lennem! Vannak itt mindenféle eszközök... Igény szerint. – Kis kék lavórt húz elő a szék alól.

²⁴ A magyar valóság show-k legújabb hőse.

- Ebbe öntögetem például a vizet a pohárból. Vécé effekt... Rengetegen kérik ezt. Ha nekik ez a jó, hát megkapják: Meg van az a kis ostorom a dominajátékhoz. Na, a kutya megőrül azért az ostorért, imádja! Le is nyúlja mindig... Aztán csapkodhatok a felmosóranggal, ha a kedves betelefonáló verést rendel! – nevet.
- Biztos ő is perverz... Már mint a kutya. Hirtelen elkomolyodik.
- Na nem, az állat nálam tabu! Az az, amit soha, bár sokan azt akarják. Én bírom az extrémeket, általában direkt élvezem, ha perverz dolgokat kérnek. Máshogy képtelenség lenne csinálni ezt a munkát. De van, amitől már nekem is kifordul a gyomrom... – Felém int.
- Na gyere, keressük meg azt az ostort! Nehezen áll fel, elindulunk a szűk nappali felé. Keresünk az ostort. Benn megy a tévé, éppen véres kutyatetemeket mutatnak. Anett zöld melegítőt visel. Úgy százhatvan centi magas lehet, egész feszesek a vonalai. Barnás haja tarkóközépig felnyírva. Szabadkozik:
- Nem vagyok ám ilyen „szakadt” mindig, csak most a betegség miatt... Van, hogy még ki is sminkelem magam. A munkához... Tudom, hülyeség, mert úgysem lát senki. De az valahogy mégis más érzés. Néha kitalálok történeteket is. Mindenfélét. Mert van, aki kíváncsi, aki rólam kérdeget. Az életemről. És akkor szőke vagyok, magas, és a gyerekeim csak táborba mentek... Aztán meg egy vadállat vagyok... Démoni szexistennő! – mosolyog saját magán. A hálóban kislámpa ég halványan, és Anett csak beszél, beszél.
- Látod; ezt éjjel sem oltom el. Megmondom neked, félek egyedül. Van, hogy a munkával álmodom. A rossz részével. El sem tudod képzelni, milyen aberrált fazonok képesek felhívni... Én eljátszom nekik, amit kell. Mert ez egy szolgáltatás, kész. Csak hát ott marad minden az ember fejében, valahol leghátul... De létezik kivétel: a pedofilok. Nekik lerakom azonnal! Megtehetem. Vannak ilyen emberek is. Beteg a világ, nekem elhiheted... Az ostor sehol, inkább hagyjuk. Most nincs hívás, jó sokáig. A tévében éppen Csábi Bettinát verik véresre, de győz. A joghurtreklámba csörren bele a telefon. Konyha becsuk, kutya kicsuk. Fiatal hang kiabálja a vonal túlsó végén: „Mocskos ribanc!”. És lecsapja.
- Gyerekek... Szórakoztatok csak! – húzza el a száját Anett. – Ha ez megéri nekik négyszáz plusz áfáért...!

Mobil rezeg az asztalon. Anettnak van egy barátja. A „krapek”, ahogy ő nevezi. Most vele beszél. A krapek tudja, mi a munkája, de nem zavarja. Anett azt mondja, vele „egyszerűen” csak szeretkezni szoktak. Semmi perverzió. Most a karácsonyfa felcipeléséről folyik szó. A krapek segít, a praktikus dolgokban. De ünnepelni külön fognak. A krapek a feleségével és a gyerekeivel. Anett a „betelefonálókkal”. Meséli, olyankor rengeteg a meló.

- Legyen luc! Tudod, az illat miatt. Legalább illat legyen... Bocs, leraklak...
- Kapás az egyik 06–90-esen²⁵. „Nagyi” vonal. Nénis, rekedtes, gondoskodós.
- Szia, édes, Erika vagyok; százhatvan centi, hetven kiló, derekig érő vörös hajam van. – Épp, mint a nagysis hirdetés fotóján feszítő hölgynek. – És „ott” nem borotválkozom... – teszi hozzá tényszerűen.
- Miért nem? – hallatszik a vonal túlsó végéről.
- Hogyhogy miért...? – Anett hangjában türelmetlenség.
- Ne haragudj; te hány éves vagy?
- Hatvankettő, édesem. Nagyivonalat hívtál. – így Anett.
- Nem én! Leszbit...
- Miért, drága, te nő vagy?
- Nem. De szeretnék. – Anett szétkapcsol. Nincs kedve ehhez. Újabb hívás. Egészen belejött, olyan, mint egy szexszolgáltató automata.

²⁵ Emelt díjas vonal.

Éjfél van. Anett mosogat. A szomszédban ordít a tévé. Anett szellőztet. Egy utcai lámpa fehér fénye az arcunkba csap. Telefon, Domina. De szakszerűség ide, szakszerűség oda, Anettnak már nincs energiája brutálisnak lenni.

- Szia. Ez egy dominavonal. Mit szeretnél?
- Milyen lehetőségek vannak? – kérdez vissza az illető. – Bármilyen. Kínzás, verés, csapkodás... – sorolja fáradtan, monoton hangon.
- Várj, ez így nem hiteles – reklamál a fiatalember. – Túl kedves vagy.
- Kedves? Na jó. Térdre, rabszolga! Te szar! – próbálkozik fásultan Anett, és óvatosan becsukja az ablakot. Hűvösödni kezd. A vonal végen semmi hatás. Lágyan folytatja:
- Te szerintem nem is kínzásra vágysz. Szereted egyáltalán, ha megkínoznak?
- Nem nagyon... – így a bátortalan válasz. Aztán egy kérdés:
- És te szereted ezt a munkát csinálni? Rövid csönd.
- Most tényleg válaszoljak erre? Néha szeretem. Néha utálok.

Hajnal egy körül búcsúzom el a volt óvónőtől. Megköszönöm az őszinteségét. Azt feleli, neki úgyis mindegy az egész. Már a liftet várom, mikor hirtelen utánam szól:

- Mi lenne, ha azt írnád, hogy tényleg csinos, magas; szőke, nagymellű...? – Legyint.
- Á! Hülye vagyok. Teljesen hülye...

Dobray Sarolta – Nők Lapja, 2006/1 szám, (48. oldal)

Zavarba jöttem, mikor a kisfiam nevetve mutatta meg az Interneten tanárnője pornóképeit. Alig akartam hinni a szememnek! Zsuzsa néni arca jól felismerhető volt, ami durva diákcsíny lehet gondoltam – meséli az anyuka. – Aztán pár napra rá hallottam a hírt, hogy Zsuzsát elbocsátotta az iskola igazgatósága. Találkoztam vele. Nem tagadta, olyan helyen, olyan pózban volt, ami nem illik egy tanárhoz... A 46 éves Zsuzsa otthonában fogad. Munkáját elismerő oklevelek a falon, tanítványok rajzai, névnapki köszöntők. Éppen kislánya házi feladatát javítja. A gyerek íróasztalán az ellenőrzője; mutatja, hogy a félévi bizonyítványa kitűnő lett. Az anyuka fiával is büszkélkedik, jövőre érettségizik, ügyvédnek akar tanulni.

- Nem tudom, hogyan fogom finanszírozni...

Nevét, arcát nem vállalja a gyerekei miatt. Bár tudja, hogy a kisvárosban erről susmorog most mindenki.

– Négy évvel ezelőtt elváltam a férjemtől. Lelépett egy huszonéves bombázóval, a gyerekek felé sem néz. Minimálbére után kapom a gyerektartást. Tudtam, hogy fel kell kötnöm a gatyámat, ezért válás után azonnal másodállások után kutattam. Történelem-ének szakos tanárként különórákra nem volt igény. Egy ideig szakdolgozatokat gépeltem. Egy hétvégén beálltam a kocsmába pult mögé, reggel héttől késő estig, amíg vendég volt, talpon kellett lennem. Tízezer forintot kaptam, nem voltam nagyon kisegítve... Később kitaláltam, hogy csipkebogyót szedek; azt befőzöm lekvárnak, és eladom az ismerősöknek. Százhusz forint hasznom volt egy üveg után. Kötöttem-horgoltam, de csak nem jöttem ki a pénzből. Társra is vágytam. Az Interneten próbáltam ismerkedni, hátha őszszhez a sors egy „hasonló cipőben járó” férfival.

A korban hozám illő férfiak azonban maximum 40 éves korig keresnek társat. Rengeteg 20-30 év közötti sráctól kaptam levelet, persze szexuális ajánlatokkal... Ezekre sosem válaszoltam. Ha száz férfival nem kerültem kapcsolatba a hálón, akkor eggyel sem. 70 százalékuknak csak a szexre kellett volna. A maradék azt akarta, hogy költözzek hozzá, és legyek a házvezetőnője, néha az ágyasa is. Volt pár kapcsolat, de néhány hét ismeretség után, hogy lefeküdtem velük, mindnyájan közölték, alkalmanként összefuthatunk, jó vagyok az ágyban. A munkakeresésben sem jártam sikerrel. Bedolgozást akartam vállalni. Találtam is egy előnyösnek látszó újsághirdetést. Vagy 25 ezer forintot kifizettem regisztrálásért, majd rájöttem, hogy szélhámosok áldozatává váltam.

Végül rákattintottam az erotikus munkára. Elhelyezkedtem egy masszázs szalonban. Orális szexen kívül nem kellett más szolgáltatást nyújtanom. Tizenötezer forintot kerestem egy óra alatt. Persze hogy rosszul éreztem magam, hányinger, meg minden; de mégiscsak jobb kereset volt. Heti egy

alkalommal mentem, és nem fáj a fejem, hogy miből fogom kifizetni a lakásrezsit. Pár hónap után azonban bezárt a szalon. Újra jött a pénzihiány, ideges voltam, nem tudtam aludni. Akkor rákattintottam az erotikus filmezésre. Nem is gondoltam volna, hogy kapok ajánlatokat az én koromban. Kiderült: a pornóban menő a fiatal férfi – idősebb nő párosítás, és a természetes idomokra nagy a kereslet. Amikor késő este fáradtan beestem az ágyba, zakatolt az agyam, s azt kérdezgettem magamtól: hová jutottam, mit csinállok? Volt, hogy megfogadtam, ezt nem, soha többé! Aztán megkaptam az iskolában a fizetési jegyzéket: 95 ezer forint. Kevesebbet kerestem, mint az előző hónapban. Télen csak a lakásom rezsije 40-50 ezer.

Ekkor megcsörrent a mobilom. Az egyik producer keresett, lenne munka. Azonnal rávágtam: ott leszek! Két éve filmezek, hol tanítás után utaztam a fővárosba, hol hétvégenként. Gyerekeimnek azt mondtam, hogy egy reklámfilmben statisztálok. Mára természetessé vált, hogy a testemből élek. Aki azt hiszi, hogy ez kéjes élvezet, nagyot téved. Rettenetesen fárasztó, kemény munka. Vegyes a társaság, vannak egyetemet végzett kislányok, de volt 72 éves idős nénike is. A srácok mind izmosak, jó felépítésűek. Minél extrémebb a film, annál kelendőbb. Nem finnyáskodom: orális; anális szexet is bevállalok, specialitásom a „mély torok”. A forgatáson friss HIV-teszttel kell megjelenni, hiszen itt nincs gumióvszer... A vizsgálat költségét azonban a cég fizeti. Sminkelés, beállítás után azonnal nekivágunk a forgatókönyv szerinti pozitúráknak. Szegény srácoknak a harmadik menet után már nem áll fel, ekkor merevítő injekciókat kapnak. A lányoknak viszont gyakran kell használniuk síkósítót.

Számolnom kellett azzal, hogy egyszer minden kiderül. Így is lett. Nagyon rendes volt a webmester. Írtam neki egy e-mailt, és öt perc múlva leszedte a fotóimat. Mégis, amikor bementem az iskolába, a folyosón végighaladva éreztem a furcsa pillantásokat. A gyerekek összesúgtak a hátam mögött. Ez természetes, nem csodálkoztam. Majd az iskola vezetősége hívatott. Megkérdezték, valóban én vagyok-e az erotikus oldalakon. Nem tagadtam. Közölték velem: másnap már nem kell bemennem tanítani. Egyetértettem a döntésükkel. Bár máig nem értem, hogyan kerülhettem a hálóra, hiszen a szerződésemben az áll: a filmeket csak külföldön forgalmazzák. Nehéz este várt rám, a gyerekeimmel is le kellett ülnöm. Mire hazaértem, már tudták a weboldal címét. Kértem, ne nézzék meg. Ők megértették, hogy miért tettem ezt. Elmondtam idős édesanyámnak is, hiszen kisvárosban lakunk, ahol futótűzként terjedt a hír. Nem akartam, hogy mástól értesüljön róla.

Nem mennék vissza tanítani, de nem a gyerekek miatt, hiszen imádtam a munkámat. Most egy masszázsszalomban dolgozom, mert a filmforgatás olyan bizonytalan, mint a kutya vacsorája. Nincs társam, senkinek nem kell elszámolnom, csak a saját lelkiismeretemnek, azt pedig már megtettem. Most kiegyensúlyozottabb, jobb kedvű vagyok. A hétvégi bevásárlásnál nem szűkül össze a gyomrom, és nem kapok idegrohamot, ha gyerekek bepakolják a csokit a kosárba. Tavaly voltunk először premier előadáson a Nemzeti Színházban, hármásban. 36 ezer forint volt a jegy, korábban nem engedhettem volna meg magamnak. Nem hiszem, hogy csak az én hibám, hogy több diplomával az ember jobban boldogul a testével, mint az eszével.

Berta Bernadett – Kiskegyed, 2007/21. szám, (50-51. oldalak)

Mónika egy szál törülközőben nyit ajtót. A hajlékony testére csavart, puha, fehér frottír látni engedő formás, hosszú combját, szép ívű vállát, hibátlan bőrét.

– Abba a szobába menjél! – tessékel kedvesen beljebb –, mindjárt jövök én is, csak van még egy kuncsaft, akitől elbúcsúzom. Ugye, nem zavar, ha tegezek, de nekem nehéz a magázódás.

Öt perc múlva Mónika immár hosszú vászonruhába öltözve leül velem szemben, és hagyja, hogy faggassam. A festett szőke, szabályos arcú teremtestét köntörfalazás nélkül kérdezem. Nincs túl sok idő, Mónika pénzért vállalta a beszélgetést.

– Nálam egy óra kilencezer, fél óra ötezer forint – kötötte ki még telefonon. – Ha csak beszélgetni akarsz, akkor kicsit olcsóbb.

Mónika bár óraberben felelget, nem húzza az időt. Válaszai gyorsak, lényegre törők. Megtudom tőle, hogy pécsi, 23 éves, a szülei divatáru-kereskedők. Járják a vásárokat, hét végeken gyakran ő is velük tart. A vásárolás afféle hobbi Mónikánál, ahogy ma már az egyetem is az csupán. Mónika

négy éve kezdte a Pécsi Tudományegyetem bölcsészkarát, ám még most is csak a második évfolyam vizsgáit halasztgatja; a szíve mélyén érzi már, hogy belőle aligha lesz diplomás.

Mónika sorsában 1998 hozta a nagy változást. Férjhez ment egy kereskedőhöz; akinek a vállalkozása hamarosan csődbe ment. Mónika akkor állt elő azzal az ötlettel, hogy mi lenne, ha megpróbálna a prostitúcióval. Férje először magából kikelve tiltakozott. Másnap azonban az asszony meggyőzte őt: – Azt mondtam neki, hogy mindig őt fogom szeretni, és hogy ezt nem szabad más-ként felfogni, mint egy szolgáltatást. Megnyugtattam, hogy nemcsak miatta teszem, hanem magam miatt is. Untam már, hogy nem volt pénzünk egy jobb ruhára, autóra, lakásra, nyaralásra, de még arra se, hogy beüljünk egy étterembe. Megmondtam, hogy én vele akarok élni, de más színvonalon. Azt is elmondtam neki, hogy bárkivel nem vagyok hajlandó lefeküdni. Csakis tiszta, kulturált pasik jöhetnek. Ha valaki nem tetszik nekem, azt nem vállalom. A férjem végül azt mondta, hogy rendben van, próbáljam meg, de ha nem bírom, azonnal hagyjam abba.

– Ezek szerint bírod...

– Remekül. Naponta négy-öt embernél többet sosem fogadok. Csak a hagyományos, páros szeretkezéstről és franciázásról lehet szó, semmi extrát nem vállalom. Illetve, az én extrám az, hogy intelligens vagyok, velem lehet beszélgetni bármiről: családról, vállalkozásról, politikáról, filmekről, történelemlről. Velem el lehet menni egy nívós társaságba, ott úrinőként viselkedem, és tekintélyt adok annak, aki fizet értem. Szóval, amit én csinállok, az nem szex, hanem torna és szerepjáték.

Mónikának 35-40 állandó ügyfele van. Közülük 15-20 hetente becsönget az asszony találka céljára bérelt másfél szobás, kertvárosi panellakásába, a többiek havonta-kéthavonta jelentkeznek. Mónikát időnként vacsorázni viszik partnerei. Az asszony Pécssett – mit sem sejtő rokonai és ismerősei miatt – senkinek az oldalán sem hajlandó „villogni”. Ezért ilyenkor elviteti magát a közeli Pécsváradra vagy Kövestetőre, s ott, a szállodában megvacsoráznak, majd lefekszenek. Este héttől, reggel hétig ötvenezer forint az ára Mónikának. A fenti összegért legfeljebb két „szexmenet” jár, viszont a vacsora és az ilyen maratoni együttlét esetében obligát ajándékok akár kétszeresre is emelhetik a megrendelő kiadásait. Igaz, Mónika – a Bt.-je révén – számlát ad szinte bármiről: partnerközvetítésről, szaktanácsadásról, hosztesz- és kereskedelmi szolgáltatásról, rendezvény- és reklámszervezésről, idegenvezetésről, fuvarozásról, gyermekmegőrzésről. Mónika ügyfelei közül az idő múlásával néhányan kihullanak, elmaradnak, elszegényednek, akár szexuálisan is.

Hogy a fluktuáció ne veszélyeztesse a megbízható üzletmenetet, az egyik helyi reklámújságban hetente megjelenik Mónika hirdetése, ami így szól: „Egyetemista lány szabadidőpartnert keres”. Ennek köszönhetően mindig be-beesnek új fiúk, ám Mónika többre tartja a régieket, a kitartókat, akiknek ismeri az erényeit, gyengéit. Például Bélát, aki alig néhány percnyi simogatás után már el is megy zuhanyozni. Roland erőssége a figyelmesség, neki az okoz örömet, ha azt teheti, amit Mónika kér tőle. Endrében az a megkapó, hogy nem akarja megcsalni a feleségét. A fővárosi férfi havonta leutazik pécsi cégéhez, s olyankor mindig meglátogatja Mónikát. Elsorolja sikereit, örömeit, gondjait, de szeretkezni sosem akar. – István megható szerelemmel ölelt engem – vallja meg Mónika. – Pedig István előnytelen megjelenésű, ötvenéves férfi, aki szexuális értelemben szinte tehetetlen. Az ölelésben élte ki magát: Autót adott nekem és gyémántköves gyűrűt, fülönfüggővel. Aztán kezdett tervezgetni, hogy elváljak, elhagyja a gyermekeit, és feleségül vesz. Akkor elárultam neki, hogy férjnél vagyok, mire ő visszakövetelte az autót és az ékszereket. Az ékszereket nem adtam, kértem, ne vigye el őket, mert azok majd emlékeztetnek engem a szép napokra. Mónika mutatja a tucatnyi, apró brillel kirakott arany karikagyűrűt (értéke hetvenezer forint), én meg bámulok:

– Elhitte ezt az emlékezős mesét?

– El. Mert el akarta hinni.

Nézd, én egyetlen kuncsaftommal sem élvezem az együttlétet. Ennek ellenére eljátszom, hogy velük a legcsodálatosabb. Ha kell, sikítok, ha kell, dorombolok. Ezt ugyanis elvárják tőlem. Még akkor is elvárják, ha nem is történik aktus. István úgy érzi, hogy az ő szoros ölelése az élvezetek csúcsa, hát hagyom, hogy higgye. Endre azt gondolja, hogy vele beszélgetni égi kegy, én pedig megerősítem őt a tévedésében. A hozzám járó férfiak azt hiszik, hogy ők valamilyen kiválasztott lények; akiknek különleges tisztelet, figyelem jár. A igényelt törődést, elismerést, dicséretet otthon nem kap-

ják meg. Én viszont eljátszom azt, amit hiányolnak, és hinni szeretnének, s ettől ők elégedettek, határozottak és büszkék. Mónika boldognak mondja magát. A férjébe szerelmes, naponta összebújnak, és vele élvezi a szexet. Anyagilag egyenesbe jöttek, mindketten új autóval furikáznak, étteremben esznek, az idei görög nyaralásra több mint félmilliót szánnak. Az asszony még két-három évig akarja csinálni ezt a munkát, addigra – reményei szerint – összejön annyi pénzük, hogy nyitnak egy bárt, ahol pénzes urak közeledését viselkedni tudó lányok fogadják. Talán egyetemisták, medítál Mónika, akik nem egyszerű örömlányok, mint az út menti kolleginák, hanem figyelnek – vagy eljátsszák, hogy figyelnek – a kuncsaft intellektuális vágyaira.

Egyetemi városaink újságjaiban mindig találunk hasonló apróhirdetéseket, mint amelyet Mónika ad fel. Az önmagukat reklámozó főiskolás és egyetemista esetleg már diplomás lányok szinte kivétel nélkül mobilszámon érhetőek el, s általában a randevúk céljára fenntartott albérletükben fogadják a férfiakat. Óvatosak, csak a megbízható ügyfelekhez mennek házhoz, viszont az exkluzív szórakozóhelyeken tartott fogadásokat, vacsorákat csudamód kedvelik: A többség elutasítja az átlagostól elütő óhajok teljesítését. Ha azonban a hirdetés úgy szól, hogy: „Főiskolás lányok partnert keresnek”, akkor a hirdető valószínűleg „nyitottabbak”. Erre abból következtethetünk, hogy a lányok többes számban keresnek társat, s egy ilyen hirdetés – virágnyelven – azt ígéri, szó lehet akár egy leszbikus elemekkel dúsított szexpartiról is. Éva már diplomás, és a barátnőjével közösen hirdet. A 24 esztendő pécsi lány nem tagadja, hogy náluk nincs akadálya – viszont komoly ára van – a csoportos szexnek.

Éva három évvel ezelőtt állt be a sorba, akkor a számviteli főiskolára járt Zalaegerszegen.

- Nem volt mit ennem, engem senki sem segített – összegzi röviden indokait a telefonba, mert találkozni nem hajlandó velem.
- Most már diplomás, találhatna megélhetést – jegyzem meg.
- Ne hülyüljön! – csattan fel a hangja. – Menjek el havi százezerért?
- Így mennyi jön össze önnek?
- Átlagosan egymillió kétszázezer. Ebből négyszázezer elmegy a költségekre. Hatvan a lakásra, száz az autóm részletére, ruhára ötven, a többi étteremre. Megszoktam a jólétet.
- A diploma, a tanultság ad-e segítséget ebben a szakmában?
- Távol tudom tartani magamtól a bunkókat. Persze, így is elég bunkóságot kell lenyelnem, mert akinek pénze van, annak eleve engedélye van a bunkóságra.
- Mit gondol, ha nem jár a főiskolára, prostituált sem lett volna?
- Mindenképp ez lettem volna, nekem ez volt megírva. A pénzt nagyon szeretem, és hamar beláttam, hogy legális munkával keveset lehet keresni: A főiskolai nélkülözések adták meg az utolsó lökést, de nem a főiskola tett prostituálttá.
- A főiskolán nem derült ki, hogy mivel foglalkozik?
- Néhányan sejtették. De nem érdekelt. Imádtam a jólétet, megnyugodtam tőle, a jólét elfeledtette velem a kínjaimat. Ezzel ma is így vagyok.

Zsófia a napokban fejezte be a Pécsi Tudományegyetem bölcsészkarán a szociálpolitika szakot. A pécsi lány diplomamunkájában a prostitúció jogi kezelésének hazai történetét elemezte. (Zsófia kérte, hogy csak a keresztnéve szerepeljen, mert attól fél, hogy valaki figyelmetlenül olvassa cikket, és még véletlenül besorolja őt is azok közé, akikről a szakdolgozatát írta.) A frissen végzett szociálpolitikus diplomamunkájában megszólalt egy 25 esztendő, fővárosi közgazdászhallgató lány. Most ebből az interjúból idézünk:

„Az egyetemen másodéves voltam, amikor az egyik csoporttársam mesélt erről a lehetőségről. Nekem is súlyos problémát okozott az albérlet árának kifizetése, és emellett egy olyan életszínvonal kialakítása, amelyre korunk minden fiatal értelmiségi nője – kimondva, kimondatlanul – vágyik. Eleinte viszolyogtam, ám hosszú vívódás után mégis így döntöttem. Azóta estéimet jó megjelenésű és modorú, pénzes férfiak társaságában töltöm. Általuk nem kell meggondolnom mire, mennyit költök. Cseppet sem érzem magam megalázva és kiszolgáltatva. Alapesetben a férfiak mellett reprezentatív funkciót kell betöltenem. Fontos a vacsorákon, fogadásokon való jó megjelenés, a kommunikációs készség, az angol, és német nyelvtudás, és az is, hogy tudom, az asztalon sorakozó eszkö-

Kétféle nő létezik

**Aki dolgozik
mint a marha**

**... és akit eltart
egy pár marha**

zök melyikével kell ízlésesen elfogyasztani egy rákot.” A szakdolgozat szerzője által „intellektuális prostituáltként” definiált egyetemista állítja, hogy egy üzletember tárgyalási pozícióját kedvezően befolyásolja, ha az oldalán ott tüsténkedik egy csinos, intelligens hölgy. Pedig az asztal túlsó felén ülő partnerek is tisztában vannak vele: az a hölgy csak azért van ott, hogy jelenlétével sikerhez segítse alkalmi munkaadóját. Szerepkellék, akárcsak alkalmazójának légkondicionált autója, elegáns ruhája, ékszerei, világa, kedvenc étterme, ismeretségi köre.

Az interjúban megszólaló hölgy hangsúlyozza, hogy ebben a munkában nem a szexualitás a fontos, ugyanakkor szavaiból érezhető, hogy munkaideje nem ér véget a fogadásokon. A hölgy a diploma után nem akarja folytatni ezt a mesterséget, s abban bízik, hogy pályakezdését kedvezően be-

folyásolhatják az eddig megismert üzletemberek. Az interjúalany önnön karrierjét ekképp értékeli: „Nem bántam meg a döntésemet, jól éltem, kipróbálhattam magam különféle szituációkban, és helyálltam”. Egyébként Zsófia a pécsi rendőrségen töltötte szakmai gyakorlatát, s ott kapta az ötletet a fent idézett diplomamunkához. Más kérdés, hogy az egyetemista lányokat megszédítő lehetőségekről Zsófia maga is szerezhetett tapasztalatot. Saját megkísértéséről így beszél:

- Az iskola mellett igyekeztem pénzt keresni. Újságot hordtam ki, szórólapot terjesztettem, hoszteszkedtem és gyakran tolmácsoltam. Tavaly egy pécsi vállalkozó elvitt magával Hollandiába tolmácsolni. A középkorú, átlagos kinézetű, családos férfi az első pillanattól nyílt ajánlatokkal ostromolt. Hiába zárkóztam el, ő mind többet ígért. Lakást, fizetést, s a végén már autót vett volna nekem: Hihetetlenül szívós volt, sokáig nem akart belenyugodni a kudarcba.

A prostitúció sajátos, érdekházasságra emlékeztető formája, amikor valakinek csak egyetlen kuncsaftja van. Íme egy történet erről:

- Az egyetemen már az első napon belezúgtam az egyik évfolyamtársamba, egy rendkívül mutatós, Somogy megyei lányba – idézi fel pécsi jogászismerősöm sok évvel ezelőtti szerelmét. – Állandóan együtt voltunk, ám fél év elteltével arra kért, hogy időnként hagyjak neki egy-egy estét, mert szüksége van a magányra. Nem tiltakoztam, mert akkor már nekem is jól esett egy kis egyedüllét. Aztán észrevettem, hogy ezeken a szabadnapokon ő reggel ér haza a kollégiumba. Kivágta magát, hogy valamelyik a barátnőjénél alszik. Később egyre gyakrabban ment haza a szüleihez két-három napra, és nem engedte, hogy odatelefonáljak. Végül kiderült, hogy van egy huszonöt évvel idősebb vendéglős barátja, és a szabadnapokat vele tölti. Nem ismerte el, hogy a pénzért teszi, de nyilvánvaló volt. Szakítottunk. Később a vendéglőst lecserélte egy butikosra, őt meg egy külföldről hazatelepülő magyar üzletemberre. Azóta nem tudok róla.

Hasonló sztorikról szinte valamennyi egyetem majd minden karán pletykálnak. Tegyük hozzá: nemcsak a lányokról, a fiúkról is. (E sorok írójának is volt olyan főiskolás évfolyamtársa, aki tanulmányai ideje alatt – ahogy ő fogalmazott: heti két búbolásért – eltartatta magát egy tizenkét évvel idősebb, gazdag hölgygel.) Mónika úgy véli, attól, hogy az egyetemisták és a diplomások is beszállnak a prostitúcióba, javul ennek a lenézett szakmának a színvonala. Lehet. Valahogy még se tudok örülni.

Ungár Tamás – Népszabadság, 2000. július 15. (32. oldal)

Hatalmas, sötét színű Audi érkezik a megbeszélte helyre. Szinte üres az esti utca. Egy férfi húzza le az ablakot, rajta sildes sapka, napszemüveg. Elnézést kér a késéséért: Volt egy kis probléma az

egyik „kinti hellyel”, de megoldják. Z. tíz éve visz lányokat külföldre. Régen csak bártáncról volt szó, de mára Z. és a táncosnők többsége rájött, mindnyájuknak sokkal jobban megéri a prostitúció. Azóta sorban tűnnek fel a lányok, akik pénzre, autóra, csillogásra vágnak, és ezért hajlandóak „dolgozni” is.

Megkér, üljek be hátra. Ahogy csukom az ajtót, máris csöng a mobilja. Szabadkozik, fölkapja. „Pontosan, ahogy mondja. Zenészcsalád Genovában... Persze hogy mi küldtük ki... Egy hat és egy nyolcéves kisfiút tanított angolra... A fiúk imádják... Legközelebb is a Katát akarják...” Miután leteszi, már magyarázza is a helyzetet.

- Az egyik lány pasija volt. Gyanakodni kezdett, miért jár ki a barátnője tíznapokra külföldre. Ezekre az esetekre mindig van egy előre megbeszélte forgatókönyv. Az ő döntésük, kinek mondják el, hogy mit csinálnak odakint. Legtöbbször az a mese, hogy táncolni, modelkedni, vagy – mint az előbb hallottad – bébiszitterkedni járnak. A környezetük általában nem is sejt, valójában mivel foglalkoznak, de sokuk barátja tud a dologról, sőt élvezzi a belőle származó hasznot.
- Ezek szerint ez nem kényszer, hanem önként, dalolva...?
- Bingó. Ezeknek a lányoknak általában a családi háttérrel sincs nagy gond. A szüleik rendes emberek, csak nem túl gazdagok. Egyszerűen többre vágnak. Sok pénzt akarnak keresni, rövid idő alatt. Vannak, akik főiskolát, egyetemet végeztek, vagy most végzik. Olyan is akad, aki a reklámszakmában dolgozik, több diplomája van, és négy nyelven beszél. Ő pl. itthon havi 300 ezer forintot keres, de úgy döntött, hogy ez neki kevés. Most 10 nap kiruccanás után 1-1,5 millió forintot hoz haza. Én nem utcai prostituáltakat küldök ki. Sokan nem is sejtik, hányan vannak köztük ismert emberek feleségei, lányai, nő modellek, a média népszerű szereplői. Egyébként ebből a pénzből sokan segítik a szüleiket is. Többüknek van kisgyereke, akit másképp nem tudnának eltartani, Amúgy is, honnan lenne kilátása itt egy fiatal lánynak lakásra, kocsira? Gyakran üzletet, saját vállalkozást szeretnének, ehhez kell a pénz. Ezen az úton megtalálják a számításukat, mert kint imádják a magyar lányokat. Óriási irántuk a kereslet. Az mondják: *tűz van bennük...* Az, hogy egyre jobban tolonganak ezért a munkáért, a magyar társadalom állapotáról árulkodik.
- Aztán ha minden megvan, abbahagyják?
- Általában nem. Amíg kint vannak, minden centet számon tartanak, de amint hazaérnek napok alatt elszórnak, felélnék mindent. Aztán jön a sírás, hogy „jaj nincs pénzem!”, és mennének újra. Megszoknak egy bizonyos életszínvonalat, és nem adják alább. Minél többet keresnek, annál többet költenek. Volt olyan is, akinek még 35 évesen is ki kellett járnia, mert soha nem tett félre. Persze ilyenkor már nehéz a 20 éves „kolleganők” közé berakni valakit dolgozni. Megjegyzem ezek a lányok a külföldön megkeresett milliókat mind itthon költik el, tehát komoly hasznot hoznak az országnak!
- Nagyjából hányan vannak? Nagyon-nagyon sokan! Rengeteg a közvetítő, úgyhogy nehéz pontos számot mondani, biztosan több ezren vannak. Inkább azt kellene kérdezni, hányan vannak, akiknek még nem volt közük ehhez azok közül a lányok közül, akiket a drága szórakozóhelyeken vagy a divatos fitnessztermekben látunk. Ha az átlagosnál jobban néznek ki, és sokat költenek magukra, a fizetésükből nem tudják fedezni a különféle szolgáltatások horribilis árait. Amennyiben nem származnak gazdag családból, vagy nem örököltek egy nagyobb vagyont, mind így teremtik elő a luxus életvitelhez szükséges pénzt. Ennélfogva nagy igény van erre a munkára a „vendégek” és a lányok részéről is, akiknek kell a pénz. Ez így van, mióta világ a világ.
- Igen, de régen sokkal egyszerűbben meg lehetett fogalmazni az indítékot, hogy kiből és miért lesz prostituált. Most ezek szerint, mintha minden felborult volna. „Kiugrom tíz napra külföldre, megcsinálok napi x menetet, és megvan a márkás ruhám, parfümöm, plazmatévéem...” Ennyi az egész?
- Átlag napi tíz, de jobb esetben húsz is lehet.
- Micsoda?

- Menet. Ez egy tíznapos turnus alatt száz, kétszáz embert jelent. Aki nem alkalmas erre a munkára, az az első útja során lemorzsolódik. Mi nem „teszteljük” személyesen a lányokat. Kimegy dolgozni, aztán meglátjuk, működik-e. Ha nem boldogul, bármikor hazajöhet. Itt nincs semmiféle kényszer. Minden lány azt vállal be, amit szeretne. Persze, ha valaki jól dolgozik, jó forgalmat csinál, azzal mindenki jól jár. És aki jobban tud keresni, annak hamarabb adok újra munkát. Ennyire egyszerű.
- Egyáltalán honnan tudják meg, hogy van ilyen lehetőség?
- Soha nem adtam fel hirdetést, ennek ellenére naponta két-három lány hív fel azzal, hogy halott a barátnőjétől, ismerősétől a lehetőségről, és érdekelné. Én eleve csak azzal találkozom, aki ismerősre hivatkozik. Leülünk, elbeszélgetek vele, leszűröm mennyire megbízható vagy esetleg problémás. Ha a személyes találkozón minden rendben van, akkor megbeszéljük a részleteket. Az első kérdés majdnem mindig az, hogy mennyit lehet pontosan keresni, a második pedig, hogy mikor lehetne indulni. Ilyenkor mondom el, hogy vannak szabályok, amelyeket – a saját érdekükben – be kell tartani. Pl. a kint tartózkodásuk alatt tilos inni, drogozni, és két embert egyszerre nem szabad beengedni a lakásba. Meghatározott munkaidő van, utána szabad, de késő este nem lehet kimászálni, mert abból általában balhé van. Úgy működik, mint egy rendes munkahely. Ha betartják a szabályokat, nem lehet gond, és ők is biztonságban vannak. Itt a lányok nagyon ügyelnek arra, nehogy valami problémát okozzanak, mert tisztában vannak vele, hogy többet nem mehetnek dolgozni. Ezt pedig nagyon nem szeretnék. A tíz nap után hazajönnek, mintha mi sem történt volna, és van egy csomó pénzüik.
- Mennyi ebből az öné és a társaié?
- A befektetéshez és a kockázatokhoz képest nem mondhatnám soknak.
- Nem erre mondják, hogy „strici”?
- Ha én strici vagyok, akkor a lányok kurvák, és ezt nem akarják bevállalni. Amúgy is egész másról szól a dolog. Mi munkalehetőséget biztosítunk azoknak a lányoknak, akik ezt kérik tőlünk. Ellentétben velünk, nekik nincs vesztenivalójuk. Beülnek a kocsiba, ami 100 euróért kiviszi őket. Aztán megérkeznek a munkahelyükre: egy tiszta, igényes lakásba, amit mi tartunk fenn, és a hirdetések, reklámot is mi intézzük. Vajon ki vállalná közülük, hogy befektet 20 ezer eurót egy vállalkozásba úgy, hogy a rendőrség bármelyik pillanatban bezárhatja azt? Senki. Kell egyfajta szervezettség, felügyelet, rend – és mindenki teszi a dolgát. Ez tisztán üzlet. Igazából nem hat meg, hogy törvényt sértek, de ez is csak egy pillanatnyi állapot. Pár év, és talán már nem is lesz illegális, ami most még az. Különben is ki nem sértett még törvényt életében?
- Nem fél, hogy egyszer lecsukják?
- Hogyne félnék. Ha a lány ránk vall, elmondja hogy pénzt ad nekünk, már visznek is... De úgy sem beszélnek.
- Biztos benne?
- Hát majdnem. Mert, ha minket lecsuknak, nekik sem lesz munkájuk. Akkor pedig nem kereshetnek pénzt. És ez a legfontosabb.
- Szóval megy a szekér... De hogyan indult?
- Úgy 10 éve kezdtem. Táncos lányokat közvetítettem osztrák bárokba. Akkor még volt pénz abban is. Pár év után azonban kezdett lefutnia a tánc, ráadásul egyre visszataszítóbbak lettek a munkakörülmények. Előbb-utóbb mindenkinek be kellett vállalni egy kis „extrát”. Egy idő után sokan kérdezgették tőlem, nincs-e olyan meló, ahol tisztább a helyzet. Erre elkezdtem szervezni ezt a mostani vonalat, és rájöttem arra, amire a lányok is: Ez az egyértelmű munka sokkal kevesebb gondot, és sokkal több pénzt jelent mindnyájunknak. Egyébként rengeteg filmes lány dolgozik így. A pornószatók közül is sokan mondják, hogy a filmezés hasznos a hírnevük szempontjából, de nem tudnak megélni belőle. Úgy gondolják, hogy ennek a tevékenységnek semmi kihatása sem lesz az itthoni életükre, ezért nem tartják magukat kurvának. És én sem magamat stricinek.

- Szereti ezt csinálni?
- Abszolút. Melyik férfi ne élvezné, ha egy csomó jó csaj néz fel rá, és tiszteli? Tegyük fel, leül mellénk egy nagyon gazdag pasi, és felajánl a velem dolgozó lánynak 1 millió forintot. De ha én nem akarom, hogy elmenjen velem, akkor el fogja hajtani, mert tudja, hogy annál a pénznél sokkal többet ér, ha dolgozhat nálam. Ez óriási hatalmat jelent. Amikor ügynökségem volt a tengerentúlon, a leghíresebb sztárok könyörögtek nekem, hogy adjak nekik lányt, mert tudták, hogy aki velem dolgozik, az nem fog beszélni másnap a bulvársajtónak.
- Meddig akarja folytatni ezt a tevékenységet?
- Ameddig megy, amíg rá nem unok. Nem tudom.
- Család?
- Nemrég született meg a kislányom, és van egy nagyobb fiam is, egy régebbi kapcsolatomból. A picit anyukája is munkakapcsolat volt eleinte...
- Nem zavarta, hogy a párja is rengeteg férfival...?
- Egyáltalán nem, sőt! Vele örültem, ha jól tudott dolgozni. Nekem ez a világ a normális. Tudom, hogy az átlag nem így gondolkodik. Mi viszont amikor látjuk az embereket a buszmegállóban ácsorogni álmos hajnalokon, azt mondjuk: „Nézd a sok debilt, mennek kulizni, tömni a politikusok zsebét!”
- Mit szólna, ha egyszer a lánya is ezzel foglalkozna?
- Hát nem örülnék neki...

Mielőtt elbúcsúzunk, megkérdezem még, miért teregette ki a lapjait egy újságírónak. Azt mondja, szeretné, ha az emberek, akik mind kényszerről és kizsákmányolásról beszélnek, végre megértsék: Itt szabad akaratról és üzletről van szó! A hivatalos szervek sem vesznek tudomást erről a helyzetről. Homokba dugják a fejüket, és továbbra is rendületlenül szajkózzák a szépelgő szólamaikat. Azért hogy ennek a helyzetnek a fonákságáról meggyőzzön, mindent elmond, amire kíváncsi vagyok. A végén váratlanul felajánlja, hogy menjek ki, és lakjak együtt egy hétig a lányokkal abban a bizonyos lakásban, és meglátom miről beszélt eddig. „Majd azt mondjuk, az ő rokona vagyok, és csak szállás kellene pár napra. Elég nagy a lakás...”

Dobray Sarolta, Nők Lapja, 2004. 30. szám (28-30. oldal)

Mit lehet erre mondani? Nem csak a nők a prostituáltak, hanem a társadalom is, amelyben élünk. Részlet az Esélyegyenlőségi Kormányhivatal állásfoglalásából: „A prostituált minden esetben áldozat, aki soha nem önszántából, csakis kényszer hatására, legtöbbször erőszak elszenvedőjeként veti alá magát személyisége fogyasztási áruvá silányításának. A szexuális szolgáltatás nem más, mint az önrendelkezési jog súlyos megsértése.” Itt lenne az ideje egy új fogalmat alkotni azokra, akik nem csak testileg, hanem lelkileg is prostituálják magukat. Ráadásul önként, szabad akaratból teszik ezt. Nem kizárólag a szex, hanem az élet más területein is.

Egy későbbi újsághír:

500 magyar lányt foglalkoztató örömlány-hálózatot fűleltek le Firenzében. A call-girl hálózatba hirdetések alapján jelentkezők sok százezer eurót is megkerestek a kététes turnusok alatt. Ők a prostituáltak arisztokratái. A hálózatot egy harmincas éveiben járó magyar „madám” szervezte. Egy budapesti műsorújságban rendszeresen hirdetett. A jelentkező lányoknak „könnyű testi munkát” ígért. Hostessként napi 200 euró járt a szolgáltatásaikért. A madám időnként maga is beszállt a testi szolgáltatásba. Ő esetenként 1000 eurót is elkért egy félórás pásztoróráért. A kliensek az Interneten válogathattak a magyar lányokból álló „adatbankból”. Az olasz rendőrségnek másfél évre volt szüksége a hálózat felgöngyölítéséhez.

Képes Újság, 2005/17 szám (10. oldal)

I. riport:

A Móricz Zsigmond körtéren állok egy májusi reggelen. Kicsit szemerkél az eső, a gyerekeket már elvittem a bölcsődébe és az óvodába, akkor érkezik az SMS a telefonomra, amit már eléggé várok. Mindössze egyetlen rendszámot tartalmaz az üzenet, azt kell majd keresnem a Keleti pályaudvar parkolójában másfél óra múlva, amikor felszálok egy prostituáltakkal teli buszra, hogy hosszú órákat utazzak összezárva egy csomó nővel, akik Németországba mennek, hogy pénzt keressenek azzal, hogy idegen férfiakkal szexelnek. Hamar megtalálom a Keletinél a járatot, egy kényelmes és tiszta Mercedes kisbusz, a személyszállítási szabályzatoknak megfelelően két sofőrrel. A kolléganőmön és rajtam kívül minden utas prostituált (vagy, ahogy a jogvédők hívják: szexmunkás), két-három hetes otthoni pihenőjükből indulnak vissza németországi munkahelyeikre.

Van egy utca a németországi Bremerhavenben, ahol gyakorlatilag mindenki magyar. Ez a város vigalmi negyede, ahol több mint száz prostituált dolgozik egy magyar madám vezetésével, magyar biztonsági őrök vigyáznak rájuk és magyar ételeket esznek a helyi étteremben. Napokat töltöttünk el velük. Négy-hat hetet maradnak majd. A húszperces üzletért, így nevezik őket a szexet, 30 eurót kapnak. Ebben az orális szex és az egy pozitúrás közösülés szerepel, minden további extrának számít, például a csók, a mell megérintése, a dominaszerep, a gumi nélküli szex és megegyezés szerint bármeddig tovább. A prostitúció üzletszerű elősegítése Magyarországon büntetendő, Németországban jogszerű. Erzsébet egy egész piros lámpás negyedet üzemeltet egy észak-német városban. Ott legális, amit csinál, a magyar hatóságok mégis elfogatóparancsot adtak ki ellene.

Nem ez az egyetlen busz ma itt a parkolóban, ami körül kizárólag fiatal nők csoportosulnak, német és svájci városok nevét hallom sorolni a többi busz sofőrjétől. Mi Szlovákián és Csehországon keresztül Drezda, Lipcse, Hannover és Bréma érintésével Hamburgig utazunk. „Rohadt megbízhatatlanok ezek a kurvák” – mondja felháborodva várakozás közben az egyik lány, amikor kiderül, hogy két utasra hiába várunk. Ők lefoglalták ugyan a helyüket telefonon, de most elérhetetlenek és nem is érkeznek meg. A méltatlankodás annak szól, hogy az amúgy is 12 órára tervezett utunkra valamivel később indulhatunk. Húzócs bőrönd, frissen mosott, méretes műhaj, hegyesre épített, cirádás műköröm, az utazáshoz szükséges kényelmes sportruházat, márkás sportcipő. Így utazik nyugatra dolgozni az átlagos szexmunkás, smink nélkül, álmosan és elcsigázva. A legfiatalabb útítársam 19 éves, a legidősebb 27. „Ugye megállunk a Tescónál?” – kérdezi rögtön valaki, amint felszállunk, másvalakinél pedig íziben előkerül anyuka szalámis szendvicse. Össze vagyunk zárva a kisbuszban, mégis nehezen indul a beszélgetés, mindenki csendben van, az ablaknál ülők kifelé bámulnak meredten. Így a hangulat eleinte nem sokban különbözik egy olyan buszos osztálykirándulástól, ahol az osztályfőnök valami kevésbé izgalmas kultúrprogramot talált ki.

Az első megállóban a gyakorlott sofőr el is mondja, hogy míg hazafelé mindig oldottak és jókedvűek a nők, a munkába utazva hallgatagok és feszültebbek. „Hazafelé vidámabbak a lányok. Szerintem boldogabbak, hogy mehetnek haza. Nyilván nem véletlenül, gondolom, nem mindenkinek az a célja, hogy ezt csinálja élete végéig” – tette hozzá. Az egyik lány elmeséli, hogy még hányt is reggel indulás előtt. Ez a járat egy teljesen legálisan, a telekocsizás rendszerére épülő buszjárat, aminek rajtunk kívül minden utasa prostituált. Számlát kapok a 21 ezer forintos viteldíjról, ez az útiköltség sokkal olcsóbb, mint a repülő vagy a vonat, így a buszozás kényelmetlenségével együtt a szexmunkásoknak alkalmasabb minden egyéb közlekedési formánál. Abszurd módon olyan ez, mint egy iskolabusz a prostituáltaknak, mindenkit házhoz visznek, csak a ház ugye esetükben egy olyan csicsás épület, ami a vigalmi negyedben áll.

Pár órával később már jóval lazább a hangulat, arról beszélgetünk, hogy ki mióta és miért csinálja. „Három éve járok ki, előtte Magyarban és Svájcban is dolgoztam. Nagyon-nagyon szégyellős voltam az elején. Ugye nem néznéd ki belőlem? Amikor elmentem először egy csávóval, és ő azt mondta, hogy vegyem le a melltartót, na én mondtam, hogy tuti nem veszem le. Ehhez képest most már egyáltalán nem vagyok szégyellős. Bejön a csávó, odaadja a harminc eurót, és már nincs rajtam semmi. Nagyon gyors vagyok, hiper-szuper gyors. Idősebb vendégeim vannak, beszélgetek velük, elmondják az életüket, én még olyanokat is megkérdezek, hogy minek jár hozzám, ha ott a feleség” – meséli Zsaklin, akit már korábbról ismerek, amikor egy északnémet város vigalmi negyedében riportoztam. „Na és mit mond?” – kérdezem én. „Azért jönnek, mert egy csomó feleség nem szop” – hangzik a magától értetődő válasz.

Megállunk még magyar oldalon a Tescónál, csipszeket, csokikat, joghurtokat halmozunk a kosarakba, pisilünk, és hosszan válogatunk a bevásárlóközpont előterében lévő standoknál. Az egyik úitársam valószerűtlenül drágán, tizenhétezerért megvesz egy műbőr szolid kézitáskát. „Legalább erre az útra is megvan az élmény” – nézegeti a táskát. Pár éve maradt ki egy jó nevű vidéki középiskolából, és a családja úgy tudja, azért utazik el négy-hat hetekre otthonról, mert olyankor Budapesten konyhalányként dolgozik egy nagy hotelben.

A Szexmunkások Érdekvédelmi Szövetsége az egyetlen olyan magyar szervezet, aki a prostitúcióból élők jogaira vigyáz. Egy korábbi beszélgetésen a vezetőjüktől, Földi Ágnestől megtudom, hogy az EU-csatlakozás óta folyamatos volt a külföldre irányuló szexmunka, de tapasztalataik szerint az utóbbi négy évben lendült fel igazán ez a trend. 2012 tavaszán ugyanis életbe lépett az új szabálysértési törvény, ami a hazai szexmunkások életében számos változást hozott a korábbi gyakorlathoz képest. Ekkortól a rendőr már a helyszínen pénzbírságra kötelezheti a prostituáltat, ha ő nem a kijelölt területen strichel (korábban ezt csak a bíróság tehette meg). „A helyszíni bírság eseteiben megszűnt a bíróságok kontrollja, a védőügyvéd jelenléte, a bizonyítékok becsatolása, a tanúk, a tanúszakértők meghallgatásának vagy a fellebbezésnek a lehetősége, és ezzel a szabálysértési eljárás egyszerű csekkosztásra silányult” – fogalmaznak egy tájékoztatóban. A kiszabott helyszíni bírságok összege egészen változatos, 10-20 ezer forinttól 300 ezerig terjedhet, a rendőrré van bízva.

Ezért indulnak sokan a határokon túlra olyan országokba, mint Hollandia, Svájc vagy Németország, ahol liberális a prostitúció szabályozása, és ellenőrzött keretek között legálisan dolgozhatnak. Sőt, olyanok is akadnak a szexből élő nők közül, akik külföldön várják ki a szabálysértési bírságok kétéves elévülési idejét. És habár a sofőrök azt mondják, nem emiatt utaztatnak ezen az útvonalon, a kisbuszos iparág nagyon is a szexmunkásokra épül. „Kérdezni nem szoktuk a nőket, hogy mivel foglalkoznak, de látjuk, hogy a piros lámpás negyedekbe kérik a fuvar. Egyszer a rendőrség is megkeresett, mert volt egy ember, aki lányokat futtatott és velünk utaztatott. Kihallgattak, azt akarták tudni, küldetett-e a férfi pénzt haza a lányoktól magának” – mondja a buszos cég tulajdonosa.

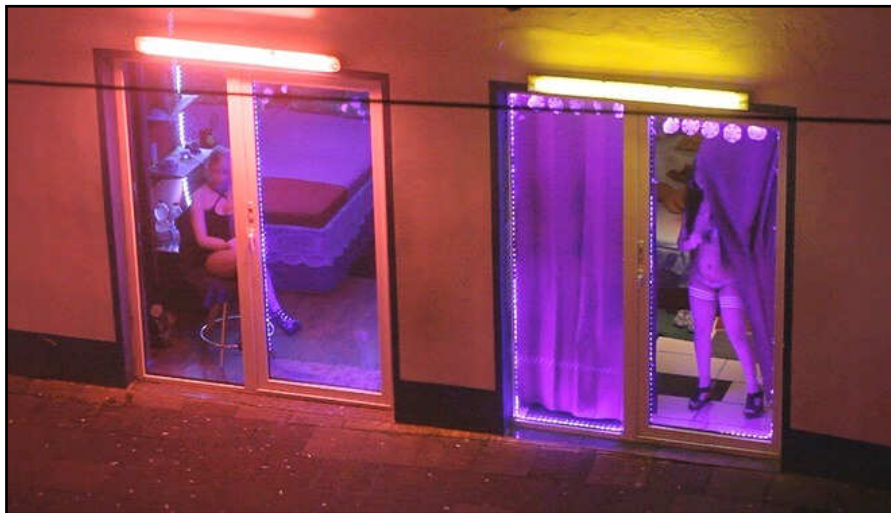
Az úitársaim mind azt mondják, saját maguknak dolgoznak, csak azért járnak ki külföldre, mert sokkal jobb a pénz, mint az itthoni prostitúcióban, és könnyű pénz ez, amihez könnyen hozzá is lehet szokni. De aztán abban a piros lámpás negyedben, ahol a közös buszút után hosszú napokat töltök el, kiderül, hogy a magyar nők nagy része egy férfival dolgozik együtt, a keresetét vele osztja meg. Különböféle okból teszik ezt: vagy mert szerelmesek, vagy mert közös gyerekük van, vagy mert a férfi segített neki külföldre jutni dolgozni.

Valahol Csehországban járunk, már olyan dolgokra is rá merek kérdezni, ami mindig is érdekelt, például hogy a meneszhez mit szólnak a vendégek. „Hát mit? A vendég nem is tud róla, hogy megvan nekem. Egészségügyi szivacs van fent. Szív alakú, jó mélyen fel kell dugni, felszív az mindent. De vigyázni kell vele, volt egy barátnőmnél egy csávó, akinek nagyon nagy volt a fasza, és fent maradt neki a szivacs. Nem tudta, mit csináljon, pedig jó hosszú műkörme volt. Mondtam neki, nehogy valami baja legyen, hogy tegye szét a lábát, aztán segítettem neki.” A másik nő azt állítja, hogy a szivacsra nem áldoz, hanem nedves popsitörlőt hajtogat össze, és rak a hüvelyébe. Ezen ki is akadnak a többiek, undorítósnak és fertőzésveszélyesnek gondolják, a lány be is vallja, hogy egyszer már hüvelygyulladást kapott.

A határoknál megállunk, matricát vesz a sofőr, a kisbusz mellett ácsorgunk, a közelünkben lévő autókban a férfiak leplezetlenül bámulnak minket. Nem jó érzés. A veszélyekről kérdezem a nőket, és kiderül, hogy kidolgozott kódrendszerük van arra, hogy a szomszédos szobában dolgozó kolléganő meghallja, ha valami baj van. Sosem zárják kulcsra az ajtót és sosem bömböltetik a zenét, hogy lehessen hallani az esetleges dulakodást. Ha veszélyben érzik magukat, leejtenek valamit, és azonnal ott terem valaki. Legalábbis ezt remélik. Más dolgoktól félnek, mint amit én előzetesen gondoltam, például a négy-hat hét alatt egyikük sem szán időt a kikapcsolódásra, napi 10-12 órát dolgoznak. „Minek menjünk diszkóba, még belekevernek valamit az italba, aztán elrabolnak” – mondja az egyikük, és nem tudom eldönteni, hogy viccel vagy komolyan gondolja, hogy ettől fél, attól meg nem, hogy bezárkózik egy idegen férfival szexelni. Folytatódik az út, mindenki pihenni próbál, egyre több csipszes zacskó üres már.

II. riport:

A bremerhaveni piros lámpás negyedben késő délután a gyanútlan báméskodó simán azt képzelheti, hogy Magyarországon jár. Érkezésünkkor éppen két magyar kisfiú focizik az úttest szélén, gyakorlatilag minden járókelő magyarul beszél, az egyetlen pizzéria magyar fogásokat kínál a magyar nyelvű étlapon. Magyarok a prostituáltak, akik valójában egyáltalán nem szeretnek idegenekkel szexelni. Magyar a takarítónő, a szakácsnő a pizzériában és a főként magyar prostituáltak testi épségére vigyázó biztonsági őrök is. A zárt ügyfélparkolóban – mert ilyen is van ebben a vigalmi negyedben –, több magyar rendszámú autó áll, egy magyar nő szervezi a prostituáltak munkáját, és egy magyar magánbuszvállalat Budapestről rendszeresen térül-fordul a német város egyetlen legálisan működő, méretes piros lámpás negyedében dolgozókkal.

Például a 27 éves Szonjával is, akinek otthon négy kisgyereke van, akiket nem ő, hanem állami gondoskodás

keretében nevelőszülők nevelnek. Az elsőt tinédzserként szülte, és már 16 éves korában elvették tőle. Azt mondja azért, mert nyolcan laktak egy kis házban, és túl szegények voltak. „Ahol mi élünk, ott csak közmunka van, azt is csak egy hónapra adják, de abból nem lehet megélni. Ott van a hat testvérem, a gyerekek, a villany, a beteg anyám. A mellé volt olyan alkalom, hogy el kellett menni lopni, hogy meg tudjunk élni. Amikor a második kislány megszületett, annyira nem volt pénzünk, hogy pelenkára se tellett, ruhából kellett csinálnom neki. Úgy gondoltam, belevágok ebbe az egészbe, mert nem bírtam elnézni, hogy a gyerekek nincs semmi, a családomnak sincs. Így kezdtem el ezt a munkát, sajnos. Még Magyarországon. Ott utcán kellett dolgozni, kijelölt zónák vannak, és a kocsiban kell megoldani, nem lehet közben mosakodni sem. És napi szinten elmentem legalább öt-hat emberrel. A végén már ott tartottunk, hogy egy zsák krumpliért, kis zsírért vagy lisztért kellett emberekkel elmenni” – meséli.

Szonja és az összes többi itteni szexmunkás azt mondja, magyarországi prostituált körökben köztudottak a külföldi munkalehetőségek, neki is többet ajánlottak, ahová a nagyobb pénzért érdemes menni. Megjárta Hollandiát, Svájcot, más német városokat. Többször került összetűzésbe a rendőrséggel, most is épp kihallgatásra várják Magyarországon, és Stuttgartban börtönbe is került. Azt mondja azért, mert nem legális helyszínen strichelt, és nem volt pénze kifizetni a bírságot. „3600 euró büntetésem jött össze, ami eredetileg 500 volt, de kamatozódott fél éven át. Én meg azt hittem, majd eltörlődik, de nem. Ugyanúgy benne volt a kompjúterben.” Ezután újra magyarországi utcákra került, miután rokonai kiváltották a börtönből, majd Bremerhavenbe, a legális vigalmi negyedbe hozták tavaly márciusban, ahol napi 12 órában áll bugyiban és melltartóban egy megvilágított ablakban, ami nyitható ajtóként is funkcionál.

Szonja mellett körülbelül nyolcvan magyar nő dolgozik a bremerhaveni türelmi zónában. Harry Götze, a helyi rendőrkapitány három éve a Taz német napilapnak 170-200 főre becsülte a városban dolgozó szexmunkások számát, és azt mondta, legtöbben közülük magyarok. Idén március elején a helyi rendőrségtől az Indexnek nyilatkozó sajtóreferens, Frank Schmidt azt mondta, a legális türelmi zónában, vagyis a Lessingstrassén „jelenleg körülbelül 125 prostituált dolgozik, akiknek majdnem kétharmada Magyarországról származik.” Az utcában körülbelül tizenöt nagy bérház van, mind egyiknek az aljában hat-nyolc kirakat, amikben a majdnem-pucér nők vonaglanak, és a biznisz virágzik: nem tudunk olyan időpontban vagy időjárás viszonyok között érkezni az utcába, amikor minden ablak üresen tátongana.

„Mindig van olyan lány, aki dolgozik, de igazán hétfvégén este tíz-tizenegykor indul be az utca, és reggel hétig tart. Valaki jön szórakozás előtt, valaki utána. Reggel 6 és 8 óra között van a munka előtti forgalom. Ezek azok a vendégek, akik nem tudnak eljönni otthonról, ezért a munkára hivatkozva hamarabb elindulnak. Hétköznap ebédidőben is van a forgalomban egy fellángolás” – mondja Schmitz Erzsébet, az a magyar nő, aki az utcában a munkát szervezi, és akinek itteni tevékenysége minden bizonnyal kimeríti a magyar Büntető törvénykönyv kerítés tényállását, ami akár tíz év szabadságvesztést is vonhat maga után. A magyar Nemzeti Nyomozó Iroda nyomozást folytat ellene, ügyéről ebben a cikkben írtunk részletesen. Az ügye egy komplikált nemzetközi büntetőjogi eset, mert a munkaköre, amit legálisan, alkalmazottként végez, Magyarországon büntetendő. Németországban viszont – ahol állítása szerint kizárólag végzi azt – nem. Habár ismeretei szerint az európai elfogatóparancs tavaly december 23. óta érvényben van ellene, a német hatóságok (egyelőre) nem adják ki Magyarországnak.

Magyarországon büntetendő. Németországban viszont – ahol állítása szerint kizárólag végzi azt – nem. Habár ismeretei szerint az európai elfogatóparancs tavaly december 23. óta érvényben van ellene, a német hatóságok (egyelőre) nem adják ki Magyarországnak.

Az utcában a kirakatok mögötti hat-nyolc négyzetméteres kabinok közül körülbelül tízet láttunk belülről, ezek tiszták és rendesek, egy széles heverő, zuhanyzó, mosdó, egy bárszék, néhány jól fejlett plüssállat és giccses kép a berendezés. Érvényes bérleti szerződéssel naponta 60 eurót fizetnek a nők a munkahelyként szolgáló kabinért, és további 20-30 eurót a lakásért, ez összesen naponta 24-28 ezer, tehát havi 720-840 ezer forintos kiadást jelent.

Ebben a rezi is benne van. Veronica Munk, a szexmunkások jogaival foglalkozó érdekvédelmi hálózat, a TAMPEP hamburgi szakembere szerint ez a bérleti összeg teljesen általánosnak tekinthető a németországi bordélyokban. A szexmunkások szerint itt nincs rejtett költség, míg más vigalmi vállalkozásokban igen. Zsaklin például zürichi munkahelyét azért hagyta ott, mert az összes bevételének 40 százalékát a tulajnak kellett adnia. Egy klienssel töltött húsz perc 30 eurót (kb. 9200 forintot), fél óra 50 eurót (kb. 15 ezer forintot), egy óra 100 eurót (kb. 30 ezer forintot) hoz a konyhára. A hétfégi csúcsidőszakban egymásnak adják a kilincset a kliensek. Egész sportcsapatot láttunk érkezni az egyesület kisbuszával, kerekesszékekben fekvő mozgássérültet gurítanak egy másik kabinba, sőt találkozunk egy helyi politikussal is, aki tíz évvel ezelőtti válása óta heti-kétheti rendszerességgel jár az utcába szexelni. Alexander Niedermeier, a szélsőségesen liberális, és transzparenciát hirdető politikai párt, a helyi Kalózpárt képviselője. „Szégyellem ugyan, hogy ide járok. Be kell valljam, de politikusként őszintének kell lennem, ezért beszélek róla. Amikor választok a nők közül, azt figyelem, milyen az arcuk. Ha boldogtalannak tűnnek, nem megyek be hozzájuk, mert akkor tiszta nekem, hogy nem szeretik ezt csinálni. És akkor nem is kell. Szerintem azért csinálják, mert nincs más munkalehetőség számukra” – mondja Niedermeier. Pártja információs irodát szeretne nyitni a környéken, hogy segítse a prostituáltakat. Egyéb helyi lehetőségeket és más munkákat szeretnének találni nekik.

A 20 perces, 30 eurós alapszolgáltatásban az óvszeres orális szex és az óvszeres dugás szerepel, az ezen felüli extrákról egyénileg állapodik meg a szexmunkás és kliense. Extrának számít az anális

szex, a fétisjátékok, a szado-mazo szex, a domina szerepjáték, a gumi nélküli szex, de egészen különleges esetek is vannak. Diamond, az egyik magyar szexmunkás erről így mesélt:

„Van, hogy bele kell köpködni a szájába, hoz egy hatalmas vibrátort és azzal meg kell dugni, és ezért hagy itt nagyon sok pénzt. Meg van úgy, hogy a használt óvszert a szemetesből ki kell venni és az egészet bele kell csorgatni a szájába. És lehet, hogy akkor nem 40-50-et, hanem 400 eurót fog adni. Meg legalább nem kell vele lenni. Inkább én hadd csináljak vele bármit, mint ő csináljon velem bármit” - fogalmaz. Ez a hozzáállás teljesen általános a bremerhaveni prostituáltak körében, nem volt olyan interjúalanyunk, aki ne emelte volna ki, hogy mennyire gyűlöli és megalázzónak érzi, amit csinál. Szerepet játszanak, hogy a kliens azt higgye, élvezik a munkát. Így beszéltek erről:

„A pénzen kívül mit lehetne szeretni ebben? Az hogy idegen férfiak nyúlnak hozzám? Vagy, hogy hajnali 5-6-ig kell dolgozni?”.

„Van egy szerep, amit kitaláltam magamnak, és azt játszom akkor is, ha rossz kedvem van, vagy nincs kedvem semmihez.”

„Néha olyan bűdösek, hogy másfél órát kell szelöltetni, meg elmegy egy egész flakon illatosító.”

„A szüleim nem is tudják, hogy kijárok, és nem is szeretem. De a pénzem az megvan belőle”.

„A vendéget úgy kezelem, mint egy tárgyat. Hogy megkapja, amiért fizet, és minél hamarabb megkapja, amiért fizet. Hét éve dolgozom, ha átlagot számolok, akkor volt napi 12 vendégem. Soha senki nem mozdított meg bennem semmit.”

Ha csak az alapszolgáltatásokat (óvszeres orális szex és dugás) számítjuk, akkor nagyjából 2-3 kliensből megvan a szexmunkás napi leadója, vagyis az ingatlan bérleti díja. Ez elvileg akár remek fizetésnek is hangozhatna, de ahogy erre később még kitérünk, a maradék nem (feltétlenül) lesz mind a prostituálté.

Az utcában álló bérházak közül kilenc a Feda Ug. nevű cégé, aminek két holland férfi, Jan Engel és Jeroen Pols a tulajdonosa. Alkalmazottjuk Schmitz Erzsébet, a vigalmi negyed menedzsere, madámja. (A többi épület német tulajdonosoké.) Német cégszolgálatok szerint a Feda lakások és kereskedelmi egységek kiadásával foglalkozik. A cégszolgálatokban ez nem szerepel, de ebben az ingatlanbizniszben történetesen minden bérlő prostituált.

2002 januárjától hatályos a német prostitúciós törvény, innentől kezdve a német szövetségi jogi környezet elfogadja, és szabályozott keretek között engedélyezi a szexmunkát. A törvény rendezte a prostituáltak jogi és társadalombiztosítási státuszát is, innentől ők jogosultak a nyugdíjra, egészségügyi biztosításokra vagy a munkanélküli segélyekre is. A törvény azt támogatja, hogy a prostituáltak szabad akaratukból, önállóan döntsenek a szexuális szolgáltatásokat nyújtó teljesítményükről, ezért továbbra is tilos a prostituáltak kihasználása (ergo: tiltott a stricik működése). A prostitúciós törvény nem határoz meg általános standardokat vagy irányelveket, éppen ezért eléggé eltérően értelmezik és alkalmazzák a 16 német szövetségi állam hivatalos szervei. Van, ahol tiltják az utcai prostitúciót, valahol pedig a település bizonyos részein teljesen illegális a szexmunka. Van, ahol fizetnek adót a prostituáltak (havi 10-15 eurót), máshol, például Bremerhavenben nem. A törvény lehetővé teszi az EU-országokból érkező prostituáltaknak is a munkát, azzal a kitételrel, hogy a bevándorló prostitu-

áltak, így a magyarok is csak akkor dolgozhatnak legálisan, ha rendelkeznek személyazonosító dokumentumokkal.

„A német jog meglehetősen liberálisan kezeli ezt a kérdést, az egyetlen kikötés, hogy ez a tevékenység a kijelölt területeken folyjon” – fogalmaz Jeroen Pols. A Hollandiában ingatlanjoggal foglalkozó ügyvédként tevékenykedő Pols azt mondja, nem azért jött társával 2008-ban Bremerhaven-be, hogy prostitúcióval foglalkozzon, mint mondja, tulajdonképpen ez véletlenül alakult így. „Akkoriban Hollandiában nagyon nehéz volt olyan újbóli befektetésre alkalmas épületeket találni, amelyek aztán elfogadható profitot termelnek, ezért Németországban kezdtünk nézelődni. Valaki Bremerhavent ajánlotta, ezért eljöttünk megnézni, és eléggé meglepődtünk, mert nem tudtuk, hogy olyan épületről van szó, amiben prostitúció folyik. Se tapasztalatunk, se szándékunk nem volt arra vonatkozóan, hogy prostitúcióval foglalkozzunk, de végül mégis megvettük az épületet, és így ennek a kuplerájnak tulajdonosai lettünk.”

A cég a szexmunkásokkal egy olyan ingatlanszerződést köt, amiben a nyújtott szexuális szolgáltatásokra, a munkarendre vonatkozóan semmilyen információ nem szerepel. A 2002-től hatályos német prostitúciós törvény szerint nem is szerepelhet, a szexmunkás nem kényszeríthető a munkára, akkor és annyi dolgozik, amennyit akar. „Azt csinálnak, amit akarnak, ha akarnak, bridzs-esteket is tarthatnak” - mondja Jan Engels, a cég egyik tulajdonosa. „A szerződést bármelyik fél felmondhatja legkésőbb a következő szombatot követő hét első munkanapjával. Ez nem zárja ki a rendkívüli azonnali hatályú felmondás jogát” – fogalmaz a szerződés. A nőt tehát kedve ellenére nem tarthatják ott, viszont a dokumentum az azonnali hatályú felmondás lehetséges okait nem részletezi, így pedig eléggé önkényesnek tűnik. Ez egy fontos kivétel a hagyományos bérleti szerződésekhez képest. Tehát a függő viszony a szerződés szövege alapján erőteljes: a bérletet bármikor – gyakorlatilag bármilyen indokkal – felmondhatja a bérbeadó, és akkor a dolgozó nő utcára kerül. Ezen kívül az is megkülönbözteti a szokványos bérbeadó-bérlő viszonytól, hogy itt a bérleti díjat természetes biztonsági örök kíséretében szedik be napi vagy heti rendszerességgel.

De ugyanezek a biztonsági örök azok, akik meg is védik a lányokat, és ez nem sok bordélyban jellemző alap-szolgáltatás. A prostituált beszélgetőpartnereink mindegyike hálásan beszél az örök hathatós védelmének jelentőségéről. „Orosz volt, részeg volt, beengedtem, elkezdett fojtogatni” – mondja szenvtelenül Amanda. Pillanatokon, és azon múlt az élete, hogy a magyar biztonsági örök meghallották a dulakodást és leszedték róla az orosz. Veszélyes munka ez, és nem csak a kliensek, a stricik miatt is. Habár a 2002 óta hatályos német prostitúciós törvény azt támogatja, hogy a prostituáltak szabad akaratukból, önállóan döntsenek a szexuális szolgáltatásokat nyújtó tevékenységükről, és tilos a prostituáltak kihasználása, kényszerítése. Mégis, kevés kivétellel az itteni magyar nők férfiakkal együtt érkeznek, akit a barátjuknak, férjüknek, vagy olyan rokonuknak neveznek, aki vigyáz rájuk. Ez a viszony olykor szerelmi viszonyt, olykor pénzügyi függést jelent, illetve kényszerítést is jelenthet, gyakran szerelmi viszonyból induló, aztán kihasználásba torkolló kapcsolatokról is szó lehet, mondja Piroska, aki korábban prostituált volt hét évig, de már nem áll az ablakban, mert az egyik biztonsági örökkel összejött. Gyereket vállalták és Piroska kiszállt a szexiparból. Előző élettársa vette rá arra, hogy kurválkodjon. „Érettségi előtti évben ismertem meg, ő mondta, hogy próbáljam meg. Aztán meg kezelte a pénzem. Minden reggel, amikor hazamentem, kivette a pénzt a táskámból.”

Egy másik szexmunkás szerint a strici és a kurva viszonya mindig hasonló forgatókönyv szerint alakul. „Vannak olyan párosok, akik felesbe vannak a pénzzel, de gyakoribb, hogy a lány rossz sorból való, megismerkedik a férfival, szerelmes lesz, és először minden habos-babos. Sokszor direkt csinál a csajnak egy gyereket, hogy aztán azzal is zsarolhassa. Aztán pár hónap múlva egyre gyakrabban felmerül, hogy mennyire nincs pénz. És akkor mondja a pasi, hogy csak egy kicsit, csak amíg megszédjük magunkat, talpra állunk, megpróbálunk egy normálisabb életet kialakítani, aztán leállsz. És ez mind kamu. Mert ha a lány belekezd, onnan nincs megállás. A lánynak úgysem lesz belőle több, mint amit megeszik vagy felvesz.”

A hatóságoknak nincs egyszerű helyzete, mert a nők gyakran a szerelem vagy függő viszony miatt akkor sem tesznek rendőrségi bejelentést, ha prostitúcióra kényszeríti vagy súlyosan bántalmazza őket a partnerük. Több olyan történetet meséltek a szexmunkások, hogy a nő feljelentette ugyan

kényszerítőjét, de pár nap múlva visszavonta állításait. Erről a nehéz helyzetről a helyi rendőrkapitány is beszélt egy korábbi interjújában: „Sajnos nagyon nehéz megbízható tanúvallomásokot felvenni. Sokan az érintettek közül nem tudnak olvasni, sem írni németül, és mindezek felett rettegnak a bosszútól. Ráadásul a gyerekeik az anyaországukban élnek, ahonnan nem azt a tapasztalatot hozzák, hogy érdemes bízni a hatóságokban” – fogalmazott Harry Götze.

A TAMPEP szexmunkás hálózat jelentése is kiemeli, hogy a Németországba külföldről – tehát például Magyarországról – érkező prostituáltak helyzete nehezebb, mint a németeké, mert sokkal nagyobb nyomás van rajtuk amiatt, hogy otthon maradt családjukat kell támogatniuk, és még az otthoninál magasabb német költségeket is ki kell termelniük. Ráadásul – bár a német törvény egyértelműen a strici nélküli önálló szexmunkát ismeri el legálisnak –, addig a gyakorlatban a jelentés szerint nagyon gyakori, hogy a prostituált erős függésben van valakitől. A dokumentum szerint a bevándorló prostituáltak nyolcvan százaléka valakivel megosztja a jövedelmét, ők átlagosan mindössze a keresetük harminc százalékát tarthatják meg maguknak.

Mindenesetre, jelenleg a bremerhaveni piros lámpás negyed békés. Frank Schmidt, a helyi rendőrség sajtóreferense az Indexnek azt mondta: „A Lessingstrasse a bremerhaveni helyi rendőrség kiemelt fontosságú területe, amit ennek megfelelően gyakran ellenőriznek. Az ellenőrzések célja a prostituáltak helyzetének vizsgálata és a bűncselekmények megakadályozása. Annak ellenére, hogy néhány bűncselekmény napvilágra került – egyebek mellett emberkereskedelem és kényszerprostitúció terén –, mégis meg kell állapítanunk, hogy jelenleg a Lessingstrasse nem tartozik a bűnügyi szempontból hangsúlyos területek közé” – fogalmazott.

Arra a helyi rendőrség nem válaszolt, hogy az említett korábbi emberkereskedelmi és kényszerprostitúciós esetekben magyar áldozatokról volt-e szó, de a helyi újságok archívumában nem találunk magyar vonatkozású esetet. Megkérdeztük a hazai, külföldről érkező emberkereskedelem-áldozatokat bújató védett házak fenntartóit is, és statisztikáik szerint az elmúlt öt évben nem érkezett Bremerhavenből áldozat. „Ettől még elképzelhető, hogy családsegítő, áldozatsegítő szolgáltatók belefutottak valakibe, de azt rendkívül nehéz volna felgöngyölíteni” – fogalmazott Toszeczy Renáta, a Baptista Szeretetszolgálat egyik védett házának vezetője. A helyi rendőrség tehát nem tartja különösebben bűnügyileg fertőzöttnek a vigalmi negyedet, a magyar rendőrség viszont nyomoz, bár a helyszínen Schmitz Erzsébet szerint eddig még nem jártak hazai nyomozók. A magyar rendőrség azon kívül, hogy a nyomozást tényét megerősítette, nem árult el részleteket arról, hogy pontosan milyen ügyben vizsgálódnak Schmitz ellen. A brémai ügyészi hivatalt is megkerestük, Mathias Glasbrenner ügyész annyit válaszolt, hogy mivel Schmitz Erzsébet nem közszereplő, nem nyilatkozik róla.

„Január óta informálok a helyi rendőrséget, mert nekem ez a hivatalos, bejelentett munkám. És úgy tudom, hogy az Európai Unióban mindenkinek joga van a szabad munkavállalásra. De nekem nincs. És a szabadsághoz is mindenkinek joga van, nekem mégis korlátozva van a szabadságom” – mondja a nő, és ezzel arra utal, hogy a helyi rendőrség kérésére nem hagyhatja el Bremerhavent. Azt mondja, itt szóban közölték vele a rendőrök, hogy amíg nem tisztázódik az ügye, nem fogják letartóztatni. A nő sérelmezi, hogy a magyar rendőrség nem vette fel az európai jogsegély-szolgálatot a kapcsolatot. Ez a jogi intézmény nemzetközi szerződések alapján biztosítja két európai ország közötti nyomozások hatékonyságát, például a tanúk utaztatása nélkül végezhető általa a kihallgatás.

A mérlegképes könyvelő végzettségű nő a hónapok óta tartó nyomozás és a december óta érvényes elfogatóparancs ellenére folyamatosan végzi a munkáját, amiről állítja, hogy Magyarország területére semmilyen módon nem terjed ki. „Németországban kezelem az érdeklődőktől érkező hívásokat, intézem a lányok szerződéseit, segítek nekik mindenben, ha esetleg nem beszélnek németül, szedem a bérleti díjakat, szervezem a takarítást. Ez Németországban ez egy teljesen hivatalos munka, és Németországban nekem a német törvényeket kell tartanom. Az is furcsa, hogy ellenem igen, de a két holland főnököm ellen nem folyik nyomozás. Senkinek nem kívánom ezt az egészséget, amit átélek” – mondja. A nő nagyon közvetlen a szexmunkásokkal, nem egy szimpla főbérelő státusz az övé.

Annak a három lakásnak és körülbelül tíz kabinnak az állapota, amiben jártunk, kifejezetten jó volt, a szexmunkások kulturált környezetben dolgoznak. A cég 2010-ben kezdte felújítani az épületeket, amiknek az emeletein lakások vannak, itt élnek az utcában dolgozó szexmunkások, meglepően sokan gyerekekkel, illetve férjekkel, élettársakkal. Götze rendőrkapitány szerint nincs még egy olyan német város, ahol méretéhez képest ekkora piros lámpás negyed működjön. Éppen ezért a helyi rendőrségnek külön piros lámpás negyed alosztálya van, ennek a munkatársai folyamatosan az utcai ügyeivel foglalkoznak. Amíg ott voltunk, naponta három-négy alkalommal láttunk rendőrautót. Szexmunkás interjúalanyaink a cég saját biztonsági embereinek vigyázó szemei mellett örömmel veszik a hatóságét is.

A 110 ezer fős Bremerhaven a szegényebb német városok közé tartozó észak-német kikötőváros, a helyiek szerint a prostituáltak legalább 150 éve dolgoznak ebben az utcában, ami kényelmes sétátávolságra van a kikötőtől. Az óceánjárók nagy létszámú személyzete és a hidegháborúban ide telepített hatalmas amerikai katonai bázis több tízezres legénysége a rossz gazdasági helyzet ellenére is elegendő klientúrát szolgáltatott a vigalmi negyednek. Pár éve az amerikai bázist felszámolták, ami a prostitúció aranykorának végét is jelentette, de a tulajdonosok most sem panaszkodnak. Munk Veronika – Index, 2016.07.28.

Szalai Vivien „Hamis gyönyör” című könyve egy magyar luxusprostituált visszaemlékezései alapján született. A kötetből megtudhatjuk mi történt vele Dubajban – mint ahogy az is kiderül, hogy számos hazai celeb is megjárta ezt a poklot. A fiatal, tapasztalatlan lányok azt hiszik, Dubaj az álmok, a korlátlan lehetőségek és a mesés gazdagság földje. Évente több ezer ismert és ismeretlen fiatal nő vág neki titokban a nagy útnak, hogy szégyenérzetét, erkölcsi tartását feladva könnyen nagyon sok pénzt keressen. Diplomás, rendezett körülmények között élő lányok ülnek fel a gépre hónapról hónapra, hogy a kint töltött egy vagy két hét alatt megkeressék egy autó vagy a szerencsésebbek, bátrabbak akár egy lakás indulórészletét. Nem tartják magukat prostituáltaknak, az útról pedig senkinek sem beszélnek. Otthon szerető család és vőlegény vagy komoly kapcsolat várja őket, és mit sem tudnak a lányok pénzkeresési kalandjairól. A környezetük szemében rendes, okos, erkölcsös lányok ők, senki sem gondolná, hogy arab férfiaknak engednék meg, hogy kiéljék erőszakos vágyaikat a testükön. És persze ott vannak a híres és hírhedt magyar szépségek, modellek, műsorvezetők, énekesnők, szépségkirálynő jelöltek, akik hevesen tagadják ugyan, hogy valaha is vízumot váltottak volna az arab világba, de attól még időről időre igenis felülnek a repülőgépre, és egymás kezét cinkostársaként szorongatva szerencsét próbálnak.

Az első nap eseménytelenül telik, hagyják, hogy elhidd, tényleg mesevilágba érkeztél, és nem is olyan rossz az egész, mint ahogy innen-onnan hallottad. Aztán rájössz, a valóság sokkal rosszabb. Az első igazán komoly meglepetés akkor ért, amikor a második napon reggel fel akartam öltözni. Tudomásul kellett vennem, hogy a palotában a gyönyörű ruhák, amiket kaptunk, tényleg nem érnek semmit, az egész itt töltött idő alatt meztelenül kell lennünk. A szolgák korán felkeltettek minket, és mint az állatokat a karámból, kitereltek a palota elkerekített, minden felől zárt, hatalmas kertjébe. Ott álltunk anyaszült meztelenül egy csapat felöltözött arab férfi előtt, akik, akár a vásáron a lovakat, végigmérték bennünket. Több sejk és magas beosztású férfi éppen golfozni készült. Miután alaposan megbámultak minket, elfordultak, és mintha mi sem történt volna, játszani kezdtek. Nyilván hozzászórtak már a látványhoz, nem ajzotta fel őket a meztelen nők csoportja. Ki tudja, meddig álltunk ott, meztelenül és szótlánul, amikor az egyik közepes beosztású arab, aki azzal volt megbízva, hogy terelgessen minket a palotában, megszólalt angolul: irány labdát szedegetni!

Nem mondhattunk nemet. Ahányan csak voltunk, megindultunk, és pucéran, testünk minden porcikáját óhatatlanul felfedve elkezdtünk hajlongani és szedegetni a labdákat, miközben az arab férfiak hangosan nevettek rajtunk, és szándékosan úgy ütötték el a golflabdát, hogy eltaláljanak minket a mellünkön vagy a fenekünkön. A lányokkal nem néztünk egymásra, és nem szólaltunk meg. Némán magunkba fojtva gyűlöltük azokat a férfiakat, akik ilyen durván megaláztak bennünket. Akkor ott mindannyian megszűntünk nőnek lenni. Kiszolgáltatott állatok voltunk, akiknek megtörték az akaratát. Elkezdtünk félni, hogy mi vár ránk.

A szobatársam már pontosan tudta, harmadjára volt a palotában. Elmondta, hogy a sejk másnap kiválaszt néhány lányt, akik megtetszenek neki, de ezek a lányok nemcsak az ő ágyasai lesznek, hanem az összes rangban alatta lévővel is le kell feküdniük. Ezért természetesen nagy összeget kapnak, de keményen meg kell dolgozniuk érte; van úgy, hogy az egy hét leforgása alatt negyven-ötven arab leli kedvét bennük. Jobban járnak azok, akiket a sejk nem választ ki, mert azokhoz senki sem nyúlhat, de ők is ugyanúgy megkapják a pénzüket, még ha kevesebbet is valamivel. Felvettem, azért jöttünk ide, hogy sokat keressünk, és annyira borzalmas csak nem lehet azoknak, akiket kiválasztanak.

A szobatársnőm azt válaszolta: inkább ne akarjak megbizonyosodni efelől. Ő már többször halotta a megkínzott és kizsákmányolt lányok zokogását, és tudott egy külföldi modellről is, aki nem élte túl az arabok kegyetlenségét. Azt tanácsolta, ne fessek ki magam, és legyek észrevétlen, hogy még véletlenül se találjon a sejk kedvére valónak. A palotában élő arabok szívós és nagyon erőszakos szeretők. Az ellenkezés felhevíti őket, a nemi erőszak eljátszása vagy nem is annyira játszása pedig földöntúli élvezetet jelent számukra. Különleges helyeken szeretnek gyönyört szerezni a női testben, és ezzel szinte elviselhetetlen fájdalmat okoznak. Ráadásul megszámlálhatatlan prostituálttal létesítenek szexuális kapcsolatot védekezés nélkül, így nagy a fertőzések veszélye is.

Másnap este volt a kiválasztás. Mindannyiunkat beteltek egy hatalmas csarnokba, ahol ételt és italt szolgáltak fel. Meztelenül ettünk, beszélgettünk, miközben a sejk és barátai bámultak minket. Az egyik lány súgott valamit, percekig mosolyogtam magam elé, mire rádöbbentem, óriási hibát követtem el. Kiválasztottak. Még aznap este jelenésem volt a sejk hálósobájában. Megmosták a hajamat, kifestették az arcomat, hogy minél gyönyörűbben mutassak. Ám mikor belenéztem a tükörbe, nem láttam mást, csak egy rettegő nőt. Nem tudtam, mi vár rám, csak túl akartam lenni az egészen. Csúnya, vékony, nagy orrú ember volt a sejk. Mosolyogva fogadott, amikor beléptem a szobájába. Nem volt udvarlás, beszélgetés vagy ital, rögtön a lényegre tért. Vadul megcsókolt, majd lenyomta a fejemet, hogy tegyem a dolgom. Négyszer élvezett el, négy egészen különböző módon, és minden testnyílásomat használta. Fájt, de ki lehetett bírni. A pokol ezután következett. Átköltöztettek egy másik szobába, ahol az arab férfiak ki-be járkáltak. Az első nap hét. Mindegyik nagydarab, erőszakos és kegyetlen. Mindenem fájt, és órákon át zokogtam. Úgy éreztem, nem bírom tovább, megváltás lenne számomra a halál.

A következő napon bejött a sejk főszolgája, és hátulról, teljes erővel nekem esett. Éreztem a húsom repedését, és a meleg véretem, ahogy előntötte a fenekemet és az öletem. Utána már nem éreztem semmit. Utólag sem tudom, hány óra telt el azután, vagy pontosan mi is történt, de a szobámban ébredtem felöltözve, körülöttem a csomagjaim. Egy szolga volt velem, aki elmagyarázta: az orvos ellátott, és azonnal el kell utaznom. A kezembe nyomott egy borítékot, és felsegített. Kába voltam a fájdalomcsillapítóktól, de még így is rettenetesen fájt az ölem és a fenekem. Alig tudtam járni. Mielőtt elindultam volna, megnéztem, mi van a borítékban: tízezer euró volt. Egy pillanatig boldog voltam. Két óra múlva már a budapesti gépen ültem. A testi kínt szinte elnyomta a pénz miatt érzett öröm. Elaludtam a gépen, lázalom gyötört. Az agyam próbálta feldolgozni a történeteket. Nagyon mélyen aludtam, csak arra tértem magamhoz, hogy a stewardess ráz. Forró nedvességet éreztem magam alatt, újra előntött a vér. Mentőkocsival vittek kórházba a repülőről.

A prostituáltokról, luxuskurvákról már rengeteg cikk jelent meg a napisajtóban. Most ismerkedjünk meg egy magyar callboy életével. Ez a cikk nem csak egy szexiparos szokványos karrierjéről szól. A Toniónak becézett szépfíú története egyben a rendszerváltás utáni társadalom jellemző ábrázolása:

Tonióval néhány éve egy házibuliban találkoztam. Sok pia, némi fű, spicces múmacsók, pasivadász nők, pohárba politizálás... A jóképű, farmeres pasi csendesen félrehúzódva ült az egyik sarokban. Az intellektuális és szexuális ócskapiacot ő sem tartotta túl sokra. Nem volt feltűnő jelenség, a nők mégis bódult muslincaként röpködtek körülötte. Lófarokba font ápolt haja, ábrándos kék szeme, a lényéből áradó furcsa delej vonzotta a másik nemet. A buli végén természetesen nem egyedül távozott. Néhány héttel később, amikor újra összefutottunk, egy sör mellett elárulta a titkot: callboy-

ként biztosítja a megélhetését, tolvajkulcsai vannak a női lélek zárjaihoz. Tonióval nemrégiben ismét találkoztam egy társaságban. Alig ismertem meg. Audival érkezett, elegáns volt, sármos, magabiztos fellépésű. Csakhogy ő nem James Bondként mutatkozott be, hanem rejtélyes mosollyal vállalkozónak, üzletembernek mondta magát. Amikor rákérdeztem, mit takar a rejtélyes megnevezés, rávágta: „Még mindig szexiparos vagyok. Ugyanazt csinálom, mint a múlt században, csak időközben kitanultam a szakmát.”

Aztán mesélni kezdett: „Amikor először találkoztunk, éppen befejeztem a főiskolát, s állásra vádásztam. Vidéken nőttem fel, de amikor felkerültem Budapestre, magamra maradtam. A szüleim is a »rendszerváltás áldozatai« közé tartoztak. A főmérnök apám alól eladták a gyárat, s téveszben könyvelő anyám is gyorsan az utcán találta magát. Apám ráadásul párttitkár is volt, így az esélytelenek nyugalmával itták el az eszüket. Mindkettőt rég eltemettem. Nekik s nemzedékük sok más tagjának a rendszerváltás volt a Don-kanyar. Depresszió, stressz, anyagi-morális csőd, lepusztulás. Nagyon sokan beledöglöttek ebbe, de azok is megváltoztak, akik túléltek! Én úgy indultam útnak, hogy még hamuban sült pogácsám se volt. Semmit sem kaptam otthonról, amit hasznosíthattam volna. Se pénzt, se példát, se tapasztalatot! Mindent előlről kellett kezdenem.

Eleinte tanultam, mint az örült, mert arra gondoltam, hogy: Majd ÉN megmutatom! Ha kapitalizmus van, akkor győzzön a jobb, az erősebb. Legyünk oroszlánok, s akkor majd megesszük a gazellákat, a bivalyokat, a zsiráfokat. Úgy jöttem fel Pestre, mint Rastignac²⁶ Párizsba, hogy én majd megharcolok az Atyaúristennel is. Hú, mekkora pofásokat kaptam! A vidéki csóringer, aki egyszer csak az elvárásolt kastélyban találta magát, ahol senki és semmi sem az, aminek látszik. Ahol egészen mások a törvények. Brancsok, haverok, lenyúlások, benyúlások, átnyúlások vannak. Már a főiskolán is. Ez tényleg élethalálharc, de egészen mások a játékszabályok, mint gondoltam. Nálunk nem elég oroszlának lenni! Mert ez ma is Kelet-Európa – multikkal és simlizésekkel, bürokráciával és korrupcióval, kiskapukkal és nagypolitikával, megélhetési politikusokkal és gengszterekkel. Gyűjtöttem a tapasztalatokat rendesen, és közben majd éhen haltam. Nyaranként pincérkedtem, év közben is elvállaltam minden munkát. Sefteltem, trógeroltam, modellkedtem.

Három év után elegendem lett mindenből, de még mindig tradicionálisan gondolkodtam. Tisztesség, hajtás, érvényesülés – ezek a fogalmak jártak a fejemben, de rájöttem, hogy az élet iskolájában nem megyek velük semmire. De akkor mi legyen velem? Mit kezdjek az életemmel? Romoljak meg én is? Kurvuljak el egy tál lencséért? Ekkor már magammal harcoltam, és még mindig nem tudtam (mertem) dönteni. Aztán egy véletlen megváltoztatta az életemet. Gyerekkori álmom volt, hogy egyszer én is leüljek a Piccadilly Circus²⁷ lépcsőire, beüljek egy igazi angol kocsmába. Gondoltam, ennyit megérdemlek, és elrepültem Londonba. Remek hétvége volt, aztán itthon a repülőtéren, a taxira várva, összeismerkedtem egy nővel, s együtt jöttünk be a városba. Amikor megálltunk a háza előtt, meghívott egy kávéra. Tudtam, mit akar, de belementem a kalandba. A nő le is döntött azonnal, és nem spórolt az energiámmal. Aztán pihegés közben megjegyezte, hogy ilyen teljesítőképességgel sokra vihetném.

Hazafelé elgondolkoztam azon, amit mondott, s döntöttem. Ha harc, hát legyen harc, de én válasszom meg a fegyvernemet. Így lettem szexiparos. A nő lett az első kuncsaftom, de tőle még nem kértem pénzt. Aztán átpasszolt a barátnőinek, s beindult az üzlet. Egyszer egyikük elfecsegte, hogy a randevúink után mindig kitargyálnak egy kávé mellett. Nem balhéztam, mert jól fizettek, és cserébe csak szexet kértek. Én nem tartoztam a köreikhez, s ezt egyszer értésemre is adták. Akkor volt még bennem annyi büszkeség, hogy lelépjek. De a könnyen szerzett pénznek nem tudtam ellenállni. Beindítottam az ipart.”

Tonió ettől kezdve nem fárasztotta magát egyéb munkával. Szexlapokban hirdette a szolgáltatásait, s kihasználva kivételes adottságait, vevőkört alakított ki magának. Jelszava ez volt: „Hívjon, jövök, és nem megyek el túl korán!” A „tiszteletdíjából” ruhákat, kozmetikai szereket vásárolt, s hamarosan új belvárosi albérletbe költözött. A főiskolát hanyagolta, s már csak a papírért folytatta tovább. Úgy gondolta, a diplomának még van presztízse a társadalomban, s a vele járó státust (tudást)

²⁶ rasztinyák

²⁷ pikedili szökös

később hasznosíthatja. Meglepetésére tanulás nélkül is könnyedén letette a vizsgákat, a költségek fedezése pedig már nem jelentett gondot számára. Kezdetben nem válogatott a jelentkező kuncsafatok között, mert kellett a pénz. „Olyan ez a piac, mint a vadvirágos rét. Csak le kell szakítani a virágszálakat. Éjjel-nappal szólt a telefon. Rátarti, húszas éveiben járó szinglik, harmincas elváltak, slusszpániktól gyötört negyvenesek, víg özvegy ötvenesek jelentkeztek. Óriási volt a kereslet, szabad a vásár” – meséli, s az első millióját néhány hónap alatt „összehancúrozta. Aztán könnyen jött a második, majd a harmadik „milkó” is, mert „mennyiségre” dolgozott. Havonta 10-15 kuncsaftot is bevállalt, akikhez több-kevesebb rendszerességgel járt.

„Az akkori kedvencem egy vállalkozó felesége volt. A dúsgazdag pasi vidéken volt felvásárló, a feleség meg otthon nézte a tévét, kakáltatta a kutyulit, élvezet meg semmi. Amikor felhívott, közölte, hogy nem akar félrelépni, inkább társaságra van szüksége. Gondoltam, megint egy lelki beteg, elhanyagolt luxusmaca. De tévedtem. Egy helyes szöke csajszi volt, Monroe-típus. Bombázó megjelenés, depresszív alkat, szerencsétlen gyerekkor. Hosszú estéken át „gyónt” nekem, s tényleg csak beszélgetni akart. Biz’ isten, megsajnáltam. Egyszer a párnája alatt pisztolyt találtam. Azt mondta, apuci adta neki, hogy megvédje magát a rosszfiúk ellen. Alkalmanként egy tízest adott, ami jó pénz volt akkoriban. Aztán egyik délelőtt felhívott, hogy ne menjek többet. Nála felejtettem az öngyújtómat, s a férje megtalálta. Úgy megverte, hogy ki kellett hívni a mentőket.

Egy ötvenes tolmácsnőre is emlékszem, aki elegáns dáma és hétpróbás kurva volt. Kerek perec megmondta, hogy a szado-mazót szereti, mégpedig a legdurvább fajtából. Vállaltam, s minden alkalommal olyan voltam vele, mint egy vadállat. Imádta, de a műsor végén azonnal kitette a szűrőm. Alkalmanként húsz ruppót adott, ami a múlt században nem volt rossz órabér²⁸. Akkoriban volt egy tanítónőm is. Épp hogy negyvenes, csinos nő, aki valami családi defekt miatt (apu verte anyut?) nem akart férjhez menni, de imádta a szexet. Úgy jártam fel hozzá, mint egy bejárónő. Szex előtt mindig el kellett mosogatnom, a nappaliban meg porszívóztam, ő pedig figyelt. Ez volt az előjáték. Aztán amikor már felpörgött, villámgyorsan letepert, és valósággal megerőszakolt. De soha nem a hálószobában csináltuk, mert az volt a tisztaszoba. Az utcán sem mutatkozott velem. Úgy kezelte, mint egy cselédet, és röstellem, de úgy is fizette a szolgálataimat. Le is építettem a fizetős hárememből.”

A „szépfíúvá” előlépett Tonió életében ez a hőskor két évig tartott. Hívták, ment; nem válogatott. A nők pedig ki voltak éhezve rá, mert aki egyszer megkóstolta a „főztjét”, másodszor-harmadszor is szedni akart belőle. De a teljesítőképeségnek az ő esetében is volt határa. Ezért a „körúti Casanova” a mennyiségről fokozatosan áttért a minőségre, s „kalandozás” helyett stabil vevőkört, „exkluzív portfóliót” alakított ki magának. Ügyfeleit a „jobb körökből”, majd a művészvilágból is válogatta, s az „ügyes playboynak” hamarosan híre ment. Kézről kézre adták, s a férfiak is érdeklődni kezdtek a szolgáltatásai iránt. Újabb egy év elteltével Audival közlekedett, Armani öltönyben járt, s a Rózsadombon bérelt lakást.

Az élménybeszámoló a „műfaj” kiszélesítésével folytatódott: „Az utóbbi években egyes mérvadó társasági körökben az extrém szex a divat. Erről írnak a lapok, így csinálják a sztárok, ezt népszerűsíti a média. Beckham szeretője biszex, a listavezető orosz popduó leszbikus, a művészek füvel-fával. S ha ez a minta, akkor persze ezt másoknak is ki kell próbálni. A vibrátorok mehetnek a fiókba, a lovaglóstör, a bőrmaszok, a jégcsákány a szemébe, jöjjenek a friss élvezetek! S ha ez kell, hát megkapják! Ami viszont még nekem is új, egyre több »meleg« jelentkezik a társaságomért. Óriási a kereslet, mert sokan ki akarják próbálni a feelinget. S ami még meglepőbb, hogy üzleti körökben is mutatkozik érdeklődés. De itt még »rejtett« a kereslet, mert a lebukás komoly veszélyekkel jár.

Tavaly például az egyik partnerem afrikai vadászatra vitt magával. Kilőtt néhány antilopot, kifizetett egy kisebb vagyont, de legalább tíz napig zavartalanul hódolhatott mindkét szenvedélyének. Azóta többször voltunk külföldön, de mindig külön utazunk. Itthon szigorúan titkolnia kell a vonzalmát, mert az ő köreiben ez tabu téma. Azonnal kirekesztenék, ha kitudódna. Még barátnőt is tart – persze pénzért – a hajlamai leplezésére. Természetesen gavallérosan megfizeti a »barátságomat«, de már kétszer volt idegösszeomlása a titkolózással járó feszültség miatt.”

²⁸ Az 1990-es évek közepén 20 ezer forint egyhavi minimálbérnek felelt meg.

Tonió az elmúlt két évben már csak tehetős és magas beosztású ügyfelekkel tartotta a kapcsolatot. Nőkkel, férfiakkal egyaránt. Ma már megengedheti magának, hogy kizárólag gazdag partnerei legyenek. Kihaszználja az újbурzsoázia diszkrét báját: A csődbe jutott kapcsolatokat, az impotens férjeket, a látszat- és érdekházasságokat, a propaganda-együttéléseket. Szerinte a társadalmi kulisszák mögött ma már milliárdos szexpiac működik, amely bármilyen igényt kielégít. „Mindenki másképp csinálja, mindenki másképp kívánja!” – ám Tonió szerint nagyon kevés az igazi szexmágus, ezért a jókat foglalkoztatják, megbecsülik.

„A felszín mögött láthatatlan birodalom van kiépülőben. Amikor régebben modellkedtem, pincérkedtem, gyakran hívtak fogadásokra, koktélparkra, gálákra, házi ünnepekre. Megjelenés öltönyben, szmokingban – az igényektől függően. Szépelegtünk, hajbókoltunk, ki- és felszolgáltunk. Aztán megkaptuk a gázsit, és vizlát! Most ugyanezt tapasztalom a szexpiacon is, amelynek hallatán mindenki az út mentén ácsorgó népségre, a kocsisorra gondol. Én viszont arról a piacról beszélek, ami rejtve marad. Ahol a kuncsaftok politikusok, média- és popsztárok, maffiafőnökök, gengszterek, topmenedzserek, üzletasszonyok. Ahol tízmillió autókban testőrök kísérik a luxushölgyeket a rezidenciákra, a hét végi vadászatokra, a fogadásokra. Ahol fényképes katalógusokból lehet választani kisfiúkat és nagylányokat, ahol a »kongresszusi turistáknak« feketék éppúgy rendelkezésükre állnak, mint keleti szépségek. Mindig és mindenhol teljes diszkréció! Busás honorárium. Olykor »üzemi balesetek«. Na, de ez már olyan terület, ahol aknák is robbanhatnak. Úgyhogy eddig, és ne tovább!”

Tonió tíz éve üzi az ipart, és bár ismeri jól a szexpiac kulisszatitkait, szeretne megmaradni magánzónának. Megvannak a partnerei, működnek a kapcsolatai, s mivel esze ágában sincs mások üzletére törni, úgy gondolja, képes lesz még néhány évig fenntartani magát. „Jó üzletemberként itt is figyelni kell a trendek alakulását, az elit szokásait, kívánságait – mondja. – Ha azt látom, hogy valaki megengedheti magának az 500 millió villát, a 200 ezer forintos Boss öltönyt, Prada kosztümöt, a 200 ezer forintos Cartier szemüveget, a 100 ezer forintos Mont Blanc tollat, a 300 ezer forintos Rolex órát, a Nokia prémiumtelefont vagy a BMW 7-est, akkor az ágyban is el kell hitetni velem, hogy egy márkás pasival hódol az élvezetnek. Nem vagyok szívbjajos. Van, akivel elmegyek 50 ezerért, de van amikor a félmilliót is keveslem attól, akinek az ágyába bújok.

Ez a kör ha elfogad, megfizet, mert önmagának hízeleg vele. S természetesen a legjobbat akarja kapni. Hát megkapja! Tavaly nyáron egy vállalkozó feleségével tízmillióért »pihentem« néhány hetet egy luxushajón. Az összegért természetesen »full service-t« kellett nyújtanom. A férj nem volt velünk, mert nem ért rá, de a csekkemet ő adta át. A feleséggel látszat házasságban élnek, mert a vagyon sötét titkai valószínűleg örökre összekötik őket. Nálunk is sokan szereztek piszkos üzletekből az első milliójukat. Én annyiban különbözöm tőlük, hogy mivel nem volt más lehetőségem, a testi adottságaimat kamatoztattam. Bejött, és soha, senki ne firtassa, hogy mi volt az ára!”

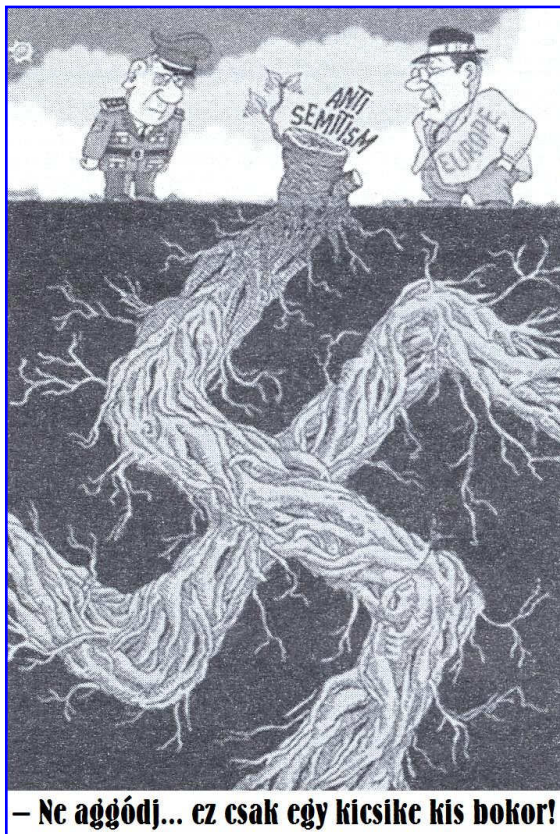
Budai luxuskégljében Tonió ma is egyedül él. Nincs állandó partnere, élettársa. Lakásába nem visz idegeneket, mindig ő megy a megadott címre. Szabadidejében golfozik, lovagol, utazik, kapcsolatokat épít, edzőterembe, kozmetikushoz, orvoshoz jár, rendszeresen csináltat Aids-tesztet. Még néhány évig szeretné üzni az ipart, aztán családot fog alapítani. Új helyen, új környezetben. „Talán valahol Európában.” A felesége, gyerekei semmit nem tudhatnak meg a múltjáról. Tiszta lappal – s nagy bankszámlával – fogja újra kezdeni az életét.

Sebők János, Népszabadság, 2004. június 12. (7. oldal)

Kényes témák

A társadalmi ellentétek, a különféle megtorlások gyakori kiváltó oka a karmikus adósságok felgyülemelése. Erre az ok-okozati összefüggésre számtalan példát találunk a történelemben. Az emberek zöme azonban nem vesz róla tudomást, és úgy tekinti a büntetés bekövetkezését, mint a különféle diktatórikus rendszerek véres megtorlását. Ezeknek a rendszereknek a létrehozói és irányítói azonban nem mások, mint eszközök a sors kezében. Egy angyali üzenet szerint a magunk alakította történelemben szükség van háborúkra, de „jaj azoknak, akik kirobbantják”. A pöröly szerepét vállá-

lókra iszonyatos büntetés vár a pokolban. Jézus is ezt mondta az utolsó vacsorán: „Mert az Emberfia elmegy ugyan amint elrendeltetett, de jaj annak, aki elárulja őt.”

Mivel a média mind gyakrabban foglalkozik egyes népcsoportok által elkövetett túlkapásokkal, visszaességekkel, fel kell rá hívni az érintettek figyelmét, hogy a jelenlegi helyzet kísértetiesen hasonlít az 1930-as évek zsidóellenes hangulatára. Most történetesen nem a zsidók, hanem a cigányok, vagy ahogy mostanában nevezik őket a romák állnak a kisebbségellenes hangulat-keltés középpontjában. Olaj a tűzre, hogy a demokratikus társadalmakban semmi sem állja útját a visszaélések napvilágra hozásának, a negatív megnyilvánulások kitárgyalásának. Lássunk belőle néhány példát a napisajtóból:

„Amióta Romániát az Európai Unió levette a vízumköteles országok listájáról, Nyugat-Európában ug-rásszerűen megnőtt a román látogatók száma, ám jelentős részük nem az idegenforgalmi bevételeket gyarapítja. Különösen sok a gond a román útlevéllel érkező, cigány származású egyéni és csoportos »turisták-kal«. Tekintélyes román lapok (pl. az Adevarul, az Evenimentul Zilei és a Libertatea) szerint a Nyugatra vándorolt romák általában gyorsan megtalálják a helyüket,

ha nem a társadalomban, akkor amellelt. A Rómában élő roma vendégmunkásoknak azonban kellemetlen meglepetésben volt részük az elmúlt vasárnapok egyikén. A rendőrség láncokkal és lakatokkal zárta le a »románok parkja« néven elhíresült közterületet az Anagnina metrómegállónál. Az állomás környéke tavaly óta törzshelye a Rómába települt romáknak. Az Anagnina téri »románok parkja« tulajdonképpen egy több száz négyzetméteres parkoló az egyik legszebb és legmodernebb római metrómegálló mellett. A romák vasárnaponként százával lepik el a teret összeegyeztetve a kellemest a hasznossal. Sör, miccs és manele fogyasztása mellett átadják hazatartó ismerőseiknek a csomagjaikat. (A miccs testi, a manele pedig szellemi táplálék. Az előbbi fasírtszerű húsgombóc, az utóbbi pedig román lakodalmas nóta, cigányzenével megbolondítva.) A feketén árult sör a parkban 2 euróba kerül, holott a környék minden más bárjában nem haladja meg az ára a másfél eurót. De azért fogy, a jó társaság ösztönzően hat.

A tér bezárását nemcsak a miccs- és sörárusok fogadták felháborodással, hanem a manelés kalóz-CD-kereskedők is, akik azt állítják magukról, hogy az »édes otthon« felidézve oltják a romák honvágyát. Ezt megerősítendő a maneleárus mellett egy hatalmas plakát hirdeti: »EXTRÉM – Román diszkó – Manelománia – Csajozás – Minden évadban nyitva«. A »románok parkja« nevű intézmény úgy 1990 táján alakult meg, azt követően, hogy megjelentek az első roma csoportok Rómában. Egy veteránjuk szerint 1991-ben még a Termini pályaudvar melletti Cinquecento téren gyülekeztek. Onnan a rendőrség űzte el őket. Állítólag addig vizeltek a fák tövére, míg azok kipusztultak. 1994-ben a »románok parkja« átköltözött a Colosseumtól kétlépésnyire levő Sette Sale térre, amiről hamarosan az a hír járta, hogy a parkon sem az olaszok, sem a turisták nem mernek keresztül menni. Viszont oda jöttek a furgonok, amelyek a külföldre szakadtak csomagjait vették fel és szállították haza, Romániába.

Tavaly azonban megint közbeléptek a hatóságok. Elkobozták a kisteherautókat, 1000 euró fölötti büntetéseket osztogattak, lecsuktak és kitiltottak vagy 60 embert. A sörárusok aztán újfent más helyet kerestek maguknak, na és persze vendégkörüknek. »Ők azok, akik megalapítják a találkahelyet, összegyűjtik a klienseket« – meséli egy vendégmunkás. »2002-ben foglaltuk el az Anagnina teret sörrel, miccsel, magokkal. Az elején vasárnaponként még el-elüldöztek a rendőrök, de aztán békén

hagytak bennünket egy ideig. Két hónappal ezelőtt megint kezdtek figyelmeztetni, hogy közteret foglalunk el. Aztán itt is szétcsaptak köztünk. Most ismét kereshetünk másik helyet magunknak» – panaszolja B. G.

A romániai roma bűnözők Nyugat-Európa más gazdag országaiban is előszeretettel tevékenykednek – írják a bukaresti lapok. Annak dacára, hogy az Angliában élő román menekülteknek nincs munkavállalási engedélyük, a legtöbben nagyon jól élnek. A brit közigazgatás nagyvonalúságát kihasználva sok pénzt szakítanak le anélkül, hogy akár a kisujjukat is megmozdítanák érte. Egyikük, bizonyos Gabi, midőn menekültjogot kért, kapott egy házat Smethwickben. Ő megszegve a jogszabályokat, azonnal bérbe adta ezt más menekülteknek 500 dollárért, maga pedig Londonba költözött. Egy legújabb típusú luxus BMW-vel jár ki a fővárosból a lakbérért. Gabi ugyanakkor szociális segílyt is kap mintegy 250 dollár értékben, emellett pedig feketén dolgozik. »Nincs még egy ilyen ország a világon. Ezek hülyék. Ha adnak, miért ne venném el?« – vonogatja a vállát Gabi.

A Spanyolországban »vendégmunkálkodó« romániai romák csoportjához új lopási taktika kialakításának »dicsősége« fűződik. A Barcelona és Madrid környékén dolgozó csoportok bőröndökbe csomagolt gyerekek segítségével rabolják ki az autóbuszokat. A romák három bőrönddel szállnak fel a távolsági buszokra, a csomagok közül kettő üres, a harmadikban viszont egy purdé várja, hogy munkához láthasson. Menet közben előbújik rejtekhelyéről, és zseblámpával a kezében végigfésüli a többi utas bőröndjét, összeszedve mindent, ami értékes. A zsákmányt a másik két kofferbe rejti, majd pedig visszamászik a »saját« bőröndjébe. A romák az utazás végén, mintha mi sem történt volna, fogják csomagjaikat, a többi utas pedig csak jóval később veszi észre, hogy meglopták. A rablást lehetetlen bizonyítani, mert menet közben a csomagokhoz – elméletileg – senki nem férhet hozzá.

Franciaországban a roma bűnözők már »hatósági közeget« is működtetnek, vagyis olyan tolvajokot, akik rendőrnek öltözve az iratok ellenőrzése címén ellopják a turisták pénztárcáját. Ugyanakkor megtalálták a legjobb módszert, hogyan juttathatják haza az lopott ékszereket. Befőttesüvegek-ből kialakított, házi készítésű marhahúskonzervet küldenek az otthon maradt »szerencsétleneknek«. Egy-egy ilyen szállítmányban a hús közé gyűrűket és aranyláncokat rejtenek el, a »konzervek« tartalmának átvizsgálását azonban senki nem vállalja a förtelmes bűz miatt.

A közelmúltban olasz rendőrök érkeztek Bukarestbe, hogy az itteni rendfenntartókkal egyeztessenek a Romániából Olaszországba érkező bevándorlók ügyében. Toma Zaharia román belügyi és közigazgatási államtitkár közölte, hogy az olasz rendőrség azután döntött így, miután 200 román roma telepedett le Nápoly belvárosában. Ellenük kénytelen volt fellépni a helyi hatóság a lakosság felháborodása miatt. Zaharia elismerte, a schengeni térségbe több »problémákat keltő« romacsoport utazott ki. Létszámuk ugyan nem túl nagy, de erősítik a prostituált- és koldusmaffiát. Az államtitkár azt is hozzátette, hogy a jövőben a megyei rendőrkapitányságok rendszeresen konzultálnak a helyi romaszervezetekkel, ráébresztendő a külföldre utazókat a törvénytisztelet fontosságára. Gheorghe Raducanu, az elnök kisebbségügyi tanácsosa szerint nem a romaprobléma a legnagyobb akadály a Románia EU-csatlakozásának. Ugyanakkor az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének elnöke, Peter Schieder a román parlamentben tartott beszédében már hónapokkal ezelőtt arra figyelmeztetett, hogy a romák nagyarányú migrációja az unió tagállamaiba veszélyeztetheti Románia nehezen kiérdemelt vízummentességét a schengeni térségben.”

Farkas József György – Népszabadság, 2003. július 29. (7. oldal)

„Kincstár a baromfiudvarban. A belga rendőrség Charleroi közelében, egy régi kastély hátsó udvarában, a baromfiudvar alatt 80 kilónyi aranytárgyat talált – egy cigány klán elásott kincstárát. A belga sajtó szombaton számolt be a párvját ritkító fogásról. A nyomozók 63 kilónyi aranyérmét, továbbá 17 kilónyi arany ékszert találtak, összesen mintegy 400 ezer euró értékben. A helyszínen augusztusban rendeztek először házkutatást, s akkor 25 kilónyi lopottnak gyanított ékszert, órákat, drága illatszert ástak ki a kastély mögötti területről. Szeptemberben újabb razziaát tartottak a rendőrök a kastélyban és a mellette levő villában, melyeket a klán készpénzért vásárolt meg. Ekkor kiszabadítottak egy fiatal lányt is, akit a klán férfi tagjai bezártak, de előtte eltörték a karját. Letartóztatásra nem került sor, s jelenleg is csak a mintegy húsztagú klán vezére, Vucasin Dinic áll nemzet-

közi körözés alatt. Csütörtökön a rendőrök 35 nyomozóval és földmarkolóval érkeztek, s a többórás földtúrás eredményeként jó méteres mélységben több zsákot találtak tele arannyal és más értéktárgyakkal. Charleroi rendőrkapitányságán kiállították a főbb értékeket: az Osztrák-Magyar Monarchiában vert 4100 aranyérmét, amelyek egyenként 100 eurót érhetnek; egy hangszer-antikváriustól ellopott, ötezer euró értékű hegedűt; a leghíresebb belga kristályüveggyártó, Val Saint-Lambert²⁹ tucatnyi vázáját; különböző briliáns ékszereket; arany Cartier³⁰ töltőtollakat; egy értékes állóórát; egy szextánst és egy nagy értékű HiFi berendezést. A házkutatásnál egyetlen hozzátartozó volt jelen, a klánvezér élettársa. Ő családi örökségnek és ajándékoknak vallotta a kincseket. A nyomozók a kihallgatás után szabadon engedték.”

Népszabadság, 2003. december 23. (19. oldal)

Több ezer roma kerekedett fel az elmúlt napokban Románia délnyugati részén, Olténiában. Az a hír terjedt el közöttük, hogy az osztrák állam mindegyik cigánynak, aki megfogadja, hogy öt évig nem látogat Ausztriába 150 millió lejt (azaz közel 1 millió forintot) fizet. Ez ehhez szükséges iratokat, nyomtatványokat Craiovában és Targu-Jiuban lehet beszerezni. A hírt élelmes „üzletemberek” terjesztették el. Mindent megszerveztek. Letöltötték az Internetről azokat az űrlapokat, amelyekkel tavaly év végéig a náci haláltáborokba hurcoltak kárpótlásért folyamodhattak, s azokat fénymásolással sokszorosították. Az űrlapokat jó pénzért (60-80 ezer lej közti összegekért) eladták a felültegett romáknak. Nagy részük azonban írástudatlan, ezért képtelenek voltak azokat kitölteni. A jóakarató szervezők erre is gondoltak. Kétszázezer lejért kitöltötték helyettük az íveket. Aztán közölték a cigányokkal, hogy kérelmeiket helyezték borítékba. A helyszínen borítékot is lehetett vásárolni, igaz, felárral. A címzésért külön díjat számítottak fel, s még a postahivatalokban ingyen osztogatott térítvény nyomtatványokat is eladták nekik, csaknem egy dollárért darabját.

A turpisságra akkor derült fény, amikor sok száz roma jelent meg Craiova, Targu-Jiu és más városok postahivatalaiban, s kezdtek feladni az űrlapokat tartalmazó leveleiket. Mivel az egyik ügyfél nem ragasztotta még le borítékját, a postai alkalmazott szemügyre vette az iratokat. De hiába közölte a cigányokkal, hogy azok egészen más célt szolgálnak, s határidejük is lejárt, az olténiai romák ragaszkodtak hozzá, hogy a posta továbbítsa leveleiket. Az sem baj, hogy 200 ezer lejjel lettek szegényebbek. Cornelia Popescu Gorj megyei postamester szerint intézménye tehetetlen. Muszáj továbbítania az ügyfelek küldeményeit. Hogy aztán Ausztriában ezzel mekkora zűrzavart keltenek majd? Nos, a román posta erről nem tehet. A cigányok azt mondják, voltak olyanok is köztük, akik a családjuk valamennyi tagja számára megvásárolták az űrlapokat. A hatóságok természetesen bottal üthették a szélhámosok nyomát, akik néhány nap alatt legalább húszezer dolláros haszonnal távoztak a környékről.

Tibori Szabó Zoltán – Népszabadság, 2004. június 5. (3. oldal)

Kártérítési ügyben nem csak a romákat csapták be. Ők is átverték Ausztriát. Vezetőik több száz millió forintot csaltak ki az osztrák államtól:

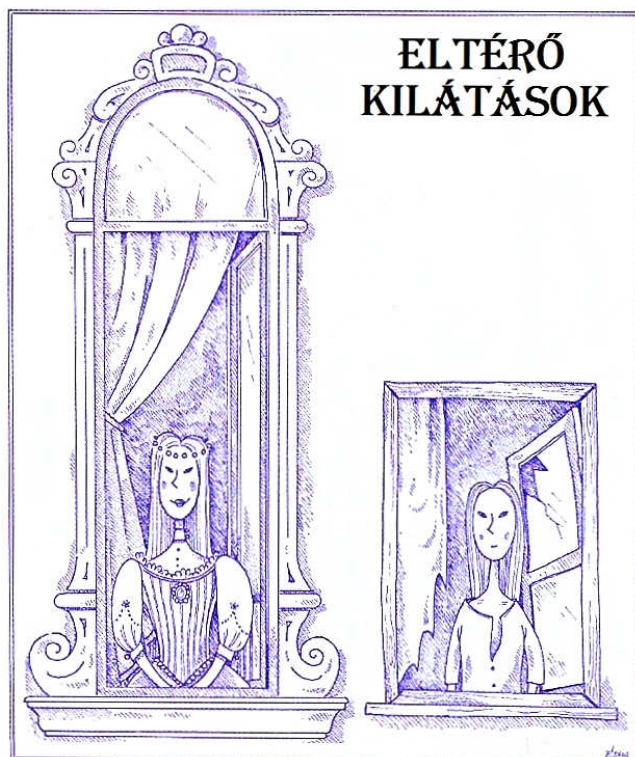
Eddig három gyanúsítottat vett őrizetbe a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság a roma kárpótlásokkal kapcsolatos csalások ügyében. A gyanúsítottak között kisebbségi önkormányzati vezetők is találhatók. A múlt év novembere óta állampolgári bejelentések alapján folyik nyomozás a megyében a visszaélések miatt. Közismert, hogy az Osztrák Megbékélési Alap kárpótlást adott azoknak a romáknak, akiket 1944-ben és 1945-ben ausztriai gettókba hurcoltak el. Mint kiderült, többen jogtalanul vettek fel különféle összegeket, meghurcoltatásuk igazolására hamis tartalmú nyilatkozatokat szereztek. Kiss Imréné alezredes, a megyei főkapitányság sajtóreferense tudósítónkat arról tájékoztatta: a vizsgálat szerint eddig mintegy 200 millió forint összeget utaltak át összesen 250 igénylőnek, és többségük jogosulatlanul jutott a pénzhez. Az ügyben 11 gyanúsított ellen folyik

²⁹ vál szán lamber

³⁰ kártyié

nyomozás. L. Ferenc már korábban, H. Attila és B. József a napokban került előzetes letartóztatásba. A rendőrség nem árulta el az érintettek közéleti funkcióit, de más forrásból szerzett értesüléseink szerint egyikük a győri roma kisebbségi önkormányzat helyettes vezetője, másikuk pedig a tatabányai roma kisebbségi önkormányzat elnöke. Az alapos gyanú szerint jelentős kárt okozó, folytatólagosan, üzletszerűen elkövetett csalást és többrendbeli magánokirat-hamisítást követtek el.

Munkatársunktól – Népszabadság, 2004. november 3.(22. oldal)

Ez a cikk a szegénység valódi okára is rávilágít:

A Baranya megyei Gilvánfán élő romák között elterjedt annak a híre, hogy felszámolják a Varga-telepet. Pedig erre senki nem tett konkrét ígéretet. Az itt élők mégis reménykednek. – Attól még, hogy van ez az Európai Unió, nem változik semmi, attól még ugyanúgy lesznek gazdagok és szegények. Mi mindig szegények maradunk. Nekünk sosem lesz annyi pénzünk, hogy házat építsünk. Soha! De hogy mi lesz velünk, hová megyünk, ha összedőlnek ezek a házak, azt ne kérdezze! Pedig összedőlnek, pár év, és összedől mind. A 29 éves Ignác Marianna Gilvánfán lakik, a Varga-telepen. A négyszáz lelkes, romák lakta Gilvánfa Magyarország egyik legszegényebb települése. A baranyai faluban a munkanélküliség 80-90%-os. A község legnyomorúságosabb része a Varga-telep, ahol 22 szoba-konyhás téglaház sorakozik. A legkisebb por-

ta itt alig 10 négyzetméteres, a legnagyobb kétakkora. A Varga-telep az erdőről betelepült romák számára épült az 1950-es '60-as években, s a falu akkori tanácselnökéről kapta a nevét. Ezek az elgazosodott kerttel övezett, komfort nélküli, esetenként földes padlatú, koszlott ágyakkal és rozszant székekkel bebútorozott viskók általában 4-5 tagú családoknak adnak otthont.

A Varga-telepen senkinek sincs állása, itt csak a családi pótlék, a gyés és a szociális segély számít biztos jövedelemnek. A telep lakói belenyugodtak helyzetükbe, s ha arról kérdezzük őket, hogy próbáltak-e az elmúlt tíz évben munkát keresni, akkor elismerik, hogy nem. Még csak azzal sem mentegetőznek, hogy bőrük színe miatt nem találnak állást. Legfeljebb azt említik, hogy nincs szakmájuk, és így nehéz. Néhányan alkalmi munkából egészítik ki csekély jövedelmüket, de sokan bevallják, hogy nem vállalnak napszámot. Az egyik Varga-telepi házban lakik Ignác Marianna élet-társával és két gyermekével. A vakító fehér nadrágot és blúzt viselő, rövid haját szökére festő aszszony elmondja, hogy neki még nem volt munkahelye, s napszámba se jár el, mert nem bírja.

Amúgy Ignác Marianna azért hozta szóba a házépítés dolgát, mert elterjedt Gilvánfán, hogy felszámolják a Varga-telepet. A hír onnan ered, hogy Teleki László, a Miniszterelnöki Hivatal államtitkára többször kijelentette, a kormány a cigánytelepek megszüntetésére programot készít. Ez az információ Gilvánfán szájról szájra járt, és úgy rögzült a falubeliekben, hogy a Varga-telepet felszámolják. Pedig erre senki sem tett konkrét ígéretet. Ignác Marianna azonban nem reménykedik. Szerinte akkor számolják majd fel a telepet, ha összedőlnek a kunyhóik. Erre van esély. Három ház még a '90-es évek közepén lakhatatlanná vált, és legalább fél tucat viskóval bármikor megtörténhet ugyanez. Az összedőlt porták lakói beköltöztek egy hosszú tornácos parasztházba, ami valaha egy módos gazda otthona volt, később pedig a falu könyvtáraként szolgált. A község képviselő-testülete írásban ugyan sosem utalta ki a házat a lakásfoglalóknak, a falu irányítói azonban szóban engedélyt adtak arra, hogy a telepen otthon nélkül maradó családok eztán a volt könyvtárban húzzák meg magukat.

A telepről ideköltözött lakók a végletekig lehasználták az egykor mutatós házat, mostanra ez az épület is omlófélben van. Jelenleg három család tizenhat tagja él itt. A ház három szobájának egyi-

kében Balogh Istvánné lakik élettársával és négy gyermekével. Az ágyakkal zsúfolt, 4 × 5 méteres helyiség nemcsak lakószoba, de konyha és fürdőszoba is egyben. Igaz, utóbbin csak egy műanyag gyerekkádát kell érteni, amibe – ha valaki fürdeni akar – az udvarról hordják a vizet.

- Úgy tudom, hogy az állam épít nekünk házat – osztja meg velem reményeit Baloghné. Nekünk nincs pénzünk, segélyből élünk, és a családi pótlékból. Az élettársam napszámot vállal, most is ott van. Nyáron hetente háromszor is elmegy, megkeres napi háromezret. Télen viszont nincs napszám, akkor nehezebb.

Az aligha kérdéses, hogy a Varga-telepiek a maguk erejéből nem jutnak elfogadható otthonhoz. Ugyanakkor az is tény, hogy azok a gilvánfaiak, akik saját erőből építkeztek, helytelenítenék, ha a telepiek „csak úgy” lakáshoz jutnának. Ők úgy vélekednek, hogy az emberek csak akkor becsülik meg a házukat, ha azért tettek is valamit. Hogy a Varga-telep felszámolása mikor kezdődhet el, azt még senki sem tudja. Azt sem, hogy milyen áldozatvállalás várható el a telep nincstelen, iskolázatlan, a munka világából másfél évtizede kiesett lakóitól. A Varga-telepiek várják a csodát. Kérdés, hogy az omladozó házak bírják-e addig, amíg a csoda rájuk köszön.

Ungár Tamás – Népszabadság, 2004. július 12. (11. oldal)

Hosszú sorban csörömpölnek az üres vödörrel a romák a kassai Luník panelgettóban. És átkozódnak. Szidják a kormányt, különösen Ludovít Kaník munka- és szociálisügyi minisztert, aki tavalytól alaposan megnyirbálta a szociális segélyeket.

- Két éve még tízezer koronánál (hatvanezer forintnál) jóval többet kaptunk havonta. Ma már csak hat hónapig jár a munkanélküli-segély, azután alig ötezer koronát (harmincezer forintot) vetnek oda, meg havi ötvenet, ha orvoshoz kell menni, bármekkora is a család. Ebből a kis pénzből csak éhen lehet halni – kiabálja egy nő. Zajos helyeslés a válasz. A hetvenes években épült, mára teljesen lepusztult lakótelep a romák súlyos szociális gondjainak elborzasztó tükrképe lett. Késő ősszel a felhalmozott adósságok miatt kikapcsolták a gázt. A múlt héten pedig elzárták a vízcsapot. Erre a lépésre készül az áramszolgáltató is.
- Csak akkor adunk újra vizet, ha legalább a tartozásuk felét törlesztik! – bömböli érdeklődésemre a telefonba a kelet-szlovákiai vízművek egyik vezetője. Öt napja egyetlen helyen, a kerületi polgármesteri hivatal előtti tartálykocsiból lehet vízhez jutni. – Már nem sokáig – sóhajt Ladislav Sana helyi polgármester. Pavol Cunderlík Közegészségügyi és járványfelelős lép ki az egyik ajtón, falfehéren kapkodja a levegőt.
- Elviselhetetlen a bűz már a folyosókon is. Sokan már a közeli tóban vagy a parton végzik a szükségüket. Bármelyik órában súlyos járvány törhet ki – rebegi. Zuzana Bobříková, a kassai polgármesteri hivatal szóvivője az idesereglett újságíróknak magyarázza:
- A lakótelep 666 lakásában hivatalosan 807 személy lakik. Ennél azonban jóval többen vannak, mert tavaly sok kassai és kelet-szlovákiai hajléktalan jött ide a rokonához. A számlákat pedig mindössze huszonkét család fizeti. Kedden válságstáb alakul, amely szigorú ellenőrzést tart. Akinek nincs érvényes bérleti szerződése és nincs bejelentve, annak távoznia kell. Akár karhatalommal is gondoskodunk erről. Vízre, villanyra pedig havonta egy ezrest szedünk családonként. Ha mindenki fizet, akkor összegyűlhet annyi pénz, amennyit előlegként kérnek a szolgáltatók. Szüksős költségvetéséből segít a város is. Aki ennyit sem ad, azt szükséglakásokba költöztetjük – közli ellentmondást nem tűrő hangon. Óriási felzúdulás fogadja szavait.
- Sehova sem megyünk, legfeljebb tüntetni, de azt megkeserülük a politikus urak! – csattannak fel a dühödt válaszok. Megkerestük Klára Orgovánová romaügyi kormánybiztost. Ő meglepő módon a Dzurinda-kabinetet bírálja.
- Sorolnék biztató példákat is, ha nem törpülnének el a legtöbb roma súlyos megélhetési gondjai mögött. A lényeg: a drasztikus és érzéketlen szociális reformok a munkanélkülieket, közülük is leginkább a romákat sújtották. Lakásaikat az ügyeskedők kaparintják meg. Felújítják, és jó drágán eladják. Tűzzel játszanak a politikusaink. Kelet-Szlovákiában robbanásveszélyes helyzet alakulhat ki – válaszolja érezhető aggodalommal.

A roma társadalom egzisztenciális helyzete nem véletlenül alakult így. Kimondva, kimondatlanul mindenki tudja, hogy a munkakerülésük sodorta őket ebbe a helyzetbe. Könnyebb ugyanis felvenni az állam által folyósított szociális segélyt, mint megfogni a szerszám nyelét. A munkához való hozzáállás megváltoztatásán kívül létfontosságú lenne a tanulás, az iskolázottság szorgalmazása. Szakképesítés nélkül ugyanis ma már nem lehet álláshoz jutni. Ennek ellenére sok cigány család nem járattja iskolába a gyerekeit, vagy néhány osztály elvégzése után már az általános iskolából is kibuknak. A gyerek példaképe a szülő. Ha a szülő lusta, munkakerülő, akkor hogyan várhatná el a gyerektől, hogy iskolába járjon, tanuljon.

- Éljen szigorúbban a pedagógiai eszközeivel, kollegina! Aki óra alatt hajigál, év végén négyesnél nem kaphat jobbat magatartásból!

Sok problémát okoz a roma gyerekek deviáns viselkedése is, ami lehetetlenné teszi a tanítást. Miután ezeknek a tanulóknak a szülei semmit sem tesznek gyermekeik megfigyelésére, jobb belátásra térítése érdekében, érthető a magyar szülők felháborodása. A legtöbb szülő azért küldi a gyermekeit iskolába, hogy tanuljanak, a tanulni nem kívánók azonban lehetlenné teszik az órák megtartását. Emellett megfélemlítik, állandóan terrorizálják a tanáraikat. Kihaználják a helyzeti előnyüket, hogy a magyar oktatási rendszer szigorúan tiltja a szegregációt, a cigány származású tanulók elkülönítését. Ennélfogva már nem egy olyan iskola van az országban, ahol leállt vagy akadozik a tanítás, a pedagógusok nem képesek ellátni a feladatukat. Egy megbélyegzett kisebbség számára ez a viselkedés nem a legjobb módja a többség jóindulatának elnyerésére. Ez a magatartás csak tovább fokozza a cigányokkal szembeni ellenérzést, ami később gyűlöletté és a sorsukkal szembeni teljes közönyté fog válni:

A tanárok szerint a kaposvári Széchenyi István Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskola réme lett egy 17 éves diáklány, akivel szemben az egész pedagóguskar tehetetlen. A deviánsan viselkedő gyermek osztályában odáig fajult a helyzet, hogy a tanárok nem tudnak tanítani, a legjobban tanulók közül öt diákot más intézménybe írtattak szülei – mutatja tehetetlenségüket Tóth Imre iskolaigazgató. A lányt eddig nem sikerült másik iskolába helyezni, a jelenlegiből pedig nem lehet eltanácsolni 18 éves koráig. A tanárok szerint többször előfordult, hogy a lány óra alatt sminkelt, reggelizett, telefonált, kötekedett társaival és tanáraival, durván beszél, és igyekszik a vele nem szimpatizálókat megfélemlíteni. Egyik tanárát leköpte, a másikhoz pirosra festett tamponot vágott. Felgyújtotta egyik diáktársa haját.

A lány ellen az előző tanévben fegyelmit indítottak, a fenntartó önkormányzat támogatásával kezdeményezve más iskolába való áthelyezését. Ezt azonban a lány apja megtámadta – sikerrel: a bíróság alaki hibák miatt érvénytelenítette a határozatot. Idén januárban ismét fegyelmit indítottak a lány ellen, kezdeményezve az iskolaváltást, de az önkormányzat jegyzője egy újabb, jogilag alaposabb határozat meghozatalát kérte az intézménytől. Az iskola az oktatási ombudsman segítségét is kérte az ügyben. Az igazgató tájékoztatása szerint a parlamenti ombudsman a jogszabályokra hivatkozva azt erősítette meg, hogy 18 év alatti gyermeket súlyos fegyelmi vétség, fizikai erőszak esetén lehet csak eltanácsolni. Erre sokan azt mondják, hogy könnyű a politika magaslatából szónokolni,

de a kisebbségi jogok éharcosai sem íratnák be a gyerekeiket olyan iskolába, ahol a cigánytanulók többségben vannak.

- Ez a jogi helyzet teljesen kiszolgáltatottá és eszköztelenné teszi a tanárokat, miközben egyre fegyelmezetlenebbek és agresszívabbak a gyerekek – mondta a jogszabály-változtatást sürgető igazgató. Hozzátette: az érintett pedagógusok közötték vele, ha most sem sikerül a deviáns lány eltanácsolását megoldani, akkor nem hajlandók tovább tanítani abban az osztályban, ahová jár. A lány édesapja tudósítónknak elismerte, hogy a gyermekének felrótt cselekmények javarészt megtörténtek, de hozzátette: szerinte semmi nem ok nélküli. Gyereke azért „idegenegett el” a tanáraitól, mert előfordult, hogy rázárták az ajtót, kicsavarták a kezét, hamisítvány-nak nevezték az ellenőrzőjébe orvos által írt igazolást.
- Ma már más világot élünk, máshogy viselkednek a serdülők, mint régen, és ehhez nem tud alkalmazkodni ez az idős, nem eléggé rugalmas pedagóguskar – fogalmazott az apa. Szerinte alaptalan a vádaskodás, hogy a lánya miatt írtattak ki az osztályból már öt gyereket. Tagadta, hogy bárkit megfenyegetett volna ő vagy a lánya, sőt szerinte inkább őket érte fenyegetés. Megtiltotta a lányának, hogy az ellenőrzőjét odaadja az osztályfőnökének, aki – szerinte – utólag akart beírni hiányzásokat, a köpködést és hasonlót. Az apa az ellenséges légkör bizonyítékának tartja, hogy miközben a lányát 10-11 tanár tanítja, mégis, a teljes 70 fős pedagóguskar aláírta a legutóbbi, eltávolításáról szóló határozatot.

A Somogyi Hírlap tegnapi számában nyilatkozó igazgató állítása szerint a 17 éves lány apja a gyerek roma származását is megnevezte a konfliktus okaként. Tudósítónknak viszont az apa kijelentette: ennek nincs szerepe az ügyben. Tegnap délután nevelési értekezleten – az önkormányzat illetékesének jelenlétében – tárgyaltak a lány ellen indított újabb fegyelmiről. A város képviselője jogi segítséget és gyorsított ügykezelést ajánlott a tantestületnek.

Török Tünde – Népszabadság, 2008. március 28. (4. oldal)

Megélhetési fortélyok:

A nagyvilágban azt tartják a magyarokról, hogy a „jég hátán is megélnek”. Lehet, de vannak nálunk élelmesebb népek is. A másokon való élőködés terén sokat tanulhatnánk a cigányoktól. Internetes hírforrások szerint egyes településeken a roma lakosság a következő trükkel húzza ki a pénzt az állam zsebéből:

Adott egy cigány házaspár. Egyik sem dolgozik, segélyből élnek. Az asszony 5 év alatt szül 5 gyereket, akiket megélhetési problémákra hivatkozva állami gondozásba adnak. A hatóság kimegy, nyomor, kosz, szegénység – elveszik tőlük a gyerekeket. Pár hónappal később jelentkezik a hatóságnál a keresztapa, testvér vagy más rokon (hiszen mindenki rokon), hogy szívesen nevelné tovább a „szerencsétlen” sorsú család gyerekeit. A hatóság örömmel megszabadul az állami gondozásban lévő gyerekektől és örül, ha valaki neveli őket. Sőt fizet is a gondozóknak. Havi fizetést. Ezért az örökbefogadó szülő kiveszi a gyerekeket. Ezután az öt gyereket nem hivatalosan visszaviszik az eredeti családroz, hiszen rokonok, miért ne lehetnének ott. És ott élnek tovább, mintha mi sem történt volna. A nevelőszülőknek gyermekenként nettó 80 000 Ft-ot fizet ki az állam. Ez nettó 400 000 Ft jövedelem. Ehhez jön még a családi pótlék és a szociális segély. Így havi hatszázezret is összeszednek, míg ha mindkét szülő elmenne dolgozni, minimálbéréként ennek az összegnek csak a harmadát keresné meg. Akkor minek dolgozzanak? Ebből az összegből még akkor is jól megélnek, ha a két „család” megosztózik rajta. Mindenki jól él, és közben röhögnek a markukba. Jut pénz kocsimára, játékgépre, italra, cigarettára. Még egy használt BMW-t is vehetnek belőle, hiszen nagy a család. A magyar adófizetők pedig eltartják őket.

Internet – 2008. május 5. (3044. v. cc) http://www.hoxa.hu/?p1=forum_tema&p2=32&p4=593

Mindezeket látva, hallva, tapasztalva mind intenzívebbé válik a cigányokkal szembeni ellenérzés. A nem túl hízelgő megítélésüket tovább rontja a köztudott magtartásuk, a nálunk is napirenden levő bolti lopások, piaci fosztogatások, kocsmai verekedések. Mindezt tetézi a cigány vezetők, poli-

tikusok sikkasztása. Parlamenti- és önkormányzati képviselőik saját zsebre dolgoznak, a rájuk bízott állami pénzek nyomtalanul eltűnnek. Egyre jobban fogy az emberek türelme. Szinte naponta halunk olyan kifakadásokat, hogy: „Mások egy életen át keményen megdolgoznak a napi betevőért, és azért, hogy fedél legyen a fejük felett, addig ezek csak elpotyogtatnak néhány purdét, aztán máris kapnak az államtól lakást, meg milliós segélyeket. Utána felszedik és eltüzelik az ingyenlakás parkettáját, tábortüzet raknak a szobában. Hát hol itt az igazság?” Ha a cigányok pusztán azért kapnak állami támogatást, mert romák, nem pedig azért mert szegények, ez nem más, mint a szociális gondok etnocizálása.

Sokan emlegetik, hogy a „hátrányos helyzetű családoknak” az állam elengedi, illetve átvállalja az éveken át felhalmozódott köz-

üzemi tartozásukat, miközben mások a „fogukhoz vernek minden garast”, hogy havonta rendszeresen fizethessék a víz-, gáz- és villanyszámlájukat. A romák támogatása azonban nem érte el a célját, csak az előítéletek további elmélyüléséhez vezetett. A kulturális örökségünket féltők szerint: „Semmi sem szent nekik. Elhurcolják a parkokból és beolvasztják nemzeti hőseink bronzszobrait. Ha elfogynak a szobrok, elvágják és kihúzkodják a csatornákból a postai-, a vasúti- és a villamos kábeleket, és a bennük található rézvezetéket olvasztják be.” A parázs hangulatot a karrierdiplomaták önáltató kisebbségvédő szólamai sem képesek ellensúlyozni, akik meglovagolják a demokratikus társadalmak gyengékkel szemben tanúsított fokozott rokonszenvét, és az emberi jogok élharcosaként próbálnak előbbre jutni a politikában.

A parázs hangulatot a karrierdiplomaták önáltató kisebbségvédő szólamai sem képesek ellensúlyozni, akik meglovagolják a demokratikus társadalmak gyengékkel szemben tanúsított fokozott rokonszenvét, és az emberi jogok élharcosaként próbálnak előbbre jutni a politikában.

Ezek a nyilatkozatok, a kisebbségvédő határozatok azonban nem sokat érnek. Csupán ideig-óráig képesek visszatartani az indulatok elszabadulását. Ezt a folyamatot csak az érintettek tudnák visszafordítani, a helyzet elmérgesedését megakadályozni. Most még nem késő belátni, hogy rossz irányba haladnak, az ellenszenves viselkedést folytatók még jó útra térhetnek. Ha ez nem történik meg, akkor néhány évtized múlva egy új Holocaust várható. A különféle szélsőjobboldali és fasiszta csoportok már ugrásra készen állnak, hogy betöltsék „Isten ostorának” szerepét. Ennek kezdetét észre sem fogjuk venni. A leszámolás többnyire csak az események lezajlása, a tényfeltáró tárgyalások lefolytatása után derül ki. A II. világháború alatt senki sem tudta, hogy mi folyik a náci „munkatáborokban”. Ha valaki hallott is róla, nem hitte el, vagy nem akarta elhinni. Csak a koncentrációs táborok felszabadítása után vált egyértelművé, hogy mi történt. Addigra azonban már 13 millió embert (6 millió zsidót, 5 millió cigányt s egyéb nációhoz tartozót, 2 millió homoszexuálist valamint nyomorékot) lőttek agyon, illetve gázosítottak el és semmisítettek meg a krematóriumokban. A távoli vidékeken létesített „munkára nevelő táborok” nagyon könnyen válhatnak halálgyárrakká.

Kezdetben a világméretű népiirtás irányítói sem keltenek gyanút az emberekben. Ne felejtsük el, hogy Hitler sem Antikrisztusként kezdte a pályafutását. 1932-ben a Nemzeti Szocialista Párt demokratikus úton jutott hatalomra. Szabad választásokon elnyert többségi szavazattal kerültek élre a Parlamentben. Növekvő népszerűségére való tekintettel 1933-ban Paul von Hindenburg kinevezte Hitlert kancellárrá. Országszerte ünnepelt hőssé vált, a gazdasági világválságból kilábaló Németország benne látta az ország megmentőjét. Nemzetközi megítélése is igen jó volt. 1938-ban a Time Magazinban Adolf Hitler volt az év embere. (1942-ben pedig Sztálint választották az év emberévé.)

Ne feledkezzünk el arról sem, hogy a túlvilági erők által folytatott megméretés folyamatosan zajlik. Nem csak az egyéneket, hanem a különféle népek, népcsoportok viselkedését is folyamatosan figyelik, és ha a mérleg nyelve rossz irányba billen, már nincs mit tenni. A büntetés, a leszámolás elkerülhetetlen. A bennünket felügyelő hatalmak nem törődnek azzal, hogy mi nem hiszünk a létezésükben. Ettől függetlenül teszik a dolgukat. A büntetést ugyan Isten mondja ki az érintettek felett, de nem ő hajtja végre. Ezt a feladatot rábízta a Gonosz erőkre, akik szíves örömet vállalkoznak a lebonyolítására. Mivel ők nem rendelkeznek fizikai testtel, az emberek közül kiválasztják azokat a személyeket, akik korábbi vagy előző életbeli sérelmeik alapján mérhetetlen gyűlöletet táplálnak a megsemmisítésre ítélt réteggel szemben, és vakon engedelmessé válnak az őket manipuláló erőknek. Ők vezényelték le az arisztokrácia bukását kiváltó I. és II. világháborút is.

Az ilyen nagyszabású büntető akciók lebonyolítása azonban emberfeletti képességet igényel, amivel mi nem rendelkezünk. Nem is bízzák ránk. Amíg a Sátán és fekete angyalai a háttérből, láthatatlanul irányítják az eseményeket, a démonok tevélegesen is átveszik a hatalmat a kulcsfontosságú személyek felett. Ez történt Hitlerrel is. Adolf Hitler (illetve akkor még Schicklgruber), az I. világháború tizedese civilben egy tehetségtelen piktor volt. Egész életműve néhány jelentéktelen olajfestményből állt. Saját lelkének adottságai nem tették volna képessé hatalmas tömegek megnyerésére, a II. világháború nagyszabású hadműveleteinek irányítására. Az alkalmanként több száz ezres hallgatóságából nem ő váltotta ki a tömeghipnózist, hanem egy nála jóval fejlettebb gonosz lélek, amely erre az időszakra megszállta.

A szemtanúk is úgy emlékeznek meg róla, hogy Hitlert minden bizonnyal egy démoni lény szállta meg, amikor szónokolt: „Ekkor sátáni fény gyúlt benne”. A kistermetű, nevetséges ecsetbajszú, jelentéktelen figura fekete angyallá változott. Staccatószerű, demagógikus kádenciákba átcsapó hangjával mindenkit hipnotizált, bűvöletben tartott.³¹ A beszéd végén a démon elszállt belőle, és Hitler visszaváltozott kis szürke, közönséges emberré. Fáradtan, üveges tekintettel meredt maga elé, mint aki maga sem érti, hogy mi történt vele. Beszédei alatt a magasan fejlett sátáni lény olyan magnetikus vonzóerőt kölcsönzött neki, amelynek senki sem tudott ellenállni. Az arcára valóságos önkívületi rajongás ült ki. Valamiféle médiumi révületbe esett. Hitler maga is utalt az őt uraló metafizikai hatalomra. Tábornokainak gyakran említette, hogy „belső hang” irányítja, és egyszer megjegyezte: „Egy alvajáró precizitásával és biztonságával követem a nekem kijelölt utat.” Szerencsétlen nem is sejtette, hogy mit és kit követett, és hogy hová vezet ez az út.

Ha az ítélet kimondatott, és a végrehajtó megtaláltatott, már semmit sem lehet tenni. Ezeket a személyeket ugyanis lehetetlen eltávolítani. Hitler ellen több mint 40 alkalommal kíséreltek meg merényletet. Mindegyiket megúsztta, gyakorlatilag egyetlen karcolás nélkül.³² A pokol angyalai nem csak a szándékos, hanem a véletlenszerű balesetektől is védik követőiket. 1917-ben Hitler még csak tizedes volt az I. világháborúban. Ennek ellenére a túlvilági lények állandóan rajta tartották a szemüket. Egy éjszaka a harcmezőn olvadt fémbe és földbe ásva látta magát. Felriadt álmából, és kirohant a lövészárokból. Másodpercekkel később egy bomba megsemmisítette a bunkert, ahol aludt. Szaddam Husszein iraki diktátort sem sikerült a palotájára dobott bombával likvidálni. A családtagjai meghaltak ugyan, de ő túlélte minden elpusztítására irányuló akciót. Ezek az emberek a Sátán védelme alatt állnak, ezért nem lehet nekik ártani. Ez persze nem jelenti azt, hogy soha nem fognak

³¹ A tömegpszichózis mindenkire kiterjedt a hatalmas tömegben. Egy szemtanú beszámolója szerint: Több ezer SA-katona ült körülöttem. Ahogy Hitler beszélt, a sugdolózásukat figyeltem. Mind munkások és alsó középvezetési szintű emberek voltak. „Hozzám beszél, hozzám beszél! Istenem pontosan tudja, mit érzek!” Ilyen és ehhez hasonló mondatokat hallottam. Ösztönösen tört fel belőlük a felismerés. Az egyik viselkedése élesen megmaradt bennem. Arcát kezébe temetve elfordult, és zokogva mondta: „Megért engem!” Magával ragadta a figyelmemet egy fiatalember arca is, aki sírt. Karjait széttárta, arca fehér volt, szinte az ekstázis állapotába került. Aztán egy középkorú asszonyt pillantottam meg egy székben. Szintén zokogott: „Most már elmehetek, boldogan halok meg, mert láttam a Führer arcát, Németország újraéled!”

³² Hatalomra jutása után 42-szer törtek az életére. Az egyszerű munkásemberektől kezdve a magas rangú katonatisztig bezárólag hosszú az orgyilkosok sora. Mesterlövészek, robbantók, megrendezett légitámadás és beépült filmszínésznők a lehető legrafináltabb módszerekkel próbálták kiiktatni a náci vezért. A Spektrum televízió **42 merénylet Hitler ellen** című filmjéből megtudhatjuk, hogy miként sikerült Hitlernek sorra túlélni a rengeteg kitervelt támadást. A merénylők kedvét az sem vette el, hogy a Führer a tetteseket minden esetben kivégeztette vagy öngyilkosságba kergette.

bűnhődni. Ők a természetes haláluk, vagy az öngyilkosságuk után nyerik el méltó büntetésüket a pokolban. Ha a gonosz erők már nem látják hasznukat, nem védelmezik őket tovább. Ezután ők is meglakolnak minden bűnükért, méghozzá kamatostól.

Ha az érintettek nem hajlandók változtatni a magatartásukon, nem tesznek semmit megítélésük megváltoztatása érdekében, a véres leszámolás, vagy az országból való kitoloncolás (Indiába való visszatelepítés) elkerülhetetlenül bekövetkezik. Erre a veszélyre a politikusoknak kellene felhívni az érintettek figyelmét, mert ha nem nyitják fel a szemüket, ők maguktól nem fogják belátni, hogy a vesztükbe rohannak. Ha a helyzet tovább mérgesedik, az emberek maguk veszik kezükbe az „igazságszolgáltatást”. Az indulatok előbb-utóbb egyéni megtorlási akciókhoz vezetnek. Mindennapossá válnak a csuklyát, maszkot viselő, kődobáló, Molotovkocktél-hajigáló büntető akciók. Később a házait gyújtják rá a romákra. Az égő házból kimenekülőket pedig agyonlövik, lemészárolják. A bosszú természetesen nem késik. A „nemcsak a romák háza gyúlékony” fenyegetőzéssel kísért ellencsapás során egyre jobban elmélyül az etnikai ellentét az országban. Az alkalmas pillanatban aztán megérkezik egy „nemzetmentő”, aki kihasználva a kormány tehetetlenségét, átveszi a hatalmat. Ezt követően ismét készenlétbe fogják helyezni a marhavagonokat.

Mindez a társadalom hallgatóságos, sőt tevőleges hozzájárulásával fog végbemenni. A jelenlegi világgazdasági válság ugyanis egyre nagyobb terheket ró az emberekre. Kilátástalan helyzetükben bűnbakot keresnek. Keresnek egy védtelen kisebbséget, amelyen kitölthetik mérgüket, levezethetik felgyülemlett feszültségeiket. Az 1929-1933-as gazdasági válság során a zsidók töltötték be a bűnbak szerepét. Nem véletlen, hogy ekkortájt születtek meg az első zsidótörvények, amelyek először csak a zsidó származású diákok egyetemi beiskoláztatását korlátozták. Ez a folyamat azonban nem állt meg az arányosság helyreállításán. Később az értelmiségi zsidók munkavállalását is korlátozták, majd következett a megbélyegzés, az éttermekből, kávéházakból való kitiltás. Aztán már a pusztaság létük is veszélybe került. A forgatókönyv is vészesen hasonlít a jelenlegihez. Eleinte csak a sajtóban jelentek meg zsidógyűlölő cikkek, majd mind több zsidót értek atrocitások. Mind nálunk, mint Németországban napirenden voltak a zsidóverések, a zsidók boltjainak kifosztása, felgyújtása. A kormányok még ekkor sem tettek semmit a folyamat megállítására, a feszültségek feloldására. Ezután jöttek a fasiszta diktátorok, akik aztán beteljesítették a karma büntetését.

A jelek szerint már nálunk is készülődnek azok az erők, akik szívesen vállalkoznak a „rendcsinálásra”. Valóban erre van szükségünk? A XXI. században is át kell élnünk egy fasizmust. Az újkori Holocaustot még az előzőnél is hatékonyabb lesz. A II. világháború alatt ugyanis sokan sajnálták a zsidókat. Ezért sokan bűjtették őket, a külföldi diplomaták pedig menlevéllel látták el a zsidó családokat. A cigányok azonban a jelenlegi viselkedésükkel annyira meggyűlölötték magukat, hogy nem számíthatnak a társadalom könyörületére. Senki nem fog üldözött romákat befogadni, cigány családokat bűjtani. Európa 10 milliós cigánysága senkire sem számíthat. A leszámolást megelőző cigány pogrom már el is kezdődött:

A maffia halálbrigádjai Nápolyban felperzseltek egy cigánytábort, mert egy roma férfi vezette BMW elgázolt két lányt, akik közül az egyik a helyi maffiavezér unokahúga. A pogrom után a romák elmenekültek Nápolyból. A Camorra-vezér felbérelt emberei előbb szétverték, majd Molotovkocktéllokkal felgyújtották a sátrakat és a lakókocsikat, amelyekben a volt Jugoszláviából bevándorolt cigányok laktak. A mintegy 50 fős támadó banda megakadályozta a hatóságokat a tűzoltásban. Csak a csodának köszönhető, hogy nem történt tragédia, mert a lakókocsikban használt gázpalackok sorra felrobbantak. Mindössze egy négyéves gyermek szenvedett füstmérgezését. A mintegy 200 fős nápolyi cigányközösség azonban megmaradt cókókját összecsomagolva „örökre” elmenekült Nápolyból. Járműkonvojukat rendőrségi autók kísérték Róma kapujáig. A helyi rendőrkapitány szerint „csak a lakosság spontán haragja tört felszínre a kéregetésből és lopásból élő cigányok ellen.” Emberjogi szervezetek és maffiaszakértők szerint azonban ilyen jól szervezett cigányellenes pogrom csakis a helyi maffiavezér parancsára, vagy legalábbis jóváhagyásával történhetett meg a délolasz nagyvárosban.

Népszabadság, 1999. június 21. (21. oldal)

Később már nem csak a maffia üldözte a cigányokat. Az olasz kormány határozata alapján 2010-ben országszerte felszámolták a cigánytáborokat. Olaszország után Franciaországból is visszatelepítették a cigányokat Romániába és Bulgáriába. Ha nem változtatnak a magatartásukon, könnyen lehet, hogy egy idő után továbbküldik őket Indiába. A közhangulat elmérgesedése esetén nálunk is megindul a romatelepek felszámolása, és a kitoloncolás. Ez ellen az állampolgárság sem védi meg őket, mert ha egy szélsőjobboldali párt jut hatalomra, egyik napról a másikra hozhatnak egy új törvényt, amely megfosztja az állampolgárságtól azokat, akik nem hajlandók beilleszkedni a társadalomba. A hontalanok pedig könnyen kiutasíthatók az országból. A száműzés, a kitiltás gyakori eljárás volt a világtörténelemben, szükség esetén újra alkalmazni fogják.

Sajnos hiábavaló volt minden figyelmeztetés, továbbra sem történt semmilyen pozitív változás ezen a téren. Nálunk egy parlamenti vizsgálóbizottság megállapította, hogy a rendszerváltás óta a romák felzárkóztatására irányuló programok mind csődöt mondtak. Az erre a célra kiutalt milliárdok nagy részét pedig elsikkasztották. Ezért a cigány önkormányzat vezetőjét letartóztatták. Az elmúlt évtizedben 120 milliárd forint ment el felzárkóztató programokra, haszontalanul. Az állami pénzek kézen-közön eltűntek. A gettók felszámolására, az oktatási integrációra kapott uniós támogatások pedig kihasználatlanok maradtak. A közeg, amelynek szánták, nem engedi hasznosulni. Hiába a kormány, a társadalom igyekezete, ha maguk az érintettek nem tesznek semmit a beilleszkedésük érdekében. A kilátástalan helyzet láttán beindult az egyéni igazságszolgáltatás. Szélsőséges érzelmektől fűtött magánszemélyek sorra gyújtották fel cigánycsaládok házait, és az égő épületből menekülni próbálókat lemészárolták. 2010 szeptemberében Szlovákiában egy középkorú férfi sorozatlövő fegyverrel kiirtotta a szomszédjában élő cigány családot. A vérengzésnek 8 halottja és 15 sebesülte volt. Tettének fő oka a hangoskodásuk, az elviselhetetlen magatartásuk volt.

Az eset után a Szlovák Nemzeti Párt plakátokat ragasztott ki, amely egy roma férfit ábrázolt, alatta a felirat: „Ne etessük azokat, akik nem akarnak dolgozni.” A szlovák rendőrség nem tartotta rasszistának ezt a megnyilvánulást, és semmit sem tett a plakátok eltávolítása ügyében. Úgy látszik, hogy már hatóságok is tehetetlenek. A kisebbségi jogok elszánt védelmezői erre így tiltakoztak: „Ez is azt mutatja, hogy a rendőrségben gyökeret vert az idegengyűlölet és a rasszizmus” Az eset után

nem rendeltek el nemzeti gyászt Szlovákiában. Jellemző a közhangulatra, hogy senki sem szervezett szimpátiatüntetést a cigányok védelmében. A közvéleményt leginkább az internetes fórumokon olvasható blogbejegyzések jellemzik. A Népszabadság című napilap hozzászólásainak egyike így szól: „Vigyázó szemetek Pozsonyra vessétek... szép munka volt!”

Élménybeszámolómban sincs hiány: „Nagybányán láttam két olyan többemeletes, talán az 1980-as években épített házat, ahol nem volt már semmi nyílászáró szerkezet, és semmi éghető anyag, mert az ott lakók mindent elégettek. Itthon a szülőfalumban egy régi cselédházból álló utcát az oda költöztetett romák végiglaktak, és amikor az

utolsóból is elégették az éghetőt, tovább költöztek.” Mások a politikusoknak üzentek: „Nesze nektek liberális idióták, már csak az hiányozna, hogy legalizáljátok a drogokat!” Ezek azonban csak a szalonképes hozzászólások voltak. A vaskos megjegyzések helyén ez moderátori közlés állt. „Komment törölve.” Egy rövid vélemény azonban megmaradt a szélsőséges javaslatokból is. Az egyik hozzászóló a cigánykérdés megoldására a „golyószórót” ajánlotta. A politikusok is reménytelennek tartják a helyzetet. Szónoklataikban ugyan tovább hangoztatják a cigányok beillesztésének szükségességét, de ezt is csak addig teszik, egy szélsőjobboldali kormány be nem költöztet egy hatgyerekes cigány családot a lakásukba azzal, hogy mutassák meg, hogyan lehet velük együtt élni.

A bőrfejúek, a hungaristák és egyéb neonáci szervezetek nem fogják kímélni a homoszexuálisokat és egyéb deviáns magatartású csoportokat sem. A legutóbbi demonstrációjukon is transzparensek hirdették, hogy: „Máshol légy más!” A szélsőséges jobboldali erők azért is karolják fel a szexuális aberrációban szenvedők elleni küzdelmet, mert ezáltal sok szimpatizánst tudnak maguk köré gyűjteni. Mivel a kormányok nem tesznek semmit az erkölcsi züllés ellen, a társadalom nagyobbik fele a szélsőjobboldali nézeteket vallók keménykezű fellépésében látja az egyetlen kiutat a jelenlegi „fertőből”. Amikor tisztességben megőszült többgyerekes szülők azt hallják, hogy a liberalizmus jegyében mind több országban engedélyezik a homoszexuálisok házasságát, sőt özvegyi nyugdíjat biztosítanak nekik és gyereket is örökbe fogadhatnak, önkéntelenül keresik azt az erőt, amely képes ezt a folyamatot megakadályozni.

Ennek tudható be, hogy a szélsőjobboldali tüntetéseken szép számmal találhatók antidemokratikus nézetekkel egyáltalán nem vádolható fiatal nők, akik nem akarnak mást, mint egy normális világban, normális életet élni. A jelenlegi folyamatot látva attól tartanak, hogy erre nem lesz lehetőségük. Nemtetszésük jeléül a magukkal vitt táblákon ilyen feliratok láthatók vörös betűkkel: „Nem pederasztát akarunk, hanem rendes férjet és gyereket”. A nyomaték kedvéért talpig feketébe öltöztek. Féltik a leendő gyermekeiket a homoszexuálisok örökbefogadott gyerekeitől, a szexuális zaklatásoktól, az apaminta hiányától. Miközben ők a keresztény erkölcsre hivatkoznak, az Árpád-sávós lobogó alatt vonuló kopaszra nyírt, lábszárközépig fűzött bakancsot hordó hangadók teli torokkal üvöltik: „A másság költözzön máshová!” A műveltebbje ezt kántálja: „Az ókorban az ilyeneket atombombával irtották!”³³ A lírikus alkatúak versbe szedték tiltakozásukat: „Csapból is e kérdés csöpög, miért vagy más te köcsög?” A kevésbé széplelkűek egyszerűen csak azt ordítják, hogy: „Mocskos buzik!”

2004 nyarán a melegfelvonulás ellensúlyozására rendezett „hideg büszkeség napján” még kevesen vonultak a Hősök terére³⁴. A tiltakozók és a szimpatizánsok száma azonban napról napra nő. Ne feledjük, hogy az 1930-as évek elején a nemzeti szocialisták is így kezdtek Németországban. Aztán mire észbe kapott a világ, Hitler hadat üzent Lengyelországnak. A német nép támogatása vagy legalábbis hallgatóságos jóváhagyása nélkül nem kerülhetett volna sor a világ legnagyobb mértékű népirtására. Mint tudjuk a II. világháború mérlege 50 millió halott. Köztük 6 millió zsidót és 200 ezer cigányt a krematóriumokban égettek el. Előtte azonban az SS „megtisztította” a társadalmat a szellemi fogyatékosoktól és a homoszexuálisoktól. Több százezer embert sterilizáltak, illetve küldtek haláltáborokba, fajtisztítás ürügyén. Aki tiltakozni mert, hamar közöttük találta magát. A palackból kiengedett szellem már nem gyömoszölhető vissza. A demokrácia csak addig tartható fenn, amíg a polgárok hisznek a megtartó erejében. Ha azt látják, hogy ez az út a romlásba, a káoszba, az erkölcsi megsemmisülésbe vezet, csupán idő kérdése, hogy mikor mondanak le róla, és mikor engedik át a hatalmat a keménykezű rendcsinálókknak. Az emberek a biztonságukat többre becsülik a szabadságukatnál. Azt hiszik, hogy a tüntetések betiltásával, a törvény szigorításával meg lehet állítani ezt a folyamatot. A hangadók, a szélsőséges vezérek letartóztatása azonban éppen ellenkező hatást vált ki. A most még tétova, határozatlan „nemzetmentő palánták” a börtönben elszánt, dühös fenévaddá válnak, akik alig várják, hogy büntetésük letelte után bosszút állhassanak üldözőiken. Hit-

³³ (Lásd az Ószövetségben: Szodoma és Gomora.)

³⁴ A Vér és Becsület Kulturális Egyesület felvonulásáról szóló részletes beszámolót lásd a Népszabadság 2004. július 12-i számában (9. oldal).

ler is a börtönben érett diktátorrá, a rabság megedzette lelkét, és elég ideje volt ahhoz, hogy világhódító terveit kigondolja. Szabadulása után már tudta, hogy mi a teendője, ekkor már nem lehetett megállítani. A magyar nyilaskeresztes párt vezére, Szálasi Ferenc pedig a szegedi Csillag börtönben edződött „nemzetvezetővé”. A demokráciát féltőknek nem a szélsőjobbaldali csoportoktól kell tartani, hanem a velük szimpatizáns tömegektől. Handabandázók, szélsőséges nézeteket vallók mindig voltak és lesznek is, de bajt csak akkor tudnak okozni, ha maguk mögött tudhatják a társadalom többségének támogatását.

Politikacsinálóinknak nem ártana elgondolkodni azon, hogy mi az oka a szélsőséges irányzatok térnyerésének. Eddig miért nem lehetett hallani róluk? Nem a mértéket vesztett, mindent megengedő kormányzásban van a hiba? A szabadelvűség vadhajtásai egyre jobban ingerlik az embereket, és életre hívják, megerősítik a kiegyensúlyozó erőket. A jelenségre való reagálás is rossz. A diktatúra nem a jobb- vagy baloldali nézeteket vallók üldözésével, hanem a társadalom megnyerésével kerülhető el. A szabad választáson alapuló demokratikus társadalmakban a kisemberek döntenek el, hogy milyen jövő vár egy országra, a világra. Nekik tesszük a politikát, és akkor nem keresnek menedéket a rendcsinálást hirdető szélsőséges irányzatokban.

A neonáci és ultrabaloldali csoportok elleni kirohanások helyett az élet színvonal emelésével, az egyre nyomasztóbb gazdasági helyzet rendezésével kellene foglalkozniuk. A nemzeti szocialisták azért nyerték meg az 1932-es választásokat, mert Hitler megígérte, hogy kivezeti a népet az 1929-es nagy gazdasági világválságból. Ígéretét be is tartotta a maga módján. A háborús előkészületek során óriási építkezések indultak az országban, fellendült a gyárilap, beindult a fegyvergyártás, ami felszívta a munkanélküliek óriási hadát. Megszűnt a nyomor, a német nép visszanyerte a vesztes háború miatt megcsappant önbizalmát is. Ki törődött azzal, hogy egy világpusztító eszme szolgálatába áll. A nép csak akkor zúgolódik, ha rosszul mennek a dolgok. Egy darabig tűr, majd az alkalmas időpontban cselekszik. Sajnos a feldühödött, végül elkeseredett emberek többnyire rosszul döntenek. Mindennapi gondjaik megoldódnak ugyan, de

a szélsőséges hatalom később tragédiába sodorja őket. Most kísértetiesen hasonló a helyzet. A 2008 októberében kirobbant gazdasági világválság után a politikai légkör ugyanolyan, mint 1929-ben volt. A több ezer milliárd dolláros állami segélycsomagok révén a bankrendszer összeomlását sikerült ugyan elkerülni, de a gazdaság rohamos leépülése megkezdődött. Napról napra nő az elbocsátottak száma, a munkanélküliség már kezdi megközelíteni az 1929-es szintet.

Ennek a folyamatnak a megállításáért maguk az érintettek is sokat tehetnének. Mint tudjuk a homoszexualitás egy genetikai rendellenesség következménye. A társadalom úgy fogja fel ezt a jelenséget, mint egy gyógyíthatatlan betegséget. „Aki ebben szenved, az nem tehet róla.” – mondják. A homoszexuálisok azonban fenn hirdetik magukról, hogy ők nem betegek, hanem önként vállalt, nekik tetsző életmódot folytatnak. Korábban csendben meghúzták magukat, most azonban mind gyakrabban kérkednek, hivalkodnak a másságukkal. Utcai demonstrációkkal hergelik a többséget. Kirívó viselkedésükkel a heteroszexuális fiatalokat is maguk közé vonzzák. Valósággal provokálják a társadalmat. A politikusok pedig „lovat adnak alájuk” azzal, hogy sorra fogadják el, teljesítik a követeléseiket. Beintegrálják őket egy keresztény alapelveket valló társadalomba, és nem veszik tudomásul, hogy az emberek többsége nem akarja befogadni őket. Azzal pedig egyáltalán nem törődnek, hogy ezzel Istennek tetsző magatartást folytatnak-e. Mivel a többnyire ateista politikusok szerint nincs Isten, nem is kell törődni a véleményével. Olaj a tűzre, hogy ma már vezető politikusok is büszkén vállalják a homoszexualitásukat. Lassan már szégyenkeznie kell annak, aki nem meleg vagy biszexuális. Ez a fajta viselkedés, ezek az intézkedések sokkolják a tömegeket, és tovább fokozzák a társadalmi robbanás veszélyét. A terrorizmus, az elszegényedés, a lassan már elviselhetetlen mértékű környezetszennyezés miatt az emberek idegei már amúgyis pattanásig feszültek. Nem kellene tovább hergelni a társadalmat. Nem nehéz kitalálni, hogy a kitörő indulatoknak kik lesznek az első célpontjai.

Az anyakönyvezés a legbiztosabb módja annak, hogy valakit megtaláljanak. Magyarországon rendkívüli módon megkönnyítette a Gestapo dolgát az 1938-ban hozott első zsidótörvény, amely előírta az izraelita vallásúak nyilvántartásba vételét. Az 1944-es német megszállás után a nációkkal kollaboráló nyilas hatóságnak semmi mást nem kellett tenni, mint elővenni a belügyi nyilvántartást. Az eredmény 700 ezer zsidó deportálása. Közülük 600 ezer soha nem tért vissza a haláltáborokból. Mivel a különféle családmentő akciók főleg a fővárosra koncentráltak, a II. világháború után a vidéki zsidóság gyakorlatilag megszűnt. Korunk technikai lehetőségei tovább fokozhatják az érintet-

– Figyelj, Köcsög! Szerinted is van Magyarországon fasisztaveszély?

tek támadhatóságát. Nagy a valószínűsége annak, hogy szélsőséges csoportok megszerzik ezt a nyilvántartást, és a listában szereplők nevét, lakcímét felteszik az Internetre. Ezt követően bárki hozzájuthat ezekhez az adatokhoz, és önkényes irtóhadjáratot indíthat a neki nem tetsző személyek ellen. Ha ezt a honlapot felteszik egy külföldi szerverre, akkor eltávolíthatatlanná válik, semmilyen hatóság nem tudja letiltani. Az évezredek erkölcsi értékek védelmezői egyelőre csak a „melegbárok” ellen indítottak Molotov-koktélos támadásokat, de a nyilvánosságra hozott listák birtokában a másságukat nyíltan vállalók is számíthatnak hasonló támadásukra.

Aki túlzónak tartja az aggodalmakat, nézzon körül a nagyvilágban. Belgrádban 2001. június 30-án 50 rendőr sem tudta megakadályozni, hogy több

száz bőrfejű és nacionalista egyetemista vérbe fojtsa a melegfelvonulást. Csizmával rugdosták a lesbikus felvonulók fejét, azt kiabálva: „Menj haza, és szülj gyereket!” Másokat törött sörösüveggel vagdostak össze, és baseballütőkkel vertek agyba-főbe. 2002-ben Stockholmban bőrfejűek kövekkel és üvegpalackokkal dobálták meg a felvonuló melegeket. 2004. május 7-én a krakkói Fő téren érte támadás őket. Az egyéni akciók sem ritkák. Nagy-Britanniában a közelmúltban egy suhancokból álló banda félholtra verte egy londoni melegbár vendégeit, David Morley 37 éves bárpincért pedig halálra ütlegették. Morley az egyik túlélője volt az Admiral Duncan nevű sohoi melegbár ellen 5 éve végrehajtott robbantásos merényletnek. Ebben a fajgyűlölő, szélsőjobboldali banda által elkövetett akcióban 3 személy vesztette életét, és 70-en megsebesültek. A brit hatóságok tájékoztatása szerint 2004-ben 20%-kal nőttek a meleg elleni támadások az országban. 2002. október 6-án hasba szúrták Bertrand Delanoë párizsi főpolgármestert. A merénylet ily módon fejezte ki a meleg politikusok miatti keserűségét és megvetését. A homoszexualitását nyíltan vállaló Klaus Wowereit berlini főpolgármester hivatalába lépése után egy mellékutcában neonáci fiatalok támadtak meg. A testőrei védelmének köszönheti az életét. 2004. február 12-én Roger Kusch német tartományi igazságügyi szenátort kérelmezte meg egy nő, miközben üvöltve gyalázta a „ferde” hajlamait.

Nálunk a „Meleg Büszkeség napján” csak a soha azelőtt nem tapasztalt mértékű rendőri védelem tudta megakadályozni a vérengzést. A hungaristák azonban készülődnek a leszámolásra. Ezt jelzik a felvonulásaikon látható transzparenszek: „Velünk, vagy ellenünk, nincs más választás.” A másik táblán ez olvasható: „Eljön a mi időnk, KITARTÁS!” Közben a szónok ezt kiabálja a mikrofonba: „A melegök önmaguk mondanak le az élethez való jogukról, és zavart lelki életükből kifolyólag ellenségeivé válnak minden természetesen egészséges faji megnyilvánulásnak.” Már CD-lemezen is népszerűsítik az eszméiket. Íme egy strófa a „Halál a MÁS-ra” című zeneszámból: „Felgyűjtjük majd a szivárvány zászlót; És húscafatok tarkítják majd a ház falát; Csináljunk éjjel egy örült nagy mézszárlást; Állítsuk falhoz a melegeket.” A refrén sem éppen megnyugtató: „Főműsorban megy a fajtalankodás; Kampósorrú csürhe vigyáz rájuk; Csináljunk egy hatalmas vérfürdőt éjjel.”

Ha valaki még mindig szájhősöknek, hóbörgő suhancoknak vélné az újnylasokat, látogasson el a honlapjukra. Ott hamar ráébred szándékaik komolyságára. Weblapjukon megtudhatjuk, hogy „jelenleg a Vér és Becsület az egyetlen, a hungarizmus szellemi örökségét nyíltan felvállaló, bejegyzett, tömegesen működő társadalmi szervezet”. Ezt kihasználva törvényesen készülődnek a leszámolásra. Az ehhez szükséges eszközöket is náluk lehet beszerezni. Részlet a listából:

- SS-tiszti tör: 10 000 Ft (amíg a készlet tart)
- Makarov 9 mm-es pisztoly: 40 000 Ft
- AK-74 géppisztoly: 60 000 Ft
- RPG páncéltörő 100 000 Ft
- Vállról indítható orosz légvédelmi rakéta: 100 000 Ft

Kállai Ákos, Népszabadság, 2004. október 12. (14. oldal)

Tavaly óta hiába keményített be a rendőrség, a szervezkedés, a megfélemlítés folyik tovább:

Szombat kora délután mintegy ezren érkeztek a Hősök terére. A hungaristákat több tucat rendőr felügyelte. Amikor érkezett a parancs: „Bajtársak, vonuljatok!”, katonás léptekkel több százan a kerítések közé masíroztak. A fekete dzsekis, farmeres, bakancsos egyenszerelésben egyformának tünnek nemtől, kortól függetlenül. A német és magyar katonák hatvan éve szálltak szembe a „vörös hordalékkal” – kezdődött a megemlékezés. Aztán Szentgyörgyi Ferenc lépett porondra, aki saját versét adta elő. „Mikor az utolsó rohamra megyünk, még a csecsszopóknak sem kegyelmezünk!” – hangzott a jóslat. Egy német „bajtárs” azt ordította a tömegnek: „Öklünk a puskatuson pihen. Nem a tegnap utolsó, hanem a holnap elsői vagyunk!” Domokos Endre János, a Vér és Becsület kulturális egyesület ügyvivője közölte: a Fővárosi Bíróság első fokon a szervezet feloszlataásáról döntött. Hozzátette: „Mi a magyar érdekeket védjük. Hadtestünket terrorizmussal is vádolják. Pedig a terrorcselekményeket a prolik, a cigányok, a buzeránsok, és a négerek követik el.”

Agyagási Edit – Népszabadság, 2005. február 14. (8. oldal.)

Az elmúlt két évben még jobban elszabadultak az indulatok, és rohamosan nő a szélsőjobboldali szervezetek és a nemzetvédő „gárdák” száma. A melegfesztyválókon is más taktikát követnek a szélsőségesek. Újabban nem rohamozzák meg a felvonulókat. Mivel a rendőrök kordonnal védik őket, és videofelvétel készül minden résztvevőről, csak megfigyelik, szemmel tartják a tüntetőket. Aztán a szkínhedek szétszélednek a környező utcákba, és egyenként kapják el a hazafelé tartó felvonulókat. Úgy összeverik, agyonrugdossák őket, hogy kórházba kell szállítani a szerencsétleneket. Akcióikhoz nem baseballütőt visznek magukkal, mint régen, mert ez nagyon feltűnő lenne, hanem vastag falú pezsgősüveget. Így ha valaki kihívna a rendőröket, csak egy mulatozó, randalírozó társaságot találnak a helyszínen, akik hazafelé tartanak a barátjuk születésnapj bulijáról. Ezek a felvonulások lehetőséget adnak az antiszemita megnyilvánulásokra is. A 2007-es budapesti melegfesztyválón pl. több újnáci és „gyermekük egészséges lelkületét féltő színmagyar” azt skandalálta, hogy: „Buzikat a Dunába, a zsidókat meg utána.”

Ezeket a megnyilvánulásokat nem a véletlen szüli. Mindaz, ami jelenleg történik velünk, korábbi tetteink, magatartásunk következménye. Az I. és II. világháború elsősorban az arisztokrácia karmikus adósságait egyenlített ki. Másodsorban a zsidók nem zsidó embertársaikkal szemben tanúsított viselkedését, a nemzetközivé terebélyesedett zsidó lobbis esélyegyenlőséget kizáró összetartását, valamint a cigányok társadalmi beilleszkedéssel kapcsolatos ellenállását büntette. Isten már évezredekkel ezelőtt figyelmeztette a zsidókat, hogy árgus szemekkel figyelj, mire használják a tőle örökölt tehetséget: *„Csak veletek léptem szövetségre a Föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnötöket.”* A figyelmeztetés ellenére a zsidók kiemelkedő tehetségüket nem a világ szolgálatába állították, hanem saját gyarapodásukra használták. Birtokba vették az ipart, a kereskedelmet, uralták a bankszektort. Embertársaikat kizsákmányolva hatalmas vagyont halmoztak fel. Palotákat építettek maguknak, melyeket telezsúfoltak műkincsekkel, miközben milliók nyomorogtak körülöttük. A karma azonban nem engedi embertársaink kihasználását, a hatalommal, az adottságainkkal való visszaélést, ezért egy idő után bekövetkezik a leszámolás, ami a zsidóknál a Holocaustban nyilvánult meg. Aki nem sejtette, hogy mindez miért történik vele, hamar rádöbbsent. A buchenwaldi koncentráció tábor bejárata felett ugyanis az elgázosításra érkezők ezt a feliratot olvashatták: „Jedem das seine!” vagyis: „Mindenkinek, amit érdemel!”

Életükkel együtt az összeharácsolt vagyonukat is elveszítették. A karma által kiszabott büntetés önkéntes végrehajtói kirabolták, kifosztották őket. Hiába próbálták menteni vagyontárgyaikat, az elkobzást nem kerülhették el. A magyar zsidók „aranyvonata”, amely a II. világháború végén Nyugatra szállította a zsidó közösség vagyontárgyait, útközben nyomtalanul eltűnt. Benne soktonnányi arany-ezüst ékszer, ékkövek, drága festmények, szobrok, szőnyegek és egyéb javak. Értékét 120 millió dollárra (25 milliárd forintra) becsülik. Ez azonban csupán töredéke volt a zsidók által felhalmozott vagyonnak. Nagyobb részét a „felszabadító” Vörös Hadsereg tisztjei és katonái hurcolták el. Őket a nácik előzték meg a műkincsrablásban. A Göring által irányított „műkincsmentő” akciók elsődleges célpontja az elhurcolt zsidók voltak. A maradékot pedig a civil fosztogatók tették magukévá. A fasizmust követő kommunista diktatúra is kivette részét a szabadrablásból. Az arisztokraták vagyonával együtt elkobozták a zsidók gyárait, bankjait, üzleteit, a bankszámlájukon őrzött pénzüket, és államosították a múzeumoknál letétbe helyezett festményeiket, műkincseiket.

Az indiai Síva-papok szerint a két világháború nem volt benne az emberiség karmájában. Isten nem kárhoztatott minket két világegés átélésére, 60 millió ember életének kioltására, gázkamrákra, szőnyegbombázások elszenvedésére. Ami történt, arról kizárólag mi tehetünk. Vérről áztatott történelmünk tetteink eredménye. Erre utal az is, hogy a halásos áldozatok kétharmada civil volt. A világméretű öldöklés valódi célja az áldozatok bűneinek megtorlása, a tömeges leszámolás volt. Ezek a bűnök legtöbbször az előző életekben halmozták fel, ami az érintettek számára lehetetlenné tette büntetésük valódi okának kiderítését. Mivel előző életeinkre nem emlékszünk vissza, képtelenek vagyunk az ok-okozati összefüggéseket feltárni. A tudatlanság pedig tovább fokozza az érintettek szenvedését. Keresik a velük történtek okát, de miután nem találják, Istent vádolják sorsukért.

A náciizmus legyőzésének ötvenedik évfordulóján egy zsidó szónok³⁵ így ágált a Teremtő ellen: „Ha Isten valóban Isten, tehát mindenható, akkor bűnös abban, hogy szabad kezet adott a gyilkosoknak; Ha pedig a hatalma korlátozott, akkor nem Isten.” Lelkünk ugyan tisztában van a velünk történtek összefüggéseivel, de beszűkült tudatunk nem hallgat a lélek szavára, a lelkiismeretre. Ezért továbbra is ugyanazokat a hibákat követjük el, mint korábban, nem tanulunk semmit a történelemből. Most is hatalmas embertömegek rohannak a végzetük felé, elkerülhetetlenné téve egy újabb karmikus leszámolást. Ennek előkészületei folynak most, a nap mint tapasztalt szélsőséges megnyilvánulások egy újabb Holocaust kibontakozásának jelei.

Érdekességek a nagyvilágból

Indul a Pink TV. Minden készen áll az első homoszexuális és leszbikus tévécsatorna beindításához Franciaországban. Az ország homoszexuálisoknak szóló országos tévécsatornája 2004. október 25-én kezdi meg adását, s főreszvényesei között olyan vezető francia audiovizuális cégek találhatók, mint a TF1, a Canal+, vagy az M6 magán televízió. Mögöttük több befektetési alap áll. A Pink TV lesz a világ első, országosan is fogható melegcsatornája. Adásához műholdon, kábeltévén és szélessávú Interneten (ADSL) lehet hozzáférni, havi 9 euró előfizetési díj ellenében. Már az indulás előtt 180 ezer előfizetőt sikerült toboroznia a Pink TV munkatársainak. Az előfizetők fele a Párizsban és környékén élők közül került ki. Mivel a nézők a jól szituált középrétegekbe tartoznak, a Pink TV iránt az ország legnagyobb hirdetői is élénken érdeklődnek. Anyagi gondjaink tehát nem lesznek – jelentette ki magabiztosan Pascal Houzelot³⁶, a csatorna elnöke. A tulajdonosok szerint hamarosan megtérül a 12,2 millió eurós beruházás. A Pink TV működését a franciaországi audiovizuális tanács is jóváhagyta. Jóllehet a csatorna elsősorban melegekhez szól, a tévé gazdáit arra számítanak, hogy gazdag és újszerű kínálattal sikerül szélesebb közönséget is megszólítani.

A csatorna párizsi bemutatóján a műsorkínálathat eklektikusnak nevezték. Az alapító elnök szerint: „A vegyes műfajú Pink TV a francia kulturális sokszínűség egyik új színterét lesz.” Aztán így folytatta: „A toleranciától eljutottunk az egyenlőségig. A túsarkú cipőben megtett kis tipegés óriási előrelépés a televíziózásban. Az új csatorna a legjobb időben indul, mert az utóbbi években kedvezően változott a gondolkodásmód.” (Franciaországban az előző, szocialista kormányzat alatt legalizálták az azonos neműek élettársi viszonyát, Párizsban másságát nyíltan vállaló főpolgármestert választottak, a mostani konzervatív kormány pedig börtönnel tervezi büntetni a melegekkel szembeni ellenséges megnyilvánulásokat.)

A csatornán számos melegtémájú tévésorozatot, szappanoperát sugároznak, amelyek közéleti vitaműsorokkal, dokumentumfilmekkel, hírességeket bemutató interjúkkal, homoszexuálisokról szóló játékfilmekkel és erotikus japán rajzfilmekkel váltakoznak. Éjjel után homoszexuális pornófilmeket vetítenek, kettős kódolással. A pornót az AIDS és más, nemi úton terjedő betegségek veszélyére vonatkozó felhívások előzik

³⁵ Primo Levi író

³⁶ pászkál uzeló

majd meg. A szex után reggel 6-ig videoművészek kísérletezhetnek avantgárd műveikkel a rózsaszín tévében, amelyben például a sport „macsó” világát egy transzvesztita sportriporter(nő) kommentálja majd sajátos szemszögből.

Népszabadság – Online, 2004. szeptember 29.

Minden idők legnagyobb melegparádéján több mint 3,5 millióan tüntettek a szexizmus, a homofóbia és a rasszizmus ellen a braziliai Sao Paolóban. A rendezvény háromszor annyi embert vonzott, mint a pápalátogatás néhány héttel korábban. A Sao Paulo LGBT Parade-ot, azaz a Sao Paulo leszbikus, meleg, biszexuális és transzvesztita parádét 11. alkalommal rendezték meg. „Méltóságot mindenkinek”, „A szerelem minden formája istenhez vezet” és hasonló feliratú transzparenszek alatt színes kosztümpokban vonult a tömeg, és kibontottak egy gigantikus szivárványszínű zászlót is. A parádén 23 hatalmas kamionról szólt a zene, és 900 egyenruhás rendőr teljesített szolgálatot.

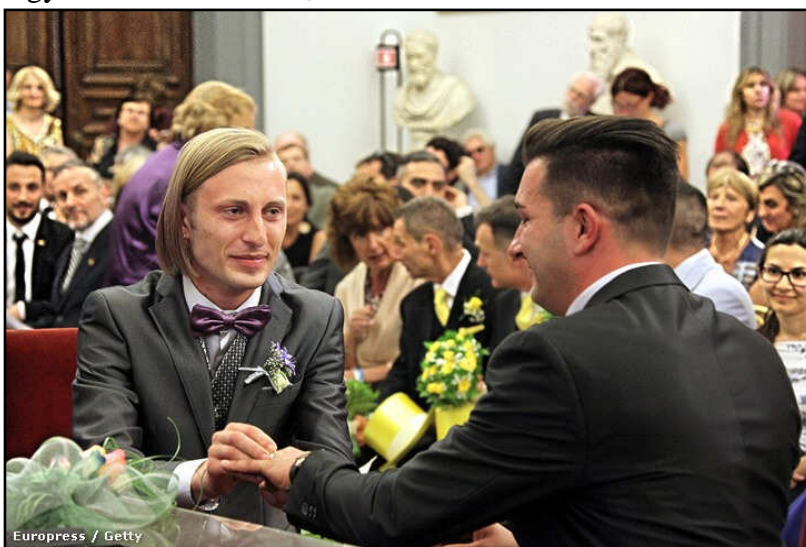
Mind nagyobb visszatetszést kelt a társadalomban az azonos neműek házassága, amit csak fokoz a szélsőjobboldali csoportok leszámolási szándéka. Nézzük meg, hogy jelenleg mi a helyzet ezen a téren:

Európában egyelőre csak Hollandia, Belgium és Spanyolország ismeri el törvényesnek az egyeneműek házasságát. Az Egyesült Államokban elbukott a melegházasságot tiltó alkotmánymódosítási javaslat. Ahány ház, annyi szabály: az Európai Unióban csak irányelv – valamint egy mérsékelt jelentőségű európai parlamenti határozat – szólít fel a meleg és leszbikusok polgári jogegyenlőségére. A kérdést eltérően megítélő tagállamok EU-szinten sohasem konkretizálták megfelelően a hátrányos megkülönböztetés ilyen irányú felszámolását. Így egyelőre az adott országon múlik, hogy a gyakorlatban mit tesz – és mit nem. A homoszexuálisok polgári élettársi szerződését először 1989-ben, Dániában intézményesítették. A múlt évben az egész (protestáns) Észak-Európában lezárult az a folyamat, amely biztosítja a meleg párok egyenlőségét a szociálpolitikában, az öröklésben és az örökbefogadásban. Az élettársi szerződés nem jár együtt az állam vagy az egyház előtti tényleges esküvővel; ilyesmire először 2001 áprilisában, Hollandiában nyílt lehetőségük a melegeknek.

A szó szoros értelmében vett melegházasságnál persze még egy „csatát” meg kell vívni: levezető lelkészre vagy anyakönyvvezetőre is szükség van. Hollandiában a legnagyobb felekezeti ellenállást a muzulmánok tanúsították. A protestáns egyház úgy döntött, hogy az egyes egyházközségekre bízva, vállalkoznak-e ilyesmire. Ami az anyakönyvvezetőket illeti, egyes – kereszténydemokrata ellenőrzésű – önkormányzatok felmentik azon hivatalnokokat, akik súlyos lelkiismereti kifogást támasztanak. Tavaly Belgium – az első, döntően katolikus ország – szintén biztosította a teljes értékű melegházasságot. Örökbefogadás viszont itt nincs. A baloldali spanyol kormány a napokban elfogadta az azonos neműek házasságát lehetővé tévő törvény tervezetét. Ez a heteroszexuális házaspárokéival azonos jogokat biztosít a meleg és a leszbikus pároknak, beleértve az örökbefogadás jogát is. A parlament várhatóan hamar megszavazza a törvényt. Ezzel az erős katolikus hagyományú Spanyolország lesz Európában a harmadik, amely elismeri az azonos neműek házasságát.

– Végigviszem az ügyet – ígérte Noel Mamere, Begles város zöldpárti polgármestere, aki Franciaországban, júniusban elsőként nyilvánított volna melegpárt hivatalosan házastárssá. Annyiból Mamere tartotta a szavát, hogy hivatalos áldást adott a frigyre, ám a továbbiakban csak kellemtelenségei támadtak a dologból. Egy hónapra felfüggesztették hivatala gyakorlásában, és bíróságon támadták meg a házasság bejegyzését. Franciaországban nincs törvényes alapja az egyeneműek közötti házasságkötésnek – a jogrendszer elismeri viszont az élettársi közösséget a meleg és a leszbikusok között is. Ez igen kiterjedt jogokat ad az érintetteknek, beleértve az öröklést is; gyermeket azonban az egyenemű párok nem nevelhetnek. A felmérések szerint az új EU-tagállamokban jóval komolyabb a melegjogokkal szembeni ellenállás, mint a régiókban. A legerősebb az ortodox Cipruson, illetve a katolikus Litvániában és Lengyelországban – a régi tizenötökből pedig az ortodox Görögországban. Magyarország a jogegyenlőség támogatottságában az alsó középmezőnyben helyezkedik el.

Az amerikai szenátus után a minap a képviselőházban is elbukott az egyneműek házasságának tilalmát tartalmazó szövetségi alkotmánymódosítási javaslat. Az alkotmánymódosításhoz a szövetségi törvényhozás mindkét házában kétharmados többség, majd az államok kétharmadának ratifikálása szükséges – amiről előre lehetett tudni, hogy nem jön össze. A homoszexuálisok házassága az Egyesült Államokban akkor került a figyelem homlokterébe, amikor kanadai mintára előbb Massachusetts állam legfelső bíróság minősítette alkotmányellenesnek a tilalmat, majd San Francisco polgármestere elkezdte összeadni az ország minden részéből érkező párokat. George W. Bush elnök ekkor javasolta az alkotmánymódosítást, amely egyszer s mindenkorra egy férfi és egy nő szövetségévé minősíti a házasságot, következésképpen megtiltja minden más kapcsolatnak e szóval való jelölését. Az amerikai közvélemény többsége ellenzi az egyneműek házasságát, de elfogadja polgári életközösségüket.

Ezen az állásponton van a demokrata elnökjelölt John Kerry is.

Horváth Gábor, Kis Tibor, Szócs László – Népszabadság, 2004. október 5. (4. oldal)

2016 áprilisában a norvég evangélikus egyház vezetése Trondheimben megszavazta azt az új szabályozást, amely alapján mostantól melegek is köthetnek házasságot templomokban. A püspöki konferencián 115 résztvevő közül 88-an gondolták úgy, hogy az azonos neműeknek is joguk van a polgári szertartás mellett templomban is megesküdni. Norvégiában az azonos neműek 2009 óta törvényesen, a heteroszexuális párokhoz hasonlóan köthetnek házasságot és akár gyermekeket is fogadhatnak örökbe, de ezek mellett a norvég egyház még a melegek pappá szentelését is engedélyezi. Az új döntést támogatók szerint a házasság két ember elköteleződése egymás iránt, és ebben a szövetségben nem számít a felek neme.

Amerikában már nem csak megbélyegzik, hanem börtönbe is zárják azokat, akik hivatalból helytelenítik a homoszexualitást. Kim Davis, egy Kentucky állambeli önkormányzati alkalmazott lelkiismereti okokból nem állított ki házassági anyakönyvi kivonatot egy meleg párnak, ezért börtönbe zárták. Amiatt is botrányba keveredett, hogy nem adott össze egy nőt a kutyájával. De ez nem minden. Van lejjebb is. Nyugat-Európában egyes csoportok elkezdtek nyilvánosan követelni, hogy a pedofiliát ne tekintsék büntettnak, hanem a természetes szexualitás egy fajtájának.

Nőtartásdíj helyett immár férfitartásdíjat fizet volt feleségének egy exférj az Egyesült Államokban, mert időközben a nej férfit faragtatott magából. A volt férj hevesen tiltakozik az ellen, hogy továbbra is átutalja a havi 650 dollárt (140 ezer forintot) nőből férfivá operált hajdani asszonyának.

Nemes felvetése szerint, ha egy férfit nem lehet feleségül venni, akkor miként lehet válás után férfitartást fizettetni?

Meleghimnusszal ajándékozta meg homoszexuális rajongóit a 71 éves Yoko Ono, és ezzel sikerült ismét a slágerlista élére kerülnie. A dal, amellyel jelenleg vezeti a Billboard toplistáját, valójában 25 éves. Csupán apró változtatásokat hajtott végre hajdani slágerének remixében. A „Minden férfinak van egy nője, aki szereti” kezdősor „Minden férfinak van egy pasija, aki szereti”, illetve „Minden nőnek van egy nője, aki szereti” szövegre változott.

Népszabadság, 2004. november 9. (24. oldal)

Tömegesen bukkant fel Hollandiában egy olyan nemi úton terjedő kór, amely megkönnyíti az AIDS-t okozó HIV-vírus terjedését. A limfogranuloma venereum (LVG) néven ismert betegséget 2003-ban már 92 esetben diagnosztizáltak a homo- és biszexuális férfiak körében, jöllehet korábban rendszerint évente két-három alkalommal fordult elő. Az általában trópusi éghajlaton előforduló ritka betegség újabban a kontinentális országokban is terjed. A megfertőzötteken végbélfekélyt okoz.

Népszabadság, 2004, november 6. (20. oldal)

Azzal, hogy nem áruljuk el a kicsi nemét, azt üzenjük a világnak: engedjék már meg, hogy ő maga mondja meg, mi akar lenni! – indokolták döntésüket azok a kanadai szülők, akiknek az esete nemrég bejárta a világsajtót. A „nem nélküli” gyermek szülei, Kathy Witterick és David Stocker szerint a dolog jól működik két nagyobb gyermekük, az ötéves Jazz és a kétéves Kio esetében. Mindkét fiúcska hosszú hajú, és másfél éves koruk óta maguk választotta ruhában járnak: Jazz legszívesebben rózsaszínben (festett körömmel), Kio bordóban.

– Mindig lánynak nézik őket – mondja az apa, hozzátéve: – A fiúk majd eldöntik, mit válaszolnak rá.

Én meg amondó vagyok, hogy teljesen mindegy „mit válaszolnak rá”: úgy ki fogják közösiíteni őket, mint a huzat! Ha egy fiú lánynak öltözik, azt még talán tolerálják az ovis társak, de ha az illető gyerek azt se tudja eldönteni, hogy fénykardozzon a fiúkkal, vagy Hannah Montanásat játsszon a lányokkal, ezt már aligha. E szülők tehát megtagadják gyerekeiktől a nemi szerepre való nevelést. Sőt, mivel körömlakkot dugnak fiaik kezébe, élek a gyanúperrel, hogy tudatosan, eszmei alapon igyekeznek őket összezavarni. Fogalmam sincs, ennek mi értelme, csak sejtem, hogy a „gender” filozófia húzódik meg a háttérben, miszerint a nemi identitás is pusztán társadalmi képződmény, erőltetett konvenció.

Ez az ideológia olyannyira polgárjogot nyert, hogy 2006-ban az Európai Parlament elfogadta a homofóbiáról szóló határozatot, amely arra szólít fel, hogy Európa országaiban már az is büntetendő cselekmény legyen, ha valaki félelemmel „idegenkedéssel szól a homoszexualitásról, illetve a lesbikus, meleg, biszexuális és transznemű személyekről, mert ez a rasszizmushoz, az idegengyűlölethez, az antiszemizmushoz hasonló magatartás”. Bátor egyetértést tanúsítva szeretném javasolni, hogy ha már nem jelent semmit a biológia, akkor a faj meghatározásában is biztosítsunk teljes szabadságot a gyerekeknek! Miért kötelező homo sapiensnek lenni? Az lenne a méltányos, ha maguk dönthetnék el, mik akarnak lenni: erszényes tatu, tarajos göte, esetleg botsáska. Van választék, elég nagy az Isten állatkertje!

Bertók T. László – Metropol, 2011. június 8. (4. oldal)

Sajnos a gyakorlat tapasztalat nem azt mutatja, hogy a nemváltáson átesett személyek végre önmagukra találva, immár teljes egészében önazonossá válva boldogan élnek, amíg meg nem halnak. 2020 januárjában a Pittsburghi Egyetem kutatói egy roppant érdekes és a gender-forradalmárok számára akár kiábrándító adatokat tartalmazó tanulmányt tettek közzé a tudományos körökben tekinté-

lyesnek mondható American Academy of Pediatrics New újságban. Ebben a tanulmányban arról van szó, hogy a transznemű fiatalok körében abnormálisan magas, jóval nagyobb a depresszióra és öngyilkosságra való hajlam, mint a hagyományos nemiségüket elfogadni képes társaiknál. A kutatók összesen 1148 transznemű és 972 cisznemű tinédzsert vizsgáltak és kiderült, hogy 50,3 százalékuk kísérelt meg öngyilkosságot, míg a heteroszexuális tinédzserek 23,4 százalékánál lehetett kimutatni valamilyen mértékű öngyilkossági hajlamot. Fontos kiemelni, hogy nem holmi segélykiáltásokról van szó, hanem konkrét öngyilkossági kísérletekről, amelyek után többen kórházi kezelésre szorultak, hogy megmenthessék az életüket.

A felmérés azt is kimutatta, hogy a transzneműek mintegy 84,4 százaléka vallotta be, hogy öngyilkos gondolatokkal küzd! Ez azért egy igen figyelemreméltó adat, ami arra enged következtetni, hogy a szivárványszínű, önfeléd boldogságot mutató felszín alatt nagyon komoly, elsősorban önértékelési problémák húzódnak meg. Dr. Michael Marshal, a kutatás egyik vezetője úgy véli, hogy ez egy általános jelenség a transzneműek, sőt más, deviánsnak kikiáltott szexuális kisebbség körében. Szerinte „a legnagyobb gond, hogy bárki a világon érvénytelenítheti a személyazonosságukat azáltal, hogy azt mondják nekik: nem helyes, ha transzneműként tekintenek önmagukra. Az identitásuk rejtve marad, és amikor ez megtörténik, az emberek sokkal könnyebben árthatnak nekik. Mindez rengeteg fájdalmat és szenvedést okoz számukra.”

Van rendszer ebben az örületben? Megkülönböztetésben részesülnek, aminek okán immár éppenséggel a nem közéjük tartozó, tehát hagyományos értékrend szerint élők és gondolkodók szenvednek hátrányokat? Mert bizony kezdünk itt tartani! Talán már mindenki számára sejthető az alapvető probléma. Ez pedig nem más, mint az, hogy a gender-aktivisták és szimpatizánsaik az elmúlt több évtizeden át tartó, elszánt egyenjogúsági harcuk közben aránytévésztésen estek át, és napjainkra valamiféle übermensch szerepbe helyezve egyenesen kiváltságokat követelnek. Ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy mindenki másnál magasabbra helyeznék magukat egy bármiféle ranglétrán, társadalmi hierarchiában. Hanem igazából arról van szó, hogy elenyésző létszámukhoz és ahhoz képest, hogy mindössze egy marginális jellegű csoportról van szó, túldimenzionálják a problémát, és azt jóformán civilizációs krízisnek kiáltják ki. Mindezen felül természetesen valamiféle hősöknek állítják be magukat, akik egyetemes módon küzdenek az emberi jogokért, ami egyetlen másodpercig sem állja ki az igazság próbáját.

Látjuk, hogy a nagy gender-forradalmárok szinte kizárólag a nyugati demokráciákban hallatják hangjukat, olyan országokban, ahol nincs különösebb tétje, kockázata ténykedésüknek. A meggyengült és lassan önmagába roskadó nyugati civilizáció könnyű prédának tűnik, szemben például azzal a Kínával, ahol pedig lenne dolguk az emberi szabadságjogok túlfűtött, energiával és elhivatottsággal teli szerelmeseinek. Azonban még mindig nem látjuk Pekingben a tiltakozó akcióikat. Nem tűnnek fel Nigériában vagy más afrikai államban sem, hogy ott, a helyszínen, a terepen álljanak ki a súlyosan elnyomott nők jogaiért. Nem akadályoztak meg Szaúd-Arábiában egyetlen nyilvános megkövezést, vagy megcsonkítást sem. Nem feszítettek ki védőhálót azoknak a homoszexuálisoknak, akiket például egy rijadi ház tetejéről taszítanak le, a biztos halálba. Nem látunk tudósításokat Afganisztánból, ahol a Meleg Büszkeség menete révén hívnák fel a figyelmet az ottani másneműek adáz, bestiális elnyomására.

Tehát jól érzékelhető, hogy ezek a bátor, büszke jogvédők csakis olyan helyeken emelik fel hangjukat, vonulnak fel az utcákon, ahol nem kell semmilyen kockázatot vállalniuk, és egyszerre élvezik a rendőrség és a helyi média védelmét. Miféle jogvédelem és hősiesség az, amelyben egy kellemsen meleg, oxigéndús inkubátorból pislognak ki, és onnan kiabálnak annak a bizonyos inkubátornak az üzemeltetői felé, hogy még több kényelmet szeretnének? Álságosságról van szó. Tudható, hogy az LGBTQ közösségek, egyesületek, csoportok jelentős támogatásokat kapnak nemzetközi oligarcháktól, államközi szervezetektől, és jó sok zseton gyűlik össze a szimpatizánsok adományaiból is.

Mindezen felül prima médiajelenléttel is büszkélkedhetnek. A nyugati demokráciákban egyre másra tűnnek fel, adják le az ilyen-olyan érzékenyítő, rendkívül megható, mindenféle sorsokat bemutató filmeckéket. Hollywoodi produkció szinte elképzelhetetlen egy-egy alternatív karakter nélkül. A Netflix jól láthatóan teljes egészében az ő hangadójukká vált. Tematikus havilapokat adnak ki, magukat ismeretterjesztőnek kiadó propaganda-csatornák ismertetik meg a kedves nézővel a me-

leg világ szépségeit, nagyszerűségét, a transznemű kislányok és kislányok mesébe illő, csodálatos életútját és persze mindvégig azt sulykolják, hogy ez az egész teljesen természetes, olyannyira, hogy a transzneműség, az identitásváltás vagy éppen eltörlés az emberiség vele született tulajdonsága. Ami persze nem más, mint egy ordas hazugság.

Ez a nagy helyzet a fényes nyugati világban! Ez lenne az a brutális elnyomás, amelyben a lakosság körülbelül 0,6%-1 %-a nap mint nap szenved! Ugye milyen szörnyű? A gender-forradalmárok szerint majdnem elviselhetetlen ez a mellőzés és üldöztetés. Mert még ez sem elég. Nem elég, hogy lassan mindenhol felbukkanhatnak. Tévéműsorokban, vetélkedőkben, tehetségkutatókban, sorozatokban, reklámokban, nyomtatott lapok címlapjain, hatalmas utcai plakátokon, mozis szuperprodukciókban, sőt, már óvodákban, iskolákban, az egyetemeken. Nem elég! Még többet akarnak. Gyakorlatilag mindent. És itt jutunk el oda, hogy azt mondjuk: ez már súlyos arányvesztés, ami brutális mértékben felülreprezentálja ennek a rétegnek az úgynevezett problémáit.

Érdekes módon soha ennyi szó ilyen vehemenciával nem esett és nem esik például a megváltozott munkaképességű emberek beilleszkedésének és életének könnyebbé tételéről! Nem folyik ilyen kiterjedt, hisztérikus fanatizmussal artikulált diskurzus a rákban szenvedőkről, akik a környezeti ártalmak okán kénytelenek szembenézni a halállal. Nem tukmálják az emberiség egészére nap mint nap a szegénység problematikáját. Olybá tűnik, mintha az emberiség egyébként megoldott volna minden egyéb, súlyos ügyet (no persze a klímaváltozáson és a rasszizmuson kívül) és már csak ez van hátra! Aztán ha ez is megvan, el is jött a földi Paradicsom időszaka, na persze kereszték és Biblia meg a Jóisten nélkül természetesen.

Elgondolkodtunk már azon, hogy ez hová fog vezetni? Mi lesz akkor, ha ezeknek tényleg sikerül eltörölni minden lényeges, számunkra fontos identitást? Milyen jövő vár az emberiségre abban az esetben, ha nem lesz ajánlatos magunkévá tenni bármilyen önazonosságot? Ne legyünk gyávák, úgyhogy legalább próbáljunk meg elképzelni egy olyan világot, ahol győzött a gender-forradalom. Az emberektől sikeresen elvették mindenféle identitásukat, illetve azokat bármikor lecserélhetővé tették, valahogy úgy, mint egy használati cikket, például egy mobiltelefont. Ebben az újnормális világban új szokások, társadalmi törvényszerűségek eresztenek mély gyökéretet. A már manapság is felismerhető szándék szerint kora gyermekkorban elkezdik a felvilágosító, identitás felszabadító programozást legalábbis azokon, akiket persze valami különös oknál fogva nem sikerült abortálni.

A megszilárduló újnормális felfogás szerint tehát a gyerkőcöknek legkésőbb 4-5 éves kortól kezdve megtapasztalhatóvá kell tenni a másik nemhez tartozó viselkedésmintákat, sablonokat. A lányoknak előbb-utóbb játszaniuk kellene fiús játékokkal. Valószínűleg kötelező módon, hiszen honnan is tudhatná szegény kislányka, hogy ő valóban nőtudatú, ha nem próbált még ki semmilyen, fiúsabb dolgot! Rá kell nevelni őket arra, hogy törjenek ki a születetten rájuk testált identitás-kalitrkából, kalandozzanak el a másik nem terepére, hátha rájönnek arra, hogy valójában ott érzik magukat otthon. Ezt a felfedező magatartásformát vélhetően rá kellene tukmálni a gyermekekre, mint ahogyan manapság sem kérdezik meg őket a haladó szellemiségű óvodákban, hogy részt akarnak-e venni olyan foglalkozásokon, amiket az úgynevezett Drag Queen-ek tartanak. Ilyesformán a sokat emlegetett szabadelvűség ideáján taposnának két lábbal!

Mert ugye az elképzelt, idealisztikus társadalmi rendszerben senkit nem kötelezhetnének semmi-re. Nem noszogathatnák a gyerkőcöket, mondván: Na, Petike! Próbáld már ki, hogy milyen érzés műanyag babákat öltöztetni és sminkelni, mivel a Petikék túlnyomó többsége a belé kódolt és márpedig megmásíthatatlan, a génkészletében rejlő identitás-információk okán nem igazán lesz érdeklődő olyasmikkel kapcsolatosan, amelyektől ösztönszerűen távol tartja magát. Sőt, azok egyáltalán nem is érdeklik. Mármost, ha ebben a szuper civilizációban ennek ellenére elkezdik őket ösztönözni, orientálni, az semmi mást nem jelent, csak azt, hogy ez a rendszer önmagát óhajtja szolid erőszak árán igazolni. Mi ebben a szabadság? És mindez természetesen nem üres feltételezés, hiszen már ma is látjuk, hogy a gender-forradalmárok roppant erőszakos módon igyekeznek terjeszteni ideológiájukat a legkisebbek körében is.

Ebből azért ki lehet következtetni azt, hogy mi történne akkor, ha az ő kezükben összpontosulna minden hatalom. Amennyiben a jövő világát azok öröklék meg, akik nem ragaszkodnak semmiféle identitáshoz, nincs semmiféle határozott és élhető öndefiníciójuk, úgy fennáll a veszélye annak,

hogy egész egyszerűen egy zombitársadalom alakul ki. Ott, ahol az apa és anya helyett a Szülő 1 és Szülő 2 lenne a megfelelő, és általánosan elfogadott kifejezés, ahol sértésnek számítana valakit pusztán a külső megjelenése alapján besorolni a férfi vagy női nemhez. Ahol nem állapíthatnánk meg legalább közelítő jelleggel, hogy valaki hány éves lehet, mert esetleg a ténylegesnél sokkal többnek vagy kevesebbnek érzi magát, nem számíthatunk sok jóra.

Köröstyös György – Hihetetlen magazin, 2021. január (55-60. oldalak - részlet)

Liberális diktatúra?

A fejlett, elsősorban nyugati országok túlnyomó többségében liberális típusú demokrácia uralkodik. A liberalizmus a kezdetek kezdetén még egy valóban haladó szellemiségű, a középkorból megöröklött önkényuralmi módszereket lebontani hivatott eszme volt, aminek sokat köszönhetünk. A demokrácia alapjait az első liberálisok tették le, ők harcolták ki az alapvető emberi és polgárjogokat, így például a parlamentáris rendszert és a női egyenjogúságot is. Ugyanígy a liberális eszmék térhódítása okán szorult vissza a hihetetlen mértékű fizikai és anyagi jellegű kizsákmányolás gyakorlata, sőt, a tudományok terén egyfajta reneszánszt érték el, hiszen végre sikerrel rázhatták le az egyház megszállott bigottságát, maradiságát, így a kutatók sokkal szabadabban vizsgálhatták a természeti törvényszerűségeket.

Azonban mostanra a liberális demokráciák mintha túljutottak volna csúcspontjukon, és egyfajta önpusztító, mélyen emberellenes örületté változnának. Először is, a világháború utáni néhány évtized viszonylagos normalitását felrúgva megkérdőjeleznék az emberi létezés alapvető törvényszerűségeit. Egyszer csak olyan biológiai és társadalmi normákat igyekeznek eltörölni, amik egész egyszerűen a természettel mennek szembe. Ilyen az úgynevezett gender-kurzus, aminek keretein belül (már ha vannak ennek a kérdéskörnek keretei) megtagadják a hagyományos nemi szerepeket, sőt, újak tucatjait találják ki. A gender-ideológia szerint a nemi hovatartozás nem biológiailag determinált és megváltoztathatatlan tény, és az alapvető szabadságjogokhoz hozzátartozik az, hogy én, mint személy adott pillanatban hogyan élem meg a valóságot, amit aztán mindenki másnak el kell fogadnia.

Például, ha Jómagam egyszer csak arra ébredek, hogy egy törekeny ázsiai kislány vagyok, akkor a társadalom lesz szíves egészen addig így kezelni engem, amíg ismét nem változtatok az identitásomon, még hozzá teljesen szabadon, határok nélkül! Lehetek cuki kismacska, fákkal szexelő, egyébként nem definiált entitás. Érezhetem magam minden testi adottságom ellenére afrikainak, arabnak, vagy legvégső esetben emberiségen kívüli lénynek. A neoliberálisok szerint ezt az örületet kellene mindenkinek elfogadnia, és persze művelnie. Szabadítsd fel az elmédet legyél te is nemváltó, fajváltó, legyél bármi, csak hagyományos értelemben vett normális ne maradj, mert akkor bizony jön a demokratikus megbélyegzés, kirekesztés, lenácizás és egyéb, minden bizonnyal rendkívül haladó szellemiségű megtorlásszerű büntetések.

Mára ott tartunk, hogy a hagyományos családmódellet igyekeznek minden lehetséges módon megkérdőjelezni, ezen felül a nemzetiségeket is eltörölnék, sőt, most már magát az államiságot is komoly támadások érik. De mi végre mindez az örület? Meggyőződésem, hogy ezek az erők magát az emberi fajt akarják eltörölni, azt a jelenlegi formájában megsemmisíteni. Egy merőben új, dehumanizálódott, elkorcsosodott Utód-fajt szeretnének létrehozni, ami teljesen elzüllött, elbutult, nincs múltja, jelenje és jövője, így aztán kiválóan lehet uralkodni rajta. Hát nem érdekes, hogy minden társadalomromboló potenciállal rendelkező eszmét éppen ezek a neoliberálisok támogatnak? Kezdvé a kábítószeres legalizálásától az abortuszok támogatásán át egészen a nemzetek megszüntetéséig. Ráadásul mindezt egy roppant erőszakos, ellentmondást nem tűrő, végeláthatatlannak tűnő propaganda kampány révén igyekeznek szinte kötelezővé tenni mindenki számára.

A liberalizmus elveszítve eredeti jelentését és tartalmát mára egy önkényeskedő, diktatórikus jelleggel felvértezett dogmává változott. Képviselői elemi gyűlölettel viseltetnek minden hagyományos értékrenddel szemben, és természetesen ugyanígy gyűlölik a maradi többségi társadalmat is. Céljuk elérésének érdekében nem válogatnak az eszközökben. Ha valaki nem ért velük egyet, az ellen boszorkányüldözést rendeznek, és megpróbálják teljesen ellehetetleníteni vagy nevetségessé

tenni. Attól sem riadnak vissza, hogy erőszakot alkalmazzanak. Mindezt minden bizonnyal a végtelen elfogadás, liberalizmus, demokrácia jegyében. Vajon milyen jövő vár ránk akkor, ha ezeknek az örülteknek a pusztító, agybeteg elképzelései érvényesülnek globálisan? Szerencsére egyre erőteljesebb ellenállás tapasztalható az emberek részéről, hiszen sokan rádöbbennek arra, hogy a demokráciának hazudott önfelszámoló és üres szabadosság sehová nem vezet.

Köröstyös György – Hihetetlen magazin, 2017. december (89. oldal)

A helyzet egyre élesedik, ezt jól bemutatja a napjainkban is zajló Black Lives Matter nevű mozgalom meglehetősen szélsőséges jellegű aktivitása immár nem csak az Egyesült Államokban, hanem Nyugat-Európában is. Már a nevük is árulkodó, hiszen egyáltalán nem arról van szó, hogy a fekete életek IS számítanak, hanem önmagában CSAK a fekete életek számítanak. Ez így nyilvánvaló rasszizmus, amiről viszont nem polkorrekt dolog tudomást venni, hát még beszélni vagy írni róla. A fehér, vagy ha úgy jobban tetszik, mert puhábbnak tűnő megfogalmazás, az európai és angolszász identitás látszólag a végóráit éli, és igazán döbbenetes módon ebben a pusztulásban maguk az érintettek, az áldozatok is elvégzik a maguk önfelszámoló munkáját. Mintha csak bekapcsolt volna egy öngyilkos gén, amely arra késztet minket, hogy ne csináljunk semmit! Ne védekezzünk, ne lépünk fel az érdekeink mentén, csak ülünk a fotelban, igyuk a sört, és bárgyú mosollyal nézzük a reklámokat, amelyekben szőke lányok incselkednek az újeurópai, merő véletlenségből többnyire afrikai származási fiatalokkal. A saját önazonosságunk összetörését nézzük végig és alkalomadtán a szilánkokra még mi magunk is rátaposunk a biztonság kedvéért.

No és persze az sem lenne nagy baj, ha a hülye fehér ember is szedné a sátorfáját. Az igazi identitás színe biztos, hogy nem fehér. A nagy identitás-forradalom közepette egyre markánsabb jelleget ölt az úgynevezett fehérellenesség, amely nem csupán a politikai, de a kulturális színtéren is teret hódít magának. Legfőképp a filmekben, sorozatokban érhető tetten a kultúrharcnak ez a fővonalassá tett vadhajtsága, amelyekben folyamatosan sulykolják belénk egyrészt azt, hogy a más, az idegen az szép sőt, alkalomadtán szebb, másrészt az is észrevehető, hogy a fehér embert (ugye nem gond nevének nevezni a gyereket?) rendre háttérbe szorítják. Olyan szerepeket, karaktereket játszanak el, akik általában negatívak, gonoszok, vagy éppen sajnálatraméltó, szánni való módon esetlenek. Fehérnek lenni tehát egyre cikibb dolog a nyugati társadalmakban!

Az a kultúrharc, amelynek zászlóvivői azt állítják magukról, hogy mindössze egyensúlyt hoznak a rendszerbe, és régóta elnyomott rétegeket emelnek fel mindenki máshoz azonos szintre, egyszerűen hazug és álságos. Most már komplett filmes alkotások garmadája mellőzi a fehér színészeket, vagy ha mégis felbukkan egy-egy akár főszereplőként, úgy biztosra vehetjük, hogy mindenki valamely más rasszhoz tartozik. (Nézzék meg a Greenland című katasztrófafilmet! Gerard Butler és az általa alakított karakter fia az utolsó hírmondói a fehér embernek, mindenki más ázsiai, félvér, latin-amerikai vagy afroamerikai. És minő véletlen: az úrból érkező és a Földre csapódó hatalmas üstökös, amely méreténél fogva szinte teljes kihalást idéz elő, éppen Európa kellős közepébe csapódik! A záróképek is elpusztult, szénné égett európai fővárosok, a bunkerből a szabadba merészkedő tömegben pedig összesen két fehér ember van: A főszereplő és a fia, aki egyébként súlyos cukorbetegségben szenved.)

Köröstyös György – Hihetetlen magazin, 2021. január (57-60. oldalak - részlet)

A svéd parlament tavaly év végén betiltott egy barokk műalkotást. GE Shröder Juno című, fedetlen keblű nőt ábrázoló festménye harminc éven át függött a svéd parlament étkezőjének falán, amikor december elején eltávolították arra hivatkozva, sérti a feministák és a muszlimok érzékenységét – számolt be róla a The Local című svéd lap. A szociáldemokrata Susanne Eberstein így indokolta a kép levételét: „Fárasztó meztelen női melleket nézni, amikor külföldi vendégeket fogadok egy vacsorán. Különösen akkor kínos, amikor a vendég férfi.” Már csak az a kérdés, mit kezd a svéd parlament a művészettörténettel. Egy az egyben betiltja, vagy esetleg csak a nők és a muszlim országokból érkezők számára teszi lehetetlenné a múzeumlátogatást. A svédek egyébként köztudottan el-

lontmondásos viszonyban állnak a toleranciával. A közelmúltban például azzal vonták magukra a nemzetközi közvélemény figyelmét, hogy engedélyezték egy hatvanas éveiben járó, pedofília és más bűncselekmények miatt többször elítélt férfi örökbe fogadhasson egy tízéves kisfiút - és mindent a tolerancia elvére hivatkozva.

A modern svéd férfiideál máskülönben a feminista nő álma. Pelenkát cserél, felkel az éjszaka közepén, hogy megetesse a gyereket, és legalább hatvan napig ő marad otthon szülési szabadságon. A nemek közti egyenlőség mélyen beette magát a svéd köztudatba – és nemcsak a munkahelyeken, ahol törvény vigyázza, hanem a magánéletben is. A svéd nők nem engedik, hogy egy randin a férfi fizessen, azt azonban természetesnek veszik, hogy a házimunkán egyenlő arányban osztozzanak. A nemi különbségek eltörlésének ideája (amit a brit 88C „svéd nemiségi örület”-nek nevez) már hosszú ideje bele van kalkulálva a svéd gyereknevelésbe is. A hetvenes-nyolcvanas évek óta olyan sorozatok mennek a svéd televízióban, amelyek ezt a leckét sulykolják nézőikbe. A szándék, hogy eltörljék a hagyományos nemi szerepeket, az óvodáig nyúlik vissza, ahol a gyerekek uniszex kezeltetést hordanak, nincsenek lányos vagy fiús játékok, és gondosan szelektált meséket hallgatnak, amelyekben szakállas apukák főznek és cserélnek pelenkát.

Egy svéd ruhamárka megszüntette a fiú- és lánysekcit az üzleteiben, egy játékcég traktoros kislánnyal és rózsaszín babakocsit tologató kisfiúval reklámozza magát, nemrég pedig megnyílt Stockholmban az Egalia nevű, gendersemleges állami óvoda, ahol a nemeket betiltották, azaz a gyerekek nem nevezhetik egymást kisfiúnak vagy kislánynak, csakis barátnak, vagy a semleges nemet jelölő, eredetileg a finnől származó „hen” szóval illethetik egymást. Szintén a nemi semlegesség-jegyében tavaly tavasszal törvényjavaslatot nyújtott be a svéd parlament egyik képviselője, miszerint kötelezzék a férfiakat az ülve pisilésre, ami a képviselő álláspontja szerint nagy erőlelérés lenne a szexizmus elleni harcban. (Jó lenne látni a részletes törvényjavaslatot, hogy kiderüljön, mi volt az elképzelés. Ombudsman állna minden piszoár mellett? Pénzbüntetés járna érte vagy börtön, ha egy férfi állva vizel? Lenne egy kormányzati forródrót, ahol napi huszonnégy órában lehetne feljelenteni a renitenseket?)

2013. május 6-án pedig felavatták az első semlegesnemű öltözőt egy stockholmi iskolában, hogy zavartalanul tudjanak ruhát váltani azok is, akik nem érzik magukat fiúnak vagy lánynak. A svéd szociáldemokraták kezdeményezték semlegesnemű vécék felállítását, hogy ne kelljen a szükségét érzőknek magukat férfiként vagy nőként definiálni. És a svéd névtár ugyan már jelenleg is 170 semleges utónevet tartalmaz, a semlegességpártiak szerint azt is engedni kéne, hogy bárki használhasson bármilyen nevet, vagyis egyáltalán ne legyenek fiú- és lánynevek. Időközben pedig már megszületett Svédországban az első olyan baba is, akinek a nemét a szülei mindenáron igyekeznek titokban tartani. Egy svéd rendőrnő kizárólag azért tartóztatott le egy férfit, mert túl nagyra találta annak izmait, ezért azt feltételezte, azokat csakis illegális szerek használatának köszönheti. Tavaly októbertől pedig a szokásos korhatáros besorolás mellett Svédországban bevezették a filmek feminista osztályozását is. Ahhoz, hogy egy produkció megkapja az „A” karikát, legalább két megnevezett női szereplőnek egymással kell beszélgetnie benne, méghozzá úgy, hogy nem a férfi a téma. Csak viszonyításképpen: a teljes Gyűrűk Ura trilógia, az összes Star Wars film, a Ponyvaregény és egy kivételével minden Harry Potter-film is elvéri ezen a vizsgán.

A svéd nyelvben „Jatte-apáknak” nevezik azokat az urbánus, metroszexuális férfiakat, akik otthon maradnak a gyerekekkel, kenyeret sütnek, és a napjuk nagy részét kávézóban töltik más apukákkal, akiket tömegekben látni ma már Stockholm belvárosában babakocsit tologatva egy átlagos munkanapon. A svédben a hetvenes évek közepén váltották fel a „szülési szabadság” kifejezést a nemsemleges „szülői szabadság”-ra, s ezzel egy időben a kormány reklámkampányt indított, hogy meggyőzze a férfiakat, minél többen vegyék igénybe a lehetőséget. Poszterfiúként a svéd súlyemelőt, Lennart Dahlgrent használták izmos karjaiban egy csecsemővel. Az üzenet egyértelmű volt: az igazi férfi otthon marad. Svédországban a feministák előszeretettel választanak férfi politikust az Év Asszonyának, a közelmúltban pedig feminista akciócsoport alakult abból a célból, hogy megakadályozza, hogy a férfiak széttárt lábakkal üljenek a tömegközlekedési eszközökön. A „Macsók a tömegközlekedésben” címmel indított blogban arra biztatják olvasóikat, hogy küldjenek be olyan képeket, amelyeken a férfiak túlságosan relaxált pózban ülnek.

Saját bevallásuk szerinti céljuk, hogy növeljék a lakosság érzékenységét nemcsak a „hatalom szimbolikus és aktív rekreációs kifejeződésének, de a maszkulinitás sztereotipikus kifejezésének” felismerésére is. Jogosan merül fel a kérdés: a svéd nők ennyire ráérnek? És tényleg ilyen pipogyák, hogy komolyan fenyegetve érzik magukat egy férfitől, aki szétvetett lábbal ül, vagy állva végzi a dolgát? A feministák valóban olyan szerencsétlennek látják a nőket, akiket traumatizál egy lazán ülő férfi látványa? És akit, ha zavar, ahogyan a vele szemben lévő ember ül, képtelen azt megfelelő formában az illető tudtára adni, ehelyett suttyomban lefotózza? Ez lenne az a szép, új világ, amiről a svéd feministák álmodnak?

Oravecz Éva Csilla – Nők Lapja, 2014. február 26. (60-61. oldalak)

A középkorban még erény és erkölcs dolgában vetélkedtek a nők egymással. Korunkban a verseny célja az erkölcsstelenség minél nagyobb fokú elérése. Manapság nem szégyen, ha valaki bemocskolja magát, sőt még kérkedik is vele. Korunk eszmevilágához igazodva rendezték meg Botswana-ban a Miss HIV szépségversenyt. 12 AIDS-es hölgy indult el rajta. A rendezők szerint a megmérettetés célja azt bizonyítani, hogy a fertőzöttséggel együtt lehet élni, továbbá, hogy a megfelelő gyógyszeres kezeléssel jócskán meg lehet hosszabbítani a várható élettartamot. Botswana lakosságának egyharmada HIV-fertőzött.

Kanadában az egyik legkedveltebb ajándék lett a marihuánás Gazdálkodj okosan! társasjáték. Az ára majdnem 40 dollár, a szabályai pedig nagyon hasonlóak a klasszikus változathoz: a játékosok mezőkben lépkednek, amelyekben aztán vagy odalesz a termésük, vagy újabb földet szereznek. Ami extra: a tábla közepén van egy szerencsepróbáló kerék, melynek megpörgetésével meg lehet szerezni más játékos narkókészletét, őt pedig egyenesen a börtönbe lehet juttatni. A játékot amúgy egy kábítószer-kereskedelem miatt leültetett férfi ötlötte ki üres napjaiban a cellájában, majd eladta a jogot egy játékforgalmazó cégnek. Ők pedig kapva kaptak rajta.

Korunk társadalmában oly annyira általánossá vált az erkölcsi züllöttség, hogy már a harcászati stratégia kidolgozásában is teret nyert. A New Scientist³⁷ beszámolója szerint amerikai tudósok szexbombát fejlesztettek ki a légierő Dayton-i laboratóriumában. A Sunshine³⁸ project keretén belül nem ejtőernyős csinibabákat kívánják ledobni az ellenség lövészárkai felett, hanem egy valódi bombát. Egy vegyi bombát, amely az ellenség állásai felett felrobbanva olyan afrodisziákumot (sze-

³⁷ nyú szájentiszt

³⁸ szánsájn

relmi bájitalt) fröcsköl a támadókra, amitől a heteroszexuális katonák egy csapásra homoszexuálissá válnak. A fegyverfejlesztők szerint ez alapvető zavart kelt az ellenfél harcvonalában, mivel a többnyire férfiakból álló seregben leküzdhetetlenül aláássa a fegyelmet. A folyóirat azzal zárta a tudósítást, hogy ez az első szexbomba, amely felrobban.

50 ezer svéd korona (1 millió 350 ezer forint) pénzbüntetésre ítélte a stockholmi fellebbviteli bíróság egy étteremtulajdonost, aki távozásra szólított fel egy lesbikus párt, miután a két nő nyilvánosan csókolózott. Az eset 2003 júliusában történt. A tulajdonos a rendőrségnek azt vallotta, hogy senkitől sem tűri el a nyílt szexuális tevékenységet, függetlenül a nemi orientáltságától. Az ügyész szerint viszont a két nőt azért pécézte ki, mert lesbikusok voltak.

Az elmúlt héten 550 bordélylátogató férfi közül egy tucatnyit már bíróság elé állítottak Stockholmban. Nevük egy már börtönben ülő bordélyház-tulajdonos nő vaskos kuncsaftlistáján szerepelt. Vétükük: szexet vásároltak. A várható pénzbüntetés azokhoz az áruházi tolvajokéhoz hasonló, akik 40 euró alatti értéket loptak. Az 1999-ben bevezetett svéd „szexvásárlási törvény” egyedülálló a világon. E szerint a prostitúció megengedett, viszont a szexuális szolgáltatások vásárlása büntetendő. Más országban megengedik vagy szabályozzák, illetőleg megtiltják a prostitúciót. A prostituáltat büntetik meg, ha tevékenységét szabályellenesen űzi. Svédországban viszont a prostitúció megengedett. Szexuális szolgáltatásokat eladni szabad, csak venni nem. Ez első hallásra olyan, mintha humoristák alkották volna ezt a törvényt. De miután jót neveltünk, érdemes komolyan venni a törvény tartalmát. Vagyis: áldozat-e a prostituált?

A bevezetőben említett madám nem szolgáltatásaiért ül börtönben, hanem „anyagbeszerzői” módszereiért. Jól kiépített rabszolga-kereskedelmet bonyolított le. Havonta átlagosan négy lányt importált Észtországból. A lányok a gyors meggazdagodás reményében hagyták el a szegénységet, de nem éppen paradicsomi állapotok közé csöppentek. A bordélyban laktak, éjjel-nappal kéznél voltak. Rendszeresen megaláztatásokban részesültek a „munkán” kívül is, például amikor nagy ritkán kiengedte őket a balkonra, nyelven puszival kellett megköszönni a különleges kegyet. Az étel majdnem ehetetlen volt, a nehéz testi éjszakai munkáért éhbért kaptak. Egy terhes 17 éves lányt hajnali négy órakor ébresztett a főnök, hogy egy terhesekre specializált ingyenc kuncsaftnak a kedvére legyen. Ez a lány aztán végigsírta a hajnalt, és végül sikerült elmenekülnie a bordélyból. A bordélytulajdonost kíméletlen kerítői tevékenységért ítélték el. Közel 2 millió koronát (kb. 50 millió forintot) keresett 2 év alatt.

Egy svéd film, Lilja 4ever³⁹ valóságként ábrázolja, hogyan szedi fiatal áldozatait az úgynevezett trafficking⁴⁰, vagyis a nemzetközi szexkereskedelem. Lucas Moddyson⁴¹ filmjét bemutatták a svéd parlamentben, majd az Európai Parlamentben, hogy meg- illetve felrázza a politikusokat is. Sok kelet-európai lány jut Liljához hasonló sorsra. Azt hittük, hogy rabszolgaság a mi évezredünkben már nem létezik, de a legtöbb nagyvárosban nem kell sokáig keresgélni az utcán, hogy egy fiatal, jó alakú, ép fogazatú rabszolgát bérelhessünk. A tulajdonosával már egy kicsit nehezebb találkozni. A kiterjedt szexrabszolga-kereskedés mutatja, hogy a szexvásárlási törvény humanista felfogáson alapul. A prostitúció oka a vásárló. A szexvásárló nem emberi lényt keres, hanem különböző testnyílásokat, amin keresztül üríthet, kielégítheti pornóval mesterségesen felhergelt szexuális igényeit. A lányok nem egyenrangú felek ebben az üzletben, hanem áldozatok. A tettesek nem törődnek vele, milyen pszichikai és testi sérüléseket okoznak. Nekik csak az a fontos, hogy lehetőleg mindent kipróbáljanak, amit a pornóipar kínjában kitalál. Akár lehetséges anatómiailag, akár nem.

A szexvásárlási törvényt megszületése óta sokan támadják. A bírálók szerint nem helyes az egyoldalú kriminalizálás, mely szerint csak a szex vásárlása büntetendő, az eladása nem. Egyelőre még

³⁹ forevö(r)

⁴⁰ trefiszing

⁴¹ lukasz modiszson

nem telt el elegendő idő, hogy az eredményt ki lehessen értékelni, de a rendőrök és szociális dolgozók beszámolója szerint csökkent a prostituáltak száma. A prostituáltak már nem félnek a hatóságokhoz fordulni, ha el akarják hagyni az utcai életet, és be akarnak jutni valamilyen átképző, a civil életbe való beilleszkedést elősegítő tanfolyamra. A törvény másik hatása, hogy Svédország sokkal kevésbé vonzza a külföldi prostituáltakat és a „szexturistákat”. A gyakorlatban viszont furcsa dilemmák állnak elő. A múlt hónapban nagy vihart kavart egy hivatásos örömlány, aki nyilvánosan – többek között egy tévéműsorban – követelte, hogy vállalkozóként regisztrálják a svéd adóhatóságok. Adót akar fizetni évi 900 ezer koronás (22 millió forint) jövedelme után. Mivel itt a prostitúciót nem tiltja a törvény, sikerült is. Tevékenységét „egyéb szolgáltatások” címen regisztrálták. A kérdés csak az, hogyan lehet a jövedelem törvényes, ha a kuncsaftok törvénytelen módon fizetnek?

A szexvásárlási törvény tehát egyelőre nem tökéletes. Ha két fél szabad akaratából megállapodik szexuális szolgáltatásokban, nehéz bebizonyítani, hogy az egyik fél szabad akarata csak látszatszábadtság. Margareta Winberg, svéd miniszterelnök-helyettes szerint nem létezik szabad akaratlan alapuló prostitúció. Ez a svéd hivatalos álláspont. Svédországban már érezhetően változik a közvélemény. Az új gondolkodás lassacskán tért hódít. Idővel eljut más országokba is. Ezáltal remélhetőleg Európa utolsó rabszolgái is felszabadulnak.

Bogárdi Iván – Népszabadság – Online, 2003. május 22.

Ellenkező tendencia érvényesül Oroszországban. Moszkvában már banki hitelt is lehet igényelni szexuális szolgáltatásokra. Bármely orosz állampolgár felvehet célhitelt kuplerájlátogatásra. Ezt egy hitelügynökség közvetíti ki, még pedig „Halaszthatatlan igények, intim szolgáltatás” címszó alatt. Ha valaki elmúlt 22 éves, és moszkvai lakóhellyel rendelkezik, elmehet az ügynökséghez, ahol egy kifogástalan modorú menedzser felvilágosítja, hogy milyen szalonokkal állnak kapcsolatban, ott mi mennyibe kerül, és milyen feltételekkel nyújtják a hitelt. A szerződést már a hitelt nyújtó bankban kell megkötni. Mivel ilyen ügyleteknél a hangulat is befolyásolja az ügyfél szándékát, a pénzügyet egy órán belül dönt, s a legkritikább esetben utasítja el a hitelkérelmet. Igaz, utána három napot kell várni, amíg a kuncsaft megkapja a min. 10 ezer, max. 200 ezer rubeles hitelkeretet. Pontosabban a hiteljegyet, amit 9 moszkvai nyilvánosházban és néhány szupermarketben is elfogadnak. Ez utóbbira azért van szükség, hogy a lelkiismerettel küszködő férfiak utána, a maradék pénzből ajándékot vehessenek megcsalt feleségüknek.

A kamat évi 20%, és a közvetítő cég is lecsíp magának az ügyféltől ugyanennyit. Mégis van bőven jelentkező. A bankok általános tapasztalata szerint egyetlen hitelfelvevő sem fizeti vissza olyan precízen és megbízhatóan a kölcsönt, mint a szexkuncsaft. Ez nagy szó, mert Oroszországban a törlesztési morál nem a legjobb. Errefelé a polgár megvárja, amíg a hitelező elkezdheti sürgetni a pénzt, de sokszor még akkor sem fizet. Nem úgy a szexhitel-adós. Aligha meri megkockáztatni, hogy a behajtó a munkahelyén személyesen felkeresse, vagy netalántán otthon, a feleség füle hallatára megkérdezze, hogy: Mikor tetszik már kiegyenlíteni a nyilvánosház-számlát?

Kulcsár István, Kossuth Rádió, 2005. július 3. (Harminc perc alatt a Föld körül)

Ha bejön Bradley Charvet terve, nemsokára orális szexet is kérhetnek kávéjuk mellé a genfi kávézójába látogató vendégek, hogy teljes legyen felfrissülésük. A szexuális szolgáltatásokat ráadásul igazán különleges módon kapják meg. Azt ugyanis nem emberek, hanem csúcstechnológiás szexrobotok kínálják – jelentette a helyi sajtó. Charvet, aki egyébként egy svájci escortszolgálat vezetője, a Le Matin című svájci lapnak elmondta: eredetileg az escorthölgyek végezték volna a munkát, amiért hatvan svájci frankot akart kérni a kávézóba látogató férfiaktól. Azonban tervét a helyi törvények nem tették lehetővé. Mert bár Svájcban legális a prostitúció, az étel- és italárúsításra vonatkozó jogszabályok megtiltják pénzért vásárolt szexuális szolgáltatás nyújtását nyilvános vendéglátóhelyeken. Azonban Charvet szerint ezt a szabályt meg lehet kerülni azzal, hogy robotokat „alkalmaz” a hölgyek helyett. A vállalkozó elmondása szerint már tárgyalásokat is kezdett egy szexrobo-

tokat gyártó amerikai céggel, több „valóság-hű robotnő” megvásárlásáról, amelyek ára 1800 és 3000 dollár (500 ezer és 800 ezer forint) között mozog.

Forrás: 24.hu

Egy rendőrkapitányságon dolgozó 25 éves titkárnő munkaviszonyát megszüntették, mert erotikus fényképeket jelentetett meg önmagáról egy szexlapban. Erre ő több millió forintos kártérítésre perelte a volt munkaadóját azzal az indokkal, hogy az alkotmány által biztosított önmegvalósítási joga sérül, ha erotikus képeit nem közzéteheti erre a célra szakosodott magazinnal.

Árverésre bocsátja szüzességét egy 21 éves chilei lány, hogy így tegyen szert a tanulmányai folytatásához szükséges pénzre. Az árverés Interneten zajlik majd – tette közhírré a lány az egyik leg-hallgatottabb chilei rádiócsatorna Pofaklub című népszerű műsorában. A hirdető nőgyógyászati igazolást is beszerzett, amely érintetlenségét bizonyítja. Az árverés egy héten belül megkezdődik, a ki-kiáltási ár 990 dollár. A diáklány szerint szó sincs prostitúcióról, szüzességét kizárólag a tanulmányai befejezése végett áldozza fel. Az árverést az Interneten ő maga fogja lebonyolítani, ő választja ki tehát a legtöbbet kínáló személyt.

Népszabadság – Online, 2003. május 17.

Évszázadokkal ezelőtt a nők a tisztességet, az állhatatosságot, a családjukkal és hazájukkal szembeni elkötelezettséget tartották legfontosabbnak. Szüzen mentek férjhez, és párjuk mellett jól, rosszul kitartottak. Férjüknek nem kihasználó, hanem támogatói voltak. Eközben a lemondásoktól, a megaláztatásoktól, a szenvedésektől sem riadtak vissza. Most lássuk, hogy lányaink, asszonyaink manapság mit tartanak fontosnak, milyen tanácsokkal látják el őket a női magazinok:

Ma már nők milliói szabadulnak meg ráncaiktól, végeztetnek orrplasztikát, varratják fel melleiket. Sokan vannak azok is, akik intimebb testrészeikkel elégedetlenek. A mai modern nők igen nagy számban szabták át intim testrészüket. Apróbb puncit, szűkebb vaginát, G-pont-feltöltést stb. kérnek a plasztikai sebésztől. Nem csak a felnőtt hölgyek lehetnek elégedetlenek intim zónájukkal. Amerikában futótűzként terjed a beavatkozások iránti igény a tinédzserek körében is. A kis- és nagyajak korrekciós (plasztikai) műtétek száma a tini korosztálynál ötszörösére emelkedett az elmúlt 10 év alatt. Manapság az intim területek teljes szőrtelenítése (a kopasz punცი) a divat.⁴² Így pedig tökéletesen láthatóvá válik a szeméremdomb és a nagyajak. Bármilyen, a tökéletestől (vagy annak gondoltól) eltérő adottság a plasztikai sebész felkeresésére sarkallja a hölgyeket.

A nők nagy része elégedetlen kis- és nagyajakának méretével, alakjával (általában túl nagynak találják). Ez persze gyakran csak szubjektív érzés, ám előfordul, hogy az érintett terület aszimmetrikus, vagy túlzottan kitüremkedik. Ezen segít a labioplasztika, vagyis a szeméremajakakat módosító műtét. Kisajakplasztika esetén a kisajak formálható újra, a nagyajakplasztika keretében pedig a terület vastagítása zsírfeltöltéssel történhet. Ezek a műtéteket hagyományos módon végzik. Az orvos azonban ma már felszívódó varratokkal dolgozik, így elkerülhető a fájdalmas varratszedés. A labioplasztika elvégzése után három-négy hétig a területet kímélni kell, azaz tartózkodni kell a szexuális élettől. A kisajak megfiatalítása akkor kerülhet szóba, amikor a hormonszintek csökkenése miatt a kisajak és a hüvelybemenet hámja veszít rugalmasságából, petyhüdtté válik, sötétebbre színeződik. Lézerkezeléssel megfiatalítható a hüvelybemenet és a kisajak felszíne, ezáltal a terület rugalmasabbá válik, világosabb színű lesz és újra bársonyos tapintásúvá válik. A lézeres beavatk-

⁴² Ki tudja mi oknál fogva a fiatal srácok idegenkednek a természetes szőrzettel ellátott lányoktól. Nem akarnak a „bozontosban” turkálni. Régen csak a táncosnők borotválták a hónaljukat és a nemi szervüket. Ma már ez minden fiatal nőnél elvárás a férfiak részéről. Sőt, újabban már a férfiak is leberetválják mell- és fanszőrzetüket, mert nem akarnak úgy kinézni, mint egy „őseember”. A lemeztelenítés hatékonyabb módja a gyantás kezelés, ami nem olcsó, és nagy fájdalommal jár.

zás ambulánsan végezhető, a páciens utána nem kényszerül szexuális életének rövid idejű megszakítására sem.

A túlzott használatnak, a szexuális partnerek gyakori váltogatásának kitett hüvely kitágulhat. De semmi baj, mert ma már van rá gyógymód, a lézerkezelés. (Korábban csak sok kockázattal járó műtéttel lehetett segíteni ezen a problémán.) A lézeres beavatkozás során egy 360 fokos tükörrel szerelt kezelőfejet tolnak fel a hüvelybe. Ezzel az eszközzel centiméterenként körkörös lézerkezelést végeznek. Hatására a hüvely gyűrűszerűen körkörösén megerősödik, rugalmassága visszatér, tágassága megszűnik. (A lézersugár a kötőszövet rugalmasságáért felelős kollagén rostjaiban nyelődik el. A lézer hatására a kollagén felmelegszik, összecsapzódik, és a szövet megvastagodik. A kezelés után kötőszöveti sejtek lepik el a kezelt területet, és többlet kollagéntermelés indul be.) Három hét különbséggel, két alkalommal kerül sor az egyenként kb. 20 perces kezelésre, három hónap múlva kontrollvizsgálat. A módszert három éve használják a világon, és mindenkinél eredményes volt.

A szexuális élet minőségének fokozására régóta ajánlott módszer a Kegel golyók használata. A más néven gésagolyók tulajdonképpen két fémgolyó, melyeket egy fonál erősít egymáshoz. A hüvelybe helyezés után össze kell szorítani a medencefenék izomzatát, és így kell benntartani a golyókat. Eleinte csak pár percig kell benntartani és csak az egyik golyót, majd jöhet a két golyó együttes felhelyezése. (Ezt a hüvelyedző módszert a medencefenék izmainak erősítésére találta fel dr. Arnold Kegel amerikai nőgyógyász. „Lassan szorítsa össze a hüvelyi izmait, amennyire csak tudja. Pár másodperc múlva ernyessze el. Kezdetben végezzen 10 ilyen összeszorítást naponta, majd emelje az adagot lassan 50-re, 100-ra.” A siker záloga a gyakorlatok pontos kivitelezése. Ezért hasznos egy tanfolyamon részt venni, ahol szakember felügyelete mellett tudja elsajátítani a pontos izommozgásokat.)

A plasztikai beavatkozások és a különböző segédeszközök nem olcsók, de házilag is alkalmazható vaginaerősítő módszer az intimtorna. A guggolás a feneket, a törzset és a lábat is megdolgoztatja. „Vegyen a kezébe egy könnyű botot és mellső középtartásban tartsa maga elé, közben tegyen úgy, mintha le akarna ülni. Csak addig ereszkedjen, ameddig combjai párhuzamosak a talajjal. Lassan menjen vissza a kiinduló, álló helyzetbe. Lassan kell végezni és csak néhányszor naponta.” Az intimtorna szakirodalma meglehetősen széles, és ma már számtalan edzőterem áll a hölgyek rendelkezésére, ahol szakavatott vezetés mellett végezhetik a különböző gyakorlatokat.

Aki még jobban fel szeretné turbózni a nemi életét, kérhet G-pont feltöltést is. (A tájékozatlanok kedvéért a G-pont a hüvely elülső falán, a hasi oldalon van, nagyjából 2-5 centiméterre a hüvely bemenetétől. Területe borsónyi, izgalmi állapotban nagyobb. Ingerlése a férfiakhoz hasonlóan a nőkből is ejakulátomot vált ki, ami a hozzáértő partnerrel rendelkező hölgyek szerint mennyei élvezettel jár.) A G-pontot ugyanúgy feltöltik, mint az ajkak: hialuronsav-befecskendezéssel. A plasztikai sebészek szerint az eljárás intenzívebbé teheti a szexuális élvezetet, akár meg is többszörözheti az orgazmust. A beavatkozás eredménye (akárcsak az ajakfeltöltésé) nem végleges, általában egy évig kitart, később újabb feltöltés válhat szükségessé.

Miután korunk lányai kellőképpen kitombolták magukat, egy idő után szeretnének férjhez menni és gyereket szülni.⁴³ A nívós férfiak azonban romlatlan szűz lányt akarnak feleségül venni, ezért újabb plasztikázásra van szükség.⁴⁴ A szűzhártyaplasztika nem olcsó műtét, de alkalmas a gyanútlan áldozat átverésére. A szokványos helyreállító műtétnél a szűzhártya maradványait illesztik össze (legalább hat héttel az esküvő előtt, hogy a varratok még fel tudjanak szívódni). Lehet speciális anyagból készült implantátumot is illeszteni a hüvelybemenethez, ha már híre-hamva sincs az egykori szűzhártyának.

Kiskegyed. 2016. augusztus 3. (32-35. oldalak – részlet)

⁴³ Ma már a lányok többsége 14 éves korában elveszti a szüzességét. Ha egy lány az általános iskola nyolcadik osztályában még szűz, a többiek elkezdik cikizni. A középiskolás lányok, ha valamelyik osztálytársnőjüket néhány hétig nem látják fiúzni, elkezdik szekálni, hogy nem ártana „pókhálóztatni”.

⁴⁴ Ma már a fiatal férfiak sem élnek önmegtartóztató életet. Minden lehetőséget megragadnak „skalpgyűjteményük” gyarapítására. Szoknyavadászat közben egyáltalán nem válogatósak, de ha nőszülni akarnak, családot szeretnének alapítani, mindjárt igényessé válnak.

A felturbózott nemi szerveket természetesen nem szabad „parlagon hevertetni”. Ha éppen nincs partnerünk, ne essünk kétségbe. Erre az esetre egy másik női magazin öntevékeny megoldást javasol:

A maszturbálás nem valami szégyenteljes tett, hanem fontos része az egészséges szexualitásnak. Az önkielégítés segít, hogy megismerje a testét és kitapasztalja, mi a jó önnek. Kutatások szerint azok a nők, akik rendszeresen maszturbálnak, többször élnek át hüvelyi orgazmust szex közben. Ha gyengédségre vágyik, de éppen nincs partnere (vagy van, de valami másra vágyik), engedjen a csábításnak. Ne feledje: orgazmusból sosem elég.

Diéta & Fitnesz – 2016. szeptember (68. oldal) - részlet

Ehhez a fajta élvezethez már kézi munkára sincs szükség. A fizikai erő kifejtés szerepét átvették az elemmel működő vibrátorok. A Cosmopolitan női magazin felmérése szerint: „A Cosmo-lányok 45%-a a vibrátort tartja a legkedveltebb hancúreszköznek. Legnépszerűbb a G-pont vibrátor, amelyek görbített formájuknak köszönhetően könnyebben elérik a hüvely különösen érzékeny belső falát. Már létezik vibrációs alsónemű is. Ezt nem csak az ágyunkban, hanem a nyílt utcán vagy a közlekedési eszközökön is használhatjuk. Így egész nap, megszakítás nélkül élvezhetjük a szexet. Ennek az új találmánynak a lényege, hogy a nőknél a melltartóban és a bugyiban, a férfiaknál pedig az alsónadrágban vannak elhelyezve vibrátorok. Ezeket okostelefonra telepített applikációval lehet irányítani. Csak egy gombnyomás, és indulhat a petting az Interneten keresztül. Közben a képernyőn végignézhetjük partnerünk minden mozdulatát, reakcióját.

Használati módjáról is bő felvilágosítást kaphatunk az Interneten: „Ez a szerkezet úgy néz ki, mint egy fehérnemű. A puha anyagból készült gyönyörű csipkebelső egy merevített váz fekteti a szeméremdombra, így garantálja, hogy a hüvelyedbe helyezett vaginatójás által keltett rezgések csúcsra juttassanak. A tojást, ami alig nagyobb egy normál méretű tamponnál síkosító segítségével kell feltolni. A retikülbe rejtett rádiós távvezérlővel többféle üzemmódban is kényeztetheted magad. A vaginatójás a csiklóra helyezve is alkalmazható. Így is garantáltan csúcsra juttat. Erre a célra azonban már létezik speciális szívóharanggal ellátott csiklóizgató is, amely használóját akár egy perc alatt a csúcsra juttatja. Nem rezeg, mint a vibrátor, hanem lüktető szívó-szopó érzéssel izgat. USB kábellel lehet feltölteni, akár csak az egész nap kezünkben szorongatott okostelefonunkat.

A hátsó fertályt sem szabad kihagyni az élvezetéből. A végbélnyíláson is sok érzőideg van, ezért érdemes ezeket is megdolgoztatni. Erre a célra szolgál az análvibrátor, ami többféle színben és méretben kapható. Aki nem lenne megelégedve a mérettel, az pumpálható análvibrátort is rendelhet. Még zselét vagy síkosító olajat is adnak hozzá. Legújabb fejlesztés az okos análvibrátor. Ezt az állandóan kéznél levő okostelefonnal lehet vezérelni egy applikáció segítségével. Ötször annyiba kerül, mint a normál változat, ennek ellenére van rá kereslet. Túlságosan heves vérmérsékletű hölgyeknél a peremmel rendelkező análvibrátor is gyakran felcsúszik a végbélbe, ahonnan már csak műtéti úton távolítható el. Az orvosok már meg sem lepődnek ezen. A páciens szemérmes magyarázkodására csak legyintenek, mondván: „manapság ez gyakori eset”.

Párban azonban élvezetesebb a szex, mint egyedül. Persze nem mindegy, hogy kivel és milyen körülmények között. A szép, fiatal nők ehhez kigyúrt, szoborszerű testet és luxus környezetet igényelnek. Tudják ezt a rájuk vadászó férfiak is. Nincs nehéz dolguk. Korunk élvhajhász társadalma a nemi ösztönök kielétele elé sem gördít akadályokat.

A hajszobrász és múzsái

„Már a fodrásziskolában is rengeteg csaj vett körül, nem volt nehéz kihorgászni közülük a leszebbeket” árulja el Adrián (34 éves), egy belvárosi fodrászüzlet tulajdonosa és vezetője. A laza, nagy dumás hajszobrász fiatalkora óta rajong a szebbik nemért. „Imádom és tisztetem a nőket, nem is találhattam volna testhezállóbb hivatást magamnak. A nők a profi szaktudáson túl többre vágyanak: királynőnek szeretnék érezni magukat a székemben, testileg, lelkileg is megújulni a kezeléseim által. Éppen ezért nemcsak csodálatos hajkoronákat álmodok nekik, hanem ápolom a szívüket is, a

lélekgyógyászuk vagyok” árulja el a férfi, aki valóban a hajak mögé lát: minden vendégében az egyéniséget, az egyediséget, valamint a szexi nőt keresi. „Imádok csacsogni velük, dicsérni, bókolni, ha kell, vigasztalni, erőt adni nekik, vagy csak ütős poénokkal felvidítani őket. A csajok pedig mesélnek szerelemről, szakításról, munkahelyi, gyereknevelési vagy éppen pénzügyi gondokról. Elárulják, ha a férjük csalja őket, vagy ők maguk szeretőt tartanak, és pillanatok alatt eljutunk a sikamlósabb témákhoz is.” Sokan félreértik Adrián kedvességét, odafigyelését, és vannak, akik nyíltan kikezdenek vele. Észrevétlenül hozzáérnek, vagy finoman az ágyékához döntik a fejüket. „Próbálnak méretet venni a férfiasságomról” nevet a fodrász.

„De kaptam már meghívást kávéra, vacsorára, és volt olyan is, aki elvitt volna vitorlázni az Adriára vagy síelni a hegyekbe. Egyszer meg egy álomarcú, párdüctestű csaj papírfecnit nyomott a kezembe. Egy cím állt rajta. Csak annyit súgott a fülembe, hogy nem bánom meg, ha elmegyek hozzá. Ma már tudom, hogy egy fergeteges, zártkörű szexpartit hagytam ki. De a fejmosó helyiségben is lepott már meg vendégem. Ám akkor nem tudtam nemet mondani. Gyengéden masszíroztam a lány fejét, és amikor végeztem a mosással, lassan, csábítóan magához húzott, és kényeztetni kezdett. Megszólalni sem tudtam, először a döbbenettől, majd az élvezettől. Mondanom sem kell, végül olyan frizurával libbent ki a szalonból, ami valósággal megszólalt. Bevallom, a házasságom előtt jó pár vendéggel kerültem hosszabb, rövidebb kapcsolatba. Imádok hódítani, és nem szégyellem bevallani, azt is imádom, ha értem olvadoznak a nők. Addig vagyok férfi, amíg kívánnak. Ez szárnyakat ad a munkámban, nem elgyötörten és kimerülve, hanem jókedvűen fejezem be a napot.” Adrián szerint a finom, francia eleganciával berendezett, budoárhoz hasonló, meghitt szalonja, valamint az általa teremtett légkör az, amiben a nők feloldódnak, sőt bepörögnek.

A szexhez is kell személyi edző

„Széles vállak, kockahas, duzzadó izomzat ennyi elég a hódításhoz, főleg, ha kedvességgel és figyelmességgel fűszerezük” vallja a testépítő, személyi edző Péter (38 éves). Szerinte a kigyúrt, szép férfitest mögött rejtőző, a hihetetlen elszántsággal elért sikerekből építkező önbizalom és kisugárzás az, amitől a legjobban döglenek a nők. „Huszonevésen csenevész kissrác voltam, inas, vékony testfelépítésű. Nem is hódítottam a csajok körében, hiszen ők a kisportolt, izmos pasikra buktak. Az önértékelésem is mélyponton volt egy komoly szakítás után, amikor úgy döntöttem, ki edzem magamból a fájdalmat. Először csak hobbiból jártam a terembe, később versenyző, majd edző lettem. Ahogy nőttek az izmaim, és velük együtt az önbecsülésem, úgy legyeskedett egyre több gyönyörű lány körülöttem meséli Péter. A lányok többsége a deltás felsőtestre bukik, bár vannak popsi és vádli rajongók is. A legvonzóbb mégis az összhang, a nyugodt, magabiztos viselkedés és a férfias kiállás. Szerintem csajozni legkönnyebben nem az edzőteremben, inkább a bemutatókon és parti környezetben lehet.”

Péter a testépítő és fitnessbajnokságokon, expókon sokszor ötezer vendég előtt mutatkozik félmeztelenül. A falatnyi póznadrágot is lehámoznák róla a sóvárgó női tekintetek. „Sokan megállítanak, hogy szelfizni szeretnének velem, egyúttal a nevemet is megkérdezik, hogy a közösségi oldalon bejelölhessenek. Bevallom, nem tudok ellenállni a szép lányoknak, mindig van hozzájuk egy kedves szavam, ami a bevállalósabbaknál akár belépő lehet egy lepedőbajnoksághoz. Évek óta rendeznek Siófokon bemutatókat, az itteni beach hangulat főként egyéjszakás kalandokat szül” árulja el a személyi edző. Bőven akad horogra lány a hazai és nemzetközi versenyeken is. Itt leginkább a backstage-ben dolgozó sminkesek, fodrászok, szervezők ugranak a testszobrászokra.

„Egy alkalommal egy ismert, szőke, babaarcú modell konferálta az eseményeket. Folyton össze-összeakadt a tekintetünk, de megtudtam, hogy ismert üzletember a férje, ezért nem vettem komolyan, csak belül epekedtem érte. A lány később kiderítette, hol dolgozom, és megkeresett. Edzési tanácsokat kért tőlem, majd odavetette, ha végeztem, este 11-kor vár a terem előtt. Eszem ágában sem volt nemet mondani. Svábhegyi otthonukba autóztunk, ahol aztán egymásnak estünk: végigszerkeztük az összes helyiséget, a konyhát, a hálót, a fürdőszobát, a nappalit. Nem tudtunk betelni egymással. A végén azt mondta, ez jólesett. Hetekig vártam, hogy újra betoppanjon a stúdióba. Később hallottam, hogy külföldre költöznek a férje munkája miatt. Vártam volna egy búcsúéjszakát, persze soha nem jött el.”

A rock-Casanova

Gitárosként lehet a legjobban csajozni – tartja a mondás, és ezt Tamás (46 éves) is megerősíti. A befutott hazai rockzenekarban pengető, Jézus-arcú, derékig érő hajú, vagány megjelenésű férfi szert több oka is van, amiért a gyengébb nem bolondul a zenészekért, kiváltképp a szólógitárosokért. „A nők imádják a rosszfiúkat, a zenészekről is az az elképzelés él, hogy nagykanállal falják az életet: csajoznak, dorbézolnak, duhajkodnak. A kemény külső páncél azonban finom, érző lelket takar, hiszen enélkül nem tudnánk hangszeren játszani, alkotni. Sok fanatikus szerzünk pusztán azzal, hogy reflektorfényben vagyunk. A csajok nem begubózott, unalmas, töketlen férfira vágnak, hanem macsóra, aki élvezzi az élet ízeit, és akinek a fényében lehet fürdőzni. Egy rockzenész azzal a reménnyel kecsegtet, hogy vele nem lehet megöregedni, és minden nap Woodstock, ami nyilván nem igaz” sorolja a női rajongás mozgatórugóit Tamás. Ahogy nőtt zenekarának ismertsége, úgy terbélyesedett női holdudvaruk is. Ma már minden buli után csajok tucatja szabadul be az öltözőbe, hogy elcsábítsa a gitárost és társait.

„Egyetlen férfi sem tud nemet mondani arra, ha szexre éhes vadmacskák ráugranak. Korán nőszültem, huszonhat sem voltam, de amikor a budapesti éjszakába berobbant az együttesünk, belevettem magam a féktelen orgiákba. A feleségem pedig (jogosan) elhagyott” árulja el a rocksztár, aki ugyan szerelemből házasodott, mégsem tudta kezelni a változást: utolsó zenészből, akire rá se bagoztak a csajok, mára felkapott előadóművész lett. „Egy bulin, az utolsó számnál, három lány nekem esett, és letépte rólam a bőrnadrágomat. Miután lementem a színpadról, a falhoz nyomtak, és simogatni, csókolni kezdtek. Biztosan előre kitervelték, én meg hagytam, hogy minden a forgatókönyvük szerint alakuljon. Leápolásom után egész éjszaka kényeztettek: ettünk, ittunk némi drog kíséretében, majd újra vettük a jelenetet. Máskor szépségkirálynők, modellek kötöttek ki a hálószobámban, de voltam tetőtől talpig kivarrt, intimékszerekkel borított rocker ladykkel is. Kipróbáltam a legextrémebb figurákat a szexben, de bevallom, egyetlen lány arcára sem emlékszem, csak a nagyságrendre, körülbelül ezer nő fordult meg az ágyamban.” Azonban a nők rajongása a legtöbb esetben nem személyesen Tamásnak szól. Sokkal inkább az ismertségnek, sikernek, színpadnak, rivaldafénynek, amire udvarlás nélkül gyűlnek a pillangók.

Kiss Henrietta – Nők Lapja Psziché, 2016. 6. szám (70-73. oldalak) - részlet

Alaposan ráfázott egy spermadonor férfi, mert gyermektartásdíj fizetésére kötelezte a bíróság. Pár éve egy leszbikus kapcsolatban élő párnak szolgáltatott spermát, és ebből három gyermek született. A pár azonban hamarosan szétvált és a megszokott életszínvonal fenntartása érdekében az anya a lurkók svéd származású apjához fordult segítségért, de mivel az nem volt hajlandó fizetni, ezért beperelte őt. Mivel a gyermekek születésekor a férfi elismerte, hogy ő a gyermekek apja, a bíróság a tartásdíjigényt indokoltan látta, és annak megfizetésére kötelezte.

Úgy látszik, világunk feltartóztathatatlanul rohan a vesztébe. Több évezredes erkölcsi értékeinket lábbal tapossuk, az elállatiasodás, az önmagunkból való kifordulás folyamatát már semmi sem képes megállítani. A bomlasztás, a demoralizálás élén a liberalizmus gőzétől feszített agyú politikusaink állnak. Lássunk néhány példát áldatlan tevékenységükből:

A norvég keresztény templomokról eltávolították a keresztek, mert azok látványa sérti az illegális bevándorlók lelkét. Svédországban már nem csak a gyerekek, hanem a szülők nemét is titkolni kell. A svéd óvodákban **szülő egy**-nek és **szülő kettő**-nek kell szólítani az anyukákat és apukákat. A férfi vécékből a női egyenjogúságra hivatkozva leszerelik a piszoárokat, a középiskolákban pedig külön illemhelyeket állítanak fel azoknak a diákoknak, akik bizonytalanok a nemi identitásukat illetően. Svájcban már nők számára is nyitnak bordélyházakat. A német-svájci határon fekvő Leibstadt városában öt férfi „angyalok” néven nyitotta meg az első kuplerájt. A vállalkozás azonban csődbe ment. Na, nem a látogatók hiánya miatt, hanem a szolgáltatást nyújtók tapasztalatlansága követke-

tében. A nők által üzemeltetett kuplerájukban minden kurva tudja, hogy a kuncsaftoktól előre el kell kérni a pénzt, mert utólag már alkudoznak, vagy fizetés nélkül lelépnek. Nos, ez történt a hímrinygókkal is. A hölgyvendégek csak annyit fizettek a szolgáltatásért, amennyit jogosnak ítélték. Ez mindig alatta volt a kalkulált árnak. A gazdaságtalan üzemeltetés pedig az erkölcsi fertőbe süllyedt Európában sem lehetséges. A pénz, a profit istenítését egyetlen bürokrata sem helyteleníti, a Mammon imádását sehol sem tiltják.

Amerikában már régóta a Télapó hozza a karácsonyi ajándékokat. Európában ezt a szerepet a Mikulás fogja betölteni. Jézus Krisztus ugyanis egyre kevésbé kívánatos személy az uniós politikusok szemében. A British Airways utaskísérőinek és pilótáinak például tilos kereszt alakú medált hordaniuk, mert ez sértheti a más vallású alkalmazottak érzékenységét. Norvégiában is hasonló tiltást vezettek be a közszolgálati televízióban, miután a helyi muzulmán közösség vezetői tiltakozásba kezdtek, amiért a tévéhíradó adásában a műsorvezető a nyakláncán keresztet viselt. Ezt követően a Norvég Bevándorlási Igazgatóság utasítására a migránsok elhelyezésében segítséget nyújtó civilszervezetek és egyházak is eltávolították a keresztet, a Jézust ábrázoló festményeket és minden egyéb vallási szimbólumot a befogadó állomások helyiségeiből. Ahol ennek fizikai akadály volt, ott rongyokkal takarták el a keresztény szimbólumokat.

Szintén Norvégiában Drammen város önkormányzata kihirdette, hogy az idei karácsony nem marad el, de megváltoztatják a nevét. Mostantól téli vagy decemberi ünnepnek kell nevezni. A város iskoláinak olyan körlevelet küldtek, amelyben kategorikusan megtiltják az eddig hagyomány szerint megrendezett karácsonyi ünnepeket, és nem használható a „boldog karácsonyt” jókívánság sem feliratokon, sem szóban, sem bármilyen formában. Németországban újabban karácsonyi vásárok helyett mesevásárokat, illetve fényvásárokat rendeznek. A Mikulás is nagy átalakuláson ment át. A gyerekek kedvenc ajándékát az üzletekben már nem csokimikulás, hanem „sapkás ember” néven árulták. Szent Miklós nevére pedig még célozni sem lehetett, ha a gyerek megkérdezte, hogy ki tette a cipőjébe az ajándékot. 2017-ben a közösségi portálok arra kérték a nyugati országok polgárait, hogy boldog karácsony helyett boldog decembert kívánjanak egymásnak. Ugyancsak Norvégiában történt, hogy tavaly karácsonykor az ottani gyermekvédelmi szolgálat egy házaspártól elvette mind az öt gyermekét, mert azok keresztény dalt énekeltek az iskolában. Az ilyesmi mostanában vallási radikalizmusnak számít Skandináviában.

Az Unió fővárosában, Brüsszelben már évek óta tilos hivatalosan megemlékezni Jézus születéséről, a karácsonyról. Ehhez igazodva egy olasz iskola igazgatója tavaly betiltotta a karácsonyi ünnepséget. A karácsonyi koncertet pedig télkoncertre keresztelte át, amelyen a karácsonyi énekek kivételével szinte mindent elő lehetett adni. Bajorországban néhányan már nem elégednek meg a karácsony eltörlésével, a Biblia forgalmazását és olvasását is be akarják tiltatni. Két ügyvédjük hivatalosan is kérte a német családügyi minisztert, hogy sorolja a Bibliát azon könyvek közé, amelyek erőszakos tartalmuk miatt veszélyesek az ifjúságra nézve. Christian Sailer és Get-Joachim Hetzel érvelése szerint ugyanis a Biblia Isten akaratát dicsőíti, miközben olyan részeket tartalmaz, amelyeket háborzongató tartalmuk szempontjából nehéz lenne felülmúlni. A könyv népirtást, rasszizmust és gyűlöletet prédikál, valamint házasságtörők és homoszexuálisok borzalmas kivégzését írja le. Szereplői közül nem egy a saját gyermekét gyilkolja meg, és még sok más perverzció is megjelenik benne. Ezért a Bibliát a tiltott könyvek listáján kellene tartani egészen addig, amíg el nem távolítják belőle a vérszomjas és emberi jogokat sértő részeket.

Az iszlám országokból érkezett menekültekre való tekintettel Németországban tucatnyi város polgármestere úgy döntött, hogy nem állít karácsonyfát. Ha így haladunk a karácsonyi vásárt lebonyolító áruházakból is száműzik a fenyőfát. Miközben a karácsony ünneplését betiltották, a brüsszeli törvényhozók semmi kivetnivalót nem találnak abban, hogy Hollandiában szexuális szolgáltatással is lehet fizetni az autóz vezetői tanfolyamokon. Az ilyesmi az ország igazságügyi minisztériuma szerint sem illegális prostitúció. Így fizetni az órákért nem számít szexmunkának.

Bolyki Tamás – Hihetetlen magazin, 2016. június (70-72. oldalak) - részlet

Nemrég újabb botrány borzolta az egyelőre még keresztény Európa lakosságának idegeit. 2017 nyarán a svéd hatóságok megtiltották, hogy a gyermekek asztali áldást mondjanak, és a Bibliáról tanuljanak egy svédországi keresztény óvodában, mert szerintük az sérti az oktatási törvényt. A 2010-ben elfogadott oktatási törvény tiltja, hogy az iskolákban a tanítás vallási elemeket tartalmazzon. A törvény betartását tanügyi ellenőrök felügyelik, akik most már a tanórákon kívüli időt is figyelik.

Legutóbb az egyik vidéki óvodában tiltották meg az ebéd előtti imádságot. A svéd nemzeti televízió értesülései szerint a tanügyi ellenőrök azt kifogásolták, hogy a gyermekek ebéd előtt imádkoztak. A törvény zord örei biztosra akartak menni, ezért egyszerűen betiltották az „Ámen” szó használatát is az óvoda falain belül. Így mostantól a gyermekek ebéd előtt nem egy áldást, csak egy rímecskét mondhatnak el, amiben megköszönik a napot, az esőt és az ételt. Hogy kinek? Senkinek, mert Isten nevét már a keresztény tanintézetekben sem szabad kiejteni. Legalábbis a keresztény istenét nem.

A tanügyi ellenőrök a bibliai

témákat érintő beszélgetést szintén megtiltották, holott a hittanítást az oktatási törvény lehetővé teszi a vallási intézményekben. Megtiltották a bibliai témákról való beszélgetést is, annak ellenére, hogy a hittanítást, a hittanórákat a törvény engedi a vallási intézményeknél. Az óvoda működtetője egyébként az Üdvhadsereg egyik szervezete. A helyi önkormányzat oktatási vezetője szerint nincs szó az imádkozás betiltásáról, csupán arról, hogy szerintük a vallási tanúságtétel és a hittérítés nem megengedhető az óvodákban és az iskolákban. A kormány azonban azt engedi, hogy a muszlimok tömegesen imádkozzanak az utcákon és a gyerekek ezt nézzék. Tavaly karácsonykor a bürokraták betiltották az önkormányzati villanypóznák karácsonyi díszkivilágítását. Az ok, hogy a keresztény jelképek a muszlim bevándorlóknak rossz érzéseket keltenek, ami miatt nem érzik magukat otthon az országban. Most már csak az a kérdés, hogy a svédek otthon érzik-e magukat egy ilyen országban. Ha nem, ők is elkezdnek kivándorolni, mint a britek az Unióról leváló Angliából.

Megnyílt az első temető, amely Svédország növekvő ateista lakosságát fogadja be. Az ötlettel Josef Erdem, az ország központi részén található Borlänge városában rukkolt elő. Úgy gondolta, hogy hiányzik egy olyan temető, ahol az emberek maguk döntenek arról, hogy milyen sírkövük legyen. A férfi, aki Kurdisztánban nőtt fel megpályázta a területet, és meg is kapta a svéd egyháztól, akik a fenntartásáról fognak gondoskodni, de itt meg is áll a kompetenciájuk a hellyel kapcsolatban. Erdem nyilatkozatában elmondta, hogy mindenki maga dönthet a sírkövről, azzal az egy feltétellel, hogy vallási és nemzeti jelképek nem szerepelhetnek rajta. Az eddigi visszajelzések alapján ateisták és vallásos emberek egyaránt nagyon támogatták az ötletet. Az első jelentkezők már feltűntek, ami nem csoda, hiszen Svédország dobogós az ateizmus terén. A Gallup Intézet 2015-ös kutatása szerint a megkérdezettek 76 százaléka adta azt a választ, hogy nem vallásos.

Vészesen fogy az osztrák katolikus hívők tábora. A legfrissebb statisztika szerint komoly, már-már katasztrofális méreteket ölt az osztrákok elfordulása a katolikus egyháztól. Tavaly legalább 40%-kal nőtt a kilépők száma – ez 50-55 ezer személyt jelent. Az adatok közül hiányzik még a bécsi negyedik negyedév, és a tavalyi összesítés a menekülés fő okozójának helyszínéről, St. Pöltenből. Ilyen méretekre azok sem számítottak, akik sejtették, hogy az osztrákok ugyancsak a szívükre veszik a paptanárok és a szeminaristák homoszexuális kapcsolata miatt a St. Pölten-i papneveldeben kitört botrányt. A neheztelés akkumulálódik: 1995-ben (az azóta elhunyt) Hermann Groer⁴⁵ bíboros hasonló ügyei miatt 44 ezren léptek ki az addigi, évi 30 ezer körüli helyett. 1999-ben, az osztrák püspöki kar és Róma nézeteltérésének évében ismét ekörül volt a megcsömörlöttek száma, a mostani, 50 ezer feletti szám azonban minden eddigit felülmúl.

1991-ben még a lakosság 91%-a vallotta magát katolikusnak, 2003-ban ez az arány 70%-ra csökkent, s azóta kulminált az újabb botrány hatása. A kilépések hátterében egyéb okok is állnak, a szexbotrány sokaknál csak pont az i-re, vagy ürügy. A korszellem nem kerüli el a hívőket sem, sokan nehezményezik az egyház modernizálódásának halogatását, még többen kapzsinak tartják az Ausztriában kötelező járulékot kíméletlenül behajtó egyházat. A fiatalabb korosztály értetlenkedik – miért kellene havi díjat fizetnie, amiért vajmi kevés kézzelfogható szolgáltatást kap cserében. Az idősebbek anyagi helyzetük romlásával egyre kevésbé tudják megfizetni az évi átlag 70 eurós hozzájárulást. Manapság az emberek „válogatósabbak” – ismeri el a bécsi érsekség szóvivője. Jobban megnézik, milyen politikai pártba, szakszervezetbe lépnek be, pedig már csak a tagdíjfizetési kötelezettség miatt is az egyház csupán egynek tűnhet ezek közül. Sőt a legnagyobbak Ausztriában. Csakhogy az egyháznak valóban szüksége van a járulékra.

Elsőként a felső-ausztriai érsekség kongatta meg a vészharangot, közzétéve a veszteség konkrét adatát. Ebben a tartományban 560 ezer euró mínuszt jelent a plusz 8028 (36%) kilépő. Mit szóljon akkor Bécs, amelynek érseksége 9 hónap alatt 15 223 kilépési nyilatkozatot regisztrált? Az osztrák egyház ugyan mérhetetlen vagyonnal rendelkezik – csak az apátságokhoz tartozó erdőségeket 3,5 milliárd euró értékre becsülik – ám a különböző gazdaságok, köztük serfőzde, mezőgazdasági és turisztikai üzem, sőt benzinkút – bevétele viszonylag szerény. Nem egy jövedelme pedig nem is az egyházat, hanem valamelyik független rendet gazdagítja. Az egyház évi 420 millió eurós központi költségvetésének nagyobb része, 350 millió euró a tagdíjából jön össze.

Az éves kiadások egyébként nemcsak az egyházi feladatok finanszírozását, a papok fizetését fedezik, hanem az ingatlanok, a műkincsgyűjtemények karbantartását is innen kell előteremteni. Ez utóbbihoz persze van állami támogatás. Ausztriában az egyház és az állam szétválasztása teljes, közvetlen szubvenció nincs, ám az egyes reszortok költségvetésében szerepelnek az egyházi intézmények. Az egyház most visszaléptetési kampányt indított. A kilépőket személyes levélben kérdezik meg távozásuk okairól, beszélgetést ajánlanak. Nem szépítik a helyzetet. Minden egyes kilépés húsba vág – hangzik a hivatalosan is megfogalmazott vélemény.

Szászi Júlia – Népszabadság, 2005. január 21. (5. oldal)

Mostanában úgynevezett zaklatási ügyektől hangos a világsajtó. Férfiakat hurcolnak meg különböző, a múltban állítólagosan elkövetett szexuális túlkapásaik miatt. Színésznők, egyéb celebek állnak ki a nyilvánosság elé, hogy őket bizony egy-egy szerepért, fellépésért, hírnévért cserébe megkísértették, sőt a gonosz, befolyásos férfiak magukévá is tették. Egyébként az ő beleegyezésükkel. Minő borzalom... Az utólagosan immár áldozatszerepben tetszelgő hölgyek a történeteiknek azt a részét már nem domborítják ki, hogy szinte minden esetben adott volt a választás lehetősége. Vagyis mondhattak volna akár nemet is – igaz, ez esetben előfordulhatott, hogy nem ők, hanem egy talpraesettebb kolleginájuk kapta meg a hön áhított szereplési lehetőséget. Ilyen értelemben tehát szó sincs erőszakról, legfeljebb az lehet az elítélés tárgya, hogy egyes producerek és egyéb, befolyásos pozícióban levő férfiak csúnyán visszaélve hatalmukkal szexuális szolgáltatásokat igényeltek, és csak akkor csináltak az adott hölgyből valakit, ha azt meg is kapták.

⁴⁵ herman grör

Ősrégi szakma ez. Van, aki olcsóbban műveli, vannak, akiket a luxuskategória magasságában vas-kosabb összegekkel lehet megkapni. Az érintett színésznők és énekesnők az utóbbi kategóriába esnek, mert végül is arról van szó, hogy adódott számukra egy élethelyzet, és ők végül úgy döntöttek, hogy egy gyors numera nem állhat a vélt tehetségük, és így későbbi sikerük útjába. Aztán sok esetben kiderült, hogy talentumuk igen csekélyke, és így az átütő hírnév és az azzal járó dollármilliók is elmaradtak. De még ezt követően is csendben maradtak, ami nem csoda, hiszen szégyellték, hogy annak idején pusztán anyagi okokból adták oda magukat mindenféle filmipari hatalmasságoknak. Aztán démoni készítésre robbant a bomba, egyre-másra derülnek ki zaklatási esetek, és az egykori áldozatok felháborodva idézik fel 5-10-20 év távlatából a velük megesett férfiúi túlkapásokat... Eddig magukban hordozták a tömény galádságokat. Volt, aki egy szimpla fenéksimogatástól kapott 10 esztendeig tartó depressziót. De most aztán kipakol, és lám, kiderül, hogy a férfiak nagy része micsoda ösztönállat, mert csak arra tudnak gondolni; és ez maga a vérlázító és szégyenteljes állatiasság, a felsőbbrendű nők tárgyiasítása!

Eközben egyre több a zaklatási per a szürke hétköznapokban is. Az USA-ban immár büntethető, ha egy férfi hat másodpercnél hosszabb ideig néz egy nőt. Azért is be lehet perelni a primitív férfiállatot, ha netán udvarias akar lenni, és mondjuk egy étterem bejáratánál maga elé engedi a hölgyet, akinek csapja a szelet. Ez igazán felháborító, lealacsonyító! Nőként kezelni a nőket? A gender szekta máris teli torokból sivalkodik, középkori berögzülésekről, hímsovinizmusról, és persze a másik (és még több tucatnyi) nem elnyomásáról nyafognak. Lassan ott tartunk, hogy udvarolni sem lesz szabad, mert az bizony zaklatás, és egyetlen férfi sem vethet elismerő pillantást egy-egy (talán nem véletlenül) igen dekoratívan megjelenő hölgyre, mert az tárgyiasítás. Így a szegény, kiszolgáltatott nőszemély lélektelennek tekintett eszközzé degradálódik a férfiak szexuális játékában.

Értik, ugye? Akadnak olyan feministák, akik szerint már maga a férfi-nő szex is túrhetetlen, hiszen a férfi áldozatszerepre kényszeríti a nőt, beléhatol, bemocskolja, megalázza. Én mondom, ezek tényleg nem komplettek... Van ebben a megközelítésben valami elemi sötétség, valami megfoghatatlan, de jól érzékelhető aberráltság, ahogyan a gender lobbi most új témát találva (zaklatások, a férfiak egyébként természetyszerű közeledése a nőkhöz, stb.) megpróbálja továbbra is felhánytorgatni a nemi szerepek kérdését. És most új taktikát találva végül olyan helyzetet teremtenének, amiben már senki nem mer udvarolni senkinek, és még az is elképzelhetetlenné válik, hogy egy férfi kellő magabiztossággal egyértelmű ajánlatot tegyen a hölgynek, aki pechjére megtetszett neki. Micsoda undorító bűn, sóhajtanak fel egy emberként a gender lobbi lehangosabb szirénjei, akik érdekes módon szinte minden esetben finoman szólva is kevésbé előnyös megjelenéssel bírnak, így feltételezhető, hogy ők még nem igazán részesülhettek sem zaklatásban, sem udvarlásban, sem instant ajánlattételben...

Mi lehet a céljuk? Nos, a természetes társadalmi rend további felforgatása, megbomlasztása. A férfi-nő (rmondvacsínált) ellentét tovább mélyítése, a nemek közötti szakadék áthidalhatatlanná tétele. Azért, hogy ezzel is aláássák a család intézményét. Hiszen amennyiben szinte lehetetlenné válik férfi és nő között a normális kapcsolat, és a férfiaknak attól kell rettegniük, hogy a kiválasztottjuk akár egy félreérthető tekintet miatt is rommá perelheti őket, akkor kevésbé esélyes az, hogy a régi típusú kapcsolatok olyan elsősorban a liberálisok szerint elavult és primitív képződményekben teljesedjenek ki, mint a házasság és a család.

Körösztös György – Hihetetlen, 2020. november (95. oldal)

Lassan különködésnek számít a házasodás. A válás oka a házasság – fogalmazznak tréfásan a cínikus szociológusok. Nyugat-Európában legutóbb Belgiumban készült felmérés, mely szerint a királyságban négy házasságra három válás jut. Ez azonban csak az átlag. A nagyvárosokban ma már egy év alatt több válást mondanak ki, mint amennyi házasságot kötnek. Esküvő után a párok átlagosan alig öt esztendő töltenek együtt az oltártól a válást kimondó bírói ítéletig. Ma már több gyermek nevelkedik „csonka”, illetve ún. „átalakított” családban, mint amennyien édes szüleik közös otthonában. A még fél évszázada is mélyen katolikus Belgiumban ma már gyakorlatilag senki nem tartja szentségnek a házasságot. Sőt, a megkérdezettek óriási többsége hibának, bűnnek tekinti a megromlott házasságok kényszerű fenntartását. A kutatók szerint a házasságok felbomlásának fő oka, hogy megszűnt a nők kiszolgáltatottsága. A férfiakhoz hasonlóan egyre nehezebben és később szánják rá magukat az esküvőre.

A házasság, mint intézmény megítélése is megváltozott a közvéleményben. Ma már nem egyértelműen pozitív, sőt a kukkolótévé, az igénytelen „tömegkultúra” hatására az emberek többsége hajlamos idejétmúlt kötelemnek minősíteni. Csöndesebben mondják ki, hogy a férfiak számára lényegében megszűnt a házasságkötés egyik legfontosabb indítéka. Míg korábban esetinek számítottak, ma már életvitelszerűen, folyamatosan gyakorolhatóak az egyéjszakás kalandok. Akinek ez nem jön össze, annak kényelmesebb és olcsóbb megoldás a prostitúció. A tízmilliós Belgiumban legálább negyvenezer örömlány működik, lényegében szabadon.

Akad olyan, egyelőre túlzónak tartott előrejelzés, amely szerint a ma ismert, hivatalos házasság a század végére gyakorlatilag megszűnhet, vagy ritka furcsasággá válhat Európában. Ehelyett az emberek úgynevezett egyenrangú, tiszta (magánjogi szerződésben rendezett, ám állami „áldással” nem bíró) párkapcsolatokban élnek majd. Mintegy hatvanévnnyi felnőtt életük során átlagosan négy-öt különböző, hosszabb-rövidebb együttélést létesítenek a párok (azonos neműek is). Sőt, immár nem együttéléstről, hanem egymással éléstről beszélnek a szociológusok. Még túlzóbbnak tartott feltevések szerint visszatérhet a poligámia valamilyen formája is. A melegeknek a templomi esküvőről sem kell lemondaniuk. A svéd lutheránus egyház már szentesíteni is hajlandó a homoszexuális párok együttélését.

Népszabadság, Füzes Oszkár, 2004. július 13. (4. oldal)

Leszámolt az összes eddigi előítélettel egy német felmérés: Nem azért nem születik több gyerek Németországban, mert a nők karrieristák lettek, de még csak nem is azért, mert a házaspárok túl drágának tartják a gyereknevelést. Ennél prózaibb oka van: a megkérdezettek 44%-a arról panaszkodott, hogy nem talál megfelelő partnert, akivel családot alapíthatna. Voltak persze olyanok is, akik rút materiális okokra panaszkodtak. 40% például úgy látta, hogy a gyerekáldás munkahelyi bizonytalanságot okozna, közel 30% pedig a költségeket sokallta, de csupán 9%-a állította, hogy azért

nem szül, mert kevés a bölcsőde és az óvoda. Holott a kutatók már évek óta a gyerekellátás hiányosságait kiáltották ki főbűnösnek, mondván, hogy a nők így képtelenek összeegyeztetni a munkát a családdal.

A kutatók most tanácstalanul állnak az új helyzet előtt, mert randevúk megszervezésében mégsem segíthetnek az állampolgároknak. A német állam amúgy rendkívül gyerekbarátnak tartja magát. Igaz, óvodákat nem nagyon létesít, de évente 150 milliárd eurót költ családtámogatásra. De a gyerekek száma mégis csökken, egy német nő ma már átlagban csupán 1,29 lurkót vállal, az egyetemet végzettek 40%-a pedig egyáltalán nem szül. A németek irigykedve tekintenek Franciaországra, ahol – szerintük – az ingyenes óvodáknak és bölcsődéknek köszönhetően ismét nő a születésszám. Kiderült ugyanakkor, hogy a pusztán anyagi támogatás csak ideig-óráig hoz eredményt: Svédországban csupán rövid ideig tartott az a babyboom, ami az egyéves, jövedelemfüggő gyermeknevelési segély bevezetését követte. Amerikában ezzel szemben se ingyenes óvoda, se gyermeknevelési segély, mégis több gyerek születik, mint Európában.

A német kutatók arra a következtetésre jutottak, hogy a tradicionális anyaszereppel lehet gond. A (nyugat)németeknél éppúgy, mint a mediterrán országokban, az anyának elsősorban a gyerek mellett volt a helye. Abban a pillanatban, amikor a nő ezen változtatni akar, kivívja a társadalom ellenszenvét: ha óvodába adja a gyermekét, akkor kegyetlen anya, ha nem szül, nem is nő. Ha meg otthon marad, lustának bélyegezik. A dilemmát sokan úgy oldják meg, hogy akkor inkább nem szülnek – pláne, ha még megfelelő férfit sem találnak.

Inotai Edit – Népszabadság, 2005. január 14. (21. oldal)

2004 őszén ellentmondásos döntést hozott a westminsteri parlament alsóháza. A gyermekekről szóló, hamarosan életbe lépő törvény részeként szavazásra került sor a gyermekek megverésével kapcsolatban. A képviselők nagy többséggel elutasították azt a javaslatot, mely teljes mértékben eltiltotta volna a szülőket a legapróbb fizikai büntetéstől is. Elfogadták viszont a kormány által beterjesztett verziót, mely minden olyan pofont, ütést megakadályoz, amely „látható nyomot hagy a bőrön, vagy lelki traumát okoz”. A gyermekverés jogi megítélésének pontosítása azért vált szükségessé, mert az eddigi, 1860 óta érvényben lévő szabályozás lehetővé tette, hogy a testi fenyegetést alkalmazó szülők az „elfogadható büntetés” elvére hivatkozva védjék meg magukat a bíróság előtt. A jövőben viszont a „tényleges testi sérelmet” okozó szülőket akár öt évre is bebörtönözhetik.

A parlamenti döntést több oldalról is támadják. A brit egészségügyi bizottság elnöke, David Hinchcliffe⁴⁶ szerint a kompromisszum azt jelenti, Nagy-Britannia megsérti az ENSZ Gyermekjogi Konvencióját, illetve az Európai Emberi Jogi Konvenciót. A rendőrség attól tart, hogy a legapróbb bizonyíték alapján – például, amikor egy türelmét vesztett szülő arcul csapja gyermekét a szupermarketban, és annak elvörösödik az arca – feljelentések áradata indul el, elvonva a kapacitást a súlyosabb bűnügyektől. Tony Blair⁴⁷ kormányfő távol maradt a szavazástól, de korábban kijelentette: három idősebb gyermekét egyszer-egyszer meglegyintette, a most négyéves Leót azonban soha nem büntette testi fenyegetéssel.

R. Hahn Veronika – Népszabadság, 2004. november 4. (23. oldal)

Angol kutatók kimutatták, hogy a házimunka jelentősen csökkenti a mellrák kockázatát. Több mint 200 000 asszonyt vontak be a vizsgálatba 9 európai országban, és egyértelműen kiderült, hogy minden testmozgás közül a házimunka csökkenti leginkább a mellrák veszélyét. Ez a megállapítás mind a fiatal, mind a klimax utáni hölgyekre igaz. A kutatók ezt az eredményt azzal magyarázzák, hogy a közepesen megterhelő és rendszeres testmozgás a leghatásosabb a szervezet karbantartásban. Sokkal hatékonyabban védi az egészséget, mint a nagy megterheléssel járó alkalmankénti tornagyakorlatok.

⁴⁶ dévid hincsklif

⁴⁷ toni bler

Betört a kultúra a balkánra. A minap meglepetésszerűen szembesültünk azzal, hogyan kell (kel-lene) emberhez méltó módon viselkednünk. Kósza mendemondák alapján értesültünk róla, hogy a nyugati országokban a polgárok nem csak a saját, hanem a honfitársaik javaira is figyelnek. Ha Angliában egy állampolgár észreveszi, hogy valaki kárt okoz másoknak, vagy bűncselekményt kö-vet el, rendőrként fellépve le is tartóztathatja. Felszólíthatja, hogy kövesse, és bekíséri a legköze-lebbi rendőrsre. Nálunk viszont az a szokás, hogy az emberek nemhogy az idegenekkel, de a köz-vetlen szomszédjukkal sem törődnek. Nyugodtan kárt okozhat bárki bárkinek; nem kell attól tartani, hogy ezért valaki felelősségre vonná. Ezért nagy megrökönyödést okozott annak az angol férfinak az eljárása, aki szokatlan módon állított meg egy kamiont.

Az újsághír szerint a hűtőjére fekvő akadályozta meg egy kamion továbbhaladását az az angol férfi, aki ily módon fejezte ki neheztelését azért, mert a sofőr járművével leszakított egy kábeltévé-vezetékét. A tulajdonos integetése ellenére nem állt meg, hanem a kár elismerése nélkül továbbhaj-tott. Az esetet látva angol vendége azonnal cselekedett. Ennek következményeként a 21-es út for-galma körülbelül egy órára leállt a kamion hűtőjére kapaszkodott brit férfi miatt, mivel jó ideig nem akadt senki a környéken, aki a testbeszédén kívül angolul is értett volna. A magyar kamionos Hat-van városában elhaladt a ház előtt, ahol az angol úr vendégeskedett, s eközben leszakította a kábel-tévé vezetékét. Bár észlelte a balesetet nem állt meg, hogy elismerje az okozott kárt. Ekkor a brit robogójára pattant, megelőzte a városi utcákon nehézkesen kanyargó járművet, és – mivel máskép-pen nem volt képes jobb belátásra bírni a sofőrt – felkapaszkodott a kamion hűtőjére. A helyszínre érkező rendőrök egy alkalmi tolmács segítségével ellenére is nehezen értették meg, minek köszönhető a nem mindennapi útakadály. Aztán colstokot ragadtak, lemérték a jármű magasságát, és megállapí-tották: valóban leszaggathatta a kábelt. Az igazságérettől fűtött brit csak ekkor volt hajlandó el-hagyni különös tartózkodási helyét. Ezt követően a rend őrei eljárást indítottak a kamionsofőr ellen, károkozás címén. Az angol férfival azonban nem tudtak mit kezdeni. Annyira meglepődtek az eljá-rásán, hogy nagy zavarukban őt is letartóztatták a közlekedés veszélyeztetése miatt.

Népszabadság, 2004. július 9. (20. oldal)

A terrortámadásoktól való félelem miatt a jegyek fele kelt csak el az athéni olimpián. A félelem hivatalos részről is megnyilvánult. Patriot rakétákat telepítettek a város köré, és helikopterek, vala-mint AWACS-felderítő gépek köröztek a sportcsarnokok s stadionok felett. Ide jutott a világ. Az új-kori olimpiák eredménygyárrá váltak. A sportolók már nem vesznek részt az olimpiai játékokon. Túlnyomó részük nincs ott se a megnyitó ünnepségeken, se a záró gálaműsoron. A verseny időpont-jára utaztatják ki őket, és 1-2 nap múlva már mehetnek is vissza. A teljesítményhajsza következmé-nye a doppingszerek használata is. Ezen a téren mi kiemelkedő eredményt értünk el. A 2004-es athéni olimpián két aranyérmet is szereztünk a „doppingbajnokságon”. Hónapokon keresztül velünk foglalkozott a sportvilág. Szégyenünket tetézte az aranyérmek visszaadása körüli huzavona. Ez a botrány arra is rámutatott, hogy bukni már tudunk, de veszíteni még nem.

Stacey Wherman Feeley először azt hitte, kislánya csak játszik. Gyorsan meg is osztotta a képet a Facebook-oldalán, hogy férje is lássa. Az apja azt gondolta a kép, ami kislányáról készült, épp olyan cu-ki-vicces, mint a többi. Aztán kiderült, mi áll a jelenet háttérében. Az amerikai anyuka azt mon-da, rögtön a telefonja után nyúlt, mikor meglátta, hogy kislánya a vécédeszka peremén egyensúlyo-zik, mert viccesnek találta a pillanatot. Csak jóval később tudta meg, hogy a bemutató apropója tulaj-donképpen egyáltalán nem cu-ki, és még csak véletlenül se vicces. Sőt! Ami azt illeti, egészen szívszag-gató. Az óvodás kislány ugyanis egy óvodai gyakorlat keretében azt tanulta meg, mit kell tennie ak-kor, ha fegyveres támadó ront be az épületbe, és néhányan a vécében ragadnak. Összetört az anyuka, mikor megtudta, miért állt hároméves lánya a vécédeszkára. Stacey ezt hallva úgy döntött, kiegészíti Facebook-posztját, amit eredetileg gyermeke apjának szánt, és ezt írta:

„Ahogy megtudtam, hogy a lányom miért csinálta, amit csinált, az egész jelenet ártatlansága elillant. Arra kérem a világ politikusait, vessenek egy pillantást erre a fotóra. Tényleg ilyen jövőt szánnak a gyermekeinknek, az unokáinknak? Hogy alig háromévesen óvodai mosdókban bujkáljanak és vécédeszkákon egyensúlyozzanak? Szeretném, ha a hatalmon levők látnák, hogy a döntéseiknek következményei vannak, hogy mi ezen a bolygón mindannyian ez alapján éljük az életünket.”

Stacey azzal zárta nyílt levelét, hogy ő, kertvárosi anyukaként nem tudhatja, hogyan kell megoldani a világ problémáit. De azt viszont pontosan tudja, hogy nem akarja, hogy gyerekeknek a jövőben deszkákon állva kelljen gyakorolni.

A világ legokosabb nője nem talál munkát Bulgáriában.

A háromgyerekes anya több diplomával és három tudományos fokozattal rendelkezik. Az elmúlt 44 évben közgazdaságtantól a pedagógiáig sok mindent tanult bulgáriai és brit egyetemeken, mégis még áruházi eladónak sem akarják alkalmazni. A hölgy képzettsége és 200-as IQ-ja révén nemrégiben nyerte el a világ legokosabb nője címet.

A brazil tévé egyik műsorában bemutatottak egy írástudatlan péket, akit felvettek a Rio de Janeiró-i jogi karra. A 27 éves Severino de Silva csak a hecc kedvéért ment el a magánegyetem felvételi vizsgájára, és a kapott tesztlapokon különböző sorrendben beikszelte az A, A, C, D és E válaszokat. A blöffölés bejött, sőt a tesztkérdésekkel olyan pontszámot ért el, hogy felmentették az esszéfogalmazás alól, ahol azonnal kiderült volna a turpisság. A fiatalember nagyon büszke a teljesítményére. A sikeren felbuzdulva elhatározta, hogy megtanul írni és olvasni. Most ugyanis analfabéta. Csak a nevét tudja leírni. Ez az eset is egyértelműen bizonyítja, hogy mennyit ér a tesztvizsga. Nemsokára hozzá nem értő szakemberek fogják elárasztani a világot. Ez az eset számunkra is figyelmeztető lehet. 2005-ben az Oktatási Minisztérium az „esélyegyenlőség” jegyében megszüntette az egyetemi és főiskolai felvételi vizsgákat. Sőt a felvételi elbeszélgetéseket is megtiltotta, hogy a felsőfokú intézményeknek esélyük se legyen arra, hogy szakmailag rátermett diákokat vegyenek fel.

Svéd pszichológusok 423 idős házaspár életét figyelték meg 5 éven keresztül. Ezalatt rengeteg kérdésre kellett válaszolniuk. Közöttük szerepelt az is, hogy: „Szoktak-e ajándékot venni vagy segíteni a rokonaiknak, ismerőseiknek, szomszédaiknak.” Vigyáztak-e a szomszéd gyerekeire, megjavították-e a kerítését, távollétében meglocsolták-e a virágait, lenyírták-e a fűvet a kertjében. Arról is be kellett számolniuk, hogy maguk igénybe vettek-e ilyen szolgáltatásokat. 5 év után a vizsgálatban részt vevő 846 személyből 134 eltávozott az élők sorából. Az életviszonyaikkal kapcsolatos statisztikai számítások eredményei nem különböztek a hasonló felmérések adatitól. Egy adat azonban feltűnően kirítt a többiből. Azok közül, akik soha, senkinek nem segítettek; akik egész idő alatt csak magukkal törődtek, kétszer annyian haltak meg, mint az önzetlen segítőkész emberek csoportjából. Érdekes módon nem találtak különbséget azok halálozási rátája között, akik sem nem adtak, sem

nem fogadtak el segítséget; és azok között, akik nem segítettek senkinek, de elfogadták a felajánlott segítséget. A kutatók ebből azt a következtetést vonták le, hogy a másokkal való kapcsolataink során nem az számít, hogy mit kapunk, hanem az, hogy mit adunk. Úgy látszik, hogy a segítőkészség, az adakozás sokáig életben tartja az embereket. Talán Isten akarja, hogy hosszú ideig éljenek, hogy minél tovább segítsék a világot.

Szégyenében életét vesztette egy férfi Japánban. A 49 éves magányos banki alkalmazottnak lejárt a munkaszerződése, amit a gazdasági válságra való tekintettel nem hosszabbítottak meg. Egy év után elfogyott a megtakarított pénze, ezért éhen pusztult. Mikor rátaláltak teljesen üres volt a hűtőszekrénye és a gyomra. Az ilyen halál egyáltalán nem ritka a távol-kelet országban. Japánban sok munkanélküli annyira szégyelli a kinasztottságát, a társadalomból való kirekesztését, hogy nem veszi igénybe az állami segítséget. Inkább éhen hal.

Másfél évig tévezett egy halott Brüsszelben. A halottkém vizsgálatok szerint egy 70 éves férfi 2002 őszén szenderült jobblétre, miközben nézte a tévét az ágyából. Szomszédai azt hitték, hogy beköltözött egy szociális otthonba, ezért nem nyitották rá az ajtót. Halálát akkor fedezték fel, amikor a ház előtt focizó gyerekek másfél év után véletlenül berúgták a labdát az ablakán.

A New Scientist tudósítása alapján a Föld legtűrőképesebb élőlény a medveállatka. A fél milliméternél is rövidebb medveállatka nevét arról kapta, hogy mikroszkóp alatt vizsgálva pufóknak látszik. Nyolc lába van, és úgy néz ki, mintha páncél borítaná. Fantasztikus adottsága, hogy $-270\text{ }^{\circ}\text{C}$ -os hidegben és $+150\text{ }^{\circ}\text{C}$ -os melegben is életben marad. Elviseli a röntgensugarakat, a radioaktív sugárzást, a vákuumot és a legmélyebb óceán mélyén uralkodó nyomásnál hatszor nagyobb légnyomást is. Normál körülmények között a tetőcsatornában és az utcakövek repedéseiben él. A vízhiány sem árt neki. Azt követően is sikerült életre kelteni őket, hogy egy múzeum gyűjteményében száz évig szunnyadtak száraz mohában. Ezt az teszi lehetővé, hogy ilyenkor testük térfogata 50%-ra csökken, és majdnem teljesen kiszáradnak. Emiatt szervezetükben nem tudnak megtelepedni a vírusok, baktériumok és a különféle szövetromboló gombák. Kedvező körülmények közé kerülve, vízhez jutva aztán megduzzadnak a szöveteik, és életre kelnek.

Még hogy holt nyelv lenne a latin? A Horatius és Cicero anyanyelvét a ma napig hivatalosként használó katolikus egyház szerint semmiképp sem. Ezt nyomatékosítandó, a Szentszék kiadója, a Libreria Editrice Vaticana⁴⁸ egy új, mintegy 15 ezer címszavas szótárt jelentetett meg, amelyben a modern élet kifejezéseit gyűjtötte össze. Azokat, amelyek még nem léteztek a Római Birodalom 476-ban történt összeomlásakor. A Lexicon Recentis Latinitas⁴⁹ című kétkötetes latinolasz szószedet, amelyet egy korábbi szótár kiegészítőjeként készítettek el, a többi között arra talált választ, hogy hogyan nevezte volna Julius Caesar, mondjuk, a videotelefont (*telephonium albo televisifico coniunctum*)⁵⁰, a doppingolást (*usus agonisticus medicamenti stupefactivi*)⁵¹ vagy a csúcsporgalmat (*tempus maximae frequentiae*)⁵².

A vaskos opust csak részben szánták azoknak a fordítóknak és nyelvtanulóknak, akiknek mindennapos fejtörést okoz a mai élet sajátosságainak a latin nyelvbe való átültetése: az elfogadott szakkifejezések hiánya nagyban akadályozta a pápai enciklikák szabatos megfogalmazását is. A mű alap gondolata attól a nyelvőrző Latin Alapítványtól származik, amelyet VI. Pál pápa a hetvenes

⁴⁸ libréria editricse vatikáná

⁴⁹ lekszikon recentisz latinitasz

⁵⁰ tekefónió álbun televízifikó konjunktum

⁵¹ uszus agonisztikus medikámenti sztupefakti

⁵² tempusz maximá frekvenciá

években hozott létre, miután a II. vatikáni zsinat nyomán a katolikus templomokban latin helyett a nemzeti nyelveken kezdtek el misézni. A különös kifejezésgyűjtemény megtalálta az FBI (*officium foederatum vestigatorium*)⁵³ és Interpol (*publicae securitatis custos internationalis*)⁵⁴ megfelelőjét, de a latinosok ezentúl nem lesznek útmutató nélkül, ha olyan kifejezéseket akarnak lefordítani, mint a videokölcsönző vagy a mosogatógép. Az érintettek úgy érzik, hogy a kiadvány nem lesz „liber maxime divenditus”⁵⁵ avagy „liber venditissimus”⁵⁶ – azaz bestseller – , mert az ára 100 euróra rúg. A szerkesztőbizottságot azonban ez nem aggasztja, s most egy új kötetten dolgozik, amely a komputertizációval kapcsolatos kifejezéseket gyűjti egybe.

Az adóbehajtás sajátos módját vezették be az indiai Radzsahmundi városában. Miután a helyi vállalkozók már 50 millió rupia (több mint 200 millió forinttal) tartoztak az önkormányzatnak, a város vezetői dobosokat béreltek fel, akik az adósok háza elé állva éjjel-nappal püfölték a hangszerüket. Nem kellett sokáig dobolniuk, mert már az első héten 18%-kal csökkent a köztartozás. Az adóbedobolás eredményessége láttán más települések vezetői is gondolkodnak a bevezetésén.

A nyugati világban sem ismeretlen ez a fajta ösztökélés. Az angol módszer szerint a magánnyomozó cégek oly módon bírják adósságrendezésre a fizetés alól kibúvókat, hogy a nap 24 órájában jellegzetes, „adósságbehajtó” feliratú öltözékben kísérik őket. A két megtermelt marcona férfi fizikailag nem inzultálja az adóst, csak diszkrét nyomást gyakorol rá. Miután senki sem szereti, hogy mindenhová követik a kompromittáló feliratok, ez a módszer nagyon hatásos. Az ügyfelek túlnyomó része néhány nap után megkapja a pénzét, az adós renkezi tartozását.

Néhány brazil börtönben ludakkal helyettesítették az elektronikus jelzőrendszert. Nagy sikerrel, mivel teljesen megszűntek a fogolyszökések. Amióta a Paraíba folyó völgyében található négy intézetben hadrendbe állították a szárnyasokat, egyetlen rabnak sem sikerült illegálisan elhagynia a börtönt. A szárnyasokat közvetlenül a börtön fala mellé telepítették, és valahányszor elhalad valaki a fal mellett a ludak örült zajt csapnak.

Népszabadság, 2004. december 2. (22. oldal)

Egy coloradói farmernek 517 dolláros pénzbírságot kellett fizetnie saját felesége elveréséért. Az összegből 500 dollárt tett ki a tettlegességért járó büntetés, 17 dollár pedig „vigalmi” adó volt. A farmer ugyanis azzal kérkedett a bíróságon, hogy szórakozásból verte agyba-főbe a nejét.

Már nem csak Amerikában alkalmazzák a nevelő célzatú büntetéseket. Az uruguayi bíróság 300 könyv elolvasására kötelezett egy tolvajt, aki 300 kilogramm sajtot lopott. Sumákolni nem lehet, mert a bűnösnek minden könyvről essét kell írnia, és le kell adni a helyi rendőrségen.

2005. december 6-án egy sereg antitélapó lepte el Új-Zéland fővárosát. Aranyvasárnap több mint 40 télapó fosztogatott Wellington belvárosában. Bántalmazták a biztonsági őreket, sörösüvegeket hajigáltak, és még egy karácsonyfára is „rátámadtak”. Az egyik üzlet alkalmazottja így panaszkodott a rendőröknek:

– Beléptek a boltba, és azt mondták: Boldog karácsonyt! Aztán elkezdtek nyíltan lopkodni.

⁵³ officium föderátum vesztigatórium

⁵⁴ pupliká szekuritátisz kusztosz internacionálisz

⁵⁵ liber maxime divenditusz

⁵⁶ liber venditissimusz

A hatósági vizsgálat során kiderült, hogy a garázdalkodás szervezett akció volt. A télapónak öltözött csoport így tiltakozott a karácsony elüzletiesedése ellen.

Egy winniepegi kisgyerek az otthoni telefontal játszott. Összevissza nyomogatta rajta a gombokat, míg véletlenül bepötyögte rajta a 911-es számot⁵⁷. Mivel az alig két éves kisgyerek nem tudta elmondani mi a baj, a segélyhívó központban bűncselekményre gyanakodtak. Nyomban értesítették a rendőrséget. Amikor a helyszínre érkező rendőrök becsengettek az ajtón, a szülők igencsak meglepődtek. Kiderült, hogy a gyermek apja egy börtönből szökött bűnöző, akit régóta köröznék. Mivel már nagyon hiányzott neki a családja, egyszer meglátogatta őket. A gyerek éppen akkor játszott a telefontal. A véletlen bejelentés után már nem volt nehéz elfogni.

Egy kínai iskolában kísértettel riogatták egymást a gyerekek, ami tragédiához vezetett. Szecsuan tartományban a diákok lefelé mentek az iskola lépcsőjén, amikor váratlanul kialudt a villany. Az egyik tanuló tréfából elkiáltotta magát, hogy itt vannak a kísértetek. Emiatt pánik tört ki, és menekülés közben a rémült gyerekek agyontaposták egymást. A tragédiának 8 halottja és 46 sebesültje volt.

Jobb sorsra érdemes mérnökeink karóráként hordható kocsmajelzőt fejlesztettek ki Nagy-Britanniában. Az elektronikus tájoló meghatározza az italozni vágyó helyzetét, azt továbbítja a felette levő GPS (Globális Helymeghatározó) műholdnak, amelyről pillanatokon belül visszaérkezik a négy legközelebbi kocsmacíme és elérhetősége. A készülék a hazafelé vezető út megtalálásában is segít, amelyre sok esetben nagyobb szükség van, mint a kocsmába vezető út mutatásában. Azt azonban nem tudja megállapítani, hogy a lumpoló hány pint sörre van hitelesítve. Ezért lehet, hogy már csak négykézláb tud hazamenni. Máshol sem képesek értelmes feladat okkal ellátni a mérnököket. Ezért egy amerikai kutatóintézet speciális lábbelit fejlesztett ki az örömlányok számára. A topánok talpába műholdas helymeghatározó készüléket építettek, így nyomon követhető, hogy az éjszakai pillangók éppen hol „teljesítenek szolgálatot”. A japán fejlesztők is nagyon unatkozhatnak, mert újabban semmire sem használható idétlen termékekkel állnak elő. A Rolly nevű csodakütyü fejlesztési költségének egytizedéből rekonstruálni lehetett volna a Tesla-konvertert. Ebben a világban azonban csak ostobaságokra, baromságokra van pénz, a természet megmentésére senki sem áldoz egyetlen centet sem. Mellesleg ez a termék az emberiség figyelmének helytelen koncentrálódását is bizonyítja. Amíg civilizá-

- Tudod Sanyikám, én dzsípíeszkes célnavigációs készülék nélkül már el sem indulok sehová!

⁵⁷ Az Egyesült Államokban ez a segélyhívó száma

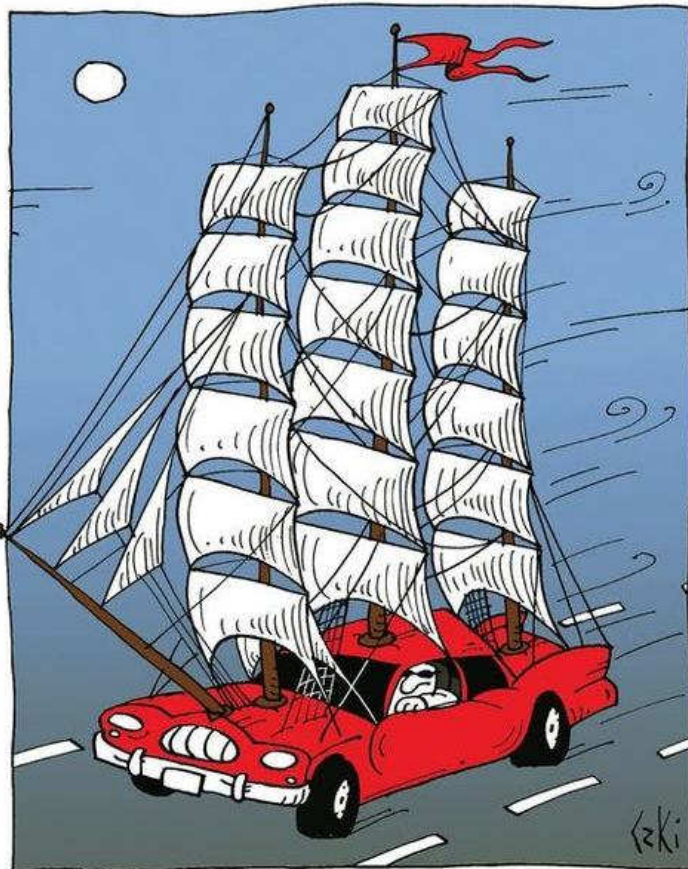
ciónk jelenlegi mélyrepülése szinte senkit sem érdekel, ezt a hülyeséget eddig 16 millióan nézték meg a YouTube-on.⁵⁸

Mivel nem tudunk, illetve nem akarunk előre fejlődni, hát visszafelé haladunk. A Lockheed-Martin repülőgépgyár tervezői kidolgozták egy 4000 személyes utasszállító léghajó tervét, amely két futballpálya méretű. Hossza 270 méter, és 71 méter magas lesz. Alsó, könnyűszerkezetes részén helyezik el az utasokat, vagy az 500 tonnányi teherárut. A járművet a két oldalára szerelt 2-2 légszűrővel hajtja előre max. 100 km/h sebességgel. Bár az Aircraft kerekekkel is el van látva, üzemeltetéséhez nincs szükség kifutópályára. A hajtóműveket fel- és leszálláskor függőleges helyzetbe lehet forgatni, így a motoros léghajó a hagyományos léghajókhöz hasonlóan fog közlekedni. A felhajtótér az utastér feletti hatalmas ballonba zárt héliumgáz szolgáltatja.

Ha így haladunk tovább, a következő állomás a szélvitorlával szerelt gépkocsi lesz. Miután környezetkímélő megoldásról van szó, kifejlesztéséhez állami támogatást lehet kérni. Valószínűleg vevő is lesz rá, mivel a szél ingyen van. Aki azt hiszi, hogy ez az ostobaság egyetlen fejlesztőnek sem jutna eszébe, nagyon téved. Nem csak eszükbe jutott, hanem ki is fejlesztették az első szél-turbinás autót. A Stuttgarter Egyetem hallgatói szerkesztettek egy Ventomobil nevű járművet, amelyet szélturbina hajt. Az autó tetőjére szerelt háromlapátos szélturbina forgó mozgását kardántengely viszi át a hátsó kerekre. Ezzel a járművel már díjat is nyertek. Az Aelus Race 2008-as versenyén első helyezést értek el. A tudósítás azonban arról nem szól, hogy mit csinálnak vele, ha nem fúj a szél. Mivel fejlesztőink továbbra sem találtak maguknak értelmes elfoglaltságot,

⁵⁸ Webcím: <https://www.youtube.com/watch?v=CRAcYy7JSYk> Lejátszásához a Flash player program szükséges, ami automatikusan elindul. Ha a hang nem hallható, akkor az integrált hangkártyát telepíteni kell. Ennek módja a „Szövegszerkesztési ismeretek” című könyvem II. kötetének: **A zenehallgatás feltételeinek megteremtése** című rovatában található. Webcím: <http://kunlibrary.com>

ezért feltalálták az okos hajkefét is, amely gyorsulásmérő és egyéb szenzorokkal méri, ha a kefézés túl erősen történik.

A tudósok azért nem hisznek a csodákban, mert ez csak úgy lehetséges, ha felborul a természet rendje. Mivel ez nem fordulhat elő, így csodák sincsenek. Mostanában azonban mind gyakrabban derül ki, hogy a csodákat olyan természeti törvények idézik elő, amelyeket eddig nem ismertünk. Így igenis léteztek csodák, és némelyiknek már a fizikai alapjait is megmagyarázták. Nemrég arról számolt be a New Scientist, hogy a Tokió Egyetem két fizikusa különösen erős mágneses teret idézett elő egy vízszintesen elhelyezett kémcsőben, mely nem volt teljesen megtöltve vízzel. A víz a kémcső végeibe tódult, középen száraz részt hagyva. Az 1994-ben felfedezett jelenség azért jött létre, mert a víz enyhén diamágneses anyag, amit taszít a mágnes. A megfigyelt jelenséget „Mózes effektusnak” nevezték el. Az igazi felfedezés azonban csak ezután következik, majd ha rájövünk, hogy ennek a jelenségnek semmi köze sincs a mágnesességhez. Isten nem mágneses térrel választotta ketté a Vörös-tengert, mert ehhez iszonyúan erős mágnesre lett volna szükség. A teremtő a közegellenállás törvényét használta erre a célra. Összesűrített éteri részecskékből falat emelt a kétváltasztott víztömegek közé. A víz szétválasztását is sűrített éteri sugárnyalábbal végezte, amit a megfigyelők erős szélnek véltek. Ebben nem is tévedtek, mert a koncentrált éter a levegőmolekulákra is hat, a légrétegeket is odébb tolja, megmozgatja.

A világ globalizálódása

Fokozott intenzitással folyik a Nyugat és a Kelet egymáshoz igazodása, a munkabérek kiegyenlítődése. A rendszerváltás utáni évtizedben a multinacionális vállalatok tömegesen telepítették át gyárait Kelet-Európába. A munkaerő iránti fokozott kereslet azonban megnövelte a munkabéreket ebben a régióban is. Megemelkedett a minimálbér, ezért a multik továbbköltöztek Kínába és Indiába. Ott a kelet-európai munkabérek felét kell csak fizetni a munkásoknak. Jelenleg a kelet-európai munkás egyötödét keresi a nyugat-európainak, a kínai munkaerő viszont az egytizedével is beéri⁵⁹. Legalábbis egyelőre. Tíz év múlva azonban a kínai átlagfizetés el fogja éri a kelet-európaiakat, a nyugati fizetések pedig csökkenni fognak. Az életszínvonal nivellálódni fog.

A keresetek kiegyenlítődése természetesen nem tetszik mindenkinek. Ez ugyanis a nyugati országok munkavállalói számára jelentős életszínvonal-csökkenést eredményez. Munkabérének csökkenésbe viszont senki sem törődik bele szívesen. A németek oly módon próbálják áthidalni ezt a problémát, hogy iparvállalataik helyben tartása érdekében nem a munkabéreket csökkentették, hanem a munkaidőt növelték. A 35 órás munkahetet felemelték 40-re. Most ugyanazért a munkabérért 5 órával többet dolgoznak hetente. A német kancellár azonban nem tartja kizártnak, a 45, sőt az 50 órás munkahét bevezetését sem a későbbiekben. A közigazgatásban is megindult a visszarendeződé. Alig hogy kiharcolták a közalkalmazottak a 40 órás munkahetet, már meg is szűnik. A bajor miniszterelnök bejelentette, hogy 2004 szeptemberétől visszaállítják a 42 órás munkahetet a közszolgálatban. A szakszervezetek rettegnek tőle, hogy a két példa követőkre talál országsszerte, és foggalkörömmel harcolnak a 35 órás munkahétért. Tiltakozásuk azonban süket fülekre talál. Az általános felháborodás lecsendesítése érdekében a politikusok felhívták a figyelmet arra, hogy az uniós jogszabályozás 60 órában maximálja a heti munkaidőt, és ez Németországra is érvényes.

Az európai országok tehát egyelőre kerülnek az életszínvonal-csökkentés útját. Amerikában azonban már megindult a munkabércsökkenés. A texasi Nacogdochesben és az idahói Twin Fallsban a helyi lakosok 7-8 dolláros órabéréért, a feldolgozóipari átlag kevesebb, mint feléért is örömmel vállalták a három műszakos munkát. Az ok a kiszolgáltatottságuk. A környék tele van elhagyott üzemszarnokokkal, raktárakkal, sehol sem találnak állást. Korábbi munkáltatóik áttelepültek a Távol-

⁵⁹ A kínai munkások jelenlegi bére: 70-80 euró (18-20 ezer forint).

Keletre. Az új befektetők elégedettek, mert nem csak a munkadíj alacsony, hanem jóval magasabb a termelékenység, mint Indiában, és csekély a fluktuáció. Ezekben a kisvárosokban ugyanis csak egyetlen munkalehetőség van, nincs hová menni. A félfizetés pedig még mindig jobb, mint a semmi. Aki szeret dolgozni, azt megmenti a nyomortól. Előbb-utóbb az európai országok is kénytelenek lesznek ezt az utat járni. Ennek első jele, hogy az elektromos háztartási gépeket gyártó svéd Elektrolux 2014-ben közölte az olasz üzemeiben dolgozó alkalmazottaival, hogy vagy beérik ezentúl fele fizetéssel, vagy áttelepítik gyáraikat Magyarországra, illetve Lengyelországba.

A franciák is megkapták már az első fricskát a külföldi befektetőktől. Az amerikai Goodyear gumigyár elnöke kioktató stílusú levelet írt a francia kormánynak, arra panaszkodva, hogy keveset dolgoznak a francia alkalmazottak. Ezért észak-franciaországi Amiens-ben működő gyárukat haladéktalanul bezárják. Döntését személyes tapasztalatai is megerősítették: „Többször is jártam ebben a gyárban. A francia alkalmazottak magas fizetést kapnak, de csak napi három órát dolgoznak. Egy órájuk van a pihenésre és az ebédre, három órán át dumálnak, és csak három órát dolgoznak.” Nemtetszését közölte a francia szakszervezeti vezetőkkel is, akik azt válaszolták, hogy „ez így működik Franciaországban”. A legfőbb szakszervezet, a CGT vezetője „hatalmas sértésnek” minősítette a levelet. Szerinte az amerikai cégcsoport elnöke már közel van „az elmeegógyintézethez”. A Goodyear panaszja eljutott a kormányhoz is. A gazdaságfejlesztési miniszter nem kívánta kommentálni a kijelentéseket. Hallgatását azzal indokolta, hogy „nem akar ártani Franciaország érdekeinek”. Helyette javasolta, hogy kezdjék újra a tárgyalásokat, de a Goodyear elnöke kizárta annak lehetőségét, hogy tárgyalóasztalhoz üljön a gyár megmentése érdekében. Szerinte „Franciaországban hamarosan senki sem fog dolgozni, mindenki a kávéházakban fogja tölteni a napjait, vörösbort iszogatva.” Ezt követően a Goodyear bezárta az 1173 főt foglalkoztató gyárát Amiens-ben. Ez nem egyedi eset. Az elmúlt négy év alatt a francia iparban 120 ezer munkahely szűnt meg. A híradásokban vezető hírként szerepelnek a PSA-Peugeot-Citroen, a Renault, a Doux, a Sanofi, a Merck, a Kronenbourg és a Coca Cola sorozatos gyárbezárásai.

A jövedelemcsökkenés a nyugdíjakat sem hagyja érintetlenül. A német kormány nemrég 20%-kal mérsékelte a közalkalmazotti nyugdíjakat. Az ok ez esetben nem az iparvállalatok külföldre költözése, hanem a születésszám nagymérvű csökkenése, a társadalom elöregedése, a tanulási életszakasz meghosszabbodása, a járulékfizetés széles körű megkerülése. Az életszínvonal kiegyenlítődése extrém eseteket is produkál. Nálunk ez a nyugati határ menti fogturizmusban nyilvánul meg leglátványosabban:

„A pácienseiket féltő osztrák fogorvosok Ausztriában folyamatosan azzal vádolják magyar kollégáikat, hogy gyenge minőségű anyagokat használnak a kezelésekhöz, kellő szakértelem nélkül. A magyar fogorvosok ezt cáfolják, és féltékenységre gyanakszanak.

- Osztrákok vagy németek? – kérdezem a soproni várostérképet böngésző középkorú pártól a fogorvosi rendelőben, ahol Mozart-dallamot permeteznek szét diszkréten a rejtett hangfalak. A fejüket rázzák.
- Londonból jöttünk. A házaspár bécsi barátjához érkezett kényelmes látogatóba. Az osztrákok ajánlották nekik, hogy ha már ilyen közel járnak Sopronhoz, csináltassanak új fogsort is maguknak. Kölcsönadták egyik autójukat, azzal jönnek át naponta kezelésre az angolok. Készülő fogsoruk a benzinköltséggel együtt a felébe sem kerül, mintha Londonban keresték volna fel a fogorvosukat.
- Nekem epekövem is van – panaszkodik a férj. – Otthon már előjegyeztek műtétre, de még vagy fél évet kell várnom. Lehet, hogy a köveket is kivetetem valamelyik magyar kórházban.
- Arról nincs referenciánk – inti le az asszony. – Örülj a szép fogadnak, a köveidet meg majd visszavisszük Londonba. Sopron számtalan fogorvosi rendelőjében persze inkább osztrák és német páciensekkel találkozik az ember. A pótlások iránt érdeklődő nemzetek sora azonban az utóbbi időben bővült. Egyre többen jönnek Olaszországból, Svájcból és a Benelux államokból is. Nemrég jelentek meg az angolok és az írek.
- Az egészségpénztárak a világon mindenütt szűkítik szolgáltatásaikat – magyarázza dr. Szilágyi László, a fog- és szájbetegségek főorvosa, a soproni Pannon-Med gyógyszálló tulajdonosa. – A

- betegek pedig számolnak. Ha ugyanazt a minőséget harmadáron megkapják, akkor eljönnek érte Magyarországra. Szilágyi főorvos soproni karrierje ha nem is tipikus, de mindenesetre jellemző.
- Tizenhat éve Kisvárdáról jöttem erre a vidékre – mondja nevetve. – Ez a szálló akkor a Hungar-Hotels tulajdonában volt. Ők találták ki, hogy létrehoznak egy korszerű fogászatot. Az állami szanatórium adta hozzá az orvost. Nevezetesen engem, akit szintén fogorvos feleségemmel együtt barátaim csaltak át Sopronba. A svájci-magyar Dentalcoop cég biztosította a technikai hátteret és az eszközöket, meg a „doxaprecizitást”. Így kezdődött a soproni fogturizmus. Később Szilágyiék privatizálták a szálló rendelőit, majd pedig a hotelt is megvették, felújították.
 - Hány fogorvos volt akkor Sopronban? – kérdezem Kienzl Jánost, a Dentalcoop igazgatóját.
 - Legfeljebb húsz.
 - És most mennyi?
 - Kétszázan lehetünk – veszi vissza a szót Szilágyi főorvos. – Nehéz megmondani, mert az állandó doktorok alkalmaznak hétvégi segítőket is, egy-egy speciális feladatra pedig igény szerint máshonnan hozatnak orvost.
 - Amikor ön idekerült, mennyivel volt olcsóbb a magyar fogászati kezelés, fogpótlás, fogsor, mint Ausztriában?
 - Akkor a negyedébe került. Most már csak a harmadába. A Dentalcoop igazgatója – az ő cégének is vannak rendelői egyebek között Budapesten, Sopronban, a bükkfürdői termálszállóban és a sárvári gyógyhotelben – siet leszögezni:
 - A magyar orvosok ugyanolyan minőségű és eredetű anyagokkal dolgoznak, mint az osztrákok vagy a németek. Ezzel a megjegyzéssel el is jutottunk a magyar fogturizmus legvitatottabb pontjához. A pácienseiket féltő osztrák fogorvosok folyamatosan azzal vádolják magyar kollégáikat, hogy gyenge minőségű anyagokat használnak fel, kellő szakértelem nélkül. Az általam telefonon megkérdezett három bécsi fogorvos állította, hogy a Magyarországon kezelt osztrák betegek több mint felének később Ausztriában kell rendbe hozni a fogsorát.
 - Szemenszedett hazugság, üzleti féltékenységről van szó – kommentálják dühösen a hallottakat a soproni fogorvosok.
 - Népes családnak és széles baráti körünk hat éve jár Sopronba kisebb-nagyobb fogbajokkal – magyarázza egy eisenstadti (kismartoni) asszony az egyik rendelőben. – Én gyógyszerügynök vagyok, nagyjából látom, milyen jó anyagokkal dolgoznak a magyarok. A szakértelmükről pedig annyit, hogy jövőre ötvenéves lesz az önálló fogorvosképzés Magyarországon. Nálunk nemrég még nem is volt önálló fakultása ennek a szakmának. Ráadásul a magyar rendelők kora reggeltől késő estig fogadják a betegeiket, még a hétvégén is nyitva tartanak. Elegáns férfi nyit be a rendelőbe. Mondandójának lényege így hangzott:
 - Amikor a bécsi fogorvosom megtudta, hogy Magyarországra járok kezelésre, kérte, hadd kukkantson bele a számba – mondja. – Nem is tagadta, hogy olyan hibákat keres, amelyek a magyar fogorvosok alkalmatlanságáról tanúskodnak. Azt mondta, van már három-négy ilyen esete. Az én fogaimra is hümmögött, de nem tudott besorolni a magyar fogorvosok »áldozatai« közé.
 - Bizonyára itt is vannak »alaszakai aranyásók«, akik azt hiszik, elég a rendelő, s dől a pénz – kommentálja a történetet Szilágyi doktor. – Az ilyen orvosok azonban előbb-utóbb visszamennek oda, ahonnan jöttek.
 - Azt nem értem, hogyha önök ugyanolyan anyagot használnak, mint a németek vagy az olaszok, hogyan kerülhet harmadába a fogpótlás – kérdelem Szilágyi doktort.
 - Az anyagár ugyanannyi, sőt már a rezszi sem sokkal kevesebb. A munkabéren tudunk rengeteget spórolni.
 - A magyar orvos ugyanannyit keres, mint osztrák kollégája, csak háromszor annyit dolgozik érte – szúrja közbe Kienzl János. Egy olyan osztrák fogorvossal is találkoztam Sopronban, aki hetente két alkalommal a határ menti magyar város egyik rendelőjének a bedolgozója.

- Eljöttem a betegeim után – mondja a középkorú férfi. – Tíz potenciális osztrák páciens közül öt tudja vagy akarja megfizetni az ausztriai árakat. Őket ellátom a bécsi rendelőmben. A másik öt elmegy Sopronba, Mosonmagyaróvárra vagy Sárvárra. Én meg szépen jövök utánuk, s a bécsi árak harmadáért rendbe rakom a fogsorukat. Így ugyan kevesebbet keresek, de nem veszem el a patientúrámot ebben az éles versenyben.
- Nem volna egyszerűbb a bécsi rendelőjében csökkenteni az árakat?
- De igen, csak nem lehet. Azonnal fülön csípne a kamara. Ezért sírnak az Ausztriába kitelepedő magyar orvosok is, akik úgy gondolták helybe mennek, ne kelljen az osztrák betegnek Sopronba utaznia. Igen ám, de Ausztriában nem dolgozhatnak a magyarországi árakon. A határmenti fogászatnak nemcsak a szakszerű kezelésben muszáj élen járnia. Ha versenyképes akar maradni, a divattal is lépést kell tartania.
- Most éppen a fehér szín a közkedvelt – avat be Kienz János a kulisszatitkokba. – A fiatal lányok pedig sokszor azt kérik, hogy brillszilánkokat ültessenek az orvosok a fogaikba.”

Népszabadság, 2004. június 7. (8. oldal)

A fogturizmus töretlenül folyik tovább. Már nem csak Ausztriából és Németországból, hanem Angliából is tömegesen érkeznek hozzánk a betegek. A brit *The Sunday Telegraph* így kezdte terjedelmes összeállítását erről a jelenségről: „Néha komoly árat fizetnek az angliainál összemérhetetlenül olcsóbb magyarországi fogászati kezelésekkért a brit páciensek, de az esetek többségében az alacsonyabb árért világszínvonalú kiszolgálásban részesülnek.”

Az már jó ideje közismert tény Nagy-Britanniában, hogy az ingyenes brit állami közegészségügyi szolgáltatón (NHS) belül szinte lehetetlen hozzájutni fogászati ellátáshoz, mivel a fogorvosok tömegesen mondják fel NHS-szerződésüket, és csak magánrendelésen hajlandók fogadni pácienseiket. Ma már a brit lakosság csaknem 80 százaléka olyan térségben él, ahol egyáltalán nincs állami fogászati ellátás, a magánrendelőkben elvégzett kezelések azonban a többség számára megfizethetetlenül drágák. A minap komoly feltűnést keltett egy szakmai felmérés, amely kimutatta: a lakosság 6 százaléka kényszerült már arra, hogy saját magán végezzen el fogászati beavatkozásokat. Előfordult, hogy ciántartalmú pillanatragasztóval állítottak helyre letört koronát, sőt voltak olyanok is, akik harapófogóval húzták ki saját fájó fogaikat. Ebben a helyzetben egyre többen keresnek külföldi kezelési lehetőségeket, és a brit fogászati turizmus egyik elsődleges célpontja Magyarország.

A *The Sunday Telegraph* összeállítása szerint azonban Magyarországon sem jár mindenki szerencsével. A legnagyobb vasárnapi brit konzervatív lap a portsmouth-i illetőségű Lisa Hewer esetét taglalja hosszasan. Hewer fogpótlásra, fehérítésre és régebbi tömések kicserélésére utazott egy kevéssé ismert magyar városba, miután 3500 fontos árajánlatot kapott. A legalacsonyabb ár, amit ugyanezért a kezelésért brit magánpraxisok elkertek volna, 18 ezer font (6,5 millió forint) volt. A páciens azonban a magyarországi kezelés nyomán olyan heveny fogínyfertőzést kapott, hogy hazatérése után kórházba kellett szállítani. Arca úgy feldagadt, hogy a szemét sem tudta kinyitni, és olyan fájdalmak voltak, hogy már az öngyilkosság is megfordult a fejében. Szerencséjére egy liverpooli fogorvos felajánlotta, hogy ingyen elvégzi a helyreállító munkálatokat, miután ugyanezt a magyarországi klinika elutasította.

A lapnak nyilatkozó brit szakértők ugyanakkor elismerik, hogy a külföldre utazó brit fogbetegek 95 százaléka elégedett a kezeléssel. A cikk a pozitív példák között említi az Essex grófságban lakó Myra Lovett esetét. A 61 éves nő fogai saját elmondása szerint „rettenetes állapotban” voltak, és miután hosszasan kutatótt NHS-fogorvos után, végül a magyarországi kezelést választotta. Lovett egy olyan cégre bukkant, amely az előzetes konzultációkat Londonban végzi el, majd a páciens Budapestre utaztatja, ahol szállást is biztosít. A beteg háromszori budapesti utazással, szállással és kezeléssel együtt 7400 fontot (2,5 millió forintot) fizetett egy olyan igen összetett beavatkozásért, amelyért otthon 21 ezer fontot (7,5 millió forintot) kértek volna tőle. A magyar cég egy másik brit betege a lapnak szintén azt mondta: fontezreket takarított meg, ráadásul ugyanazt a kezelést, amit a brit magánpraxisok hat hónapra vállaltak volna, a budapesti klinikán egy hét alatt elvégezték. A klinika magyar társtulajdonosa a *The Sunday Telegraph*nak elmondta: cége havonta mintegy kétszáz brit pácienszt kezel. Hozzátette: a fogászati kezelések ma már olyan drágák Nagy-Britanniában, hogy

azt a középosztálybeliek sem engedhetik meg maguknak, ráadásul a brit magánfogorvosok naponta néhány beteget fogadnak csak... a délutánt pedig a golfpályán töltik.
Népszabadság, 2007. október 22. (20. oldal)

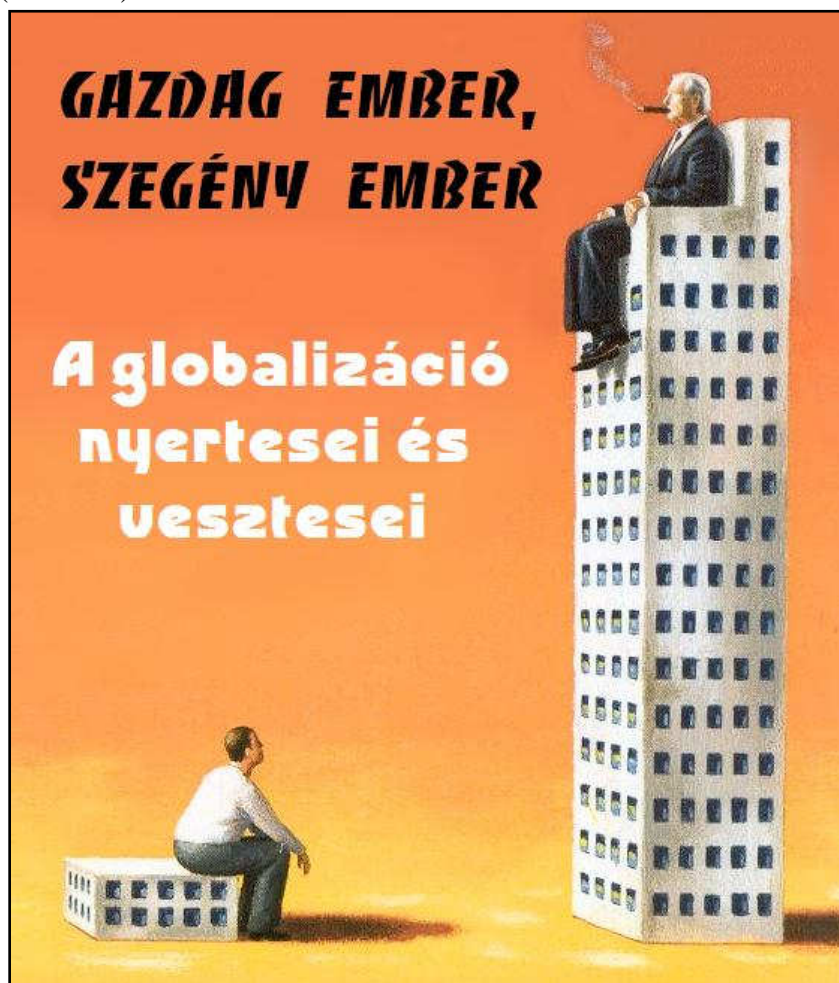
Állásárverésbe kezdett egy internetes honlap Németországban. Az aukciós munkahelyet vagy állást azonban nem az kapja meg, aki a legtöbbet fizet az ajánlatért, hanem az, aki a legkevesebbet vállalja a munkát. Egy takarítói munka magánházaknál jelenleg 9 eurós órabérenél tart a honlapon, de várhatóan lesz olcsóbb ajánlat is. A szakszervezetek bírálják az akciót, mondván: minden szektor-nak megvan a minimálbére, amely-nél kevesebbet senkinek sem lenne szabad dolgozni. Most már csak az a kérdés, hogy az ilyen módon szerzett munkaerő milyen színvonalú lesz. Úgy látszik a német munkaadók nem ismerik azt a közmondást, mely szerint: „Aki mogyoróval fizet, majmot kap.”

„Főnök úr, fizetésemelést kérek. Éjt nappallá téve dolgozom, és a fizetésem pontosan annyi, mint 3 évvel ezelőtt.” Ugye ismerős ez a situáció. Eddig mi is jó néhányszor próbálkoztunk efféle kéréssel, néha sikerrel. Mostantól azonban ezek a sirámok egyáltalán nem vezetnek eredményre. Az Egyesült Államokban sorra jelennek meg azok a könyvek, amelyek a munkavállalók kiszolgáltatott helyzetéről számolnak be. A 7 x 24 című műből idézve az iménti beszélgetés így folytatódott: „Sajnálom kedves barátom. A jelenlegi világgazdasági helyzetben cégünk nem engedheti meg a bérköltségek növekedését.”

A szerző megállapítása szerint az Internet és a mobiltelefon korában a munkaadó igényt tart a munkavállaló szinte teljes idejére. Állandó készenlétben kell állnia, hogy alkalmasint bármikor be-rendelhető legyen a munkahelyére, illetve a szabadidejében is információt kell adnia a munkájáról. Ezáltal otthon is dolgoztatják, sőt ha szükséges, az éjszaka kellős közepén is felkeltik. Ma már egy átlaghivatalnok is úgy él, mint az orvos: a nap 24 órájában készenlétben kell állnia. Ezt a fajta túl-órát persze senki sem fizeti meg. A munkaadók újabban állandó figyelmet és felkészültséget várnak el ugyanazért a pénzért, mint korábban.

Ha valaki szóvá tenné a munkaidő sajátos elhúzóódását, a válasz többnyire így hangzik: „Ez a globalizáció” – vonják meg vállukat a főnökök. „Ha maga ezt nem vállalja, akkor kapok valakit Indiában vagy Kínában, aki tizedekkora fizetésért boldogan igent mond.” Amennyiben többen is zúgolódnak, akkor veszi a sátorfáját, és kitelepíti a vállalkozását Távols-Keletre. Ebben a helyzetben mit tehet a munkavállaló? Pirulákat szed. Az elmúlt években a nyugtatók és depresszióellenes tabletták forgalma minden rekordot megdöntött. A könyv beszámol egy középkorú nőről, akiről 40 éves korában az orvosok megállapították, hogy szklerózis multiplexben szenved. Azzal vigasztalták, hogy megfelelő kezeléssel még sokáig, csaknem panaszmentesen élhet. De nem számoltak a munkahelyi stresszrel. Emiatt olyan gyorsan romlott az asszony állapota, hogy rokkantnyugdíjassá vált. Érdekes, hogy a

főnököket egyelőre nem érinti a „globalizáció”. Olyan rossz ugyanis nem lehet a világgazdaság helyzet, hogy a főnökök fizetése ne emelkedjen folyamatosan.

B. Szilvia 26 éves budapesti lakos ugyanazon a napon két helyre adta be írásbeli jelentkezését: a kerületi terhességi tanácsadó soron következő vizsgálatára, illetve egy nagy beruházási tanácsadó cég álláspályázatára. Történt azonban, hogy egy óvatlan pillanatban összecserélte a borítékokat.

A terhesgondozóból hamar megjött a válasz:

Tisztelt cím, feltételezzük, hogy a részünkre elküldött levelét nem nekünk szánta. Min-

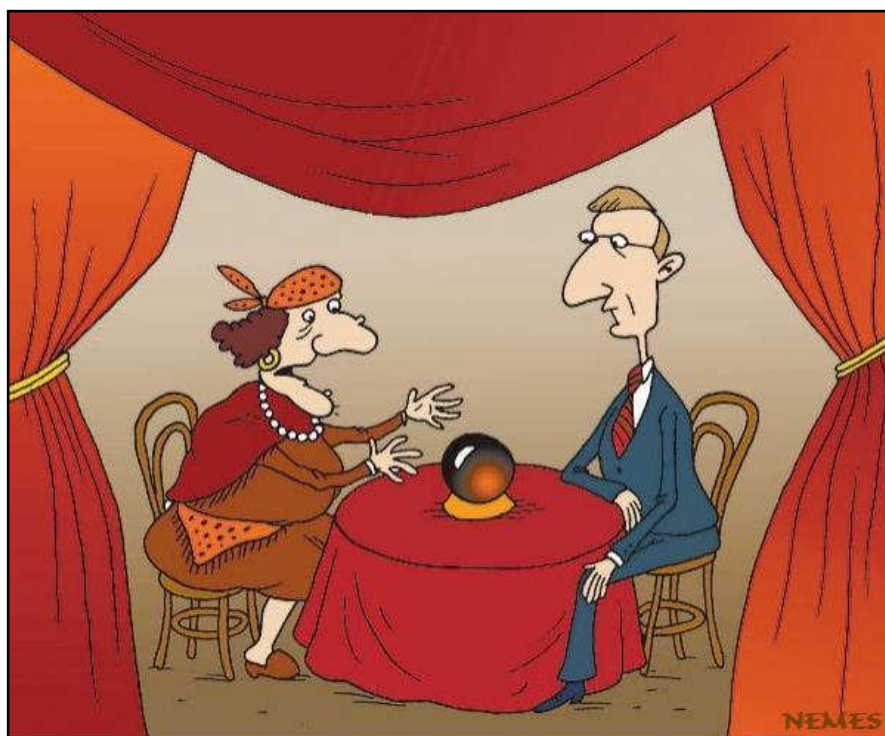
denesetre azt tanácsoljuk, mindenképpen próbáljon meg elhelyezkedni azelőtt, mielőtt láthatóan gömbölyödni kezdene a pocakja, és akkor is körömszakadtáig tagadja, hogy várandós volna, különben tapasztalataink szerint többé a bűdös életben nem kap állást. Tisztelettel, aláírás.

A beruházási tanácsadó válaszára egy kicsit többet kellett várnia, de aztán az is megjött egy napon:

Tisztelt cím, köszönettel vettük a megrendelést tervezett vállalkozásának gazdasági elemzésére. A levelében található információkból arra a következtetésre jutottunk, hogy az ön befektetése már megtörtént, és jelenleg a terv a kihordás szakaszában van. Sajnáljuk, hogy nem előbb fordult hozzánk, hiszen midőn szakembereink alaposan áttekintették a projekt kilátásait, egyértelműen arra a következtetésre jutottak, hogy a jelenlegi gazdasági körülmények és a jövőben várható trendek teljes mértékben ellene szólnak. Indoklás: Sajnálattal vagyunk kénytelenek megállapítani, hogy a tervezett vállalkozása nélkülözi az eredetiséget, ami pedig minden kezdeményezés sikerének egyik alapkövetelménye. Az ön jövőbeni projektjéhez hasonlóból jelenleg több mint hatmilliárd működik a világon, és ez a mennyiség egyre nő. A magyar piac is telítettnek tekinthető, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy az olcsóbb bekerülési és üzemelési költségű távol-keleti egyedek várhatóan előzönlük majd hazánkat is. Az európai kontinensen történő terjeszkedést különféle tilalmak és kvótarendszerek nehezítik, ezekkel várhatóan a jövőben is számolni kell majd.

Számításaink szerint a tervezett vállalkozás kivitelezési és működtetési költségei messze meghaladják a várható bevételeket. A projekt megszületésekor és az üzemeltetés első szakaszában különösen az egyszeri, soha meg nem térülő kiadások magasak, a folyamatos működtetéshez szükséges költségek ekkor még viszonylag alacsonyak. Az üzemeltetéshez szükséges tárgyi eszközök beszerzése, fokozott elhasználódása igen nagy anyagi terheket ró a vállalkozóra. A gyors leírású eszközállomány (pl. cumi, gumibugyi, pelenka) mellett leírhatatlan mennyiségű egyéb kiadás (szülész, gyerekorvos, védőnő) hárul az üzemeltetőre. A vállalkozásnak ebben az induló szakaszában fokozottan kell számolni a környezetet erősen szennyező melléktermékek (kaka, pisi) eltávolításáról, ami szintén költségnövelő tényező.

A projekt működésének későbbi szakaszaiban a beruházás a leggyakoribb meg nem térülő beruházás. Az idő előrehaladtával exponenciálisan emelkednek a képzési, szakképzési kiadások is. Felhívjuk szíves figyelmét arra a nem mellőzhető körülményre, hogy ma Magyarországon igen alacsony

- Nem a gömb romlott el, hanem a jövőnek van ilyen bizonytalan színe!

az ön tervezett projektjének állami támogatása. Meg sem közelíti például a szarvasmarha-, illetve sertésstenyésztési ágazatban előforduló központi, illetve európai uniós szubvenciók elérhető mértékét. Ezért már döntésének előkészítésekor különös gondossággal kellett volna mérlegelni az egyes szóba jöhető piaci szegmensek megtérülési viszonyait. Kérjük gazdasági elemzésünk megállapításainak szíves tudomásul vételét! Ezúton értesítjük továbbá, hogy a cégünk által korábban meghirdetett állást betöltöttük egy önnél nyilvánvalóan jóval butább, lustább, tehetségtelenebb férfi munkaerővel, akiről viszont sokkal kisebb eséllyel feltételezhető, hogy teherbe esik. Tisztelettel, satöbbi, satöbbi.

Karcagi László – Népszabadság, 2005. június 4. (5. oldal)

Aki nem tud örülni semminek, annak nehéz elmagyarázni, hogy az élet szép. Igaz nem tündérmese, sőt talán több benne a rossz, mint a jó. De mi egyre kevésbé látjuk meg benne a jót. Csukott szemmel megyünk el a csodái mellett.

Végre tavaszodik. Elengedem a tömött villamost, inkább gyalogolok két megállót. Jól esik sétálni a régóta nélkülözött napsütésben. Nézegetem a kirakatokat, de nem hoznak lázba a leértékelve is túlértékelt áron kínált satnya trikók, pulóverek, tök egyforma – csupán márkájukban különböző – uniformisok. Valahogy nem vágyom rájuk, pedig minden tavasszal kitör rajtam a vásárlási téboly. Most inkább csak báméskodom, mintha először látnám a várost. Ilyenkor megállok, és rácsodálkozok olyan dolgokra, amelyek mellett máskor úgy megyek el, hogy észre sem veszem. Ami azonnal feltűnt a tavaszi napfényben, hogy a nők arcáról eltűnt az a fajta ragyogás, ami gyengéd érzelmeket vált ki a férfiakból. Vagy nagyon nyúzottak, elcsigázottak és reménytelenül szürkék, vagy olyan agresszívan tökéletesek, hogy befagyasztanak minden közeledési kísérletet. Kinek van kedve beülni egy romantikus kávézóba olyan nővel, aki katonásan határozott, a létező összes pályázaton versenyképes, és annyira fontosnak érzi magát, hogy a randevún sem kapcsolja ki a mindig csipogó mobiltelefonját?

Egyik férfiismerősöm panaszkodott, hogy a hatalomvágy teljesen elvette a nők eszét. Bárkin képesek átázolni azért, hogy egyre feljebb kapaszkodjanak a ranglétrán. Mondhattam volna, hogy vannak kivételek is, de nem volt kedvem vitázni. Hiszen mint nő én is lépten-nyomon tapasztalom, hogy a beteges feltűnési és uralkodási vágy már-már elviselhetetlen mértéket ölt. Nem azt kifogásolom, hogy a nők is többre szeretnék vinni. Engem egészen más zavar. A módszer. Vegyük pl. Júliát, aki az égvilágon semmihez sem ért. Műveltsége, szakképzettsége enyhén szólva hiányos, de volt olasz férje mellett ráragadt a nyelvtudás, és a külseje a mai szabványoknak megfelelően üzletasszonyos. Ennyi elegendő volt ahhoz, hogy igazgatói állást töltsön be egy jó nevű cég magyarországi képviseleténél, ahol kedve szerint ugráltathatja a nála felkészültebb alkalmazottakat. Nem mintha egyes férfiak nem tennék meg ugyanezt, de a karrierista nőknél nagyobb teret kapnak a tipikus női jellemvonások: a gyűlölködés, az intrika, a kicsinyes pizskálódás és a bosszú.

Egy magasan képzett, háromgyermekes mérnöknő így panaszkodott: „Engem azért rúgott ki a főnöknőm, mert túl jól dolgoztam. A tulajdonosnak tetszettek az ötleteim, és a főnöknőm tartott tőle, hogy engem fognak kinevezni a helyére. Ha ez így folytatódik, előbb-utóbb mindenkit kifúr a cégtől, mert nála a gépíró is alkalmasabb lenne vezetőnek. A megüresedett helyre pedig beülteti a saját rokonait.” Nem a nő vezetők ellen beszélek, hiszen köztudomású, hogy számarányukat tekintve Magyarországon jóval kevesebben vannak, mint a nyugati országokban. Hogyan is boldogulhatnak ott, ahol a jól képzett férfiaknak sem jut tisztességes állás. Ezért aztán a mindenképpen érvényesülni vágyó nők becstelen eszközöket alkalmaznak. A küzdelem ádáz, és aki erőszakosabb, az furakodik a jó pozíciókba.

Többnyire így születnek a csillogó női karrierrek, amelyek azt a látszatot keltik, hogy az esélyek egyenlők. Valóban azok, de nem a szakértelem terén. Bárki nyerhet, aki elég gátlástalan. Miért ne lenne az, ha a sikeres embertől nem kérik számon az alkalmazott módszereket. A siker manapság kötelező, a sikertelent pedig irtózva elkerülik, mint a pestisest. A nők tehát foggal-körömmel hajtának a sikerre. Illetve belepusztulnak a sikertelenségbe. Miután a látványsikerre kihegyezett szakmákban nincs lehetőség az elfogulatlan megméréstetésre, a legutolsóból is könnyen lehet éllovas. Mi-

vel ez a helyzet világjelenség, a készségek sorvadása, sorvasztása odáig fajult, hogy már fel sem tűnik az alkalmatlanság. Bárhová megy az ember, mindenütt ugyanez a helyzet, ezért nincs szembe-tűnő különbség. A minőség egyre romlik, és az általános leértékelődésben felértékelődnek a nem éppen rokonszenves, ám sikerrel kecsegtető tulajdonságok: kíméletlenség, hányaveti magabiztosság, hatalmi téboly.

A kirakatban sikeres nők veregetik a saját vállukat. Elszántan célirányosak. Harsányan teli szájjal nevetnek, és alig mosolyognak. Eközben igyekeznek eltakarni azt, ami a kirakat mögött van: a sikertelen házasságokat, a szétszakadt barátságokat, görcsös félelmeiket a sikertelenségtől. Titokban arra vágnak, hogy igazán sikeresek legyenek valamiben. Egy testhez álló feladatban, a gyermekekben, a szerelmeikben, a baráti kapcsolataikban, vagy akár egy jó vasárnapi ebéd elkészítésében. A 80 éves Hermina néni pl. arra a legbüszkébb, hogy nála jobb rétest nem süt senki. Annus néni pedig arra, hogy 70 évesen is megkérték a kezét. Az élet ilyen egyszerű, és ettől szép. Annyi mindennel kitűnhetünk a magunk erejéből, a saját adottságainkkal is. Mi értelme van a képességeinket meghaladó posztokért küzdeni? Miért gondolják azt sokan, hogy a sikert a megszerzett pénzzel, pozícióval mérik? A legnagyobb siker az önmagunkkal való elégedettség, az ha tudunk örülni a tavasznak, nyárnak, családnak, sőt mások sikereinek is.

Vadas Zsuzsa, Nők Lapja, 2000. október (27. oldal)

Ha volt nemzetközi sztárszínész a 19. században, akkor Bulyovszkyné Szilágyi Lilla mindenképpen annak számított. Ma már ugyan senki nem emlékszik rá, pedig a német nyelvű színház első számú színésznője volt, akinek Berlintonl Drezdáig, Londontól Párizsig tömegek tapsoltak. Dumas regényt írt róla, Liszt Ferenc és koronás fők versengtek a kegyeiért Novellái, színdarabjai és regényei is rendkívül népszerűek voltak, ráadásul korának egyik legnagyobb mecénása volt. Az első magyar színházi dinasztiaiból származott, nagyapja és apja is színész, így ő már hétévesen a Nemzeti Színház szerződött tagja volt, kamaszkorában pedig főszerepeket játszott. 1848, március 15-én mindössze 15 éves volt, amikor a Landerer és Heckenast nyomda előtt meghallgatta a jóképű Bulyovszky Gyula szónoklatát. A márciusi ifjak egyik vezéralakja fél év udvarlás után feleségül is vette a lányt „Ha szeretsz, hűtlenül is hív vagy hozzám” – írta a vőlegény az esküvő előtt, és ezzel meg is fogalmazta kapcsolatuk lényegét. 35 éven át éltek a korban szokatlan nyitott házasságban, s egymás iránt érzett vonzalmukat végig szerelemnek nevezték. Életük végéig tartó levelezésük ma akár lélektani regényként is olvasható lenne, ami nem véletlen: a férj a forradalom után újságíróként lett sikeres.

Bulyovszky Lilla kirobbanó színpadi tehetség volt, aki nagyon is tisztában volt talentumával. 1851-ben a Nemzeti Színházba szerződött, de nem volt hajlandó másodhegedűs lenni a kor divatos színésznői, különösen Jókainé Laborfalvi Róza mögött. Mivel nem kapott jó szerepeket, maga keresett lehetőséget. A párizsi bemutató után néhány hónappal magyarra fordította Dumas legújabb sikerdarabját. A kaméliás hölgyet, amelynek cím-

szerepét ő játszotta el. De nemcsak korának sikeres külföldi darabjait választotta ki jó érzékkel, ha-

nem íróként is magára talált. 22 éves korában már készen állt kétkötetnyi novellája, amelynek kiadásában férje volt segítségére. A jól játszható, könnyed, franciás társasági irodalom darabjai ezek, főhősei okosan csevegő márkik és vicomtok.

Néhány év múlva felmondott a Nemzetiben, és szabadúszó lett. Egy rajongója, Liszt Ferenc javasolta neki, hogy külföldön próbálja ki tehetségét. Hogy a zeneszerző miféle érzelmeket táplált iránta, arra egy fennmaradt leveléből következtethetünk: „Túl öreg vagyok ahhoz, hogy fiatal lányt szeressek”. Lilla végül 1857-ben Párizsba utazott, és ismeretlenül bekapogtatott kedvenc írója, idősebb Dumas ajtaján. A népszerű író pártfogásába vette, bemutatta a párizsi színházi világ minden fontos emberének, dicsérő cikket írt és íratott róla a lapokban. „A regényességig szép, és mintha semmit sem tudna a szépségéről! Ez a nő kétszeresen is a színpadhoz tartozik, gyönyörű vígjátékokat ír, amelyekben szellemdúsan s huszonötödik évének bájoló kellemével játszik” – írta róla egy francia újság. Lilla útinaplót vezetett párizsi élményeiről, és francia színházi bírálatokat írt a pesti lapokba.

Hamar rájött, hogy franciául nem fog tudni akcentus nélkül megtanulni, ezért elhatározta: Németországban próbál szerencsét. Az akkor 55 éves Dumas felajánlotta a lánynak, hogy elkíséri, és együtt keresnek olyan német színházat, amelyik foglalkoztatja a színésznőt. Közös útjukról szól Dumas *Une averitute d'amour* (Szerelmes kaland) című regénye, amely egy sziporkázóan tehetséges, fiatal színésznő és egy érzelmeit eltitkoló, középkorú férfi különös kapcsolatát is bemutatja. Dumas a neveket sem változtatta meg, így amikor a regény megjelent, Magyarországon mindenki Bulyovszky Lilla árulásáról beszélt. A regényben ugyanis ez a mondat hangzik el a szájából: „Magyar színésznő vagyok, és magyar nyelven játszom. A közönség, melyhez szólhatok, mindössze 6-7 millió ember. Én 30-40 millió emberhez akarnék szólni, német színpadon és német nyelven.” Gyulai Pál, korának legismertebb kritikusja így írt a Pesti Naplóban: „Őn vissza fog térni csalódva és bűnbánóan. Már késő lesz. Eljátszott három dolgot, melyek mindenike nagy kincs: a magyar közönség részvétét, egypár kipótolhatatlan szép évet, s ereje nagy részét.”

Lilla néhány hét múlva már a legkisebb német fejedelemség, Szász-Coburg-Gotha udvari színházában játszotta a Stuart Mária címszerepét. A bemutató óriási siker lett, az egyre ismertebb színésznő több nagy német színháztoi kapott meghívást vendégszínházakra. A pesti lapok közül csak a férje által szerkesztett Nefelejts számolt be külföldi sikereiről. Amikor Jókai Mór saját lapjában gúnyolódó cikket jelentetett meg a színésznőről, Bulyovszky Gyula párbajra hívta egykori barátját, amelyben végül ő maga sérült meg. A következő években Lilla von Bulyovsky már egyértelműen a német nyelvű színjátszás Európa-szerte elismert sztárja volt. Svájctól Londonig sok helyen fellépett. Élményeiről tárcasorozatot is közölt férje lapjában. 1864-ben hat hónap alatt nyolc színházban száz fellépése volt, pihenésképpen norvégiai körutazásra indult. Útjáról írott könyve félig országismeret, félig egy vele utazó lengyel lány szerelmi története. A német nyelvű könyvet Norvégiában mai napig az ország első modern irodalmi leírásaként tartják számon. Ma leginkább Lilla női látásmódja miatt lehet érdekes a könyv. „Ellenkezőleg az arabssal, ki imái közt mindennap megköszöni Allahnak, hogy férfiúnak teremtette, teljes megelégedésemre nő vagyok”- írja a magyar nyelvű változatban.

1865-ben a müncheni Király Színházban a Stuart Máriaiban állt színpadra. A bemutatón ott volt II. Lajos, Bajorország királya is, akinek közbenjárására világsztárokhoz illő feltételekkel szerződhetett Münchenbe öt évre: magas fizetés, ő dönthet. szerepeiről, évente hat havi szabadság, saját színházi fogat, élethosszig tartó nyugdíj. Az uralkodó levelei arról tanúskodnak, hogy beleszeretett a nála nyolc évvel idősebb színésznőbe. Lillának egyszerre volt imponáló és terhes a nyilvánvaló királyi rajongás, amely azonban hozzájárult ahhoz, hogy még ismertebb legyen Európában. Dumas ebben a regényében írta meg a fiatal színésznő és a középkorú férfi különös kapcsolatát.

15 évi távollét után települt haza. Országos turnéra indult, fellépésein mindenütt ovációval fogadta a közönség. A pesti lapok azonban továbbra sem akarták megbocsátani külföldi karrierjét. A hazatért sztár kifejezetten jómódúnak számított, s hamarosan több budapesti bérház, villa és egy ausztriai luxusnyaraló tulajdonosa lett. Az ebből származó bevételek jelentős részét jótékony célra, árvaházak és nőegyletek támogatására fordította, de a sajtóban ezért is csak gúnyolták. 1878-ban végül megelégette a támadásokat, egy vidéki körúton elbúcsúzott a közönségtől, és soha többé nem

lépett színpadra. Színdarabjait egy ideig még játszották, de aztán azok is lekerültek a műsorról. 1883-ban meghalt „hütlően is hív” férje, Bulyovszky Gyula. Innentől kezdve minden energiáját jótékony célú alapítványok létrehozására és működtetésére fordította. Ismerősei visszaemlékezése szerint örege is feltűnően szép maradt. 1909-ben halt meg egy grazi hotelben, hatalmas vagyonát egy árvaházra hagyta. Hagyatékában regények és műfordítások mellett korának legismertebb művészei és politikusai által írt szerelmes levelek, és Lilla hűvösen ironikus válaszai is fennmaradtak.

Színészkönyvtár – Bulyovszkyné Szilágyi Lilla: Színésznő, operaénekesnő, író, fordító.

Született: 1833. május 25. Kolozsvár. Elhunyt: 1909. december 11. Graz. Földi maradványait hazahozták, és sírja a Fiumei úti temetőben található.

Nem minden színésznőnk volt olyan szerencsés, mint Bulyovszky Lilla. Legnagyobb tragikánk, Jászai Mari életét születésétől kezdve haláláig tragédiák sorozata övezte.

Jászai Mari: „Sohasem volt méltó társam a színpadon. Az életben sem.”

170 évvel ezelőtt, 1850-ben Ászár csak egy jelentéktelen uradalmi birtok volt az Esterházy grófok tulajdonában. Ám egy hideg februári hajnalon az egyik házban felsírt az az újszülött kislány, aki később alapjaiban forgatta fel a magyar színjátszás történetét, és híressé tette a dunántúli kisközség nevét. Marika⁶⁰ egyetlen lányként született egy négygyermekes családba, ahol az apa uradalmi ácsként dolgozott. Édesanyja, a nemesi származású Keszey Julianna, faluszerte híres volt szépségéről. „A színpadon az apám vagyok, az életben az anyám” vallotta később a színésznő. Ászáron még cselédek is tarthattak, ám a nagyravágyó anya nem érte be ennyivel, ezért rábeszélte a férjét, hogy a meggazdagodás reményében költözzenek Győrbe. Számításaik nem váltak be, és rövid idő alatt teljesen elszegényedtek. Mari még ötéves sem volt, amikor édesanyja belehalt a megpróbáltatásokba és a szegyenbe. Szörnyű időszak következett. Mostohája éhezette, apja gyakran bántalmazta. Amikor Marika egyszer titokban megnézte egy vándorszínész-társulat előadását, apja egy szék lábához kötözte engedetlen gyermekét, és vízbe áztatott kenderkötéllel a meztelen hátát verte.

A kislánynak is be kellett segítenie a háztartásba, ezért már tízévesen cselédként gyerekefelügyeletet vállalt. Emlékiratában nem felejtette el megemlíteni patkányoktól hemzsegő ágyát.⁶¹ Az első adandó alkalommal Pestre szökött otthonról, és néhány hónapig a Fekete Macskához címzett fogadóban szolgált fel. Amikor kitört a porosz-osztrák háború, egy cirkuszban dolgozott, onnan szegődött el a hadsereghez markotányosnőnek. A szolgálataiért kapott 300 forintból Bécsben elegáns ruhákat vásárolt, hiszen nem titkolt vágya volt, hogy színésznőnek álljon. Még 16. életévét sem töltötte be, amikor elszegődött egy kisebb társulathoz, ahol kezdetben csak statisztaszerepeket kapott. Ám annak ellenére, hogy hangja mély és hamis volt, ráadásul első, egymondatos szerepébe bele is sült, hamar felfedezték adottságait. Született tehetségét néhány évig Kolozsvárott kamatoztathatta, igaz, továbbra is borzasztó körülmények között. „Mindég éheztem. Minden garasomat színpadi ru-

⁶⁰ Krippel Mária néven látta meg a napvilágot. Eredeti nevét annyira nem szerette, hogy még a születési anyakönyvi kivonatból is kiégette a Krippelt (a német „krüppel” szó jelentése nyomorék, kripli).

⁶¹ Évekig szennyes szalmán hált, éjfélkor fölkeltek a nagymosás végett, patkányok rágták széjjel a haját, de hamar megtalálja vigaszát: a könyvet. A munkától elcsent perceiben, a falusi küszöbre kuporodva olvasni tanult. Elemi iskolába Győrben járt, az ursulitáknál. Egy iskolai ünnepen alkalmi verset szavalt. Meghallotta, amint Simor János győri püspök, a későbbi bíboros hercegprímás halkán odaszólt az Orsolya-zárda főnökasszonyának: Das Kind hat Talent! A kis Mari azonban nem tudott németül.

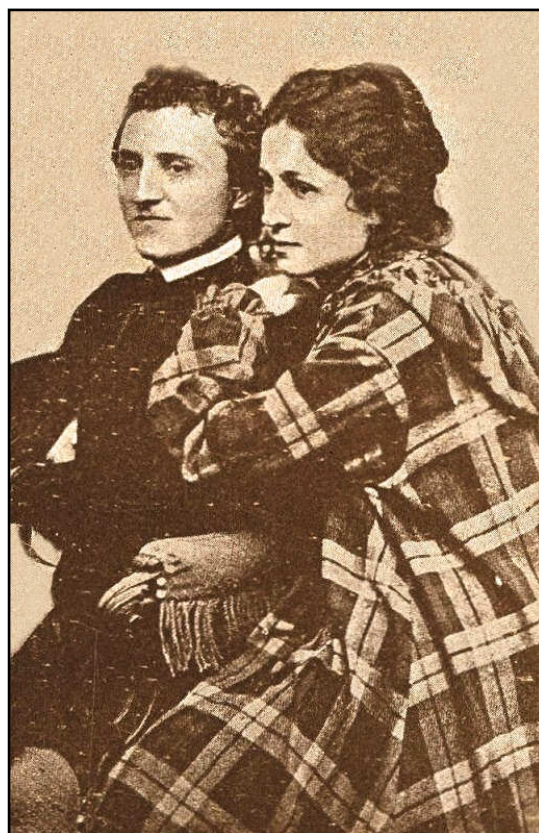
hákra adtam ki, csak a sűgónétól hoztattam az ebédet, valami moslékfélét. Az utcán összeszedtem a sajt és kenyérhéjakat, otthon türe szűrtam, körülégettem és megettem.”

Végül Jászai Mari páratlan szűnpadi sikereire felfigyelt a pesti Nemzeti Szűnház igazgatója, aki személyesen utazott el érte Erdélybe, és hívta meg a társulatához a nyugdíjba vonuló Jókainé Laborfalvi Róza helyére. Bemutatkozó előadásán Gertrudist alakította a Bánk bánból, de élete során több mint háromszáz darabban láthatták a szűnházrajongók. Szinte az összes shakespeare-i hősnőt eljászotta, és ő volt az első Éva Az ember tragédiájában. Leginkább a tragikaszerepekben tündökölt, ezekhez jól illett a kor ízlésének megfelelő, temperamentumos pátoszi játéka. Szűni iskolába nem járt. Östehetség volt, ismereteit folyamatos tanulással mélyítette. Műveltségét oly tökélyre vitte, hogy fordított is. Ibsen John Gabriel Borkman című művét az ő fordításában mutatta be a Nemzeti Szűnház. (Élektra kedvéért még ógörögül is megtanult. Emellett angolul, franciául, németül beszélt, és olaszországi útja előtt olasz nyelvleckéket vett.) Kedvelt időtöltése volt az írás, gyakran publikált újságokban. 1901-től a Nemzeti örökös tagja lett. Korának néma filmjeiben is szerepelt. (Csak az 1914-ben forgatott A tolonc című filmje maradt meg, amit nemrég digitalizáltak. A film egy ártatlanul kitoloncolt cseléd-

lányról szól. Mellesleg ez volt Kertész Mihály első filmje, amit még itthon forgatott.)

Pályájának viharos sikereit nem követte nyugodt és kiegyensúlyozott magánélet. Ezen azonban nem lehet csodálkozni. Míg markotányosnőként többször is erőszakot tettek rajta a katonák königráti csata poklában, sikerei csúcsán, egy-egy nagyszerű alakítását követően rajongói még a lovakat is kifogták a kocsijából. Kollégájával, Kassai Vidorral kötött házassága hamar tönkrement, s ettől kezdve szinte falta a férfiakat. Néha nála sok évvel fiatalabbakat is. Naplójában így vallott erről: „Mint az amazonokat, megint hadjáratra készítetett a vér, hogy hímet hozzak haza magamnak. Aztán megint előlről kezdődött az undor, a szemrehányás és bűnhődés.” Szeretői között ott találjuk Reviczky Gyula költőt, Szomory Dezső drámaíró, Feszty Árpád festőt és a híres néprajzkutató Herman Ottót is. A szűnésznő persze azt hangoztatta, hogy egész életében csak a nagy szerelemre várt. Stróbl Alajos, aki szobrot készített róla, csűnya szépségnek nevezte.

Jászai Mari az első világháborúban sebesűltek előtt játszott a kórházakban, hogy enyhítse fájalmukat. A fronton harcolóknak pedig ajándécsomagokkal kedveskedett. Minden szabadidejét a sebesűlt katonák között töltötte, és minden jövedelmét rájuk költötte. Ellátta őket alsóruhával, dohánnyal, édességgel, könyvvel, szavalt nekik egész délutánokon át. Nem irtózott a szenvedéstől, a szennytól, és nem fogadott el sem köszönő szót, sem medáliát. Lakása valóságos raktár volt. Zsák-számra álltak ott a szeretetadományok, amiket a harcterekre küldött. Megtakarított kis vagyonát így költötte el a háború alatt, még adósságokba is keveredett.

Utolsó éveiben egyre ritkábban kapott szerepeket, ami lassanként aláásta az egészségét. Nem tűrte, ha az újságírók szóba hozták, hány éves. „A színésznek nincs kora!” mondta. Az idő múlásával azonban ő sem harcolhatott. Gyűlölte ugyan a dohányfüstöt, amit gyakran szóvá is tett, végül mégis a tüdejét támadta meg a kór. Többször esett át műtéten, súlyosbodó cukorbetegsége pedig nagyon megnehezítette színpadi fellépéseit. A színésznő alaposan felkészült a halálra. A Kerepesi temetőben vásárolt egy üres sírhelyet, amelyre az 1913-ban lebontott Nemzeti Színház gránitoszlopából kivésett sírkövet állíttatott. Amikor betegsége súlyosbodott, az emberek részvéte elől a János-szanatórium egyik szerény, fehérre meszelt, szűk szobáckájába menekült. Orvost nem volt hajlandó a közelébe engedni, a szenvedéseit könnyek nélkül, csendesesen tűrte. Amikor érezte, hogy elérkezett a vég, a fal felé fordult, hogy senki se lássa az arcát, majd mély sóhajjal búcsúzott a világtól.

1926. október 5-én halt meg Budapesten a Városmajor utca 68. szám alatti kórházban (ma Semmelweis Egyetem Városmajori Szív- és Érgyógyászati Klinika). Az egész ország gyászolta őt. Temetésén százezres tömeg vett részt, és a hálás utókor a Vénusz bolygón egy krátert is elnevezett róla. Sírkövén egyszerű felirat emlékezik meg művészi nagyságáról: „Jászai Mari volt, míg élt; ki itt ím most céljához ért.” Első életrajzírója megható gondolattal búcsúzott tőle: „A magyar égbolt egy csillaggal szegényebb lett. S útnak indult egy új magyar legenda az ászári ácsmester cselédi sorsra szánt lányáról, aki királynő lett.” Napjainkban az ő nevét viseli a magyar kormány által 1953-ban alapított rangos színművészeti kitüntetés, a Jászai Mari-díj. (A díjhoz 1,4 millió forint összegű jutalom jár, amely illeték- és adómentes.) Emellett országsgazta számos tér és utca őrzi a nevét. Hegedűs Péter – Családi Lap, 2020. február (60-61. oldalak)

A XIX. század is bővelkedett kiváló művészekben. Nemzetünk nagyjai ebben az évszázadban élet, alkottak. Kiváló építészeinkről szobrászainkról, festőinkről, íróinkról, költőinkről ódákat lehetne zengen. Énekesekből sem volt hiány. Sajnos az ő munkáságunk technikai fejletlenségünk következtében nem maradt fenn, kiválóságokról csak a korabeli újságokból értesülhetünk. Ennek a korának ünnepelt operaénekes volt Hollósy Kornélia.

Igazi drámai belépő volt Hollósy Kornélia érkezése erre a világra. Tizenegyedik gyermekként születése édesanyja halálát okozta 1827-ben. Pedig biztosan nagyon büszke lett volna a lányára, aki később a Magyar Királyság legnépszerűbb és legtehetségesebb énekesnője lett, és nemzetközi sikereket is aratott. A történelmet alakító ismert férfiak Ferenc József császártól Kossuth Lajosig megtiszteltetésnek tartották, ha a hangját hallhatták. A Kárpát-medencében élő örmény diaszpóra két jelentős családjából származó Korbuly Bogdán és Csasz Mária Magdolna 20 és 16 évesen házasodtak össze. Mire utolsó gyermekük, Kornélia megszületett, a Korbuly család már nagyon tehetős és tekintélyes volt. 1832-ben magyar nemesi rangot kaptak az uralkodótól. Ennek alkalmából magyarították családnevüket Hollósyra. A kis Kornélia és testvérei hamarosan mostohaanyát kaptak, és jólétben nevelkedtek a család birtokán, a Temes megyei Gertyenyesen.

Kornéliát 11 éves korában beírták egy temesvári zárdaiskolába, ahol kitűnően tanult, és különösen az énekórákat kedvelte, amelyeket a bécsi operaház kiérdemesült tenoristája tartott. Ő hívta fel apja figyelmét a kislány tehetségére, ám Hollósy Bogdán hallani sem akart arról, hogy lánya színeszi-énekesi pályára menjen. Kornélia, aki 15 éves korára befejezte tanulmányait, kérlelte apját, hogy engedje el külföldi tanulmányútra. Terveit a családtagok is támogatták, és ő útjának anyagi fedezetére kikérte anyai örökségét és a hozományát. Elszántsága célt ért, egy idős rokona felügyelete alatt elutazhatott Bécsbe, ahol az udvari opera későbbi igazgatója oktatta, majd Milánóban tanult éneket két évig. 1845-ben, 18 évesen Korfu szigetén lépett fel először nyilvánosan: Verdi „Ernani” című operájában Elvira szerepét énekelte. Majd Torinóba hívták, itt figyelt föl rá egy híres német énekesnő, aki éppen társulatot szervezett bukaresti vendégjátékokra, és három hónapra szerződtette.

Magyar színpadon először Temesváron lépett fel 1846 tavaszán egy jótékonysági előadáson, Bellini „Az alvajáró” című operájában. Ettől kezdve szinte mindig telt ház előtt és hatalmas sikerrel énekel. Üdvözlő és dicsőítő verseket írtak hozzá, amiket szórólapokon osztogattak az előadás szünetében. Első hazai sikereiről a Pesti Divatlap lelkes hangú cikkben számolt be, de édesapja meg-

próbálta elrettenteni a lányát ettől a pályától azzal, hogy a színésznők erkölcstelen életet élnek, meg hát egy nemes kisasszony nem énekelhet pénzért, nem mutogathatja magát színpadon. Kornélia ennek ellenére kitartott, és felutazott Pestre ismert orvos nagybátyjához, aki megszervezett számára egy vendégfellépést a Nemzeti Színházban.

Akkora sikert aratott, hogy a színház vezetői szerződtették őt 1846 augusztusától „első lírai énekesnőként”. Nagyon hamar ünnepezték művésznő lett. „Hangját nem lehetett megkülönböztetni a fuvolakísérettől” – írták róla elismerően. Egyik legsikeresebb szerepe volt Erkel „Hunyadi László” című operájában Garai Mária. Ebben a jelmezében örökítette meg őt Barabás Miklós könyvrajzban. Erkelnek egyébként kedvenc énekes lett, az ő kedvéért írt bele egy részt az operájába. 1848 politikai forgatagából se maradhatott ki. Lelkesen adakozott a honvédség felszerelésére és a Nemzeti Bank megalapítására, majd a forradalom ügyét szolgáló jótékonyági előadásokon lépett fel. Tagja volt a 18 asszonyból álló különös küldöttségnek, amely felkereste Kossuth Lajost a szállásán, és hatalmas rózsacsokrot nyújtott át neki, szalagján a következő felirattal: „Te leborultál a nemzet nagysága előtt, mi előtted borulunk le, lángszavú Kossuth Lajos.” Kossuth meghatt szavakkal köszönte meg a figyelmességet, és a küldöttség minden hölgy tagját homlokra csókolta.

Hazafias kiállításának a szabadságharc leverése után félelem lett a következménye. Megvált a Nemzeti Színházról. Erre nyomós oka volt: katonatiszt József bátyját, aki egész ezredével átállt a magyar szabadságharc oldalára, a fegyverletétel után halálra ítélték, majd ezt börtönbüntetésre enyhítették. Cserébe Haynau, aki többször hallgatta a Nemzetiben Hollósy Kornéliát, nyilván nagyobb lojalitást várt el tőle a Habsburgok felé. A búcsúelőadáson maga a művésznő énekelte el Egressy Béni – az ismert dalszerző és író, akinek Kornélia volt titkos szerelme és múzsája – megzenésített versét, „A csalogány búcsúja”-t: „Fáj szívem fáj, majd megreped! / Maradnék én, de nem lehet. / Repülnöm kell egy időre / Más világba, messze földre...” A 24 éves díva festett arcképét a köztisztelet jeleként a Nemzeti Múzeum arcképcsarnokában helyezték el.

Hozományát is egy külföldi turnéval tudta összegyűjteni. Eljegyezte ugyanis őt a nemesi származású, jogász végzettségű Lonovics József. Ötször lépett fel a bécsi udvari operában, ahol Ferenc József császár is megtekintette az egyik előadást. Utána tizenhárom hónapon át vendégszerepelt Varsóban, ahol valóságos Hollósy kultusz vette körül, még az orosz cárné is meghívta udvari hangversenyeire. Külföldi meghívásait lemondva hazatért, és 1852 áprilisában összeházasodtak. Két fiúgyermekük született, de a kisebb gyermek kétévesen meghalt. 1855 tavaszán, 28 éves korában visszatért a Nemzeti Színházba. A következő hét év lett művészetének fénykora. Harminc operában szerepelt, hangjának terjedelme bővült, szépsége kiteljesedett, és ekkor már mindenki számára ő lett a "magyar csalogány". Amikor csak tehette, magyar szerzők műveit is énekelte. Ez a színpadon tehetséges örmény nő a magyar nemzeti kultúra jelképévé vált, hangja pedig biztatást jelentett a szabadság elvesztését gyászoló emberek számára.

A Lonovics család pesti lakásán olyan ismert emberek fordultak meg, mint Batthyány Lajosné, Eötvös József, Irinyi József, Vas Gereben, Szigligeti Ede, Laborfalvi Róza, Jókai Mór, Liszt Ferenc. Kornélia 35 éves korában, a csúcson hagyta abba a pályát. Búcsúfellépésén Melinda szerepét éne-

kelte a Bánk bán ősbemutatóján. Erkel Ferenc nemzetiszín szalaggal átkötött babékoszorút adott a művésznőnek, a közönség tapsviharral búcsúztatta. De ahogy első visszavonulásakor, most is adott még magának két évet, amikor körbeutazta az országot. Szinte minden nagyobb városban énekelt, előadásaira minden jegy elkelt. 1864-ben a család átköltözött Csanád vármegyébe, ahol Lonovics József egyre emelkedett a közigazgatási ranglétrán. Pesti iskolákban neveltették egyetlen fiukat, Gyulát, aki csak nyáron utazott haza az ezerholdas dombegyházi birtokra, ahol a színpad egykori királynője csendes, vidéki életet élt.

Egyetlenegyszer lépett csak fel: a Pest-budai Hangászegylet, amelynek alapító tagja volt fennállásának 25. évfordulóján. 1865 augusztusában mutatták be legelőször Liszt „Szent Erzsébet” oratóriumát, és ebben a közreműködést Hollósy Kornélia sem tagadhatta meg. Férjét 1879-ben csanádi főispánná választották, így Kornélia a megye első asszonya lett, a makói városháza főispáni lakásába költöztek. 1889 késő őszén az influenzajárványban József megbetegedett, majd hatéves lányunkájuk is elkapta. Kornélia, aki ápolta őket, maga is ágynak esett, és mivel évek óta vesebántalmaktól szenvedett, az ő szervezete nem birkózott meg a fertőzéssel. 1890. február 10-én, két hónap híján 63 évesen halt meg. Az egész ország gyászolta a „magyar csalogányt”.

Kölnei Livia – Képmás, 2023. április (97-98. oldalak)

Blaha Lujza a magyar nyelvű színházas apostola, akinek fontos szerepe volt abban, hogy Budapest lakói megtanultak magyarul. A XIX. században akkora sztár volt, hogy azt ma már elképzelni sem tudjuk. A pesti erkélyéről nézte végig, amint teret neveznek el róla a hetvenedik születésnapja alkalmából. A korabeli beszámolók szerint temetése Kossuth Lajos búcsúztatásához hasonlított, amelyről tudható, hogy mai fogalmaink szerint tömegdemonstrációvá duzzadt. Országos népszerűsége, sőt kultusza ellenére teljes mértékben híján volt az allűröknek. Bár valójában mindig is drámai színésznő szeretett volna lenni, neve örökre a nótákkal és népszínművekkel fonódott össze.

Rimaszombat egyik városszéli házában jött világra. Apja, Reindl Sándor, a szabadságharc huszára, Várai néven vándorszínésznek állt. Az anyja, Ponti Aloiza szintén színésznő volt, társulatukkal

járták az országot. Mivel a szülés épp Rimaszombatnál indult meg, így keveredtek egy csizmadia házába. Az 1850. szeptember 8-án született kislányt Reindl Ludovikának keresztelték, de anyja lányneve után Lujzának szólította mindenki. Kicsi korától szerepelt a társulat darabjaiban, és vándorlásaik közben a falusi gyerekektől tanult énekelni. Szépen csengő hangját hamar kamatoztatta a család: ötévesen a felvonások között már nótáztatták a bogárszemű, kedves, szelíd kislányt. Eleinte apja után Várai Lujza volt a művészneve, aztán (mert a papa korán meghalt) gyámapja után Kölesi Lujzaként lépett színpadra. Blaha Lujza pedig 15 évesen lett, a férje nevét átvéve.

Pályáját ő is vándorszínészként kezdte. Ennek során az ő sorsa is nyomor, hideg, éhség, végtelen szekéren zötykölődés volt. Anyja úgy próbálta könnyebbé tenni életüket, hogy a 15 éves lányát férjhez adta a 22 évvel idősebb Blaha Jánoshoz. Eleinte még beszélni sem tudtak egymással, mert Blaha János nem tudott magyarul, Lujza pedig nem beszélt németül. Így eleinte kézzel-lábbal mutogatva kommunikáltak egymással. Blaha Lujza számára azonban ez a házasság sikeresnek bizonyult. Nem csak a nevét köszönhetette neki. Második férjével ellentétben a karmester Blaha János támogatta a színészi karrierjét. Megtanította a zenei alapokra, és mai kifejezéssel élve menedzselte őt. 16 évesen Debrecenbe szer-

zódott, aztán a férje beprotezsálta egy bécsi színházba, ahol vendéggjátékával nagy sikert aratott. Ám hiába tartóztatták, nem maradt ott. Vágyott vissza a hazájába, magyarul akart játszani.

Habár a lelke mélyén mindig drámai színésznő szeretett volna lenni népszínművekben, operetekben és operákban kapott szerepeket. Kedves, jószívű, közvetlen karaktere, formás termete, pirosposzgás arca, a zenés, könnyed darabokra predesztinálta, míg kortársa, az életben is drámakirálynő Jászai Mari vitte a „sztártragika” vonalat Antigonéjával, Évájával, Gertrudisával. A népszínművekben első perctől kezdve óriási sikere volt. Ebben nagy szerepet játszott, hogy magyarul énekelt, játszott egy olyan városban, melynek nyelve Buda és Pest egyesítésének idején még a német volt. Hatására a betelepített svábok, szászok és a zsidók is elkezdtek magyarul tanulni. A nemzet csalogányaként emlegetett istennő, gyakorlatilag elhódította a pesti német színháztól a közönséget, és lenyűgözte még a walesi herceget is, amikor megnézte egy előadását. A kerületek neve és az utcanevek is magyarrá váltak, és Budapest egy 700 ezres lakosú világvárossá fejlődött, amely Európa-szerte híres volt a kulturális életéről, kávéházairól, gyógyfürdőiről és éjszakai életéről.

Blaha Lujza évtizedeken át ünnepelt primadonnája volt a Nemzeti Színháznak és a Népszínháznak. A XX. század elején viszont a népszínmű kiment a divatból. Ez azonban nem törte ketté karrierjét. Prózai szerepeket vállalt különböző színdarabokban. Színésznőként is nagy sikere volt. A Nemzeti Színház 1901-ben indította útjára az örökös tagság intézményét, amit elsőként Blaha Lujza kapott meg. Széll Kálmán miniszterelnök tüntette ki ezzel a címmel. 1908. január 10-én ünnepelte 50 éves művészi jubileumát. Ekkor játszotta el Csiky Gergely népszerű vígjátékában, a Nagymamában Szerémy grófné szerepét. Gyakran vállalt vendégszereplést vidéki színházakban is. Kassán, Balatonfüreden, Székesfehérváron egyaránt nagy sikere volt. 1909-ben Móricz Zsigmond Sári bírójában tündöklő alakítását a kritika és a nézők egyaránt dicsérték. 1920-ban országos ünnep keretében megülték 70 éves születésnapját. Ezt követően visszavonult. A Nemzeti Színház után az Országos Színészegyesület is örökös dísztagjává választotta. Nyugdíját a székesfőváros tanácsa 1 200 000 koronában állapította meg.

20 éves sem volt, amikor Blaha János tüdőbajban meghalt. Ezt követően még kétszer férjhez ment, de egyik házassága sem lett sikeres. Ez azonban már nem gátolta karrierjét. Kifejező mimikája és biztos alapokon álló táncstudása révén két korai némafilmben is szerepelt. A filmezést azonban hamar abbahagyta, mert zavarta a hang hiánya, az elmaszkírozás, a némafilmekre jellemző teátrális mozdulatok. 76 éves korában, 1926. január 11-én halt meg tüdőgyulladásban. A Kerepesi temetőben nyugszik imádott Jókaija szomszédságában. A nemzeti gyász kísérete szertartáson kétszáz fős cigányzenekar húzta kedvenc nótáit. Többek között a „Cserebogár, sárga cserebogár” a „Mi mozog a

zöld leveles bokorban” vagy a „Lehullott a rezgőnyárfa aransárga levele” című dalokat. Ezek a tömegjelenetek a temetésén történtek: <https://www.youtube.com/watch?v=pPnw8HEdJdg> (Sajnos a hang hiánya itt is sokat ront a szertartás ünnepélyességének átélésén.) Hangját is csak két 1920-as években készült zajos, torz gramfonlemez őrzi: <https://www.youtube.com/watch?v=KLgCMV1i5p0> és https://www.youtube.com/watch?v=IR6_z9V1wIQ
 Kurucz Adrienn – Internet, <https://wmn.hu/kult/54327>

Egy ismert színészünk mondta egyszer, hogy: „Nem irigyellek titeket fiatalokat, mert tiétek a jövő.”

- Honnan jössz?
- A munkahelyemről.
- Hová mész?
- A munkahelyemre.

Meglepő, de ezek a mondatok nem családi körben, házaspárok beszélgetéseiben hangzanak el. Egyetemeken hallani ilyen, egyre gyakrabban és egyre több diáktól. Közülük nagyon sokan dolgoznak ma már, napi több órát, akár a hét minden napján. Nem, nem ifjú sztahanovisták ők, akiket lelkesítő eszmék sarkallnak egyre jobb teljesítményre. Nem a nemesítő

munka, hanem a kényszer viszi rá őket. Néhányukat napi megélhetési gondok gyötrik, a többség mégsem ezért dönt úgy, hogy szabadidejéből (és ami még rosszabb: tanulóidejéből) leadva munkába áll. Kényszer van. Teljesítménykényszer. Megfelelési kényszer. Kényszer, hogy láss tisztán: a munkaerőpiac stagnál, hosszan sorjáznak a hivatalnál a diplomás munkanélküliek. Ha te majdan állást akarsz, meg kell küzdened érte. A tét nagy, a megoldás egyszerű: légy mindenkinél jobb, okosabb, kreatívabb, lojálisabb, és ami a legfontosabb: teljesítőképesebb.

A keresést pedig kezd idejében: az a nyerő, aki minél hamarabb dönt, pályázik és bejut. Kezdd dolgozni, hogy megismerjenek! Hátha csak egy pillanat műve lesz, meglátnak és megszeretnek, és ki mondják a bűvös szót: maradj! Akkor elégedetten hátradőlhetsz majd, hogy igen, de ez csak egyetlen pillanat lesz, hiszen vár a munka. Nem is baj, hogy nincsen időd gondolkodni. Így legalább nem jut eszedbe szüleid egykori mondása, amelyet a ködös múltba révedő tekintettel emlegettek: „azok a csodaszép, boldog egyetemi évek”. Az az 5, néha 6 év, amikor az ember még ráér késő éjszakáig kávézóban-sörözőben ücsörögni a barátaival, egy egész délutánon át focizni vagy táncolni hajnalig. Amikor magasröptű gondolatok foglalkoztatják, és világnézetről, földgolyót rengető ideákról cserél eszmét. Jó, hogy nincs időd erre gondolni. Akkor ugyanis rádöbbenél, hogy neked már nincsen választásod.
 Gálfi Lilla, Népszabadság – Pályakép melléklet, 2004. november 18. (3. oldal)

A mezőgazdaságban dolgozók helyzete sem jobb. A fejlődő országok panaszt tettek a WTO-nál hogy a nyugati kormányok által nyújtott óriási mezőgazdasági támogatások miatt versenyképtelenné váltak. A nyugat-európai országokban tevékenkedő parasztok irreálisan alacsony áron jelennek meg a termékeikkel a világpiacon, mert a veszteségeiket fedezik a tetemes anyagi támogatások. Indiában, Kínában, Brazíliában és a többi szegény országban azonban a parasztok nem kapnak semmilyen támogatást, sőt Kínában még termékdíjat is kell fizetniük minden piacra vitt áru után. Így tízednyi jövedelemre sem képesek szert tenni, mint a nyugat-európai termelők. A többoldali tárgyalások azzal végződtek, hogy a Világkereskedelmi Központ kötelezte a nyugat-európai országokat, hogy

folyamatosan csökkentsék a mezőgazdasági termelőknek nyújtott támogatást. Ezáltal ebben a foglalkozási ágban is elkerülhetetlenül apadni fognak a jövedelmek.

A mezőgazdasági szubvenció zsugorodása legérzékenyebben az Európai Unió új tagállamait fogja érinteni. A kelet-európai parasztok jelenleg az uniós támogatások egyharmadát kapják. A megállapodások szerint a nekik biztosított dotáció csak fokozatosan, három lépcsőben érheti el a nyugati szintet. 2012-ben valóban megszűnik majd a különbség az egyes tagállamok között, de nem úgy, ahogy szeretnénk. Mivel a nyugat-európai országokban fokozatosan leépítik a mezőgazdasági támogatásokat, kelet-európai országok parasztjai nyolc év múlva sem fognak több dotációt kapni, mint most. Mi is áldozatává válunk annak a világjelenségnek, hogy a munkabérek nem felzárkóznak, hanem kiegyenlítődnek.

Minden új esztendő egyre nagyobb bizonytalanságot tartogat számunkra. Sem a rendszerváltás, sem az Európai Unióhoz való csatlakozás nem hozott megnyugvást. A biztonság hiánya, az elhatalmasodó szorongás lassan kikezdi azokat az alapvető értékeket, amelyeken a nyugati világ szabad versenyes piacgazdasága és parlamenti demokráciája alapul. Nálunk ez az értékrend anélkül erodálódik, hogy igazán megszilárdult volna. Név nélkül nyilatkoznak munkát kereső nők. Már az anonimitáshoz való ragaszkodásuk is árulkodó. Úgy érzik, van okuk félni a véleményük, egyáltalán a szókimondásuk miatt. Most nem a diktatúra valamelyik intézménye, hanem a lehetséges munkaadók jegyzik meg az elégedetlenkedőt. Azt mondják a fiatalabbak: rosszak az esélyeik a munkaerőpiacon, mert a munkáltató attól fél, hogy szülni mennek, kiesnek a munkából, beteg lesz a kisgyerek; hogy majd nem akarnak túllórázni. Volt, aki megemlítette: a vállalkozó már olyannyira a maga tulajdonának érzi a munkavállalót, hogy a szebb fiatal

lót, hogy a szebb fiatal nőket szexuális szolgáltatásokra is rá akarja venni. Ettől nem véd meg a törvény – bizonyítani nagyon nehéz, és ha sikerül, akkor sem a nyugalom jut osztályrészül, hanem a garantált állásvesztés.

45-50 éveseket és idősebbeket azért nem vesznek föl, mert túl idősek. A férfiakkal az a gond, hogy rosszabbul tűrik a munkanélküliséggel járó feleslegességérzést, nem foglalják úgy le őket a családi te-

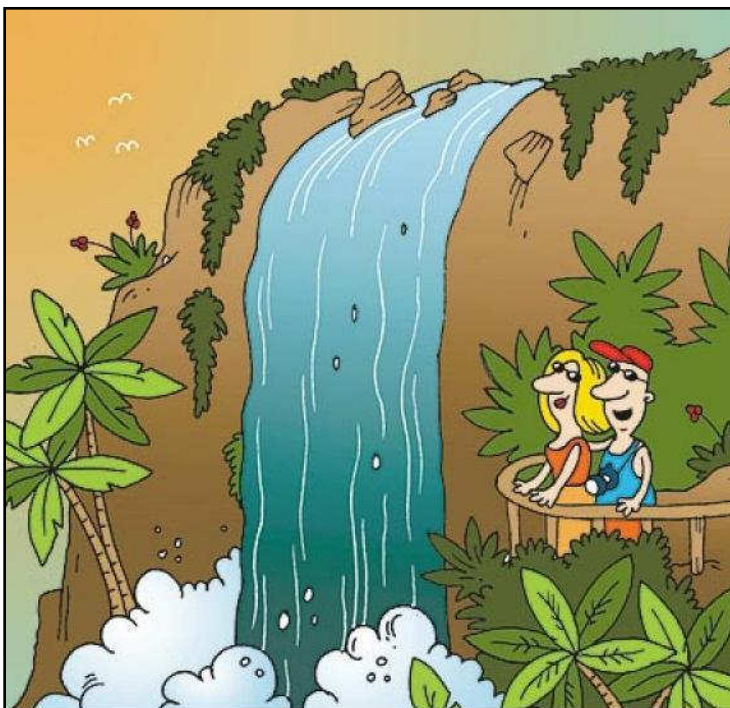
endők – szorongásukat hajlamosabbak italba fojtani, és mire esetleg újra lenne munkájuk, már nem alkalmasak rá. A fiatal diplomásokból túltermelés van; hiába tudnak mind több nyelvet, szereznek egyre több szakképzettséget, nincs rájuk szükség. Egyáltalán sehol semmire sincs szükség. De a vállalkozókat még inkább átítatja a bizonytalanság, mint a munkavállalót. A kisvállalkozó csak úgy él meg, ha tevékenysége felében-harmadában a szürkegazdaságban működik. Ezért folyton szorong, mert a különböző hatóságok ellenőrei is pontosan tudják ezt: ha nem korrumpálja őket, lebuktatják, ha korrumpál, akkor a feketén megszerzett jövedelmét meg kell osztania. De láttam én kétségbeesett topmenedzsert is: a multinacionális cég helytartója, aki élet-halál ura a saját beosztottjai körében, ijedt kamaszként futott fűhöz-fához, amikor – gyanús körülmények között – veszni látszott egy nagy értékű közbeszerzési pályázat.

Van persze számos előnye ennek az új világnak. Van, akit örömmel tölt el, hogy felgyorsult az élet, kitérült a világ; hogy folyamatos a verseny, ki lehet válni. Nemcsak veszíteni lehet, hanem győzni, nagyot nyerni is. Nem kevesen vannak, akik szemében az előnyök nagyobbak, mint a hátrá-

nyok, akik ma ezerszer jobban érzik magukat, mint az egyenlőbb esélyek Prokrusztész-ágyában⁶². Úgy érzékelem azonban, hogy a többség, a társadalom derékhadja elbizonytalanodott – részben a saját értékeiben, részben pedig abban az értékrendben, amely mind többek leértékelődését teszi lehetővé. Nem hiszek abban, hogy a biztonság hiánya pozitív energiákat szabadít fel az emberben. Inkább azt tapasztaltam irigykedve a Nyugat-Európában élő ismerőseimen, hogy a biztonságérzet derűssé, magabiztossá tesz.

Mostanában viszont azt látom: ahelyett, hogy mihozzánk is eljutna az ő biztonságuk, Nyugat-Európában is terjedőben van a mi bizonytalanságunk. Látszik ugyanis, hogy a lisszaboni EU-csúcs jövőképevel ellentétben 2010-re sem lesz teljes a foglalkoztatottság az Európai Unióban. Sőt! Leépülnek a munkavállalói jogok, nő a munkaidő, csökken a reálbér, újabb és újabb támadások indulnak a létbiztonságot megalapozó intézmények ellen. Az élősködő munkanélküli SZTK-ra kapja a Viagrát! – szól a demagóg kampány, de közben nemcsak ő a célpont, hanem mindenki, akinek a biztonságát eddig a jól kiépített jogrendszer védelmezte. Már látszanak a repedések nemcsak az átlagpolgárok biztonságán, hanem a nézeteiken is. A hiperliberális Hollandiában egyre népszerűbbé válnak szélsőséges nézeteiket hirdető, az EU nettó befizető, gazdag országai pedig csökkenteni akarnák az unió közös költségvetését. A növekvő bizonytalanság a fejlett világban is aláássa a stabilitást, és vele az elérhető élet esélyeit.

Tanács István, Népszabadság, 2005. január 13. (3. oldal)

– Szerintem is jó döntés volt! Ha maradok az állami szférában, most a vízeses helyett hallgathatnánk otthon a gazdaság utolsó dübörgéseit.

A munkaügyi statisztikák nem mutatják ki, a politikusok pedig szemérmesen hallgatnak róla, hogy a munkanélküliek jelentős része nem is akar dolgozni. Minek, ha anélkül is meg lehet élni. Hogy miként? Például így:

Jó estét kívánok, főnök úr, elnézést, hogy megállítom, de kérem, segítsen ki valamennyivel! – szólít meg egy köpcös, karikalábú, ötvenes férfi, aki egy szuszra mondja el mondókáját Pécs legforgalmasabb promenádján, a Király utcában.

- Mi a gond, miért égett le ennyire? – kutatom a férfi alázatos tekintetét.
- A kisfiam beteg. Rákos. Bent fekszik a négyszáz ágyas klinikán.
- Hogyhogy nem a gyereklinikán ápolják? – lepődöm meg.
- Ott ápolták, de annyira súlyos volt az állapota, hogy átvitték a négyszáz ágyasba. Nagyon sokba kerülnek nekem az orvosok, nagyon sokba.
- Értem... – bólintok. – Van Pécssett egy alapítvány, amely a rákos gyerekek családját segíti. Ha akarja, összehozom magát ezzel az alapítvánnyal. Menjünk be a klinikára, hadd ismerkedjek meg a kisfiával, és odabent megbeszéljük, hogy miképp lehet magukon segíteni.

⁶² Prokrusztész mondabeli görög rabló volt, aki áldozatait ágyába fektette. Aki rövidebb volt, azt erőszakosan megnyújtotta, aki pedig hosszabb, annak levágta a lábát. Átvitt értelemben olyan rendszabályoknál emlegetik ezt a sajátos megoldást, melyekbe a valóságos esetek csak erőszakosan kényszeríthetők bele.

- Őrajta már nem lehet, mert a kisfiam meghalt. Rajtam segítsen, tegnap óta nem ettem.
- Van magának valami munkája? – viszem tovább a szót.
- Főnök úr, én lennék a legboldogabb, ha lenne munkám, higgye el, én lennék a legboldogabb. De nincs, hiába megyek bárhová, sehol sincs.
- Hány éve nincs munkája?
- Tizenöt éve, főnök úr, tizenöt éve.
- Legutóbb hol próbálkozott?
- Mindenhol, főnök úr, mindenhol.
- De mégis: hol?
- Már nem is tudom, annyi helyen próbálkoztam, annyi helyen.
- Tudja mit? Segítek magának. Ismerem a pécsi munkaügyi központ vezetőjét. Holnap beme-gyünk, és ő biztosan talál magának valamilyen munkát.
- Főnök úr, nagyon hálás leszek magának, igazán, nagyon hálás leszek.
- Akkor reggel kilenckor találkozunk a munkaügyi központ előtt. Jó lesz így?
- Nagyon jó, csak én nem tudom, hogy hol van a munkaügyi központ.
- Azt akarja mondani, hogy tizenöt éve munkanélküli, és még nem volt a munkaügyi központ-ban?
- Lehet, hogy voltam, de már nem emlékszem.
- Akkor hol találkozunk?
- Hát, nem is tudom – morfondírozik, aztán kiböki: – Talán a vasútállomás előtt.
- Rendben – hagyom rá – , találkozunk az állomás főbejáratánál.
- De főnök úr, addig is segítsen ki valamennyivel. Tegnap óta nem ettem.

Egy fémszázast nyomok a tenyerébe. Mélyen meghajolva köszöni meg, aztán zsebre vágja az érmét. Indítványozom, hogy mutakozzunk be egymásnak. Újra meghajol, úgy kezel velem, miközben ar-comba morogja a nevét.

- Akkor holnap reggel kilenckor, az állomásnál – vésem az eszébe a randevút.
- Ott leszek, főnök úr, ott leszek.

Másnap reggel felhívom a munkaügyi központ vezetőjét, ő megígéri, hogy segít, ha viszem az em-beremet. Kilenckor kiállok az állomás főbejáratához. Állok tíz percig, húszig, harmincig. Akkor föladom. Két nappal később összefutunk a Király utcában. Indulna felém, hogy elmondja kolduló mondókáját, ám hirtelen rájön, hogy velem már volt valamilyen negatív élménye, ezért földre sze-gezett tekintettel tovább baktat. Száz méterrel odébb megállít egy fiatalember, aki egy öt éves kis-lányt vezet kézen fogva:

– Jó estét! – szólít meg udvarias hangon. – Reggel óta semmit se ettünk, ha tud, segítsen nekünk. Kiderül, hogy ő se talál munkát évek óta. Azt javaslom, hogy találkozzunk holnap a munkaügyi központ előtt, reggel kilenckor, mert én biztosan tudok neki munkát szerezni. Arra kér, hogy addig is segítsen ki valamennyivel, mert a családja éhezik. A zsebemben csörgő aprót a tenyerébe öntöm, és így búcsúzom tőle:

- Holnap reggel kilenckor a munkaügyi központ előtt.
- Ott leszek – ígéri lelkesen.
- Tudja, hol van?
- Most hirtelen nem, de majd megkérdezem.
- A Zrínyi utcában.
- Igen, igen, tudom – bólogat.
- Akkor: kilenckor.
- Kilenckor – mondja készségesen.

De nincs ott kilenckor. Fél tízkor fölodom. Ballagok a Király utcában. Harminc körüli férfi áll elém. Se pénze, se munkája. Munkát ígérek neki. Azt mondja, ma nem ér rá, találkozunk másnap. De ő se jön el. Feladom.

Ungár Tamás, Népszabadság, 2005. február 21. (11. oldal)

A munkaközvetítő irodák is sok tapasztalattal rendelkeznek erről a helyzetről. Az állásadók már alkalmi munkára sem találnak munkavállalót. Egy vállalkozó pl. nyári idénymunkára keresett gyümölcszedőket. Az álláskeresőket nyilvántartó iroda ügyintézője sorra hívta fel a munkára várókat. Az egyik megkérdezte, hogy akkor most ki kell mennie a gyümölcsös kertbe. Az ügyintéző megnyugtatta, hogy erről szó sincs, házhoz szállítják a meggyfát.

Sokat cikkeznek manapság az esélyegyenlőségről, a kisebbségek munkaerőpiacon tapasztalható hátrányos helyzetéről. Egy ismeretlen szerző humoros formában, kombinált mesébe foglalva fogalmazta meg erről a jelenségről a véleményét:

A hangya és a tücsök

Az eredeti verzió:

A hangya a forró nyarat szorgalmasan végigdolgozta, építgette-szépítgette házát, és élelmet halmozott fel, készülvén a kemény télre. A tücsök úgy gondolta: a hangya bolond, és végigmulatta a nyarat. Eljött a tél, a hangya nem fázott és nem éhezett, ám a tücsök élelem és szállás híján a hidegben lelte halálát.

A humánus verzió:

A hangya a forró nyarat szorgalmasan végigdolgozta, építgette-szépítgette házát, és élelmet halmozott fel készülvén a kemény télre. A tücsök úgy gondolta: a hangya bolond, és végigmulatta a nyarat. Eljött a tél, és a tücsök bekönyörögte magát a balek hangyához, ahol tovább mulatozott. Na és közben felélte a hangya élelmiszertartalékait.

A modern verzió:

A hangya a forró nyarat szorgalmasan végigdolgozta, építgette-szépítgette házát, és élelmet halmozott fel, készülvén a kemény télre. A tücsök úgy gondolta: a hangya bolond, és végigmulatta a nyarat. Eljött a hideg tél, és a nélkülöző tücsök nagyon fázott s éhezett. Erre sajtótájékoztatót hívott össze azt a kérdést feszegetve, hogyan lehet az, hogy míg egyesek kint fagyoskodnak a hidegben, mások úgy élnek, mint a hangya. A CNN, a közszolgálati televízió és a kereskedelmi tévécsatornák felvételeket mutattak be a didergő tücsökről, s a melegben, terített asztal mellett henyélő hangyáról. A világ döbbenetesen konstataálta az égbekiáltó különbséget. Hogyan lehetséges egy ilyen jól fejlődő, demokratikus országban a tücsköt így sorsára hagyni? A nemzeti parlament kisebbségi jogokért felelős ombudsmanja több hírműsorban is „rasszista elfogultsággal” vádolta a hangyát, és felhívta a figyelmet arra a szomorú tényre, hogy a világon sok tücsök áldozata ennek a kirekesztő magatartásnak. Breki, a béka, a tücsökkel együtt lépett fel a legnagyobb nézettségű tévécsatorna esti show műsorában, és mindenki könnyekre fakadt, amikor az „Azért vannak a jó barátok” című slágert énekeltek.

Egy jótékonysági bálon a miniszterelnök és felesége támogatásukról biztosították a tücsköt, és olyan javak juttatását helyezték kilátásba, amiből a tücsök az előző kormányzati ciklusban kimaradt. A kormány elnöke nyomatékosan hozzátette még: „Azért, hogy ne süvölthessenek újra az előző rendszer szelei”. A szociológiai problémákat boncoló „Mélyvíz” adásában több politológus kifejtette, hogy a hangya a tücsök kárára szépen meggazdagodott. Egyúttal szükségesnek tartották az ilyen típusú jövedelmek elvonását célzó adójogszabály kidolgozását az „egyenlő közteherviselés” szellemében. Végül, az „Egyenlő Esélyeket a Kisebbségeknek” szervezet hathatós közreműködése nyomán a hangyát visszamenőleges hatállyal megbírságotlák, mert nyári munkái közben nem foglalkoztatott elegendő számú hátrányos helyzetűt. Mivel a több milliós büntetést nem tudta kifizetni soron kívül bíróság elé állították, és adótartozásai fejében az állam elkobozta a házát.

A történet végén látjuk, amint a tücsök beköltözik a kormánytól kiutalt lakásba (ami nemrég még a hangyáé volt), az otthonából kivert hangya pedig a hóban, egy száraz falevél alatt didereg. A tévénézők meglegedetten tértek nyugovóra, hogy az illetékesek végre tettek valamit a társadalmi igazságtalanság megszüntetése érdekében. Egy hónap múlva a tücsök fogta a cókmojkját, és mivel felélte a hangya élelemkészletét, s teljesen lelakta a házát, elindult egy újabb hangyát keresni... Ha valaki ebben a mesében a mai magyar valósággal bármi összefüggést vél felfedezni, az csak a véletlen műve!

Internet, 2005, május 1. (Ezt a tanmesét La Fontaine: A tücsök és a hangya című verse ihlette.)⁶³

La Fontain-nak ez a tanmeséje másokat is megihletett, és tovább pontosították, még inkább a mai magyar viszonyokhoz hangolták:

A hangya és a tücsök (második verzió)

Egy nagy rét kellős közepén éldegélt a tücsök és szomszédja, a hangya. A hangya szorgalmasan dolgozott, hisz tudta, hogy előbb-utóbb eljön a kemény tél, és akkor az élelmiszertartalékaiból kell élnie. A tücsök? Ő ugyan nem dolgozott! Táncolt, dalolt, mulatozott. Aztán, egyszer csak beköszöntött a tél. A hangyának megvolt mindene, hiszen megteremtette a létbiztonságát. A tücsök, hogy ne kopjon fel az álla, a hangyák vezetőihez fordult segítségért. Ők környezettanulmány folytattak, és nyomorát látva úgy döntöttek, hátrányos helyzetűnek nyilvánítják a tücsköt. Tücsök koma megörült, örömeiben be is rúgott a kocsmában a kapott segély egy részéből, a többit pedig a játékgépbe dobálta. Gyermekai otthon várták az ételmet, meleg ruhát, de hiába. Amikor elfogyott a segély, tücsök koma megint a hangyákhoz fordult, és ismét kapott segítséget. De most már kevesellte a segélyt. Kikérte magának az alamizsnát. Hiszen ő is teljes jogú tagja a rét közösségének, ezért neki több jár! Mivel ő hátrányos helyzetű, a hangyatársadalom köteles számára legalább a létminimumot biztosítani.

– Tessék szépen kiszámolni mennyi jár nekem, és gyermekeimnek! – rendelkezett.

A hangyák sóhajtottak egy nagyot. Igyekeztek toleránsan kezelni a helyzetet, így hát megadták a tücsöknek, amit kért. Tücsök koma úton hazafelé ismét jól berúgott, majd másnap reggel magához térvén elgondolkodott, hogyan tehetne még több segélyre szert tenni. Ekkor ragyogó ötlete támadt:

⁶³ Az eredeti vers így hangzott:

Mit csinált a tücsök nyáron?
Csak muzsikált hét határon.
Aztán jött a tél a nyárra,
s fölkapott a koma álla.

Szomszédjában élt a hangya:
éhen ahhoz ment panaszra,
s arra kérte, egy kevéske
búzát adjon neki télre.

Búzát? - szólt a hangya sógor. -
Már ez aztán sok a jóból!
Tél elején sincs búzád már?
Hát a nyáron mit csináltál?

Mit csináltam? Kérem
szépen, muzsikáltam
- szólt szerényen tücsök mester.
- Aki kérte, nótát húztam a fülébe.

Nótát húztál, ebugatta?
Nohát akkor - szólt a hangya -
járd el hozzá most a táncot!
Jó mulatságot kívánok.

– Hohó! Magamat ugyan nem sokszorozhatom meg... de gyermekeimet...! – rikkantotta.

Így hát féktelen és felelőtlen szaporodásba kezdett, hiszen gyermekeinek sanyarú sorsa jó érvek bizonyult, valahányszor visszament kunyerálni a hangyákhoz. A hangyák megadóan bólintottak, és ismét segítettek, ám közülük valaki megjegyezte:

– Miért adunk folyton pénzt a tücsöknek? Miért nem megy el dolgozni, miért nem tartja el a családját?

Erre a tücsök agresszívan visszavágott:

– Mit mondtál? Tücsöknek nevezted? Az én nevem ízeltilábú hegedűvirtuóz! Jó, ha megjegyzed, barátom! – mondta fenyegetően, majd útjára indult.

Napokig fortogott magában.

– Még hogy tücsök... teremtem elő... Na, majd megtudják ezek, ki vagyok én!

Ismét jól berúgott, majd útnak indult, és megkereste fajtársait.

– Össze kell fognunk, meg kell védenünk magunkat ellenségeinkkel szemben! – duruzsolta társai fülébe.

Így is lett. Megegyeztek, hogy ezentúl fülelni fognak. Ha azt meri mondani valaki, hogy tücsök, rá kell fogni, hogy rasszista és kirekesztő. Taktikájuk bevált. A hangyák nem akartak rasszistának tűnni, így mind több és több segítséget nyújtottak. Közben keményen dolgoztak, hogy eltarthassák a tücsköket is. A tücsköknek feltűnt ugyan, hogy a hangyák már éjszaka is dolgoznak, de azt hitték azért, hogy még gazdagabbak legyenek. Ezt nem tűrhették.

– Miközben mi nyomorgunk, ők egyre gazdagabbak lesznek, vegyük el tőlük, amijük van.

Megtámadták az éjszakai műszakból hazatérő hangyákat, és kifosztották, majd jól elverték őket. Erre a hangyák a rét törvényes rendfenntartóihoz fordultak:

– Segítsenek, kirabolt bennünket egy csapat tücsök!

A rendfenntartók csak csóválták a fejüket:

– Honnan tudjátok, hogy tücskök voltak? Annak vallották magukat?

Ezt hallva a hangyák legyintettek, és hazamentek. Jobb híján csak a barátaiknak panaszkodtak, hogy csúnyán elbántak velük a tücskök. A barátok meg bólogattak, hiszen velük is ugyanez történt. Megtámadták otthonaikat, kirabolták őket. A rémhír gyorsan terjedt a fosztogató tücskökről, míg az éppen mulatozó tücskök fülébe nem jutott:

– Miiii? Már megint tücsköznek? Tanítsuk móresre őket!

Ezzel elindult egy soha nem látott erőszakhullám a réten. A tücskök gátlástalanul raboltak, fosztogattak, vagy pusztá kedvtelésből félholtra verték a hangyákat. Erről mélyen hallgatott a média, mert a tücskök szószólója résen volt, valahányszor felröppent egy kósza hír, ő habzó szájjal üvöltötte: „RASSZISTÁK!” Erre a szélsőséges érzelmű hangyák mindenféle dologgal próbálkoztak. Megalapították a hangyagárdát, de ezt még saját fajtársaik is elítélték, és feloszlatták. Fegyveresen egy hangya sem merete megvédeni magát, mivel egy tücskökkel teli börtönben nem sok jó várt volna rá. Szegény hangyák csak tűrtek, dolgoztak, hiszen a felfordulás miatt a rét komoly gazdasági válságba sodródott. Közben a tücskök csak szaporodtak, egyre több volt az éhes száj. A hangyák etették őket, míg kifejlett tücsökbűnözőkké cseperedtek. Ettől a közbiztonság még elviselhetlenebb lett. Végül a tücskök az egész rét fölött átvették az irányítást. Megölték az utolsó hangyát is, felélték a tartalékaikat, miközben teljesen tönkretették, beszennyezték a rétet. A hangyák kiirtása után a tücskök éjjel-nappal mulatoztak, dáridóztak, ünnepelték, hogy övék lett az egész rét. Élelmet azonban továbbra sem gyűjtöttek maguknak, így amikor eljött a tél, éhen haltak, mert már nem volt, aki eltartsa őket.

Internet, 2008. március 11. (2823. vicc) http://www.hoxa.hu/?p1=forum_tema&p2=32&p4=600

A negatív jelenségek mellett pozitív törekvések is tapasztalhatók. Újabban a kormányok fellépnek a munkahelyek exportja ellen. A globális folyamattal való szembefordulást az a botrány indította el, amelynél egy floridai vállalat 400 millió dolláros megbízást kapott Florida államtól egy tudakozó központ létrehozására és fenntartásra. A cég azonban a munkát kiszervezte egy indiai alváll-

lalkozónak. Erre a kaliforniai szenátus hozott egy új törvényt, amely megtiltja, hogy amerikai cégek állami szerződéssel kapott munkát külföldön végeztessenek el. Az állammal szerződő fő- és alvállalkozóknak büntetés terhe mellett írásban kell kötelezniük magukat, hogy a szerződésbe foglalt minden munkát kizárólag az Egyesült Államokban végeztetnek el, amerikai dolgozókkal. Szűcs László, Népszabadság, 2005. április 19. (4. oldal)

Munkaerőköltség vonatkozásában szakadék tátong az Európai Unió régi és új tagállamai között – erre világít rá a Mercer nemzetközi tanácsadó cég felmérése. Nyugat-Európában átlagosan több mint négyszer magasabb a bérköltség és a különféle járulékok összege, mint az EU keleti felén. Az egyetlen kivétel Szlovénia, amely a „felsőházba” tartozik. Egy főállású férfi munkavállaló alkalmazása Magyarországon évente átlagosan 9946 euró (2,46 millió forint) költséget jelent munkaadójának a járulékokkal együtt. Igaz, az EU „alsóházában” ez a legmagasabb érték: a cseh és a lengyel munkaerő valamivel, a szlovák és a balti pedig jelentősen olcsóbb. A sereghajtó a lett munkás: évente átlagosan mindössze 4752 eurót (1,17 millió forintot) kell rá költeni. A legtöbb bért a dán dolgozónak fizetik: átlagosan évi több mint 45 ezer eurót (11 millió forintot), de a magas társadalombiztosítási járulékok miatt mégis a belga és a svéd állás betöltője a legdrágább (53 ezer 577, illetve 52 ezer 800 euró, ami 13,27 és 13,08 millió forintnak felel meg).

Igen érdekes az adatokat a japán, az amerikai, a kínai és az indiai mutatókkal összehasonlítani. A japán dolgozó a nyolcadik legdrágább lenne Európában (évente 45 ezer 839 euróval – 11,35 millió forinttal), de ennek részben az az oka, hogy a szigetországban igen sokféle, törvényben nem előírt kiegészítő juttatást kapnak a dolgozók. Szinte hihetetlen: az amerikai társadalombiztosítási járulék még a magyarnál is alacsonyabb, alig több évi félmillió fo-

– Arról nem is beszélve, hogy mit szólnak majd a szomszédok, ha meglátják, hogy az én balfék férjem rákerült a száz legbecsületesebb adózó listájára...

rintnál. A bérek viszont négyszer magasabbak. Az indiai munkás nagyon kevés pénzért dolgozik, évi 409 ezer forintnak megfelelő rúpiát keres, s csak 74 800 forintnak megfelelő járulék terheli az alkalmazását. Viszont a kínai elég drága: a bére is legalább évi kétmillió forintnak felel meg. (Más kérdés, hogy szociális jogai nemigen vannak, azonkívül sokat és nagy termelékenységgel dolgozik.)

A versenyképességről és a konkurenciaharcról folytatott európai viták szempontjából ezek a szám-
adatok igen tanulságosak. A Mercer felmérése természetesen nem kalkulál a fekete-, és a szürkegaz-
daságon keresztül bújtatott jövedelmekkel, amelyek az új EU tagállamokban az általános megítélés sze-
rint jóval magasabbak. Észak-Európában viszont elhanyagolhatóak. Ez részben megmagyarázza, hogy az
életszínvonal-mutatók miért nem árulkodnak ekkora különbségről Nyugat és Kelet között. A régi
EU-tagállamok viszont a hivatalos statisztikák számaira támaszkodnak, amikor vonakodnak megszüntetni
a tizenkét tagállamban érvényes munkaerő-korlátozást, attól tartva, hogy a keleti konkurencia előnténé
a szolgáltatások piacát. Magyarország helyzete sajátos. Bár a tabella alsó felében helyezkedik el, szom-
szédai közül csak Ausztriában és Szlovéniában magasabb a munkaerő költsége. Így – miközben pl.
az egészségügyből egyre többen távoznak Nyugatra – szívóhatásnak is ki van téve. A munkaügyi mi-
niszterünk újságírókkal beszélgetve a minap Brüsszelben azt nyilatkozta: nem az olcsóságban kell
versenyre kelniünk (abban úgy sem tudunk), hanem a munkaerő képzettségében.

**– Ezeknek teljesen elment az eszük?
Az egyik tisztességes fizetést akar,
a másik meg bejelentett munkahelyet.
Hát teljesen tönkre akarják tenni a céget?**

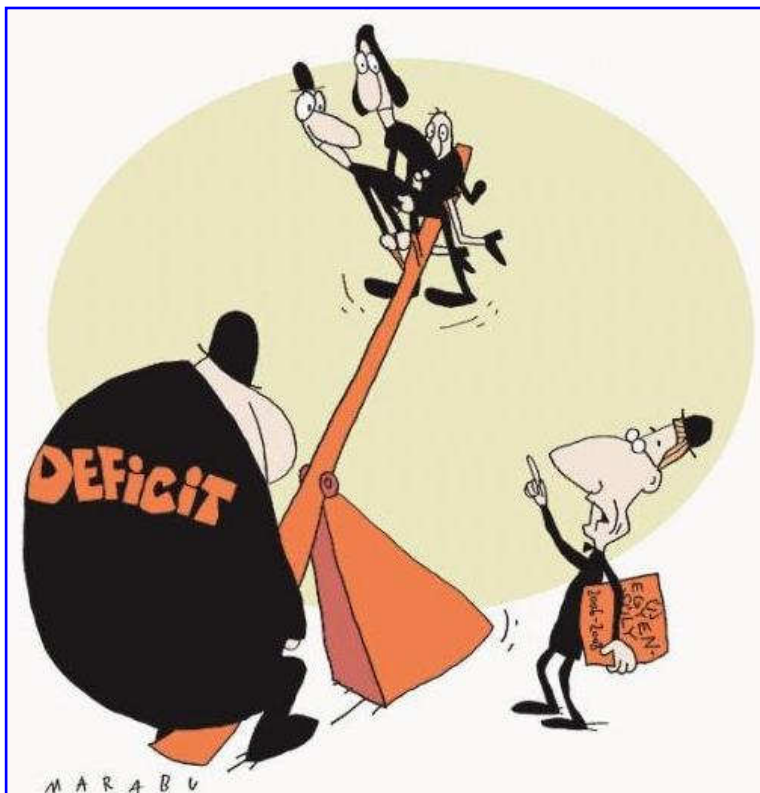

Hogyan lehet törvényesen adót csalni? Ezt a talányt járta körül pár napja a Financial Times (2004. július 21). Jogi megfogalmazásban persze nem így hangzik a dolog, hanem adózási szempontból hogyan lehet egy cég költségtakarékos a globális világban... Lényeg, hogy haza ne kelljen fizetni. Mert nemcsak az offshore cégek hazudják el adójukat (azok, amelyek amerikai terepen dolgoznak ugyan, de a Kajmán-szigeteken fizetnek ottani, azaz zérushoz közeli adót). Ezt rég ismerjük. Most viszont arra derült fény, hogy a globalizáció lehetőséget nyitott a különböző országok közötti adókülönbségek megnyergeléséhez. Odahaza (mondjuk Angliában) 30%-ot kellene fizetnem. Ezért az áruk pár százalékát eladom otthon, ez után adózom is, mégis lássák, hogy rendes adófizető vagyok. A

többit viszont elviszem oda, ahol az adótétel mondjuk 15%. Azt az adót ott fizetem meg, és máris kerestem (spóroltam) 15%-ot. Csakhogy ha a másik oldalt nézzük, az angol állam(kassza) elesik 15%-os adójövedelemtől. S mivel ez a törvényes játék ma már tömeges (normális) jelenség, új helyzetbe csöppentünk. Kirajzolódnak a bajok körvonalai.

A 35 órás munkahét vége is – lásd a német és a francia munkahelyi reformokat – már ezt a trendet jelzi. Többet kell dolgozni azonos bérért. Ha nem tetszik, akkor a multi átmegy valahová keletre. Mert ami most történik, az a globalizáció második felvonása. A centrum-periféria megosztás első felvonásában a centrumországok jól jártak. Kihaszználva az olcsó keleti munkaerőt exportálták a munkahelyet. Olcsóbban termeltek, nagyot kaszáltak. Ma már az is látszik, hogy a befogadó (periféria) országok is jól jártak, mert új munkahelyek születtek, gyárak épültek, modernizálódtak, jött a know-how, valamint a tőkeimport, azaz ki tudtak kászálódni a középkorból. Ez volt az első felvonás, ami tehát nemcsak gyarmatosítás volt. Milliók élete fordult picivel jobbra, s bár voltak nagy áldozatok is, de aki egy dollár helyett ma két dollárt keres egy nap, az már lelkesen dolgozik a harmadikért. A centrumországok felől nézve ez a felvonás maga volt a győzelmi menet.

Most a második felvonásban a periféria visszavág. Az oda költözött multik már nem viszik haza a pénzüket, nem fizetnek adót odahaza, amitől a centrumállam szegényebb lesz. A kiköltözéssel (odahaza) kevesebb lesz a munkahely – nő a munkanélküliség. Az amerikai szenátus már hónapok óta vitatja a munkahelyek kitelepülésének veszélyét – minden eredmény nélkül. Amerikában a kitelepülés persze egyelőre még inkább csak választási téma, hosszabb távon viszont valós veszély. Minél többen távoznak, annál kevesebb adóbevétel marad. Miből fizesse a kormány a „jóléti állam” számláját? A periféria más téren is vissza tud már vágni. Az első felvonás idején „feltáplált” országok mára versenytársaivá váltak a centrumországoknak, s mint ilyenek, rontják a centrumországok pozícióit. Kínába évtizedeken keresztül ömlött a külföldi befektetés (FDI - Foreign Direct Investment), most viszont a „felnőtt” Mennyei Birodalom árasztja el Amerikát (és a fejletteket) olcsó textíliáival és egyéb exporttermékeivel. Mindenki sír, a panasz hangos, csak hogy ezt a helyzetet – részben – a centrumországok segítették kialakulni. (Ugyanaz történik, ami annak idején Japánnal. Amerika megtan-

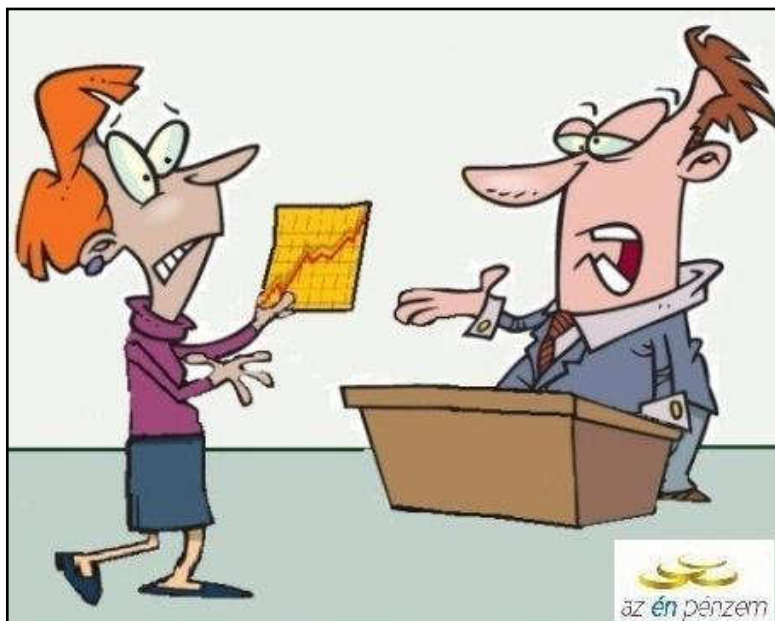

-Na, és most kellene egy kicsit a maguk segítsége!

ította őket, hogyan kell autót csinálni, ma pedig legyőzhetetlenül nyomul a Toyota az amerikai piacra.) India ma még csak szoftverkishatalom, de holnap elfoglalja a centrumországok drágán tevékenykedő cégeinek helyét.

Korábban már említettem, hogy a periféria a bérek kiegyenlítésével is visszavág. Országaiban nőnek a bérek, és ennek ellentétele, hogy a centrumországokban csökken a reálbér. A 35 órás munkahét vége – lásd a német és a francia munkahelyi reformokat – már ezt a trendet jelzi. Többet kell dolgozni azonos bérért, ha nem tetszik, akkor a multi átmegey valahová keletre. Németországban a Bosch kötött így alkut. Zsarolhatott, mert a periféria övé volt. Most a második felvonásban már a periféria fog zsarolni. Azt mondhatja, ne gyere ide gyáraiddal, most már van nálunk is elég termelőkapacitás. Inkább vegyed meg, amit olcsóbban kínálunk nálad.

És az állam egyre kevésbé tud beszólni ebbe az átrendeződésbe. Nem tud segíteni, mert az intervencióhoz pénz

- Nem az egyenleg a hibás. Fordítva tartja a grafikont!

kellene. A globalizáció teremtette lehetőségek miatt viszont a cégek egyre kevesebb adót fizetnek.

Így az államnak nincs pénze a beavatkozáshoz. Továbbá, mivel a cégeket nem tudja fejni, feji a polgárokat, ilyen-olyan adóemeléssel. De ez is kevés lesz, mert egykor, a nemzetállami gazdálkodás korában, a jóléti kiadások a személyi és vállalati befizetésekre épültek. S ha kevés, az azt jelenti, hogy fokozatosan csökken a jóléti motor teljesítménye, s a végén leáll. És mindenki tudja, hogy az adóemelés plusz a jóléti szolgáltatások törlése együtt maga a csőd, melynek végeredménye, hogy a kormányt leváltják. Az új kormány azonban ugyanolyan tehetetlen lesz, mert pénz nélkül nem lehet a jóléti államot fenntartani. Előbb-utóbb a centrumországok minden állama ebbe a helyzetbe kerül. Ezek az országok, a globalizáció diktátumát követve, maguk alatt vágják a fát. És nem mondhatják az ilyen-olyan nagyvállalatnak, hogy ejnye-ejnye, nem kéne így kijátszani a saját hazádat.

A rendszerben ugyanis minden törvényesen folyik. Nincs csalás, csak működik a globalizáció mechanizmusa. Meg kell szokni – mondják. Csakhogy ez nem olyan egyszerű. Szerzett jogokról nehéz lemondani az embereket.

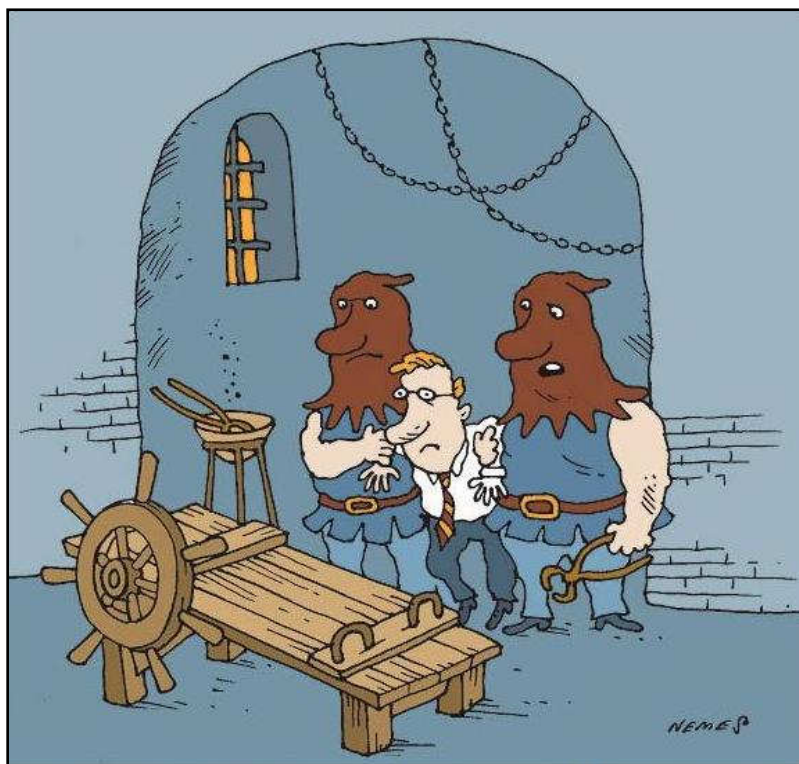
Most a második felvonásban a periféria visszavág: Az elköltözött multik odahaza nem fizetnek adót, amitől a centrumállam szegényebb lesz. A kiköltözéssel (otthon) kevesebb lesz a munkahely, nő a munkanélküliség. Annak idején a „jóléti államot” nem karitatív hajlamból építették. A háború után (a nácizmus tapasztalataként) rájöttek, hogy a szegénység, a munkanélküliség táplálja a szélsőséges politizálást, és egy békés Európa feltétele a viszonylagos jólét. Lehet, hogy a keynesi⁶⁴ álom gazdaságilag vitatható, de politikai értelme valós. Igen ám, de a második felvonásban kialakult a csapda. Az államok már nem tudják finanszírozni ezt a struktúrát, részint demográfiai okokból (több az elartott), részint az állami bevételek csökkenéséből eredően. Vagyis le kell faragni az évtizedeken át megszokott jóléti juttatásokat. Csakhogy amilyen könnyű volt a szegénységből a jóléthez belenőni, annyira nehéz most ezt a fejlődési utat visszafordítani, azaz leszoktatni az embereket bizonyos alapszolgáltatásokról. E feladatot robbanások nélkül megoldani majdnem lehetetlen. És ez előtt a dilemma előtt toporog ma Nyugat-Európa.

A globalizáció e második felvonásához tartozik még a dollár gyengülése. A mai gazdaságot a vásárlás volumene hajtja előre. De nem csak az amerikaiak-európaiak vásárlókedve, hanem a fejlődőké is. S ez utóbbi az elmúlt két évben robbanásszerűen beindult. Igen ám, de a magasabb vásárlási szinthez nagyobb pénztömeg (dollár) szükséges, ami a guruk szerint a zöldhasú leértékelődéséhez vezet. Nem biztos, hogy így van, de a valószínűség e tézis mellett szól. Ha viszont gyengül a dollár, kevesebb pénz áramlik az amerikai gazdaságba. Napi egymilliárd dolláros kölcsönre van szüksége, hogy ne nőjön az államháztartási deficit. Amíg a globalizáció első felvonása óriási felhajtóerőt jelentett Amerikának és a fejlett világnak, a második felvonás fékezi a gazdasági fellendülést. Erre a paradox hatásra hasonlít az olajárrobbanás. Az 50 dollár körüli olaj látszatra átmeneti jelenség. Terrorizmus, Irak, bizonytalanság. Ha ez elmúlik, visszaáll a korábbi, 30 dollár alatti árszint. Ma már

⁶⁴ kéjnsz (John Minard Keynes brit közgazdász elmélete szerint az árupiaci egyensúly nem jelent egyben munkapiaci egyensúlyt is. Kimutatta, hogy a magára hagyott piaci automatizmus nem tudja kiküszöbölni a kényszerű munkanélküliséget. Ennek oka az elégtelen kereslet az árupiacon.)

köztudott, hogy nem tér vissza a régi, szép világ, mert itt is a globalizáció második felvonásának dramaturgiája érvényesül. A felpörgő kínai, sőt indiai gazdaság eszi a nyersanyagot – mondhatnám, elszippantja az olajat a „fejlettek” elől. Nem folytatom. A bajok a horizontra ragadtak.

- Higgye el, Tibor nekünk sem öröm, de az önkéntes adóbevallási rendszer sajnos nem vált be. Vissza kell térnünk a régi, kipróbált módszerekhez.

Ezért van az, hogy ellentmondásoktól feszülő világba kerültünk. Egyfelől a gazdasági elemzők optimisták – végre vége a recesszióknak, itt van a tartós fellendülés. Az adatok biztatóak, a Fed optimista (emelte az alapkamatot). Másfelől azt látjuk, hogy a részvénypiacok (a Dow Jones és a Nasdaq) kétéves mélypontra zuhantak – vagyis, hogy a piacok nem bíznak sem az optimistákban, sem az előrejelzésekben. És nemcsak Amerikában van ez így, hanem Európában is. A 0,5 százalékos fejlődés sem igazán meggyőző. Az üzleti világ kivár, hogy mit hoz a második felvonás csattanója. Addig meg marad a populizmus, e kétértelmű helyzetre épülő politikai játékszer. Látszatra minden jó – a felszín alatt azonban veszélyes zátonyok bújnak meg. De a legnagyobb baj, hogy a második felvonás forgatókönyvét még senki sem ismeri.

Népszabadság – Hétvége melléklet,
Almás Miklós, 2004. augusztus 21.
(1. oldal)

A közgazdászoknak, a bankvilág irányítóinak és a szigorú fiskális politikát valló politikusoknak érdemes lenne elgondolkodni ezen a tanmesén:

A kis hegyvidéki szállodába érkezik egy turista, megkérdezi van-e kiadó üres szoba, és letesz egy 100 euróst a pultra. A szálloda tulajdonosa megörült, mert mostanában igen pangott az üzlet, és átadta a legjobb szoba kulcsát a vendégnek. Miután a vendég elindult fölfelé a lépcsőn, a tulaj fogta a 100 euróst, átrohant a henteshez kifizetni az előző heti adósságát, majd visszament a szállodába. A hentes fogta a 100 eurót, és elrohant a gazdához, hogy kifizesse a hitelbe kért disznót, és visszament a boltjába. A gazda rohant Jennyhez, a helyi örömlányhoz, hogy kifizesse annak szolgálatait, majd visszament a farmjára. Jenny rohant a szállodába, hogy kifizesse a múlt héten kivett szobák árát, és letette a 100 euróst a pultra. Ekkora lejött a lépcsőn a turista, odament a pulthoz, és közölte, hogy a szoba nem felel meg. Visszakérte a 100 eurót, és távozott. Tulajdonképpen senki nem csinált semmit, és mégis mindenki kifizette az adósságát. Na ennyit a pénzmozgásról, és az áhított gazdasági fellendüléséről.

Az adócsalás nem csak a cégekre jellemző. A személyi jövedelem bevallásánál is gyakran előfordul. Adózni senki sem szeret. Legyen az munkaadó vagy munkavállaló, esetleg egyszerű vásárló, aki morgolódik a magas ÁFA miatt. Senki sem örül annak, hogy valami többbe kerül, mint amennyi az ára. Akadnak azonban olyan országok, ahol emberek többsége tisztességesen befizeti az államot

megillető sarcot. Ilyen ország például Svédország. Ennek természetesen több oka is van. Az első a történelmi és vallási háttér. A svéd állam feje a király, akárcsak a svéd egyházé. A középkor derekától az egyház helyi képviselői, azaz a papok voltak az állami adók beszedői is, így aztán logikus a következtetés: aki a bevételeit letagadva adócsalást követ el, az nemcsak az államot lopja meg, hanem Isten földi helytartóját, tehát magát a Mindenhatót. Ennek következményei hajdanán rettenetesek voltak: egyházi átok, kitagadás és természetesen börtön is.

Az egyházon keresztül történő adózás persze már a múlté, de maradt a becsület és a tisztesség. A XX. század derekán megszületett szociális állam. Erlander és Palme szocialista kormányai olyan rendszert teremtettek, amelyek az adóbevételeket a lakosság teljes szociális biztonságára és az ország infrastruktúrájának modernizálására fordították. Így aztán kialakult az újabb szemlélet: aki adót csal, az a többi állampolgárt lopja meg. A svéd ember ezért sokkal könnyebben szemet huny az egyéb, esetlegesen elkövetett bűnök felett, az adócsalást azonban sohasem felejt el. Aki ilyet tesz, joggal számíthat a társadalom megvetésére és a személyes kiközösítésre is. Pedig a svéd adózónak is mélyen belenyúl a zsebébe az állam. A progresszív személyi jövedelemadó hagyományosan 15-50% körül mozog, és a munkaadóknak is magas járulékot kell fizetniük. A kifizetett munkabéreket általában 32-62% pluszköltség terheli. Az ÁFA mértéke azonban erősen visszafogott, és az alapvető élelmiszerek árát csak néhány százalékos fogyasztási adó terheli.

Amint mindebből kitűnik, az egész rendszert áthatja a szociális gondoskodás alapelve. Akinek több van, az fizessen jóval többet. Mit kap mindezt a svéd átlagpolgár? Először is szupermodern országot. Tisztaságot, rendet, parkosított környezetet, jól kivilágított remek utakat, kitűnően működő tömegközlekedést, a lehető legmodernebb és alanyi jogon járó egészségügyi ellátást. Széles sávú internetes hozzáférést a legeldegottabb tanyán is, és kiválóan működő közigazgatást, ahol a korrupció szinte ismeretlen, sőt még ingyen temetést is. A befizetett adókból az éves bevallás során nagyon komoly összegek igényelhetők vissza. Összesen több mint száz olyan jogosultsági tétel van, amelyre jár az adó-visszatérítés. Természetesen ehhez ismerni kell a rendeleteket, ám ez senkinek sem jelent nehézséget, hiszen minden évben minden lakás postaládájába ingyen bedobják a könyvecskét, amely ezeket aktuálisan tartalmazza.

S végül mit jelent a teljes szociális biztonság? Ha valaki – szélsőséges esetben – teljesen kiesik a munka világából, és lejár az öt évig (!) fizetendő munkanélküli-segélyre való jogosultsága, akkor a szociális hivatal veszi át az ügyét. Kifizetik a teljes lakbérét, a villany- és gázszámláját, és a család fejenként kap 2000 koronát ételre, megélhetésre. Ezenfelül időnként mindenki kap némi ruhapénzt, bútorpénzt, és ha valóban önhibáján kívül került a szociális gondozottak sorába, akkor esetenként a család nyaralásra is kaphat egy keveset. Mindemellett tisztességesen megfizetik a munkavállalót. Ezért nincs borraavaló, nincs hálapénz. Az állam nem a fogyasztókkal tartatja el a társadalom egyes rétege-

it. Az étteremben csak annyit kell fizetni a pincérnek, amennyit a számla tartalmaz. A kórházi ellátás is valóban ingyenes. Itt elképzelhetetlen, hogy valaki pénzzel bélelt borítékot dugdosson az orvos zsebébe, hogy rendesen végezze a munkáját. A nemzeti jövedelem újraosztása ugyanolyan tisztességesen zajlik, mint a közterhek befizetése. Ez a titka annak, hogy a svédek jól élnek.
Staffan Perger – Népszabadság, 2008. június 30. (8. oldal)

Az adófizetési kedv tehát nem csak a polgárokon múlik. Nincsenek simlis nemzetek. Ha egy országban alacsony az adófizetési morál, annak többnyire a központi irányítás az oka. Így fogalmazta meg ezt egy adóbevalló: „Túl sokat kér az állam tőlünk, és nem látjuk a hasznát.” Az egyik gond tehát a magas adókulcs. Ennek alapvető oka, hogy viszonylag kevesen fizetnek adót. A adócsalók miatt az ország működési költségei a tisztességesen adózókra hárulnak. A másik probléma a befolyt adók kezelése. Ha azt látják a polgárok, hogy a közpénzek, kézenkőzön eltűnnek, ahol a politikusok nem a társadalom jólétével, hanem a saját zsebük degeszre tömködésével vannak elfoglalva, ott a polgárok nem sok értelmét látják az adófizetésnek. Ahol mindennapos dolog a korrupció, és a sikkasztások, megvesztegetési ügyek kivizsgálására éveket kell várni, majd a bíróságok nevenséges büntetéseket szabnak ki a bűnösökre, ott nem lehet elvárni, hogy az emberek szívesen adózzanak. A politikusoknak tehát előbb a saját soraikban kellene rendet teremteni,

hogy meglegyen az erkölcsi alapjuk a mindenkire kiterjedő közteherviselés megköveteléséhez. Ahol a politikusok nem az ország felvirágoztatását, hanem a saját anyagi helyzetüket tartják szem előtt, ott nem lehet zokon venni, hogy a polgárok is igyekeznek a saját javukra ügyeskedni.

A gulyáskommunizmus évtizedei alatt lasszóval fogták az embereket az utcán, olyan nagy volt a munkaerőhiány. Minden gyár, vállalat kapuján kint volt a tábla, hogy munkaerőt keresnek. Nem jelentett gondot az elhelyezkedés. Sokan szinte sportot űztek belőle, hogy félévente munkahelyet változtattak, magasabb fizetésért. Az irigykedők ezeket a kollégákat „vándormadárnak” nevezték, de aztán ők is hasonló módon jártak el. Akkoriban ugyanis a fizetésemelésnek ez volt a leggyorsabb módja. A krónikus munkaerőhiány oka az alacsony termelékenység volt. A közintézményekben, az állami vállalatoknál senkinek sem kellett megszakadni a munkában. A munkaidő jobbára kávézgatással, beszélgetéssel telt, amit csak a legalább egyórás ebédidő szakított meg. A hivatalokban jó, ha 2 órát dolgoztak az alkalmazottak naponta. A főnök nem sokat tehetett, mert ha szóvá tette a lógást, a beosztottja másnap továbbállt. Magasabb fizetéssel máshol folytatta a henyélést.

Vidéken csak azért helyezkedtek el az emberek, hogy a hétvégi fáradalmaikat hét közben kipihenjék a munkahelyükön. Nyáron aratás, szüret idején egész héten át a háztáji gazdaságban dolgoztak. A meglehetősen engedékeny körzeti orvosokkal beteggé nyilvánították magukat, majd a munkahelyükre visszatérve felvették a táppénzt. Akkor még nem sejtettük, hogy mindez vissza fog ütni egyszer. A rendszerváltás után belecseppentünk a vadkapitalizmusba, és minden viszályára fordult.

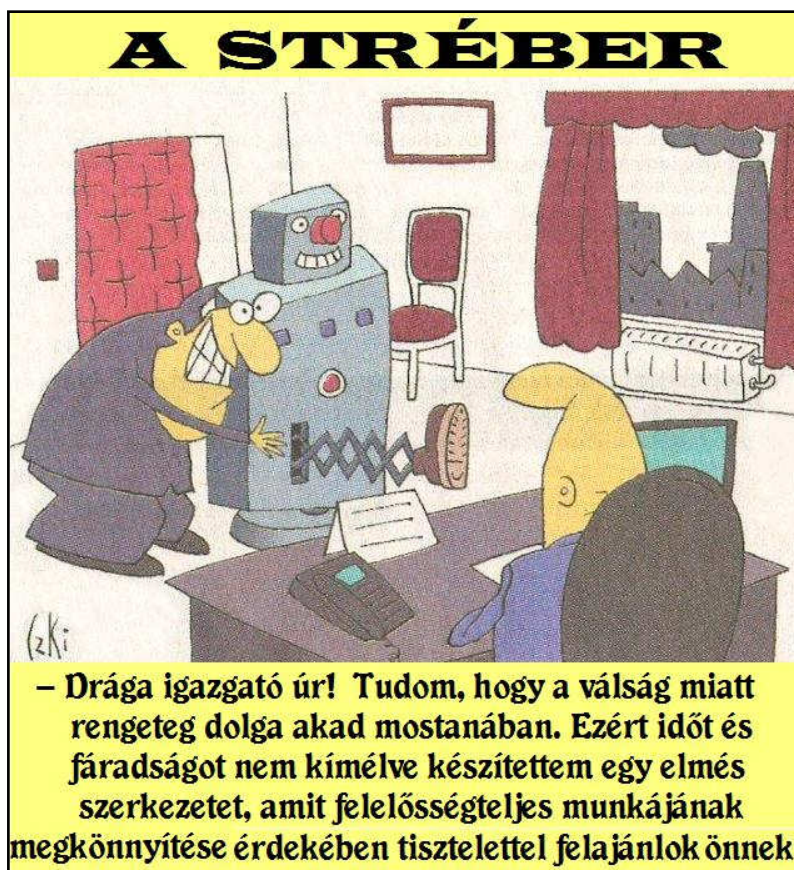
Vége lett a jó világnak. Az önérzetes, pökhendi munkavállalók bérrabszolgákká, kizsart, üldözött páriákká váltak. A jelenlegi helyzetről ad némi ízelítőt Dr. Nemes János cikke:

„Ne haragudjon, hogy sírtam. Nem történt semmi különös. Rám került a sor, és kirúgtak az állásomból. Egy évig voltam pénztáros a bevásárlóközpontban. Reggel még beálltam feltartott kézzel a sorba. Mentem a csoportvezető elé, hogy szokás szerint beleszagozjon a hónaljamba, aztán megnézte a körmömet, hogy tiszta-e. Meg a ruhámat, mert akinek piszkos, hazaküldik. Harmadszorra ezért ki is dobják az embert. Belépéskor mindenki kapott két váltás inget, nyakkendőt, szoknyát, blézert. Tisztítószert nem, mert munka után nekünk kellett otthon mosnunk. Néha én is csak a gallért meg a hónaljt öblítettem át. Éjjel nem volt rá időm, energiám, hogy az egészet kimossam. De aztán vettem suttyomban egy hasonló inget. Nem vették észre, hogy három inggel játszom.

Most a fiatal csoportvezető csak annyit vetett oda, hogy mehatsz haza, ki vagy rúgva. Egyébként tanárként végzett, és ugyanúgy nem állt szóba velünk pénztárosokkal, mint a többi friss diplomás. A hátától kérdeztem, hogy miért. Meg sem fordult úgy mondta, hogy a három hiány meg a szék miatt. Mert hogy állítólag háromszor volt hiányom, 1000 és 2000 forint közötti. Minden 700 forint feletti hiány mínusz pont, és csak fél év után évül el. Nekem meg egy év alatt három is összejött. Hiába mondtam, hogy befizetem azt az ezrest. – Nem lehet, tiltja a szabályzat. Napi két-hárommillió forint a forgalom. Azt se tudom, hogyan keletkezik a hiány. Egy számítógépes srác mondta: nem kunszt ezt manipulálni. De persze ez bizonyíthatatlan. Egy biztos, sok a kassza, megérné. Azért az furcsa, hogy mindig a hónap végén mutatták ki a hiányt. Akkor húzták be a strigulákat, és mindig ilyen csekély összegért. Így sosem kaptam jutalmat. A csoportvezetők folyton figyeltek. Nyilván őket is ütötte valaki. Órákat álltak a hátunk mögött, és húzták a strigulákat, kaptuk a mínusz pontokat. Nézték, hogy mennyit mosolygunk, és beszélgetünk-e. A vevővel persze kellett, de egymáshoz nem volt szabad szólnunk, nehogy összebeszéljünk. Azért megint strigula járt.

Hogy a szék miatt miért? Hát, mert muszáj volt egyenesen ülnünk. Ha

nem, strigula. Mindig azzal kezdtük a munkát, hogy beállítottuk, hisz mindig más pénztárhoz kerülünk. Azt a széket meg nem lehetett beállítani. Elvileg állítható, de vacak műanyag, sokat tört, hiányoztak a csavarok. Ha szóltunk: »Oldjátok meg magatok!« Ez volt mindenre a válasz. Jó vicc, hogyan? Ráadásul én magas vagyok, görnyedten állok meg ülök. Nehéz azon a rohadt széken egyenesen ülni. Meg hát miért is kellene, nem az iskolapadban ülünk napi nyolc órát. Szóval ezért is többször rossz pontot kaptam. Hiába nem hiányoztam, nem is késtem soha. Vécére sem jártam ki. Elvileg persze szabad volt, de aki túl sokat ment, előbb-utóbb kirúgták. Egy kolléganőm felfázott, percenként kellett rohángálnia, aztán hiába hozott igazolást a háziorvosától, nem fogadták el. Hogy biztos lefizette a körzeti orvost? A menedzserek csak a kórházi igazolást fogadták el. Nálam ez nem gond. Én sokáig bírom, csak a félórás ebédszünetben mentem vécére. Meg aztán mindig vinnem kellett volna a kasszás ládikót. Az is nyom vagy nyolc kilót. Azt előbb le kell adni a főpénztárban. Az is idő, majd bepisil az ember, mire végre eljut a vécéig. (Egyébként nyolc óra folyamatos munka mellett csupán fél óra az ebédszünet, és azt sem fizetik.)

Azért akadt, aki így is kapott jutalmat. Főleg akik nyaliztak a csoportvezetőknek, mondjuk ajándékot vettek nekik. A saját pénzükből. Így is megérte nekik. Mondjuk egy csokor drága virágot, vagy háromezer forintos ajándékkosarat. Ennek fejébe megkapod a havi 10-12 ezres jutalmat. Jó pénz az a bruttó 70 ezer mellé. Nekem három gyerekem van, nem azért dolgozom, hogy a csoportvezetőre költsem. Ma már nem lennék ennyire büszke? Állítólag a konkurens bevásárlóközpontban rövid az előjegyzési lista pénztárosi állásra. De félek. Ott ugyan nagyvonalúbbak, csak kétezer forint feletti hiánynál balhéznak, és nem ácsorog mögöttük folytonosan a csoportvezető. Nem is kell, mivel minden kassza be van kamerázva. De a múltkor bilincsből vezették el a rendőrök az egyik kolléganőt, akit sikkasztáson kaptak. És még két kört is meg kellett tennie az áruházban a szerencsétlennek úgy ahogy volt, megbilincselve, a többiek okulására.

Ezt a biztonsági főnök vezette be. Másfél év alatt tucatnyi megbilincselte pénztárost hordoztak körbe. Szólni senki nem mer neki, még az igazgatók is félnek tőle. Ő ott az Isten. Szóba sem áll az egyszerű pénztárossal, legfeljebb kiabálva. A szomszédom mesélte, de őt meg azért rúgták ki, mert „szemtelenkedett” az egyik menedzserrel. Erről annyit, hogy ő már nagymama, a menedzser pedig a lánya lehetett volna. Most rám is sor került. Nem történt semmi különös. A velem együtt felvett százötvenből alig maradt valaki az elmúlt év alatt. Óriási a mozgás a bevásárlóközpontban. Most nem tudom, mit csináljak. Előtte hónapokig voltam munkanélküli. Hát köszönöm, hogy legalább végighallgatott. És ne haragudjon, hogy sírtam.”

Népszabadság, 2004. július 31. (9. oldal)

– Úgy szégyellem! Otthon sose hall ilyet. Az óvodából hozza haza ezeket az illetlen szavakat!

Különösen lelketlenül bánik pénztárosaival az olcsó árairól ismert Lidl áruházlánc. A Lidl piaci sikereit részben annak köszönheti, hogy embertelen körülmények között alkalmazza munkatársait; az olcsóság árát a dolgozók fizetik meg. Egy német szakszervezeti tanulmány szerint a pénztárosok 8 óra helyett általában 10-11-et dolgoznak. Nem önként teszik. Ez elvárás, és a túlórárt ritkán fizetik ki. Egyikük elpanaszolta, hogy amikor túl drágának tűnt a munkaereje megvádolták, hogy 12,5 eurót elsikkasztott a kasszából. Azzal fenyegették, hogy azonnal rendőrt hívnak, ha nem mond fel önként, így végül végkielégítés nélkül távozott. (Ügyvédje később némi bánatpénzt azért kicsikart.) Más példák is mutatják, hogy az efféle megaláztatások csaknem mindennaposak. A Lidl vezetősége szán-

dékosan kevés embert alkalmaz a boltokban, akiket gyakran – főként ha felmondási alapot keresnek – megoldhatatlan feladat elé állítanak. A pénztárosnőknek percenként minimum 40 árucikket kell beütniük, de időközben arra is ügyelniük kell, nehogy egy vásárló valamit kicsempésszen az üzletből. Ezt tesztvásárlók ellenőrzik, akik például két karton tej közé elrejtenek egy doboz kávé, vagy egy olcsóbb karton tusfürdő közé egy drágábbat. Ilyenkor két lehetőség van: vagy azért mondanak fel a munkatársnak, mert nem vette észre a lopási szándékot, vagy mert túl lassú. Mindennapos a munkatársak táskájának és autójának átkutatása, folyamatosan azzal gyanúsítják őket, hogy valamit elcsentek az üzletből. A Lidl munkatársai „hivatalosan” nem beszélhetnek munkahelyi ügyekről, belépésükkor teljes „némasági fogadalmat” kell tenniük.

A Lidl több mint száz alkalmazottjának véleménye alapján: nincs még egy olyan cég Németországban, amely ennyire megfélemlítené a munkavállalóit. Állandóan azt sulykolják a dolgozókra, hogy pótolhatók, mindig lehet olcsóbb, hatékonyabb és fiatalabb munkaerőt találni. A 600 egységből álló birodalomban sikerült olyan bonyolult cégszerkezetet létrehozni, amelybe a szakszervezetek nem tudnak beférkőzni, így a munkatársak kiszolgáltatott helyzetben vannak. A 2500 üzletből mindössze 7 helyen működik üzemi tanács, amely többé-kevésbé képviseli a dolgozók érdekeit. A tanulmány készítői a külföldi Lidl-üzletekben is hasonló munkakörülményekkel találkoztak. Csehországban, a Lidl-üzletekben állítólag fejpántot adtak a menstruáló dolgozóknak, különben a folyamatos munkavégzésre is ügyelő biztonsági őrök nem engedték ki őket a vécére. Egyébként a német tapasztalatok is azt mutatják, hogy a munkaidő alatt gyakorlatilag semmilyen szünetet nem engedélyeznek. Van, aki 6 órát ül egyhuzamban a kasszában. Ennek ellenőrzésére számos üzletbe titkos kamerákat szereltek fel. A dolgozók reménykednek, hogy most talán lesz valami elmozdulás, ezentúl emberszámba veszik őket. Az újságok által kirobbantott botrány hatására ugyanis a Lidl vezetősége interjút adott a ZDF német köz-

– Azért szeretek itt vásárolni, mert itt mindig visszaköszönnek.

– Én azt imádom legjobban, amikor az eladó nyeglén odaveti nekem, hogy hiányzik. Hát én olyankor megint fiatalnak érzem magam, mint azokban a gondtalan, langymeleg kádári időkben.

szolgálati televízióknak, és a Bild bulvárlapban egyoldalas fizetett hirdetésben próbálták menteni a cég „jó” hírét.

Inotai Edit, Népszabadság, 2004. december 11. (14. oldal)

Korunk kiszolgáltatott, jogaikat csak papíron gyakorló munkavállalói számtalan hasonló történettel szolgálhatnának. A jelenlegi helyzetnek azonban van egy előnye is. A multik megtanították az alkalmazottaikat viselkedni. Az egypártrendszer évtizedei alatt a beosztottak nemtörődömségét már csak az arroganciájuk múlta felül. Korábban a vevő betolakodónak, zavarkeltőnek számított az üzletekben, ezért nem is köszöntek neki. Megvető pillantásokat vetettek rá, ha negyedórás várakozás után végre meg merté szólítani az egymással beszélgető eladók egyikét. A bolti alkalmazottak azonban nem sokáig hagyták magukat zavarni. A valamilyen árucikk után érdeklődő vevőnek csak úgy foghegyről odavetették, hogy: hiánycikk. Szerencsétlen már kulloghatott is egy üzlettel odébb. Többnyire ott is hasonló fogadtatásra talált. Rendszerint akkor sem szolgálták ki, ha a kért áru létezett, csak ki kellett volna menni érte a raktárba. Egyszerűbb volt azt mondani, hogy hiánycikk. Ezen senki sem ütközött meg, mert a diktatúrákban az áruhiány általános jelenség.

Most azonban roskadoznak a pultok az árutól. Egyik üzlet a másik hátán, minden utcasarkon van egy szupermarket. A legmeglepőbb azonban az, hogy újabban köszönnek a vevőnek. Na, nem önként, muszájból. Erre kötelezi őket a munkaadójuk. A vevők az új helyzetet nehezen szokták meg. Amikor a pénztárosnő köszönt nekik a sorban, minduntalan hátrafordultak, hátha felfedezte mögöttük egy ismerősét. De nem, a kimért köszönés nekik szólt. A minisztériumok által időről időre végrehajtott racionalizálás, a nagyarányú leépítések hatására már a hivatalokban is köszönnek az ügyfélnek. Az állandó elbocsátások miatt mindenki félti az állását. Szívből jövő üdvözlésre azonban ne számítsunk. Valószínűleg gondolatban a pokolra kívánnak bennünket, de már szóba állnak velünk. Időnként az ügyeinket is elintézik. Ha így megy tovább, lassan beilleszkedünk a kultúrállamok sorába. Most már csak azt kell kívárnunk, hogy valóban szívesen látott vendég legyen, aki betér egy étterembe, vagy vásárolni szeretne a vevőcsalogató üzletek valamelyikében.

Jó reggelt kívánok, kedves nagyságos asszony! – köszönti áradó örömmel törzsvevőjét a piaci árus: a szép-asszonyt, aki a bevásárláshoz is elengedhetetlennek érzi az eleganciát, a diszkrét sminket, és a csokor petrezselymet is olyan finom mozdulattal helyezi a kosarába, ahogyan senki ezen a helyen rajta kívül. Imre bácsi, aki a szomszéd faluban csokrozza éjjelenként a kaprot, a petrezselymet, hogy hajnalban frisset hozzon a piacra, a nagyságos asszony megszólítást komolyan gondolja, magától értetődőnek tartja – mint ahogyan maga a nagyságos asszony is. Nem is ütközik meg ezen senki, nem vigyorognak, nem fanyalognak, akik hallják. A szépasszony, az ismert vállalkozó felesége olyan egzisztenciával bír, hogy kijár neki a nagyságos. Csak Szabó Juliska szokott néha megrándulni ennek hallatán. Azt mormolja ilyenkor maga elé, hogy vajon a méltóságosok mikor jönnek. Szabó Juliska nagyanyja Pesten volt cseléd, bizonyos főmérnökéknél, akiknek bizonyára nevük is volt, de a családi legendáriumba csak úgy vonultak be, mint „a főmérnökék”. Pötyike nevű lányukat és fiukat, Bojszit a nagymama egy sorban emlegette a szentekkel, s csodának érezte mindig, hogy részese lehetett e fölötté álló, rendkívüli teremtmények életének. A nagymama szerelemgyerek volt, ennél fogva a faluban akkoriban annyi értékkel sem bírt, mint egy elmállott cipő. Hogy városi cseléd lehetett, felemelkedésként élte meg. Otthon megnőtt az ázsiója, férjhez mehetett.

Szabó Juliska anyja tizenkét évesen lett cseléd a patikuséknál. Tizenhárom évesen már olyan méltóságot gyúrt, mint az álom, nem szakadt el a keze alatt a rétestészta, s mire tizenhat lett, letehetett volna a legszigorúbb feltételekhez kötött szakácsvizsgát is. De nem tehetette – cseléd volt, nem szakácsstanuló. Hiába készítette a legfinomabb tejsodót, végig az ő tiszte maradt a patikusék éjjeli-edényeit minden reggel kiüríteni. Erre haláláig emlékezett, noha a nyugdíját már egy fémipari szövetkezet takarítónőjeként érdemelte ki. Maga Szabó Juliska már lehetett szakácsstanuló. Lett is, s nagyon megbecsülték az üzemi konyhában. Örült, ha ízlett a főztje, még jobban, hogy lakodalmakba is hívták, ahol a jó hírét tovább öregbíthette, miközben némi mellékesre tett szert. Amikor kide-

rült, hogy nem kell a vállalati konyha, mert magára a vállalatra sincs már szükség, addigra Szabó Juliska a húsz- és ötvenliteres fazekak emelgetésétől gerincsérvet kapott. Lábán kidagadtak a visszerek, s mire jogosult lett volna a munkanélküli segélyre, már le is százalékolták.

Ezután egymást követték a bajok. Szabó urat elfogta a kapuzárási pánik és a reménytelenség,

amiből egy szomszéd falubeli fiatal özvegyasszonyba kapaszkodva remélt menekülést. Nem sokkal utána agyvérzés érte, az első rokkantnyugdíját már egy nyomorúságos albérletbe vitte neki a postás. Szabó Juliskát többször is műtötték, aztán valahogy mégis lábra állt. Azon a télen, amikor nyilvánvaló lett, hogy a harmincnégyezer forintos nyugdíjából nem tudja a házat fűteni – a gyerekekhez pedig nem akart fordulni semmiképpen, mind a kettőnek megvolt a maga baja – elfogadta a szomszédasszony ajánlatát, aki már régóta hívta takarítani. Meglátod – mondta Szabó Juliskának – mennyire megbecsülik ezek az elfoglalt ügyvédnek, orvosnak a tisztességes munkát. Aznap este valamelyik tévécsatornán régi magyar filmet adtak. Aztán maga milyen sarzsiban van itt a kastélyban? – kérdezte a lovász a szemrevaló lányt, aki illendően megválaszolta, miszerint belső cseléd a grófnál. Akkor Szabó Juliska a nagymamájára meg az anyjára gondolt, és sírva fakadt. De azért elment takarítani másnap, és azóta is zötykölődik a vonaton Pest felé, hetenként négyszer. Igaz, ebből egy utazás arra megy el, hogy a nyarat külföldön töltő vállalkozó házaspár postaládáját rendszeresen kiürítse, havi tízezer forintért. Ahol takarít, ott elégedettek vele. Annyira, hogy rendszeresen emelnek az óradíján. – De nekem annyit nem tudnának fizetni, hogy nagyságos asszonynak szólítsak valakit – állítja Szabó Juliska, és látszik rajta az eltökéltség. Ma még.

Koblencz Zsuzsa – Népszabadság, 2004. július 30. (11. oldal)

– Na ugye, mondtam én, hogy lesz itt demokrácia, nagyságos asszony!
Se maga, sem én nem tudjuk kifizetni a villanyszámlát!

A filmipar máig ontja magából a Superman filmeket. Ezek főszereplője egy különleges férfi, aki emberfeletti képességeket vet be, hogy nap mint nap megmentse a gyámoltalan és segítségre szoruló embereket. Tud repülni, és akkora erővel bír, hogy pusztán kézzel akár egy vonatot is képes megállítani. Néha arra gondolok, hogy kellene írnom egy olyan forgatókönyvet, amelynek főszereplője kivételesen nem Superman, hanem Superwoman.

Supermanhez hasonlóan ő is titkolja a kilétét, és neki is van egy civil foglalkozása: nyolcórás munkaidőben adminisztrátor egy cégnél. Munkahelyén senki sem gyanítja, hogy olyan erővel rendelkezik, amelyek segítségével az irodából kilépve minden áldott nap ő is teljesíti küldetését a gyámoltalanok és segítségre szorulóknak érdekében. Munka után bekapcsolja szuperképességeit, és a következőket teszi: fénysebességgel bevásárol a közértben, ezután elszárgul az iskolához, utána az óvo-

dához, majd a két gyerekkel és a karján szatyrokkal átszeli a várost, megküzdve a tömegközlekedés okozta akadályokkal. Otthon, amíg a férje az okostelefonját nyomkodja, ő bekapcsolja újabb superképességeit: egyszerre tanul az iskolás gyerekevei, játszik az óvodás kistestvérrel, kipakolja a mosógépet, kiterget, és megfőzi a vacsorát.

Este, miután megfürdette és lefektette a gyerekeket, türelmesen végighallgatja férje monológját a munkahelyi problémáiról, miközben el is mosogat. Ezután a fürdőszobában szexi nővé változik, elcsábítja, és fél éjszaka kényezteti a ház urát. Reggel ismét üdén és energikusan készíti a reggelit és öltözteti a gyerekeket, hogy indulhassanak az óvodába és az iskolába, végül újra megérkezik munkahelyére, mit sem sejtő kollégái közé. De Superwoman hiába titkolja képességeit, idővel hőstetteinek híre megy, és az egész világ csodálja majd őt. Attól tartok, hogy erre a forgatókönyvre egyetlen hollywoodi producer sem csapna le, mert nagyon is hétköznapi a történet, azzal a különbséggel, hogy a naponta superképességeiket bizonyító nőket az életben senki sem ünnepli hősként. Pedig itt élnek közöttünk, de annyira magától értetődően, feltűnés nélkül hajtják végre küldetésüket, hogy az emberek észre sem veszik: valójában egy szuperhős tevékenykedik a közelükben.

Nagy Norbert - főszerkesztő – Elixír magazin, 2015. június (3. oldal)

Az osztrák nők házimunkasztrájkkkal fenyegetnek.

„A csillagokat is lehozom neked az égről,

Esküdözünk gyakran a szeretett nejnek.

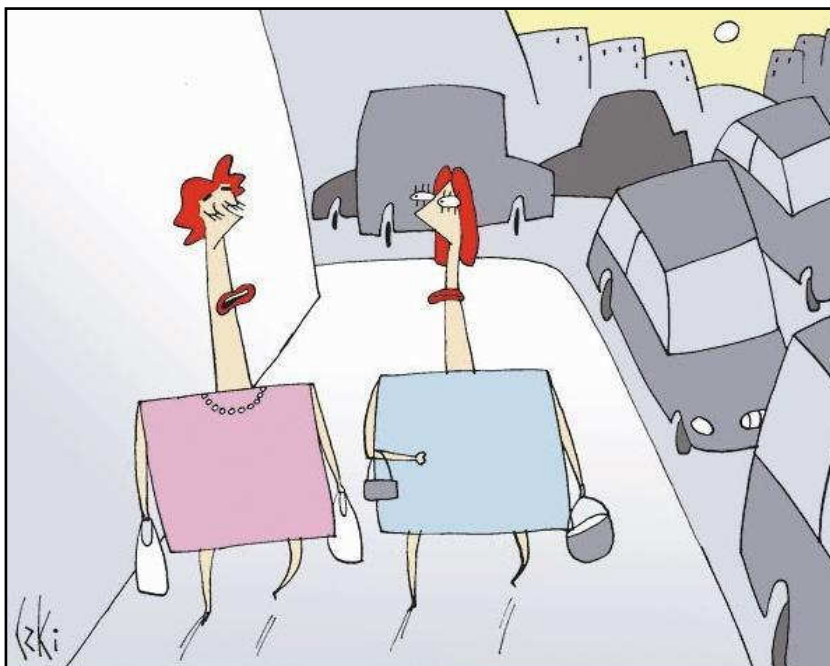
Eleinte, mert később már hiába kér,

Ha rajtunk múlik, a pincében marad a szén.”

Az iménti épületes versike egy önkritikus férfiú alkotása, és az Interneten, a Háziasszonyok forradalma (Hausfrauenrevolution.com) címet viselő website-on olvasható. A mozgalom első pillantásra megmosolyogtató ugyan, ám Ausztriában egyre több a híve, s a hölgyek meglehetősen harciasak: immáron sztrájkjal is fenyegetnek.

A házimunkának semmi becsülete nincs, pedig a nők, akik erre áldozzák életüket, kiérdemelnék a társadalom figyelmét és törődését – állítja Marie Therese Relin, a forradalom vezére. Ő foglalkozását tekintve színésznő (Maria Schell leánya) de mivel egyben feleség és háromgyermekes anyja is, egyet s mást tudna mesélni. Csaknem 12 éven át, legidősebb gyermeke születésétől egészen tavaly őszig ugyanis főállású anyja és háziasszony volt – pedig korábban szép sikereket ért el elsősorban filmekben. Tavaly szeptemberben azután egy szép napon megállt a kezében a portörölő. „Jó Isten, milyen jövő vár rám?” – kérdezte magát. „Mire a gyerekek felnőnek, kirepülnek, én kikopok a világból. Se jövedelem, se nyugdíjam, se semmilyen perspektívám”. Ekkor határozta el, hogy mozgósítja sorstársait, és megpróbál valamilyen változást elérni.

Hogy mire gondol? A társadalomnak és a politikának fel kell értékelnie a házimunkát. Elengedhetetlen lenne a háziasszonyoknak fizetést folyósítani, mégpedig e törvényes alapon. A hivatás és a házimunka jobb összeegyeztetése, a háziasszonyok szociális biztosí-

– Mélyen átérzem szegény közlekedési dolgozók helyzetét. A múltkor én is sztrájkot jelentettem be otthon, mire az uram este egy szőke sztájktrővel jelent meg a lakásban.

tása ugyancsak alapvető követelés. A forradalmár hajlamú hölgy ezzel nem fedezte fel a spanyolviaszt, mert ez a gondolat már mások fejében is megfordult. Új azonban az ötlete, hogy a követeléseknek munkabeszüntetéssel adjanak nagyobb hangsúlyt. Ha a háztartások millióiban egyszerre csak szünetelne a takarítás, a mosás, a főzés, a vasalás, akkor a férfiak hamar beadnák a derekukat és megkapnánk, amit akarunk – mondja Marie Therese Relin, aki túl van már az első nemzetközi forradalmi gyűlésen is. Európa minden részéről 80 hasonlóan gondolkodó hölgy jött el Bajorországba, s bár csak Németországban 22 millió az aktív háziasszonyok száma, a kezdeményezés visszhangját kimondottan biztatónak tartja. Egyelőre a legfontosabb a propaganda: hogy az információ eljusson a megfelelő helyre. A honlapra naponta 15 ezren látogatnak el. Egyre több a hozzászóló a témához, így lassan, de biztosan alakul az a bizonyos sztrájk.

Ausztriában is milliós nagyságrendű a háziasszonyok száma. Ők egyenként havonta 197 órát fordítanak a háztartásra és a gyerekek nevelésére. Az általuk végzett munka értéke évente 49 milliárd eurót tesz ki. Ráadásul az 1,6 millió egyébként állásban lévő nő is szinte egyedül végzi a házimunkát, hiszen – bár Ausztriában a családjogi törvény tesz valami halvány utalást a házimunka megosztásának házastársi kötelezettségére – lényegében nem sok segítségre számíthatnak. Ha a sztrájk gondolata eddig még nem is vetődött fel, voltak bátortalan kísérletek a teremtés koronájának befogására: 1996 táján az akkori nőügyi miniszter megpróbálta törvénybe iktatni a mosogatás kötelezettségét. Akkor nem sikerült. Három év múlva a tárca akkori birtokosa, Martin Bartenstein mai gazdasági miniszter becsempészte ugyan házastársi kötelezettségként a családjogi törvénybe a házimunka megosztásának kötelezettségét, de hát már akkor nyilvánvaló volt: ezt az érintett hölgyek nehezen érvényesítik, s jelentősége inkább a válásnál, a vagyonmegosztásnál lehet. (Bartenstein volt az első férfiniszter a családjogi tárcánál, de illetéktelennek nem volt mondható. Neki magának öt gyermeke van, igaz – minisztersége óta feleségére átíratott – gyógyszergyárak tulajdonosaként olyan gazdag, hogy valószínűleg náluk otthon ismeretlen a „ma ki mosogat” kérdés.)

Elvben tehát Marie Therese Relin milliós tábor tudhat maga mögött, s ha sikerül legyőzni a sztrájk szervezési gondját, ugyancsak meggyőző lehet egy ilyen megmozdulás. Sok persze a megválaszolatlan kérdés. Például, hogy mennyi ideig tartana a házimunka szüneteltetése? És ami még ennél is fontosabb: akár siker, akár balsiker az eredmény, ki fogja eltakarítani a felgyűlt szemetet, elmosogatni az edényt, eltüntetni a felhalmozódott szennyest, ha egyszer véget ér a sztrájk?

Szász Júlia – Népszabadság, 2003. augusztus 14. (16. oldal)

Egy régi évfolyamtársam mellett ülök a vadonatúj autójában, és kitartó türelemmel hallgatom, hogy hány löerős a „hadihajója”. Bemutatja az ülésfűtést, az automata sebességváltót, a napfénytetőt; a lopásgátlót meg a hátul ülők kényelmét szolgáló lábtartót. Unom, de próbálok érdeklődő képet vágni, közben elnéző szeretettel gondolom: olyanok a férfiak, mint a gyerekek: Úgy rajonganak a kutyüjeikért, mint a kisfiúk a matchboxokért.

- Mama, miért nem indulsz már? – ordítja hirtelen, kisodorva belőlem a szeretetteljes gondolatokat, ráadásul agresszívan dudál, villog egy mini kocsis lányra. Az áldozat nem lehet több huszonöt évesnél. Tényleg lassan indul a lámpánál, de utána nagyon-nagyon igyekszik szegény „átcsorogni” a belső sávból a szélsőbe. Egy darabig szótlanul haladunk.
- Miért hallgatsz ilyen undokul? – kérdezi őurasága az Árpád híd budai lejárójánál.
- „Lemamázol” egy nálad jóval fiatalabb lányt, villogsz, ordítózol! – török ki dühösen, mire ő utánaözhatatlan fölénnyel válaszol.
- Emlékszel az 1990-es évek híres mondatára? Tetszettek volna forradalmat csinálni...! Nos, tetszettek volna a konyhában maradni! Ha ez a lányka és a sok női mazsola kimerészkedik az utakra, akkor vegye fel a tempót! Akkor fogja fel, hogy ez kemény, veszélyes üzem!
- Az udvariasság? A nők tisztelete? – kérdezem szomorúan.
- Azt kiöltétek belőlünk a fene nagy egyenjogúságokkal! – jelenti ki magabiztosan.

V. Kulcsár Ildikó, Nők Lapja, 2005/18 szám (47. oldal)

Diplomások ülnének vissza az iskolapadba valamilyen kétkezi szakmát tanulni, mert azzal szembesülnek, hogy felsőfokú végzettségükre nincs szükség a munkaerőpiacon. Az idén először keresték meg diplomások a szekszárdi Ady Endre Középiskolát azért, hogy szakmát tanuljanak. Mariann harmincéves, a helyi főiskola tanító szakán végzett, de nem tudott pedagógusként elhelyezkedni. Az évekig tartó munkanélküliség nyomasztotta, de akármit nem vállalhatott el, mert három gyermeket nevel. Olyan szakmát keresett, amelyet életmódjával összeegyeztethetőnek tartott, így kozmetikus-tanuló lett. Mint mondja, semmi kivételül nem talál abban, hogy diplomával arcot ápoljon vagy lábakat gyantázzon. Két másik hölgy a reménytelennek tűnő munkahelykeresést követően a magasépítő technikai képzés iránt kezdett el érdeklődni. Egyiküknek felsőfokú egészségügyi, másikuknak szociális munkás végzettsége van.

Babai Zoltán, az Ady Endre Középiskola igazgatója elmondta: eddig nem tapasztalt kéressel szembesültek, ezért nem tudják pontosan, hány éves kortól, milyen feltételekkel, kinek ajánlhatnak

tanulást a nappali és kinek a levelező tagozaton. Jakab János, az Oktatási Minisztérium szakképzési helyettes államtitkára elmondta: a közoktatási törvény értelmében középfokú intézmény nappali képzésén utoljára akkor kezdhet tanévet valaki, ha betölti a huszonkettedik életévet. Ez egy évvel meghosszabbítható, ha hét- vagy nyolcévesen ment iskolába, vagy ha a választott képzés két évfolyamnál hosszabb. A helyettes államtitkár hozzátette: akik az 1996/97-es tanévben vagy az előtt iratkoztak be valamilyen középiskolába, még huszonöt éves korukig járhatnak nappali képzésre. Arra a kérdésre, hogy mi indokolja egyáltalán az életkori korlátozást, miért nem döntheti el bárki, hogy milyen módon és mikor tanul szakmát, Jakab János azt válaszolta: a jelenlegi sza-

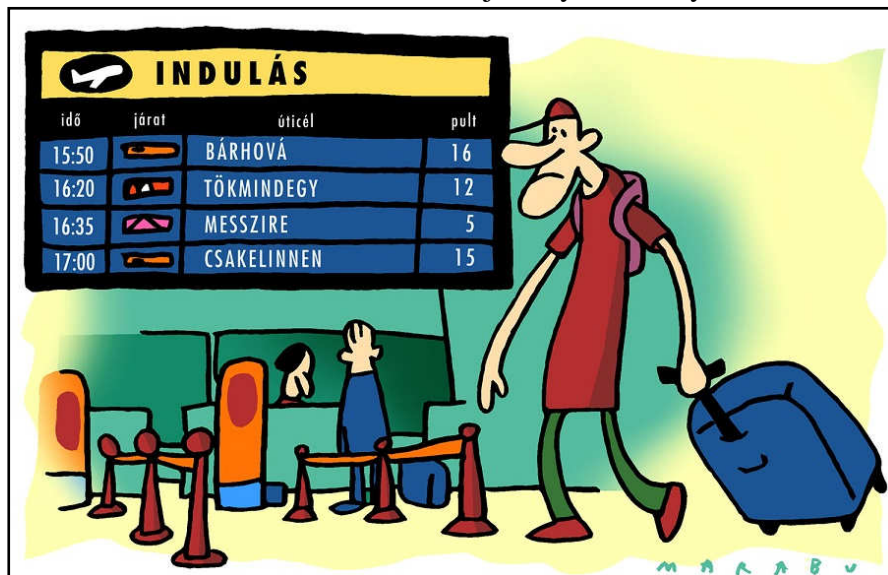
bályozás a normatív finanszírozással függ össze. A törvény értelmében nappali oktatás formájában az első és a második szakképesítésre való felkészülés ingyenes, azaz államilag finanszírozott. Ezt követően marad a felnőttképzés, és ez már térítésköteles. Erre iskolarendszerben vagy azon kívül is van lehetőség. Hozzátette: az Oktatási Minisztérium a felnőttképzésben látja biztosítva az élethosszig tartó tanulás lehetőségét.

A szekszárdi tapasztalatok szerint csak nők jelentkeztek diploma utáni szakmai képzésre – közölte Babai Zoltán. Szerinte ennek az az oka, hogy a diplomás férfiak nem is gondolnak erre a lehetőségre, pedig, mint állítja, nekik azonnal és hosszú távon egyaránt piacképes szakmákat tudnak ajánlani. Ilyen a gépész, a mechatronikai-, az autóelektronikai műszerész vagy a háztartási gépszerelő mesteriség. Az igazgató megjegyezte: akkora a szakemberhiány a szolgáltatásokban, hogy idővel az is előfordulhat: diplomás emberek szerelik a fűtést, az autónkat vagy a gáztűzhelyt. Babai Zoltán beszámolt arról is, hogy vizsgálni kezdték: van-e jövője a diplomások szakképzésének? Rájöttek, hogy ezt nem csupán az elhelyezkedési nehézségek indokolhatják, hanem más szempontból is szükség lenne rá. Példaként említette: ha valaki villamosmérnöki diplomát szerzett, és később céget alapít, bizonyára hasznára válik, hogy ért a szereléshez is. Ezért azt tervezik, hogy az általános és középiskolák mellett a helyi főiskolán is tájékoztatni fogják a végzősöket intézményük kínálatáról. Ezt igencsak időszerűvé

teszi, hogy egyes szakmákban egyre nagyobb a munkaerőhiány, ugyanakkor folyamatosan emelkedik a szekszárdi főiskoláról kikerülő és elhelyezkedni nem tudó tanítók és szociális munkások száma.
Mácz Katalin – Népszabadság, 2004. szeptember 24. (11. oldal)

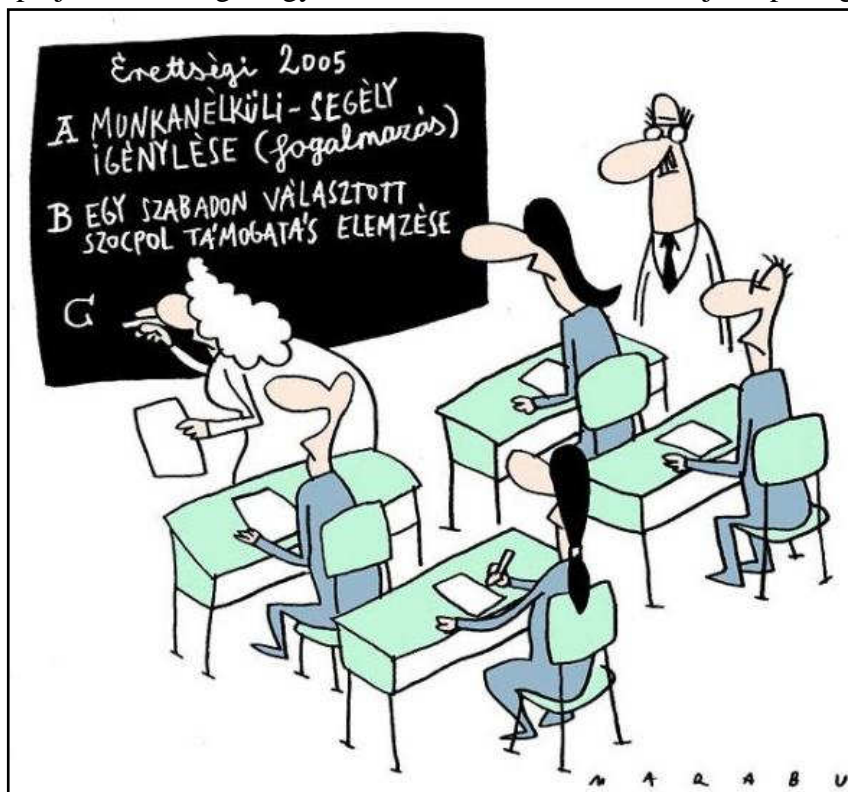
Minden héten búcsúztatnak valakit. Állást nem találó fiatal diplomások indulnak „Európába”. Nem a kaland miatt mennek, nem is jó helyekre. Pályakezdő értelmiségiként mosogatni, vagy pin-

cérnek állhatnak, bébiszitternek – mindenképpen afféle diplomás cselédnek. Szegedi ismerősöm meséli: meghirdetett egy oktatásszervezői állást, és csaknem háromszázan jelentkeztek rá. Jobbnál jobb képességű fiatal emberek. Az állás nem volt jó, nem fizetett sokat, nem is tart sokáig, hiszen csak egy pályázaton nyert projekthez kapcsolódik – de állás volt. Valami nagyon kicsi fix hely a világban, amibe belekapaszkodhat az, aki naponta azt érzi, nincs rá szük-

ség. Nincs hely a számára: nem kell sehová. Erre a helyzetre azt szokták mondani: mi az, hogy nincs hely a számodra? Annyi hely van, amennyit kiharcolsz magadnak. Hányan indultak nulláról: ügyesek voltak, élelmesek, szorgalmasak – egy szabad világban sokra vitték. Ha volt, aki sokra vitte, akkor sokra vihette volna ugyanúgy más is. Akkor te vagy a hibás, nem a társadalom van rosszul berendezve.

No de, abból, hogy valakik sokra vitték, még nem következik, hogy bárki sokra vihette volna. Pláne az nem, hogy mindenki. Kaparjuk csak meg, hogy mivel lehetett sokra vinni: a jó képesség önmagában kevés volt, ha nem párosult erőszakossággal, gátlástalansággal. De hát nem mindenki ilyen. Volt egy-két szerencsés évjárat, amelyben a hallgatók jókor végeztek, ezért előtűnt a változások megnyitottak néhány kaput. Ugyanannyi tudással nyolc éve főosztályvezető lehetett valaki, amennyivel ma tartósan munkanélküli. Annak a biztonságának, hogy a megszerzett tudásra szükség lehet valahol, vége. Túlképzésről először akkor hall az ember, amikor maga szembesül vele – addig inkább szakzsargonként kezeli, mint valóságos veszélynek. Amikorra „beérik” a szó, elmúlik a tárgyilagosság, marad a keserű konklúzió: nem lesz itt tudásalapú társadalom. Aki jól látta a dolgokat,

annak cinikus hablaty volt az egész, aki meg komolyan gondolta, illúziókat kergetett.

El kell döntenem, hogy itthon teng-leng tovább az ember, várja, hogy egy hónap múlva ismét meghirdessenek egy állást, vagy elmegy innen. De hová is? Mire is? Hiszen Nyugat-Európában még magasabb a pályakezdők munkanélkülisége, mint nálunk. Ott sincs igazán szükség senkire: esetleg akkor, ha jóval többet tud, és jóval kevesebbet beéri, mint az ottaniak. Igazából azonban elmenni sem alkalmas mindenki. Ez a másik nagy csalódás: hogy a globalizáció majd olyan értelemben is esélyt teremt, hogy ha eleget tudsz, akkor bárhol a világon helyet találhatsz magadnak. A tőke globálisabb, mint a munka. Kíméletlen menedzserként talán elmehetsz a világ másik végére, de mérnökként, tanárként nem. És persze a személyiség sem mindig alkalmas erre. Az emberek többsége túl erősen kötődik helyekhez, kultúrához, közösséghez.

Nemcsak Szegeden, nemcsak Magyarországon érzi ezt a ma fiatal nemzedék többsége: nekivágnak a világnak Szerbiából, Romániából. Abban is van valami keserűen nevetséges, hogy akik itthon azzal vezetnek le a tehetetlenségüket, hogy ledöntik a másfélék síremlékét, azok majd gyökértelenül, esélytelenül összeférnek ugyanezekkel a másfélékekkel valamilyen déltengeri luxushajó személyzeti tömegszállításán, mint olcsó bérű takarítók. Csak egy a biztos, mondja az egyik útra kelő: a búcsúztatón sokat kell inni.

Tanács István – Népszabadság, 2004. október 12. (3. oldal)

A globalizáció velejárója a munkerővándorlás. Ma még többnyire a megélhetési kényszer hajtja az embereket külföldre, míg a befogadó országot a krónikus munkaerőhiány sarkalja az idegenek fogadására. Az eltérő kultúrák találkozása, a beilleszkedési problémák azonban leküzdhetetlennek tűnő feszültséget keltenek a vegyes lakosság körében. Európában Németország a legnagyobb befogadó, ők foglalkoztatják a legtöbb vendégmunkást. Így ezek a gondok is náluk mutatkoznak meg a legmarkánsabban. A világgazdasági válság, az életszínvonal csökkenése, a munkanélküliség növekedése tovább fokozza a vendégmunkásokkal szembeni ellenérzést. A tolerancia hiánya mindkét oldalon kölcsönös szemrehányásokhoz vezet, és a globalizáció híveiben komoly aggodalmakat vált ki:

„Minden bajnak a törökök az okai. Idejönnek, elveszik a rendes német embertől a munkát, ha meg nem dolgoznak, akkor mi tartjuk el őket. Még németül sem hajlandóak rendesen megtanulni, becsempészik ide az iszlámot, hordják a fejkendőt. Miért nem mennek vissza oda, ahonnan jöttek?” – dohog Horst, a nyugdíj előtt álló nyugat-berlini mérnök.

A mindenért a bevándorlókat okoló mentalitás nem ritka a felső-középosztálybeli környéken, mivel erre felé lakó törököt keveset látni. Az egyetlen a sarki kebabos, ő keményen dolgozik. A törökökkel kapcsolatos sztereotípiák ezzel szemben arról szólnak, hogy a bevándorlók szociális segélyből élnek, lényegében a német adófizetőket szipolyozzák. A férjek terrorizálják a feleségüket, füttyülnek a többségi társadalom értékeire, nem akarnak beilleszkedni, amit mi sem mutat jobban, mint hogy török tévét néznek, török újságokat olvasnak, törökökkel barátkoznak és házasodnak. A gyerekeiket iszlámoktatásra járatják, ami tudvalevőleg a terrorista kiképzés előszobája. Klisék persze a másik oldalon is vannak. A törökök szerint a németek ridegek, önzőek, kevésbé toleránsak, viszont egyre lustábbak, képtelenek valódi barátságokat kötni és rémesen főznek.

A klisék ellen nehéz küzdeni. Amikor Raziye történetét elmesélem német ismerőseimnek, általában hitetlenkedve hallgatják, mert sehogy sem támasztja alá a törökökről szőtt elképzeléseiket. Raziye, a fiatal török asszony tizenhat évesen érkezett Anatóliából Németországba. Egy már itt született, második generációs török férfi családja szemelte ki feleségnek. A fiatalok jól kijöttek egymással, egy év múlva megszületett az első fiuk, hét év múlva a másik. Közben azonban történt egy s más: Raziye férje megbetegedett, leszaláékolták, epilepsziás rohamai miatt nem tud többé dolgozni. A fiatalasszony vette kézbe a dolgokat. Megtanult németül, takarítónői munkát vállalt, és évek óta ő gondoskodik a négytagú család megélhetéséről. Szinte soha nem panaszkodik, a minap például lelkesen újságolta, hogy 34 évesen végre megtanult biciklizni. Micsoda móka volt, amikor a parkban először összevissza billegett a kétkerekű nyergében, aztán egyszerre rálelt az egyensúlyra, és valósággal suhant a fák alatt! Még a fiai is büszkék voltak rá.

De Razyie akkor a legelégedettebb, amikor a hétvégére is talál valamilyen munkát. Ilyenkor viszi magával a gyerekeit, hadd keressenek néhány eurót ők is. Nemrég egy belvárosi felvonuláson kávéért mérték az egyik sátorban, máskor a virslisütésben segédkeznek. Pihenésre nem jut sok idő, hétvégenként nagy a vendégjárás náluk, jönnek a rokonok, ismerősök, barátok, ahogy az egy török családnál szokás. Az asszony főz, kiszolgál és figyelmesen hallgatja a férfiakat. A szófán ilyenkor apósa és barátai trónolnak, a vendéget (jelen esetben e sorok íróját) a fotelbe ültetik, a férj széket kerít magának, Razyie teát hoz, süteményt, majd jobb híján a földre kuporodik.

- A rasszizmusban a németek akár világelsők lehetnének – biztosít rögtön az elején Ilyas, a család barátja, aki 1966-ban hentesként érkezett Németországba.

Eredetileg csak két évre jött, vendégmunkásként, de a többiekhez hasonlóan »itt ragadt«. Dolgozott újságíróként, gründolt török nyelvű rádiót, részt vett a helyi politikában is.

- Én még a Ludwig Erhard-féle gazdasági csoda idején jöttem, akkoriban szó szerint toborozták a vendégmunkásokat, akkora szükség volt itt a munkaerőnkre. Nem akartam én itt maradni, csak egy kis pénzt keresni, amiből otthon elindíthatom a saját vállalkozásomat.

Az első török csoport, kétezeröttszáz

ember még 1961-ben jött német földre, akkoriban hetven óráig tartott az Isztambul-München vonatút. 1969-ben már egymillió török vendégmunkás dolgozott a német gazdaság fellendítésén.

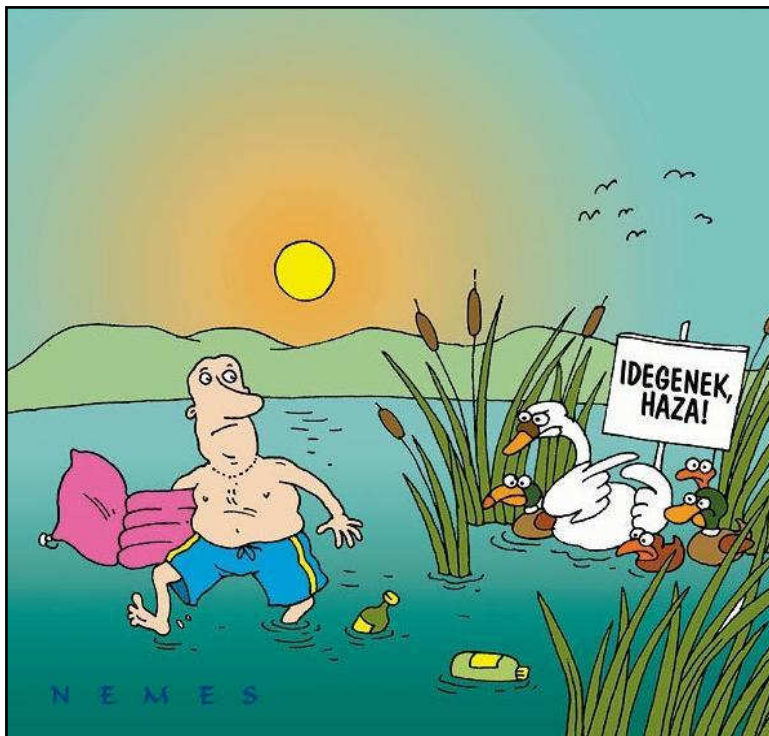
- Jellemző, hogy először a szociáldemokrata Willy Brandt ígérte meg a választási kampányában, hogy hazaküld minket, de az 1970-es években is szükség volt ránk, így maradhattunk. Néhány év múltán jöhetett utánunk a család is – emlékszik vissza Ilyas, akinek akkor rendült meg először a bizalma a szociáldemokratákban.

A csendesebb Nebi, Razyie apósa csupán annyit tesz hozzá:

- Lustasággal igazán nem vádolhatnak minket. Pénzt keresni jöttünk, egyedül, család nélkül, és keményen dolgoztunk az építkezéseken. Mind külföldiek voltunk. Emlékszem, egyszer jött egy német, egy napig próbálta tartani a tempót, aztán feladta. Ez neki túl nehéz munka, mondta, nem is láttuk többé. Ne szépítsük a dolgokat, velünk végeztették el azt a munkát, amit a németek már nem voltak hajlandóak elvállalni. Most meg egyszerűen hazaküldenének?

Lassan negyven éve élek Németországban, négy gyerekem van, hat unokám, mind itt laknak a környéken. Szívesen utazom haza, Törökországba, de a világért sem költöznék vissza. Pedig a német kormányok sok mindennel megpróbálkoztak. Az 1980-as évek elején például tízezer márka »hazatérési prémiumot« fizettek annak, aki családjával visszahurcolkodott Törökországba. Nem sokan éltek az ajánlattal. Egy friss felmérés szerint a törökök 61%-a egyenesen elképzelhetetlennek tartja a visszatérést, 10% esetleg fontolgatja. Egy Frankfurtban született fiatal humoristájuk szerint: ha már megengedték a törököknek, hogy részt vegyenek Németország felépítésében, joguk van részt venni a tönkretételében is. Ez a német politikusokra nézve nem éppen hízelgő ripszort azt sugallja, hogy a bevándorlók helyett inkább a gazdaság rendbetételével kellene foglalkozniuk.

- Furcsa világ ez – füzi hozzá a harciasabb Ilyas. – Soha nem voltam a németek kolonca, mindig rendesen adóztam, minden járulékot befizettem, soha semmilyen büntetést nem kaptam. De akkor is »szaros török« maradok. Csak mert nem passzolok a németek közé. Más a bőrom színe, az akcentusom, eltérőek a szokásaim. Mindig az integrációval jönnek nekem. De tudja,

mit? Valójában asszimilálni akarnak. Hogy én is olyan legyek, mint ők. Ha annak idején segítettek volna a nyelvtanulásban, napi egy óra elég lett volna, hogy ne kínkeservesen, hibásan, a magunk erejéből próbáljunk megtanulni németül. Még mindig nem tudnak mit kezdeni velünk. Addig jóindulatúak, amíg feltételezik, hogy szegény vagyok. De amint egy kicsit jobban megy, rögtön a fejemre koppintanak. Mintha arra törekednének, hogy a külföldi legyen szegény, de azért tudjon megélni. Vagyis semmiképpen se veszélyeztesse az itteni rendet.

Németországban ma 7,3 millió külföldi él, ez a lakosság 9 százaléka. Ezt néhányan túl soknak tartják. A legnépesebb csoportot a törökök és török származásúak alkotják. Ők 2,5 millióan vannak. Az első generációs bevándorlók egyszerű munkavállalók voltak, a második generáció tagjai között már 60 ezer vállalkozó van, akik több mint háromezer embernek adnak munkát. Utóbbiak egyharmada német. Rég nem igaz tehát, hogy a törökök csupán a »piszkos munkát« végeznék. A török vállalkozók tavaly 30 milliárd euró után adóztak, ők adják a német nemzeti össztermék 1,4%-át, és tévedés azt állítani, hogy miattuk jutott csődbe a szociális kassza. Tavaly több mint hárommilliárd eurót fizettek be társadalombiztosítás címén.

Vannak már török sikertörténetek is. Például Fatih Akin filmrendező *Fejjel a falnak* című filmje az idén a berlini filmfesztivál nagydíját nyerte el, és ezzel 18 év után először sikerült a németeknek »otthon« tartaniuk az Arany Medvét. Más kérdés, hogy Akin filmje nem a német-török együttélést, hanem éppen az ellenkezőjét mutatja be. Egy olyan zárt török közösséget, amelynek jóformán semmilyen kapcsolata nincs a külvilággal, ahol a házasság csupán azért köttetik a két, második generációs török fiatal között, hogy a lány megszabaduljon otthona fojtogató közegéből. A németeknek legfeljebb epizódszerepek jutnak ebben a történetben, és ez sokszor így van a valóságban is. A sztereotípiák itt vészesen közel járnak az igazsághoz.

- A barátságok, szerelmek óhatatlanul a török közösségen belül szövődnek. Nebi négy gyermeke is török házastársat választott. Ez ugyan nem volt szülői kívánság, egyszerűen így alakultak a dolgok. A németek között ritka az olyan barátság, mint nálunk. A szerelem is másképp működik. Emlékszem, egyszer egy német kollégám, akiről egykor azt hittem, a barátom, egy hétig nálunk vendégeskedett Törökországban. A házukban lakott, kocsival együtt jártuk a vidéket, a feleségem főzött rá, minden kívánságát lestük. Mondanom sem kell, egy fillért sem fogadtam el tőle, hiszen nálunk ez így természetes. Hálásan köszönte a vendéglátást, visszarepült Berlinbe, aztán soha többé nem hallottam róla. Egyetlenegyszer sem hívott fel, pedig nem lakik messze, csak itt Berlinben, az Alexanderplatz környékén.

Raziye grillcsirkét hoz salátával, eddig nem nagyon szólt, de erre már elmosolyodik.

- Az embereket nem az különbözteti meg egymástól, hogy törökök-e vagy németek, hanem hogy van-e szívük – mondja egyszerűen. De azért ő is megtanulta, hogy a török szokások olykor mérföldekre vannak a németektől. Az egyik házhoz rendszeresen délben járt takarítani, és mivel éhes volt, mindig vitt magával két süteményt: az egyiket magának, a másikat a háziasszonynak. Csupán udvariasságból, hogy a másiknak ne kelljen végignéznie, amint ő falatozik. Az asszony a mai napig elfogadja az ajándékot, de még egyszer sem jutott eszébe, hogy megkínálja Raziye-t egy pohár teával. – De ezen nem sértődöm meg, hiszen én csak egy egyszerű takarítónő vagyok – magyarázza.

Közben befut Raziye két fia a lakótelepi focimeccsről: az idősebb komolyan válaszolgat a férfiak kérdéseire törökül, de a kicsi inkább németül szólal meg.

- Nem tudok ennyi nyelvet fejben tartani. Az iskolában angolul is tanulunk, mindenkivel németül beszélek, a török nekem már nehéz – panaszolja szégyenlős mosollyal.

A kisfiú nem kivételes eset, az öt és tizenegy év közötti bevándorló gyerekek több mint fele már németül beszél a barátaival, és ez lassan átalakítja a családi kommunikációt is. A szülők ugyan még törökül szólnak a gyerekeikhez, de azok már németül válaszolnak, sőt, már a testvérek is előnyben részesítik a németet egymás között. Raziye egy dologban meglepően határozott: hallani sem akart arról, hogy a fiai iszlám oktatást kapjanak. A német sajtó szereti ugyan kongatni a vészharangot a Korán-iskolák népszerűsége miatt (pláne ilyen terrorgyanús időkben), de valójában a muzulmán szülők csupán 10%-a küldi oda a gyerekeit.

- Magam is muzulmán vagyok, de eszembe sem jutna a gyerekeimet olyan iskolába járatni, ahol fejkendő tanítónők vannak. Ismerjék meg a többi vallást is, aztán később válasszák ki, amelyik nekik tetszik.

Kezdetben a férfiak is liberálisnak tűnnek, de aztán ingoványos talajra tévedünk.

- Bugyiban lehet, fejkendőben nem? Hadd hordja a fejkendőt, aki akarja! Mi a gond ezzel? A német nők nyaranta gyakorlatilag egy szál bugyiban szaladgálnak az utcán, az sem tilos. Mindenkinek joga van a vallásához és a kultúrájához, az pedig igazán túlzás, hogy mindenkit, aki muzulmán, most hirtelen iszlám terroristának néznek. Ezt kikérem magamnak! – veti bele magát a politikába Ilysar, az egykori újságíró és baloldali politikus. – Az iszlámban nincs terrorista, ha valaki a vallásban keresi az okokat, az egyszerűen manipulál. A dolog ennél sokkal egyszerűbb: amíg lesznek elnyomott, kihasznált országok, addig lesz terrorizmus is, de ennek a valláshoz az égvilágon semmi köze.

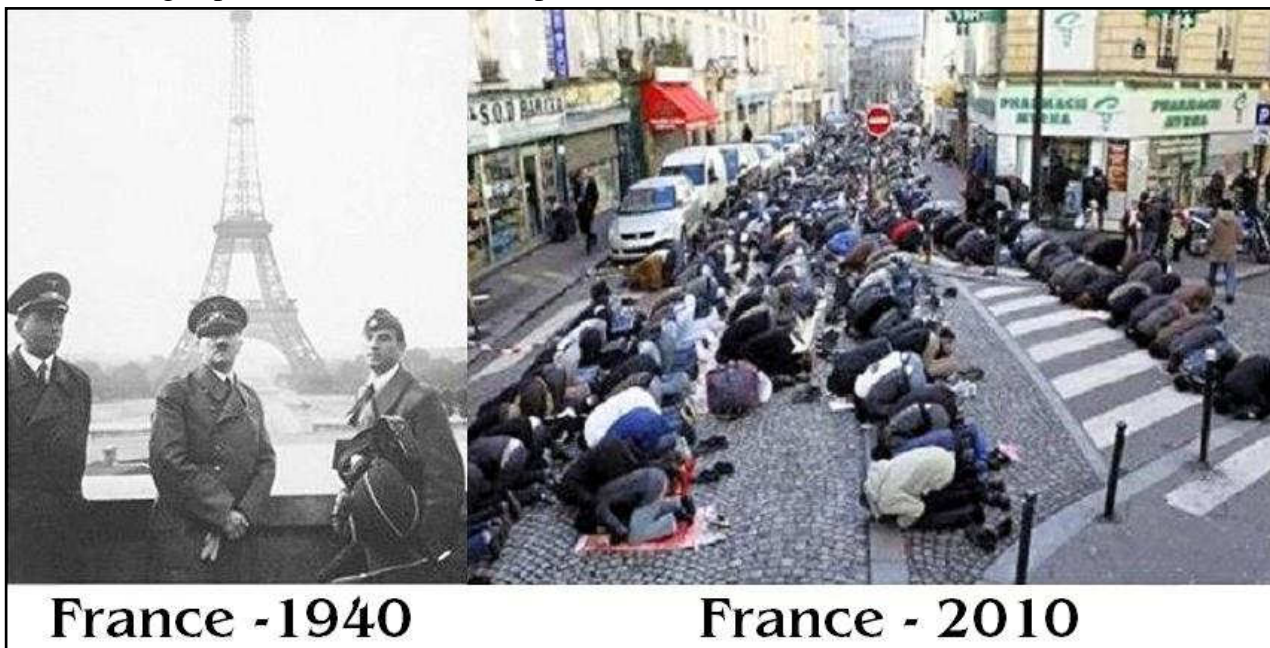
Ilysar és Nebi buzgón bólogatnak, Raziye a konyhába számúzi magát az edényekkel. Óvatos kísérletet teszek egy kissé árnyaltabb kép kialakítására. Hasztalan. Rövid vitába bonyolódunk az olajmonarchiákban előforduló szegénységről és némely terroristák jólszituált családjáról, továbbá arról, hogy valóban a Nyugat és főleg az Egyesült Államok felelős-e a világ minden nyomorúságáért. Az álláspontok nem közelednek, de a feszültség – miként a sok-sok klisé – megmarad. Akárhonnan is jövök, terrorügyben én mégiscsak a fehér világot képviselem. A gazdagokat.”

Inotai Edit – Népszabadság, 2004. augusztus 14. (4. oldal)

Úgy látszik Az európai uniónak kezd elege lenni az illegális bevándorlókból. Már nem csak Belgiumban, Ausztriában és Nagy-Britanniában rakják repülőgépre a betolakodókat, hanem Olaszországban is:

„A parti őrség illegális bevándorlókat kísér egy dél-olasz kikötőbe. Három repülőgéppel ötszáz illegális bevándorlót toloncoltak vissza a hét végén Líbiába az olasz hatóságok. Tegnap további kitoloncolásokat is fontolóra vettek. A légi híd változást jelent Itáliának a „csónakemberekkel” kapcsolatos magatartásában, amely eddig lehetővé tette az afrikai partok felől érkezett bevándorlók indokainak mérlegelését. A kitoloncolás közvetlen oka az volt, hogy az elmúlt öt nap alatt mintegy 2500 bevándorolni vágyó ért partot Itália legdélebbi pontján, a parányi Lampedusa-szigeten, többszörösen túlterhelve a mindössze kétszáz fő befogadására alkalmas menekültközpontot. A példátlan intézkedés heves tiltakozást váltott ki az emberjogi szervezetek és az olasz ellenzék részéről. A kitoloncolás bírálói állítják, hogy a hatóságok ki sem vizsgálták, hogy a kiutasítottak között voltak-e olyanok, akik megalapozottan kérhettek volna politikai menedéket.

France - 1940

France - 2010

A nyáron előfordult már ugyan, hogy 37 illegális bevándorlót azonnali hatállyal kiutasítottak Olaszországból, de róluk bebizonyosodott, hogy hazudtak a származási helyüket illetően, és nem a darfuri válságövezetből érkeztek, ahogy mondták. Olaszország és Líbia – az afrikai és közel-keleti kivándorlás legfontosabb tranzitországa – között egyébként szeptember 15-én lépett életbe egy új egyezmény, amelynek értelmében a felek közös járőrözéssel próbálják megfékezni az Itáliába tartó menekültáradatot. Róma komoly nyomást gyakorolt az EU-ra a Tripolival szembeni szankciók mielőbbi feloldása érdekében, hogy a 7600 kilométeres határának őrzésére alkalmas eszközökkel láthassa el a Kadhafi-rendszert. Líbiában egyébként olasz-német kezdeményezésre szűrőállomást szándékoznak létrehozni az Európába tartó migráció ellenőrzésére.”

Pogár Demeter – Népszabadság, 2004. október 5. (4. oldal)

Az illegális bevándorlók beengedése, és tömeges letelepítése a Sátán által sugallt neoliberális nézetek terjedésének tudható be. A Nobel-díjas Kertész Imrét senki nem vádolhatja azzal, hogy ne volna messzemenőig humanista gondolkodó. Mégis hasonló aggodalmakat fogalmaz meg, amikor azt írja: „A multikulturalizmus csődöt mondott, vagy talán sosem működött, sosem létezett.” Európát pedig „öngyilkos liberalizmussal” vádolja, azt állítva: „A demokráciát olyan szinten félreértelmezi, hogy az végül a demokrácia pusztulásához vezet. Mindig ez a vége: a civilizáció eléri azt a túlnyújtott állapotot, amikor többé már nemcsak hogy képtelen rá, de már nem is akarja megvédeni magát amikor, látszólag értelmetlen módon, a saját ellenségeit imádja. Ráadásul mindez nem mondható el nyilvánosan.

Az Európai Unió politikusai azzal indokolják a menekültek parttalan beengedését, hogy az elöregedő kontinensnek szüksége lesz a bevándorlók munkaerejére. Ez azonban tévhit. Sőt, ennek épp ellenkezője várható. A jövőben egyre kevesebb élőmunkára lesz szükség. A gyárakból már most is egyre nagyobb számban szorítják ki az emberi munkaerőt a robotok. Néhány évtized múlva mi is elérünk arra a szintre, ahol jelenleg a földönkívüliek állnak. Elmondásuk szerint, üzemeik teljesen automatikusan működnek. Nem engednek embert a gyáraikba, mert lassítja a munkamenetet. A selejtarány is növekedne, mert az ember néha téved, a számítógépvezérelt robot viszont soha. Ugyanez a helyzet a mezőgazdaságban. Ott is minden munkát programozott gépekkel végeznek. Ezáltal civilizációjuk mentesült a lélekölő futószalagmunkától. Náluk már nincsenek betanított munkások, illetve ahogy a multinacionális vállalatainknál mostanában nevezek őket: operátorok.

A robotizáció terjedése azonban csak kis részben járul hozzá a világméretű munkanélküliséghez. Civilizációnk most egy olyan küszöb előtt áll, melynek átlépése határtalan távlatokat nyit meg a fejlődésünkben. A közelgő paradigmaváltás után soha nem látott jólét köszönt a világra. Az éter által kínált lehetőségek kihasználásával, a mindent betöltő univerzális energia munkára fogásával semmiben sem szenvedünk hiányt. Az élelembőség következtében megszűnik az éhínség, a szegénység, mindenki megélhetése biztosítva lesz. Rövidlátó politikusaink mit sem sejtjenek ebből az egészből, ezért nyakra-főre hozzák ostoba döntéseiket. Néhányat kiragadva közülük, tovább szorgalmazzák az atomerőművek építését. Ezt azzal indokolják, hogy az atomerőmű szennyezi legkevésbé a környezetet. Ez valóban így van. A jövőben azonban az elektromos energiát a fogyasztó termeli magának, otthon, ingyen. Nem lesz szükség semmilyen erőműre, nagyfeszültségű távvezetésekre, áramszolgáltatóra, villamosenergia-elosztó intézményekre.

A másik átgondolatlan döntésük, hogy az egészségügyi ellátás javítása érdekében tucatjával építenek új kórházakat. Hatalmas összegeket fektetnek jól felszerelt kórházkomplexumok építésébe akkor, amikor a meglévőkre sem lesz szükség. Küszöbön áll ugyanis Royal Raymond Rife frekvenciaspecifikus csíraölő módszerének a rekonstruálása, melynek következtében megszűnnek a fertőző betegségek a Földön. (Ezt nemrég az amerikai elnök is bejelentette.) Ezzel az eljárással nem csak a vírusos és bakteriális betegségek lesznek gyógyíthatók, hanem a rák is. Egyszer s mindenkorra megszabadulunk ettől az évente 7,6 millió ember életét követelő betegségtől. Ennél fogva a jövőben már csak a balesetet szenvedtek igényelnek kórházi kezelést. Erre a célra pedig elég lesz egyetlen kórház is.

Megbetegedések sem lesznek, mert a Tesla által feltalált 28 kHz-es szolitonhullámokat kibocsátó meridiánharmonizáló oszcillátorral a kialakuló betegségek is megszüntethetők lesznek. Az emiatt

felszabaduló orvosok, ápolók, mentősök és egyéb segédszemélyzet fogja leginkább növelni a munkanélküliek számát. A felfutóban levő építőipar egy részüket fel tudná szívni, de problémás lesz a sebészorvosok kőművessé, áccsá, burkolóvá vagy vízvezeték-szerelővé való átképzése. Gyógyszergyárakra sem lesz szükség, mert a jövőben a betegségeket nem vegyszerekkel, hanem energetikai úton fogják gyógyítani. A megváltozott munkaerőpiaci helyzetben a zsírosabb konc reményében hazájukat elhagyó „szökevények” is hazakullognak. Sokan közülük szívesen maradnának új hazájukban, de nem lesz rájuk szükség. Az óriási munkanélküliség miatt a vendégmunkásokat minden országból hazaküldik. Munkájuk itthon sem lesz, de innen legalább nem zavarják el őket.

Az általános jólét beköszöntéig azonban nagy zűrzavar lesz a világunkban. A megváltozott helyzetben a neoliberalista nézeteket valló országokban szeretnének megszabadulni a több millió befogadott bevándorlótól. Ez azonban nem fog sikerülni. A jobb élet reményében idejött illegális bevándorlóknak ugyanis eszük ágában sem lesz hazamenni. Dolgozni nem szeretnek, jól élni viszont annál inkább, ezért ellepték Európa leggazdagabb országait, hogy luxus szinte eltartsák őket. Dolgozni, nyelvet tanulni nem akarnak és a kulturális beilleszkedésre sem mutatnak hajlandóságot. Sőt ők akarják ráerőltetni saját kultúrájukat, vallásukat Európa népeire. Ennek érdekében nem riadnak vissza az erőszaktól, a terrorcselekményektől sem.

Ennek a helyzetnek a felismerése után már a gazdag nyugati országok is szeretnék visszaküldeni a bevándorlókat. Úgy gondolják, hogy teherhajókra és hadihajókra terelésükkel tömegesen vissza lehetne telepíteni őket oda, ahonnan jöttek. Addig is zárt táborokban kell tartani őket. A szervezett visszatelepítés azonban nem oldható meg, mert a döntésképtelen politikusok nem akarnak határozott intézkedéseket hozni. Különböző szintekre tologatják az ügyeket abban a reményben, hátha maguktól megoldódnak. De nem fognak megoldódni. Ezt látva a lakosság saját kezébe veszi az egyre égetőbb helyzet megoldását. Egymást érik az erőszakos összecsapások, a fegyveres leszámolások. Végül egész Európa lövöldözésektől és robbanásoktól hangos csataterré válik.

A fenyegető veszélyre való tekintettel az európai országok politikusainak népszavazást kellene kiírni arról, hogy akarja-e a nép idegenek nagyszámú beengedését az országba. A politikusokat a nép választotta, és a nép nevében irányítják az országot, egyes képviselőik pedig az Európai Uniót. Amikor megválasztották őket ezekre a tisztségekre, még nem indult meg az illegális bevándorlás Európába. A megváltozott helyzetre való tekintettel szükséges lenne megismerni a népakaratot. Ha erről a sorsdöntő kérdésről nem hajlandók elrendelni a népszavazást, az nyílt beismerése annak, hogy a nép, a lakosság ellenében irányítják az országot. Ez pedig nem más, mint diktatúra. Jelenlegi politikusaink nemzetrontó politikájukkal sírba viszik országukat, és szétszaggatják az Európai Uniót.

A felső korlát nélküli bevándorlás legvehemensebb támogatóit, pedig egy új törvénnyel lehetne jobb belátásra téríteni. Ebben köteleznék őket, hogy fogadjanak be egy többgyermekes bevándorló családot az otthonukba. Mutassák meg, hogyan lehet velük együtt élni. Ne mások kárára, a lakosság nyakára telepítsenek be idegeneket, hanem a saját otthonukba. Kezdjék magukon a bevándorlók szétosztását. Egyúttal kötelezni kellene őket, hogy ha elköltöznék hazulról, magukkal kellene vinniük a menekült családot. Így nem bújhatnának ki a törvény hatálya alól. Nem költözhetnének ki a nyaralójukba, nem bérelhetnének másik lakást maguknak vagy a nyakukra küldött családnak. Ennek a határozatnak nem büntető jellege lenne, hanem egy kísérlet részét alkotná. Amennyiben sikerül bebizonyítaniuk, hogy együtt lehet élni velük, be lehet őket illeszteni a társadalomba, akkor tapasztalataikat, javaslataikat széleskörűen alkalmazni lehetne. Liberális politikusaink ne csak a parlamenti pulpiton szónokoljanak a bevándorlás mellett, hanem tettekkel is bizonyítsák ennek a politikának az életképességét. Beszélni könnyű, cselekedni, tettekkel bizonyítani annál nehezebb. A civil szervezetek vezetőit és tagjait pedig a „No go” zónákba kell költöztetni, hogy a saját bőrükön érezzék a bevándorlók többségi társadalomra gyakorolt hatását.

Ezek az intézkedések nem migráció ellenesek, hanem a jelenlegi kaotikus állapotok megszüntetését segítik elő. Az illegális bevándorlás megszüntetése érdekében sürgősen be kell vezetni a kék kártya intézményét. Ezt követően a bevándorolni szándékozók csak hazájuk uniós országának nagykövetségén kérhetnek letelepedési engedélyt. Így a célország ügyintézői ellenőrizni tudják, a kérvényező személyét, és el tudják dönteni, hogy szükségük van-e rá. Ennek az ügymenetnek a szigorú betartása érdekében törvénybe kell foglalni, hogy aki illegálisan érkezik az Európai Unió bármely

államába, az soha, semmikor nem kaphat letelepedési engedélyt. A kék kártya kiadását pedig saját hatáskörbe kell utalni, hogy az egyes uniós országok maguk dönthessék el, hogy kikkel akarnak együtt élni.

Nyugat-Európa öngyilkos társadalmi agonizálnak. Ennek legfőbb jele az önsorsrontó önmeztagság. Ennek a viselkedésnek lényege, hogy egy közösség a rosszul értelmezett humanizmus jegyében a kívülállók érdekeit helyezi sajátjai fölé. Lemond az öntudatról, az identitásról, az önvédelemről. Eközben azt hangoztatja, hogy ez a magatartás modern, haladó, humánus. A közösségi érdekvédelem viszont idejétmúlt, barbár és gonosz. Ez a neoliberais szemléletmód olyan, mintha valaki szándékosan kiiktatná szervezetéből az immunrendszerét, és felkínálná céltáblaként magát a kórokozónak.

A migránsok a nyugati civilizáció szétzüllesztése során először a nemzeti identitásokat számolják fel. Bár még nincsenek elegendően, de már ma is ilyen feliratú táblákkal vonulnak az utcákra: „ISLAM will dominate the world. Freedom can go to hell!” Gyakran hangoztatják azt is, hogy: „Úgy sem tettek ellenünk semmit, mert még a saját világotokat sem akarjátok megvédeni.” A bevándorlók nem kérni jönnek, hanem elvenni. A maguk ideológiája alapján úgy érzik ez Istentől való joguk. Többségüknek eszük ágában sincs dolgozni, és nem rendelkeznek semmilyen szaktudással. Sőt, nagy részük analfabéta. Ennek ellenére nem akarnak iskolába járni, és nem hajlandók megtanulni a befogadó ország nyelvét.

Emellett fosztogatnak, nőket erőszakolnak. Nem tudnak, sőt nem is akarnak integrálódni a nyugati társadalmakba. No-go zónákba elkülönülve az otthoni mihaszna életüket élik, saját törvényeik szerint. Nem hajlandók elfogadni, hogy aki le akar telepedni egy országban, annak igazodnia kell az ott kialakult értékrendhez. Csak olyan mértékben ragaszkodhat korábbi szokásaihoz, ami nem botránkoztatja meg a többséget, a befogadó ország polgárait. Aki továbbra is úgy akar élni, mint otthon, az menjen haza. Minden országnak, minden népnek más az értékrendje, és ezt mindenki köteles tiszteletben tartani, és alkalmazkodni hozzá. A migránshordák megélhetésüket csempészsézből, drogkereskedésből biztosítják. A lila göztől feszített agyú nyugati politikusok egy csodálatos, sokszínű társadalomról álmodoznak. A valóság azonban más lesz. Szélsőséges iszlamista bevándorlók szerint Európa még vár a saját 9/11-ére, és ez szörnyűbb lesz, mint a New York-i ikertorony lerombolása.

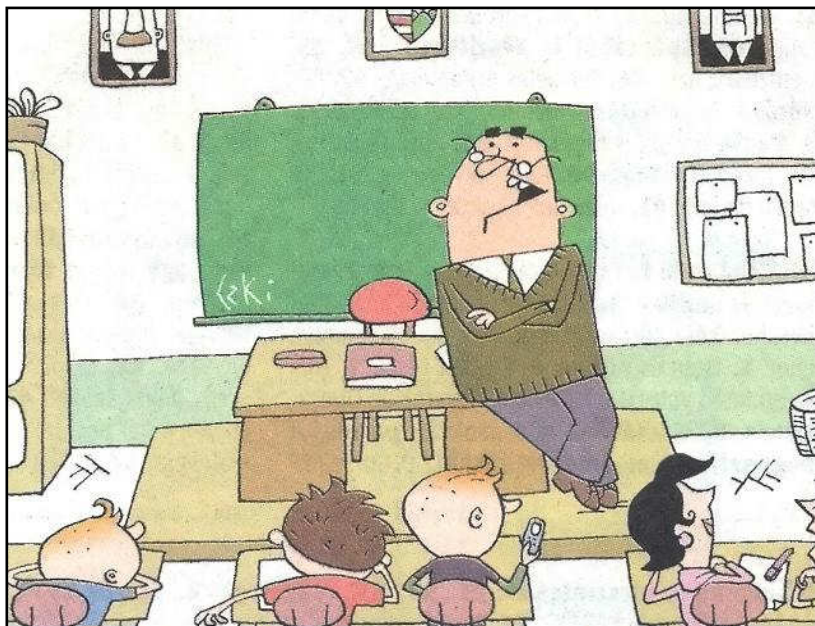

Az állampolgárok megélhetésével nem törődő politikusaink még nem sejtik, hogy milyen veszély rejt magában a nemzedékről nemzedékre öröklődő munkanélküliség. Könnyű valakit leszoktatni a munkáról, de annál nehezebb rászoktatni. A munkához nem szokott fiatalokat pedig lehetetlen. Mivel valamiből nekik is élniük kell, törvényszerű, hogy bűnözőkké válnak.

„Nem Gézáról akarok szólni, mégis hadd kezdjem vele, mivel nélküle a történet kezelhetetlen. Szóval: Géza negyvenkilenc esztendő, nyolc osztályt végzett, viszonylag jó egészségi állapotban

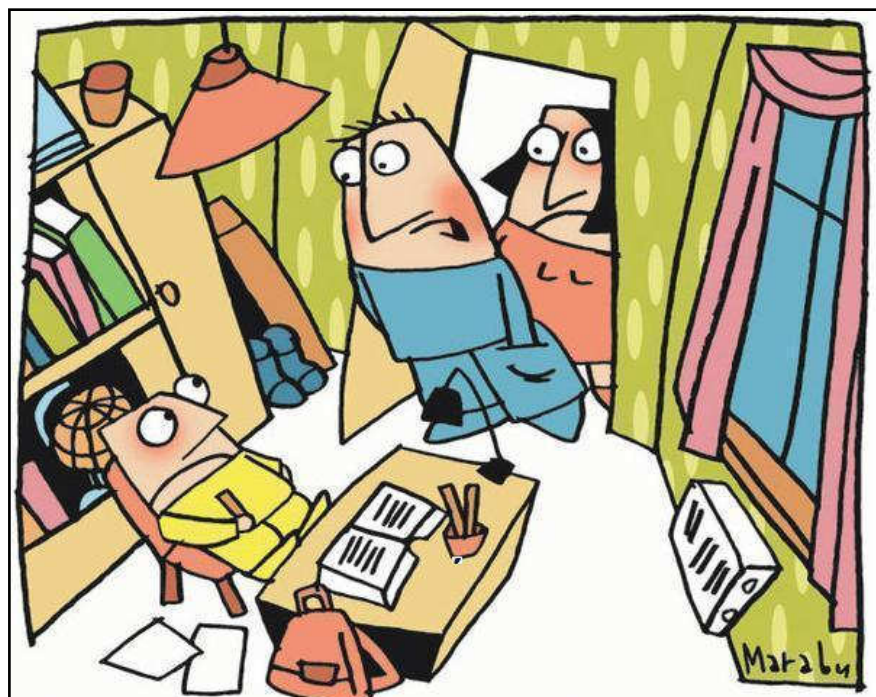
lévő, családos ember, akinek tizenöt éve nincs munkahelye. Utoljára, legálisan egy pécsi kivitelező cégnél dolgozott, segédmunkásként. A dél-baranyai faluban lakó férfi – kivitelező cég megszűnése óta – segélyből és napszámból él. Általában egy év alatt száz-százötven napon jut neki alkalmi munka, emellett ért a csiga- és a gyógynövénygyűjtéshez, azokból is csurran-csöppen egy kis pénz. A férfi megélhetésszerűen pecázik és gombászik, mindezt nem mindig szabályosan teszi. Ha Géza valamennyi anyagi forrását összegezzük, akkor a férfi évente hozzávetőleg annyi pénzt keres, mintha egy cégnél minimálbérért dolgozna. Géza felesége is nyolc elemet végzett. Az elhízottsága ellenére füрге mozgású, a hátát sűrűn fájlaló, felvágott nyelvű asszony legtovább a pécsi baromfi-feldolgozóban dolgozott. A céget azonban felszámolták, neki tizennégy éve nincs állása. Azóta évente negyven napot

- Ha senki nem tudja, könnyítésként elárulom nektek gyerekek, hogy május elseje a munka ünnepe. Na és tudja-e valaki, hogy mi az a munka?

dolgozik a dinnyéseknek, és elkíséri férjét gyógynövényt gyűjteni.

A házaspár több mint tíz éve nem próbált állandó munkát keresni. Az is bizonytalan, hogy tíz évvel ezelőtt valóban próbáltak-e? Azt mondják, ők már kihúzzák így a nyugdíjig. Bevallják, hogy most már nem tudnának alkalmazkodni egy üzem elvárásaihoz, a főnökök parancsszavaihoz, az ingázáshoz. Mellesleg a házaspár falujában több tucatnyi ember hasonló életvitelre rendezkedett be,

- Tanulj fiam, tanulj! Eddig úgy volt, hogy mi biztosítjuk a jövődet, de sajnos a dolgok úgy alakultak, hogy még a mi jövőnket is neked kell biztosítanod!

mint Géza és felesége. De nem Gézaról és feleségéről, s nem az ő sorstáiraikról akarok szólni, hanem a baranyai faluban élő házaspár gyermekeiről. Gézáéknak két fia és egy lánya van. A nagyobbik fiú 23 éves, öccse egy évvel fiatalabb. Szakmát egyikük se tanult, mindketten ugyanazt az életstratégiát követik, amit apjuk. A fivérek átlagos havi jövedelme 40 ezer forint körül mozog. A lány tizennégy éves, s ha valaki azt kérdezi tőle, hogy mi szeretne lenni, azt feleli: megasztár.

Még ennyi választ se kapunk Géza két fiától, ha arról faggatjuk őket, hogy ők mik szeretnének lenni. Nem is egészen értik a kérdést, hisz úgy érzik, hogy ők már lettek valakik. A két fiatalember a mun-

kaügyi központtal nem tartja a kapcsolatot, azt mondják, nekik úgy se tudnának megfelelő munkát ajánlani, tanulni pedig nem akarnak. Amúgy taníthatók lennének, erejük, kez ügyességük sokféle szakmára alkalmassá tenné őket, ám nekik nincs kedvük emiatt naponta bejárni a városba, s eltérni a tanóra fegyelmét. A fivérek szavai, gesztusai azt sugallják, hogy ők is valahogy ki akarják húzni a nyugdíjig. Közben persze meg akarnak házasodni, és gyerekeket is szeretnének. A kisebbik fiú lehet, hogy hamarosan meg is nősül, már két éve jár egy vele egykorú lánnyal. Párja sürgetné a házasságot és a gyermekvállalást. Egyébként Géza leendő menyé sem tanult többet, mint jövendőbelije, ő is munkanélküli, miképpen anyja és apja is az. Ha Géza házasságot fontolgató fiát arról kérdezzük, hogy ő miképp lesz majd képes gondoskodni gyerekéről, akkor a fiatalember megvonja a vállát, és így felel: én előttemek mindent az enyémekeknek. Géza átveszi a szót, és azt mondja, hogy ők is segítenek, ha jön az unoka. Géza felesége hozzáteszi: mi összetartó család vagyunk, nem fog az a gyerek éhezni. Rábólintok, hogy ebben biztos vagyok, és elhagyom Gézáék rozoga portáját.

A pszichológusok és a szociológusok már nem egyszer elmondták: a tartós munkanélküliség társadalmi veszélyessége akkor különösen nagy, ha az évekig állás nélkül vegetáló embereket a kiskorúakról való gondoskodás felelőssége is terheli. Nem pusztán az anyagi szűkösség növeli a veszélyeket, hanem az: ha egy gyerek azt tapasztalja, hogy szülei eltengődnek valahogy állandó munka nélkül, akkor számára ez lesz a követendő, vagy legalábbis az elfogadható példa. Az elmúlt másfél évtizedben több százezer gyerek nőtt fel olyan családban, ahol a szülők tartósan munkanélküliek. A nyugati országokban vannak olyan fiatalok, akik harmadik generációs munkanélküliek. Már az apjuk és a nagyapjuk is segélyen élt. Az ily módon szocializálódott fiatalok számára a rendszeres és legális munka nem létszükséglet. Többségüket a mind változatosabb foglalkoztatási programok sem érik el. Ők elégedettek azzal, amit a szüleiktől eltanultak. S ha nem elégedettek, akkor is csak nagyon kevesen képesek a változtatásra. Ha a társadalom nem talál hozzájuk utat, nem tud számukra vonzó példát felmutatni, akkor szerencsétlen élethelyzeteiket életstratégiák formájában adják tovább. Gyermeküknek, unokáiknak.”

Ungár Tamás – Népszabadság, 2004. szeptember 21. (10. oldal)

Ma már világjelenség, hogy az 50 éven felüliek újrakezdési, elhelyezkedési lehetősége úgyszólván a nullával egyenlő. Akinek 50 éves kora után szűnik meg a munkaviszonya, gyakorlatilag befejezte a pályafutását, mert sehová sem veszik fel. Keresztet vethet a karrierjére. Pedig ennek egyáltalán nem kellene így lenni, mert a munkaerőhasználati adó megoldaná ezt a problémát is. (Lásd az „Ezotéria kivitelezése” című könyv I. fejezetében, Előrevivő adópolitika.) A politikusokat azonban nem érdekli a kisemberek problémája. Az ő foglalkoztatásuk akár 80 éves korukig is biztosítva van, a választóik meg hadd szenvedjenek, nyomorogjanak. Pedig az

itt javasolt megoldás többletletterhet sem róna a társadalomra. Sem a költségvetésnek, sem a munkaadóknak nem kerülne semmibe. A kifizetések és a bevételek ugyanis egy idő után kiegyenlítenék egymást, és a társadalom minden rétege számarányának megfelelően venne részt a munkaerőpiacon. Sem a pályakezdők, sem az idősebb korosztály nem kerülne a „szemétdombra”.

Egyelőre azonban csak részvétben és vigasztalásban van részük az 50 éven felülieknek. Franciaországban pl. az embereknek alig egyharmada dolgozik 50 után. Nem azért, mert lusták vagy belefáradtak a munkába. Dolgoznának ök, ha engednék őket. Külsőségeknek hódoló korunk azonban munkaerőben is az előnyös kinézetet keresi, a fiatal testet értékeli. Amíg az előző korosztályok a felelős besztásúak kiválasztásánál az élettapasztalatra, a bölcsességre helyezték a hangsúlyt, most az számít, hogy a munkavállaló hogy néz ki. Mivel 50 év felett már egyre rosszabbul, ezért nem tartanak rájuk igényt. Ezért a búbanatos sorstársak mozgalmat indítottak, amely a világhálón tartja össze őket, és persze tartja bennük a lelket. Ha már munkát nem kaphatnak, legalább kipanaszkodják magukat. Leggyakoribb sérelem, hogy a legtöbb helyen még csak nem is fogadják őket. Az egyik elbocsátott így siránkozott: „53 éves vagyok. 10 életrajzot kaptam vissza úgy, hogy indoklás nem volt. Magyarázat helyett pirossal bekeretezték a születési dátumot.

És mit csinál ebben a helyzetben a kormány? – kérdik sokan. Természetesen úgy nyilatkozik, hogy nem hagyja annyiban a dolgot. De mit jelent ez a gyakorlatban? A munkát kereső ötveneseket ösztrombitálják egy terembe, és ott egy lélekbúvár vigasztalja őket: Ne csüggedjenek! Ne essenek kétségbe! Van még remény! Erre a sorstársak egymásra néznek, és depresszióba esnek. Olyanok ezek az összejövetelek, mint a névtelen alkoholista gyűlései. Mi, mint álláskeresők beszámolunk arról, hogy miért nem sikerült... De ettől nem lesz munkánk, és utána mindenki garantáltan rosszabbul érzi magát. Nem csak a pénzhány okozza a depressziót, hanem az is, hogy az 50 éven felüliek úgy érzik: nincsen rájuk szükség. Pedig munka szempontjából az idősebb korosztály sokkal értékesebb, mint a fiatalok. Szorgalmasabbak, tapasztaltabbak, és jobb a problémamegoldó képességük. A munkaadójuk iránti lojalitásuk is nagyobb. Nem állnak odébb azonnal, ha valahol jobb ajánlatot kapnak. Miután gyermekeik felnőttek, a munkahelyükről sem hiányoznak annyit, mint a családos fiatalok. Mellőzésük oka a jelenlegi ostoba divathullám. Ennek persze a fiatalok örülnek, de nem sokáig. Az idő gyorsan repül. Maholnap ök is 40-50 évesek lesznek, és ha mostani döntési pozíciójukat kihasználva nem tesznek semmit ebben az ügyben, rájuk is hasonló sors vár. Akkor fog megszűnni a munkaviszonyuk, amikor a leghatékonyabbak lesznek, amikor a legtöbbet nyújthatnák a társadalomnak.

Kovács Jánost pontosan reggel 6 órakor ébresztette órája (made in China). Amíg a kávéfőzője (made in China) a reggeli kávé (product of Brasilia) csepegtette, lezuhanyozott, a hajszáritóval (made in Taiwan) megszáritotta a haját, a villanyborotvájával (made in China) megborotválkozott. Egy pótlót (made in India) és farmert (made in Singapore) húzott. Lábat sportcipőbe (made in Korea) bujtatta. A kenyérpírtójából (made in Philippines) kinyert pirított reggelizett, majd menedzserkalkulátorán (made in Hongkong) megnézte aznapi feladatait. Az óráját (made in Switzerland) beállította a rádió (made in China) alapján, beült autójába (made in Germany) és mint már hónapok óta, álláskeresésbe fogott. Az ismét eredménytelen nap végén János hazament, papucsot (made in China) húzott, fogott egy üveg bort (made in France) és bekapcsolta tévéjét (made in Japan). Amíg a brazil sorozatot nézte, elgondolkodott, miért nem talált ma sem egy magyar munkahelyet...

Nem mindenütt ez a helyzet. Svájcban pl. körömszakadtáig védik a helyi piacot, a hazai munkahelyeket. Ezt a politikát tiltják ugyan a globalizáció jegyében kötött nemzetközi kereskedelmi egyezmények, de Svájc nem tagja az Európai Uniónak, ezért nem tudják felelősségre vonni őket.

Egy Svájcba emigrált magyar tanárnő mesélte, hogy amikor befogadta a helyi iskola, azzal tűntette ki az igazgató, hogy ő intézhette az iskola számára szükséges eszközök beszerzését. Persze bizonyítani akart, és összeállította a legjobb minőségű és legolcsóbb áruk listáját, ami a világpiacon fellehető. Internetes kutatásainak eredményét izgatottan vitte a bemutatásra. Az igazgató vetett rá egy pillantást, majd azt mondta, hogy úgy rossz, ahogy van, lehet újraírni. Az értetlen arcot látva, jóindulatúan elmagyarázta:

- Először meg kell nézni, hogy a városban gyártják-e ezt a cikket? Ha igen, meg kell venni, mert az a legolcsóbb, hiszen a város lakóinak munkát biztosítunk, és a későbbi minőségi problémák kizártak. Ha nem, meg kell nézni, hogy a tartományban készítenek-e ilyesmit, mert ez a máso-

dik legolcsóbb, minőségvitára itt sem kell számítani. Amennyiben a tartományban nem készül, megnézzük, hogy Svájc területén előállítják-e a terméket. Ha igen, jöhet.

Végül felmerül a kérdés: mi a teendő akkor, ha nem gyártják Svájcban?

- Ekkor hátra kell dőlni, és behunyt szemmel el kell gondolkodni azon, hogy egyáltalán kell-e nekünk ez a szar?

Nehezen tudjuk túltenni magunkat a faji előítéleteken. Szinte mindenki ismeri a színes bőrű világsztárt, Tina Turnert, akit sokan rock nagyinak becéznek. Hírnevét már csak a vagyona múlja felül. Húsz éve Svájcban él, és nemrég volt az esküvője. Ennek apropójából gondolta felfrissíti a ruhatárát. Kellékeket keresgélve az egyik luxusüzletben kinézett magának egy 35 ezer frankos (10 millió forintos) krokodilbőr kiegészítést. Megvenni azonban nem tudta, mert az eladó eltanácsolta őt a vásárlástól. Ránézett és azt mondta, hogy ez túl drága lesz neki. Miután az eset a sajtó tudomására jutott a Trois Pommes Luxus áruházlánc vezetője nem győzött bocsánatot kérni a művésznőtől, hogy egy félreértéstől volt szó.

Nálunk a munkanélküliek jelentős részét a gyermekes anyák teszik ki. Mindenütt ódzkodnak a foglalkoztatásuktól mondván, hogy nem lehet rájuk számítani. Gyakran beteg a gyerek, vagy éppen iskolai szünet van, és nincs aki vigyázzon rá. Ezért folyton hiányoznak a munkahelyükről. A másik probléma, hogy a gyermekneveléssel járó gondok, elfoglaltság miatt a nők nem is tudnak egész napos munkát vállalni. Ezek a nehézségek azonban könnyen elháríthatók. A nyugati országokban jól bevált módszer az „ikerfoglalkoztatás”. A nyolcórás állásra két szakmailag egyenértékű kismamát vesznek fel 4-4 órában, akik aztán egymást között beosztják a munkaidőt. Ha valamelyiknek beteg a gyereke, helyettesítik egymást. Szükség esetén 8 órán át bent maradnak, egymás kiegészítése érdekében nyújtott műszakot végeznek. A munkaadó nem is törődik azzal, hogy ki hány órát dolgozik. Ezt egymás között kell elintézniük. Így a munkáltató is jól jár, mert a két munkavállaló közül az egyik mindig bent van, és a gyermekes anyák is jól járnak, mert fele fizetésért ugyan, de van állásuk, dolgozhatnak. Nem csak a családi kasszát egészítik ki, hanem megszerzik a nyugdíjjogosultságot is.

Eredményessége folytán egyesekben felmerült, hogy ezt a rendszert ki kellene terjeszteni az egész társadalomra. Szerintük a munkanélküliség felszámolásának leghatékonyabb, és legegyszerűbb módja a 4 órás munkaidő bevezetése, mely által kétszeresére nőne az álláshelyek száma. Mindenkinek lenne munkája. Az érte kapott fél bér csak szerény életszínvonalat biztosítana ugyan az emberek számára, de ez végső soron pozitív hatást gyakorolna a világra. A csekély vásárlóerő megszüntetné az áruhalmozást, az ész nélküli költekezést, az élvezetekben való tobzódást. Még a jóléti társadalomban jellegzetes jelenséget, a kóros elhízást is megakadályozná. A kevesebb bérből kevesebb ételmelet lehet vásárolni. Senki sem halna éhen, és a pénzhiány mentesítené az embereket a feles kilóktól, mérsékelné a szenvedélybetegségek okozta károkat. A szerény életkörülmények sok olyan bajtól, kísértéstől óvnák meg az egyént, amelybe a gazdagság, az élvezetekben való tobzódás sodorja bele.

A művelt trafikos:

- Jó napot!
- Jó napot!
- Maga itt a trafikos?
- Én. Én... voltam.
- Hát igen. Én meg leszek.
- Hogyan?

- Én nyertem el a koncessziót erre a trafikra.
- Gratulálok.
- Köszönöm. De csak júliustól...
- Tudom.
- Ezzel kapcsolatosan lenne egy kérésem.
- Parancsoljon!
- Hány éve csinálja ezt?
- Itt vagyok huszonnégy éve. Apámtól vettem át a boltot. Ő meg azóta csinálja, hogy visszajött a munkaszolgálatból.
- Aha. Katona volt.
- Hát majdnem. Mindenesetre én szinte beleszülettem.
- Nagyszerű. Volna egy ajánlatom.
- Tessék.
- Tanítson be engem egy kicsit. Én májusban, júniusban beülnék ide, és nézném, hogyan kell ezt csinálni.
- Mivel tetszett foglalkozni eddig?
- Önkormányzatnál voltam. Besegítettem ebbe-abba. Szóval egy kicsit betanítana, én meg fizetnék ezért. Én is jól járnék, és maga is könnyebben kezdhetne új életet.
- Értem.
- Rendben van így?
- Rendben. De van egy feltételem.
- Igen?
- Önnek most felolvasnék egy kis írást, és ön azt meghallgatja.
- Írást? Minden le van papírozva már. Nézze...
- Nem, nem, nem olyan írás. Szépírás. Egy kis tárca.
- Tárca? Az meg mi?
- Olyan, mint a novella. Csak egyszerűbb. Ezt Szép Ernő írta. Ezelőtt ötven éve.
- Olyan régen?
- Nem volt az olyan régen. Na, üljön le, ott hátul talál egy stokit.
- Stokit? Ja, ez. Kényelmesebb szék nincsen?
- Nincs.
- Majd lesz.
- Persze, lesz. De addig üljön csak erre és hallgassa. Ezzel készültem a maga fogadására. Már vártam ugyanis. Szóval: „Magas rangú katonatiszt felesége, méltóságos asszony, szép asszony, elegánsan öltözködő. A kalapjait Roth Margit üzletéből szerezte be, az a Váci utcai bolt volt a legelőkelőbb kalapszalonn Pesten. Egy szép napon, harminckilencben, benyit Roth Margithoz (Ő mesélte el azután nekem ezt a látogatást). Benyit hozzá, próbál egypár kalapot csupa szokásból, azután leül, rágyújt és odakéri Roth Margitot ahhoz a csipkés, virágvázás asztalkához. Üljön le kicsikét, édes Margitkám, szeretnék valamit megbeszélni magával. Bizonyára nem hallotta még, mert ez még nem nyilvános, hogy a zsidóktól elveszik az üzleteket. Igen, Margitkám, és eliheti, hogy fáj a szívem, mikor ilyen újságot kell magával közölnöm. Mikor? Hát édes szívem, ez egy-két hónap kérdése. Csak most kezdik előkészíteni a belügyben az illető törvényjavaslatot. Elég sajnós, hogy maga is zsidó, Margitkám, vagyis hogy zsidó származású, no igen, de ebben az esetben a kitérés nem jelent semmit. Szóval drágám, a maga szép üzletét is el fogják venni. És miután így áll a dolog, amit én szívem mélyéből sajnálok, tudhatja, milyen jó barátnéja voltam mindig magának, hát édes jó Margitkám, én rögtön arra gondoltam, a maga üzletét én fogom kiigényelni. Négy gyerekünk van, az uram sajnós a ráeső örökséget még kapitány korában elkártyázta, hát nekem igazán isteni ajándék lesz ez a

kalapszalón.

Nahát most rátérek, Margit édes, avval a kis kéréssel jöttem most magához, foglalkozzon velem kicsit, mondjuk mindennap tíztől tizenegy, fél tizenkettőig itt leszek magánál, gondolom, olyankor ér rá legjobban. Tanítson, neveljen bele a kalapdivat titkaiba, az eladás művészetébe. A bolt halálbiztos az enyém lesz, az uram már megtette ebben az irányban a lépéseket, és magának ugyebár csak jól fog esni, hogy velem foglalkozhatik, és hogy én leszek az örököse, nem pedig egy ismeretlen valaki. És én sohase fogom elfelejteni az én szeretett Margitomat. No, ugye tubicám, rendbe vagyunk. Én azt hiszem, már holnap elkezdem a tanulást. Már fél tízkor? Hogyne, jöhetek, milyen kedves maga. Jaj, rohannom kell a fodrászatra, csókolom, aranyos, hát a holnapi viszontlátásra, pá.”

- Hm. Érdekes. Nem tudom, ezt miért olvasta nekem föl. Hisz’ maga nem is kalapos. Mindenesetre maga egy művelt ember.
- Nem vagyok művelt. Csak szoktam olvasni néha.
- Maga egy művelt ember. De azzal már itt nem fog sokra menni. Na, mindegy. Akkor holnap jönnék. Mondjuk fél tízkor... Fél tízkor jó lesz nekem is.
- Kérem. Várom.
- Viszlát.
- Viszlát. Csó. Csákány.

(Bächer Iván – Népszabadság - Hétvége melléklet, 2013. április 27. (11. oldal)

Társadalmunk állapota főként vezetőink színvonalától, képességeitől függ. A rossz vezető nem tud mit kezdeni a rábízott emberekkel, nem képes kihozni belőlük a maximumot. A jelenlegi kiválasztási rendszer mellett nem is várhatunk javulást ezen a téren. Ma még a külső, a megjelenés, a kommunikációs készség dönti el, hogy kiből lesz vezető. A tehetség, a hatékonyság, az eredményesség nem számít:

Hamarabb jut álláshoz, könnyebben lesz főnök, és mindenképpen jobban keres az, aki szép. Kutatások sora bizonyítja, hogy a karriert (is) döntően befolyásolja a megjelenés, a hangszín, mi több, az illat is. Már a régi rómaiak is megmondták: „jó szerencse, semmi más...” Az igazi szerencse pedig – úgy tűnik, még felvilágosultnak hitt korunkban is – az, ha valaki szépnek születik. Abban nincs semmi meglepő, hogy a történelem hajnalán érzékszerveink és ösztöneink igazgattak minket. A megjelenés, a hang, a szag „üzent” az egészségről, az erőről, a nemzőképességről. Az érdekes az, hogy ma is azt tartjuk szépnek, amit tízezer évvel ezelőtt: a szimmetriát, a sima bőrt, a karcsú, magas testalkatot, a megfelelő csípő-derék arányt – mindkét nemnél. Nyert ügye van annak, aki mindezen külső tulajdonságokkal indul neki az életnek.

A Munkaügyi Szemle októberi számában megjelent tanulmány alapján ez a munkahelyi előremenetelnél is többet segít, mint a személyes kapcsolatok vagy egy-egy érdekcsoporthoz való tartozás. Hasonló eredményre jutott a Neumann és Partners hazai leányvállalatának magyarországi cégeknél végzett felmérése. 1300 amerikai és angol nagyvállalat személyzeti igazgatójának 93%-a vélte úgy, hogy „szép gyerekek jobb iskolai osztályzatokat kapnak, a szép emberek pedig könnyebben találnak maguknak állást” annak a vizsgálatnak a során, amelyet a New York-i Syracuse egyetem tanárai készítették. Európában sem igazán más a helyzet. A hamburgi közgazdaság-tudományi egyetem kutatói 1986 óta tesztelik a vállalati vezetőket, hogy szerintük mekkora szerepet játszik a karrierben a megjelenés. Úgy tűnik egyre nagyobb, mert 2003-ra a kezdeti 5%-ról már többségbe került a külsőt fontosnak mondók aránya. De lehet, hogy ebbe a nagyságrendnyi eltérésbe az is belejátszik, hogy a főnökök őszintébbek lettek.

Nemcsak a ranglétrán lehet a jó megjelenésnek köszönhetően gyorsabban feljebb jutni. Ugyanabban a pozícióban pénzben is kimutatható a szépség jutalma. Az előnyös külsőhöz mintegy 5%-kal magasabb kereset társul. Az amerikai egyetemen még azt is bizonyították, hogy az a cég nagyobb forgalmat ér el, amelynek több vonzó kinézetű munkatársa van. A képzettségi szint és a testmagasság között is kimutatható az összefüggés. A német egyetemisták átlag 3 centiméterrel magasabbak,

mint ugyanolyan korú szakmunkás társaik. A londoni Guildhall⁶⁵ egyetem kutatója szerint a 182 centiméternél magasabbak kereseti előnye 6%. A magyarországi Neumann megkeresésére válaszoló férfi vezetők testmagassága kivétel nélkül meghaladta a 180 centimétert.

Mindezen tapasztalatok a munka világában elsősorban a férfiakra szólnak. Mert a nőknél – legalábbis a munkahelyi előremenetelnél – nem feltétlenül előny a szépség, pontosabban a nőies megjelenés. Telt keblek, szív alakú arc, hosszú, szőke haj együtt elég ahhoz, hogy valaki nagy hátránnyal induljon harcba egy magasabb pozícióért. Még maguk a személyzeti vezetők is elismerték, hogy egy nőies nőt automatikusan keresztkérdések pergőtüzébe fognak, míg barna hajú, hegyes állú konkurensét hagyják, hogy hosszan meséljen sikereiről.

Férfivilágról tanúskodik az is, hogy a munkahelyen milyen hangszín, hanghordozás a „nyerő”. Márpedig ez nagyon fontos, mert – miként az attraktivitást kutatók ezt is kiderítették – fülünknek nem az számít, hogy mit mond valaki, hanem az, hogyan mondja. Így a hatás 38%-ban függ a hang minőségétől, 55%-ban a gesztusoktól, és mindössze 7%-ban befolyásolja a megítélést a kimondott szavak tartalma. Az üzleti életben pedig a mély hangfekvés kívánatos és bizalomgerjesztő; tehát tipikusan a férfihang. E tónus elsajátításánál azonban ügyelni kell arra, hogy a munkahelyi közösségek azokat a vezetőket tartják megbízhatónak és magabiztosnak, akik az alaphangszínüket nem változtatják. Az előrejutást megcélzó hölgyeknek tehát érdemes idejekorán elkezdniük hangjuk trenírozását, és nem csak akkor, amikor már pozícióba jutottak. Még egy jó tanács: a férfiakat a beszédgyakorlatokon három hang használatára oktadják, ami érzelemmentesebb kifejezést tesz lehetővé, mert ez felel meg a férfi vezető sztereotípiának. A nőket öt hang használatára tanítják. A dallamosabb kifejezőbb beszéd kevesebb autoritást sugall ugyan, viszont nem mond ellent a nőkről alkotott képnek. A nagy testű emberek előnyben vannak azáltal is, hogy hangjuk ércesebben cseng, ami szintén erőteljesebbé teszi az üzenetet.

Van még egy érzékszervünk, amely irányít az emberek megítélésénél: az orr. Az illatok a férfiakat sokkal inkább befolyásolják, mint a nőket, de azért csínján kell bánni a parfümökkel. Egy amerikai illatkutató – mert ezek szerint ilyen is létezik – a felvételi beszélgetéseken vizsgálta az illatok hatását. Ebből az derült ki, hogy az interjú megkezdése előtt a kísérleti alanyok mindegyike által kellemesnek mondott kölni illatát a férfi felvételiztetők irritálónak találták a hölgyeken a beszélgetés során. Vonzóbbnak, intelligensebbnek ítélték azokat a pályázókat, akik semmilyen illatszert nem használtak. Érdekes módon női felvételiztetőknél az eredmény ennek éppen fordítottja volt. A nők fejlettebb szaglóérzéke még a nőtársaikkal szembeni döntéseiket is befolyásolja. Ha pedig összegezni kellene a sok különböző nációnál több évtizeden át folytatott kísérletek eredményét, egy dolog biztos állítható: messze vagyunk még attól, hogy a siker csak a tehetségén múljék.

H. Sz. Népszabadság, 2004. november 2. (3. oldal)

A jövőben a kulcsfontosságú munkakörökre a magasabb szférák láthatatlan tanácsadóinak javaslatai alapján fogjuk kijelölni a megfelelő embert. A munkaadók két kézzel kapnak a nagy tapasztalattal rendelkező, ötödik-hatodik szintről leszületett lelkek után. Ők ugyanis olyan fejlett képességekkel rendelkeznek, amellyel bárhol megállják a helyüket. Nem a külső megjelenés, a kapcsolatok és nem is a származás fogja eldönteni, hogy kiből mi lesz, hanem a lelki fejlettségi szintje. A munkaerő használhatóságának ezen az alapon való megítélése már most is megnyilvánul. Mivel a reinkarnáció hivatalosan még tabutéma, a fejlettségi szint helyett a tehetséget vizsgálják, ami valójában nem más, mint az előző életek tapasztalatainak összegeződése. A fejedelmek által kidolgozott „war for talent”⁶⁶ (harc a tehetségért) stratégia forradalmasította a munkaerőtoborzást. A WIFI Hungária vezető tanácsadója így foglalta össze a jelenlegi kiválasztási stratégia lényegét:

Húsz évvel ezelőtt egy állás elnyeréséhez elég volt, ha a jelentkező rendelkezett a megfelelő képesítésekkel. Ma a személyiségét is igyekeznek alaposan feltérképezni. Korábban az is erény volt,

⁶⁵ gilthól

⁶⁶ vó(r) for telönt

ha valaki becsülettel végigdolgozta a nyolc órát, ma a cégek az eredményességet díjazták. A piacvezető multinacionális cégek három rövid szóval határozzák meg toborzási és kiválasztási stratégiájukat: „war for talent” – azaz harc a tehetségért. A másik oldalról pedig azt láthatjuk, hogy a munkaerőpiac telítettsége és a magas követelmények sokszor reménytelennek tűnő erőfeszítésre kényszerítik az állást keresőket. A kérdés az, hogy tényleg reménytelen-e a helyzet – sőt egyáltalán harca-e az, ami az állások körül zajlik?

Korábban többnyire elegendő volt, ha valaki megfelelő végzettséggel rendelkezett, és ha nem volt egyéb kizáró ok, már fel is vették. Önéletrajz, egy rövid elbeszélgetés, és lehet is aláírni a papírokat. Az elmúlt tíz évben ez gyökeresen megváltozott. Ma az önéletrajzok elemzése mellett kifinomult interjúmódszereket használnak. Megjelentek a speciális kiválasztási tesztek és egyre gyakrabban vetik be bizonyos pozícióknál a „nagyagyút” is, az úgynevezett felmérőközpontos technikát – foglalja össze a munkaerő kiválasztásának módszereit Juhász Tibor, a WIFI Hungária Oktató és Továbbképző Intézet vezető tanácsadója.

Az interjúnak három fő formája létezik. Régen a „feltérképező” interjú módszere volt általános. Ennek során a gyerekkorból kiindulva sorban haladtak az életesemények mentén – nem mellőzve olyan magánéleti momentumokat sem, mint a szülőkkel, testvérekkel való kapcsolat, az élettárs választásának motivációi stb. A másik módszer a rövid, „fókuszált” interjú, amely nem más, mint egy szűk szakmai ismeret- és képességvizsgálat.

Ma a leghatékonyabbnak tartott interjúforma a „strukturált” interjú, amelyben a munkakörhöz szükséges, előre definiált képességprofilot tesztelik. A képességprofil összeállítása nagy szakértelmet kíván a humán erőforrás-szakemberektől. Nagy általánosságban minden ilyen profil négy fő területből áll: szakmai képességek, üzleti képességek, emberi (humán) kompetenciák, valamint a hozzáállás – idegen szóval attitűd – viselkedés-összetevői. Abban azonban megegyeznek a szakemberek, hogy még a legnagyobb gonddal összeállított kérdéssorok is csak 70 százalékos megbízhatósággal működnek.

A megbízhatóság növelése érdekében a nyolcvanas évek végétől széles körben alkalmazzák a különböző személyiség- és képességteszteket. Kezdetben klinikai pszichológiai tesztek használtak. Ezekben nem egy olyan kérdés is előfordult, amely sértette a jelentkező személyiségi jogait, hiszen ő állás miatt fordult a céghez és nem lelki problémáira kér tanácsot. Ráadásul ezek a tesztek nem nyújtanak releváns információt a vállalatnak a munkával kapcsolatos képességekről. Manapság az ilyen etikátlan, nem helyénvaló kérdések kezdenek kikopni a felvételi tesztek gyakorlatából, és szerencsére a piacon vannak már a munka világából felépített, valós kompetenciákat mérő hatékony tesztek. A közép- és felső vezetők kiválasztásánál újabb szokás a már említett felmérőközpontok alkalmazása. Ebben a jellemzően magasán képzett szakemberek által lefolytatott eljárásban az interjúk, a tesztek mellett a jelentkezőt valós, élethűen szimulált szituációkban is megfigyelik. A csoportos-, páros- és egyéni feladatok során a megfigyelők értékelőlapon rögzítik pontjaikat, amiket a statisztikai összesítések után értékelő konferencián vitatnak meg. Az értékelő konferencián meghozott javaslatok, döntések már 80% feletti megbízhatóságot képviselnek.

Manapság minden cégnek törekednie kell az objektivitásra, ugyanakkor érdemes óvakodni a személyiségi vagy munkajogba ütköző megközelítésektől – hangoztatja a WIFI szakértője. Így nem diszkriminálhatják a jelentkezőket sem kor, nem, sem pedig etnikai hovatartozás szerint, hogy csak

– Remélem egyszer megköszöni nekem a gazdaság, hogy mindkét fiamból engedelmessé és igénytelen humán erőforrást neveltem.

a legismertebbeket említsük. Erre a két szempontra a nagyobb cégek már különösen ügyelnek. A munkavállalói oldalról nézve azt tanácsoljuk a jelentkezőknek, hogy minél több időt szánjanak a felvételi eljárásra való felkészülésre. Persze nem csak arról van szó, hogy „úgy kell tennünk, mintha”. A cég HR-specialistái előbb-utóbb átlátják a színészkedésen. Olyan ez, mint egyes barokk épületek felső emeleti homlokfala, ami mögött nincsen semmi, csak úgy látszik, mintha egy magas pozíciójú, gazdag tulajdonost sejtető palota lenne. Aztán persze más szemszögből, oldalnézetből kiderül a turpisság. Színészkedés helyett inkább a valós, hiteles énjét, valós képességeit mutassa a jelentkező úgy, hogy a cég vezetői megbizonyosodhassanak arról, hogy motivált, tudatos személlyel állnak szemben. Még azt is érdemes bevallanunk, mihez nem értünk, mert ez erőteljesen növeli esélyeinket a „bevállalós mindent tudókkal” szemben.

A magas elvárások miatt persze nem bűn, ha a felvétel előtt kicsit „felturbózzuk” magunkat, ugyanakkor hiba olyan képességeket csillogtatni, amelyekkel nem rendelkezünk, mert ez későbbi boldogulásunkat veszélyezteti. Harc vagy nem harc? Egy biztos: a háborúban valamelyik fél biztos veszít. A munkaerőpiacon a jól felkészültek rendelkeznek nagyobb eséllyel. Ehhez pedig van olyan segítség, amelyet érdemes igénybe venni – zárta le gondolatait Juhász Tibor, a WIFI Hungária vezető tanácsadója.”

Népszabadság – Állástrend melléklet, 2004. augusztus 10. (3. oldal)

Kelet-Európában is mind többen ismerik fel az „összekötő hídban” rejlő lehetőségeket. Az egymással évszázadokon át ellenségeskedő nemzetek többségi lakói lassan nálunk is ráébrednek arra, hogy az együttélésnek nem csak hátrányai, hanem előnyei is vannak. Ennek a felismerésnek köszönheti magas pozícióját Mária Kadlečíková, aki jelenleg a FAO közép- és kelet-európai irodájának vezetője. Hiába szerzett agrárközgazdász diplomát, ez önmagában nem lett volna elegendő ennek az állásnak az elnyeréshez. Azért nevezték ki az ENSZ Élelmezésügyi és Mezőgazdasági Szervezetének budapesti irodavezetőjévé, mert tökéletesen beszél magyarul. Pedig nem magyar. Szlovák származású. Szüleit az 1947-es „lakosságcsere” során visszatelepítették Szlovákiába. A nálunk töltött évek alatt azonban megtanultak magyarul. Ezt a tudást aztán továbbadták a gyermeküknek is. Etnikai meghurcoltatásukkal kapcsolatos sérelmeiket félretéve Szlovákiában is magyarul beszéltek a lányukkal, aki így könnyedén megtanulta a nyelvünket.

Amikor a FAO úgy döntött, hogy a 19 országot átfogó kelet-európai irodáját Budapesten hozza létre, nyilvánvaló volt, hogy csak olyan személyt nevezhetnek ki az élére, aki beszéli a magyart. Ezzel rendkívüli módon beszűkült a szóba jöhető személyek száma, mivel a FAO alkalmazottai közül sem sokan beszélik a kis népek nyelveit. Végül a szakmai rátermettséget is figyelembe véve nem egy született magyarral, hanem egy szlovák szakemberrel töltötték be ezt a posztot. Ehhez a sikerhez csupán arra volt szükség, hogy a szülei a már ismert nyelven szóljanak a gyermekükhöz. Az agy befogadóképessége kora gyermekkorban a legnagyobb. Ilyenkor mindenki játszva tanul. Később aztán az agyunk egyre jobban eltompul. Felőtt korban már lehetetlenség tökéletesen megtanulni egy nyelvet. Már pedig a nyelvtudás, főleg a ritka nyelvek tökéletes elsajátítása manapság felér egy diplomával. Ennek a „diplomának” a megszerzéséért még iskolába sem kell járni. Pénzbe sem kerül. Csupán ki kell használni a családi adottságokat.

A bürokrácia útvesztői

- Jó napot, a lejárt útlevelemet szeretném megújítani. Itt a 234-es sorszám, az öreg útlevel, a személyi igazolvány.
- Eegen. Név, cím, születés rendben? Ajaj, van itt egy probléma. Az okmányokban doktorként szerepel, a központi adatbázisban azonban ennek nincs nyoma.
- Talán nézze meg alaposabban! Kisdoktor vagyok. Egészen kicsi.
- Viccelődik az állampolgár?

- Bocs. Szerintem a dolog egyszerűen megoldható. Felejtsük el a doktori címet, úgyse használtam, sose adtam a cafrangokra. Írja csak simán a nevemet az útleveélbe.
- Nana! Ez nem olyan egyszerű. Vagy doktor valaki, vagy nem doktor valaki. Sajnos csak úgy állíthatom ki az új útleveélét, ha hoz egy igazolást a doktori címéről.
- Nézze, én készültem. Nem akartam ezt a baromi sort még egyszer végigvárni, ezért elhoztam minden iratot, amiről elképzelhető, hogy szükség lehet rá. Itt van az oltási bizonyítványom, a születési anyakönyvi kivonatom?
- A kivonat jó okmány! Ott milyen néven szerepel? Ajaj, a dolog egyre bonyolultabb. Az egyik okmányban doktor, a másikban nem... Gyanús!

– Sajnos, én még olyan korban jöttem a világra, amikor nem lehetett megumbuldlálni, hogy az ember eleve doktornak szülessen. A fene egye meg, hogy épp a doktori disszertációmot felejtettem otthon!

– Márpedig anélkül nem megy a dolog. A törvény az törvény!

– Erről jut eszembe, hogy tulajdonképpen nem is vagyok már doktor. Ha jól emlékszem, 1993-ban hoztak egy rendeletet az egyetemi doktori címek PhD-doktori címmé való átalakításáról, amit kérvényezni kellett. Én nem

kérvényeztem, ezzel mintegy automatikusan elmúltam doktor lenni. Úgy is lehet mondani, hogy ledoktorálódtam. Ilyen egyszerű a helyzet. Már töltheti is ki azt az útleveélét?

– Nana! A helyzet még bonyolultabb, mint gondoltam! Mi van akkor, ha ön valójában mégis csak doktor, de le akarja tagadni? A legjobb lesz, ha hoz egy hivatalos igazolást arról, hogy nem doktor.

– Ki ad nekem ilyen igazolást?

– Hát ez probléma. De tudja, az ön ügye nem egészen életszerű. Bizonyára befektetett egy csomó időt és energiát a cím megszerzésébe, de aztán csak úgy veszni hagyja?

– A dolog nagyon is életszerű. Dolgozott ugyanis akkoriban egy nagyon csinos hölgy az egyetem tanulmányi osztályán, történetesen éppen a doktori ügyekkel foglalkozott. Ma úgy mondanák: hajtottam rá.

– Na, és sikerült?

– Summa cum laude!

– Nem a doktorira gondoltam...

– Jesszusom, arról is kellett volna igazolást hoznom?

– Csak vicc volt. Szóval így múlik el a szerelemmel a doktori cím is?

– Ön nagyon téved. Az igaz szerelem örök, csak közben a hölgy állást változtatott és nekem attól fogva az állami nyelvvizsgákra kellett koncentrálnom. Ezeket egyébként elhoztam. Sajnos, azóta megint új állásban van, úgyszólván most teológiát tanulok.

– Mindenkinek megvan a maga keresztje.

– Összegezve: ha holnap behozom a doktori okleveletemet, akkor a dolog megoldódik?

– Részlegesen. Én ugyanis kénytelen leszek feljelenteni a hatóság megtévesztése kísérletének alapos gyanúja miatt, hiszen mint mondta, már nem doktor, de mégis ennek igazolására tesz kísérletet.

- Nem. Nem, nem és nem. Ragaszkodom hozzá, hogy két független tanú aláírásával igazolja, hogy ön hun.

Korábban kell kelnie annak, aki meg akarja téveszteni a hatóságot! Na most, ha lecsukják, akkor a priusza miatt úgyse kaphat útlevelet, s ezzel a problémája egy időre megoldást nyer.

- Nincs kiút a csapdából?
- Nézze, ha egy nap azzal térne be hozzánk, hogy az összes iratát elveszítette, akkor a dolog egyszerűsödne, hiszen ezzel megszűnne az ellentmondás a meglévő iratok és a központi adatbázis között.
- Én akkor is harcolni fogok a törvényes megoldásért! Ha kell, még a strasbourgi nemzetközi bíróságig is elmegyek!
- Nana! Útlevel nélkül?

dr? Karcagi László – Népszabadság, 2004. november 20. (9. oldal)

János bácsival nem lehetett lacafacázni. Az öreg pedellus minden reggel 7 óra 40 perckor kiállt a váci gimnázium kapujába, kezében a hatalmas tölgyfakapu kulcsával. 7. 45-kor becsukta az iskolakaput, ráfordította a zárat, aztán ebédig nélküle se ki, se be. Ha elkéstél, felírta a nevedet és leadta a tanárban. János bácsi az 1960-as – ’70-es években folyamatosan alkotmányvédelmet követett el. Az volt a szerencséje, hogy akkor még nem volt ombudsman, aki megírta volna neki, hogy tevékenysége „sérti az alkotmányban megfogalmazott és a tanulókat megillető emberi méltóság elvét, mert szükségtelemül, aránytalanul és önkényesen korlátozza a diákok általános személyiségi jogait, cselekvési szabadságát”. János bácsi alakja akkor idéződött fel bennem, amikor a minap Takács Albert, az állampolgári jogok országgyűlési biztosának általános helyettese levelet írt annak a nagykanizsai iskolának, ahol az idén tavasszal az országban először bevezettek egy chipkártyás beléptető rendszert, ismertebb nevén a lógásgátlót.

A fent idézett sorok ebből a levélből valók, amelyben Takács Albert azt ajánlja az iskola vezetőinek, hogy számolják fel a lógásgátlót, mert az durván sérti a tanulók emberi méltóságát. Az ombudsman álláspontja jogilag nyilván megalapozott. De a kanizsai szakközépiskola tanári gárdája és a diákok szülei továbbra is ragaszkodnak a lógásgátlóhoz. Az ok: a rendszer igen hatékony. Az iskolában az elmúlt hónapokban 30-50%-kal csökkent az igazolatlan órák száma. Ezen túlmenően szinte teljes egészében megszűntek a lopások, a védett épületet messze elkerülik a besurranó tolvajok. Az iskolák igyekeznek egyre több modern technikai eszközt bevetni a diákok ellenőrzésére. Van, ahol alkoholszondát alkalmaznak, másutt SMS-ben küldenek értesítőt a szülőknek a diákok érdemjegyeiről. A különböző jogvédő szervezeteknek és a hivataloknak nem tetszenek ezek az újítások. Azt ajánlják, hogy a pedagógusok továbbra is inkább a hagyományos fegyelmező-ellenőrző módszereket alkalmazzák.

Takács Albert például azt javasolta a nagykanizsai iskola igazgatójának, hogy a személytelen lógásgátló helyett ügyeletes tanárok alkalmazásával oldják meg a ki- és beléptetést. Az ombudsman azonban egy dolgot nem vett figyelembe jogi álláspontja kialakításánál: iskola és iskola között óriási különbségek vannak. Ami az egyik intézményben égető fegyelmezési probléma, az máshol ismeretlen jelenség. Akadnak olyan elitiskolák, ahol se portás, se pedellus, se beléptető kapu nem kell ahhoz, hogy a diákok bejárjanak az órákra, máshol még a vasszigor is kevés a házirend betartásához. A kanizsai intézményben a lógásgátló felszerelésével tulajdonképpen azt ismerték be, hogy a hagyományos pedagógiai eszközökkel már nem tudtak fegyelmet tartani. Ha mégis eleget tennének az ombudsman ajánlásának és leszerelnék a beléptető kapukat, azzal helyreállíthatnák a diákok „cselekvési szabadságát” és visszaadhatnák „emberi méltóságukat”. Csak éppen ismét megnőne az igazolatlan órák száma. Tessék mondani, mit szólna ehhez János bácsi?

Cseri Péter, Népszabadság, 2004. november 20. (3. oldal)

Örvendetes, hogy az Európai Unió direktíváihoz igazodva mind nagyobb eredményeket érünk el a dohányzás visszaszorításában. De azért nem kellene „a fürdővízzel a gyereket is kiönteni”! Nemrégiben négyszázezer forintra büntettek egy könyvkiadót, amiért egyik könyvének szerzőjét dohányzás közben ábrázolják a reklámokon, és a kötet borítóján. Az ügy nem volt előzmény nélküli, néhány hónappal korábban a rekedtes hangjáról ismert énekes plakátja miatt tört ki a botrány. A „Jég, dupla

whiskyvel” című dal előadója ugyanis nem kisebb bünt követett el, minthogy talpig szivarfüstben hirdette új koncertjét: Ami ezt a mostani, újabb esetet illeti, a Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség úgy ítélte meg, hogy bár az íróként is ismert zsumnaliszta kolléga közismert dohányos, cigarettával a kezében való ábrázolása nem csupán az ő egészségét veszélyezteti, hanem a példáján felbuzdulva, a felnövekvő ifjúság is kedvet kaphat a füstöléshez. Ezen a véleményen van az Országos Dohányfüstmentes Egyesület is, mely „cég” immár másfél évtizede nyilvánvalóan jó célt szolgál, amikor a lakosságot, főként a fiatalokat, igyekszik megóvni attól, hogy rendszeresen dohányozzanak. Amiben egyébként tökéletesen igaza van; merthogy rágyújtani könnyű, de leszokni annál nehezebb. Ám amit szövívőjük nemrégiben az egyik rádióban kifejtett, az finoman fogalmazva is túlbuzgóságnak tekinthető. A máskülönbön kiváló férfiú ugyanis nem kevesebbet állított, minthogy a sokak által nézett, sőt, még a klasszikusnak számító filmekből is ki kellene vágni a „dohányzós” jeleneteket.

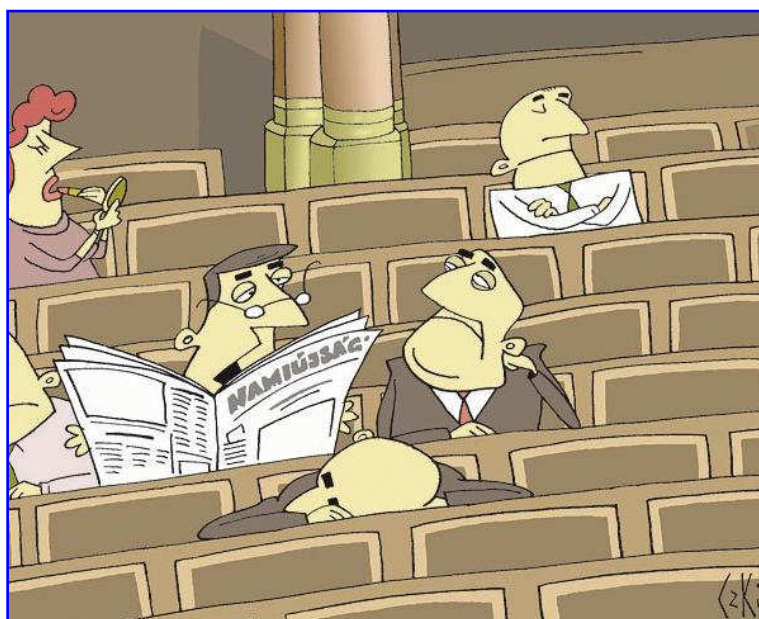
Igyekszem magam elé képzelni Karády Katalint; amint hamvadó cigarettavég helyett egy szelet müzlit tart a kezében; de a Casablanca „füstmentes” változata is érdekes lenne. És pestiesen szólva, az se semmi, hogy a dohányzásellenes aktivista Colombo hadnagy kezéből is kicsavarná – filmes nyelven: kivágná – a szivart. Igaz, a gyűrött ballonjában feszítő, szinte láncdohányosnak számító nyomozó a leharcolt autójával sokak szemében szimpatikus – mégis, aligha gondolhatja bárki, hogy a fiatalok az ő példája láttán szoknának rá a szivarra. Mielőtt bárki szándékosan félreértene: a dohányzás valóban káros és veszélyes, ezért mindent el kell követni, hogy minél kevesebben gyűjtsanak rá. De a túlbuzgósággal nem példát mutatunk, hanem nevetségessé tesszük magunkat, Ha pedig így történik, a máskülönbön jó szándékú erőfeszítésnek stílusosan szólva nagyobb lesz a füstje, mint a lángja.

Föld S. Péter – Metro, 2005. augusztus 9. (4. oldal)

Hír: A parlamenti takarító-terembiztosai szolgálat alkalmanként 10-20 zsák szemetet ganajoz össze a képviselők után. Szotyolahéj, használt rágógumi, üres üveg, műanyag pohár, banánhéj, narancshéj, almacsutka, papírszemét, gumi óvszer a padokon és a padok alatt – így fest a parlamenti patkó a T. Ház ülése után.

Szotyola, üres üveg, banánhéj, ezek rendben is volnának. Még az almacsutkát is lenyeli az ember. De a gumi óvszert! Azt már nem! Mi folyik a magyar parlamentben, amihez a képviselőknek óvszerre van szükségük? Az ál-

lampolgárnak igenis joga van megtudni, hogy az általa választott képviselők mivel múlatják az időt az ország házában! Réges-régen, mint a demokrácia édes emléin, úgy csüngtem a parlamenti tévéközvetítéseken. Aztán ahogy kiderült, hogy az ülések színvonala alig közelíti egy óvodai kiscsoport foglalkozásának szintjét, leszoktam a parlamentről. Lehet, hogy megint vissza kéne szoknom. Mert az Országházból kikerülő szemét összetételét tekintve – ne foglalkozunk az elfogadott törvényekkel! – érdekes dolgok történhetnek az ülésteremben. Lehet, hogy egy kapitális megtévesztés áldozatai vagyunk? Miközben a padok felett egyre elképesztőbb, undorítóbb acsarkodás folyik, addig a padok alatt megy a picsipacsi, meg a himihumi? Lehet, hogy nekünk is két parlamentünk van: ami nyilvános, az a felsőház, és ami a padok alatt titokban folyik, az az alsőház? Lehet, hogy amit a nyilvánosság parlamenti csetepaténak gondol, az nem más, mint titkos szeretők évődése csupán? Lehet, hogy meg kellene változtatni a hivatalos megszólítás szövegét, és Tisztelt Ház! helyett Tisztelt Nyilvánosház!-zal kellene kezdeni a felszólalásokat?

Alaposan átolvastam a házszabályt, meg a képviselők jogállásáról szóló törvényt. Ezek részletesen rögzítik a képviselők jogait és kötelezettségeit, de egy szót sem szólnak a képviselők közötti viszonyokról, különös tekintettel a házastársi kötelezettségekre. A fentiek fényében egészen más megvilágítást kap az a tény, hogy kitiltották a tévékamerákat a parlamentből. Eddig úgy tudtuk azért, mert szemfüles operátorok rögzítették, hogyan fújják a füstöt a képviselők a folyosókon, ahol egyébként tilos a dohányzás. Lehet, hogy más tiltott dolgok is zajlanak a parlamenti zezugos folyosók beugróiban? És ha jobban utánakavarnánk, se nem róka, se nem

nyúl, hanem honanya és honatyá ugrana ki a zöldleveles beugróból? Félreértés ne essék, amúgy nekem semmi bajom nincs azzal, hogy honatyáink, honanyáink óvszerrel felszerelve járnak a T. Házba. Sőt, izgulok azért, hogy használják, mert ha még szaporodnának is, az lenne csak az igazi katasztrófa!

Karcagi László – Népszabadság, 2007. január 6. (5. oldal)

A „Tisztelt Ház”-ban folyó üzemek már a humoristákat is megihlette. A L'art pour l'art együttes Parlamenti közvetítés című hatperces videoklipjét eddig 60 ezren tekintették meg.⁶⁷ Webcím: <https://www.youtube.com/watch?v=EAOW7vjHsFk&feature=related>

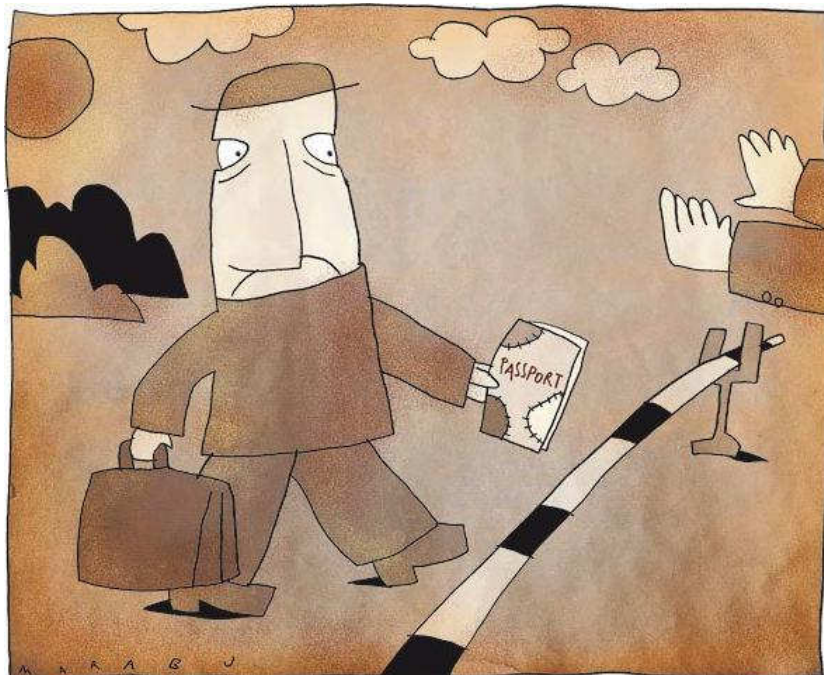
Goedendag! Igazolványt kérek! – az idén már gyakrabban hallhatják a hollandok ezt a fülüknek eddig szinte ismeretlen mondatot. Az új törvény értelmében akár 2250 eurós (550 ezer forint) büntetéssel is sújtható az a tizennégy éven felüli személy, aki a felszólításra nem ad át valamilyen, a

⁶⁷ Lejátszásához a Flash player program szükséges, ami automatikusan elindul. Ha a hang nem hallható, akkor az integrált hangkártyát telepíteni kell. Ennek módja a „Szövegszerkesztési ismeretek” című könyvem II. kötetének: **A zenehallgatás feltételeinek megteremtése** című rovatában található. Webcím: <http://kunlibrary.com>

személyazonosságát igazoló papírt (személyi igazolványt, útlevelet, jogosítványt vagy tartózkodási engedélyt). A január elsején életbe lépett jogszabály azért váltott ki meglehetősen vegyes visszhangot a királyság közvéleményében, mert eddig csak azok vitték magukkal az igazolványukat, akik tömegbe, azaz például futballmérkőzésre mentek, vagy mondjuk metróra szálltak. A jobboldali kormány a biztonság megerősítésével indokolja a lépés szükségességét. Theo van Gogh, a radikális, iszlámbíráló filmrendező tavaly novemberi meggyilkolása óta nem kell ezt ennél bővebben ecsetelni a korábban liberális mintaállamnak tartott Hollandiában.

Egyre indokoltabb a „korábban” kitétel: a Balkenende-kabinet a 16 millió hollandiai lakos közül 755 ezret állampolgársági és nyelvvizsgára kötelez a jövőben. Nem feltétlenül csak a bevándorlókat, hanem bárkit, aki 8 évnél kevesebbet töltött a holland iskolarendszerben. (Kivételt kapnak viszont

a más EU-tagállamok polgárai és a 65 évnél idősebbek.) Aki 5 éven belül nem teszi le a vizsgát, legalább 400 euró büntetésre, és – ha nem holland állampolgár – kitasításra számíthat. A hágai kormány egyébként nem tesz mást, mint előre menekül. Az egykori liberális, most radikális iszlámellenes Geert Wilders választási listája a felmérések szerint decemberre megelőzte a kereszténydemokratákat, a vezető kormánypartot. Hollandiában 900 ezer muzulmán él, és Theo Van Gogh meggyilkolásával egy 27 éves, marokkói holland férfit vádolnak.

Szöcs László – Népszabadság, 2005. január 3. (4. oldal)

Az új munkaerő megírta a spamról a feljegyzést, kinyomtatta, lepecsételte, dátumozta, aláírta, később az irodavezetőjével láttamoztatta, pecsételte, dátumozta, végül sietett az irattárba, ahol érkeztetett, iktatott, pecsételt, dátumozott és aláírt megint. Erika az első munkanapját töltötte az önkormányzati hivatal külügyi irodájában, amikor megjelent az ajtóban egy ötven év körüli, vörösre festett hajú, szemüveges asszony, a kezében pecsétes papírt lobogtatott, majd azt mondta éles, ellentmondást nem tűrő hangon:

– Angol nyelvű, internetes levelet hoztam további intézkedés végett. Hová rakjam? Ahová szoktuk?

De Erika még nem tudta, hogy hová szokták itt rakni az angol nyelvű, internetes leveleket, ezért mindössze annyit rebegett oda, hogy „csókolom”. Erre az asszony az évtizedes irodisták bennfentes, mindentudó arckifejezésével biccentett, s hozzátette:

– Még nem találkoztunk, szervusz, Marika vagyok a költségvetésről. Ezt a dokumentumot beteszem a fachotokba. Itt így szokás, drágám.

Erika már ugrott is, hogy megnézze a levelet – jó benyomást akart kelteni magáról az első munkanapján –, de amikor a papírba belepillantott, megdermedt:

– De hiszen ez egy spam – mondta.

– Tessék? – vonta föl a szemöldökét Marika.

Erika megkönnyebbülten felnevetett:

– Ez egy spam, vagyis levélszemét. Egy e-mailés hirdetés. Miért tetszett ezt, vagyis ööö... miért tetszettél ezt kinyomtatni és idehozni, Marika?

Az asszony sértődött képet vágott.

- Hogyhogy miért nyomtattam ki? – kérdezte. – A hivatali e-mail címünkre jött, angolul van, szerintem rátok tartozik!

Erika erre bocsánatkérően pislogott:

- De ezt azonnal ki kell törölni, Marika. Ez az üzenet arról szól, hogy vegyünk Viagrát olcsón.

Marika hidegen végigmérte az új munkaerőt, s közölte:

- Én nem tudok angolul, és egyetlen levelet sem törölhetek ki olvasatlanul.

Erika megvonta a vállát:

- Akkor majd én kitörölöm, jó? Ezt a papírt meg eltépjük.
- Marika kirántotta Erika kezéből a levelet, s felsikoltott:
- Még hogy eltépjük? De hiszen ezt már érkeztettem, iktattam, és hivatalosan áttettem hozzátok!
- Akkor nekem mit kell csinálnom vele? – képedt el Erika, mire az asszony nagyot sóhajtott, és magyarázni kezdte:
- Csinálsz róla egy feljegyzést, és beleírod, hogy az ügy további intézkedést nem igényel. Aztán aláírás, dátum, pecsét.

Ennyi? – nyugodott meg Erika, mire Marika megcsóválta a fejét:

- Mire tanítottak téged az Államigazgatási Főiskolán, édesem?
- Hát... – húzta el a száját Erika, és a papírra sandítva azon tűnődött, hogy vajon mennyit érhet ez a Viagra magyar pénzben. A spamben ugyanis dollárban volt megadva az ára. Marika azonban rendületlenül folytatta:
- Ha megvagy a feljegyzéssel, akkor aláíratatod az irodavezetőddel is.
- Az irodavezetőmmel? Miért? – sápadt el Erika.
- Mert a levél csak az ő tudtával mehet az irattárba. Iktatófüzet, irattár, aláírás, dátum, pecsét. Érted?
- Úristen – nyögte önkéntelenül Erika, mire Marika végigmérte, és azt kérdezte:
- Mi a probléma? Itt így szokás.

Erika megtörölte a homlokát:

- De ha kitörölnénk rögtön az elején, akkor...

Marika közbevágtott:

- Nemhogy örülnél egy ilyen könnyű esetnek! Év végén a köztisztviselői értékelésben ezt is beszámítják majd az elintézett ügyek közé! – mondta, s olyan méltósággal vonult el, mint egy bálkirálynő. Ezután az új munkaerő megírta a spamról a feljegyzést, kinyomtatta, lepecsételte, dátumozta, aláírta, később az irodavezetőjével időpontot egyeztetett, majd az iratot láttamoztatta, pecsételte, dátumozta, végül sietett az irattárba, ahol érkeztetett, iktatott, pecsételt, dátumozott és aláírt megint. El is telt az első napja szépen.

Kácsor Zsolt – Népszabadság, 2010. május 5. (5. oldal)

Láttelelet a magyar egészségügyről:

A földesúr mobilszáma

Kisebb műtétre voltam hivatalos az egyik klinikára, meg sem lepődtem rajta, hogy ott kellett hagynom az osztályt, mielőtt befeküdtem volna. Elvégre kinek hiányzik az, hogy mint a kutyával, úgy beszéljenek vele. Nem köszön vissza az orvos, pedig te két méterről előre, jó hangosan, a szemébe? Mindennapos. Sőt naponta többször, amikor csak találkozol vele. Orvosod olyan lekezelőn, flegmán és rátartin beszél veled, mintha földesurad volna, te pedig utolsó jobbágya, ki magas színe elé járulni levett kalappal tartozik. Ugyan, minek csodálkozni ezen is. A szakrendelésen az orvost hiába keresed, holott volna még fél óra a rendelési idejéből. Hát persze. Az asszisztense sziszegi oda neked, hogy elment a főorvos úr. Műteni ment. Kérdezed, hogy miért ment el, ha volna fél óra még, s te ide időre jöttél, mire unott vállvonogatás válasz: kevesen vagyunk, kedves uram, jöjjön vissza holnap. Állsz az osztályon, hová most befeküdni kellene, s a nővérek rád se hederítenek. S amikor az egyik megkönyörül rajtad, s a főnővérhez utasít, ő éppen egy barátjával trécsel a folyosón, hallod

messziről, a jaj-de-gyorsan-megnőtt gyerekeikről fecsegnek, meg a nyugdíjas évekről oly harsányan, mintha kávézóban üldögélnének, habos kapucsínó mellett. Te meg állsz ott, műtéted miatt az idegességtől remegsz, s arra gondolsz, kérhettél volna protekciót.

Persze, kérhettél volna. Munkád révén ismersz itt sok embert, ki úgynevezett „fejes”. Segítettek volna biztosan. De nem, ebből elég volt egyszer. Egy vizsgálat meggyorsítása érdekében pár éve már folyamodtál e kerülő úthoz, de meg is bántad, mert a kivételezést nem szenvedheted. Azóta nem szóltál senkinek, bármely klinikán akadt magánügyed. Most sem hívtál föl senkit, pedig lett volna mobilszámod a megfelelő földesúrhoz. Hüledezel, hogy amikor a főnővér a traccsot befejezi, miért néz rád úgy, mint teli szemeteszákra, amely kiürítésre megérett már rég. Mit akar maga, kérdezi, befeküdni, válaszolod, mire jajongás a válasz. Ajjajajajajaj, a főnővér ezt mondja. Miért ajjjajajajaj?, kérdezel vissza ingerülten, mire odaveti, hogy sok most a dolga, nem hiányoztál neki. Gyűrögeted a kezében a papírokat, s azon tűnődsz, összegyűrd-e gombóccá leleteidet, s vágd-e a képébe most. Vagy csak később. S monddad-e neki, hogy műtetre váró emberrel főnővér így nem beszélhet. De aztán persze kussolsz. Mindig csak kussolsz, te magyar jobbágy, lapítasz az alázatosan levett kalapoddal a kezében évszázadok óta.

Várakoztatnak aztán néhány órát a folyosón, ahol ülőhely számodra nincsen, s amikor az ígéretük ellenére rád sem hederítenek, otthagyd őket, otthagyd őket a francba. Nem lesz műtét. Itt nem. Nem kértél protekciót, meg is lett az eredménye: ha az osztályra nem is, de becsekkoltál a való világba. Rohansz feldúltan el, s hallod az egyik folyosón, hogy egy öreg, szakállas beteg inni kér egy pult mögött ülő, fehér köpenyes nőtől. „Meghalok szomjan, kérek egy pohár vizet”, ezt mondja szó szerint. Mire a fehér köpenyes nő fölcattan, „nem adok, nekem is csak egy poharam van”, ezt mondja szó szerint. Aztán odaszól egy mentősnek, hogy ezt az embert ki kéne rakni, mert büdös. A mentős a fejét rázza: nem, én innen nem rakok ki senkit. Hálás vagy neki. Majd nézel a fehér köpenyes nőre, s azon tűnődsz, hogy hová tűnt belőle az emberi lélek édesnek hazudott méze. Annak a szomjas embernek nincsen vize. De mobilszáma sincsen földesúrhoz. A szegény emberek így pusztulnak.

(Kácsor Zsolt – Népszabadság, 2013. április 2. (11. oldal)

A rendszerváltás után mi voltunk a mintakép, a gazdasági átalakulás nálunk indult el legdinamikusabban. Aztán az elmúlt húsz év alatt éllovasból sereghajtóvá váltunk. Ez azért is érthetetlen, mert az új polgári kormány rendkívül alacsony szintre csökkentette az iparüzési adót, a személyi jövedelemadó pedig egységesen 15% lett. Ezzel egyidejűleg a Parlament kíméletlen harcot folytatott a korrupció ellen. Ennek ellenére a külföldi vállalkozók nem állnak sorba a magyar határnál, otthon veszteséges gyáraikat nem hozzánk telepítik át. Hogy miért? A korrupciót is felülmúló bürokrácia miatt. Amíg Amerikában a hivatalnokok azt keresik, hogyan segíthetik a polgárt, a vállalkozót minél hatékonyabban, nálunk a bürokraták szinte eszelősen keresik, hogyan gördíthetnek minél nagyobb akadályt eléjük. Bár a jelenlegi kormány a bürokrácia elleni küzdelmet is a zászlajára tűzte, ez egy nehéz harc lesz. Az irigységet, az egymás iránt táplált rosszindulatot, a „Ha az én tehenem megdöglött, dögljön meg a szomszéd tehene is!” szemléletet nem lehet egy nép lelkületéből kiűzni. Zsigeri készítéseink lépten-nyomon megnyilvánulását jól szemlélteti az alábbi cikk is:

Jogász végzettségű főhősünk bemegy az alföldi város okmányirodájába, és közli, hogy közhasznú egyesületük gépjárművet vásárolt, amelyet szeretnének átíratni az egykori magántulajdonos nevére. Be is mutatja a magával hozott iratokat: a friss bírósági kivonat az egyesület létezéséről, a szervezet alapító okiratát, valamint az egyesület elnöke és két tanú által aláírt meghatalmazást az átíráshoz. Mivel a közhasznú egyesületek gépjárműátírása illetékmentes, főhősünk alaposan meghökken, amikor az okmányiroda dolgozója közli:

- Ötvenhatezer forint lesz.
- Az nem lehet – rázza meg a fejét az ügyfél –, nekünk az ilyesmiért nem kell fizetni.
- Ezt meg honnan veszi? – kérdezi erre az ügyintéző.
- Nem én veszem, törvény mondja ki.

Erre az okmányiroda alkalmazottja bólint:

- Rendben, akkor hozzon erről igazolást!
- Tessék? – kerekedik el főhősünk szeme. – Én hozzak igazolást egy törvényről? Honnan? A Parlamentből?

Az ügyintézőt azonban nem lehet zavarba hozni:

- Hozzon az APEH⁶⁸-től!
- Kedves asszonyom, én jogot végeztem – válaszolja az ügyfél –, nagyon jól tudom, hogy az APEH az illetékmentességünket szavatoló törvényről nem fog igazolást adni.

Az okmányiroda dolgozóját azonban nem tudja meggyőzni. Főhősünk elmegy az APEH-hez, ahol kissé megmosolyogják, s közlik vele, hogy illetékmentességről nem adhatnak igazolást.

Azt azonban szívesen igazolják, hogy a szóban forgó egyesület közhasznú.

- De arról nem kell igazolás – érvel az ügyfél –, hiszen a közhasznúság ténye benne van a bírósági kivonatban.
- Ha nem, hát nem – válaszolja az APEH dolgozója –, de ha mégis szüksége lesz az igazolásra, akkor adjon be kérvényt, s harminc napon belül igazoljuk, hogy az önök egyesülete közhasznú.
- Ajjaj, az késő lenne – mondja főhősünk –, merthogy a gépjárműátírást tizenöt napon belül rendezni kell. Visszamegy hát az okmányirodai ügyintézőhöz, s közli, hogy az APEH nem adhat egy törvényről igazolást.
- Ha nem, hát nem – mondja amaz –, akkor hozzon egy aláírási címpéldányt egy közjegyzőtől arról, hogy a maga meghatalmazását tényleg az egyesület elnöke írta alá.
- Tessék? – kérdi az ügyfél. – Akkor minek az a két tanú, akinek az aláírása a meghatalmazáson szerepel?

Főhősünk hiába érvel. Megcsináltatja hát az aláírási címpéldányt, s boldogan tér vissza az okmányirodába. Az ügyintéző átnézi az iratokat, majd azt mondja:

- Rendben, de az átírás csak akkor lehetséges, ha befizeti az ötvenhatezer forint illetéket.
- De hát illetékmentesek vagyunk! – csattan föl főhősünk, mire az okmányiroda dolgozója legyint:
- Fizesse be, legfeljebb visszaigényli az illetékhivaltól!

Az ügyfél szétnéz merengve, okos fejével biccent, és fizet. Ám két héttel később levelet kap, amelyben az áll: az okmányiroda bejelentést tett a helyi rendőrkapitányságon szabálysértés miatt, mivel a szervezet túllépte a gépjárműátírás tizenöt napos határidejét. Főhősünk ezután rendőrségi idézésre megjelenik a kapitányságon, ahol azzal védekezik, hogy az egyesület tizenöt napon belül szerette volna átíratni az autót, ám az ügyintézés valami furcsa oknál fogva elhúzódott. A rendőrség megértő, és megszünteti az eljárást. Egy héttel később az egyesület levelet kap az illetékhivaltól, amely közli, hogy az állam haladéktalanul visszautalja a befizetett ötvenhatezer forintot. Indoklás: közhasznú egyesületek számára a gépjárműátírás illetékmentes.

Kácsor Zsolt – Népszabadság, 2010. december 1. (5. oldal)

Nem az agyonbonyolítás, hanem az egyszerűség, a letisztultság felé kellene haladnunk. Ha tűz keletkezik egy épületben, hogyan menthetjük meg az életünket? Ha gyorsan kirohanunk belőle. Amennyiben telerakjuk a menekülési útvonalat akadályokkal, felesleges holmikkal, vagy ha hosszú és tekervényes útvonalat építünk ki, akkor biztosan nem jutunk ki. Sajnos a jelenlegi világban éppen ellenkező tendencia érvényesül. Már a számítógépet sem tudjuk gyorsan és hatékonyan használni, mert a Microsoft úgy agyonbonyolította az operációs rendszerét és az Office programcsomagot, hogy minden gép mellé egy informatikust kell állítani, aki képes kezelni. Az Office programok egyes menürendszerét széttördelték szalagokra, ezért az egyes utasításokat, beállító ablakokat órákig

⁶⁸ Magyar adóhivatal

kell keresni, amíg megtaláljuk. Szövegszerkesztés közben ide-oda kell ugrálni a szalagokon, hogy egy éppen szükséges utasítást használni tudjunk. Ez ugyancsak jelentős idővesztést okoz.

Az agyonbonyolítás útján járó fejlesztők valósággal megbolondítják a felhasználókat, nagymértékben csökkentik munkájuk hatékonyságát. Ma már mindent a számítógép irányít. Ha baj van, gyorsan és hatékonyan kell cselekedni. De agyonbonyolított, felesleges segédprogramokon és funkciókon át bukdácsoló operáció rendszerrel ezt nem lehet megtenni. A kapkodás, az idegeskedés eredménye az lesz, hogy lefagy a számítógép. Ha ez tömegesen történik meg, akkor leáll a gazdaság, és totális csőd vár ránk.

A megértés, az együttműködés helyett egyelőre csak széthúzás, nemzetiségi gyűlölködés tapasztalható Kelet-Európa szomszédos országai között. Még az önzetlen segítségnyújtásban is a kifogásokat, egymás pocskondiázásának lehetőségét keresik. Ennek legújabb megnyilvánulása a 2005 tavaszán bekövetkezett Bánáság-i árvíz, ahol a Temes folyó kiáradása folytán 50 négyzetkilométer területet borított el a víz, 350 hidat sodort el az ár, és 4 ezer ház dőlt össze, illetve rongálódott meg.

A román sajtó leleplezte tegnap azokat a román politikusokat és újságírókat, akik a bánásági árvíz katasztrófát nacionalista mederbe kívánták terelni az elmúlt napokban. A vitát, amely már néhány napja tart, a Magyarországon által Romániának kölcsönzött szivattyúk váltották ki. Első-

ként Gheorghe Seculici miniszterelnök-helyettes jelentette ki, hogy Romániának is vannak hasonló szivattyúi, de a hatóságok közötti kommunikáció hiánya és a közigazgatási fejtelenség miatt nem tudták megállapítani, hogy ezek pontosan hol vannak. Sulfina Barbu környezetvédelmi és vízügyi miniszter erre azzal érvelt, hogy belföldről senki nem ajánlott fel a magyar szivattyúkhoz mérhető teljesítményű berendezéseket, ezért fogadták örömmel a Persányi Miklós miniszter által térítésmentesen és tapasztalt szakemberekkel együtt rendelkezésre bocsátott magyar felszereléseket. Aztán jelentkezett az egyik bukaresti szakkivállalat, az Aversa SA, amelynek igazgatója közölte: az általuk gyártott szivattyúk a magyar berendezéseknél jobbak, nagyobb kapacitásúak. A román média valóságos szivattyúhisztériát keltve ismételte a hírt, azzal fűszerezve, hogy a magyar szivattyúk igénybevétele Románia hitele romlott. Ovidiu Draganescu Temes megyei prefektus lehűtötte a vitát. Közölte: a magyar fél a szivattyúkon kívül azok helyének kialakítását és a berendezések beállítását szolgáló gépeket is hozott magával. Hozzátette: a magyar szakemberek ingyen dolgoznak.

Eközben a Bánáságba érkezett száz magyar szakember megfeszített munkával nekilátott a 25 szivattyúnak a Béga partjára történő elhelyezéséhez. Ótelek határában már kedd estére sikerült az első nagy teljesítményű szivattyút üzembe helyezni, s azóta már több berendezés is működik. A nacionalista hisztériakeltést elítélő Evenimentul Zilei rámutatott: Románia csúfot üzött a segítségére siető rendes szomszédjaiból. Közben kiderült, hogy a nagyobb kapacitású és sokkal jobb román szivattyúkról szóló hírekből semmi nem volt igaz. Az Aversa által busás összegeket felajánlott berendezések jóval kisebb kapacitásúak voltak, az adott körülmények között használhatatlanok, és a bukaresti vállalat azokat csak tíz nap múlva tudta volna leszállítani. Az Evenimentul Zilei szerint a román sajtó „nemzeti tollnokai” részéről a magyar szakembereket köszönet helyett súlyos sérelem érte, amit a vendégek szomorúan ugyan, de tudomásul vettek, majd tovább dolgoztak.

Népszabadság, Tibori Szabó Zoltán, 2005. május 13. (10. oldal)

Modern Biblia

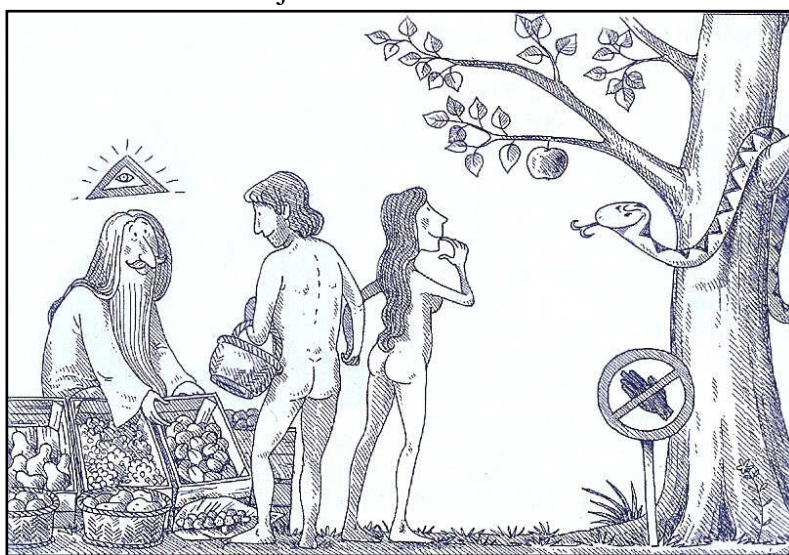
Már a katolikus egyházon belül is sokan szorgalmazzák a Biblia megreformálását, a kihagyott részletek beledolgozását. Ez azonban valószínűleg nem fog teljes mértékben végbemenni. Ez esetben ugyanis a Szentírás nem sokban különbözne egy UFO-s szakkönyvtől. A figyelmen kívül hagyott részletek bedolgozása már a Biblia legelején is hajmeresztő interplanetáris együttműködésre derítene fényt, melynek a gondolatától is iszonyodnak a keresztény hívők. Ezékiel és Illés próféták „mennybemenetelének” feltárása, életük történetének pontos ismertetése vetekedne bármelyik sci-fi regénnyel, és az ezotériával szemben ellenérzést táplálók idegrohamot kapnának tőle.

A Káin Könyve című titkos zsidó iratból pl. kiderül, hogy az Úr mellett a földönkívülieknek is aktív szerepük volt a Paradicsom megteremtésében, majd benépesítésében. Az ősi tekercek alapján kilenc Földön kívüli ember érkezett az Édenkertbe egy űrjárművel. Így írnak erről az ősi zsidó források: Ádám a paradicsomban búslakodott, amikor nagy dörgések és villámlások közepette váratlanul leszállt egy égi szekér. A járműből egy gyönyörű vörös hajú nő lépett ki, akit Ádám Lilitnek (szélvihar asszonyának) nevezett el. Azért adta neki ezt a nevet, mert a hatalmas űrjármű, amellyel érkezett, leszállás közben valóságos szélvihart keltett a Paradicsomban. Nem jött egyedül. Volt egy kísérője is, valamint egy hétagú személyzet, akik az űrhajót irányították.

A régi héber szövegek több helyen is említést tesznek Szarapiról, Asszer lányáról, aki szintén „elevenen érkezett” a Paradicsomba. A legnagyobb ismertségre azonban Lilit, a vörös démon tett szert, aki nem vesztegette az idejét. Megérkezése után rögtön kivetette hálóját Ádámra. Az ősatya nem tudott ellenállni a szépséges idegennek, aki egy Káin nevű fiút szült neki. Lilit azonban egy idő után ráunt Ádámra, vagy a földi Paradicsomra, és visszatért égi hazájába. Az ősatya keservesen bánkódott miatta. Ekkor szánta meg az Úr, és megteremtett neki Évát, hogy enyhítse a fájdalmát. Éva is egy fiúval, a másodszülött Ábellel ajándékozta meg, akit aztán Káin megölt. A testvérgyilkosság valódi okáról azonban hallgat a Biblia. Az Ószövetség csupán arról tudósít, hogy az Úr nem fogadta el Káin áldozatát. Káin Könyvében viszont az áll, hogy a viszály eredete arra vezethető vissza, hogy a két fivér ugyanabba a Földön kívüli lányba szeretett bele. Ez a héber „legenda” nem merült teljesen a feledés homályába. Annak ellenére, hogy kihagyták a Bibliából, szájhagyomány útján tovább terjedt. A XX. század elején különös módon került a figyelem középpontjába. A női egyenjogúság élharcosainak tekintett szüfraszettek Lilit nevét tüzték a zászlajukra, mivel volt bátorsága elhagyni Ádámot. A válás engedélyezésért folytatott küzdelemben is Lilitet tekintették a példaképüknek.

Arról sem szól a Biblia, hogy mit csinált Ádám és családja a Paradicsomban. A bennszülöttekhez

hasonlóan süttették a hasukat a napon, és amikor megéheztek, leszállítottak egy gyümölcsöt a fáról. Mint tudjuk egy kivétellel bármelyik fa gyümölcsét fogyaszthatták. Az ősi iratok szerint azonban a Paradicsom nem egy szubtrópusi éghajlat alatt létrehozott rezervátum volt. Minden bizonnyal fejlett infrastruktúrával rendelkezett, mert még írni is lehetett benne. A XVIII. század tudósai kiderítették, hogy Ádám 12 könyvet írt a Paradicsomban. Ezek címei: Ábécés könyv, A kinyilatkoztatás könyve, Értekezés a bölcsek kövéről és az aranycsinálásról, A Rend Könyve, Könyv a teremtett lények mibenlétéről, Az Ádám család családfája, A Teremtés története, Az angyalok rendje. Könyv Ádám vezekléséről, Ádám végrendelete. Éva is írt

kettőt. Az egyik Éva evangéliuma, a másik Éva próféciái. Még Lilit is alkotott egy művet, melynek stílusosan a „Csillagok Könyve” címet adta.

Jakab protoevangéliumában olvasható, hogy Jézus születésekor megállt az idő, a világ teljes nyugalomba dermedt. Amikor József elindult bábát keresni, a következő jelenséget tapasztalta: „Én József mentem, és mégsem mentem. Felnéztem az égboltra, és láttam, hogy mozdulatlan. Fürkésztem a levegőt, és érzékeltem, hogy csodálattal figyel. Láttam, hogy az ég madarainak szárnya sem rebben. És lenéztem a földre. Láttam a kondért, a mellette heverő munkásokat, ahogyan kezüket a kondér felé nyújtják. De a szájukba vett ételt nem ették, a kondérból kivett falatot nem emelték tovább. A maguk felé vitt kéz nem lendült a szájukig. Mindegyikük tekintete az ég felé szegeződött. Láttam, hogy terelik a birkákat, de a birkák nem mozdulnak. A juhász felemeli a karját, hogy ösztökélje őket, de a karja a magasban marad. Lenéztem a folyó vizére, láttam a kecskéket. Szájuk már a víztükrökhöz ért, mégsem ittak. Aztán egyszeriben minden mozgásba lendült.”

Jakab protoevangéliumából az is kiderül, hogy Jézus nem egy vendégfogadó istállójában született, hanem egy barlangban. A bába késve érkezett, így már nem sok szükség volt rá. Útközben József tájékoztatta őt Mária szeplőtelen fogantatásáról, ami nagyon kíváncsivá tette. Miközben ellátta Máriát, gondolta megvizsgálja. Amint ujjával elkezdte tapogatni a testét, a kezét „tűz emésztette el”. A bába feljajdult: „Átok az én gonoszságomra, és hitelenségemre! Miért is kísértettem az élő Istent?” Miután megbánta a bűnét, Isten megkönyörült rajta, és visszaadta a kezét. Elébe állt az Úr angyala, és így szólt. „A világ Mindenható Ura meghallgatta kérésedet. Nyújtsd kezedet a gyermek felé, és vedd a karodba! Benne leled meg üdvösségedet, és örömedet.” Ahogy a kis Jézus közelébe ért, a keze újra materializálódott. Egyébként a proto (ősi, eredeti) evangéliumot az ókori zsidók még teljes értékűnek tekintették. Annyira komolyan vették, hogy amikor Jeromos próféta hevesen támadta, kegyvesztetté vált.

A Megváltó gyermek és ifjúkoráról keveset tudunk. Az Egyiptomban eltöltött évekről csak szűkszavúan emlékezik meg az Újszövetség. Tamás evangéliuma azonban részletesen beszámol róla, hogy a többi gyerekhez hasonlóan Jézus sem volt éppen „angyal”. Nem egyszer visszaélt a magas lelki fejlettségéből eredő parapszichológiai képességeivel. Ha felbosszantották vagy megsértették, halálra sújtotta ellenfelét. 5 éves korában egy patak gázlójánál játszott, és a vizet kis gödrökbe terelte. Aztán a felkavart iszapos vizet egyetlen szavával tisztává varázsolta azzal, hogy ráparancsolt. Utána sárból 12 verebet formált. De éppen szombat volt, és amikor József meglátta a nagy munkálkodást rászólt: »Miért cselekszel szombaton ilyesmiket!« Erre Jézus összecsapta a tenyerét, és rákiáltott a verebekre: »Távozzatok!« A sárból készül madarak szárnyra keltek, és csiripelve elrepültek. A többi gyerekkel együtt Annis írástudó fia is a pataknál játszott. Vesztére egy fűzfaággal elvezette a vizet, amit Jézus összegyűjtött. Amikor a kis Jézus meglátta mi történt, haragra gerjedt, és rákiáltott: »Te kártékony, istentelen és esztelen! Mit vétettek neked a gödrök és a víz? Íme most te is elszáradsz, mint a fa. Nem hozol se lombot, se gyökeret, se gyümölcsöt.« Erre a gyerek azonnal teljesen kiszáradt. A halott fiút a szülei felemelték, és ifjúságát siratva elvitték Józsefhez, vádolva őt, hogy ilyen fia van, aki ilyesmiket cselekszik.

Máskor a kis Jézus éppen a falun sietett át, amikor egy másik gyerek a vállának ütközött. Ekkor Jézus így rivallt rá: »Nem fogsz tovább menni az utadon!« A szerencsétlen fiú azon nyomban összeesett, és meghalt. A járókelők látva az eseményeket félve kérdezték egymástól: »Honnét származik ez a gyerek, hogy minden szava megvalósult tett?« Isteni származása folytán Jézus szavainak teremő ereje volt, mind jó, mind rossz tekintetben. A meghalt gyerek szülei is panaszkodva mentek Józsefhez. Megfenyegették, hogy nem lakhatnak velük a faluban, ha nem neveli meg a fiát. Vegye rá, hogy ne ártson, hanem áldjon.« A falubeliek féltek, hogy sorra megöli a gyerekeiket. Az általa keltett nyugtalanság miatt József dühösen kérdőre vonta Jézust. »Miért cselekszel ilyeneket, hogy ezek szenvedjenek? Azt akarod, hogy meggyűlöljenek, és elküldjenek minket?« A kedélyek lecsil-

lapodásig Jézust szobafogságra ítélte az apja. Az egyiptomi beszámoló szerint József így fordult Máriához: »Ne engedd ki az ajtón, mert meghalnak, akik megharagítják.« Szerencsére a gyermeki gonoszság, meggondolatlanság idővel elmúlt, és a felnőtt Jézus már senkinek sem ártott. Jártában-keltében a szeretet, a megértés fontosságát hirdette.

A farizeusok később is gyakran vádolták a Megváltót, hogy varázsló, akinek csodái gonosz szellemek művének tulajdonítható. Hívei azonban azzal hátrították el a mágia vádját, hogy Jézus mindenféle varázsigé nélkül, egyetlen szavával gyógyított. Ráadásul a gyógyulást sohasem magának, hanem a beteg hitének, és Isten végtelen hatalmának tulajdonította. A mágikus jelenségek azonban végigkísérték az életét. A feljegyzések szerint, amikor Jézus belépett Pilátus palotájába, a jelképeken levő római császári mellképek meghajoltak előtte. Nem véletlenül parancsolta meg a római helytartó az öröknek, hogy nagy tisztelettel hozzák elébe a »zsidók királyát«. Amikor megérkezett, a követ kendőjét a lába elé terítette, hogy azon lépkedjen. Pilátus nem is akart neki ártani. Csak azért korbácsoltatta meg, hogy lecsillapítsa a zsidókat, és elkerülje a halálra ítéletét. A zsidó nép azonban hajthatatlan maradt. A külső erők által gerjesztett tömeghipnózis gondoskodott róla, hogy beteljesedjen Krisztus végzete, és végbemenjen a Megváltás. E nélkül nem jött volna létre a kereszténység, és nem lett volna Istenbe vetett hit, ami kétezer éven át visszatartotta az emberek többségét a bűnözéstől.

Amikor István király élete alkonyán járt, lázadás tört ki az országban. Rokona, Vászoly látván, hogy az uralkodó mást választott utódu, szövetkezett három főnemessel, és eltökélte, hogy maga ül a trónra. Az egyik lázadó köpenye alá tört rejtve belopódzott a király ágyasházába, hogy leszúrja az alvó uralkodót, ám a kezéből egy fényes angyal kiütötte a gyilkos fegyvert. A kőre eső tör pengésére a király felriadt álmából, és szelíd hangon megszólalt:

– Ha isten velünk, ki ellenünk?

A merénylő elszégyellte magát, és bocsánatért esedezett. A nagylelkű király megkegyelmezett neki.

A szentté avatásnak számos kritériuma van, melynek beteljesülését a Vatikán minden esetben szigorúan megvizsgálja. Ezek egyike az elhalt személy testének romolhatatlansága. Erről a jelenségről sok eseteírás, és számos bizonyíték létezik. Ma is láthatók évszázadok ezelőtt elhunyt szentek, akiknek üvegkoporsóba helyezett testén a bomlás legcsekélyebb jele sem látható. Sőt a szentek teste rózsaszállatot áraszt magából. Mint az „Ezoterikus körkép”-ből tudjuk a szervezetükben termelődő rózsaszállaj gyógyító, csodatevő hatással is rendelkeznek.

Nekünk nem kell külföldre mennünk, hogy ezt a jelenséget közelebbről tanulmányozzuk. A korabeli krónikák szerint IV. Béla király leánya, Szent Margit már életében sem szűkölködött a csodákban. A hitelesség érdekében eredeti nyelvezetten idézzünk a feljegyzésekből:

„És mikoron Szent Margit sokáig állott ezenképpen ő imádságaiban, látá az őt kísérő nővér Elena tűzének lángját a fején. Nagyon megijedt, és félve mondá az önmagát szolgasorsra ítélt királylányának, hogy tűz van a fején. Erre Szent Margit a kezét fejére veté, és tapogatja. Sápadtan mondá a nővérnek, hogy e látást senkinek meg ne mondjad.”

Margit 1272-ben halt meg, 29 éves korában. Nem temették el azonnal, mert még napokkal később sem látták semmilyen jelét teste romlásának. A szent szűz úgy nézett ki, mintha aludna. A bomlás jelei helyet valami egészen mást tapasztaltak a mellette virrasztók: „A szent szűz orcája csodálatos fényességgel megfényesedék, és szeme alatt oly igen szép világosság vala, mintha meg-aranyozták volna.” Amikor az esztergomi érsek, a váci püspök és az óbudai prépost bemenének a klostromba, és felemelék orcájáról a vélo mot, amivel befödtek vala, láták az ő arcát fényleni.”

A legenda szerint a koporsó megérintése csodás események sorát indította el. Messzi földről, érkeztek a gyógyulni vágyó betegek, és meg is szabadultak nyavalyáiktól. Amikor sírba tették testét a hullaszag helyett édes illat áradt ki belőle. Két fráter vallatni kezdte a nővéreket, hogy mivel kenték be a testét, de ők váltig állították, hogy semmivel. Hozzátették még, hogy egy héttig virrasztottak mellette, és egy pillanatra sem hagyták őrizetlenül. Két héttel a halála után egy hatalmas követ he-

lyeztek a sírjára, és még mindig érződött a kellemes illat. Három hónap múlva elmozdították a sírhantról az otromba követ, hogy egy vörös márványból faragott síremléket rakjanak rá. A krónika szerint ekkor „igen édes illat pára, füst és illat jó vala fel a koporsóból, mintha rózsák voltak volna ott”. A krónikás megemlíti még, hogy amikor Szent Margit lelke távozott a testéből, a mellette levő Erzsébet nővér egy igen fényes csillagot látott kimenni a klostorból.

Casciai Szent Rita, a lehetetlennek tűnő kívánságok beteljesítője, „Umbria gyöngye”, Olaszország egyik legismertebb szentje, Roccaporenában született 1381-ben. Szüleinek éveken át tartó imádsága után születését égi hang jelezte. Azt kérte, hogy nevezzék a kisleányt Ritának, azaz igazgyöngynek. Életét már gyermekkorában csodás jelek kísérték. Rita arcát csecsemőkorában méhek lepték el, de egy se szúrta meg. Ritában már igen korán, ötévesen föltámadt a vágy, hogy együtt szenvedhessen Krisztussal. Szerény körülmények között, szeretetteljes légkörben nőtt föl, és igaz vallásos nevelésben részesült. Szülei férjhez adták egy helybeli zsoldos katonához. Rita, bár Krisztus menyasszonyaként képzelte el a jövőjét, hamar belátta, hogy az Úrnak másféle szándékai vannak vele. Férjéből előtört durva, hatalmaskodó természete. A szelíd Ritát verte, szidalmazta, és dorbézoló, erőszakos életet élt. Rita rendelkezett azzal a képességgel, hogy szüntelen példamutatásával átalakítsa a környezetében élő durva és önző embereket. Férjétől mindent eltűrt, és titkon úgy élt, mint egy apáca: imádkozott, böjtölt, áldozatokat vállalt, és segített, ahol csak lehetett. Példamutató élete, szelídsége, kedvessége láttán férje teljesen megváltozott, és jó útra tért.

Ezt követően Ritát sorozatos sorscsapások érték: meghaltak a szülei, majd megölték a férjét. A kor szokásainak megfelelően ikerfiainak fogadtak apjuk gyilkosa ellen. Rita folyamatos imádsággal könyörgött azért, hogy gyermekei elkerüljék sötét sorsukat, és hogy az egymással háborúban álló két nagy család kibéküljön egymással. Ezt követően a fiúk, megbékélve Istennel, megbetegedtek, és miután megtértek, váratlanul meghaltak, a családok pedig meglepő módon kibékültek egymással. Amikor Rita egyedül maradt, vagyonát szétszította, és szeretett volna belépni az Ágostonrendiek közé apácának. Bár nem akarták jóváhagyni, hogy felvételt nyerjen a rendbe, a számtalan csodás esemény hatására ez mégis megtörtént. Titokzatos módon, a zárt ajtók ellenére, a kulcsokat őrző rendfőnök nagy megdöbbenésére Rita a kolostoron belül találta magát, sőt hirtelen maguktól szólaltak meg a harangok, és kizöldült egy elszáradtnak hitt szőlőtő. Fogadalomtételének éjjelén álmában egy égisz létrát látott, melynek tetején Krisztus állt majd intett, hogy Rita fokról fokra jöjjön egyre följebb.

Ezt követően 40 éven át élte a zárdában önfeláldozó életét. Szüntelenül mások helyett vezekelt, ápolta a betegeket és minden rászorulóknak küldött melegséget és fényt. Miután hosszú ideje kérte az Urat hogy Krisztus szenvedéseiben részesülhessen, szaggató fejfájás kezdte gyötörni, és homlokán Krisztus töviskoronájának sebei jelentek meg. E sebek 15 éven át véreztek, és Ritát mennyei magasságokba emelték. A feljegyzések szerint egy leírhatatlan, magnetikus erő hatotta át: Krisztus ereje, amely számtalan csodában is megnyilvánult. A stigmák megjelenése után apácátársaitól elkülönítették, és hosszú időn át iszonyatos szenvedéseket élt át. Kínjait örömmel viselte, és Krisztusnak ajánlotta. Imái rendszeresen meghallgatásra találtak. Úgy tartják, hogy semmi sem lehetetlen számára, ezért is nevezik őt a lehetetlen kívánságok beteljesítőjének. Közbenjárására megszállottak és betegek gyógyultak meg. A halála előtti hónapokban a napi tápláléka egy korty víz volt, és a szentelt ostya szentáldozásnál. Egy téli, havas napon unokatestvérétől rózsát kért, aki csodás módon egy szál illatos, fehér rózsával tért vissza. 1447. május 22-én Casciában halt meg a Mária Magdolna kolostorban. Elhunytakor a harangzúgást nagy tömeg hallotta, bár a harangot senki nem húzta meg. Testét soha nem temették el, mert nem érte romlás. Sértetlenül került ki abból a tűzvészből is, amelyben koporsója porrá égett. Épen maradt testét a Cascia Szent Rita-templomban őrzik. Ravatalánál csodás testi és lelki gyógyulások következtek be. Szent Rita közbenjárását mind a mai napig emberek milliói kérik.

Forrás: Szent Rita – A lehetlenségek szentje. (Etalon Kiadó – 2007)

Az élet mozgatórugói

Nincsenek véletlenek. Az általunk véletlennek tartott események nem mások, mint a sors által előre megtervezett, gondosan megrendezett események. Legjobb példa erre Abraham Lincoln esete. Mint tudjuk Amerika talán leghíresebb elnöke, a kettészakadt ország újra egyesítője meglehetősen alacsony sorból származott. Egyszerű vidéki gazdálkodóként teltek napjai. Csak felnőtt fejjel kezdett el tanulni, és vált ügyvéddé. Korábban meg sem fordult a fejében, hogy értelmiségi pályára lépjen. Ebben egy „véletlen” segítette. A sorsfordító esemény akkor történt, amikor érezni kezdte, hogy többre hivatott annál, hogy gazdálkodó vagy kézműves legyen egy kis illinois faluban. Egy nap találkozott egy vándorkereskedővel, aki egy értéktelen, limlomokkal teli hordót akart rásózni. Csupán 1 dollárt kért az egészért. Lincoln ahelyett, hogy lerázta volna a nyakáról az erőszakos kucsébert, odaadta neki a pénzt. A sok kacattal azonban nem tudott mit kezdeni. Azt gondolta, hogy a hordó talán jó lesz valamire. Elkezdte kitisztítani. Az aljára érve a lomok között egy sorozat törvénykönyvet talált. Ezekből tanulta ki az ügyvédi szakmát, és így indult el rendkívüli pályafutása.

Ismét elérkezett október 6-a, az 1848-as forradalom és szabadságharc leverésének, a négyszáz éves Habsburg megszállás ellen harcoló főtisztek kivégzésének évfordulója. A függetlenségért küzdő magyar hadsereg mártírhalált halt tábornokairól és ezredeséről sorra elhangoztak a hivatalos megemlékezések. Az ilyenkor szokásos méltatások között találunk egy rendhagyó, számunkra kevésbé hízelgőt is:

„Fél évszázada, a manapság mind többek által visszakívánt »átkosban« ha éjjel felráztak egy nebulót, félálomban is hibátlanul elsorolta a 7 honalapító vezér és a 13 aradi vértanú nevét. 155 esztendeje ezekben az órákban ontotta ki az önkény a magyar forradalom és szabadságharc 12 tábornokának és 1 ezredesének életét. Kora reggel az aradi sáncok között »kegyelemből« sortüz végzett Dessewffy Arisztiddel, Kiss Ernővel, Lázár Vilmostal és Schweidel Józseffel. Ezután a vár közelében felakasztották Aulich Lajost, Damjanich Jánost, Knezich Károlyt, Láhner Györgyöt, Leiningen-Westenburg Károlyt, Nagysándor Józsefet, Pöltenberg Ernőt, Török Ignácot és Vécsey Károlyt.

Volt közöttük királyi családdal rokon arisztokrata, és egyszerű származású honpolgár. Némelyikük ereiben német, szerb, örmény, horvát vér is csörgedezett, magyarul sem mind beszéltek. De igaz magyarként harcoltak, és mindhalálig állták a nemzetnek adott szavukat.” Nem ők tehetek róla, hogy az orosz cár 200 ezer katonát küldött ránk, miután az osztrák császár kezét csókolva könnyörgött neki segítségért. A kis létszámú és hiányos felszereltségű magyar hadsereg Ferenc József labancait legyőzte ugyan, de a négyszeres túlerővel szemben nem tudott ellenállni. A magyar tábornoki kar még ebben a reménytelen helyzetben sem futamodott meg. „Nem szegték meg esküjüket, hazájuk és a függetlenség harc vértanúiként haltak meg. Utolsó órákban hihetetlen lelkierejéről és nyugalomról tettek tanúbizonyságot. Dessewffy vidám volt. »Tiszta a lelkiismeretem« – mondta. Aulich Horatiust olvasott. Török egy várerődítési szakkönyvet tanulmányozott. Mintha nem is a halálukra, hanem egy új életre készültek volna.

Ilyen klasszikus jellemek csak rendíthetetlen hitben és kikezdhetetlen meggyőződésben gyökereshetnek. Láhner fuvolázott, Damjanich pedig a hóhérrel beszélgetett, kérve őt: legyen tekintettel törött lábára, és kevés kínzással ölje meg. »Uraságod meg lesz velem elégedve« – felelte a hóhér. (Hazudott, mert némelyik bitó alacsonyabb volt az elítéltnél, s a hóhér és segédei iszonyú kínokat okozva törték el áldozatuk nyakcsigolyáját.) Az aradi vértanúk hősök voltak, nem politikusok. Nem alkudtak meg, nem engedtek a »negyvennyolcból«. Nem ők tehetek róla, hogy utóbb a nemzet ki egyezett a halásos ítéletüket aláíró uralkodóval, s ezzel közvetve a saját halálos ítéletét is aláírta. A magyarság végül együtt bukott a birodalommal, amely ellen pedig annyiszor fellázadt.”

Az I. világháborút kiobbantó uralkodók is elnyerték méltó büntetésüket. A sors nem feledkezett el a korábbi gáztetteikről sem. Az I. világháború elvesztése után az osztrák nép megfosztotta a trónról a Habsburgokat. Az uralkodó családját teljes vagyonekobzásra ítélték, és elkergették őket az országból. Mind a mai napig nem kapták vissza javaikat, és évtizedeken át látogatóba sem térhettek vissza Ausztriába. A cári család még kegyetlenebb büntetésben részesült. A forradalmárok kímélet-

lenül lemészárolták II. Miklós cárt és családját. Feleségének, fiának és négy lányának megölésével a cárizmus írmagját is kiirtották Oroszországban. Elégetett és savval lelocsolt tetemüket pedig két út menti gödörbe temették, hogy az utókor ne tudjon emlékezni rájuk a sírjuknál. Így ért véget a kis országok szabadságát lábbal taposó Szent Szövetségnek nevezett álságos paktum⁶⁹.

Október 6-án a bosszúszomjas császári helytartó nem csak az aradi vértanúkat végeztette ki, hanem az első független magyar kormány miniszterelnökét is. Batthyány Lajost Pesten lőtték föbe, a kormány tisztviselőit és a hadsereg alacsonyabb rangú tisztjeit pedig több évtizedes börtönbüntetésre ítélték. Sokuk nem került ki élve az osztrák várbörtönökből. Néhány évnyi sínylődés után a kegyetlenkedések és az embertelen körülmények okozta betegségek végeztek velük. Az 1849. augusztus 13-án elbukott szabadságharcunk után 141 év telt el, mire végre igazán szabaddá vált az ország. Dicsőséges elődeink azonban nem ezért a Magyarországért áldozták életüket. „Tegyük a kezünket a szívünkre: sem az 1848-as, sem az 1956-os forradalom mártírjai nem azért adták az életüket, ami itt ma folyik.

Népképviselési demokráciát akartak, nem kuplerájt. Felelős kormányzást, nem »egy neked, egy nekem« alapú privatizálást. Nálunk a szabadság kissé félreértelmezett módon szabadrablásban nyilvánult meg. Akinek lehetősége nyílt rá vitte, ami a keze ügyébe került, széthordták az államvagyonot. Elődeink jogegyenlőséget akartak, és nem a csibészek szabadságát. Igazságos adóterheket, nem a szegények sarcolását. Nem egy »kaparj kurta, neked is jut« sunyi Magyarországot, amely alakoskodó, de a színtalpak mögött cinkosan összevigyorgó, egymással szolidáris »oldalakból«, koncleső klientúrákból, csendestársi bünszövetkezetekből és összeuszított, toporzékoló szavazó-szurkolótáborokból áll.

A vértanúkat azt hitték nem hiába vész el életük, nem hiába zokog, szenved családjuk, árvájuk. Lovagok voltak, akik eszményeikért áldozták fel magukat. Nem sejtették, hogy a jövőben nem nagylelkű úriemberek őrzik, hanem simlis ügyeskedők magánosítják a magasztos eszméket, s hogy a megálmodott szabadság, egyenlőség és testvériség helyett egy görcsösen fújtató, robbanásveszélyes magyar társadalom vánszorog át a harmadik évezredbe. Már csak ezért is kitűzhetnénk a mai napon a fekete szalagot.”

Szaniszló Ferenc – Metro, 2004. október 6. (4. oldal)

A kápolnásnyéki Mészáros Lászlótól kaptam levelet. Azt írta, hogy közelegvén október 6-a, az aradi tizenhármak emlékünnepe, elmond egy történetet, amit ma már csak kevesen ismernek. Magam is meglepődve olvastam a históriát.

„Feltevések szerint a 13 aradi vértanú és Batthyány Lajos miniszterelnök kivégzése után ország-szerte köröztek egy írást, nagy titokban. Ebben Batthyány gróf özvegye Zichy Antónia megátkozta Ferenc Józsefet. A kárhoztatás így szól: »Tudja meg Ferenc József császár is, mi az a fájdalom. Ne haljon meg addig, míg saját családját tizenháromszoros gyász nem éri!« Az átok megfogant. A történészek megállapítása szerint a császár családtagjai közül 13-an haltak meg időnek előtte.

1. Elsőszülött leánya, **Zsófia főhercegnő** 27 hónapos korában elhunyt.
2. 1867-ben, a kiegyezés évében, az Osztrák-Magyar Monarchia létrejöttkor három tragédia is érte a császári házat. **Charlotte mexikói császárné** megőrült. Még 50 évig élőhalottként tengette életét.
3. Június 6-án hosszú szenvedések után meghalt **Matild főhercegnő**. Cigaretta meggyújtotta a függőnyt, és a tűz a ruhájába kapott. Égési sebei olyan súlyosak voltak, hogy életét nem tudták megmenteni. Iszonyatos kínok között halt meg.
4. Június 19-én a mexikói Querétaróban kivégezték **Miksa mexikói császárt**, Ferenc József öccsét.
5. 1889. január 30-án Mayerlingben megölte magát **Rudolf trónörökös**, a császár egyetlen fia.

⁶⁹ Mellesleg a Szent Szövetség harmadik tagja, a Porosz királyság is hasonló sorsra jutott. 1918-ban a német császárság szintén megszűnt. A németek elkergették II. Vilmos császárt, aki száműzetésben halt meg. A trónfosztás ez esetben is teljes vagonelkobzással párosult.

6. 1891-ben feltehetően hajótörésben eltűnt **János Szalvátor főherceg**, aki egyben Rudolf legjobb barátja volt. Közvetve a császár okozta a halálát azzal, hogy azonnali lemondását követelte. A sértett főherceg hirtelen felindulásból vágott neki a végzetes útnak.
7. 1894 júniusában **Vilmos Ferenc Károly főherceg** Badenben lebukott a lováról, és szörnyethalt. Korábbi ténykedése számunkra is emlékezetes, mert parancsnokként részt vett a magyar szabadságharc leverésében.
8. 1895-ben Pesten vérmérgezésben elhunyt **László főherceg**. Egy vadászaton fegyvere elsült, és önmagát sebesítette meg. Mivel akkoriban még ismeretlen volt a tetanuszoltás, a vérmérgezés végzetessé vált számára.
9. 1897-ben Erzsébet királyné húga, **Zsófia hercegnő** tűzvész áldozat lett Párizsban.
10. 1898 szeptemberében egy Luccheni⁷⁰ nevű anarchista Svájcban megölte **Erzsébet királynét**.
11. 1903-ban Alcsúton meghalt **Klotild főhercegnő** mérgezés következtében. 19 éves volt.
12. 1914 nyarán Szarajevóban megölték **Ferenc Ferdinánd trónörökös**t.
13. A merénylő a mellette ülő feleségével, **Zsófia főhercegnő**vel is végzett.

Az aggastyán korú császár csak mindezen tragédiák átélése után halhatott meg, 1917-ben. Vele együtt pusztult a birodalma is. Rá két évre széthullott az Osztrák-Magyar Monarchia. »Ki fegyvert fog, fegyver által vesz el!« – mondja a Szentírás. Vagy megfogant az átok? Ez a lista nem kevésbé véres, mint az aradi tizenhármaké. A gyászolóknak az elégtétel, az utódoknak pedig az emlékezés és a tanulság marad.” A várbörtönökben sínylődők is kellő elégtételben részesültek a sors által. Amíg őket a vizes falak, a fűtetlen, penészes cellák kínozták és betegítették meg, Ferenc József császár gyógyíthatatlan kórbán szenvedett. A szeretője szifilisszel megfertőzte, amit tovább adott a feleségének is. Mivel akkoriban még erre a betegségre sem volt gyógyszer, iszonyatos gyötrelmeket kellett kiállniuk. Az orvosok higanyadagolással fékeztek a baktériumok szaporodását. A végső stádium: a megőrülés és a szörnyű fájdalmak között bekövetkező halál késleltetésének ez volt az egyetlen módja. A higany azonban súlyos mérgezést vált ki a szervezetben, amitől Ferenc József megkopaszodott, s kihullottak a fogai. Az egészségére oly sokat adó gyönyörű szép, nádszál karcsú királyné ezt soha sem tudta megbocsátani a férjének. Elhagyta őt és a birodalmat, s a merénylet bekövetkeztéig külföldön, inkognitóban utazgatott.

Schäffer Erzsébet – Nők Lapja, 2003/40. szám. (65. oldal)

Orosz politikusok szerint a kommunizmus is nekünk köszönheti a bukását. Jelcin, orosz elnök amerikai látogatása során egyszer azt mondta, hogy a kommunizmus akkor kezdett el hanyatlani, amikor eltaposták az 1956-os magyar forradalmat. Budapest rommá lövése, több ezer forradalmár meggyilkolása és 200 ezer ember emigrációba kényszerítése olyan égbekiáltó bűn volt, ami nem múlhatott el következmények nélkül.

Valami baj lehet nálunk azzal, amit egy nemzet vagy társadalom közös szellemének, szellemiségének szokás nevezni. Hadd adjak erre egy meggyőző példát. Ha a nyugat- és dél-európai országokban utazunk, általában azt tapasztaljuk, hogy egy adott falunak vagy kisvárosnak megvan a maga „szellemisége”, ami például abban fejeződik ki, hogy a régi és az új házak többé-kevésbé azonos stílusban épültek. Vagyis a polgárok a magukénak érzik az adott közösség hagyományait, szellemiségét. Ezzel szemben a magyar falvak és kisvárosok többségében teljes az összevisszaság. Abban a Buda-környéki faluban, ahol lakom, egyetlen utcában például a következő stílusú házak épültek egymás mellé:

- Egy csúcstetős bányászház
- Egy apácacserepes toszkán villa
- Egy mexikói haciendautánzat
- Egy szlovák típusú osztott pallérház

⁷⁰ lukkényi

- Egy korcs Bauhaus ükunoka
- Egy a tetősátrat mélyen a szemébe húzó posztmodern erőlködés
- Egy tiroli parasztház
- Egy szocreál mini társasház
- Egy zöld gyepen terpeszkedő csupa üveg kaliforniai ház
- Egy neobarokk kispalota
- Egy Kós Károly stílusú méhkas
- Egy Pest-környéki kispolgárház, és így tovább.

Ezzel a gyámoltalan összevisszasággal akarunk betörni a nyugati világba? Folytathatnám még azoknak a tényeknek a felsorolását, amelyek azt jelzik, hogy az emberi tényezővel még sok a teendő Magyarországon (és általában Kelet-Európában). A magyar társadalom jelenlegi közérzete, életérzése, magatartás-kultúrája, értékrendje, erkölcsi erőnléte komoly kerékkötője lehet az ország legnagyobb kitörési terveinek is. Az emberek alapvető értékei, értékpreferenciái lassan változnak, és egy anakronisztikus értékrend nagymértékben akadályozhatja az ország gyors és sikeres fejlődését. Hankiss Elemér – Népszabadság- Hétvége melléklet, 2005. január 22. (4. oldal-részlet)

Külföldön már kezdik belátni, hogy nem az a fontos, hogy minek mennyi az ára, hanem hogy a vállalkozás mennyi nyereséget hoz. Ezáltal inflációs időkben nem indítják be a szokásos árnövelő mechanizmust, hanem ellenkezőleg: csökkentik az árakat. Mint mindenütt a világon a német államvasutak is évek óta válságban van. Kevés az utas, a rezsiköltség pedig nem csökkenthető, mert a szerelvényeket akkor is el kell indítani, ha csak néhányan váltanak rá jegyet. A pályafenntartás költsége sem lesz kisebb attól, ha félig üres vonatok haladnak át rajta. A mozdonyvezető, a kalauz, a jegypénztáros fizetése sem függ az utasok számától. Ezt belátva Németországban eddig ismeretlen módszert alkalmaztak a vasúti közlekedés nyereségessé tételére. Csökkentették a jegyárakat. Ez a számunkra meghökkentő döntés, beváltotta a hozzá fűzött reményeket. Hirtelen megugrott a vasúton közlekedők száma, ami megszüntette a veszteséget. Sokan visszaálltak a vonat használatára, mert az alacsony jegyárak miatt kifizetődőbb lett, mint autóval közlekedni. Arról nem is szólva, hogy jóval biztonságosabb. Miután az utasok számának növekedésével a rezsiköltség nem emelkedett számottevően, a többletbevétel ismét nyereségessé, fenntarthatóvá tette a német államvasutakat.

A régi szufi szövegek sok tanulságos történetet tartalmaznak a sorsunkat megszabó túlvilági lények gondolkodásmódjával kapcsolatban.

„Három fiú jött Naszreddin Hodzsához egy zsák dióval, és így szól: – Osszad szét közöttünk ezt a diót úgy, mintha Isten osztaná. Hodzsa erre az egyiknek egyetlen szemet, a másiknak egy marékra való diót adott, a harmadiknak pedig mind, ami a zsákban maradt. A fiúk megütközve bámultak. Értetlen ábrázatukat látva Hodzsa így szól: Nem teszik? Jó. Akkor majd elosztom úgy, ahogy a szolgálk szokták. Egyenként megszámolta az összes diót, és pontosan három részre osztva adta vissza a fiúknak.”

Volt egyszer egy fiatal kolduló szerzetes, aki a Gangesz partján élt. Mivel a világról lemondott aszkéta volt, csak egy ágyékkötő fedte a testét. Mindennap megfürdött a szent folyó habjaiban, medítált, és folytatta jógyakorlatait. Fürdés után kitette ágyékkötőjét a napra száradni. Egyik nap, miközben arra várt, hogy megszáradjon a ruhája, eltöprengett, hogy milyen kényelmetlen ez a várakozás. „Mennyi időt nyerhetnék, ha lenne egy másik ágyékkötőm!” – gondolta. Miközben ezen megrengett, észrevette őt egy idősebb szent ember. Mivel olvasott a fiatal szerzetes gondolataiban, így szól:

- Kedves fiam! Ne szaporítsd fölöslegesen az anyagi szükségleteidet! Viseld el a vele járó a kisebb kellemetlenségeket, és inkább az önmegvalósításra tartogasd az idődet, az energiádat!
- Mi baj lenne abból, ha lenne egy másik ágyékkötőm is? Ez aligha zavarná meg a lelki gyakorlataimat – mondta az ifjú, és szerzett egy másik ágyékkötőt.

Másnap ismét megfürdött a szent folyóban, majd kitette a ruhadarabot a napra száradni. Felöltötte a másikat, és boldogan ment a dolgára. Amikor a következő nap ismét fürödni ment látta, hogy egy eger kirágta az ágyékkötőjét. „Mit csináljak? Hogyan védhetném meg a holmimat? – töprengett. – Megvan, tudom már! Szerzek egy macskát, az majd elriasztja az egeret a ruhámtól!” Így is tett. Most már volt macskája, aki őrizte az ágyékkötőjét. Ám amikor másnap visszatért, a macska keservesen nyávogott az éhségtől. „Most mit csináljak? Szeretném, ha a macska megvédene az egerektől, de valahogy táplálnom is kellene szegényt! Töprengett, hogy mitévő legyen. „Tudom már! Szerzek egy tehenet, hogy tejet adjon a macskának!” Így is tett. Most már volt második ágyékkötője, volt macskája, és volt tehene is. Amikor azonban eljött a fejes ideje nem tudta mit csináljon, hiszen nem értett a jószágokhoz. A földre roskadt, és lehajtott fővel, bánatosan szomorkodott. Látván a fiatal aszkétát meg a bőgő tehenét egy arra járó így szólt:

– Miért nem házasodsz meg? Majd a feleséged megfeji a tehenet!

Az ifjú aszkéta megfogadta a tanácsot, és így cselekedett. Most már volt asszonya is. Kis idő múltán megszületett az első gyermeke, aztán a második, majd a harmadik. Így végül házat kellett vennie. Ehhez azonban munkát kellett szereznie, és hamarosan egy másikat is, hogy rendesen el tudja tartani a családját. Évek múltán ismét arra járt az idős szent, és megkérdezte:

– Hogy haladsz az önmegvalósításban?

– Önmegvalósítás? Kiáltott fel a fiatalember. – Hisz annyira elfoglalt vagyok! Dolgoznom kell, gondoskodnom kell a feleségemről meg a gyermekeimről! Meg kell fejnem a tehenet, és a macskát is etetnem kell. Nincs időm az önmegvalósításra. Nincs időm, nincs időm!

Tanulság: Ne gyűjtögessünk felesleges holmikát!

Mindenki a saját „szemüvegén” keresztül látja a világot. Olyannak tartja az embereket, amilyen ő maga. A gonosz, alantas lélek a másokban is a rossz tulajdonságokat keresi, és meg is találja; míg a „széplélek” a jót kutatja az embereken. Azok a tulajdonságok dominálnak bennünk, amelyeket másokban észreveszünk. Találón fejezi ki ezt a helyzetet ez az arab tanmese:

Történt egyszer, hogy egy utazó betévedt egy kis faluba, és felkereste az ott lakó szufi mestert, a falu bölcs öregjét. A látogató így szólt hozzá:

– Azon tűnődöm, hogy vajon letelepedjek-e a falvatokban, ezért szeretném tudni, miféle emberek laknak itt? Mondanál nekem pár szót róluk! A mester erre így szólt:

– El tudnád mondani nekem, hogy milyen emberek élnek ott, ahonnan te jössz? Az utazó azt felelte, hogy az ő falujában csupa útonálló, csaló, hazug lakik, mire a bölcs annyit mondott:

– Hát tudod itt is pontosan ilyen emberek élnek. Az utazó erre elhagyta a falut, és soha többé nem tért vissza. Fél órával később újabb vendég, egy másik utazó érkezett a faluba. Ez is felkereste a mestert, és azt mondta neki:

– Úgy gondolom, talán ideköltözöm a falutokba. Meg tudnád mondani, miféle emberek laknak itt felétek? A szufi mester megint visszakérdezett:

– El tudnád mondani nekem, milyen emberek élnek ott, ahonnan te jössz? – mire a látogató ezt felelte: A szomszédaim voltak a legkedvesebb, legnyájasabb, leginkább együtt érző és legszeretőbb emberek, akiket valaha ismertem, és mind nagyon fognak hiányozni. A mester erre így felelt:

– Hát látod, itt is pontosan ilyen emberek laknak.

Egyszer egy fiatal nő elment az apjához, tanácsot kérni:

– Apa, belefáradtam ebbe az egészbe! Minden rosszul megy a munkahelyemen, és a személyes életemben. Nincs erőm megbirkózni az újabb feladatokkal. Mit kellene tennem?

Az apja csak ennyit mondott:

– Megmutatom!

Letett három vízzel teli lábast a tűzhelyre. Az egyikbe beletett egy sárgarépat, a másikba egy tojást, a harmadikba egy kanál kávé. Pár percig főzte mindhármát, majd elzárta a tüzet.

– Nos, látod mi történt velük?

– A sárgarépa és a tojás megfőtt, a kávé pedig feloldódott – mondta a fiatal nő.

Az apa erre így felelt:

– A forró, lobogó vizet fogd fel úgy, mint egy ellenséges, durva közeget. A sárgarépa, ami kemény volt, pár perc után meglágyult. Nézd, egy villával szét tudom nyomni. A tojás, amiről tudjuk milyen törékeny, a főzés után kemény lett. Pedig, ha kívülről nézed, mindkettő ugyanolyan, mint korábban! De belül mégis teljesen más! Na, ugyanez történik az emberrel, ha ellenséges közegben van! Van, aki erősnek tűnik, de a nyomás hatására elgyengül. Más törékenynek látszik, de a teher hatására megerősödik, és ellenállóbb lesz. Szó szerint megkeményedik.

– És mi a helyzet a kávéval?

– Ó, a kávé a legérdekesebb! Teljesen feloldódik az új közegben! Elveszti eredeti formáját, de ennek hatására a forró vizet kellemes frissítő itallá változtatja. Sokan vannak, akik úgy viselkednek az életben, mint a kávé. Nem tudják megváltoztatni a körülményeket, de megpróbálják alakítani azt. Ehhez önmagukon is változtatni kell. De a végén valami új jön létre!

A lány látszott, hogy elgondolkodik. Az apja törte meg a csendet:

– Lányom, a körülmények mindannyiunkat alakítanak. Nem tudod elkerülni! Viszont a te döntésed, hogyan reagálsz ezekre!

Zöld Újság – 2016/10 szám (14. oldal)

Úgy látszik, a világ nem sokat változik, mert ez a XVI. századi angol mese ma is nagyon aktuális:

Az Igazság és Hamisság együtt mentek fürdeni. A Hamisság előbb jött ki a vízből, ellopta az Igazság ruháját, magára vette, a sajátját meg ott hagyta a parton. Szegény Igazság nagyon elszomorodott, amikor nem lelte a holmiját, de így szólt magában: „Inkább járok mezítelenül egész hátralevő életemben, semhogy magamra vegyem a Hamisság köntösét.” Azóta mezítelen az Igazság, a Hamisság meg mind a mai napig az Igazság köntösében jár-kel az emberek között.

A nagy francia filozófus La Bruyère⁷¹ nem csak rövid aforizmákkal örvendeztetett meg bennünket. Bölcs mondásait gyakran hosszabb anekdotákban adta közre. Bár több mint háromszáz évvel ezelőtt élt, a gazdag és a szegény emberről írt példázata ma is találó:

Giton arcbőre friss, képe telt, orcái leffegők, pillantása biztos és határozott, vállalai szélesek, pocakja dagadt, járása nyugodt és kimért. Szavai elárulják önbizalmát; kétszer is elmondhatja, amit előadnak neki, és fitymálva hallgatja mások beszédét. Széles zsebkendőjébe hangosan fújja az orrát, messzire köp és harsogva tüsszent. Álma napközben is mély, akárcsak éjszaka, és horkolva alszik a társaságban is. Ha asztalhoz ül vagy sétálni indul, több helyet foglal el, mint bárki más, s ha társai egyenlő rangúak, ő középen halad. Ha megáll, megáll a többi is, s ha elindul, a társaság is nekiered. Mindenki hozzá igazodik. A beszélőket félbeszakítja, és kijavítja szavukat, az ő beszédét azonban senki sem zavarja meg, és türelmesen hallgatják, amíg csak beszél. Mindenki osztja a nézetét, és készséggel elhiszik közléseit. Leül, azaz zsöllyébe veti magát, keresztbe rakva lábait; összeráncolja homlokát, és kalapját a szemébe húzza, hogy senkit se kelljen látnia; ha pedig felcsapja kalapját, akkor büszkén és kihívóan mutatja homlokát. Kedélye jó és gunyoros, de olykor türelmetlen, elbizakodott, hirtelen haragú, egyébként szabadgondolkodó, ravasz és ügyeiben olykor titokzatos. Tehetségesnek és szellemesnek hiszi magát. Giton ugyanis gazdag ember.

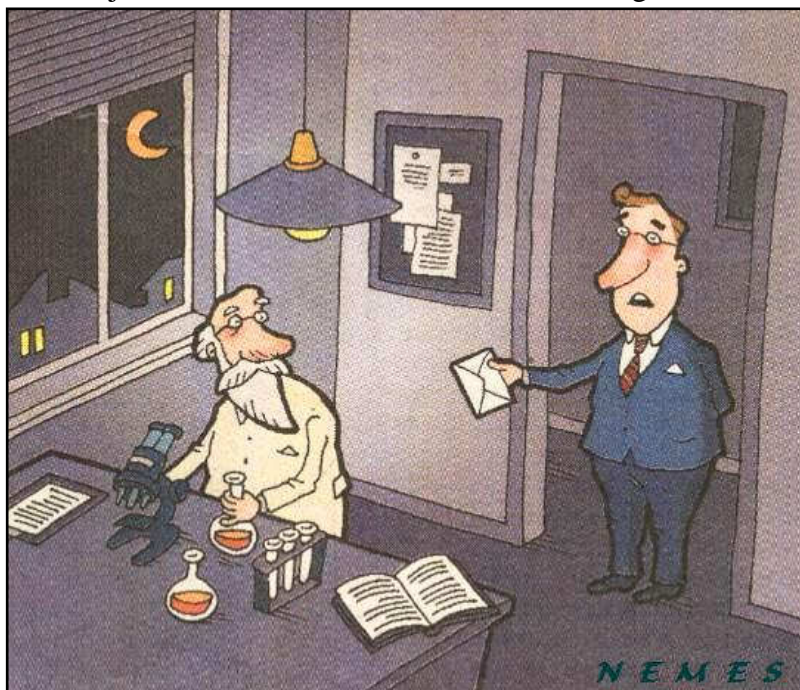
Phédon szeméi beesettek, arcbőre ragyavert, teste szikár, orcája sovány; keveset alszik, és éber szelleme elkalandozik álmodón, s bár szellemes, úgy néz ki, mint az ostoba. Nem mondja el azt

⁷¹ lá brüjér

sem, amit tud, és hallgat, pedig tudna közölni dolgokat; s ha olykor mégis előad valamit, beszéde ügyetlen és bukdácsoló; azt hiszi, terhére van az embereknek. Beszéde száraz és rövid, nem köti le az embert, mert nincs benne kedély. A más szavára lelkesedve és mosolyogva, készséggel osztja véleményét. Fut, repül, hogy az embereknek kis szolgálatokat tehessen, és magatartása szolgálatkész, hízelgő s buzgólkodó. Ügyeiben szeret titokzatosnak látszani. Néha hazudik, különben babonás, kételkedő és félelemmel teli. Járása lágy és könnyű, mintha attól tartana, hogy nagyon is ráta-
 pos a földre; szemlesütve jár, s nem mer az arcokba nézni. A társaságban nem csatlakozik a beszélgetőkhöz, inkább hátuk mögé áll, lopakodva, hogy kihallgassa szavaikat, de sürgősen elvonul, ha észreveszik. Mintha egyáltalán nem foglalna el helyet, vagy mintha ilyenre nem is tartana igényt. Behúzza a vállait, kabátját összehúzza, s hogy ne lássák, kalapját szemébe csapja. Nincs olyan zsúfolt utca vagy forgalmas csarnok, ahol ne surranna át észrevétlenül. Ha hellyel kínálják, az ülés szélére ül, halkán és hibásan beszél, pedig őszintén szól a közügyekről, a korra méltán haragszik, s jogosan elégedetlen a miniszterekkel és a kormánnyal. Száját csak válaszra nyitja ki, de köhint előbb, és orrát a kalapja alatt fújja. Ha köp, majdnem magát találja el, és ha tüsszentenie kell, vár, míg egyedül marad, de ha az mégis társaságban esik meg vele, senki sem veszi észre a dolgot. Senki sem üdvözli, és felköszöntésben sincs része soha. Phédon ugyanis szegény ember.

A hagyomány szerint a rómaiak kétszer is elhívták az eke szarvától Cincinnatust, hogy segítsen az örök városnak: hol az ellenséggel szemben, hol egy éhséglázadás közepette. Eleget tett a kérésnek, odahagyta tanyáját, fölvette a szenátus által neki adományozott és korlátlan hatalommal járó diktátori címet, és megoldotta a problémát. Utána előjogairól lemondva, azon nyomban visszatért a birtokára egyszerű polgárként földet művelni. A haza megmentője természetesnek tartotta, hogy a hívó szóra fölhagy szeretett tevékenységével. És az is természetes volt számára, hogy feladata elvégzése után ott folytatta, ahol előtte abbahagyta. Nem vágyott magasabb polcra. Tudta, minél feljebb jut az ember; annál nagyobbat eshet. Dicséretes erény. „Római jellem” – mondták rá a kortársak, majdnem két és fél évezreddel ezelőtt. Megmentőből, diktátorpalántából ma sem szenved hi-

– Sajnálom professzor úr, de kénytelenek vagyunk megvonni minden további támogatást, mert rendkívül gazdaságtalan, hogy éjszakánként égeti a villanyt.

ányt a világ, legtöbbjüket hívni sem kell, pláne nem az eke szarvától. Jönnek maguktól is. Csak aztán hiába küldené őket a köz, sehogyan sem akaróznak menniük. A haza „megmentése” egyesek számára közhivatal, fizetett állás, előnyökhöz juttató hatalom.

Szaniszló Ferenc, Metro, 2005. szeptember 30. (4. oldal)

Nyolcvanéves lenne, de tíz éve nincs már köztünk. Zseni volt, a kegyelemben fogantak közül egy. Akik ismertük, tudtuk ezt, és elnéztük a kedvessége, udvariassága mögött megbúvó furcsaságait is. Uzsoky Miklós nevét valószínűleg kevesen ismerik, bár hozzá fűződik egyebek között az első magyar tévéadó, vagy a hosszú évekig Magyarország egyik legkitűnőbb exportcikkének számító mikrohullámú távközlési rendszer kifejlesztésének irányítása. Azt mondta róla

egy Amerikában a világhírig eljutott egykori munkatársa: „ismertem vagy tíz Nobel-díjast, de igazi zsenit csak négyet-ötöt. Uzsoky köztük volt... Mégsem lett belőle akadémikus, mert nem bíbelődött az alapfokot jelentő kandidátusi cím megszerzésével sem. Minek, ő sokszorosan többet tudott, mint a derék bizottságok. Talán, ha 1956-ban ő is elmegy, ahogyan egyes agyonajnározott sportolóink odébbálltak az olimpiáról, ma eggyel több lenne a magyar Nobel-díjas. Nem lett akadémikus Uzsoky, nem is emlékeztek meg róla, illetve kevesen. Tanítványok, egykori munkatársak, mondhatni, szűk családi körben. Nem jelent meg róla megemlékezés, hiszen „csak” egy alkotó tudós mérnök volt, akihez nem fűződik botrány, szenzáció.

Az ám, hazám! Bizony nem becsülöd a zsenijeidet! Hiszen nem érdemelt egy érdemérmét sem a világszerte ünnepelt tudós mérnökóriás, Mosonyi Emil a napokban betöltött 95. születésnapján. Pedig az ő nevét hordozza egy nagy világszervezet nemzetközi díja is, több mint 40 országban magasra becsült szakértő, születésnapjára távoli földrészekről is eljönnek ünnepelni őt. Hány nagy embe-rünkről mondhatjuk el ugyanezt? Fogadott hazája, Németország igaz megbecsülésben részesíti, de a mi hivatalos nagyságaink úgy vélték, Mosonyi Emil (többek között a Tiszalöki vízlépcső tervezé-sének és kivitelezésének vezetője, egyetemi tankönyvek írója) nem méltó egy olyan kitüntetésre sem, amit minden főosztályvezető megkap nyugdíjba vonulásakor. Bizony hazám, nem bánunk jól szellemi nagyjainkkal, holott az ő szellemük, az ő munkájuk nyomán terem a jólétünk. A minap a Magyar Mérnök Akadémiában panaszolták társaim, nemigen tudunk elég publicitást szerezni a mérnöki munkának, az elért eredményeknek. A tudás, a hozzáértés minő lekicsinylése, hogy ha ké-nyes kérdések kerülnek szóba, legyen az klímaváltozás vagy az atomerőmű üzemidejének meghosz-szabbítása, többnyire nem szakértőt hívnak meg, nem őket kérdezik, hanem a mindent csak ellenző, nemegyszer igencsak tudatlan, de annál hangosabb tüntetőket.

Lázadoznak a tudósok, úgy vélik, kevés a pénz az alapkutatásokra, nincs elég modern műszer, és ami van, azt sem tudják fenntartani. Félő nagyon, hogy elmennek a legjobb fejek. Az ugyan inkább előny, ha elmennek néhány évre, mert ha visszajönnek, sok új ismerettel gazdagítanak minket. Ám ha véglegesen odamaradnak, ha más országok élvezik tudásukat, ha másutt gazdagodnak az ered-ményeikből, az nem baj, az tragédia. Csuda nagy divat lett manapság az innováció. Az első tíz kö-zött szerepel politikusaink frázis-szótárában. Más kérdés, hogy magától nem lesz megújítás, verseny-képesség. Ahhoz bizony kiművelt emberfők kellenek. Akiknek itthon tartása, megbecsülése nem csak pénzkérdés. Persze az is, nehogy már azt gondolja bárki hivatalos ember, hogy ráfordítások nélkül is jön a haszon! De a megbecsülés, a tiszteletadás nem kevésbé lényeges. Ezért is kellene méltón megünnepelnünk alkotó nagyjainkat.

Szentgyörgyi Zsuzsa, Metro, 2005. december 20. (4. oldal)

2004-ben a Digitális Irodalmi Akadémia honlapját naponta 6460-an keresték fel. Ennyien voltak kíváncsiak a havi 250 ezer forintos jogdíjátalányban részesülő kortárs szerzők műveire⁷². Nagy a va-lószínűsége azonban annak, hogy a látogatók többsége nem a 63 kortárs szerző 660 kötetét töltötte le, hanem a mellettük megtalálható 36 klasszikus költő 10 922 művét. A Magyar Elektronikus Könyvtár látogatóinak száma viszont naponta 40 000. (Ebben az adatban nincsenek benne a külföldi tükörszerverekről való letöltések, amelyek legalább 15%-kal növelik ezt az értéket.) Ennek ellenére a MEK-re feltett művek szerzői semmilyen jogdíjban, támogatásban nem részesülnek. Az ő művü-ket mindenki ingyen használja. Maga a könyvtár is vegetál. A kulturális tárca egyáltalán nem segíti a MEK tevékenységét. Üzemeltetőjétől, az Országos Széchenyi Könyvtártól tavaly 400 millió forin-tot vont el a kormány. Már ott tartanak, hogy a villanyszámlájukat sem tudják kifizetni. A MEK szerverét működtető rendszergazda munkabérét hónapok óta nem folyósítják.

A MEK nagy népszerűsége nem az ingyenességnek tudható be, mivel a DIA könyvállományát is ingyen tölthetik le az olvasók. A látogatók száma közötti nagyságrendnyi eltérés az olvasók értékíté-letének tudható be. Az átlagembert nem érdekli, hogy a szerző tagja-e az Írószövetségnek, vagy van-e ismerőse, támogatója a DIA ösztöndíj-odaítéló kuratóriumában. Őket csak egy dolog érdekli: a mű

⁷² A folyósított összeg a mindenkori minimálbér négyszerese. 2021-ben a minimálbér már 167 400 forintra emelkedett.

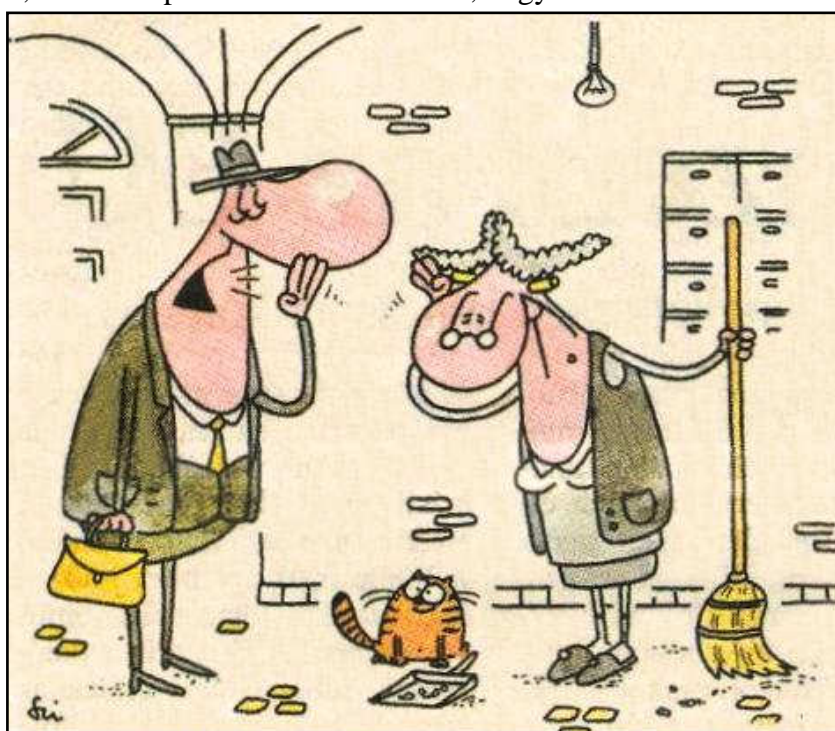
színvonala, információtartalma. Ennélfogva a MEK szerzői között olyan is van, akinek a könyveit egymagában többen töltik le, mint a DIA összes kortárs szerzőjének műveit. Eközben ez a szerző nyomorog és éheznek, mert a napi 14 órai munka mellett nem tud állást vállalni, nem tudja a megélhetését biztosítani.

Jellemző a DIA bennfentességére, haveri alapon való működtetésére, hogy Kertész Imre sem volt tagja ennek a testületnek. Csak a Nobel-díj odaítélése után vették fel őt gyorsan a tagjaik közé, és ezt követően került be a Sorstalanság és a többi műve ebbe a könyvtárba. A nemzetközi elismeréséig tudomást se vettek róla. 1973-ban Kertész Imre Sorstalanság című regényét azzal utasította el a kiadó, hogy: „Az élményanyag művészi feldolgozása nem sikerült, a hős érthetetlen, különc módon reagál az eseményekre.” A magyar könyvszakma még ma is itt tartana, ha a Nobel-díjat odaítélő bizottság nem vélekedik másként erről a műről.

Magyarország a reformok országa. A reformoké, amelyek nem történnek meg. A reformoké, amelyek a végtelen mennyiségű míves gondolat és nagy ívű elképzelés ellenére soha nem valósulnak meg. Sokak szerint mi csak beszélni tudunk, cselekedni nem. Csúpan egy dologban értünk egyet: a változásokat valaki másnak kell csinálnia, nem nekünk. Mivel mindenki ezt gondolja, nem marad senki, aki vállalná a változásokkal járó áldozatot. Így aztán nem történik semmi. A nagy szavak elszállnak, és marad a tehetetlenség, a tespedés. Pedig nagyon sok átgondolt, szakszerű, igazságot kereső, jobbító szándékú, az országot történelmének összefüggéseiben kezelő gondolat, koncepció lát napvilágot. Manapság a nagy átalakulások korát éljük. A társadalmi változásokhoz szemléleti változásra van szükség. Elkerülhetetlen az emberek önmagukhoz és környezetükhöz fűződő viszonyának átalakulása. A társadalom pedig mi magunk vagyunk, az egyének és különböző módon szerveződő közösségeink. Vagyis saját magunkban kell, hogy kezdődjön a folyamat, annál is inkább, mert a történelem kevés felülről, kívülről megvalósított átfogó társadalmi változást jegyzett fel. Annál több alulról szerveződő békés vagy éppen véres mozgalmat, harcot, fejlődési folyamatot: vallások létrejöttét, művészeti irányzatok és divatok megszületését, társadalmi és gazdasági rendszerek átalakulását, az erkölcsök, az illem és szokások kialakulását, módosulását, technológiai váltásokat.

Természetesen ezeknek a változásoknak voltak ideológusai, élharcosai, vezetői, de többnyire csak azok nevét ismerjük, akik el tudták érni az érintett közösség többségének szemléleti változását, aktív részvételét; azt, hogy magáénak érezze, elfogadja a változást. A reformok kezdeményezői megéreztek a változás időszerűségét, irányát, és felismerték, hogyan mozgósíthatóak az ehhez szükséges energiák, de a változást nem ők hajtották végre, hanem mindenki, aki követte őket. Konfucius, Buddha, Jézus, Mohamed, és napjainkban Gandhi. Talán ő fogalmazta meg a legjobban a jelenség titkát, amikor azt mondta, hogy „Magad legyél a változás, amit a világban látni akarsz.” A sikeres vezetők is magukon gyakorolták a változást, mielőtt követőket kerestek volna. Majd a követőik, tanítványaik is így tettek, mielőtt mások meggyőzésébe kezdtek. Gondolataik azért hullottak ter-

– Kiveheti a füldugóját, Csajbók néni. Már nem dübörög olyan hangosan a gazdaság!

mékeny talajra, mert hallgatóságuk felismerte, hogy saját maga is a változás részévé kell váljon, azt helyette nem „csinálja meg” senki. A társadalom művelt, nyitott szemléletű rétegeiben már zajlik egy átalakulási folyamat, de ez egyelőre nem terjed, nem jut el a tömegekhez. Pedig ajánlatos lenne utat engedni a pozitív kezdeményezéseknek. Nem lenne jó megvárni, hogy minket is külső kényszer térítsen észhez, lényegesen nagyobb áldozatokkal.

Jaksity György, Népszabadság – Hétvége melléklet, 2006. január 14. (1. oldal – részlet)

A XIX. század végén Budapestet Kelet Párizsának nevezték. Egymás után épültek a szebbnél szebb paloták. Ebben az időszakban épült a Duna partján a világ legszebb országháza, a nyugati turisták által is irigyelt Operaház, a Balettintézet, az Iparművészeti Múzeum, a Gresham palota, a Szent István székesegyház, a Mátyás templom és számtalan kávéház. Köztük a New York palota, ahol világhírű írók, festők, képzőművészek szívták magukba a magyar főváros különös hangulatát. Hol vagyunk ma már ettől. Utoljára a rendszerváltás előtt volt elviselhető ez a város.

Budapesten nőttem föl, és szerettem is itt élni. Ennek kerek húsz éve. Azóta megváltozott a város. „Világváros” lett, és „liberális”. Én pedig kimenekültem innen. Csak sajnós a munkám miatt kénytelen vagyok visszajárni. Ilyenkor mindig összefacsarodik a szívem, de nem azért, amiért húsz évvel korábban. Tegnap például ballagtam a Rákóczi úti szmogban, és figyeltem a felfagyott aszfalton bukdácsoló svájci turistákat. Tűnődtem, vajon milyen véleményt alkothatnak rólunk, miközben

megkerülik azt a maga alá vizező hajléktalant, aki az egyik tönkrement üzlet teleplakátolt kirakata alatt fetrengett, és borgőzös hangon szidalmazta őket? Mit gondolnak a kutyahúgyos sarkokról, a cipőtálpak alatt szétkenődő, zsíros ürülekről, a házmesterek által évtizedek óta nem takarított utcaszakaszokról? Mit gondolnak azokról a boltosokról, akik eltűrik, hogy kirakataik körül firkák rondítsák a falat? Mit gondolnak az ódon épületek architektúráját agyoncsapó, olcsó hulladékot árusító kínai üzletek gagyi portáljai vagy a homlokzatokat szétbarmoló légkondicionálók láttán? Milyen országgép alakul ki a soha karban nem tartott köztéri bútorok, az alvilági nyomortanyákká változó aluljárók, sőt az egész zöldmentes gyermek- és család- és idősellenes környezet láttán? Mindenütt azt érzem, hogy már azok se szeretik ezt a várost, akik még itt élnek. A svájciak joggal kérdezhetik, vajon van-e fogalma esztétikai mi-

nőségről annak a városvezetőnek, aki „utcaművészek” becézget unatkozó kamaszokat, akik festékes szóróflakonjaikkal úgy „önmegvalósítanak”, hogy közben tönkreteszik mások tulajdonát? Milyen benyomásuk lehet a várossal, amelynek még a Nagykörútján is haldokolnak az üzletek. Ahol a politikusokat lefizető beruházói tőke diktálja a város fejlődését, és nem a várostervező szakemberek? Hová lett az a város, ahová még jó volt hazajönni húsz éve? Amikor még volt miért szeretni, pezsgő és emberi volt?

Sokan teszik fel manapság azt a kérdést, hogy: „hol rontottuk el?” A médiában böles közgazdászok és pénzügyi szakemberek találgatják, hogy „mit csinálunk rosszul?” Odáig már eljutottak, hogy nem a világgazdasági válságot hibáztatják egyre szaporodó bajainkért, mert a válság minden országra egyformán kihat. Ennek ellenére más államok lassan kievickélnek a recesszióból, mi viszont egyre mélyebbre süllyedünk a mocsárban. Csak csillagászati összegű világbanki hitelek segítségével tudjuk fenntartani magunkat ideig-óráig, de azt senki sem tudja, hogy ezeket a kölcsönöket miből fogjuk visszafizetni. Az évtizedekkel ezelőtt felvett hitelek kamatait sem tudjuk már törleszteni, ezért egyre sötétebb jövő rajzolódik ki számunkra.

Tanácsstalanságunk közepette kevesen gondolnak arra, hogy bajaink okát a múltunkban keressük. A jövőnket mindig a jelenben alakítjuk, ezért pillanatnyi helyzetünk korábbi tetteink következménye. Évtizedek óta számos újságíró és számtalan újságcikk szól arról, hogy „lapáttal szórjuk ki legjobb találmányainkat az ablakon”, egyáltalán nem becsüljük szellemi értékeinket. Miután világszerte elismerik a magyar szakemberek tehetségét, mi ebből semmit sem profitálunk, mert nem engedjük érvényesülni szellemi nagyjainkat. Elgáncsoljuk, tönkretesszük, vagy világgá kergetjük őket. Aki nem menekül el innen időben, az vagy elmegyógyintézetbe kerül, vagy az utcára, ahol hajléktalanként tengetheti az életét, amíg egy hideg, téli éjszakán meg nem fagy valamelyik parkban.

Ezzel a magatartással azonban nem csak magunknak ártunk, hanem a világnak is. A tehetség isteni adomány, melynek elherdálása világunk, sőt az egész univerzum elleni büntetés, amit a Teremtő sosem bocsát meg nekünk. Mi évtizedeken át folytattuk ezt a gyakorlatot, és most a „tettek fája termőre fordult. Megérett a gyümölcs”, így most kénytelenek vagyunk megenni. Bármennyire keserű, lenyomják a torkunkon. Most bűnhődünk korábban elkövetett bűneinkért. Okulásunkra emeljük ki egyet a több ezer eltékozott találmányból, tönkretett életből:

Dr. Sárvári István családjának története hosszú évtizedekkel ezelőttre nyúlik vissza. Mint a népmesék legkisebb fia, a Sárvári dinasztia is minden akadályt legyőzve váltotta valóra saját tündérmeséjét.

Magyar rózsá - vírusmentes SARPO burgonya

Az ígéretes kezdetek után azonban jött a hideg zuhany, a történet pedig rémálmommá változott. A nagyapa, Sárvári István éppen hazatért az első világháború utáni olasz hadifogságból, és családot alapított Zsana-pusztán, az Alföld kellős közepén. Burgonyát kezdett termesztetni, szíve minden jószágát beleadva. Jó eszű parasztember lévén hamar rájött arra, hogyan lehet a lehető legjobb minőségű vetőburgonyát előállítani, és el is látta vele a környék minden gazdáját. István fia már kisgyermekkorában különös érdeklődést tanúsított a burgonya termesztése iránt, jó szemmel figyelt meg mindent, majd a burgonya nemesítésébe fogott, miközben elvégezte az agrártudományi egye-

temet Gödöllőn.

– Édesapám hamar észrevette, hogy a rendszeresen pusztító fitoftóra, illetve a különböző vírusok és a kártevők által hordozott betegségek az azokra fogékony burgonyákban hatalmas károkat okoznak. Egy-egy betegség akár a várható termés felét is képes tönkretenni. De a vadburgonyafajok tanulmányozása közben arra is rájött, hogy bizonyos rezisztenciák kialakítása lehetséges, így a növény saját magán belül, genetikailag is képes ellenállást kifejteni ezekkel a betegségekkel szemben – mesél a kezdetekről dr. Sárvári István, aki a sorban a második generáció egyik képviselője a családban. – A nemzetközi génbankoktól megkapta az általa kiválasztott kilencféle vadburgonyafaj mintáit, majd annak ellenére kezdett bele kísérleteibe, hogy a nála jóval tapasztaltabbnak tűnő akadémikus szakemberek nem sok jövőt jósoltak neki, mondván, hogy a világ nemesítői már megoldották volna a rezisztens fajták előállítását százötven év alatt, ha az lehetséges lenne.

A rezisztenciára történő nemesítés, vagyis a növények ellenálló képességének növelése ekkorra már 150 éves múltra tekintett vissza szerte a világon, mégsem sikerült elérni a kívánt eredményt. A krumpli nemesítése ugyanis korántsem egyszerű feladat. Új burgonyafajtát csak a virágain keresztül, az úgynevezett keresztezéses módszerrel állítanak elő, és a genetikai lehetőségek már a megfogadás pillanatában eldőlnék. Később ezekbe csak mesterséges indukált mutációval vagy GMO-technikával lehet beavatkozni. A burgonya négyszeres kromoszómakészletének köszönhetően azonban olyan nagy a genetikai hasadás lehetősége, hogy ha a világ valamennyi nemesítője csak egyetlen szülőpárral folytatna keresztezéseket, akkor mintegy 473 milliárd év alatt merülne ki minden genetikai variáció, ami százszorosa a Föld jelenlegi korának.

A több évtizedet jelentő nemesítési projektek általában az idő hiányába buknak bele. A nemesítőknek nincsen elég aktív életidejük a húsz-huszonöt évnél hosszabb nemesítési időt felölelő programokat megvalósítására, hiszen mire beletanulnak a szakmába és vezető beosztásba kerülnek, rendszerint már a negyvenes éveiket tapossák. Az elődök konkurenciának tekintik utódaikat, ezért nem hagyják rájuk eredményeiket. Így minden generációváltásnál, előlről kell kezdeni mindent.

Ezzel szemben dinasztikus nemesítés előnye, hogy az eredményeket hiánytalanul megkaphatják a leszármazottak, sőt olyan szakmai fogásokat is örökül kapnak, amelyeket sehol sem tanítanak.

– A hivatalosan támogatott nemesítés bizonytalanságának eredményeként a magánnemesítés családunk hobbijává vált. Magánkertekben, bérelt területeken termesztünk, máskülönben ki lettünk volna szolgáltatva a pénzadományozók kényének-kedvének. Édesapámnak kilenc vadburgonyafajból sikerült létrehoznia első nagy ellenálló képességű fajhibridjeit úgy, hogy többszöri visszakeresztezéssel a vad tulajdonságokat kiiktatta, de a rezisztenciát megőrizte. A hetvenes évek közepén sokszoros visszakeresztezés eredményeképpen „Magyar rózsa” néven jött létre az egyetlen olyan burgonyafajtánk, amelyet hatalmas ellenszélben, nagy harc árán sikerült fajtaelismerésben részesítenünk – folytatja a történetet ifjabb Sárvári István.

Ahhoz, hogy megértsük, miért is volt olyan körülményes a Magyar rózsa elismertetése, vissza kell ugranunk az időben az 1960-as '70-es évek fordulójára. Ebben az időszakban a hazai krumplitermesztés alapját jelentő vetőburgonya előállítását az úgynevezett holland minta alapján, a szárfelhúzásos technológiával folyt, hiszen ez volt az egyetlen védekezési lehetőség a levéltetvek által terjesztett levélsodró vírus ellen. Eszerint a levéltetvek invázióját követő tíz napon belül meg kellett semmisíteni a burgonya lombját, nehogy a levéltetvek által terjesztett vírusbetegség a gumóba kerüljön – azzal ugyanis a szaporítóanyag végleg megfertőződik, és örökre alkalmatlanná válik a további szaporításra. Az állam a szárfelhúzást, mivel terméskieséssel járt, 25 százalékos dotációval jutalmazta, hiszen így értékes és minőségileg megfelelő szaporítóanyaghoz juthattak a termelők.

Az 1968-as „Új gazdasági mechanizmus” bevezetése azonban nem várt akadályokat állított a magyar csodakrumpli elé, de más növényfajok nemesítői is sokat tudnának mesélni erről. A magyar gazdaságot részben megnyitó rendelkezések a nyugati érdeksféra számára új piacokat jelentettek. A magyar állami irányítás ismeretlen okok miatt megszüntette a szártalanítási felárat, aminek következtében egyetlen termelő sem végezte el a szártalanítást. Ennek következtében alig négy esztendő alatt teljesen szabványon kívülivé vált a teljes magyar vetőburgonya-készlet, ami az ország burgonyatermelésének 90 százalékát adó hazai fajtákat is kivégezte. A nyugati burgonyakereskedők ekkor felajánlották, hogy segítenek a magyar gazdákon. A külföldi nemesítésű fajtáik vetőgumó-

jával, technikával, gépparkkal látták el őket. Ez igencsak széles felvásárló piacot biztosított a segítő-kész külföldi partner számára, amit a Magyar Népköztársaság még 70 százalékos állami támogatással is megfejtelt. Az új fajták megjelenésével szinte egy időben törölték a fajtalistáról az addigi magyar nemesítésű fajtákat (gülbaba, Kisvárdai rózsás stb.). Így a teljes magyar krumplitermesztés az új, külföldi érdekektől vált függővé. A külföldi érdekek hegemoniája a mai napig tart.

– Ilyen politikai és gazdasági környezetben szeretnénk volna bejegyeztetni első rezisztens nemesítésű fajtánkat, a Magyar rózsát, de folyamatosan beleütköztünk a külföldi érdekeket szolgáló, magyar hatóságok által épített falakba, ami érdekes módon csak a magyar nemesítést sújtotta – mesél az első komoly nehézségekről a burgonyanemesítő család egyik meghatározó képviselője. – Az 1970-es évek vége felé már nem tudták tovább akadályozni a Magyar rózsás fajtánk jegyzékbe vételét, ám abban a pillanatban, ahogy regisztrálták, megindult a támadás ellenünk és a fajta ellen, hogy megakadályozzák az elterjedését. Három évig szélmalomharcot vívtunk, próbáltunk megfelelni minden új előírásnak, ám végül feladtuk. Úgy döntöttünk, hogy ha túl akarjuk élni, akkor meg kell hajolnunk a túlerő előtt, és illegálisba kell vonulnunk saját hazánkban. Ettől kezdve többé semmiféle olyan információt nem hoztunk nyilvánosságra, amely a külföldi érdeket sértette volna.

A Magyar rózsás elismerése hatalmas pánikot okozott a burgonyapiacra. Az addig ismert nyugati nemesítésű fajták mind a „fogékony fajták” köréhez tartoztak. Az évszázados rezisztencianemesítés ellenére ugyanis még ma is olyan fogékony fajták uralják a világ burgonyatermesztését, amelyek hatalmas, 30-50 százalékos termés kiesést mutatnak egyetlen évi termesztés után, főleg a leromlást okozó betegségek által jobban sújtott térségekben. A biztos bevételre alapozva egyik vetőanyag-forgalmazónak sem állt érdekében ellenállóbb vetőburgonyát piacra dobni, hiszen így a termelőknek minden évben fel kell újítaniuk a vetőburgonya-készletüket, meg kellett vásárolni az újabb adag fogékony burgonyát. A krumpli szinte az egész világon alapvető élelmiszernek számít, ennél nagyobb üzlet talán nincs is.

Erre egy szinte ismeretlen családi nemesítés eredményeképpen létrejön néhány olyan széles spektrumú rezisztens burgonyafajta, melyek nemcsak a vírusoknak állnak ellen, hanem a fitoftóra változékony biotípusaival szemben is. Permetezni sem kell őket, ráadásul még a tárolási veszteségek is elenyészőek. Ez tönkremenetellel fenyegette a vetőburgonya-ágazatban tevékenykedőket.

– A külföldi érdekek eluralkodásának időszakában egy magyar szövetkezet megkeresésére nemesítettem burgonyát. 1982-re a vírusrezisztens Magyar rózsás fajtából 510 tonna, nullaszázalékos fertőzőtársasági arányú vetőburgonyát állítottunk elő. A Vetőmag Vállalat – amely akkoriban a magyar vetőmagimportot teljes egészében uralta – azonnal felajánlotta a szövetkezetnek az import burgonya országos terjesztésének tíz százalékát, amiért a szövetkezet évek óta harcolt, de csak azzal a feltétellel, hogy megsemmisíti az 510 tonna Magyar rózsás vetőgumóját. A szövetkezet rögtön elfogadta az ajánlatot. Kihordták az erdőbe, és hagyták megfagyni ezt a hatalmas mennyiségű, jó minőségű krumplit – avat be dr. Sárvári István a kommunista idők alatt elszenvedett nemtelen támadásokba.

– Ha ugyanis ez a vetőanyag-mennyiség kiszabadult volna a szövetkezeti területről, semmi nem állíthatta volna meg a sikerét.

A fentieket tekintve nyilvánvalóan komoly érdekek játszottak szerepet abban, hogy ez a magyar találmány ne kerülhessen nyilvánosságra. A történet itt vesz drámai fordulatot.

– Az 1970-es évek második felében, amikor a magyar vetőanyag-behozatalt kellett újratárgyalni, egy hónap leforgása alatt édesapám ellen egy, ellenem négy merényletet kíséreltek meg ismeretlen tettesek, amit lehet, hogy csak drasztikus figyelmeztetésnek szántak, mert valami csoda folytán életben maradtunk. A keszthelyi burgonyakutatási intézetben, amelynek édesapám akkoriban a vezetője volt, rejtélyes módon az összes fóliaházban elképesztően nagy mennyiségű fonálféregciszta talált a hatóság, így lehetővé vált több millió hibridnövényt megsemmisíttetni, amely a nemesítés kiinduló anyagát képezte. Érdekes módon minden fóliaházban – amelyekbe kívülről sohasem vittek be burgonyagumót, amivel bekerülhetett volna egy-egy rátapadt ciszta – olyan mennyiséget találtak, ami ugyanolyan koncentrációban volt jelen az egy éve használt házban is, mint abban, amit már tíz éve használtak. Csak el kellett szórni a cisztákat a földön, a többi már a természet dolga volt, és egy éber megfigyelőé.

– Van még?

– Van. Tavaly hasonló indíttatású eset történt szintén Keszthelyen, miután kezdett teret nyerni több keszthelyi fajta termesztése. Ezúttal olyan baktérium jelent meg a vetőburgonya-szaporító területükön, amelyik szintén karanténlistán van Magyarországon. A szakmai megállapítás szerint az öntözővízzel került be a burgonyaterületre a baktérium.

– Ez lehetséges?

– Ez a baktérium nálunk nem honos és vízben nem is szaporodik.

– Akkor hogyan került oda?

– Legfeljebb az öntözőszivattyúhoz juttatva jelenhetett meg a burgonyatáblán. Nem érdekes, hogy a piszkos munkát a magyar hatóságokkal végeztetik el? – teszi fel a költői kérdést dr. Sárvári István.

Az 1990-es években Erdélyben végeztek összehasonlító kísérleteket a rezisztens Sárvári- és a fogékony külföldi fajták között. Néhány skót kutató is kíváncsi volt a kísérletekre. Meglepetésként érte őket a tény, hogy egy kivétellel minden burgonyafajtát tönkretett a fitoftóra. Ez az egy a miénk volt. Mintát kértek, majd két éven át próbáltak rájönni a titokra, sikertelenül. A vizsgálatok végén megállapították, hogy a világ legellenállóbb fajtáját vizsgálták. Ekkor a külföld ismét segítséget ajánlott, ezúttal egy magyar magánvállalkozásnak.

– 1996-ban egy dán mezőgazdasági vállalat, két skót magánszemély és a mi családi vállalkozásunk egyharmad-egyharmad arányban Sárpo, azaz Sárvári Potato néven létrehozott egy vállalkozást. A mi feladatunk a szellemi munka, a kutatások, a nemesítés volt, a dánok a pénzügyi támogatást, a skótok pedig a nemzetközi kutatások és kísérletek megszervezését vállalták magukra – mesél az ígéretesnek tűnő kezdetekről Sárvári úr. – Két év után azonban új kereskedelmi igazgatója lett a dán cégnek, aki igyekezett elbagatellizálni minden eredményünket. Egyoldalú tőkeemeléssel próbálta meg kitúrni skót társát a Sárpo Kft-ből, a család genetikai bázisát pedig el akarta venni tőlünk, ám szerencsére az akkori magyar társasági törvény módosításai megakadályozták ebben.

A cégen belüli harcokban Sárvári István családja igyekezett a mérleg nyelve maradni, hiszen két sokkal tőkeerősebb vállalkozás bármelyikével szemben, egyedül maradva, esélytelen lett volna a fennmaradás. A folyamatos finanszírozási problémák és ellenségeskedések után áthidaló megoldásként Skóciában létrehoztak egy alapítványt, amely szűrőként funkcionált volna ebben az indulatoktól forrongó érdekháromszögben. A Sárvári Kutatási Alapítvány (Sárvári Research Trust) nonprofit jelleggel működik, az eredeti elképzelés szerint, neves szakemberek segítségével közvetítve a magyar kutató és a tőkével rendelkező társtulajdonosok között.

– Az alapítvány elnöksége a mai napig nem állt fel. Így visszatekintve az egyetlen pozitívum, hogy sikerült munkánknak megnyerni dr. David Shaw-t, a nemzetközi híró fitoftóra-kutatót. Az ő munkája, kísérletei, publikációi, és a világ minden tájáról érkező tanítványainak hála, a Sárpoburgonyafajták világhírré tettek szert – folytatja a történetet Sárvári István.

A cégen belüli ellentétek azonban a sikerek ellenére sem múltak el. A dán fél megtagadta a finanszírozást. Év közben azonban nem lehetett már leállítani a kísérleteket, hiszen akkor a genetikai átlomány is örökre veszendőbe ment volna. A skótok folyamatosan biztatták a családot, hogy keresik a lehetőségét, hogy folytatható legyen a finanszírozás, csak tartsanak ki. A kutatásokat abban az évben végül hitelekből kellett fedezni. A skót fél pedig elfelejtette értesíteni a családot, hogy mégsem finanszírozza tovább munkájukat.

– A kényszerből felvett kölcsönök tekeredtek most a nyakunkra, mert utólag kiderült, hogy a két fél mégsem tudott megegyezni a folytatásról, és a támogatásuk is abbamarad. A gazdasági válság miatt kénytelenek vagyunk eladni a telepünket, hogy annyi pénzünk legyen, amiből az adósságot, rendezzük, és lehetőségünk legyen a folytatásra – meséli kissé reményvesztetten a kutató. – Most is csak vergődünk, mert az a burgonyamennyiség, amit a Magyarok Szövetségének hathatós és önzetlen segítségével el tudunk adni, csak a napi számlák kifizetésére elég, de ha elfogy, akkor már arra sem lesz pénzünk. Tíz családtól kellett megvonnunk a megélhetés egyetlen lehetőségét, mert nem tudtuk a bérüket kifizetni. A bankkal szemben már így is több hónapos csúszásban vagyunk. Idén már arra sem volt pénzünk, hogy elültessük a következő évi veteményt, ami veszélyezteti több évtizedes munkánk eredményét.

Pedig a Sárpo „Míra” fantázianévvel jelölt burgonyája világszerte nagy elismerésnek örvend. Termesztik is Európa-szerte, Afrikában, sőt Ázsia egyes részein is kísérleteznek vele, termőterülete

egyre nő. A nemesítésre vonatkozó szellemi jogdíjak azonban valahogy elvesztek a sok belharc közepette. Újra kellene tárgyalni a szabadalmi jogokat, ám a perre sincsen elég pénzük. Ördögi kör.

– A mi rezisztencianemesítésünk a vegyszerfelhasználás ellen harcol, ami persze vegyipari érdekeket is sért. Mi több generációs áldozatos munkánkkal folyamatosan csak érdekeket sértünk azzal, hogy rezisztencianemesítéssel foglalkozunk. Ezért is kellett illegalitásba vonulnunk, és ezért tartunk most ott, hogy közel hetven év munkája veszendőbe mehet – elemzi a problémát Sárvári István. – Mi soha nem mertünk a génmódosításhoz nyúlni, bár lehetett volna. De a látszólag könnyebb eljárás több problémát okoz, mint amennyit megold. Az ilyen bonyolult DNS-szerkezetek esetében lehetetlen előre meglátni az esetleges veszélyeket. A génmódosított élelmiszerek emberi testre, anyagcserére, immunrendszerre, bélflórára gyakorolt hatása előre megjósolhatatlan. Akár két-három generáció is eltelhet addigra, mire egyes mutációk vagy káros hatások a felszínre kerülnek. Éppen ezért a Sárvári család mindig is óvakodott a mesterséges génmanipulációtól. Sokan ugyan úgy gondolják, hogy csak így lehet a megfelelő növényeket létrehozni, ők viszont kemény munkájukkal folyamatosan cáfolnak rá a génmódosítás szükségességét hirdető dogmákra. Vannak még kihasználatlan lehetőségei a hagyományos nemesítésnek, csak megfelelő módon kell alkalmazni.

– Több mint negyven fajtaképes burgonyánk van talonban, ezenkívül világszerte száznál is több fajtánkkal folyik a kísérletezés. Az elmúlt évtizedek alatt, a családom 100 millió burgonyahibrid szelekciójával fejlesztette ki azokat a rezisztens fajtákat, melyek világviszonylatban több szempontból is egyedülállóak. Más cégek évente alig pár tízezret tudnak megvizsgálni – sorolja eredményeiket kétségekkel küszködve. – A politikai döntéshozók felelőssége, hogy az innováció így működött Magyarországon az elmúlt évtizedekben. Pedig óriási karrier előtt állhatnánk, az országnak, a magyar agráriumnak milliárdokat hozhatnánk. Miért ne tudnánk a harmadik világ piacát mi kezben tartani a biotermesztés vonalán? Ezekkel a rezisztens fajtákkal ismét Európa éléskamrája lehetnénk! Miért engedjük át a kínai és az indiai piacot másoknak, amikor a mi potenciális lehetőségeink sokkal nagyobbak?

A külföldi lobbiban azonban folyamatosan erősebbnek bizonyul. A magyar politikusok pedig nem törődnek az ország sorsával. Az egymással szemben álló pártok csip-csup vitái, acsarkodásai elterelik a figyelmüket sorsdöntő problémáinkról. A történet jelenlegi állása szerint a Sárvári család közel hét évtizedes munkája került veszélybe. A kényszerű hitelfelvétel, a támogatók meghátrálása és a gazdasági válság teljesíthetetlen feladatok elé állította Magyarországot egyik legnagyobb potenciális lehetőségek előtt álló családi vállalkozását. Akik természetesen szeretnék a vírusrezisztens Sárpo burgonyafajtaikat, a következő címen vehetik fel a kapcsolatot a nemesítőkkel: isarvari@freemail.hu
Mobil: +36-30-638 4236 Fax: +36 88-415 278.

Gerhát Petra – Magyar Demokrata, 2009. június 24. (16-20. oldalak)

A cikk címe: Magyar rózsa – Egy potenciális hungarikum különös kálváriája.

Dr. Horváth István orvosbiológus, az MTA doktora, felismert egy antigént, amely képes serkenteni a szervezetben az antikoleszterin antitest termelését. Ha ezzel az érlemeszesedés folyamata megállítható, sőt visszafordítható, és ezáltal a szív-ér rendszeri betegségek nagy része megelőzhető, akkor sokakat érintő felfedezésről van szó. Márpedig a professzor szerint ezt tudja az oltóanyag. A jelenleg is aktív kutatóval többek között arról beszélgettünk, hogy miért van szüksége a szervezetnek a koleszterinre, miért lényeges az immunizálás mint öngyógyító mechanizmus, és miért reklamált az egyik gyógyult beteg a szemüvege miatt:

- Sokáig úgy tudtuk, hogy a koleszterin a „mumus”, az érlemeszesedés kiváltója. Aztán a képlet finomodott jó, illetve rossz koleszterinre. Most arról beszélünk, hogy a koleszterin nélkülözhetetlen része a szervezetnek. Pontosan hogy is van ez?
- 1980-ig azt állították, hogy az érlemeszesedésért a táplálékkal bevitt koleszterin a felelős. Ez volt a „Ne egyél tojást, sonkát, szalonnát!” – korszak. Utána az a teória terjedt el, amely szerint egy baktérium okoz gyulladást az erekben, amire ráakódik a koleszterin. Ez lehetetlen! 2000 óta a hivatalos álláspont szerint a vér magas koleszterinszintje okozza az érlemeszesedést. Előfordul azonban, hogy alacsony koleszterinszint mellett is fellép az érlemeszesedés, és van, amikor ma-

gas mellett sem. Ez az egyéntől függ, mint ahogyan maga a koleszterinszintézis is. Az egészséges koleszterinszint legalább olyan változatos, mint az emberek magassága.

- Valójában mi a koleszterin szerepe a szervezetben? Nem akarom leegyszerűsíteni a kérdést, de szükségünk van rá, vagy sem?
- Szükségünk van rá! A koleszterin a szervezet anyagcseréjének és működésének egyik fontos része. Ha nincs koleszterin, nincs élet. Például ha nincs nemi hormon, nincs szaporodás, hiszen a nemi hormon is koleszterinből képződik. De említhetem a mineralokortikoid hormont, amely a szervezet ásványianyag-forgalmát irányítja. Ennek is a koleszterin az alapja. Ha ennek a mennyisége nem elegendő, az ásványi anyagok és sók nem a csontokba épülnek be, hanem lerakódnak például az érfalakra. A vörösvérsejtek 120 naponta teljesen ki cserélődnek a szervezetben. Ha nincs elég koleszterin, a sejthártya nem tud normálisan kialakulni, ami különböző betegségeket okoz. Fontos az epesav is, amelynek szintén a koleszterin az előanyaga. Epesavak nélkül nem tudnánk megemészteni a zsírokat, a zsírok emésztése nélkül pedig nem kerülhetnének a szervezetünkbe a zsírban oldódó vitaminok (A-, B-, E-, F-, K-vitamin). Az agyi, idegrendszeri pályák összeköttetésében, a receptorok stabilizációjában is fontos szerepet játszik a koleszterin. Hiánya idegrendszeri zavarokhoz vezethet, mivel az idegsejti nyúlványok találkozásánál a koleszterin a „forrasztófém”. Ahol sok idegsejt van, ott sok koleszterinre van szükség. Ezért az agy szárazanyag-tartalmának közel 50 százaléka koleszterin, hiánya számos betegség oka. Ezenkívül számtalan példa van arra, hol és hogyan hasznosul a szervezetben a koleszterin.
- Mikor okozhat mégis gondot?
- A táplálékból felvett koleszterin aránya mindössze 5-10 százalék, a többit maga a szervezet állítja elő. A szervezet folyamatosan termeli a koleszterint, és fehérjével összekapcsolva, lipoprotein formájában juttatja a vérkeringésbe. A legtöbbet a máj készíti, de ez a szervünk az egyik legnagyobb felhasználója is. Ráadásul mindig többféle lipoproteint állít elő. Van olyan lipoprotein, amely azonnal felhasználható, ez a HDL, a „jó” koleszterin, a többit pedig „konzerv” formájában küldi a vérbe, hogy amikor kell, akkor mindig kéznél legyen. Ilyen a „rossz” koleszterinnek nevezett LDL. Ez utóbbit csak akkor tudjuk felhasználni, ha betakarja egy olyan fehérje, amely kimondottan a koleszterint keresi. Ennek a neve antikoleszterin antitest. Ha az LDL-t az antikoleszterin antitest fehérje betakarja, akkor fel tud szívódni, és nem a fagociták, a falósejtek eszik meg. (A HDL eleve fehérjeburokban van.) Az antikoleszterin antitestet mi, itt Magyarországon fedeztük fel, de szakmai inkompetencia miatt nem publikálhattuk. Tíz évvel később az amerikaiak is felfedezték, ezt követően engedélyezték, hogy mi is közöljük 1994-ben.
- Miért fontos ez az antitest?
- Ha ebből az antitestből nincs megfelelő mennyiség a szervezetben, a falósejtnak nevezett fehérvérszettek bekebelezik a fehérjével nem teljesen fedett LDL-t. A fehérvérsajt megemészti az LDL minden részét, de a koleszterin emésztetlenül gyülemlik a „pocakjában”. A „pocakos” sejtek kezdetben az erek falán átbújva halnak el. A sejt összetevőit a szervezet enzimatikusan lebontja, de a koleszterin le nem bontható anyag, ezért először az érfalakon kívül halmozódik fel, a „habos sejtek” falják fel. Miután az a terület megtelt, és a „pocakos sejtek” nem tudnak az erekre kívülre kerülni, fokozatosan beljebb, az érfal sejtjeiben halmozódik fel a koleszterin. Az érfalak koleszterint felhalmozó sejtjeiből egy daganatszerű képlet jön létre, ez a plakk. Az érlelmeszedést sokan úgy képzelik el, mint a vízkövet a cső belsején. Ez tévedés, hiszen az artériák állandóan mozognak, lüktetnek, és egy ilyen lüktető anyagon csak daganatok formájában jöhetnek létre a plakkok.
- Tehát a magas LDL-szint okozza az érszűkületet, amelyet a koleszterin felhasználását elősegítő antitest hiánya idéz elő.
- Nem ilyen egyszerű a kérdés. Tény, hogy a koleszterin-anyagcsere felborulása felelős a megbetegedésekért, mert a szervezetben az antikoleszterin antitest játssza a „konzervnyitó” szerepét a hasznosításhoz. Ha bőven van „konzervnyitó”, akkor a „konzerv koleszterin”, vagyis az LDL nem halmozódik fel. Azt már említettem, hogyan hasznosul a koleszterin, de az is legalább ennyire fontos, hogy a felhalmozódott koleszterin milyen gondokat okoz. Lehetséges következmény az iszkémiás szívbetegség, az angina pectoris, a szívinfarktus, a sztrók, a perifériás érbetegség, a

magas vérnyomás stb. A szövődmények gyakoriságát jelzi, hogy hazánkban a halálozások oka közel 50 százalékban szív-ér rendszeri betegség. Ez Magyarországon évente 60 ezer halálesetet jelent, és különösen elszomorító, hogy 15 ezren relatíve fiatal korban hunynak el ilyen okokból.

- Miért nincs a szervezetben elegendő antikoleszterin antitest?
- Ennek az antitestnek a hiányát a genetikai tényezők mellett számos tudatosan befolyásolható kockázati tényező is módosítja: ilyen a stressz, amely már kisiskolás kortól kezdve jelen van az életünkben, a dohányzás, az elhízás, a mozgásszegény életmód, a fogamzásgátló tabletta, a permetek, a vegyszerek, a különböző égéstermékek, élelmiszer-adalékok, a rossz fogak következtében a szervezetbe kerülő endotoxin, stb. A rizikófaktorok életmódbeli változtatásokkal mérsékelhetőek.
- Tehát ha nincs elég anti koleszterin-antitest, a szervezet nem tudja hasznosítani a vérben lévő LDL-t. Mi a megoldás?
- A koleszterin-anyagcsere zavara immunológiai hiba, amely az anti koleszterin-antitest hiányából adódik. Ez immunológiai módszerrel küzdhető le. Az immunológia módszerével győzték le korábban a rettegett fekete himlőt, a diftériát és a tetanuszt is. Ezt az amerikai kutatók is jól ismerték. Készítettek antikoleszterin antitest-termelést serkentő vakcinát, amellyel kísérleti állatokon igazolták a tudósok elképzelésének helyességét, de a mindenevő disznók elpusztultak az antigéntől. Ezt követően publikálták, hogy a cél, az emberek szív-ér rendszeri betegségekkel szembeni immunizálása nem oldható meg. Ebbe én nem nyugodtam bele, tovább kutattam, és sikerült kifejlesztenem az antigént, amivel emberek is immunizálhatók. Az oltóanyagnak a „J for H” (Jab for Health), vagyis szűrés az egészségért nevet adtam. Mivel csak Magyarországon évente tízezrek halnak meg érlelmeszesedés okozta betegségekben, úgy ítélt meg húsz évvel ezelőtt, hogy nincs idő további kísérletekre, kipróbáltam a vakcinát emberen: saját magamon. Az lenne a büncselekmény, hogy önmagam oltásával bizonyítottam, ember oltására, immunizálására alkalmas az általam feltalált vakcina?
- A legtöbb beteg, ha magas a koleszterinszintje, általában sztatinokat tartalmazó készítményt szed.
- A gond az, hogy a sztatin nem válogat: sajnos nemcsak az LDL, hanem a HDL szintézisét is károsítja. Így kevesebb lesz az epesav, a nemi hormon, az egészséges sejt. Szerintem a koleszterin-anyagcsere felborult egyensúlyát immunizálással kell helyreállítani.
- Eddig hányan kaptak vakcinát?
- A vakcinát bárki beadhatja magának, de többen segítséget kérnek. Eddig 20 ezren igényelték a vakcinát, és a legtöbbjüknel látványos a javulás: elmaradt a szívműtét, sokuknál visszatért a nemzőképesség, bizonyos esetekben elmúlt a meddőség. Több baba született a vakcinának köszönhetően. Egyeseknél látványosan javul a szellemi teljesítőképeség, a munkabírás. Mivel az antitest fokozza a koleszterin-felhasználás hatékonyságát, visszafordítható az érlelmeszesedés folyamata, újból megfelelő lesz az erek keresztmetszete. Ebből adódik a sokféle kedvező hatás. Nem csoda-szer, de élénkíti a keringést, ami javítja az összes szerv, beleértve a szem működését is. A közelmúltban egy kedves ismerősöm „reklamált”, mert bár a kezelések után valóban jobb a közérzete, nem görcsöl a lába, könnyen sétál, de óriási költségei lettek. Kiderült, hogy le kellett cserélnie a szemüvegét, mert több dioptriát javult a látása. Egy 84 éves demenciás asszony lányától pedig azt tudtam meg, hogy a már évek óta a sarokban, ölbe ejtett kézzel üldögélő anyja a vakcina hatására újra a régi: süt, főz, takarít, unokákat terelget.
- Ki az, akinek nem ajánlható a vakcina?
- Az immunhiányos és ellenanyag termelését gátló gyógyszerekkel kezelt betegeknél sajnos kevésbé hatásos az immunizálás. Az AIDS-esek és a szervátültetésen átesettek immunrendszere nem működik rendesen. Ilyenkor hiába is vinnénk be az antigént, a legyengült szervezet nem kezdene el antianyagot termelni, és nem alakulnának ki az említett kedvező hatások.
- A külföldi szaksajtó olyanokat ír, hogy az Ön fölfedezése világszenzáció, Nobel-díjat érdemelne. Indiában egyenesen az emberek megmentőjét látják Önben. Számos szabadalmi kiállításról hozta el az aranyérmet. Itthon viszont nem ismerik el. Nem gondolt arra, hogy eladja a szabadalmat?

– Sok megkeresés érkezett külföldről. Legutóbb Ausztráliából keresett meg az egészségipar egyik jó ismerője, és dollármilliókat kínált a vakcináért. Én úgy gondolom, hogy az imént említett „J for H” elég jelentős eredményeket kínál országunknak, és szeretném, ha itthon gyárthatnánk, forgalmazhatnánk.⁷³ Ennek az országnak szeretnék javára tenni, még akkor is, ha az esetünkre is vonatkozik Madách Imre felszólítása:

„Tégy bátran hát, és ne bánd,
Ha a tömeg hálátlan lesz.
Mert ne önbecsét tekintse célul,
Ki nagyot tesz.”

Rozsnyai Gábor – Elixír magazin, 2016. május (39-40. oldalak)

Pár napja Budapesten egy Markó utcai tárgyalóteremben ültem dr. Horváth István professzor mögött. Csakhogy ő a vádlottak padján, én a hallgatóság első sorában. Dr. Horváth István találmánya, az antikoleszterin antitest az antibiotikumok gyógyászati hatásához mérhető. Az immunkezelés, injekció-kúra hatására szervezetünk koleszterin-háztartása normalizálódik: az erekből és a hajszálerekből eltűnnek a lerakódások, a vérkeringés helyreáll. Így az érszűkület miatti infarktuszok, stroke-esetek száma minimálisra csökkenhet. A hatás az erek kitisztítása, a vérkeringés jelentős javulása. Ezért aki idejében, kb. 30-40 évesen hozzájut a kezeléshez, utána 10-20 évvel fiatalabbnak látszik, mint a korosztálya. A véretek rugalmassága, áteresztő-képessége jelentősen javul, ez önmagában megszüntetheti a migrénes fejfájásokat, a rossz keringés miatti gyulladásokat. Mellesleg a rossz keringés lehet az oka néhány daganatos betegségnek is: hiszen például szívrák szinte nem létezik, mert a szívben jó a keringés. Ugyanígy a szerzett cukorbetegség is gyógyítható lehet, hiszen ha a hasnyálmirigy keringése javul, akkor az inzulintermelés is helyreáll.

Ma Magyarországon évente kb. 15 000 ember hal meg stroke-ban 45-60 éves kora között. Az elfekvő osztályokon pedig ezrek fekszenek stroke után bénultan, magatehetetlenül, a gyógyulás halvány reménye nélkül. Ahogy a rettegett tébécét, vagy más halálos gyulladást a sokféle antibiotikum visszaszorította, ugyanolyan hatásos, de mellékhatások nélküli ez az immunológiai eljárás, amit Horváth professzor kifejlesztett. A családom, a barátaim többsége és én végigcsináltuk ezt a kúrát. Csak a legjobbakat mondhatom róla, ahogy az a néhány ezer ember is, akiknek az életminőségét drasztikusan javította, esetleg megmentette az életét. És éppen ez a baj. Ugyanis akadt egy illetékes elvtárs a Gyurcsány-kormány idején, aki egy őszinteségi rohamában nyíltan a professzor úr szemébe vágta: „Ugyan miből fizetnénk azt a sok nyugdíjat, ha a szer elterjed?” S ez csak az érem egyik oldala. A gyógyszergyáraknak ugyanis hatalmas üzlet a koleszterincsökkentő szerek eladása, dollármilliárdokat hoz évente a konyhára.

A jó/rossz koleszterinszint olyan, mint a lábméret vagy a nyakbőség. Kinek ilyen, kinek olyan, egyénenként változik. Nekem például egy szakkönyv írása idején a János kórházban 16-os szintet mértek (a szokásos 4 helyett). Akkor éppen 3 éve szigorú vega diétán éltem. A körzeti orvosom szerint csak a gép romolhatott el.

De térjünk vissza a magyar mélyvalóságba, a tárgyalóterembe. Itt a XXI. század szégyene, egy koncepció per zajlik. Hagyományainkhoz híven persze névtelen feljelentés alapján. Ez már némi kifinomultság a XIX. századhoz képest, amikor egy Semmelweis nevű elődöt az orvos kollégák becsaltak egy bécsi tébolydába. Megkötözték, agyba-főbe verték, a bordáin ugráltak (a látélet fennmaradt). Majd hagyták, hogy a magatehetetlenül, saját mocskában fekvő orvos sebei elfertőződjenek, és seblázban haljon meg. Mindezt azért, mert egy örült ötlete támadt: kezét kellene mosni. Abban a korban pedig a megdönthetetlen, szilárd tudományos meggyőződés az volt, hogy a rossz levegő miatt hálnak meg az anyák és a csecsemők... A kézmosás, persze, ostobaság. A kollégák el is

⁷³ Horváth professzor a szülőfalujában, a dunántúli Káptalanfán szeretne felépíteni egy gyárat. Ehhez vásárolt egy 50 hektáros telket, és elkészítette leendő üzemének terveit. A háromszintes épület egyik szárnyában lenne a laboratórium, a másikban a gyártó részleg, középen pedig az irodahelyiségek foglalnának helyet. Az épület felhúzása 8 milliárd forintba kerülne, és 2 milliárd forint kellene a berendezésekre. Külföldi befektetőkkel nem akar társulni, mert fél, hogy a gyártási eljárás megismerése után „kigolyózzák” a vállalkozásból. (A vállalkozást csődbe viszik, a vagyont átmentik egy másik társaságba, amelyből kihagyják őt.)

kezdtek híresztelni Semmelweisről, hogy szifilisz, nemi beteg és örült, generációkon át mesélték ezt róla. Itt még nem tartunk, Horváth professzor ügyében mindössze hét év letöltendő börtön lebeg felette. Most sem hisznek az eredményekben, hiszen kutatók tízezrei nem értek el semmit ezen a téren. Mint anno a fertőzéseknél.

Az orvosi mentalitás sem változott a mai napig: mindenért a beteg felelős. Amelyik orvos pedig ki akar lógni a sorból, azt elintézik, így vagy úgy... Pontosan ezt láttam Horváth professzor esetében is. A vád egyik tanúja egy ÁNTSZ⁷⁴-es orvosnő volt, Takácsné Csörsz Gabriella. Rendőrökkel érkezett abba a kis VIII. kerületi rendelőbe, ahol az önként jelentkezőktől a vért levették, s később az antiszérumot beadták. Előre megírt jegyzőkönyvvel a zsebükben érkeztek az ellenőrök. Tudták, hogy mit találnak a helyszínen. A jelenet emlékeztetett A tanú című filmre: az ítélet itt is hamarabb megszületett, mint a vádirat. A vád másik tanúja, egy szakértő nem tudta megmondani, hogy a koleszterint egyébként lehet-e kapni kereskedelmi forgalomban. (Lehet.) De azt megerősítette, hogy a szérum ártalmatlan, nincs benne toxikus anyag.

Azokat a hétköznapi embereket is beidéztek a vád tanúinak, akiket a rendőrség a razzia során igazoltatott. Természetesen mindenki önként, a gyógyulásban reménykedve várt a vakcinára, a razzia ezt akadályozta meg. Így nem is tudta mindenki folytatni a kúrát. (Kellott hozzá egy kis konspirációs bújócska, új helyszínen, új időpontban.) De még így sem rosszabbodott senkinek az állapota. Néhány tanú elképesztő, orvosi csodának számító gyógyulásról számolt be, valahogy így: „Bíró úr, vánszorogni is alig bírtam az érszűkületem miatt. Orvostól-orvosig hiába jártam. Most nézzen rám, lótok-futok, lépcsőn le-fel.” Még hozzátette: „Szégyen, ami itt folyik, a professzor úr Nobel-díjat érdemelne!” Erre persze a hallgatóság körében nagy taps tört ki. Az eset jogtörténeti érdekesség: a vád tanúja porrá zúzza a vád erkölcsi alapját, szánalmassá nyilvánítja az egész eljárást. Dr. Mikó Gergely tanácsvezető bíró ekkor felhívta a figyelmünket, hogy kivezettet minket, ha zavarjuk a bíróság munkáját. Igen, ehhez joga van. Nekünk, adófizetőknek viszont nincs jogunk ahhoz, hogy beleszóljunk abba, ki és mit tehet a pénzünkkel. Mert ezt az eljárást velünk és a vádlottakkal fizettetik meg.

Van-e halálbüntetés? Itt nálunk akkora a néphatalom, a demokrácia, hogy beleszólhatunk akár abba is, legyen-e halálbüntetés. Jelentem, a vita rég eldőlt. Van halálbüntetés. Méghozzá tömeges. Igaz, most még nem a másokat élve eltemető, vagy a 20 ezer forintért torkot metszők halnak meg. Most csak a törvénytisztelő, adófizető állampolgárok. Logikus. Belőlük több van. Ez a per több mélyebb, általánosabb kérdéstről is szól. Az alkotmány és a jogállam hitelességéről, erkölcsi alapjairól. Arról, hogy komolyan vehető-e – akár egy másodpercre is – az élethez és az egészséghez való jogunk. Vagy ezt az alapjogot felülírhatja egy huszadrendű szabály, melyet a Fogyasztóvédelmi Felügyelet vagy az ÁNTSZ hoz?

A családom, a baráti köröm és én önként, dalolva vettünk részt a kúrán. Fizettem érte, számlát pedig nem kértem. A történeteknek a szégyenletes abszurditása az, hogy az önkéntes részvétel is illegális, ezért büntethető. A kocsmában bárki halálra ihatja magát. Akár két szál cigi is szívhatok egyszerre, mert úgymond demokrácia van... De a saját életemhez, egészségemhez gyakorlatilag nincsen jogom. Csak adófizetői kötelességem van. Márpedig az ilyen uralom illegitim. A tízparancsolat azt írja: Ne ölj!

A vád szerint illegális, nem engedélyezett, ismeretlen összetételű a szer. De ismeretlen a Coca-Cola, vagy a Zwack Unicum összetétele is. Mégis isszák. Mikor lesz razzia a Cola palackozójában? Pedig sokan meghalnak a kóros elhízás miatt, vagy a Cola magas cukor- és foszfáttartalma miatt tönkremennek a fogaik. A Colában sok a cukor, az Unicumban pedig nagy mennyiségű alkohol van. Mindkettő árt az egészségnek. Miért nem tiltják be a gyártásukat, a forgalmazásukat? A daganatos betegek jó része olyan szereket, citosztatikumokat kap, melyek köztudottan mérgezők, s önmagukban is rákkeltők. Viszont tilos az „illegális” immunerősítő szerek adása. A törvény ekkor is lesújt. Így ír erről egy nem orvosi lap:

„Vége a rettegésnek: öt év s a betegek elfelejthetik a kemoterápiát...”

„A védekező rendszer megtanítható a szaporodni igyekvő tumoros sejtek felismerésére...”

⁷⁴ Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat

„A Royal Marsden Kórház kutatója, dr. James Larkin bejelentette, hogy immunerősítő szert talált fel...”

„A KSH szerint hazánkban átlag 32 ezer ember hal meg daganatos betegségben évente.” (Blikk, 2015. június 2.)⁷⁵

Csakhogy a magyar Kovács Ádám (a Celladam feltalálója) már 25 évvel megelőzte ezeket a híreket! Ő is bíróság elé került, őt is meghurcolták. Remélem, kezd körvonalazódní a magyar rendszer. Fizess adót, de ne merd a jogaidat számon kérni.

Nem mindenütt megy ez így. Pár nappal a Blikk cikkének megjelenése előtt a Népszabadság melléklete közölt egy hosszú, fizetett hirdetést (2015. május 29.). A hirdetés Ivan Georgijev macedón feltaláló immunerősítő, daganatellenes készítményéről szól, amely nálunk is kapható Varumin néven. Állítása szerint meggyógyította F. Tudjman horvát elnököt, Fidel Castrót, Milošević feleségét mellrákból és Mubarakot is. A szer gyógynövényekből készült. (Hallottam a bükki füvesember hasonló készítményéről is, tehát ez a lehetőség régóta itt lappang, de „hivatalosan” nem terjeszthető.) A Varumint Macedóniában gyógyszerként, az EU-ban táplálék-kiegészítőként regisztrálták. Tehát egy országnak van némi mozgástere abban, hogy élve hagyja-e lakosságát. (Mert mi csak lakosság lehetünk, polgár nem. A polgárnak valódi számonkérési joga van.)

Az Alaptörvény szellemének betöltéséhez nincs jogunk. Az Alkotmánybíróság tagjai és a politikusok eszesebbjei közül többen rég megcsinálták a kúrát. És mélyen hallgatnak. Pedig számolni is kellene. Például azoknak az inzulinkezeléseknek az ára, amelyektől megszabadulhatnánk, vagy a fiatal stroke-betegek ápolási költségei bőven fedeznék a nyugdíjra kifizetett többletet. A migrénes fejfájások miatt betegállományban töltött munkanapok, a sok, érszűkület miatt megrokkant ember kiesett keresetének és adójának vesztesége mind a munkáltatót, mind a munkavállalót nehéz helyzetbe hozza.

Van még egy tétel: az orvosi gyakorlatban szokásos koleszterinszint-csökkentés miatt szép lassan elbutulhatunk. Egyszerűen azért, mert az agykérgünk nagy része koleszterinből épül fel. A sejtek persze részben bomlanak, részben épülnek is. De ha az utóbbit fékezzük, akkor megtelnek az elfekvők magatehetetlen, Alzheimer- és Parkinson-kóros betegekkel. Őket majd kitesszük meghalni a „bűdös barlangokba”, vagy ledobjuk a Taigetoszról? Ha a család ápolja (ahogy lenni szokott), ki dolgozik majd, hisz ez közel 24 órás feladat. Belegondoltak ebbe az illetékes elvtársak? Azért ilyen kiégett, elfáradt a társadalom, mert az emberek jól látják: az értük felelős, belőlük élő egészségügyi, politikai vezetők durván legázolják őket.

Megint rólunk döntöttek, nélkülünk, ellenünk. Senkinek se legyenek kétségei: ez az ügy, a per itt és most már nagyobb, mint anno a Holocaust. Ennek a szív-érrendszeri betegségnek már több ártatlan áldozata van, mint a náciizmusnak és a sztálinizmusnak együttvéve, hiszen minden civilizált országban ez a vezető halálok. Ez adja az ügy súlyát. S akkor jön egy kutató, aki szorgalma, tehetsége révén felismerte munkája során a megoldás lehetőségét. Először saját magán próbálta ki. Sikeredt, túlélte, s hatott a szer. Horváth professzor ezután – naiv módon – azt gondolta, másnak is joga van az egészséges, békés élethez, aktív öregkorhoz, játszani az unokákkal. (Igaz, ez nincs benne a GDP-ben.)

A szokásos ügymenetben klinikai vizsgálatok sorát kell elvégezni. Előbb állatokon, majd betegeken és egészséges embereken is tesztelnek, nincs-e káros mellékhatás. Ez a vizsgálat sor nálunk legalább 1 milliárd forint. Csakhogy jelen esetben a valós gyakorlat már rég túljutott ezen a fázison. Sok ezer fantasztikus gyógyulás igazolja (a vád tanúi is), hogy nincs mellék-, csak gyógyhatás. (Ugyanúgy, mint ahogy Semmelweisnél sem okozott káros mellékhatást a karbolsavas kézmosás.) Mindenki a saját vérért kapja vissza, ezért az eljárás kevésbé veszélyes, mint egy influenza elleni oltás. S ha már nagyon ragaszkodnánk a papírformához, az évekig elhúzódó eljárásokhoz, akkor erre miért nem jut pénz az adófizetők zsebéből? Ez nem nemzetbiztonsági kérdés? Ha megjelenének például a pirézek, és lelőnének évente 15 ezer magyart, megsebesítenének még ugyanennyit, mit tennénk? Joggal követelnénk a hadsereg bevetését. Akár a Gripének felhasználását is, melyek da-

⁷⁵ Ez a szám folyamatosan emelkedik. A 2016-os adatok szerint Magyarországon évente 80 ezer rákos megbetegedést diagnosztizálnak, és közülük 33 ezer ember meghal. Miközben a szociológusok azon aggódnak, hogy minden családpolitikai intézkedés ellenére vérszesen fogy a népesség, évente egy kisvárosnyi emberrel leszünk kevesebben.

rabja úgy 12 milliárd forint. (Épp nemrég törtek össze kettőt gyakorlaton. Ez benne van a járulékos veszteségekben.)

Mit gondolnak, a politikai osztály bármelyik képviselője meg merné kérdezni az értisztítás lehetőségéről a véleményünket? Ennyit a nemzeti konzultációról. Az eset az én szerény, mezei jogfelfogásom szerint egy tömeges cserbenhagyásos gázolás megfelelője. Csakhogy ez nem véletlen, hanem szándékos gázolás, hiszen névtelen feljelentés alapján bírósági per folyik. Tehát a „hatalom” tudja, hogy mi történik, merik folytatni, s az ítéletet végre akarják hajtatni.

Mit tesz vajon a közpénzből fizetett Akadémia és az Innovációs Hivatal? Amit mindig. Hallgat, majd a háttérből jönnek a névtelen feljelentések. Azoktól, akik ismerik az ügy jelentőségét. Azoktól, akik Horváth István lába nyomába se léphetnek. Sem szakmailag, sem emberileg. Ebben a perben a vád tanúi olvasták a Tisztelt Bíróság fejére, hogy szégyenletes az egész eljárás. A tisztelt bíróság az egész társadalmunkról fog ítéletet hirdetni. Arról, hogy maradt-e szemernyi tisztesség a hatalmi gépezetben, vagy ordas, sunyi, lélektelen, tömeggyilkos gépezetben élünk...

Nem tudom, hogy a védelem beidézheti-e azt a néhány ezer gyógyult beteget, akiknek ez a kezelés az életben maradást jelentette. Köztük lehetnék én is, mert két brutális anginás rohamot éltem túl. Ha ez a szer nincs, talán ugyanúgy halott lennék már, mint egykori egyetemi évfolyamtársam és KFKI-s kollégám, Lippényi Tivadar. Amikor végigcsináltam a kúrát, ő a Gyurcsány-kormány innovációs guruja volt. Ajánlottam neki, hogy álljon az ügy mellé, először életében valami hasznos dolgot tehetne. Nézett rám, lebiggyesztett ajakkal... Aztán hátat fordított nekem azon az innovációs állófogadáson, ahol újra találkoztunk. 63 éves korában szívinfarktus vitte el, hiába ért vele a mentő időben a kórházba. A koszorúereim vastagon lerakódott már a koleszterin. A jelek szerint az agyi hajszálerekben is, mert nem gondolkodott, nem cselekedett időben.

Mit gondolnak, ha exportálnánk ezt a technológiát, mennyit adózna a bevétele után egy hazai gyár? Becslések szerint 3-5 év alatt ki lehetne fizetni az államadósságot. De az ismert vicc szerint nem a pénzt boldogít, hanem a beszédett kamat. Ezért fogjuk mi a 80 milliárd dolláros államadósságunk kamatait még évtizedekig nyögni. Nem akarunk megszabadulni tőle, semmi áron. Azt tudjuk, hogy a politikusokat nem érdeklik a hasznos találmányok. Edison első ötletét, egy elektromos szavazatszámológó gépet azért utasította el a massachusettsi törvényhozás, mert azt nem lehetett volna manipulálni. Hiszen nem az a lényeg, hogy mi a szavazás eredménye, hanem az, ki számolja össze, ki számolhat be róla. Itt is arra szavaznának az emberek, hogy éljünk még pár évtizedet egészségesen. Ha mi számlálhatnánk a szavazatokat.

Egely György – Magyarok Világszövetsége, 2015. július 14.

Kiegészítés:

Interjú Dr. Horváth Istvánnal: <http://tgy-magazin.hu/index.php?page=3&action=SHOW&id=4250>

Interjú Dr. Horváth Istvánnal: <https://www.youtube.com/watch?v=gQl39ccBITc> (videó)

Dr. Horváth István előadása az Interneten: <https://www.youtube.com/watch?v=4WkrSlm5i0s>

Blogok: http://www.szimpatika.hu/cikkek/3359/erelmeszesedes_elleni_vakcina_pro_es_kontra/

Dr. Horváth Istvánnal történő konzultációra ezeken a telefonszámokon kérhető időpont:

+36 30 3017424 és +36 30 9946279 E-mail címe: drhorist@freemail.hu

Az antikoleszterol antitest nem olcsó gyógyszer. A feltalálótól beszerezve 50 ezer forintba kerül. A vérvételért, a vérplazmával való összekeveréséért és a 9 injekció beadásáért pedig kb. 70 ezer forintot kérnek. Széles körű alkalmazását az is gátolja, hogy az antikoleszterin antitest nem csodaszer. Csak azoknak érdemes használni, akik koleszterintúltengésben még nem jutottak el a végső stádiumba. A vakcina ugyanis túl gyorsan hat. Miközben feloldja az LDL koleszterint, leválasztja a zsírdaganatot az érfalról. Ha túl nagy ez a zsírrög, akkor a véráram magával ragadja, és elviszi a következő érszűkülethez. Amennyiben ott már kialakult a meszesedés, a vakcina még nem tudja leoldani. Emiatt eldugul a véráramlás, melynek stroke vagy szívtrombózis lesz a következménye. Ha a láb artériás ereiben alakul ki a dugó, akkor azonnali műtetre van szükség. Amennyiben ez nem történik meg, a láb elüszkösödik, és emiatt amputálni kell. Ezért krónikus érszűkületben szenvedőknek a vakcinázás során állandó orvosi felügyeletre, kórházi kezelésre lenne szükségük. A felügyelet nél-

küli kezelés miatt több haláleset is történt, ami az internetes blogbejegyzések alapján nem használ az antikoleszterin antitest hírnevének.

Arról se feledkezzünk el, hogy a hatósági engedéllyel rendelkező gyógyszerek szedése is kockázatos. Minden szintetikus gyógyszernek legalább tíz mellékhatása van, melyek akár halált is kiválthatnak. Évente több millió ember hal meg világszerte a különféle gyógyszerek mellékhatása következtében. Ezek az esetek csak akkor kerülnek nyilvánosságra, ha valamely gyógyszer gyártását, forgalmazását betiltják. A felelősségre vonás azonban elmarad, mert forgalomba került gyógyszerek rendelkeznek hivatalos engedéllyel. Ezért előállítóikat (kutatókat, gyártókat) nem állítják bíróság elé, nem zárják börtönbe.

Nem használ az antikoleszterin antitest hírnevének az sem, hogy szélhámósok is alkalmazzák. Pénz hiányában a feltaláló nem tudja a vakcinát leforrasztott ampullában forgalmazni. Az általa alkalmazott üvegfiolák pedig felnyithatók, tartalmuk kinyerhető. Zugápolók pedig ezt a helyzetet úgy használják ki, hogy a kiürült fiolákba desztillált vizet vagy fiziológiás sóoldatot töltenek. Ez a fajta kezelés természetesen semmit sem használ. A homályos pincében, titokban történt injekció beadás után a kiürült fiolákat nem adják vissza. Egyrészt azért, mert szükségük van rá az utántöltéshez, másrészt a belsejükben található maradék analizálásával könnyen kideríthető lenne a szélhámosság. A feltaláló illegalitásba kényszerítése tehát többet ártott, mint használt. (2016-ban ez a probléma megoldódott. Horváth professzor talált egy gyártót, aki steril körülmények között ampullákba tölti a vakcinát. Így a hamisítás veszélye megszűnt.)

Az antikoleszterin antitest legális, felügyelet melletti alkalmazása évente több millió ember életét menthetné meg világszerte, de ez senkinek sem áll érdekében. A gyógyszergyárak a koleszterincsökkentő gyógyszerek feleslegessé válása miatt több milliárd dollár bevételtől esnének el, az államnak pedig még több nyugdíjasról kellene gondoskodni, ami tovább terhelné a már amúgy is veszteséges nyugdíjalapot. Ez az oka annak is, hogy azok a parlamenti képviselők, akik beadatták maguknak ezt a vakcinát, és azóta is élvezik jótékony hatását, sunyi módon hallgatnak. Egyszerűbb a feltalálót börtönbe zárni, és a szer gyártását betiltani.

Az ügy legújabb fejleménye, hogy „Saját fejlesztésű, érlemeszesedést gátló oltása miatt egy év börtönre és hatmillió forintos vagyonek kobzásra ítélték Horváth István orvos-biológus akadémiai doktort, mert a bíróság szerint engedély nélkül állította elő és adta át embereknek. Emberen végezhető kutatás szabályainak megszegése miatt ítélték el. Büntetését három évre felfüggesztették, de az ítélet nem jogerős.”

Mind többen érzik már a saját bőrükön, hogy az ország hanyatlása, a gazdaság rohamos leépülése, széles néprétegek elnyomorodása a tendenciózus önsorsrontás eredménye. Magyarország több ezer lehetőséget kapott a sorstól a felemelkedésre, de jóformán egyiket sem használta ki. Évtizedeken át módszeresen tönkretettük a jobbnál jobb találmányainkat, csak azért, nehogy a feltalálónak is haszna legyen belőle. Még a világhírnevre szert tett Rubik-kocka által hozott kezdeti extraprofitot is a távol-keleti gyártók aratták le, mivel a magyar állam nem volt hajlandó a külföldi szabadalmaztatás néhány ezer dolláros költségét megelőlegezni. Így nekünk csak morzsák jutottak a haszonból. Utólag már csak a mások által „lerágott csontot” szerezhettük meg. Gyarlóságaink, az innovációval kapcsolatos negatív hozzáállásunk következménye a golyóstoll kálváriája is. Ebből az egész világon ismert és használt találmányból sem lett semmi hasznunk. Sokan még a valódi feltaláló nevét sem tudják. A Nők Lapja évekkal ezelőtt megjelent cikkéből azonban megismerhetjük:

A golyóstoll igaz története (golyóstollharc mindhalálíg)

1938 karácsonyán két magyar ember, egy irodaműszerész és egy újságíró Budapesten, a Japán kávéházban felosztották maguk között a világot. Az írásba foglalt egyesség szerint Goy Andor irodaműszerésze lett tizenegy európai ország, Bíró László újságíróé pedig Anglia és a tengerentúl. Az újságíró az egyesség megkötése után elhagyta az országot. Előbb Párizsba ment, majd Dél-Ameri-

kába, ahol BIROPEN-re keresztelt golyóstollal, na meg – „országai” jóvoltából mesés vagyokra tett szert. Az irodaműszerész Goy Andor ellenben idehaza maradt, és kilencvenöt éves koráig, vagyis egészen a haláláig pereskedett, majd teljes szegénységben meghalt. Holott ő volt az, aki a világon elsőként valóban működő golyóstollat készített.

– A férjem élete – mondja Goy Andor özvegye, Ferna asszony – különösen nehéz volt. Korán árvaságra jutott, négyévesen nem élt már sem az édesapja, sem az édesanyja. Az édesanyját egy tüdőgyulladás vitte el, ám előtte még férjhez ment, és ez a férfi olyan rendes volt, hogy amikor újból megnősült, a kisfiút elhozta a nagyszülőktől, és fölnevelte. Illetve csak szeretne volna, merthogy ő is meghalt. Így maradt a kisfiú egy idegen asszonyra, akit végül olyan nagyon megszeretett. Andor ügyes kezű és éles eszű volt, az evangélikus lelkész mondogatta is, taníttatni kell, ám a nevelőnőnek erre nem futotta. Aztán mégiscsak bejuttatták tanulónak egy irodagépműszerészhez. Abban az időben – figyelmeztet Ferna asszony – a finommechanika elit szakmának számított. Andor kitanulta, s első műhelyét egy udvari konyhában rendezte be. Javította az írógépeket, majd társult egy Kovalszky nevű műszerésszel, és lett egy írógépezetük. Szép és mutatós. Az emberek fehér köpenyben dolgoztak, ebédjüket az üzemi étkezdében költötték el, a munka végeztével pedig le is zuhanyozhattak. Az 1940-es évek Magyarországon mindez ugyancsak ritkaságszámba ment. A férjem üzemének hamarosan híre ment, és számos külföldi írógépgyár kérte arra, hogy itteni vezérképviselőtük ő vezesse. Hallott már a Wandererről? És a Continentalról? Mindegyik világcégnek Goy Andor lett a magyarországi vezérképviselője. Ennyit az előzményekről. Aztán jött a golyóstoll. A férjem 1947-ben indította el a nyomógombos golyóstollak gyártását. GOPEN volt a nevük. Ha akarja, mutatok magának ilyen tollat. Az első GOPEN tollak kicsit még otrombák, formátlanok voltak, mert kézzel esztergálták. De ez, amit most mutatok, már tökéletes példány, melyet a férjem nekem dedikált.

– FERNÁCSKA. Ez van belevésve.

– Így becézett, Fernácskának...

Tudja, a mi házasságunk ötvenöt éven át tartott, s amikor egy este, három évvel ezelőtt holtan találtam meg a fürdőszobában, úgy éreztem, megszakad a szívem.

– Ki volt az a Bíró László, akivel a férje felosztotta a világot?

– Bíró akkoriban szegény kis újságíró volt. Pénztelen, ám okos. Kiásott a Szabadalmi Hivatalból néhány lejárt golyóstolltalálmányt. Mert a golyóstollat már 1888-ban, 1901-ben, 1923-ban és 1924-ben is föltalálták.

– Hogyan lehet ennyiszor feltalálni ugyanazt a dolgot?

– Hát úgy, hogy egyik feltalált golyóstollal sem lehetett rendesen írni. Vagy összemaszatolták a papírt, vagy hamar beszáradtak. Nem volt megfelelő sem az írópaszta, sem pedig a szerkezet. Bíró kiutazott az egyik ilyen prágai feltalálóhoz, egy Klimes nevű mérnökhöz, és megvette tőle a találmányát. Úgy, hogy majd csak utólag, ha a terve bevált, akkor fizet neki. Bíró Lászlónak volt egy régi gyerekkori barátja. Ő szervezte meg a találkozót Bíró és a férjem között. Bíró beszélt a terveiről, a férjemnek pedig megtetszett az ötlet, hogy végre megszülessen a használható golyóstoll. Kiszelte a megoldást és a kísérleteket is maga finanszírozta. – 1938-at ír-

Goy Andor, a nyomógombos golyóstoll és a szedőírógép feltalálója

tunk. – Bíró és a férjem szerződést kötöttek, melynek értelmében a férjem kapott tizenegy európai országot, többek között Németországot, Svájcot, Görögországot..., ahol azontúl maga

értékesíthette a golyóstollakat. A magyarországi értékesítésből származó haszon kétharmada Goy Andort, egyharmada pedig Bíróé. Bíró aztán, félve a háborútól s a fasizmustól, Dél-Amerikában telepedett le. S míg Európában dúlt a háború, ő forgalomba hozta a Biropent.

- A magyar golyóstoll elnevezés a Goy szóból származik?
- Nem, ez csupán véletlen egyezés. Egyébként a férjem is megpróbálta eladni a golyóstoll gyártási jogát. Még a háború előtt Németországba utazott, s az egyik müncheni céggel megállapodást kötött. A német gyár 1939 közepén, elsőként a világon, megkezdte a STRATOS névre keresztelt golyóstoll sorozatgyártását. Aztán jött a háború, s még véget sem ért, amikor Amerikából, Bíró vállalkozásai nyomán megérkeztek az újabb típusok. A férjem írógépüzeme a Nádor utcában volt. Közel száz munkást foglalkoztatott, az alkatrészek gyártására pedig olyan hatalmas volt, hogy bennük motorbiciklizni is lehetett. Aztán egy nap jöttek az államosítók. Mondták, vegye a kalapját, mert az üzem máától fogva az államé. A férjem rosszul lett, holtra vált.
- Hogyhogy nem hagyták itt akkor az országot?
- Ennek én vagyok az oka.
- Ön, aki osztrák származású?
- Annyira ragaszkodtam a magyar hazámhoz. Meg aztán egyszer már váltottam hazát, és a három gyermekünk még picike volt. Maradtunk, amit aztán később sokszor megbántam, mert olyan sok megaláztatásban lett részünk. Ugyanis megbélyegeztek minket, a férjemet kapitalistának hívták. Hiába bizonygattuk, hogy Goy Andor mindent a saját két kezével és az eszével csinált meg.
- Mihez kezdtek az államosítás után?
- Annak örültünk, hogy együtt lehetünk, és egészségesek vagyunk. A férjem akkor már egy másik nagy találmányán dolgozott, egy különleges nyomdai szedőírógépen. A gép a szovjeteknek is megtetszett, legyártattak a férjemmel egy teljes szériát, aztán meg ott maradt megint, állás nélkül. S mivel egyéb munkához nem juthattunk, az egyik barátunk jóvoltából egy pincében ágyterítőt festettünk. Olyan sokáig, hogy azt már el is akarom felejteni. Akkor jött az Írószerkészítő KTSZ, mely megbízta a férjemet, menjen ki Németországba, s ott vásárolja meg azt a gépsort, amellyel golyóstollakat lehet gyártani. A férjem az Írószerkészítő KTSZ egyik

részlegvezetője lett, egészen kicsike fizetésért. Kötöttek vele ugyanis egy szerződést, melynek értelmében minden egyes golyóstoll után meghatározott százaléku licencdíj illeti meg. Soha nem kapta meg. Állítólag azért, mert ehhez a felsőbb szervek nem járultak hozzá. Holott a szerződés megkötetett, láthatja, itt van. Szerződések?! A férjem egyetlen országból sem kapott szabadalmi díjat. Talán, mert hosszú ideig ki sem mehetett az országból, s mire megtehettem addig a Bíró-féle vállalatok mindenütt, minden nagy írószergyártónál behajtották a licencdíjakat. Sok igazságtalanság történt, amibe a férjem nem tudott belenyugodni. Egyik pert indította a másik után. Azt hitte, igaza nyilvánvaló, ám mindannyiszor csalódnia kellett. A legnagyobb csapást a nürnbergi nemzetközi per hozta. A férjem a magyar találmányokat értékesítő Licencia Vállalat jogi támogatásával pert indított a Bíró AG ellen. A per közel hét éven át tartott, s végül a Licencia vesztett. Egyesek szerint azért, mert a felperes a szocialista magyar állam volt. Mondogatták is a férjemnek, ha ő maga lett volna a felperes, akkor már évekkel ezelőtt, számára kedvező ítélettel dőlhetett volna el a per.

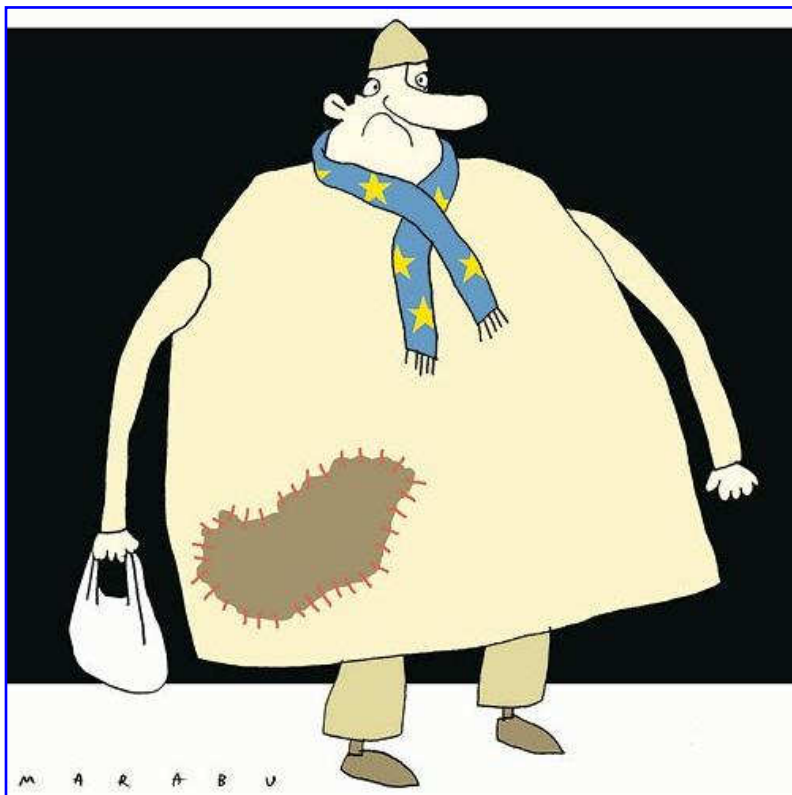
- Miért nem próbálkoznak újabb perrel?
- A férjem egész életében ezt tette. Még a halála után is jött olyan bírósági papír, hogy perköltség címén fizessenek be kétezer forintot. Akkor aztán leállítottam mindent. Pedig a férjem az Írószergyártó KTSZ jogutódját, az ICO-t is perelni akarta. De én azt mondom, ennyi év után el kell fogadni a kisemmiszést – a nyugalomért.

Az ember annak fizet, akinek muszáj

- Goy Andor golyóstolla volt az első olyan toll, melyet sorozatban lehetett gyártani – mondja Gáspár István, az ICO Rt. elnöke, műszaki igazgatója. GOPEN névvel került forgalomba, s gyakorlatilag ugyanazon az elven működött, mint a mai golyóstoll, vagyis a festéket a tartályból egy golyócska hozta előre. Goy Andor az ICO elődjében, az Írószerkészítő KTSZ-ben fejlesztgette tovább a tollait. Addigra persze a világon már sokféle gyártottak Bíró László jóvoltából golyóstollat. És való igaz, ezek az írószergyárak mindig Bírónak fizették a licencdíjakat, és soha sem Goy Andornak. A dologban számomra az a legérdekesebb, hogy a Bíró-féle szabadalmi kötelezettségek nem vonatkoztak Magyarországra. Az ICO elődje például anélkül gyárthatta a golyóstollakat, hogy azért fizetnie kellett volna Bírónak. Valahol tehát elismerték az öreg Goy igazságát. És dacára az elveszített nemzetközi pernek, számos nyugati gyár úgy bánt vele, mint a golyóstoll igazi feltalálójával. Erről tanúskodnak a hozzá érkezett levelek, a róla szóló külföldön megjelent cikkek. Mindezek ellenére az Írószerkészítő KTSZ-ben kimondhatatlanul alacsony fizetésért ült egy sötét lyukban, és reszelgette a következő típusú tollát. Aztán nyugdíjba ment.
- Ha mindaz, amit az előbb elmondott, köztudott volt, akkor miért nem honorálták Goy Andort? És miért nem lehet legalább utólag elismerni az érdemeit?
- Valóban csak apróságokat tettünk azzal, hogy a gyár a saját halottjának tekintette, és eltemettette, özvegyének pedig, aki szintén nálunk dolgozott meő-vezetőként, extra segélyeket juttattunk. Az igazság az, hogy Goy Andort két okból nem honoráltuk. Egyrészt, mert ha a legkisebb jelét is mutattuk volna annak, hogy az igényeit jogosnak tartjuk, akkor azonnali hatállyal akár többmilliárdos kártérítést jelentett volna be. Írt is egy-két olyan jellegű levelet, melyben arra célzott, hogy jogait kénytelen lesz peres úton érvényesíteni, visszamenőleg is. Igazából rémségesen tartottunk attól, hogy elkezd a pert. Az öreg Goy egyszerűen nem tudta megemészteni, hogy a golyóstollat a fél világon BIROPEN-nek hívják s nem GOPEN-nek.
- És mi a másik ok, amiért az Írószerkészítő, illetve annak jogutódja, az ICO nem fizetett?
- Nézze, a világon oly sok mindent feltaláltak. Mégsem keressük meg mindennek a kitalálóját. Az ember ugyanis csak annak fizet, akinek muszáj!

Az ősgolyóstoll:

Kenjük be vékonyan egy golyót vagy egy pingponglabdát grafitporral, esetleg korommal és gurítsuk végig a papíron. A golyó szép egyenletes nyomot hagy, hiszen elvileg mindig egyetlen ponton érinti a papírt. A gördülő golyó alkalmazása az írófesték hordozójaként olyan, akár Kolumbusz tojása. Előnye, hogy egyenletes vonalvastagsággal ír akkor is, ha erőteljesen rányomjuk a papírra. Az ötlet egy Baum nevű feltaláló agyában született meg először. A feltaláló 1910-ben szabadalmat is kapott az ősgolyóstollra. A festékeloszlás azonban nem volt egyenletes, az ötlet elsőre megbukott... A használható golyóstoll műszakilag fontos alkatrészei, az írócsúcs és a kapilláris festéktartály Goy Andor elgondolásai alapján születtek meg.

január 13. (11. oldal – részlet)

Scipiades Erzsébet

Általános a vélekedés: Magyarország ma rossz ország. Jó szerencséjével nem élt, lehetőségeit kihagyta, útját tévesztette, önnön dugájába dőlt, vesztébe sétált. Megkeseredett, besavanyodott, megromlott, bezápult. Lopás vagy rablás, butaság vagy hazugság, gyávaság vagy erőszak, sunyítás vagy cinizmus, bunkóság vagy velőig való szétrohadtság – ez a választék ma itt. Bajos ezzel a vélekedéssel vitázni. Lehet, de bajos. Legalábbis akkor, ha az ember tévét néz, újságot olvas vagy a pesti utcára kilépve az első hajléktalanon átbukik. Minden zavaros, hökkentő, borzalmas. Ez lenne ma Magyarország?

Bächer Iván – Népszabadság, 2008.

Részlet Ady Endre: Nekünk Mohács kell című verséből:

Ha van Isten, ne könyörüljön rajta;
Veréshez szokott fajta.
Ha van Isten, meg ne sajnáljon engem;
Én magyarnak születtem.
Szent galambja nehogy zöld ágat hozzon;
Üssön csak, ostorozzon.
Ha van Isten;
Földtől a fényes égig;
Rángasson minket végig.
Ne legyen egy félpercnyi békességünk;
Mert akkor végünk, végünk.

Nem jött el „a mi országunk”, még a Mindenhatóé sem. Ő hetedízigen büntet egykori bűneinkért, melyeket magunknak sem vallottunk meg, de leginkább azért, hogy azt hittük: hamis, öncsaló identitásunkat eladhatjuk gyermekeinknek, unokáinknak, a jövő nemzedékeknek. Összedőlt, ránk dőlt a régi világ, s csak most kezdjük megszenvedni, hogy eddig semmit sem tettünk a megismerésért. Mintha egyre gyorsuló körhintában érnék minket az újabb és újabb pörölycsapások, s nem látni a menet végét. Ezt már nem lehet visszafordítani, jóvátenni: megmérítettünk, s könnyűnek találtattunk.

Törvényszerűen történik, ami történik. Ne csodálkozzunk azon, hogy a sors beletörli az orrunkat a saját piszkunkba. Hozzánk már a katasztrófaturisták is röhögni járnak.
Varga László – Népszabadság, 2006. február 13. (13. oldal - részlet)

Jelenlegi helyzetünk azért is érthetetlen, mert ránk nem ilyen élet várt. A Teremtő egészen más sorsot szánt nekünk. De mi nem élünk a lehetőséggel. Kizárólag mi tehetünk arról, hogy ide juttunk. Nekünk a nyomor, az értelmetlen szenvedés és a pusztulás kell.

A nepáli papok 2005-ben kijelentették, hogy most „vajúdik a Föld és a Kárpát-medencében szüli a jövőt.” A nepáli Fehér Királyi Kolostor vezetője magyarországi tartózkodása idején így szólt a magyarokhoz:

„Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre, magyarságukra. Mi biztosan tudjuk, hogy a világ szellemi, lelki és spirituális megújítása az önök országából fog elindulni. A világ szív csakrája Magyarországon, a Pilis hegységben található. Ez a spirituális megújítás már megindult önöknél!”

Olaszország szentje, Pio Atya ezt nyilatkozta rólunk:

„Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!”

De nem csak Magyarországra, hanem egész Európára jellemző a tespedés, a tehetetlenkedés. Az Európai Unió egyre lejjebb csúszik a világ legfejlettebb régióinak listáján. A bürokrácia, a szemelenczős, beszűkült gondolkodásmód minden téren lefékezi a haladást, lehetetlenné teszi a felettünk tornyosuló vészfelhők szétoszlatását. A figyelmeztetések uniós szinten is süket fülekre találnak:

Szinte jelentéktelen, majdhogynem marginális dologról lesz itt szó. Semmi magyarvizslás-kormánypropaganda sárdobálás és árokásás. Most arról sem kívánok szólni, hogy durvul a kampány, vagy az ellenzék által beígért hetvenkilencedik havi nyugdíjról, az egykulcsos, 0,1 százalékos adóról, de még arról sem, hogy „Görög Zita feje beszorult Caramel nagybögőjébe”. Különben is cudar hideg van, és az oroszok mindjárt elzárják a gázt.

Egy Jacques Chirac nevű emberről lesz szó, a francia elnökről, akire ebben a minőségében sem figyel senki. Persze ez nagy baja is szegénynek, de alighanem minden franciának. A francia elnök múlt hétfőn szenzációs bejelentést tett, bele is remegett a világsajtó. Azt mondta, hogy neki elege van az angolszász kulturális hegemoniából, ezért elhatározta, hogy rengeteg állami milliárdokkal támogatja az úgynevezett Quaero⁷⁶ projektet, a nagy európai internetes kereső kifejlesztését. A Quaero a szemét, globalista, angolszászhegemon, kultúrimerialista amerikai Google és Yahoo értékelt, kulturálisan sokszínű, kedves humanista versenytársa lesz majd, ha kifejlesztik egyszer, amire egyébként nem kötnék nagy összegű fogadásokat. Chirac azt is mondta még, hogy „A technológiai felsőbbrendűségért folytatott harc résztvevői vagyunk. Franciaországban, Európában a hatalmunk forog kockán.” Meg hogy: „A kultúra nem árucikk, és nem hagyhatjuk rá a piac vak erőire.” Aztán: „Rendületlenül meg kell védenünk a világ kulturális változatosságát az uniformitásban leleselkedő veszélyektől.” Mindezt a vágyott nagy európai kereső kapcsán.

A korrektség kedvéért meg kell vallanom, hogy kissé frankofób vagyok, de hát ezzel nem vagyok egyedül, mert a jó frankok Rákóczi óta valahogy nem találják velünk a hangot, vagy mi nem találjuk velük, mindegy is. Meg a franciák mostanában kezdenek úgy viselkedni, mint egy, ütődött kis kelet-európai nép, amilyenek mi magunk is vagyunk. Folyton a letűnt nemzeti nagyságukról siránkoznak, és szeretik nagy hatalomnak képzelni magukat. Közben egyre paranoiásabbak, rosszkedvűek, és csúsznak lefelé a FIFA-ranglistán. És mi – bár magunk is hasonló beállítottságú nép vagyunk – nem szeretjük az ilyen siránkozó nemzeteket. Pedig itt Kelet-Európában sok ilyen nép van, talán ezért sem szeretik egymást. Persze a franciák esetében azért máshogyan fest a kecskebékás pöffeszkedés, hiszen ők még évszázadokon át tényleg élnemzete voltak Európának és a világnak, és még atombombájuk is van. Amikor egy francia az angolszász kultúrimerializmusról siránkozik, akkor a magunkfajta kelet-európai népfő ajkán átfut egy könnyű mosoly, mert hogy a franciáknál jobban senki sincs meggyőződve saját kulturális felsőbbrendűségéről.

De nem ezeken akarok lovagolni, hanem egész máson. Sokkal inkább érdekesnek tűnik, hogy milyen mentális állapotban van az az Európa, amelynek egyik vezető politikusa ennyire nem képes érzékelni mindazt, ami körülötte, a világban, a világ gazdaságban történik. Persze a helyzet annyira szövevényes, hogy józan ésszel fel sem fogható. És ebben talán nekünk is szerepünk van. Létezik az az itthon jól ismert, keserűen és egyben ironikusan hangzó, de egyáltalán nem irreális elmélet, amely szerint, ha mi magyarok csatlakozunk vagy más módon részévé válunk valamely szövetségnek, tömbnek, csoportnak, az szinte biztosan bukik. És valóban. Az Európai Unió 20 éve még a világ legerősebb gazdasági övezete volt, ma pedig saját bürokráciájába fúló, tehetetlen, béna szörnyeteg, amelytől fényévekre húz el nemcsak az Egyesült Államok, hanem már Kelet-Ázsia is⁷⁷.

A Yahoo és a Google nem az angolszász kultúrimerializmus jelképe (legföljebb csak Chirac paranoid és torz képzeletében), hanem a működő, innovatív, lendületes gazdaság szimbóluma. Amelyhez hasonlót Európa képtelen volt teremteni. Helyette nagyszerű agrártámogatási rendszereket tart fenn például, és épp a derék franciák nem engednek belőle, miközben egy-egy élelmesebb francia agrár vállalkozó évente fölmarkolhat annyi támogatást a semmiért, amennyiből egy közepes

⁷⁶ kvájjro

⁷⁷ 2005-ben az amerikai gazdaság növekedése az Európai Uniósnak a kétszerese, a kínai gazdaságé pedig ötszöröse volt.

magyar falu is vígan eléldéglene. Amikor Chirac nagyszabású terveit gargalizálja elő, a Szilícium-völgyben valószínűleg rengenek az irodaházak a röhögéstől. De még talán Sanghajban is fogják a hasukat. A EU egyre inkább észrevehető a világgazdaság leggyorsabban fejlődő területein. Az információtechnológiában látványos elmaradást produkál évről évre, és ebben a franciák abszolút élen járnak, semmihez sem tudtak hozzászólni évtizedek óta. (A frankofókok szerint Napóleon óta nem tudnak hozzászólni semmihez.) A hat éve indított nagy EU-program, a lisszaboni terv csúfos kudarc. Nemhogy nem sikerült Európát a legversenyképesebb, az információs technológiákban élenjáró gazdasággá tenni, de a lemaradás egyre nagyobb.

A mélyen lenézett amerikai kultúra pedig egymás után termeli ki az olyan figurákat, mint amilyen a két Stanfordinból szalajtott PhD-s, Sergey Brin⁷⁸ és Larry Page⁷⁹ volt 1996-ban, amikor kitalálták, hogy írnak egy olyan internetes keresőprogramot, amely aszerint rangsorolja a weboldalakat, hogy hány link mutat rájuk. (Képzeljék el, ahogy a két gonosz kis kulturimperialista ördögi terveket szövögetve, mécsvilágnál kódolt a pókhálós kaliforniai garázsban, és a világalomról álmodott.) A Google kereső két-három év alatt megverte valamennyi konkurensét. Page-ék 1998-ban százezer dollár tőkével vállalatot alapítottak, és 2006. január 24-én a Google Inc. tőzsdei értéke 131 milliárd dollár volt, tehát alig marad el néhány milliárddal Magyarország éves nemzeti össztermékétől. (Mellesleg ennek az összegnek évente nagyjából a hatodát szórja ki az EU agrártámogatásokra.)

A Quaeróból meg nyilván nem lesz semmi, mint ahogy a lisszaboni programból sem lett. Jacques Chirac nem versenyképes a stanfordi PhD-kkel, pláne nem a harvardi kiugrottakkal⁸⁰. Egyébként Page és Brin egyik nagy ötlete az volt, hogy 1996-ban egymással együttműködő, az ingyenes Linux operációs rendszert futtató, olcsó gépekre konstruálta a keresőt. A Linuxot pedig bizonyos Linus Torvalds finn (illetve finnországi svéd) programozó kreálta néhány tízezer együttműködő haverjával. Nagyjából ő volt az utolsó európai, aki tényező tudott lenni a nemzetközi információtechnológiai bizniszben. Mellesleg már régóta Amerikában dolgozik.

Uj Péter – Népszabadság, 2006. január 25. (5. oldal)

- Mennyi idő kell, hogy átérj a túlsó partra? – kérdezte egy magányos utas a révésztől, ahogy a vízen haladtak.
- Talán fél óra, de lehet, hogy kicsivel több, vagy kevesebb. A szélről és az áramlástól függ. Mindent megteszek, hogy mielőbb áttérjünk, tekintettel a közelgő viharra – mondta a csónakos, aki először vonakodott útnak indulni.
- No, csak siess! – mondta az utas, egy nagy hírű bölcs, aki ragaszkodott ahhoz, hogy átkeljenek, hiszen a földesúrhoz volt hivatalos. Am nem volt szokása a csendes utazás, szeretett beszélni. Mindig körülvette őt néhány tanítványa vagy hódolója, akiknek a filozófia téziseiről tartott előadást.
- Ismered a szent iratokat, csónakos? – kérdezte a bölcs, megtörve az unalmas csendet.
- Hogy ismerem-e uram? Hiszen olyan tudatlan vagyok, akár a csónakom!
- Azt látom! No és mi a véleményed a szolipszizmusról?
- Semmi, uram, még nem is hallottam róla.
- Gondolhattam volna! Filozófiai ismeretek híján értelmetlenül telt el a fél életed!
- Egyetértetek, uram. Mi, tanulatlan emberek nagyon szerencsétlenek vagyunk – mondta a csónakos.

Épp a folyó közepénél jártak.

- Hallottál már valamit a logikatudományról, az üdvtanról vagy...?

Egyszerre heves forgószél kerekedett, és zuhogni kezdett az eső. A szél a révész minden erőfeszítése ellenére csak úgy cibálta a ladikot.

⁷⁸ sergej brin

⁷⁹ leri pédzs

⁸⁰ Itt főként Bill Gatesre, a Microsoft alapítójára utal a szerző.

– De uram, hadd kérdezzek most én valamit! – szólt a csónakos. – Tudsz-e úszni.

– Nem én! No akkor uram, értelmetlenül telt el az egész életed! – válaszolt a révész. A legcsekélyebb irónia sem volt a hangjában, annál nagyobb aggodalom.

A következő pillanatban a csónak felborult. A révész erős karcsapásokkal partra vergődött, míg a bölcs nagyszerű filozófiai műveltségével együtt eltűnt a felkorbácsolt habokban. Tanulság: A tudás jó dolog, de önmagában nem sokat ér. Ha nem párosul gyakorlati ismeretekkel, nem képes átvinni bennünket a biztonságos túlpartra, a realitás szilárd talajára.

Kitartás, állhatatosság terén példát vehetnénk az állatvilágtól:

Élt egyszer Indiában egy jógatanítvány, aki a szabadban, egy fa alatt gyakorolt. Eközben mind bizonytalanabbá vált, türelme kezdte elhagyni, mert úgy érezte, hogy képtelen elérni a célját. Éppen arra gondolt, hogy abbahagyja a további gyakorlást, amikor meglátott a fa törzsén egy pici hangyát. Egy óriási rizsszemet vonszolt magával, és azon igyekezett, hogy feljusson vele a fán levő hangyabolyhoz. Úgy 1 méter magasságban azonban elejtette a magot. Rögtön lemászott érte, és újra elindult felfelé. Ez a baleset többször is megisméltődött, de a kis hangya nem csüggedt. Fáradhatatlanul újra kezdte a felkapaszkodást, míg végül elérte célját. A jógatanítvány ekkor elszégyellte magát, és mondta magában: Ez a kis állatka megtanított arra, hogy soha ne adjam fel a küzdelmet – és újra gyakorolni kezdett.

Egy nap a paraszt szamara beesett egy kiszáradt kútba. Az állat órákon át szánalmasan bőgött, miközben a paraszt azon töprengett mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg, és a kutat úgyis ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott, és elkezdtek földet hányni a kútba. A szamar látva, hogy mi történik, először rémisztően üvöltött. Aztán mindenki csodálatára, megnyugodott. Kis idő múlva a paraszt lenézett a kútba. Meglepetten látta, hogy minden lapátnyi föld után a szamara valami csodálatosat csinál: lerázza magáról a földet, és egy lépéssel följebb mászik. Ahogy a paraszt és szomszédai tovább lapátolták a földet a szamárra, az lerázta magáról, és egyre följebb mászott. Hamarosan mindenki elámult, ahogy a szamar átlépett a kút peremén, és boldogan elsétált...

Az élet mindenfajta szemetet és földet fog rád lapátolni. A kútból kimászás trükkje, hogy lerázd magadról, és tegyél egy lépést! Minden probléma csak egy lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, nem állsz meg! Rázd meg magad, és lépj egyet... Egyre feljebb!

B. M. – T. Elixír, 2006. január, (78. oldal)

Fejlődésünk buktatói

Vajon mit követhetett el ez a kifinomult hölgy az előző életében, hogy a mi világunkba küldték bűnhődni. Túlságosan beképzelt, öntelt, rátarti szívtipró volt? Vagy ez egy önként vállalt teher? A karma közreműködésével kényszeríti rá magát egy lecke megtanulására? Ebben az életében azt kell megtanulnia, hogy a szépség nem maradandó érték, hanem csak egy állapot, és birtokosa könnyen visszataszítóvá válhat. Amíg a lélek értékei örökké megmaradnak, a testi értékek mulandóak, és egy pillanat alatt megszűnhetnek. A sors most olyan helyzetet teremtett számára, amelyben mindkét állapotot egyszerre megtapasztalhatja. A két ellentétes élmény közötti váltás állandóan bekövetkezik attól függően, hogy éppen melyik arcát fordítja a világ felé. Ha ismernénk embertársaink múltját, előző ételeit, sok mindenre fény derülne. Önmagunk számára is világossá válna sorsunk indítéka. Rájönnénk, hogy jelenlegi helyzetünk nem a vak véletlen műve, hanem egy felsőbbrendű döntés következménye, amelyet bármennyire nehéz elviselni, a mi érdekünket, lelki fejlődésünket szolgálja.

„Olyan szép volt, mint egy antik római szobor. Törzshelyemen, ebben a vitorlás hajót mintázó debreceni étteremben ez a nő annyira szokatlan látvány volt a túlvilági, sellői vonásaival, hogy nem

tudtam levenni róla a szememet. A pultnál ült, teát ivott és egy könyvet olvasott. Úgy éreztem magam, mintha a világszép Catherine Deneuve mellett ülnek. Arra gondoltam, hogy ez a nő biztosan francia. Csak francia lehet! S talán színésznő. Valószínűleg egy filmet forgatnak errefelé, és abban játszik. Biztosan főszerepet játszik egy szerelmes filmben. De arról tudnék, ha egy filmet forgatnának a környéken. Oldalról láttam, így nem volt nehéz elképzelnem a profilját egy pénzérmén. Természetesen francia érmére gondoltam, hiszen náluk hagyománya van a szabadságot és Franciaországot megjelenítő fiatal nők ábrázolásának a pénzekben. Nem is lepődtem volna meg rajta, ha ezt a királynői arcot évek múlva egy bankjegyen látnám viszont.

Kissé előredőltem, és a könyvborítón próbáltam kisilabizálni a szavakat. Meglepődve láttam, hogy a könyv, amelyet a nő olvas, magyar nyelvű. Felismertem a kiadó emblémáját a borítón. Az istennő magyar. De mit keres itt? Én szinte minden este itt vagyok, és ha ez a nő idevalósi lenne, kétségtelenül láttam volna már. Ki lehet ez? S hogyan ülhet ebben az étteremben olyan lustán, kényelmesen és idevalósian, mintha évek óta ide járna? Aztán eszembe jutott, hogy az egyetemen csak nemrég kezdődött az új szemeszter. Lehet, hogy most iratkozott be. De ő annál idősebb, hogy gólya legyen. Talán huszonnyolc éves lehet. Észre sem vettem: percek óta bámulom. Amikor finom, elegáns mozdulatokkal megkavarta a teáját, és közben felnézett, a tekintete egy pillanatra az enyémben fúródott. Megbabonázva bámultam ezt az istennői arcot.

Újra a könyv fölé hajolt, de valószínűleg megérezte, hogy figyelem, mert újra felnézett. Már-már kinyögtem egy köszönésfélét, de ő megelőzött: egyszerre csak az egész testével felém fordult, és egyenesen a szemembe nézett. Akkor láttam meg azt a szörnyű foltot az arca bal felén. Májfolt. Azt hiszem, így hívják. Tenyéryni darabon vörösésbarnás folt éktelenkedett az istennő arcának bal felén, föl egészen a homlokáig. Csak az óriási, gyönyörű, kék szeme csillogott ki belőle.

– Akar tőlem valamit, hogy így bámul? – kérdezte. Lángvörös lettem.

– Ööö, nem egészen – nyögtem. Elmosolyodott.

– Azt akarja mondani, hogy nem egészen akar? Csak félig?

De nem várta meg, hogy válaszoljak. Mint akit nem érhet meglepetés, mert előre tudja már, hogy mit fog mondani a másik, mosolyogva visszafordult, és finom, elegáns mozdulatokkal megkavarta a teáját.”

Kácsor Zsolt – Népszabadság, 2004. október 7. (7. oldal)

Azt szokták mondani, hogy „a kutya is a jó dolgában veszik meg”. Akinek jól megy dolga otthon, ne várjon még jobbat külföldön:

Hogy a felnőtt ember felelős a döntéseiért, régi mondás. Az, hogy egy házaspár minden tekintetben felel életre hívott gyermekei sorsáért, talán még ennél is nagyobb igazság. És szoktak olyanokat is mondani az emberek, hogy mindenki a maga szerencséjének kovácsa. Ám, hogy a kapott, vagy valahogy megszerzett szerencséjével miként kufárkodik, az a józan ítélőképességére, belátására van bízva. Aki az alábbiakban sorsáról mesél, évek óta büntudattal él, de mint mondja, soha nem adhatja fel. Az albérleti szoba beillene egy szerzetesi cellának. Ülünk Erzsivel a kopott bútorok között, köröttünk a földön ruhakupacok, tisztán és rendben. A másfél négyzetméternyi konyhából paprikás krumpli illata száll felénk.

– Diákszerelem, érettségi, háromszáz fős esküvő, ajándékba kapott két szobás lakás, autó, és mindez 1980-ban. Olyan volt az indulás, mint a mese. A szülők mindkét ágon kimeríthetetlen segítségforrásnak tűntek. Egy évvel később megérkezett az első unoka, Márti, aki teljesen megbolondította őket. Eladták a telkeiket, mi pedig, hogy gondunk ne akadjon, megkaptuk a pénzt. Jól jött, ugyanis Andris, a férjem két butikról ábrándozott. Nemsokára meglett a másik is: férfi és női cuccok, kiegészítők, táskák, övek; szíjak, tárcák; nyakkendők, néhány alkalmazott. Dőlt a pénz, mi meg éltünk és szaporodtunk! Férjem álma a szülők jóvoltából valóság lett. Újabb egy év múlva megérkezett Rita, majd két évre rá Nórika. Gazdagok lettünk a szó minden értelmében. Egészséges gyerekek, tomboló szerelem, nagyobb lakás, új autók, minden, ami kell a boldogsághoz. Ám az álmok

tovább szövődtek – sorolja szemében mosollyal, de a keze remeg, ahogy a kávé tölti. Nézem kérges, munkától eldurvult ujjait, és lelkemben értetlenkedem.

– Bulik, más körökből való új barátok, utazás, bálozás, minden volt. A gyerekek nem okoztak gondot, hiszen a nagyik sorban álltak, hogy segíthessenek. Aztán egy éjjel Andris arról suttogott nekem, hogy unja az egészet; többre, jobbra, de leginkább másra vágyik. Azt kérte, adjunk el mindent, hagyjuk el az országot; és én, a szerelmes asszony rábólintottam. Két hét tervezgetés után végleg döntöttünk. Úgy adtunk túl az üzleteken, a lakáson, az én autómon és a nyaralón, hogy senki sem sejtett semmit. Gyorsan és csendesen intéztünk mindent. A pénzt valutára váltottak, útra készek voltunk. Napokig búcsúleveleket körmöltem, aztán egy hétvégén bepakoltunk a férjem kocsijába, és meg sem álltunk Németországig. – Erzsi szeme mintha könnyes volna, miközben ki tudja, hányadik cigarettáját gyújtja.

– Márti öt-, Rita négy-, Nórika kétéves volt, amikor felkerekedtünk. Könnyen ment minden, a férjem anyai nagybátyja Németországból származott, így sikerült elintézni, hogy maradassunk, no és persze közrejátszott az is, hogy rengeteg pénz dagasztotta a zsebünket. Kinti ismerősök segítségével lakást béreltünk, Andris intézte a papírokat. Két hónap múlva megvettünk egy éttermet, amire ezreket költöttük márkában, és gyönyörűen berendeztük. Mire kinyitottunk meglett a zenekarunk meg az alkalmazottaink, viszont vészesen fogyni kezdett a pénzünk. Az üzemelés második hónapjában kölcsönt kellett felvenni, amit megtehettünk, hiszen ott volt garanciának az ingatlan. András rengeteget dolgozott, állandóan fáradtnak, álomkórosnak láttam. Döntöttem, kell valaki a gyerekek mellé, és én is segítek neki, dolgozni fogok. Kicsit tiltakozott, aztán hagyta. Két évvel azután, hogy elhagytuk Magyarországot, olyanná lett az anyagi helyzetünk amilyennek soha nem tudtam volna elképzelni. Szinte lenullázódtunk. Pedig keményen, reggeltől késő éjszakáig dolgoztunk, a lányokat voltaképpen csak álmukban láttuk.

Távozásunk felfedezése után itthon mindenki kiborult. Az anyám és az anyósom zokogtak az idegösszeomlás szélén álltak. Az apák káromkodtak; őrjöngtek. Elhallgat. Az az érzésem, sírni fog, de nem, Erzsi erős.

– Kiborultam, bántam a döntésünket, de akkor már nem volt visszaút, felégettünk mindent magunk mögött. Akkoriban még javában dúlt a kommunizmus Magyarországon, és a disszidálás súlyos bűncselekménynek számított. Aki visszatért, arra többévi börtönbüntetés várt. Olyan örült bűntudatom lett a gyerekeim miatt, hogy hetek alatt csontra-bőrrre fogytam, Az üzlet veszteséges volt, pedig nagy adag ételeket adtunk abban a reményben, hogy ez többeket becsalogat. De nem, rohamosan haladtunk a teljes csőd felé. Az idegeink kezdték felmondani a szolgálatot, nem volt időnk egymásra, mind ritkábban szeretkeztünk. Egy cél lebegett előttünk, menteni a menthetőt. A hónapok, az évek közben teltek. Egy nap be kellett állnom mosogatni, mert az oda beosztott lány elvágta a kezét. Délután valamiért be akartam ugrani a raktárba, amikor rajtakaptam a férjemet és ezt a lányt. Döbbenet volt. Ott, a ládák tetején ölelkeztek, már túl az aktuson. Nyeltem egy nagyot, és csak annyit kérdeztem: összevarrták a kezét? – majd rájuk csaptam az ajtót. Attól a naptól kezdve zsugorodtam. A csalódás, a kudarc, a testem változásai, a két iskolás és az ovis gyerek, a nyomasztó mentési akciók, a kölcsönök mind rám telepedtek. Inni kezdtem – mondja büntudattal.

– Andrissal nem beszéltek át a futó szerelmet, bár tudtam, hogy nincs vége. Tény, hogy többé nem közeledett, nem bújt hozzám, nem próbált vigasztalni. Szinte egyik napról a másikra hült ki a kapcsolatunk. Csak a legszükségesebbekről beszéltek, együtt étkeztek, és egy szobában aludtak. Olykor néhány órát a gyerekekkel töltöttünk, mintha minden rendben volna. – Márti és Rita remekül tanult, már jól beszéltek németül és angolul. Közben a kicsi Nóri is cseperedett, bár ő nem tűnt ki a tanulmányaival. A két nagylány érzékelte, hogy köztünk zűrök vannak, de kérdéseiket mindig elhárítottam. Nem akartam az apjukra rosszat mondani, nem mertem őszinte lenni, és bevallani, hogy mennyi jólétet adtunk fel csupán azért, mert fiatalon győzedelmeskedett rajtunk a kalandvágy. És nem beszéltem azért sem, mert az otthon maradt szülők semmit sem sejtettek. Ha tehették, meglátogattak bennünket, de az a néhány hét sírással-rívással telt, meg vádaskodással. Hamar rájöttek ugyanis, hogy mi a helyzet. Aztán csak úgy záporoztak ránk a szemrehányások, hogy mi milyen hülye, meggondolatlan barmok vagyunk, és hogy magunknak kerestük a bajt, meg a nyomort. Nekik meg ráment a vagyonuk, és az egészségük is. Ezek után megérti, hogy miért titkolóztam olyan soká-

ig az anyósom, sőt a saját anyám előtt is, miért nem mertem elmondani semmit. Később, ahogy enyhült a politikai helyzet, a lányok nyaranta hazajártak Magyarországra, és mind gyakrabban fordult elő, hogy kedvetlenül tértek vissza. Ez az állapot több évig tartott, míg végül a férjem közölte: váljunk el, adjuk el, amink van, fizessük vissza a kölcsönöket, és ki-ki élje a maga életét. A gyerekeket természetesen nálad hagyom, zárta le.

1986 júliusában mentünk el, tele reménnyel, pénzzel, három kicsi gyerekkel, és a fenti kijelentés szinte napra pontosan tíz év múlva hangzott el. Próbáltam neki mondani valamit, de nem jött ki hang a számon, képtelen voltam megszólalni. Azt hittem megnémultam, örökre elment a hangom. Adris megijedt, orvoshoz rohant velem, ahol megállapították, hogy olyan mértékű idegkimerültségem van, ami már-már életveszélyes. Ez okozta az átmeneti hangvesztést. – Miközben figyelmesen hallgatom, látja rajtam a döbbenetet, aztán legyint, mint akinek minden mindegy, és folytatja.

– Három héttel később valamennyire felerősödve kijöttem a kórházból, és kértem Andrist, intézze az eladásokat. Előbb az étterem kelt el, majd a ház. Hagytam, hogy ismét az történjen, amit ő elképzelt, mert igazából akkor már semmi nem érdekelt. Azt hiszem, anyának sem voltam jó. Úgy látszik, anyám megérezte, hogy nagy a baj, mert megint kijött meglátogatni bennünket. Most már semmit nem akartunk titkolni. Elmondtuk, hogy válunk. Könyörgött, hogy ne ott, hanem itthon kezdjek új életet, térjek haza a gyerekekkel. Őrjöngött, Andrist lehordta mindennek. Szidta, átkozta a nő miatt, én meg védtem. Végül annyira összevesztünk, hogy becsomagolt és azonnal elhagyta a házunkat, amelynek árára az egyik bank már rátette a kezét, mivel nem voltunk képesek fizetni a tartozást. A teljes nincstelenség 1997 novemberében ért utol minket.

Az ingóságainkat is elvesztettük. Mindenünket lefoglalták, elvitték, csak néhány ékszerem maradt meg. Könnyen becsomagoltunk a lányokkal, a nagyanyám karkötőjének árából pedig megvettem a négy vonatjegyet. December tizedikén Andris kivitt a pályaudvarra. Aznap volt a negyvenegyedik születésnapja. Állt, integetett. Először láttam sírni. – fejezi be Erzsi. Amikor másnap reggel Budapestre érkeztek, régi hűséges barátnője, Éva várt rájuk. A decembert nála töltötték, aztán kivették ezt a parányi lakást havi huszonötezerért. Most ott él Erzsi. Onnan jár takarítani házakhoz, és ott vannak vele tizenégy, tizenhat és tizenhét éves lányai, akik tanulnak, délutánonként pedig – hogy legyen pénz ennivalóra – német- és angolórát adnak. Nem emlékeznek arra, hogyan élt a család Budapesten, tizenkét évvel ezelőtt.

Árvai Magdolna – Nők Lapja, 1998/25. szám, (27-29. oldalak)

Néhány évtizeddel ezelőtt egy amerikai turistacsoport ellátogatott egy kelet-ázsiai faluba, ahol az emberek rendkívül alacsony életszínvonalon éltek, de azért mindenkinek volt mit ennie, volt hol laknia, és mindenki tudott ruházkodni is. Amikor a turisták arról érdeklődtek, hogy hány szegény ember lakik a faluban, azt válaszolták:

– Náluk egyáltalán nincs szegény ember.

Húsz évvel később ismét ott járt egy csoport, és akkor már sok embernek volt fényképezőgépe, rádiója és kerékpárja, s egyre többen panaszkodtak arra, hogy mekkora a szegénység. A szegénység és a gazdagság ugyanis relatív fogalom. A modern ember nem akkor érzi magát szegénynek, ha nem jut hozzá az élete fenntartásához szükséges legfontosabb javakhoz, hanem akkor, ha nem tudja megvásárolni a legmodernebb digitális fényképezőgépet vagy plazmatévé.

El kell oszlatni néhány banális és elavult közhelyet. Például azt, hogy „a pénz nem boldogít”. Inkább így helyes: önmagában nem boldogít. „A magántulajdon lopás” nem más, mint egy felvilágosodáskori naivitás. „A pénz a kizsákmányolás eszköze, egy igazságos társadalomban nincs szükség a pénzre” szocialista utópia. Aki mondta, se gondolta komolyan. Marx is, Engels is dúsgazdag volt. „A pénz a sátán műve” ugyanez keresztény színezettel. „A pénz akadályozza a szellemi fejlődést.” – ezoterikus tévedés. A gazdagság nem kárhözatosabb a szegénységnél, ahogyan a szegénység sem üdvözítőbb a gazdagságnál. Közhely, de minden attól függ, hogyan szerezzük, miként éljük meg, és mire fordítjuk anyagi javainkat. Jó, ha tisztázunk magunkban két fogalmat. A bőség nem feltétlenül

azonos a gazdagsággal. És természetesen egyik sem csak anyagiakra vonatkozhat. Előbbi sokkal inkább egy belső, érzelmi állapot, amikor azt érezzük, mindig megkapjuk, amire szükségünk van, nem szűkölködünk.

Nyelvünk csodálatosan érzékelteti ezt a bő, bőség és a szűk, az ebből képezett szükség (szükség) vagy a régebbi kifejezés, az ín, ínség kettősségeivel. A bőség olyan többlet, amelyből másnak is tudunk adni, sőt szívesen adunk. Aki úgy ad, mintha a fogát húznák, bármilyen gazdag is, szűkölködő. A bőséget a természettől lehet megtanulni. Ez a Föld természetes állapota: minden megterem, amire szükség van, sőt fölös mennyiségben is a szűkösebb időkre, de nem arra, hogy valaki kisajátítsa. Mit értünk a gazdagságon? Bizonyos összeget a bankszámlánkon? Tárgyak, kincsek, vállalkozások stb. birtoklását? Egy olyan érzést, hogy többek vagyunk másnál, mert több mindenre van lehetőségünk, jogunk, mint másnak? Egyik sem a gazdagság. Ezek holt tények vagy képzelődések.

A gazdagság is egy tudatállapot, ahogyan a szegénység is az. A birtoklás tudata. Peter Koenig közgazdász-író szerint sok gazdag ember valójában szegény, sok pénzzel. Napjaink újgazdag-mentalitását nézve ez mélységesen igaz. Két kivétel van. Az egyik a született gazdag, mint például egy angol arisztokrata, akinek az úgynevezett transzgenerációs mintáiban, szinte a génjeiben van a bőség tudata. Ilyen sajnos nálunk nemigen található. A másik is ritka madár, aki az anyagi helyzetétől függetlenül képes a jólétet megélni, illetve a belső bőség tudatállapotát kifejleszteni. Ez már igazi spirituális fejlettséget, emelkedettséget feltételez.

Kövesi Péter – Elixír magazin, 2016. május (17. oldal)

Új ház, új ruhák, új autó, új karóra... rohan a világunk, az idő, a belső és a külső egyaránt. Mert mindig kell valami más, ami új, ami nem a megszokott, amitől boldogok lehetünk néhány napra, de legalább néhány órára... Sóvárgunk bizonyos dolgokért, tárgyakért, amitől valami olyat remélünk, ami nincs, magunk sem tudjuk talán, mi az. Elégedetlenek, frusztráltak vagyunk, mert másnak már van, nekem miért nincs, pedig megérdemlem, megdolgoztam érte, jár nekem is... és különben is, ha már ez se jut, akkor miért élek egyáltalán? Az életünk egy furcsa, kaleidoszkóp-szerű zűrzavar. Időnként valami dereng, talán ki is kristályosodik, de aztán már jön a következő kép, gondolat, és minden kezdődik előlről. Elrontjuk azt a képet is, ami szép lehetne, mert talán, sőt biztosan van még, ami sokkal szebb, már fordítjuk is tovább, hátha most jön be.

Észre sem vesszük, milyen álságos, csalóka az egész. Becsapjuk magunkat, másokat, az egész világot olyan hiú ábrándokkal, amik nincsenek, vagy úgy derengenek csak, mint a szomszédnak a sivatagi oázis. Mindig épp csak egy kicsit távolabb, de már mindjárt itt van... és mégsem. És közben azzal nem foglalkozunk, amivel leginkább kellene: magával az élettel. Próbálunk jók lenni, segíteni másokon, de többnyire csak gondolati szinten. Esetleg megosztunk valami hírt, hivatkozást és úgy gondoljuk, letudtuk kötelességünket, mi megtettük a magunkét. De álljunk meg egy gondolatra. Most itt az idő, lehetőség, hogy tényleg tegyünk valamit, magunkért, másokért.

figyelmesen ezt a néhány sort, gondoljon magára, a támogatásra szorulókra. Figyelje, keresse a hangot odabent, és tegye meg azt, amit talán még soha! Segítsen.

Szuper Infó – 2018. június 21.

Az emberiség egyik részét az éhség és a különféle betegségek elleni küzdelem köti le. A másik felét a kényelem és az unalom gyötri. A nyugati világban sokan érzik, hogy zsákutcába jutott a fejlődésünk. Álságos, felszí-

nes világban élünk, tartalmatlan az életünk. Erre a jelenségre hívja fel figyelmünket az alábbi blogbejegyzés:

A fejlett világ népségének legnagyobb problémája, hogy kamillás vagy aloe vera illatú WC-papírral törölje-e ki aranyértől fájó fenekét. Ha nagyon unatkozunk, elmegyünk és kiválasztjuk, hogy milyen színű ruhácskában pompázzon a kiskutyánk, vagy azon agyalunk, ülésmelegítő vagy eső-szenzor kellene inkább az új kocsinkba. Komplet iparágak feszülnek meg annak érdekében, milyen körmönfont módokon lehetne szórakoztatni a népes publikumot, mivel lehetne elütni az egyre gyorsuló szabadidőt. Közben az ún. szabadidős ipar már saját magát is unja a sok felesleges kikínlódott, mesterkelt, unaloműző elfoglaltsággal, amelyek legfeljebb pár alkalommal szórakoztatóak, vagy adnak izgalmat. Utána a polgár ugyanúgy belesüpped a zibbasztó unalomba. Értelmes elfoglaltság helyett sokkal kényelmesebb mások életét bámulva heverni a kanapén a trash reality műfaj főmedvényeit kukkolva, valamelyik kereskedelmi tévécsatornán. A fotelben tespedve, hizlaló csip-szeket zabálva azon szörnyülködünk, hogy ezek az idióták mekkora baromságokat képesek csinálni.

Ülj le ember és gondolkodj. Ne félj ÉLNI a saját életedet. Nem időrabló dolog nézni a leveleket a fákon, virágot vinni a nagymama sírjára akkor is, ha nincs kötelező temetőjáró halottak napja. Vagy beszélgetni a gyerekeddel, barátoddal – de személyesen, mert tök más érzés a másikonak a szemébe nézve az igazat mondani, mint az internetes portálokon kerekre retusált segget és ránctalanra filterezett pofát hazudva boldognak tettetni magad mások előtt. Mikor vettél utoljára a kezébe egy jó könyvet? Nem azokra gondolok, amikből aztán színes idézeteket lehet okosítónak kirakni az arcos könyv profilodra, nem. Mikor emelkedtél utoljára legalább egy gimis kötelező olvasmány szintjére? Mikor szántál utoljára időt arra, hogy főzz egy finom kaját magadnak, ahelyett, hogy az autód-ból kihajolva elmondtad a mikrofonnak, melyik menüt kéred?

Ne azon agyalj, hogy a sok egyforma tejföl közül melyik kíméli jobban a vastagbeledet. Hanem például azon, hogy ha már ennyien lettünk ellenség-nélküli parazitaként a világon, mi lehetne az a tényleg értelmes dolog, amivel megszépítheted magad vagy mások életét. Mondjuk, kezdj el festeni. Vagy kezdj el kirándulni. De ne ám úgy, hogy elmész az erdő szélég autóval, bekapcsolva hagyod a motort, hogy mire visszaérsz, kellemes klíma várjon a kocsidban. Majd aztán az első százon megkeresed a legközelebbi etetőhelyet, bezabálsz, a papír flakont eldobod a fa tövébe, majd böfögve kinyújtózol, hogy na, milyen menő vagy, és kipoztolod, hogy ma milyen nyomvonalat írtál körbe lépteiddel.

Mindent instant módon akarunk. Gyorsan, készen, a szánkba. Szálra hasított fa a benzinkútról a tábortűzhöz, nehogy már dolgozni kelljen a baltával. Falatnyi adagokba kimért joghurtok, már a kánál is bele van téve, hogy azzal se kelljen fáradni, hogy kihúzzuk a fiókot, majd aztán elmosogásunk. Előre elkészített szendvicsek, mások által készített szabvány ajándékok, előre megírt sablonlevelek, önéletrajzok. Párkeresés fotók alapján algoritmusokkal, nem ám sétálva vagy tánc közben megtalálni az igazit! Ha fél perc alatt nem találunk valamire választ az interneten, átkozódunk. Elmenni a könyvtárba és elolvasni pár jó szagú könyvet, na ne! Hajtjuk a mókuskereket, közben állandóan panaszkodunk, hogy semmire sincs időnk. Hajtunk egész nap zömében értelmetlen feladatokkal a melóhelyünkön, hogy legyen elég pénzünk készen megvenni az életünket, mert a fontos dolgokra nem marad időnk.

Internet, MagyarTarka – 2021. szeptember 25. (részlet)

A mai rohanó és elüzletiesedett világban nagyon nehéz olyan vezérelveket találni, amelyek támpontot nyújthatnak a lényegre. De egyáltalán mi a lényeg? A pénz? A megélhetés? Korántsem. De akkor honnan tudjuk, mire kell figyelnünk életünk során? Mert a ránk zúduló információ-áradatban csak egyetlen dolog vész el: éppen a lényeg. Mit gondol a kedves olvasó, miért volt jobb a középkor, mint a mai korunk? Hogy nem volt jobb? Járványok, háborúk, inkvizíció, fekete himlő? Ez mind igaz, mégis van valami, ami rettenetesen hiányzik manapság. A középkorban ott volt a kereszténység, mint egyetemes orientáció. Iránytű, amely gyakorlatilag mindenkinek megmondta mi az élet célja, miért élünk, hogyan viselkedjünk, és hogyan ne. Beszélt az örök kérdésekről, és ezáltal rákényszerített mindenkit, hogy a maga szintjén elgondolkodjon ezen. És mi van ma? Eszünkbe

sem jutnak már ezek a legfontosabb kérdések, annyira lefoglal mindenkit az örült rohanás, nyüzsgés és fontoskodás. Semmiféle általános iránytű nincs az életünkben, ami útmutatást nyújtana. Ma ez az uralkodó nézet, holnap az, ma emez számít értéknek, holnap amaz. A vallást lejáratták, a humanizmus értelmét veszítette, a demokrácia legfeljebb üres szólam lett, a tudomány sokszor hiteltelenné vált és dogmatizálódott. Márpedig lelki és szellemi tartás nélkül nincs más csak sodródás egy ellenes, kiszámíthatatlan és hideg univerzumban. Valódi tartást pedig csak a tudás adhat, a bizonyosság az igazságban.

A modern embernek minden praktikusat megtanítanak: hogyan kell feltelepíteni a Windows-t, miként kell zenét feltölteni a telefonunkra, milyen adókat kell befizetni, vagyis mindent, ami ahhoz szüksége, hogy jó rabszolga váljon belőlünk. Azt azonban elfelejtik belénk verni, hogy amit a lényünk középpontjába teszünk, azzá fogunk válni. A fogyasztói társadalom jellegzetessége, hogy az emberek lelkének középpontjába a pénzt teszi, és mindent ez határoz meg. Korunk jelszava az „annyit érsz, amennyid van” szlogen. Ha hagyjuk, hogy mások a pénzt tegyék életünk középpontjába, akkor ez fog mindenben iránytűként szolgálni. A középkort azonban a keresztény egyház határozta meg, aminek minden hibája és elhajlása ellenére az alapja Isten és a morál. Az emberek többségének ez volt a lelkébe helyezve, ez határozta meg a gondolkodásukat és az életüket. Ha az ember a még ősbib és alapvetőbb hermetikát helyezi lényének középpontjába, akkor már egy egyetemes orientációval fogja látni a világot, és pontosan el tudja dönteni, mi a jó és mi a rossz, mi a helyes, mi a helytelen. Tudni fogja, mi az élet célja, mit jelent embernek lenni, és hogy az élet a legfőbb jó a világban. Esély sincs többé, hogy külső erők rabszolgája legyen, mert bár megölhetik, megkínóztatják, elnyomhatják, de a lelke akarata ellenére többé már senki emberfiáé nem lehet.

Horváth Gyula – Hihetetlen magazin, 2016. május (36-37. oldalak)

Minden ember meghatározott céllal érkezik a Földre. A leszületése után azonban elfelejti a vállalt kötelezettségeit, és korunk divatos életviteléhez igazodva beleveti magát az élvezetekbe. Megbízását feledve karrierépítésbe kezd, és igyekszik kihasználni a kínáló lehetőségeket. A lelki ismerete azonban állandóan emlékezteti arra, hogy nem ez a feladata. Ez az életmód nem segíti elő a lelki fejlődését, az élvezetekben való elmerülés nem más, mint időpazarlás. Ettől nyugtalan lesz, és bármennyire jól megy sora, nem válik boldoggá. Ennek az élethelyzetnek egy tipikus esetét ismerteti Orosz Katalin:

„Valahogy mindig tudtam, hogy Zsófi a vesztébe rohan. Csak azt nem értettem miért. 18 éves korában köszönés és magyarázkodás nélkül hagyta ott első szerelmét, hogy hozzámenjen a jó nevű, furcsa ügyvédhez, akit nem szeretett. A házasságból született fiúcska egészen az apjára hasonlított, s bár Zsófi magának sem merte bevallani, igazából soha nem tudta a gyereket szeretni. Egyéves korában bölcsődébe adta, és hatalmas lendülettel kezdte el a karrierjét építeni. Tehetséges volt. Gyakran feltűnt a tévé képernyőjén is. Az első műveltségi vetélkedőn ő nyert, hiszen agya olyan volt, akár a lexikon. A külkereskedelmi vállalatnál, ahol üzletkötőként dolgozott, könnyen és gyorsan emelkedett a ranglétrán. Először osztályvezető, majd igazgatóhelyettes lett. De mindig arról beszélt, hogy valami egészen mást szeretne csinálni. Valahogy nyügnék érezte ezt az életet. Ha rossz kedve volt, s ez gyakran előfordult, méregdrága cipőket vásárolt. Aztán kétszer felvette, majd nekem adta őket. Sokat utazott. Útjai során új és új szeretőket szerzett magának, mert buja volt, érzéki és kielégíthetetlen.

Tulajdonképpen mi bajod van, kérdeztem tőle, amikor már nem tudtam a panaszait tovább hallgatni. Fogalmam sincs, válaszolta. A rendszerváltás után egy darabig a politikába is belekóstolt. Akkor a férje is, és ő is jól keresett. A ház amelyet építettek, túlságosan nagyra sikerült. Előfordult, hogy napokig nem is találkoztak benne. A gyereket addigra kicsapták három gimnáziumból. Végül valahogy leérettségizett. Az érettségire apjától autót kapott és egy jogosítványt, valamint induló tőkét a vállalkozásához. Használt autókkal kereskedett. Zsófi negyvenéves korában feküdt először a plasztikai sebész kése alá, majd az ezt követő hat évben négyhavonként felvarratott valamit magán. De ettől sem lett boldogabb. Egyre gyakrabban kellett munkahelyet változtatnia, míg végül már

nem tudott elhelyezkedni. Amikor utoljára találkoztunk azt mondta, hogy csőd az egész élete. Mondd meg, miért? – kérdezte. Nem tudtam válaszolni.”
Hölgyvilág, 2004/22. szám, (46-47. oldalak)

Az élet néha fura helyzetekbe sodor bennünket. Nem kell ahhoz gonosznak lenni, hogy valaki bűnt kövessen el embertársai ellen. Erről tanúskodik egy „Beszerveztek” jeligével postára adott olvasói levél:

Öregségemre magamra maradtam, tengernyi szabadidőmben szinte az emlékeimből élek. Gyak-

ran gondolok arra, hogy elkövettem egy bűnt, amit nem tudok magamnak megbocsátani. Viharos időkben, 1956-ban kerültem a főváros egyik egyetemére. Kitört a forradalom, leállt a közlekedés és én a kollégiumban ragadtam. Nem tudtam hazautazni a szüleimhez. Miközben társaim egész nap az utcán kóboroltak, én a félelemtől reszketve a szobában ültem. '57 tavaszán csoporttársaim felét letartóztatták, a hatágyas szobában egyedül maradtam. Ősszel, miután elkezdődött a második évfolyam, megkeresett egy középkorú férfi. Elmondta, mennyi jót hallott rólam. Főként, hogy milyen bátran viselkedtem az „ellenforradalom” idején. Nem nagyon érttem. Igazolta magát, s kiderült, hogy a Belügyminisztérium tisztje. Segítségemet kérte az „ellenforradalom maradványainak felszámolásához”.

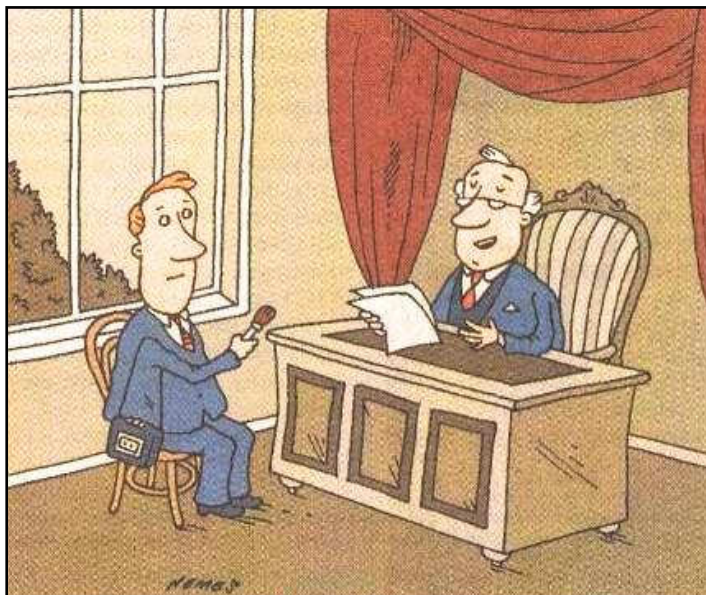
Én, az egyszerű falusi liba valóban azt hittem, hogy a hazám érdekében cselekszem. Fel sem tűnt, hogy néhány egyetemi hallgató az én „közműködésemmel” tűnt el az évfolyamról. Az egyik délelőtt filozófiai szemináriumra mentem, ahol a megszokott oktató helyett egy fiatal tanársegéd jelent meg. Megkérdezte, miért vagyunk ilyen kevesen, mire egyik diáktársam azt felelte: „tegnap is négyet vittek el közülünk”. Erre oktatónk felhúzta a szemöldökét, furcsa grimaszt vágott, majd fogai közt mormogva azt kérdezte: „Úristen! Mikor lesz már ennek vége?” Én meg persze ezt az esetet is megírtam a jelentésemben. Két hét múlva a tanársegéd is eltűnt. 1960-ban lediplomáztam. Első munkahelyem egy vidéki város általános iskolája volt. Meglepetésemre a volt tanársegéddel futottam össze a folyosón. Nem ismert meg. Én viszont jól emlékeztem rá, és megemlítettem neki, hogy az egyetemen már találkoztunk. Erre régi ismerősként elbeszélgettünk egymással. Megtudtam, hogy börtönbe csukták. Ekkor döböntem rá, hogy az én jelentésem alapján hurcolták el, és rúgták ki a tanársegédi állásából. Szabadlábra helyezése után nem vették vissza az egyetemre. Csak vidéken, általános iskolai tanárként tudott elhelyezkedni.

Megtetszettünk egymásnak. Egyre többet voltunk együtt. Csodáltam okosságát, tudását, és ahogy telt az idő, mind jobban éreztem: fontos nekem ez az ember. Két hónap után már együtt laktunk, majd összeházasodtunk. Csodaszép, tartalmas életet éltünk. Nem született ugyan gyerekünck – amit rettenetesen bántunk – viszont annyi szeretet adtunk egymásnak, amennyit csak tudtunk. Még hatvanvalahány éves koromban is szerelmes voltam a férjembe, és amikor 2 évvel ezelőtt – hosszú, súlyos betegség után elhunyt, azt hittem, a szívemet tépik ki. Azt kérdik, hogyan tudtam e szörnyű lelki teherrel élni egy ember mellett, akit én juttattam rács mögé? Válaszom: nagyon, nagyon nehezen. Néha rémálmaimból felriadva hosszan bámultam nyugodt, szép arcvonásait, és majd elpusztultam a

szégyentől. Az idő sem könnyített a lelkemen. Ezzel a levelemmel azt szeretném üzeni a mai fiataloknak, hogy a naivitással még az ostobaságnál is nagyobb bünt követhetünk el az életben. Kiskegyed, 2004/42. szám (56. oldal)

- Szóval, miért is akart beszélni a Nemzetbiztonsági Hivatal tisztjével? Valami fontos bejelenté-
nivalója van?
- Besúgó szeretnék lenni.
- Micsoda?
- Besúgó. Informátor Spicli. Spion. Téglá. Ne mondja, hogy nem hallott még ilyesmiről!
- Persze hogy hallottam. Csak olyan furcsa. Pont most, amikor... hát hogy is mondjam, éppen nincs valami nagy szezonja ennek. Ugye olvas újságot?
- Olvas a rossznyavalya. Nem látom én azokat a pici betűket.
- Pedig, asszonyom, azt azért tudnia kell, hogy az újság nélkülözhetetlen a tisztánlátáshoz.
- Hogyne tudnám. Én is mindig újság-
papírral pucolok ablakot.
- Szóval miért is akar besúgó... izé, informátorszerepet vállalni?
- Mindig is szerettem volna jelentős ember lenni. Ha másként nem megy, hát feljelentős...
- És mondja csak, asszonyom, van valami előképzettsége, gyakorlata ebben az ősi mesterség-
ben?
- Ősi mesterségben? Mit képzél, pimasz fráter, én tisztességes asszony vagyok!
- Bocsánat, úgy gondoltam, hogy van-e valamilyen titkosszolgálati tapasztalata.
- Már hogyne volna! Elhoztam a papírjaimat. Itt van például az általános iskolai ellenőrző köny-
vem, Könnyen ellenőrizheti, hogy nyolc év alatt százharminchatszor írták be a tanárok: Tisztelt
szülő, gyermeke sűgással zavarja az órát. Már akkor megnyilvánult a tehetségem. Ez pedig,
kérem, a színházi sűgótanfolyam elvégzését igazoló bizonyítványom. Sajnos ígéretes vándor-
színházi karrierem akkor ért véget, amikor egy előadáson megsűgtam Desdemonának, hogy
Otelló csalja a Bánk bánnal. Na, lett is abból ember tragédiája!
- Hatos kartonja volt már?
- Nagyon szép kartonom volt tiszt úr. Világosrózsaszín, buggyos ujjmegoldással, derékban sváj-
folva... De sajnos a hatos mindig szűk volt egy kicsit csípőben. – Sifírozni tud?
- Micsinálni?
- Ez a titkosírással van összefüggésben.
- Már hogyne tudnék. Egyszer szegény uram, isten nyugosztalja, megtalálta a szép Kovács Dani
titkos írását a fehérműk között, hát leakasztotta az ostort, én meg végigsifíroztam a főutcát.
- Próbálták korábban, beszervezni?
- De mennyiszér!
- KGB? CIA? MOSZAD?

**– Hatalmas lépéseket tettünk a
tudásalapú társadalom megteremtése felé.
Csodálkozna például, ha látná, hogy
magáról is mennyi mindent tudunk.**

- Súlyosabb: MSZOSZ!⁸¹
- Gondolt már rá, hogy mi lenne a legjobb fedőneve?
- Szt. Erzsébet.
- Nem túlzás? Egy szent?
- Nem szent, hanem Szigorúan Titkos. És szükségem lenne tartótísztre is. Egy nagyon kitartóra!
- És milyen fontos információkat tudna szolgáltatni a hivatalnak?
- Hát be tudnám sügni például, hogy a szomszédom milyen szörnyű dolgokat mondott Orbán Viktorról.
- Már nem ő a miniszterelnök, hanem Gyurcsány Ferenc.
- Hát, Orbán nagyon örülne, ha hallaná, hogy mit mondott a szomszédom Gyurcsányról.

- És mondott valamit a szomszédja Kunczéről is?
- Ki az a Kuncze?
- Nézze, kedves asszonyom!
- Azok az idők rég elmúltak, amikor az ilyesfajta politikai információk érdekelték bárkit is. Demokracia van, mindenki azt gondol, azt mond; amit akar. Senki sem tart igényt olyan információkra, hogy az emberek mit gondolnak a politikáról, a politikusokról.

- Hát éppen ez a baj, lelkecském, aranyoskám. Ezeknek fogalmuk sincs arról, hogy mennyire tele van velük a nép hócipője. Ezek valamilyen rejtélyes oknál fogva azt hiszik, hogy az emberek szeretik őket. Pedig épp az ellenkezőjét tapasztalom. Na most, ha ezt elmondom valahol, csak legyintenek. De ha sűgom, talán messzibb elhallatszik.

Karcagi László – Népszabadság, 2005. február 26. (8. oldal)

Az amerikai NSA (National Security Agency, vagyis amerikai Nemzetbiztonsági Hivatal) emberei a saját gigantikus rendszerükkel – amit a legjobban a Snowden című filmből ismerhettünk meg – a világon mindenkit megfigyelnek, lehallgatnak, és ezeket az információkat egy Utah államban felépített, szinte felfoghatatlan méretű adatközpontjában tárolják. Amúgy akkora tárolókapacitással rendelkeznek, hogy – a mai szinten számolva – a világ 100 esztendő alatt keletkezett valamennyi információját képesek további adatfeldolgozás céljára összegyűjteni és számítógépes rendszerekkel kielemezni! Ez barátok között is több százmillió óriási kapacitású tárolóeszközt jelent, amelyre minden egyes nap több millió gigabájtnyi információt rögzítenek. Úgy tűnik, ők azok, akik tényleg „mindent” tudnak rólunk, és senki sem veheti fel velük a versenyt. Hm... Az írtam, senki sem? Lehet, hogy tévedtem...

Valószínűnek tűnik, hogy a titkosszolgálatok között valóban az NSA király, de létezik egy olyan szervezet, ami talán még ennél is több konkrét információval rendelkezik rólunk. Igen, a Facebook-ról beszéllek. 2018-ban ez kétmilliárd-hetvenmillió felhasználót jelent, akik szinte az egész életüket feltöltötték a világ legnépszerűbb közösségi oldalára. Az NSA elsősorban metaadatokat gyűjt, és az

⁸¹ Magyar Szakszervezetek Országos Szövetsége

illegális megfigyelés és lehallgatás során összegyűjtött információ 99%-át csak eltárolja elképesztő méretű szerverparkjának számítógépein, és csupán az adatok 1%-át dolgozza fel teljes mélységében. Ez „csak” 10-20 millió embert jelent. Naponta... Ellenben a Facebook speciális algoritmusai nem ilyen szemérmesek. Gátlástalanul elmerülnek a felhasználók életeseemény-tengerében, és mindent a felszínre hoznak, amit abban találnak... Tényleg mindent!

A Facebook-felhasználók legnagyobb részének vélhetően fogalma sincs arról, milyen hihetetlen

információmennyiséggel rendelkezik róluk a közösségi portál. Pontosán tudják, ki vagy, ismerik a családod minden tagját (azokat is, aki nincsenek fent a Facebookon, de valamikor megnézték az oldalat, vagy csak egy ártatlan e-mailt küldtek a címre). A lakásod, a házad, a kerted (és persze rokonaid, barátaid lakását, kertjét, házát). Teljes mélységben ismerik vala-

mennyi szokásodat, tisztában vannak az érdeklődési köröddel, szexuális és politikai irányultságoddal, vallásoddal, vásárlási szokásaiddal, életmódoddal, életformáddal, anyagi helyzetekkel, pénzköltési lehetőségeiddel. És akkor még nem beszéltünk a munkádról, munkahelyedről, iskoláidról, ottani eredményeidről. Vagyis egy tökéletes, minden kiterjedő kapcsolati hálót tudnak feltérképezni, ami alapján egy „nyitott könyv” vagy a számukra. Minden egyes felhasználóról nagyjából 3500-5000 információblokkal rendelkeznek, és ezek mindegyike akár több tucatnyi alkönyvtárat is tartalmaz.

S persze a Facebook mesterséges intelligencia alapú algoritmusai ismerik a vágyaidat is! Tudják, mint néztél meg a neten, mit és hol vásároltál, milyen zenét hallgattál, milyen jellegű oldalakat látogattál meg a legtöbb alkalommal. Ez alapján egy részletes profilt készítenek rólad, és olyan dolgokat is felajánlanak neked megvételre vagy használatra, amikre addig magad sem gondoltál! A téled megszerzett adatahalmazt személyre szabottan feldolgozzák, és jó pénzért eladják azoknak a cégeknek, amelyek potenciális vevőt látnak benned. Ha valaki ismeri a múltat, az irányítani tudja a jelent, és uralni fogja a jövőt is! Alig 14 esztendő alatt több mint 2 milliárd ember sétált be a Facebook-csapdába. Az Új Világrend urainak csak össze kell fésülniük a világon már létező gigantikus adatbázisokat, és máris valóra vált Orwell legszörnyűbb rémálma a Nagy Testvérről, aki az emberiség legnagyobb részéről szó szerint mindent tud...

Szűcs Róbert – Hihetetlen Magazin, 2018. július (3. oldal).

Ezt tudja rólad a Facebook:

• Aktuális tartózkodási helyed • Otthoni címed • Munkahelyi címed • Születésnapod • Nemed • Kapcsolati státuszod • Életkorod • Etnikumod • Beszélt nyelvek • Iskoláid, végzettséged	• Személyiségi jegyeid • Kapcsolati hálód • Legjobb barátaid • Rokonságod • Hogyan nézel ki • Merre jártál már korábban a világban • Merre jársz dolgozni • Milyen gyakran találkozol az ismerőseiddel • Politikai szimpátiád	• Milyen vallású vagy • Bankkártyaszámod • Telefonszámod • E-mail-címed • Érdeklődési köröd • Milyen oldalakat látogatsz meg • Milyen applikációkat használsz • Kedvelt márkáid • Kedvenc zenéd, filmed	• Vásárlási preferenciáid • Használt eszközeid • Operációs rendszered • Mikor ébredsz, mikor fekszel • Otthonod értéke • Autód típusa, értéke • Rendelkezel-e másodlagos ingatlanl • Becsült fizetésed

Miközben emberek milliói halnak éhen világszerte, és naponta több ezren esnek áldozatul az erőszaknak, a terrorizmusnak, liberális eszméktől feszülő agyú politikusaink már a gyermekfenyítést is tiltják. A nyugati országokban sorra születnek olyan törvények, amelyek börtönbüntetéssel fe-

nyezetik a szülőt, aki nevelő célzattal lekever egy pofont rosszalkodó csemetéjének. De vajon joga van-e az államnak ilyen mélyen beleavatkozni a családok életébe. Ma még kevesen ismerik az ezoterikus tanokat, de sokan hallottak már arról, hogy: „Mindig a gyermek választja meg a szüleit.” Ha így van, akkor miért választ a leszületésre készülő lélek brutális apát, vagy verekedő anyát magának a túlvilágon. A mi gondolkodásmódunk szerint csak a hülye gyerek tesz ilyet. A mennyországban, a teljes megvilágosodás állapotában azonban a lélek egészen másként értékeli a földi életet. Egy-egy lecke megtanulása nem csak az iskolában okoz gyötrelmeket, hanem az életben is. A mi beszűkült gondolkodásmódunkkal a szenvedés borzasztó dolog, de rendkívüli módon felgyorsítja a lelki fejlődésünket. Nem véletlenül alakult ki az a mondás, hogy: „Ami nem öl meg, az erősebbé tesz.”

Ostoba törvényeink viszont teljesen lelassítják a fejlődésünket. A jelenlegi helyzetben nem lehet fejlődni, csak poshadni. A fejlődéshez egymáshoz feszülő indulatokra, szenvedést előidézítő cselekményekre van szükség. Lefogott kezű, tetteikben gátolt szülők, pedagógusok mellett csak vegetálni lehet. Ilyen körülmények között ne csodálkozzunk azon,

hogy egyre silányabb lelkek születnek le hozzánk. Egy valamire való lélek fejlődni akar, és nem „dagonyázni” a mi langyos posványunkban. Állami paranccsal kikényszerített bájolással, a feszültségek elkendőzésével csak halmozódni fognak az indulatok, ami végül robbanásszerűen kitör. Ekkor már nem fogja az engedetlen gyerek egy veréssel megúszni a dolgot, könnyen lehet, hogy gyilkosság lesz a csíny-tevés vége.

Arról se feledkezzünk meg, hogy minden nép, minden család karmikus közösséget alkot. Életről-életre különböző szereposztásban nevelik egymást, törlesztenek egy-másnak. Most vajon hogyan fogják ezt megtenni? A társadalmi fejlődésünk után leáll az egyéni fejlődésünk is. A családi konfliktusok ábrázolásáról számos könyv, színdarab, film született. A gondok életünkbeli való kiküszöbölése után azonban nem lesz, amiből ötletet merítsen az irodalom, ihletet kapjon a költészet, a drámaírás. Elszürkül, ellaposodik az életünk. A családtagok közötti karmikus kapcsolatok lírikus bemutatása sok szépírótt tett világhírűvé. A hazai ezoterikus szakirodalom nagyasszonya, a mindenki által ismert pöttyös borítójú mesekönyvek szerzője is írt erről a sokszor szívbemarkoló kötődésről egy regényt. A karmikus kapcsolatok bonyolultságának érzékeltetése céljából idézzünk Szepes Mária: Raguel hét tanítványa című művének első kötetéből néhány oldalt:

Bölcsőjében feküdt nagyon türelmetlenül, amit éles, erőszakos ordítással jelzett. Emlékezett a céltudatos figyelemre, amellyel saját üvöltésének visszhangját leste: vajon jönnek-e már, hogy forró, csípős tehetetlenségéből kiszabadítsák? Azt akarta, hogy mozgás, sustorgás, zaj legyen körülötte. Rugdalózni akart szabadon, és enni. De hiába ordított. Céljától süket, kongó, rőt színű távlatok választották el. Egy idő múlva megérezte, hogy nem tud így összeköttetést teremteni a félig körvonaltalan, de nagyon puha, édes ízű és szagú valamivel, ami a kívánt jó érzésekkel szokta elárasztani. Csendesesen feküdt tehát, és rágondolt. Erősen, sóváran rágondolt, annyira, hogy érezni kezdte testének meleg lüktetését, ahogy meztelen melléhez szorította őt. Egyszerre tudta, hogy most megfogta. Valahol távol, elmosódó dolgok között, parancsolóan megragadta, és hívta. Kényszeríti. Lennie kell – és jött. Engedelmesen, áradozón, alázatosan. Jött legelső rabszolgája: az édesanyja.

Mennyire szerette ezt a riadozó, szelíd, megfélemlített asszonyt! Milyen aggódással és tehetetlen balsejtelemmel szerette! Megfájdult a szíve, ha ránézett, olyan kiszolgáltatott volt. Szeme előtt morzsolódott fel apja súlyos, szürke, kérlelhetetlen tankegyénisége mellett. Saját védelmére, sziklakeményiségű támaszpontul szülte meg fiát az apja ellen, de végül ebben a harcban is ő vérzett el. Ha apjára gondolt, nyelvére rögtön a vas íze futott. Talán hároméves korában házuk kerítésének fekete rácsát kóstolgatta télen, mikor fénylő jégkéreg fagyott rá, és csöpögő végű jégcsapok nyúltak le róla. Meleg nyelve az olvadó jég alatt ellenséges, mégis szúróan érdekes, idegen ízt fedezett fel: vas, rozsdá, kiszögellő élek – és apja súlyos, ólmos alakja ötlött fel benne rögtön.

Apja jelenlétében édesanyja szinte az önkívületig zavarban volt, félszeggé vált. Lényének szelíd pasztellderűje rögtön lehervadt róla. Kényszeredett, kínlódó ügyetlenség mágiája fojtogatta. Fejvesztetten, rosszul csinált mindent: elbotlott, bútorokba ütközött, a tárgyakat kiejtette kezéből. Ha férje belépett mikor varrt, megszurta, megvágta magát. Az pedig mindent szóvá tett. Nem mérgesen, hangosan, hanem hűvös tárgyilagossággal leszögezte a dolgokat: – Már megint nem nézel a lábad elé! Figyelj, Diana! Ne gondold másra, mialatt a kezedbe fogsz valamit! Folyton kapkodsz. Olyan vágy, mint egy félszeg iskolás lány. Szeretném, ha felnőnél végre! – Sohasem emelte meg a hangját. Szögletes feje erődjéből mégis úgy leterítette, mintha zárótüzet zúdított volna rá.

John az apját sohasem látta elérzékenyültnek. Sohasem hallott tőle felesleges szót, amellyel légkört enyhített, kedveskedett vagy közeledett volna valakihez. Mindig mindenkitől egyforma távolságban maradt, kőfallal körülvett néma kísértetvárként, tökéletesen önmagába zártan. Nem látszott rajta rés. Nem csillant belőle fény. Nem sugárzott hő, csak egy embertelen ember sötét titka, amely talán nem is titok, hanem mérhetetlen sivárság. Katonatiszt volt: nagyszerű katona, de feljebbvalói, tisztársai, alárendeltjei nem szerették. Senki sem szerette. Nem lehetett. Nem hagyta. Az volt éppen a megrendítő hiány benne, ami a többi halandót megalkuvásra, alázatra kényszeríti, önmaga fölé emeli, és örült áldozatokba kergeti: apjának nem volt semmi szeretetigénye. Egyedül a hatalmat, a dolgok rideg, konvencionális rendjét kívánta: azt, ami kihűlt, megmerevedett, örömtelen kötelességgé vált. John később megértette, hogy a halál ellen harcolt így, szívósan, életét fagypontra redukálva, dogmákká balzsamozva, hogy tovább, változás nélkül fennmaradjon mindaz, amihez ragaszkodott, amit hideg, kapzsi örjögéssel birtokolt, személyiségével átítatott.

Mindenki félt tőle – csak a fia nem. Akkor sem mikor csínyjei, akaratossága, szenvedélyes kitörései miatt rendszeresen és módszeresen verte és büntette, hiszen varázsformuláját testébe rejtve viselte, lebírta önmagában. Ismerte. Vad taszítással tudta: valahol a transzcendens múltban maga mögött hagyta. Csekélyke hasonlóságuk annyiból állt, hogy saját egyéniségének mélyrétegeiben egy prehisztórikus töredék azonos volt vele. De benne már megolvadt, lángolt, átszellemiesült mindaz, ami apjában primitív, lappangó nyersanyag volt. Ellentétek, anyja miatt, korán kirobbantak. Édesanyja azonban csak fókuszba gyűjtötte e mindenképpen ütköző, egymásnak feszülő két pozitív energiát. Apját az idő fikciója ostromozta. Abból a tényből, hogy ő előbb született, mint a fia, abszolút rangot akart teremteni magának fölötte, az emberlét rendje szerint. Hiszen valójában birtoktárgya volt. Testének, magjának jogos kamatja: a tulajdona. Felesége húsának humuszában elültette ezt a magot, és az kikelt neki, mint kertjében a salátafejek.

John eszmélete első pillanatától kezdve mindent ellene tett. Először ösztönösen, később tudatos, kérlelhetetlen stratégiával. Apja eszközei elévült, hatástalan fegyvereknek bizonyultak az ő mágikus, precíziós haditechnikájával szemben. Tapasztaltabb, csiszoltabb, felkészültebb: évezredekkel idősebb volt az apjánál. Az egyirányú, nyers és elementáris erőszak, mellyel az célba vette, alatta dübörgött el. Mindig ő maradt felül, mert nem félt tőle, és keresztüllátott rajta. Egyetlen sebezhető pontja az édesanyja volt, amíg élt. Rajta át hozzáférhetett, meggyötörhette, fellázíthatta, szenvedélyes haragra gerjeszthette. Ezzel a törékeny, rémült testtel hadakoztak tehát egymás ellen úgy, hogy mindketten uralkodtak rajta: apja a félelem, ő meg határtalan szeretete által. Édesanyja vakon, fuldokló pánikban mindkettőjüknek eleget akart tenni. Azon igyekezett, hogy férjét alázatos, engedelmes rabszolgaként szolgálja, s fia kezében büszke, acélos karddá legyen zsarnokával szemben. John csak anyja halálos betegsége idején értette meg, mennyire boldogtalanná tette azzal, hogy saját természetellenére az ő vad akaratáramát ömlesztette át belé időnként, s olyan magatartásra kényszer-

rítette, amely elrémisztette. Szegény, eleven idegekkel átszőtt, fájdalomtól vonagló csatatér volt könnyörtelen harcaik alatt.

A Russel Square-en laktak szűk, sötét házukban, amelyben nyáron is nyirkos volt az ágynemű. Apja fizetéséből szűkösen éltek, elégedetlen bejárónókkal küszködve. Valójában nem kellett volna így megalkudniuk, de apja mérhetetlenül fukar volt. Maga nézett utána a legapróbb háztartási tételeknek. Édesanyja fillérre elszámolt neki, még a tisztítószerekről is. Étel, ital, kényelem, fűtés csökkenthető volt a valószínűtlenség határáig, csak a házigazda személye körüli rituáléban nem lazulhatott semmi. Ruháinak, vadász-, halászfelszerelésének mindig makulátlannak kellett lennie, s az ő reggelijéből nem hiányozhatott a sonka, a tojás, a hal, a vaj és a dzsem. Lidércnyomás alól szabadult fel a ház, mikor hét végén elutazott vadászni süket, öreg nagybátyjának Alton közelében fekvő birtokára, aki senkivel sem érintkezett rajta kívül, s különiségében némiképp hasonlított hozzá. A hét eleje sötét, föld alatti csatorna volt, melynek bűzös vize alá nyomott fejjel úsztak a hét vége kijárata felé.

Édesanyja ilyenkor gyászos kísértetből derűs, szárnyaló angyallá változott. Bőre csillámló színt kapott. Haja levegősen repkedett. Mintha fátyolszerű, fekete plazma vonult volna el mindenről, a színek élőbbek, világosabbak lettek. Óvatos, hosszú napujj tapogatózott be az ablakon, eleven illat, madárdal kísérettel, és fényt árasztott szét a zord, hűvös szobában. Kinyílt a szigorúan lezárt szájú, barna zongora is: elefántcsont fogsorával szélesen felnevetett. Anyja könnyű, ideges keze megkísérelte visszacsalogatni múltjának játékosan hús etűdjeit, szonátáit, dalait, de minduntalan félreütött, mert ujjai megmerevedtek a háztartási munkától. John bolondult érte ha játszott, mert gyakorlatlansága ellenére gyöngéd, mérhetetlen finomságú árnyalással közvetítette a zenét, mintha elmondhatatlan sejtelmekről beszélt, könnyek mögött feszülő sírással sírt volna. Gyermekes, lágy énekhangjának panaszos, legendaszerű zengése volt. John csordultig telt tőle boldog szomorúsággal. Anyja festett is. A művészet rejtett vadvizei örvénylettek benne anélkül, hogy szabadon felfakadhattak volna. Csak apró kisülések – a zongorán titokban végiggyöngyöző hangok, egy-egy lázképként felvázolt apró festmény, daltöredékek és néhány jegyzet – jelezték mélyben tomboló létüket.

Hogyan esett foglyul? Éppen ennek az embernek? – tűnődött, mikor még nem hatolt el lényük, sorsuk gyökeréig. Mikor még nem rázta meg a bizonyosság, hogy éppen egymásra volt szükségük ahhoz, hogy szörnyű végtelenségükben tétova gyöngeségük és erőszakosságuk teljes kudarcra nyilvánvalóvá legyen. És ahhoz is, hogy ő megszülessék. A két test és a két psziché együtt nyithatott csak neki kaput a világra. Anyja nyitott függése mindentől és apja rideg függetlensége, önző vasakarata benne óriási feszültségű, sajátos vegyületté olvadt. Ő is odatartozott minden szépséghez, szenvedélyes érzéshez, mint anyja, de nem függött ideáljai tárgyától, magába olvasztotta, birtokolta, alakította őket. Apja akarata nyers erő, puszta agresszió volt. Az ő akarata szellemi hatalommá finomodott. Mert hatalom volt a kezében gyermekkorától. Hatalom emberen, állaton, növényen, később tárgyakon is. Senki és semmi nem félt tőle. Nem félelemmel igazta le környezetét. Élőlények és tárgyak önként szolgálták: szerették, és ő viszontszerette őket.

Édesanyja szobájában – melynek bútorait leánykori otthonából hozta magával – a vonalak lágyak, lekerekítettek voltak. Idomaik, fényük csupa néma moll hangban zengett abban, aki rájuk nézett. A fakult, barackszínű huzatokban, sárgás csipketerítőkből volt valami hervadó báj, gyöngéd, bocsánatkérő féljelenlét. Az íróasztalán, gyöngyházfényű vázában mindig az évszaknak megfelelő virág hajlott szét különös, bús vagy vágyakozó tartásban; nem több, mint két-három szál. Anyja hangulatának megfelelő szertartás volt ez a virágjelbeszéd. Hosszan, gondosan kereste össze a színeket, hajlatokat hozzá, és sokáig rendezgette, míg a jelent pontosan kifejező hieroglifa lett belőle. John lassan érteni kezdte ezt a titkos nyelvet a felszárnyaló fürtös, tavaszi gyümölcsfaágaktól kezdve az őszi levelek halottas, kétségbeesett lángolásáig. Később, mikor megismerkedett a kelet-ázsiai virágszertartások értelmével rájött, hogy anyja valahonnan e tájakról hozta magával tudományát. Mint ahogyan arca és alakja is cizellált, finom kelet-ázsiai elefántcsont-faragvány volt. Pedig tompa szőke haját, kék eres, fehér bőrét, árnyékos, sötét szemét Anglia adta neki. Duzzadt, legörbülő ívű szája, ernyedő kis álla, esett válla, rejtőző, homorú melle, zajtalan mozdulatai és felhúzott lábú kedvenc póza a heverőn azonban a bizarr, virágéletű gésákra emlékeztetett.

Anyjának édesapja orvos volt Altonban. Az édesanyja még gyermekkorában meghalt. Valami vadászbaleset alkalmával ismerkedett meg későbbi férjével, aki fegyvertisztítás közben véletlenül keresztüllőtte a karját. A vadász sebét a kéznél lévő vidéki orvossal kezeltette, akinek volt egy bájos lánya. Jegyességük nem tartott sokáig. Találkozásuk után néhány héttel megesküdtek. Azóta John édesanyja nem volt Altonban, pedig arca kipirosodott, ha beszélt róla, és hangja izgatottan elfulladt. Hétféteken a zongora mellett, ölébe ejtett kézzel, zenétől felajzottan, gyakran mesélt Altonban élő nagyapjáról, az öreg, vörös téglaházról, ahol mindig jodoformszag terjeng, az ablakok egy része törött, huzat füttyül be az ajtók alatt, az alagsorban rengeteg egér motoz. Mégis olyan vidám a légkör, mintha mindig ünnepségre készülnének.

- Az a nagyapa az én nagyapám? – kérdezte John komolyan nyolcéves korában.
- A tiéd, drágám.
- Nem akar engem látni?
- Miért ne akarna?
- Mert sohasem jön hozzánk.
- Öreg már. Beteges.
- Hát menjünk el hozzá mi! – Dacosan nézett anyja riadt, fájdalmasan csodálkozó arcába, mert e heves kitörésével valami hallgatólagosan érinthetetlen dologgal szegült szembe: apja akaratának, egyéniségének törvénye ellen lázadt.
- Igen – mondta –, el akarok menni a nagyapához Altonba! A nagyapák ezért vannak – tette hozzá erőlködve, hogy kifejezze szenvedélyesen sóvárgó érzéseit.
- Nem lehet. Tudod. Anyja egészen kicsire húzta össze magát, hogy eltűnjék e konfliktus útjából, amelyet nem volt képes meggyőzéssel feloldani, mert érvek nem kínálkoztak hozzá, csak ösztönös motívumok: saját feltétlen megadása és férje alázatosan elfogadott diktatúrája.
- Miért? Rossz a nagyapa?
- Nem. Nem... Jó. A legjobb a világon! – csordult ki az asszonyból a lelke legmélyéről, és honvágya nyomán emlékek torlódtak elő a helyzettel való összefüggés nélkül, inkább ellentmondásként, saját helyzetét gyöngítve fiával szemben. – Látnád csak a házat karácsonykor, amikor fehér karácsony van! Az ablakok puha, vastag porcukor alól néznek ki, és a piros téglák fehér szegélyt kapnak. Csöndes minden. Zajtalan. A házban új szagok párolognak. Fenyőszag. Vanília, citromhéj, peccsenyeszag. Az ajtók mögött halk sustorgás hallatszik. Selyempapírok zörögnek. Finom, vékony üveg koccan, de ha kinyitod az ajtót, sehol semmi és senki. Láthatatlan angyalok rendezgettek benn...
- El fogunk menni nagyapához Altonba. Karácsonykor – mondta halkan, fojtottan John, és tudta, hogy ennek így kell lennie, mert ő feltétlenül akarja, úgy akarja, ahogyan a tűz elégeti a fát, amelyet rádobnak. Anyja elnémult, megremegett attól, amit felidézett.
- Apa... összekülönbözött a nagyapával. Mindjárt az esküvőnk után. Nem veszekedtek, nem... De azért... azóta... Erőtlen és tehetetlen mozdulatot tett.

John nem felelt, csak nézett rá. Tudta, mit fog tenni. Mindjárt hétfőn este, mikor merev hátú apja a nappali kandallója előtt gondos, kimért, lassú mozdulatokkal vadászfegyverét tisztította eléje állt, bár magán érezte édesanyja rémülten könyörgő pillantását.

- Apa. Szeretnék Altonba menni. A nagyapámhoz, karácsonykor. Mikor esik a hó. – Komolyan, szorongás nélkül nézett fel a négyzetes fejező két fagyos, sötét szemablakára. Apja bámult rá egy ideig, bár inkább túlnézett rajta, mint mindig, és önmagát látta közben kívülről, ahogyan súlyosan, fellebbezhetetlenül dönt. De nem hozzá szólt, hanem az anyjához.
- Sajnálom, hogy megbolondítottad a gyereket, Diana. Helytelen volt. Ismered az elveimet – mondta nagyon nyugodtan. Johnban felizzott az a góc, amelyet nem tompított sem félelem, sem kétely.
- Karácsonykor. A nagyapához. – Hangja állhatatos volt.
- Eredj a szobádba! – Apja nem emelte meg a hangját, de anyja már ott állt kétségbeesetten a háta mögött, és remegő kezét a vállára tette.

- Gyere, gyere, Johnny! Késő van. Le kell feküdnöd.
- Karácsonykor – mondta a fiú szilárdan, és nem mozdult.
- Nem fogsz elmenni. Itthon maradsz. És egyetlen szót nem akarok hallani erről többet! – Apjának szavai pöröly súlyúak voltak, de nem értek el a fehéren izzó gócgig, amely lebírhatatlan hatalmat sugárzott.
- Puha, vastag porcukor alatt van a ház. Gyalog is odamegyek. Apja felemelkedett. Csaknem kétméteres alakja toronyként a fiú fölé magasodott. John mégsem félt, s ez diadalmas bizonyosságként ujjongott benne.
- Nem szívesen teszem, de meg kell hogy verjelek – hangzott a magasból. Óriás, izmos kéz nyúlt feléje.
- Ne... nem! – Anyjából tört ki e sikoly, mintha őt ütötték volna meg vércsíkfakasztó szíjjal.

Apja ügyet sem vetett rá. Kézen fogta őt, szobájába vonszolta, és magukra zárta az ajtót. Anyja utánuk nyomult, sírt, zihált, rimánkodott közben, de ez olyan volt csak, mint mikor a szél selymes, nedves tüleveleket ütöget egy kőfalhoz. Apja egyénisége meghatározódott a szobájában, mintha csupa szövetségesek közé érkezett volna, akik vállukkal szoroson nekidőltek, áttörhetetlen gyűrűt alkotva így. Szögletes, sötét, ellenséges bútorok, karmos bronzdíszek, taszító élek, hegyek, kardok, puskák, agancsgyűjtemény a falon, kaparó dohányszag. Ő volt itt minden.

Johnnak le kellett vetnie a nadrágját. Ráhasalt egy ragadós, hideg bőrszékre, amelyen sárga rézszögek villogtak, mint katonai mundéron a gombok. Apja hosszú, hajlós mogyorópálcával verte, amelyet Altonból hozott egy vadásatról. Az ütések kemények, egyenletesek voltak. Csípték, égették, marták meztelen testét, de nem férhettek hozzá az izzó góchoz, amely mérhetetlenül nagyobb hatalmat sugárzott a fájdalomnál és görcsösen megfeszült gyerektesténél az ütések alatt. Száját egyetlen hang sem hagyta el.

- Állj fel! – mondta az apja az utolsó ütés után.
- David – hallatszott zokogva az ajtónál. – Miért nem szól a gyerek? Az ütések hallottam, őt nem... Talán elájult... Johnny, Johnny... drágám! Apja nem felelt. Ő szólt ki helyette:
- Nincs semmi bajom, anyu. Nadrágját begombolgatta, és kabátját rendesen lehúzkodta. Az ütések helye egyre jobban fájt. Felnézett apjára, aki várakozva állt. Sápadtabbnak, de éppen olyan nyugodtnak tűnt, mint máskor.
- Ez a verés már elég neked ahhoz, hogy elmehessek Altonba a nagypapához? – kérdezte csendő hangon. Akkor apja felhorkant, szájából artikulálatlan indulatszó tört fel, amelyet rögtön elfojtott. Arca két oldalán megfeszültek a rágóizmok, ahogy a fogát összeszorította. – Takarodj! Rögtön! – súgta egészen halkán.
- Addig még sok nap van – mondta John. – Anyu azt mondta, harmincszor kell aludnunk karácsonyig. Ha akarsz, mindennap megverhetsz, ha ez kevés volt. Apja megragadta, és kilódította az ajtón. Az ütések nyoma csúnyán megdagadt, aztán megkékült a borogatások alatt, amelyeket anyja szorgalmasan rakosgatott rá egész éjszaka. Rossz volt folyton hason feküdni az ágyban most, hogy kellett, de másnap este újra apja élé állt a nappaliban, a kandalló előtt.
- Jobb, ha a szobában versz meg apa, úgy, mint tegnap – mondta édesanyja felé intve. Először látta akkor apja arcának merevségét megrezdülni, szétesni egy pillanatra. Őszinte meghökkenés villant fel rajta. Aztán újra visszasilárdult rá a régi egykedvű kifejezés:
- Jó – biccentett. – Meglátjuk, melyikünk bírja tovább. – Felállt. Remegő anyja hirtelen közéjük siklott. – David – zihálta. – Csupa seb és gyulladás a gyerek teste! Nem verheted meg! Én vagyok az oka az egésznek!
- Most az egyszer igazad van, Diana – mondta súlyosan a férfi. – Te vagy az oka az egésznek.
- Engem üss akkor! – Jajdult fel az asszony.
- Szégyenkezem helyetted, Diana! Nőt nem ütnék meg soha!
- De John még kicsi, kicsi még, David! Sokkal gyengébb, mint egy nő! Gyerek!
- Csökönyös, mint az ördög. – Mint te, David!
- Diana!

John az ajtóhoz sietett, és kinyitotta.

– Előremegyek, apa.

Verés után a nadrágja átázott a vértől. Éjszaka rosszul aludt. Sebláza volt. Másnap este apja a klubjában vacsorázott, és nagyon későn jött haza. Harmadnap, vacsora után megint jelentkezett nála, amikor édesanyja kiment a konyhába.

– Apa! – Az felnézett. Arcán rejtett feszültség látszott.

– Menjünk a szobádba!

A sötét, tompa szem vizsgálódva célba vette.

– Mit érzel, mikor megverlek?

– Azt, hogy nagyon fáj.

– Akkor minek kívánod, hogy verjelek?

– El akarok menni a nagyapához.

A nagy, merev test most előrehajolt. A feje sötétvörösre gyúlt. Indulata feszítő gőzétől a férfi hangja furcsán, préselten tört elő torkából.

– Ha agyonverlek sem mégy! Mondj le róla!

– Karácsonykor, Altonba. Apja szokatlan, heves mozdulattal állt fel hirtelen, és ellódította.

– Gyerünk!

John kigombolta a nadrágját. Testéről letekerte édesanyja ügyetlen kötését, amely beleragadt sebei-be, és azok most újra felszakadtak. Meleg vérpatakok futottak le libabőrös, meztelen lábszárán. Ráfeküdt a bőrszékre, amelynek dohány- és állatszaga már ismerősen tolult az orrába. Teste megfeszült. Érezte, ahogy sebei szétnyílnak. Várt. Apja nem mozdult. Hallotta a csendben nehéz lélegzetét. Anyja szaladó léptei kopogtak végig a szomszéd szobán. Teste a vad lendülettől tompán nekiütődött az ajtónak. Lenyomta a kilincset. Az ajtó nem engedett.

– David! – hangzott az ajtón át remegő hangon, de olyan feszültséggel, hogy nem lehetett kételkedni az asszony teljes elszántságában. – Ha megütöd a gyereket, ha csak egyetlen egyet ütsz a testére, itt az ajtó előtt megölöm magam! Krisztusra és a saját életemre esküszöm!

Mindketten tudták, hogy igazat mond. John felállt a székről, és halottsápadt apja felé ágaskodva, lehelethalkan sírta:

– Majd ha lefeküdt. Neki nem is kell tudnia róla.

Ágyában a hideg rázta. Édesanyja megmérte a lázát. Közel negyven fokot mutatott a hőmérő. Az asszony rémült volt, és reszketett. Kétségbeesetten sírt. Pánik fogta el.

– Orvost hívok!

– Ne, anyu! – Vékony gyerekhangja visszaparancsolta az anyját ágya mellé. – Apa nagyon bánna! Nem szabad megtened! Meggyógyulok anélkül is.

– Nem törődöm veled! Azt akarom, hogy megszégyenítsék! Megbüntessék!

– Akkor nem mehetünk Altonba. Csak így. Csak így, anyu.

– Nem akarok Altonba menni! Elátkozom a pillanatot is, amikor szoltam neked róla. Ó, Istenem, Istenem! – Az anyja szívszaggatóan zokogott. Az ő szemét is könnyek marták, éles rettentő fájdalommal lüktetett benne a szánalom édesanyja iránt, de részvéte sem férhetett hozzá a góchoz, amely könnyei fölött kényszerítő erejű hatalmat sugárzott.

– Én akarok anyu, és te is akarsz. Oda kell mennünk. Odamegyünk. Karácsonykor.

– Nem ismered apádat. Sohasem fogja megengedni.

– Már megengedte, anyu. Még nem tudja, de már megengedte.

Éjszaka felkelt, és hosszú hálóingében apja szobájába surrant. Mikor kinyitotta az ajtót, fény vetült rá. Apja ágyában feküdt. Ernyedt kezében félrebillent könyvet tartott, elaludt olvasás közben. Nyitott hálóingéből kilátszott vastag, meztelen nyaka, amely a gallér védte helyen vakító, fehér, fölötté nyers hús színű volt, mintha testére késsel lemetszett, idegen fejet illesztettek volna. Megérintette a karját.

- Itt vagyok, apa! – súgta a hirtelen felriadástól zavaros arcba, amelyen vad félelem uralkodott el hirtelen.
- Már megint? – dadogta rekedten. Fehér szájszéle rángatózott. – Eredj innen! Menj a pokol fenekére vagy Altonba! Ahová akarsz, csak engem hagyj békében!

A lámpakapcsolóhoz nyúlt, és hirtelen lecsavarta; sötétséget rántott közéjük, sötétségbe menekült, elrejtőzött. John megfordult, és szó nélkül kibotorkált a szobából. Karácsonykor édesanyjával elutaztak Altonba.

A szülő valamilyen módon kénytelen fegyelmezni rossz útra tévedt gyermekét. Miért jobb, ha verés helyett így bünteti:

Az ebédlő ragyogott a tisztaságtól. A fehér abrosz engedelmesen simult az üvegasztalra. A porcelánok mellett gondosan hajtogatott szalvétákon feküdtek az evőeszközök. A kislány még egyszer végignézett művén. Az apja bízta meg a feladattal, és ő nem akart hibázni. Tudta, hogy haragszik rá. Talán a gyönyörű terítéssel jóváteheti bűnét. De a lelke mélyén sejtette, hogy az apja nem bocsát meg ilyen könnyen. Egész vacsora alatt rettegett: milyen büntetést eszel ki számára? Az anyja arcán látta, hogy ő már tudja. Ettől még jobban megijedt. Remegő villája odakocant a tányérhoz, de most nem szidták meg érte. Az étkezés befejeztével az apja gondosan megtörölte a száját a szalvétával, majd így fordult hozzá: „Remélem, ízlett az étel. A te húsvéti nyuladból készítettük.”

Szalai Anna, Népszabadság – Hétfégi melléklet, 2004. december 11. (2. oldal)

A gyerekek szerint ennél már egy pofon is elviselhetőbb. Áldemokratikus törvényeink következtében „ütlegelt” gyerekek helyett lelki sérült, idegileg tönkretett gyerekek hada fogja elárasztania világot. A verés miatt keletkező fizikai sérülés 8 napon belül gyógyul, a mentális soha. Ha idővel el is felejt a gyerek, tudat alatt ott munkál benne, és felnőtté válva is kísérti, különböző fóbiákat vált ki belőle. A pszichológusok szerint a hosszú évekig tartó mellőzés, az érzelmi elhanyagoltság, a megfélemlítés, a lelki terror a verésnél sokkal súlyosabb sebet ejt a gyereken. Kiváltóját büntetni sem tudják, mert ez a seb láthatatlan, nem lehet bizonyítani. Amíg a fizikai sérülés egy látellellettel tanúsítható, a lelki sérülést még feltárni is nehéz. Bebizonyítani pedig lehetetlen, mert elkövetésére nincs tanú. Nem ez ellen kellene inkább fellépni?

A családtagok elleni erőszak problémája azonban ennél is szövevényesebb. Szociológusaink arra figyelmeztetnek, hogy a gyermekek bántalmazásának, nevelésük elhanyagolásának mind gyakoribb oka, hogy a szülőket egyre jobban nyomasztja a napi megélhetés gondja. A létbizonytalanság, a munkanélküliség okozta stresszt a felnőttek sokszor a védtelen gyerekeken vezetik le. Politikusainknak inkább ezzel kellene foglalkozni. Gyermekvédelmi törvények helyett felnőttvédelmi törvényeket kellene hozni, amelyekben garantálják minden szülő munkához való jogát, biztosítják a családok tisztességes megélhetését. A normális életviszonyok jóval nagyobb mértékben csökkentenék a családon belüli erőszakot, mint a távortartási, a testi fenytést tiltó és egyéb erőszakkorlátozó törvények. Az indulatok megfékezésének leghatékonyabb módja a kiváltó ok megszüntetése.

Szociológiai felmérések szerint a gazdag családokban is verik a gyerekeket. Ott sem ok nélkül teszik. A tehetős szülők idegeit az egzisztenciaharc, a korunk társadalmára erőltetett pénzhajsza, a lemaradástól, az elszegényedéstől való félelem örli fel. Az új gyermekvédelmi törvény tovább fokozza a rájuk nehezedő pszichés terhet. Most már otthon sem pihenhetik ki magukat. Állandóan attól kell rettegniük, hogy hálátlan csemetéjük feljelenti őket. Ha idegességükben lekevernek egy pofont a gyermeküknek, elrohan a rendőrségre, és a börtönbe juttatja őket. Sok esetben erre sincs szükség. Elég, ha a kértnél kevesebb zsebpénzt adnak neki, és a gyerek bosszúból megrágalmazza szüleit. A törvény értelmében a hatóság minden esetben kénytelen eljárni ezekben az ügyekben, még akkor is, ha a vád alaptalan. Ez nem vicc. Az Egyesült Államokban ha valaki meglátja, hogy egy szülő veri a gyermekét, elég egy telefonbejelentés, és a rendőrök bilincsbe verve vezetik el a bántalmazót. Utána bírósági eljárást indítanak ellene, melynek eredménye akár 3 évi börtön is lehet.

Nincs elég baj a világban? Most már a családtagok is bűnözöt, egész életre szóló ellenséget csinálnak egymásból. Az új törvények meghozatalánál tehát körültekintőbben kellene eljárni. Nem újabb stresszt, lelki terrort, békétlenséget eredményező törvényeket kellene fabrikálni, hanem rendet teremteni a társadalomban. Ebben a világban a szülők mindenféle törvény nélkül is normálisan fogják nevelni gyerekeiket.

Sokan panaszkodnak manapság, hogy egyre silányabb nemzedékek szakadnak ránk, a mai fiatalok többsége már semmilyen téren nem képes helyt állni az életben. A mai ifjúság fogyasztásorientált, élvezetkereső, felelősségelhárító és figyelmet elutasító életrendet követ. A családon belüli tekintély is attól függ, hogy a szülők mennyire képesek finanszírozni gyermekük egyre költségesebb életmódját. A fiatalok között mind több a munkaerőpiacról kiszoruló, passzív fogyasztásorientált, egészségtelen, sőt sokszor önpusztító

életvitelt folytató kudarckerülő. A stabil párkapcsolatok hiánya, és a csökkenő gyermekszám mögött is az áll, hogy képtelenek ellenállni a pillanat szülte vágyak csábításának, a ma kényelmét a holnaputáni boldogság elé helyezik.

Az ezotéria szerint ennek oka, hogy most a „vaskorban” élünk, vagyis egy mindent elsöprő és megtisztító katasztrófa előtt állunk. Mivel a színvonalas lelkeknek semmi kedvük sincs „bedaráltni” magukat az apokalipszis gépezetébe, mostanában csak olyan lelkek születnek le a Földre, akiknek ez a világ is megfelel. Az értékes lelkek, az előző korok nagy tanítói, irányítói a küszöbön álló újabb „aranykorra” várnak, és ebbe az új világba fognak majd beleszületni, hogy felemeljék civilizációnkat, kirángassák a jelenlegi posványból. Addig azonban azzal kell beérnünk, amit kapunk, illetve amit érdemlünk. A fiatal nemzedék jelenlegi viselkedéséért ugyanis mi, felnőttek is felelősek vagyunk. Nevelési módszereinkkel tovább rontottuk az amúgy sem rózsás helyzetet. Baklövésainkről vagy a nevelés elmulasztásáról több helyen

– Fel a kezekkel, tanár úr! Mi a Világ Legnagyobb Igazságtalanságait Megtorló Nemzetközi Brigád harcosai vagyunk. Ha ma éjjel nem javítja át az ödödik bés Kovács Norbi és a Szabó Peti bizonyítványában a matek elégtelent legalább elégségesre, akkor...

is olvashattunk a három ezoterikus kötetben. Most lássuk, hogy vélekedik erről a problémáról a neves szakíró, Czákó Gábor:

Ifjúkoromban számos korosztály létezett. Születtek babák, akik csecsemők lettek, majd gyermekek, kamaszok, ifjak, középkorúak, idősek, öregek, aggok. Ki-ki korához képest igyekezett élni és viselkedni: alkalmazkodni, engedelmeskedni, lázadni, dolgozni, nevelődni, nevelni és megfelelni. Újabban – amióta a gondolkodást és a bölcsességet divat összetéveszteni az ideológiával – már a kisgyermekeket is felnőttként kezelik, megtagadva tőlük az életpéldát, az irányítást, melynek következtében arra kényszerülnek, hogy minden élettapasztalat nélküli családi „falkavezérek” legyenek. A feladatot persze nem tudják ellátni, ezért hisztiznek, ordítanak, hiperaktívak lesznek; szétszórtak, diszlexiások, s rugdossák, köpködik az anyukájukat. Pofonért koldulnak, ahogy Konrad Lorenz írja „Az emberiség nyolc halálos bűne” című könyvében:

– **7. főbűn:** Hiába könyörögnek, a pofont nem kapják meg, a liberális nevelési ideológia megtiltja a szülőknek, hogy csemetéiket a helyükre tegyék.

Márpedig a rend, így az életrend is ott kezdődik, hogy az ember megkeresi és megtalálja a helyét a világban. Aki a helyét betöltötte, kinötte, följebb lép: inas lesz, segéd, mester. Modernizált korunkban azonban minden megváltozott. Az ideológiától lebunkózott szülők maguk is kiesnek a rendből, s megtagadják magukat gyermekeiktől, szegények ily módon szellemi árvákként nőnek föl. Szemükben a szülők pipogya alakok, példaképnek nem tekinthető rakás szerencsétlenségek. „Egy szolgálai gyáva emberrel nem érdemes azonosulni” – írja Lorenz. Pénzt lehet és kell a papától-mamától kérni, naná. Ők pedig lihegve, erejüket megfeszítve adnak, ily módon kunyerálnak ivadékaiktól némi szeretetet. Autóval, lakással, apanázzsal próbálják megvásárolni szívüket – mint valami cédáét. Beszélgetni? Miről? Minek? Kivel? Ki fogadja meg olyasvalaki tanácsát, akit már a bölcsőben lenézett?

A liberális ideológia tagadja a hierarchiát, a rendet, az emelkedést, ám a lenézés mégis létezik, meg a fölfelé törekvés is. Csak éppen e tagadás folytán, a Tagadás Szelleme hatására az út bensőből külsővé válik, ami végső fokon a benső út eltorlaszolását jelenti. „Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra” – írja Weöres Sándor. A létra ősjelkép: Jákob is létrát látott álmában, amikor az angyallal küzdött, s a különböző ősrégi beavatási rendek is használják a létra-lépcső jelképet. Létrás Szent János (580-650) harminc létrafokon keresztül vezette tanítványait az istenszeretetre. Weöres Sándor idézett két sora az emberi lét alapszerkezetét adja. Föld és ég összekötői vagyunk, s utunkat nem a karrier, a pénz, a siker külső vakvágányán kell bejárni, hanem a benső emelkedés létráján.

A létra nélkül nevelt gyermek jár iskolába, kiserken a bajusza, doktorál, ám a felnőtté válás benső útját elkerüli, mert nem mutatták meg neki. Biológiai érését nem követi a lelki. Kamaszkorában a szüleihez való viszonyán ront annyit, amennyit szokás, de ettől sem lesz felnőtt, hanem marad valami különös, újmódi lény: sem nem gyermek, sem nem kamasz, sem nem ifjú, sem nem felnőtt. Barbi-anyag. Már elmúlt harmincéves, de még mindig valamilyen iskolában kotlik. Hét éve együtt él valakivel, de nem találja elég érettnek magát a házasságra. Beszél nyelveket, pénze elegendő, de nem tudja, hogy mit kezdjen önmagával. A kritikát nehezen viseli, önkritikája semmi, humora a szokványos vígjáték: kiröhögni másokat. Ha egyszer tudna igazán, szívből nevetni, vagyis önmagán, akkor felnőhetne. Így, ha válságba kerül, nehéz gyermekkorát emlegeti, mintegy bizonyosságul annak, hogy még mindig oda tartozik. Más szóval sikerül ugyan kutya önzővé válnia, de nem jutott el az önálló döntésig, még kevésbé a felelősségvállalásig. Negyvenéves korában is hasonlóképpen viselkedik: kedvenc időtöltése a számítógépes szerepjáték, melyben boszorkánynak, varázslónak, bérgyilkosnak képzeletileg magát, akár egy hatéves. Igen gyakran annyira belefeledkezik, oly mélyre bújik a játék langyos strucchomokjába, hogy szenvedélybetegként kezelésre szorul. Ha betöltötte az ötvenet, és időközben véletlenül mégis rászánta magát a házasságra, elvállalja, s keres egy kamaszt, akivel új-rakezdheti éretlenségét. A kamasz nem vált életformát, követi az ifjúsági divatokat zenében, táncban, öltözködésben, hajszínből.

Itt tartunk most. Társadalmunk masszásodik: elveszti nemzedéki tagoltságát? A gyermeknek maradottak nemzedéke még a mesében él, de már komoly: munkahelyekre, városokra vagy akár or-

szágra-világra szóló döntéseket hoz, gyermeteg értelemmel. Anélkül, hogy az érintettekről vagy saját, eget-földet összekötő személye felelősségéről a leghalványabb fogalma lenne.
Képmás, 2008. július, 4. oldal (részlet)

A középkorban nagy tiszteletnek örvendtek az öregek. Nagyra becsülték őket a bölcsességükért, és a fiatalok igényt tartottak a tapasztalataikra. Most lássuk, hogy a mai fiatalok mennyire becsülik az idősebb korosztályt. Ezt legszemléletesebben egy Facebookra felrakott kép szemlélteti, amelyen két idős néni kapaszkodik a villamoson, és a körülötte ülő fiatalok egyikének sem jut eszébe, hogy átadja a helyét nekik. Az alatta olvasható blogbejegyzésekből az is kiderül, hogy az Y generációnak nevezett fiataloknak mi a véleményük erről a szituációról.⁸² Egyikük így fakadt ki:

Gábor Csaba:

Megvettem pénzért a bérletet, nehogy már ne ülhessek.

Stefán Attila:

Nos, a tömegközlekedésben nincs személyre szóló hely. Az ül le, aki hamarabb száll fel. Attól, hogy az illető fiatal miért kellene felállnia, hisz ugyanúgy megvette a jegyét, mint az idősebbek.

Balta Szilvia:

Ezeket a válaszokat édesanyádtól kellett volna megkapnod.

Ingyen utaznak, és még le is akarnak ülni??? Mi meg dolgozunk, és megvesszük a drága bérletet. Nem a mi hibánk, hogy vének!!! Pofátlanok.

Nagy Lily:

Mi ez már basszus? Talán akkora teher állni pár megállót? Nem hálnak bele, kapaszkodni meg lehet! Semmi pénzért nem adom át a helyem a nyuggereknek. Én voltam ott hamarabb. Ha nem tesszik nekik, szálljanak át másik buszra.

Völfinger János:

Miért kéne az öregnek átadni a helyet? **DÖGÖLJÖN MEG AKI KÖVETELŐZIK!** Ha én öreg leszek, azon leszek, hogy a fiatalokat segítsem. A nyuggerek⁸³ szó szerint károsak a környezetre.

⁸² <http://www.szeretlekmagyarorszag.hu/durva-kommenthaboru-indult-a-kep-alatt-amelyet-dombi-posztolt-ki/>

Krizsma Robin:

Amíg én tartom el a nyugdíjasokat, szerintem van jogom munkába menet vagy jövet leülni, és nem reflexszerűen átadni a helyem. Ha kinyitja a száját, ha szeretne leülni, mert már vén, szívesen átadom a helyem, de amíg csendben szuggerál, tőlem reggelig állhat, és ha ettől bunkó vagyok, ám legyen.

Bástya Viktor.

A két öreg ült már eleget. Nemsokára úgymint fekszenek.

Bodollai Róbert:

Életerős öregasszonyok mi a gond?

Galgóczi Ágnes

Azt kívánom neked, hogy megéld ezt a kort, amit a nénik megérttek, és akkor tudni fogod a választ. Majd gondold erre, amikor fáradtan és öregen ott álldogálsz a fiatalok mellett.

Regős Szabolcs:

En, amikor még középiskolába jártam, láttam nagyrészt üres buszon öregasszonyt fiatal csesztetni, mert az nem ugrott fel neki arról a székről, ahova a banya le akart ülni. Mert a többi nem felelt meg neki. Meg arra is emlékszem, hogy az ilyen banyák bírtak a legfürgébben felrohanni a buszra a könyökükkel utat törve, hogy aztán előadják a hattyú halálát egy szék mellett.

Darvas Dániel:

Ha le tudnak sprintelni 30 métert a busz után, akkor azt a kurva 2 megállót is végig tudják várni. Meg mondjuk, ne akkor menjenek a piacra, amikor csúcsforgalom van, hanem pl. délelőtt 11 kor, amikor üresek a buszok.

Tné Icus:

Tudjátok ezek a kis nyuggerek dolgoztak, hogy nektek legyen ingyenes oktatás, egészségügy. Hidd el a kis nyavalyás nyugger gyakran cukorlaborba megy, és sokszor közlekedési csúcsidőben rendelik be.

Horváth Irén:

Hülye aki bántja az időseket. Ők építették újjá az országot. Nélkülöztek az ötvenes években. Most sem magukért, hanem az unokákért rohannak a piacra, az óvodába. Megszokták, hogy mindeért keményen küzdeni kellett. A kis csajok meg csak mobiloznak, ülve. Kinevelte őket ilyené?

Ungár Andrea:

A telefon nyomkodásához két kéz kell. Nem? Ahhoz pedig ülni kell, kérem! Ha áll, akkor kapaszkodni kell, és egy kézzel nem lehet mobilozni. Álljon az öreg! Annak nincs okostelefonja, amit nyomkodhat.

Hegedűs Kriszta:

⁸³ A nyugdíjasok fiatalok által használt gúnyneve. Azt a kocsit pedig, amit az öreg nénik húznak maguk után a piacon, „banyatanknak” nevezik.

Jól írtad Dombi... Ez az Életünk. Ez a világ vár ránk, sajnos. A mai fiatalokból már kihalt minden tisztelet, megbecsülés. Az időseket segíteni kell, tisztelni, és nem megalázni. Ledolgozták az egész életüket, és nem ezt érdemelnék. Szégyellem magam.

A. Winkler Martina:

Döbbenettel olvasom mennyi primitív kommentelő van. Remélem, ezek az firkászok nem élik át mindazt, mint a jelenlegi nyugdíjasok. Senki nem járta át azt az utat, amit ők. Senki nem tudja milyen volt rettegni a világháború idején, a forradalom alatt éhezni. Sok mindenen átmentek. Megszokták már a reggeli bevásárlást, az utána való otthoni és munkahelyi robotolást.

Borbély Richárd Zoltán:

Engem arra tanítottak, hogy adjam át a helyem az időseknek. De miután felkerültem a fővárosba teljesen átértékelődött a hozzáállásom. Ha a buszhoz futni tud, akkor tudjon állni is. Főleg ha csak kb. 2 megállót megy.

Mezei László:

Én is gyakran utazok villamossal, de ha átadnák, sem ülnék le. Azért se, nehogy görcsöt kapjon szegény fiatalok lába, akik a bulikban soha sem fáradnak el. Reggelig ugrálnak, csak azt a pár perc pihenést sajnálják az idősektől.

Szűcs Zoltán:

Technológia ide vagy oda, a bunkóság elég szomorú dolog! Ahol én élek úgy mondják az ilyenek: „Cei sapte ani de acasa”, vagyis „Az első hét év otthon...”. Ami nekik látszólag teljesen kimaradt a nevelésből. Szomorú, de a világ jó felé sosem haladt.

Egán Ede:

Olvasgatom itt a hozzászólásokat... Hát, kemény... Alapvetően nem az a probléma, hogy a tizenévesekben felmerül a kérdés, hogy miért kell átadni a helyet, meg lázadoznak, – mert a tizenévesek ilyenek –, hanem hogy a jó édes anyukájuk és édesapjuk ezt miért nem nevelte beléjük.

Kovácsné Eta:

Tudjátok fiatalok, majd ha megvénültök, a ti gyerekeitek azt adják vissza nektek, amit ti adtok most nekünk. Ha önzőnek nevelitek őket, annak ti is áldozatául estek.

Szauervein Tünde:

Ha valakit nem tanított meg az anyukája a tisztelet megadására, annak hiába magyarázod, hogy miért. De az élet előre megy, és ha most úgy gondolja felesleges megadni a tiszteletet az időseknek, az élet és majdan a saját életkora fogja rádöbbeneni, hogy nem csak írott szabályok vannak.

Bősze Helga:

Szarházi kis taknyosok! Két kamasz gyerekem van, de kifordítanám őket a bőrükből, ha így viselkednének...

Puskás Mari:

Ezek az idős asszonyok már megérték, vagyis már megöregedtek. Hogy te megéred-e, az nem biztos.

Mészáros Adrienn és Konrád Dániel:

Ezek a nénik hatszor átugorják a kiscsajokat, amíg azok megmozdulnak. Mire belép a kislány a Facebookba, addigra a mami felásta a kerttet, megetette a tyúkokat, és süttött egy almás lepényt.

Edömér Veronika:

Hát igen, mindenhol ez van... Nem egyszer, nem kétszer fordult elő, hogy míg terhes voltam nem adtak helyet. Egy idős néni állt fel, hogy le tudjak ülni.

Kedves Nóra:

Amikor terhesen minden nap vizsgálatra kellett mennem az volt a szomorú, hogy csak egy öreg néni akarta átadni a helyét, mert a fesztiválózásban megfáradt egyetemisták üveges szemmel bámultak ki az ablakon.

Kereskényi Barbara:

Én várandós vagyok. 4 hónapos ikerterhes, ennek köszönhetően hatalmas pocakom van. De senkinek eszébe sem jut átadni a helyet. Tegnap a villamoson egy néni felháborodva mondta, hogy szégyen ez a mai világ... Ő állt fel a botjával, hogy le tudjak ülni. Persze akkor sem mozdult meg senki.

Kumi Kitti:

Ránézésre látom, hogy átadom-e vagy nem akarom átadni a helyem. Terhes nővel úgy vagyok, ha vállalta, akkor viselje. Annak nem adom át a helyem!

Umstädter Lippai Lilla:

Nekem akkor sem adták át a helyüket, amikor terhes voltam. Az emberek annyira bele voltak temetkezve a mobiljukba, hogy észre sem vették, hogy egy kismama áll mellettük. Néha igazán felnézhetnének az okosnak mondott telefonjukból.

Bilik Andi:

Amikor a két és fél éves kislányommal utazok, akkor egyik sem áll fel. Végignézik, ahogy ácsorgok a kisgyerekemmel. Csak gratulálni tudok!!! Biztos nagyon elfáradtak az iskolában vagy a mobiltelefon nyomkodása közben.

Szabó Ani:

Szomorú ennyi árva fiataalt látni. Bizonyosan nem voltak szüleik, akik elmondták volna, hogyan kell viselkedni. De lehet, hogy csak sötét, bunkó, agyatlan véglények. Szánalmasak.

Perhócs Nikolett:

Az ilyen fiatalok a XXI. század korcsai. Apuci megvette a csúcs mobilt háromszázezerért. Kezüik sosem volt koszos. A munkáról csak az iskolai könyvekben hallottak. De ők mindent tudnak, mindent értenek. Ők a jövő!

Pozsár Máté és Teres Timea Vivien:

Az hogy te mikor kinek adod át a helyed a te dolgod, de szerintem a nyugdíjas is kibírja, ha egyszer áll a buszon. Attól, hogy valaki túl van életének X. évén, még nincs a halálán.

Mátyus Judit:

Én csak annyit szeretnék írni, hagyják szegény fiatalokat ülni, mert ha megvénülnek, állhatnak ők is eleget!!!

Pápai László József:

Szegény öregek nem is akarnak leülni, mert az ízületek miatt nem fognak tudni felállni!!!

Szarka Anna:

Németországban sem jobbak a fiatalok. Hogy senki ne üljön melléjük, a táskájukat leteszik az ablak felőli ülésre, ők meg leülnek mellé telefont nyomkodni.

Cirbus Erika:

17 éve élek Németországban. Mindennap utazok, metrón, buszon, villamoson. Soha, egyetlenegyszer sem láttam, hogy egy fiatal átadta volna a helyét egy idősebbnek. Ezt itt úgy nevezik, hogy: Null Respekt. És sajnos hisznek is benne.

Szabó Judit:

Így kell ezt fiatalok! Remélem, ti is ezt kapjátok majd vissza, sokkal durvábban!

Konstantin Szócska:

Majd ezt fogják triplán visszakapni valamikor ezek a kis nevetlen tetvek.

Galyas László:

Kb. 30 éves lehettem, amikor egy 65 év körüli „hölgynek,, át akartam adni a buszon a helyet. Úgy lecseszett, hogy miért nézem öregnek, hogy zengett tőle a busz, és még én éreztem magam kellemetlenül, mert udvarias voltam. Azóta csak a kismamáknak és a gyerekekkel utazóknak adom át a helyem.

Schreighart Ágnes:

Mindig is tiszteltem az időseket Tisztába vagytok, hogy mennyi mindent megéltek, túléltek? Ők nem könyvből tanulták, ott voltak!

Dranka-Dim Nikoletta:

Az időseket már a buszmegállóban illene előre engedni, hogy először ők szállhassanak fel a buszra. Találkoztam már olyan sofőrrel, aki bizony szólt, hogy idősek előre!

Tokár Zsolt:

Nevelés kérdése az egész. Megérett a világ a pusztulásra! Agyatlan, liberális tuskók lepték el hazánkat is.

Szirmai Ildikó:

Emberek, miért is utáljuk egymást ennyire. Idős a fiatal. Fiatal az időst. Eladó a vevőt. Orvos a beteget. Beteg az orvost. Utas a sofőrt. Sofőr az utast. Nagyjából egy cipőben járunk. A fiatal is lehet fáradt. Az öreg is lehet kipihent. Kicsivel megértőbbek is lehetnének egymással. Szébb lenne a világ mindannyiunknak. És ez rajtunk múlik.

Győri Zsolt:

Ők a jövőnk zálogai. Dögöljek meg, ha kiváltom. „Hofi Géza”

A nevelés hiánya, az ifjúság cserbenhagyása és a korlátlan fegyverhasználat gyakran tragédiákba torkollik. Ennek az állapotnak tudhatók be az amerikai iskolákban szinte már menetrendszerűen rendezett irtó hadjáratok, amikor frusztrált diákok hazuról hozott lőfegyverekkel halomra gyilkolják társaikat és tanárait. Ennek legújabb megnyilvánulása hónapokon át sokkolta a közvéleményt. 2007. április 16-án egy dél-koreai származású amerikai diák valóságos vérfürdőt rendezett a virginiai műszaki egyetemen. Két pisztollyal és egy halom löszszerrrel felfegyverkezve elkezdett lövöldözni, és 32 embert megölt. Ámokfutása végén öngyilkos lett.

- Ejnye! Melyikötök kezdte a veszekedést?

Közben arra is volt ideje, hogy postára adja üzenetét az NBC tévétársaságnak. Ebben ezt közölte: „Százmilliárd lehetőségek és módok lett volna elkerülni a mai napot, de úgy döntöttem, hogy inkább a véremet ontjátok. Sarokba szorítottatok, és csak egy lehetőséget hagytatok. A döntés a tiétek volt. Most vér tapad a kezetekhez, amit sosem fogtok lemosni.”

Mit tehet a pedagógus, ha leköpi a diák? Mit tehet, ha az erősebb gyerekek rendszeresen veri a gyengébbet? Tehet-e valamit, ha elveszi tőle az értékeit, például a mobiltelefonját? Beavatkozhat-e, ha egy agresszív csoport szabályosan védelmi pénzt szed a rászoruló gyengébbektől? Védi-e jogrendszerünk a tanárokat, vagy csak a tanulók jogai mellett kardoskodnak? A nemrég alakult Pedagógus Civil Fórum (PECIFO) tanácskozásának résztvevői szerint a tanárok rendkívüli módon ki vannak szolgáltatva. Egyre nő az iskolai agresszió, amely nem függetleníthető az iskolán kívüli társadalmi folyamatoktól. A média ontja a sokkoló háborús képeket, szembesít a terrorista merényletekkel. Az akciófilmekben tucatszám gyilkolják egymást a szereplők. Ha korunk alkotáiban már az első percben nincs legalább három halott, az emberek átkapcsolnak egy másik csatornára, ahol több vér folyik. Mi-

- Szívesen vállalnék nyári gyermekfelügyeletet, de hogy tudnék én már visszaütni...?

nél több az erőszak, nagyobb a brutalitás, annál nagyobb a nézettségi mutató. A kereskedelmi csatornáknak pedig erre van szükségük, mert közben lehet hirdetni. Ezért az erőszak éjjel-nappal dől az elektronikus médiából, és nincs tekintettel a fiatakorúakra sem. A gyerekek lassan már nem is tudják elképzelni a természetes halált. „Ki lőtte le a nagymamát?” – kérdezte egy óvodás kislány a nagymama temetésén. A mai kultúra erőszakközpontú. A családi konfliktusok jelentős része is valamiféle presszióval oldódik (vagy nem oldódik) meg, s nem hiányoznak az agresszió különféle formái a munkahelyeken sem.

– Bármennyire is meglepő, az agresszió tulajdonképpen az élet velejárója – szögezte le meglehetősen provokatív előadásában Vajda Zsuzsanna pszichológus, a Szegedi Tudományegyetem docense. Minden élőlény küzd a létfenntartásért, aki nem, súlyosan beteg. Valahol mindenkiben működik a pozíciószerezési vágy. A gyermekkor egyfajta dinamikai erőter, kísérletezés a határokkal: meddig lehet elmenni? A korlátlan érdekérvényesítésnek jó esetben gátat szab a civilizáció, a társadalom szabályrendszerének kiépülése. Az oktatás, a nevelés folyamán a kontroll lelkivé válik, beépül az ember személyiségébe. Megtanuljuk, hogy az érdekérvényesítés nem történhet gátlástalanul, mások rovására.

Az iskola sokáig betöltötte a pozitív szocializációs minta funkcióját, ez volt a XIX-XX. század egyik legnagyobb vívmánya. Ma mindez megtörni látszik. A túlzott individualizmus, a gátlástalan önérvényesítés osztársadalmi jelenséggé vált, s ez az iskolát sem kíméli. A gyerekek között kialakul egy belső hierarchia, ami az erőn és a hozott előnyökön alapul. A jog és a kulturális szokásjog ugyanakkor álszent módon erőszakellenes. A szülői pofont kriminalizálja a törvény, a pedagógus nem nézhet bele a diákok táskájába, ha lopás gyanúja forog fenn. Az iskola nem szólhat bele a diák iskolán kívüli életébe, mert ez sértené a személyiségi jogokat. A szülők ugyanakkor az iskolát teszik felelőssé mindenért. A saját mulasztásaikért is: a feszült, szorongó családi légkör miatt sem idő, sem türelem nem jut a szocializációs nevelésre, nem is szólva arról, hogy sok helyütt maga a család sem alkalmas bármiféle pozitív minta közvetítésére. Az iskola nem képes átvállalni a felelősséget mindenért. A pedagógusok kezében ma sem eszköz, sem megfelelő módszertani tudás nincs ahhoz, hogy megoldják ezeket a problémákat. Érzik a felelősség súlyát, ezért segítséget kérnek. Nyugodtabb iskolát szeretnének, ahol van idő elbeszélgetni a gyerekekkel, s nincs állandó harc az idővel a tananyag „leadásáért”. Jó lenne, ha maradna idő és energia a családokkal való együttműködésre is. E nélkül rohamosan nő, és kezelhetetlenné válik az iskolai agresszió.

Népszabadság, Bonifert Mária, 2006. február 9. (18. oldal)

A jelenlegi tanár-diák viszony már a humoristákat is meghihlette. A Magyar Rádió „Fellegi apuka és a gyerek” című jelenete a Kabarécsütörtök 2003.09.04-i adásában hangzott el. Webcím:

<https://www.youtube.com/watch?v=-nhdMaCrXjc> (kezdet: 6 perc)⁸⁴

Frank Herbert amerikai író így fogalmazta meg ezt a jelenséget: „Modern korunk gyávaságra nevel. Lenyomjátok azokat a mércéket, amelyek bátorsághoz vezetnének. Visszafogjátok az akaratot.

⁸⁴ Bal egérgombbal ragadjuk meg a Flash Player ablak csúszkáját, és húzzuk az adott értékre.

Korlátok közé zárjátok a horizontot. Minden mozdulatot törvénnyel szabályoztok.” Társadalmunk agyondemokratizálása, a fájdalom, a szenvedés kiküszöbölése kulturális alkotásainkban is megnyilvánul. Már érzeteti hatását az irodalomban, a képzőművészetben és a zenében is. Egyre színvonal-talanabb regényeket, novellákat, újságcikket írunk. Nem csoda, hiszen nincs miről írni. Ombudsmanok által felügyelt dög unalom lett az életünk, amit csak egy-egy terrorcselekmény ráz fel időnként. A lélek fejlődése, az egyéni karma kiteljesedése szinte lehetetlenné vált, mert a demokratikus államok törvényei gondosan óvnak bennünket az „igazságtalan” szenvedésektől. Ma már a csodák sem a régiek. Ugyanolyan jelentéktelenek, kisztíluék, mint mi vagyunk. Ilyen körülmények között az újságírók is csak kínlódnak. Keresik a heroikus erőfeszítéseket, de csak esetlen figurákra, semmitmondó történetekre lelnek. Erőlködésük egyik példája az a riport, amely egy baleset nyomán készült. A helyszínen aztán kiderült, hogy más a szóbeszéd és más a valóság. Amíg a szóbeszéd a vágyainkat, a valóság a jelenlegi szürke életünket tükrözi. A cikk címe: Újjászületés. Csupán egyetlen mondanivalója van: a remélt csoda most is elmaradt.

„Egy fiatalember négy emelet magasról leesett. Vidékről jött a fővárosba, az építőiparban talált munkát. A targoncából esett ki, ám túlélte a zuhanást. Erre mondanák, másodszor született.”

Az újságíró azonnal megfogta a történet, elképzelte magában mit érezhetett a fiatalember a zuhanás pillanatában, hogyan pergett le az élete, és milyen kegyes volt hozzá a sors. Bement tehát a traumatológiai intézetbe, érdeklődött, és megtalálta a beteget. Az ágyon felkötözött kezű, középkorú férfi feküdt. Az újságíró együttérzést parancsolt arcára, finoman, akár egy puma odasettenkedett az ágyhoz, és tapintattól elhaló hangon ennyit mondott:

- Nagy szerencséje volt.
- Nagy.
- Ne erőltesse magát. Mire gondolt, amikor zuhant?
- Nem emlékszem semmire.
- Érthető. Csodával határos módon menekült meg. Az ember nem szól.
- De ugye érzi, hogy mekkora szerencséje volt?
- Hát érzem. Érezni érzem, kérem.
- Hallom eltört a kulcscsontja.
- A karom. Holnap műtik.
- Családja van?
- Van. Az asszony mellé estem.
- A targoncából?
- Nem, a padlásról. Csönd. Véget nem érő kínos csönd. Ez az ember nem az az ember.
- Aztán milyen magas volt az a padlás? – kérdezi ilyenkor kínjában az újságíró.
- Hát úgy két méter. Csönd megint.

Tyápai Katalin – Népszabadság, 2000. november 8. (11. oldal)

Dúl a médiában a választási kampány. Megint számtalan betarthatatlan ígéret hangzik el. Az éppen hatalmon levők agyba-főbe dicsérik magukat. Így már tudjuk, hogy a politikusok milyennek akarják láttatni az országot. De lássuk milyen a valóságban:

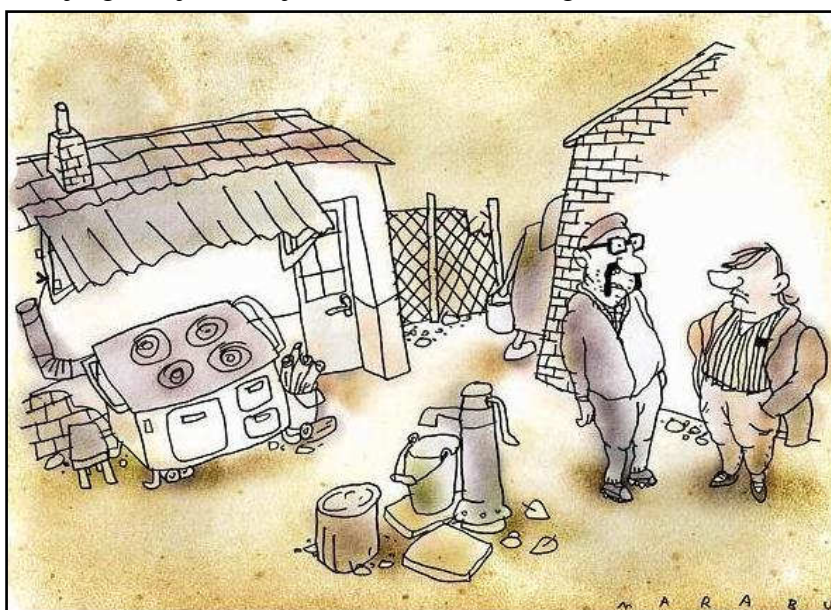
Kedden kora reggel megérkeztem Záhonyba kocsival, onnan át akartam menni az ukrán Csapra. Megvettem a jegyet oda-vissza a 7.47-kor induló vonatra. Hallom: nemzetközi vonat indul 10 perc múlva az 5. vágányról. Kimegyek, körülnézek, egy lepusztult vagon áll az 5. vágányon. Felszállok. Nem látok semmit. Cigarettafüst, fekete falak, grafiti, bűz, ülőhely sehol. Az „ideiglenesen hazánkban tartózkodó” cigarettaárusok indulnak vissza Csapra, káromkodás minden nyelven, ordítás. Feljön a kalauz. Kérdezem, hova lehetne vécére menni, mert a létezőn nincs ajtó. A válasz: 17 perc múlva Csapon leszünk, ott majd elvégzi a dolgát! Elindul ellenőrizni a jegyeket. Persze jegyek nincsenek. Összeszedi a pénzt, de jegyet nem ad! Megkérdezem tőle, hánykor van visszafelé vonat

Csapról. A válasz: kérdezze meg a MÁV-tól, mi már nem kapunk menetrendet, nincs rá pénz. Végre bejelentik, hogy a nemzetközi vonat azonnal indul. Ilyen katasztrófális helyzet az 1950-es, 1960-as években sem volt ebben az országban. Most meg a 21. században élünk. EU-tagok vagyunk, hurrá! Vegyenek csak új Stadler vagonokat, néhány hónap múlva azok is pontosan így fognak kinézni! Olvasói levél – Metro, 2006. január 10. (10. oldal)

Politikusaink az Európai Unióhoz való csatlakozástól várták az ország sorsának jobbra fordulását. Kiderült azonban, hogy a csatlakozás önmagában nem teszi Magyarországot tejben-vajban fürdő Kánaáná. A jólétért, a gazdagságért tenni is kell valamit. Ekkor az illetékeseknek az az ötletük támadt, hogy fel kell lendíteni a turizmust. Meg kell kérni a külföldön élő magyar vagy magyar származású sztárokat, hogy népszerűsítsék az óhazát, keltsék fel a turisták figyelmét irántunk. Az első országimázs-növelő reklám-filmet Tony Curtis-el, a világhírű filmszínésszel forgatták. A turisták azonban ennek láttán sem özönlöttek el kis hazánkat. Politikusaink most tanácstalanok. Pedig ötletekben nincs hiány. A kisemberek, az újságírók jobbnál jobb tanácsokkal szolgálnak. Akadnak közöttük kézenfekvő megoldások is:

„Remek ötlet turistacsalogató propagandafilmet forgatni Magyarországról, de nekem jobb ötleteim vannak. Néha-néha takarítsuk ki a vécéinket, különös tekintettel a határátkelőkre, pályaudvarokra, közintézményekre, éttermekre, autópályák melletti pihenő létesítményekre. Ássuk elő édes hazánkat a sitt- és szeméthalmok alól, a csikket a hamutartóba dobáljuk. A gatz (parlagfüvet stb.) irtsuk ki az aranymezőinkről, a trutyit pedig ne engedjük bele ezüst folyóinkba. Tekintsünk el az éttermekben a romlott étel és vizezett bor felszolgálásától. Ne raboljuk ki a külföldi turistákat csillagászati éttermi számlákkal. Csökkentsük a

– Tibor! Hát nem mondod? Mi már az Európai Unió tagjai vagyunk? És nekem erről miért nem szóltatok?!

zsebtolvajok számát a feltétlenül szükséges mértékre. Engedjük át a gyalogost a zebrán; használjunk dezodort, és néha pucoljunk cipőt. Szokjunk le a modortalan, bunkó és agresszív viselkedésről. Találjunk hajlékot a hajléktalanoknak; és legalább néhány épületről tüntessük el a falfirkákat. A vasút átlagsebességét emeljük 40 km/h-ra, és állítsunk be néhány olyan vasúti kocsit, amelyben hányinger nélkül lehet utazni. Több kátyút már ne telepítsünk az utakra. És próbáljuk ehhez tartani magunkat 30-40 éven át! A siker garantált, a haszon pedig kettős: a külföldi idekívánczok, mi meg nem kívánczunk el innen!

Mattyasovszky Éva – Népszabadság, 2003. november 7. (12. oldal)

A sors már az önfeladt szórakozás lehetőségét is megtagadta tőlünk. Sokak számára a foci jelentette a kikapcsolódást, felüdülést. Nemzeti tizenegyünk gyalázatos szereplése, évek óta tartó megalázó vereségeink azonban már csak bosszúságot okoznak a drukkereknek. A klubcsapatok élvonalába tartozó Ferencváros SC jelenlegi „mélyrepülése” is híven tükrözi a hazai közállapotokat:

„A magyar labdarúgás második vonalában is véget ért a bajnokság, és az FTC a következő sze-

zonban sem az első osztályban folytatja a pontvadászátot. Az NB I-ből tavaly egy zöld asztalnál született döntés révén kizárt klub az idén „saját jogán”, a pályán „harcolta ki”, hogy jövőre ismét a második vonalban „vitézkedhessen”. A baj nagy. Az utolsó fordulóban például csak egy százalmasnak mondható gól nélküli döntetlent érték el a Baktalórántháza ellen. Igaz, ha nyernek, az sem lett volna elég az üdvösséghez, a zöldek sorsa ugyanis már hetek óta nem a saját

kezükben volt. Nagy riválisuk, a Nyíregyháza az utolsó forduló előtt két ponttal vezetett a budapesti zöldek előtt, s a záró meccsen pontot vagy pontokat kellett volna veszíteniük, hogy a Fradinak legalább matematikai esélye legyen a feljutásra.

Valójában a problémák nem most, az utolsó forduló előtt kezdődtek, s még csak nem is néhány héttel ezelőtt, amikor az addig vezető FTC-től a nyíregyháziak átvették a vezetést. A pályán addig jól teljesítő Fradit már hosszú évek óta sújtja a pénzhiány, s bár az évek során több befektető is feltűnt a ferencvárosi horizonton, a helyzet sehogyan sem akart normalizálódni. Legutóbb egy hongkongi cég mondta vissza a támogatást, de ezt megelőzően többen ígérték már a csodát, de ez valamiért nem következett be. Bár a mai világban szinte minden a pénzről szól, a FRADI hányattatásainak hátterében egy jó ideje húzódo és fokozatosan mélyülő morális válság áll. Az utolsó, az Üllői útra valóban teli pénztárcával érkezett befektető Várszegi Gábor volt, akinek azonban – hiába tett be a kasszába milliókat – a ferencvárosi szurkolók soha nem tudták megbocsátani a származását. Mint ahogyan azt sem, hogy a nagyvállalkozó „csupán” üzletet látott az akkor még népszerű klubban, ám szíve másik csapathoz, a régi rivális MTK-hoz húzta.

Ma már azok is tudják, akik akkoriban csak sejtették: a néhány évvel ezelőtt ferencvárosi vezetést terhelő a felelősség azért, amiért befogták a fülüket, hogy a 12. játékosnak elkeresztelt közönség egy része miként gyalázza alávaló rigmusokban a csapat tulajdonosát.⁸⁵ Aki végül is távozott az Üllői útról. Azóta csak ígéretek vannak. Az utolsó mérkőzés

⁸⁵ Felállva zsidógyalázó rigmusokat skandáltak. Az egész stadion zengett az antiszemita hujjogástól.

közben az elkeseredett szurkolók azt skandálták, hogy „Egyszerűen senkik vagytok”, a lefújás után pedig másfélezren ott maradtak, és kövekkel, sörösüvegekkel dobálták a székházat. Azon a pályán, ahol néhány évvel ezelőtt még a Real Madrid, vagy az akkoriban fénykorát élő Ajax vendégeskedett, most Baktalórántháza legyőzésében próbáltak bízni. Hiába. Mint ahogyan egy héttel korábban a Budafok ellen, az elmúlt hét szombatján pedig egy a másik kis csapat ellen sem sikerült győzniük a zöld sasoknak. Az FTC Üllői úti stadionját sem tudják eladni. Már háromszor meghirdették, de nem kell senkinek.

Föld S. Péter – Metro, 2007. június 18.

Az utóbbi években a magyar gazdaság egyre jobban teljesít. A növekvő nemzeti jövedelemből mind több pénz jut kultúrára. A kormány nem sajnálja a pénzt a színházak, a zeneiskolák támogatására, a fiatal művészek pályájának elindítására. Csak a legfontosabb dologra nem áldoznak, a magyar kultúra nemzetközi megismertetésre, népszerűsítésére. Kétségtelen, hogy egyre több turista jön hozzánk, hogy zenei rendezvényeinket látogassák. A külföldre utazás azonban sokba kerül, ezért nem mindenki engedheti meg magának. A többség idő hiányában, szakmai elfoglaltsága miatt nem jut el külföldre. Ezért csak otthon hallgatják a zenét és egyéb szórakoztató műsorokat. Ennek a tábornak a derékhada az az 5 millió magyar, akik naponta keresik a rádió, televízió a kiváló magyar dalokat és kabaréjeleneteket. De nem találják. A kereskedelmi rádió- és tévécsatornák már egyáltalán nem játszanak régi slágereket, nem tűznek műsorra évtizedeken át kedvelt kabarétréfákat. Sebaj, gondolják. Ott van az Internet, majd meghallgatjuk a YouTube-on.

Újabban azonban erre nincs lehetőség. A közszolgálati rádió és televízió ugyanis módszeresen tiltott a YouTube-ról minden birtokukban levő régi dalt és kabaréjelenetet. Valóságos irtóhadjáratot rendeztek. A közkedvelt kabaréjelenetek közül egy sem található meg a világhálón. Ezeket ugyanis a műfaj kedvelői és a nyereszkeskedők töltötték fel. Az rendben van, hogy harcolnak a szerencselovagok és a másokon élösködők ellen, de ezt nem így kellett volna csinálni. Előbb fel kellett volna rakni ezeket a dalokat, kabaréjeleneteket legálisan, hogy a Google nekik fizessen, és utána kellett volna az engedély nélkül felrakott illegális videókat letiltani. Ha a nagyvilág nem hallhatja a dalainkat, nem fogja megismerni. Itthon pedig felnő egy nemzedék, amely nem is hallott róla, hogy évtizedekkel ezelőtt milyen kiváló dalok és kabaréjelenetek születtek ebben az országban. Ha pedig nem tudnak róla, nem fogják keresni. Így néhány évtized múlva kultúránk legértékesebb része a feledés homályába merül.

A közszolgálati rádió és televízió vezetői példát vehetnének a Hungarotontól. A Magyar Hang-lemezyártó Vállalat irányítói belátták, hogy a régi magyar dalok iránt annyira megcsappant a kereslet, hogy új lemezek kiadásra már nincs remény. Nem azért, mert az embereket nem érdeklik a korábbi dalok, hanem ma már szinte mindenki streameli a zenét. CD-lemezt szinte senki sem vásárol. Minek, ha az Interneten ingyen is meghallgathatja kedvenc dalait. Ezért 2016 januárjában a Hungaroton vezetősége úgy döntött, hogy a birtokukban levő összes dalt feltöltik a YouTube-ra. Nem döntöttek rosszul. Lassan ugyan, de folyamatosan nő az érdeklődés a minőségi dalok iránt. Így idővel komoly bevételre tehetnek szert. A legnagyobb haszon azonban az, hogy ezek a dalok nem merülnek feledésbe, örökre megmaradnak az utókor számára.

Hírelőzmény: A jogdíjat hiányolva az örökösök tiltották a Magyar Elektronikus Könyvtárból (MEK) József Attila, Radnóti Miklós, Weöres Sándor és Gárdonyi Géza műveit. (Népszabadság, 2005. május 3. A cikk címe: Szerzők és örökösök.) Később egy másik elektronikus könyvtárból Örkény István műveit tiltották le.

Amikor ezt tették, a határon túli magyarságot lopták meg, s a magyarság nemzetközi kulturális kapcsolatait. A MEK olvasóinak csak egy részét teszik ki a hazai olvasók. (Fontos célcsoport: azok a hátrányos helyzetű diákok, akik nem tudják megvenni azt a nagyon sok magyar irodalmi alkotást, melyhez kötelező olvasmányként nagyon rövid idő alatt hozzá kell jutniuk.) A MEK olvasóinak jelentős hányadát teszik ki a határon túli magyarok. Romániában és Szlovákiában külön tükörszerver

segíti a hozzáférést. Még fontosabb a MEK a szórványmagyarság számára. Sokan olyan országokban élnek, ahol nagyon nehéz magyar könyvekhez hozzájutni. Megéri a jogdíjörökösök számára elzárni őket József Attila, Radnóti, Gárdonyi műveitől?

Sokat jelent a MEK a tőlünk távoli országok kultúránk iránt érdeklődő polgárai, szakemberei számára is. Néhány éve a Jereváni Egyetem magyar tanszéke a magyar könyvtárosokhoz fordult, hogy segítsenek nekik magyar irodalomhoz jutni, mert Moszkvától való elszakadásuk óta ez számukra lehetetlen. Örömmel ajánlottuk figyelmükbe azonnali segítségként a MEK-et. Most már nem találják meg benne a XX. század három legnagyobb magyar költője közül kettőnek a verseit, sem a törököktől annyit szenvedett örmények szívéhez bizonyára nagyon közel álló Egri csillagokat. A cikk nem említi a jogdíj időbeli korlátját. Jogdíj csak a szerző halálának 70. évfordulójáig igényelhető, és a jogdíjörökös csak addig szólhat bele a mű közreadásába. 2007. december 3-án visszakerülhetnek József Attila művei a MEK-re. Akkor ebbe Makai úrnak már semmi beleszólása nem lesz. Kevesebb, mint ezer nap. Számolni fogjuk a napokat!

Válas György – Népszabadság, 2005. május 25. (15. oldal)

Napjaink legjellemzőbb tünete a talmi, az értéktelen alkotások, termékek térhódítása. A külsőre tetszetős, de beltartalmi értékét tekintve szemét áru a könyvpiacra is megjelent. Így panaszkodott erről egy vevő:

Karácsony előtt bementem az útba eső könyvesboltba, hogy a gyermekemnek mesekönyvet vegyek. Önkéntelenül leemeltem a polcra a legszebb kiállítású művet. Elvégre ajándéknak lesz, nem mindegy hogy néz ki. A címe: Karácsonyi meglepetés. Színes borítója olyan volt, mintha szalaggal lett volna átkötve. Rajta fenyőgally, aranycsengő. Miután nagyon vonzónak találtam, a kosaramba dobtam. A meglepetés otthon ért, amikor kinyitottam. Már az első oldalon furának találtam, hogy egy tanya fürdőszobájában kutyák és lovak fürdenek, csinosítják magukat. Tudom, hogy egy mese nagymértékben elrugaszkozhat a valóság talajától, így a gyerekek számára ez a groteszk helyzet is hihetőnek tűnhet. Az viszont már nem hagyja nyugodni a valóságérzetemet, hogy nálunk a tanyákon még villany sincs, nemhogy vízvezeték, csatornahálózat és fürdőszoba.

Az állatok várják a karácsonyt, de ennek lényegéről nem sok derült ki a könyvből. A tehén karácsonyi ajándékáról azonban megtudjuk, hogy: „Bóg a tehén. | Vele kezdjük. | Tőgyére kért gumi-kesztyűt. | Húzza majd rá, aki fej. | Így marad tiszta a tej.” Ez a kissé gügye versike olyan fokú értelemzavarról és tájékozatlanságról árulkodik, hogy nincs mit hozzáfűzni. A következő verssorokban a cica ajándékáról ezt olvashatjuk: „A kis cica álmai szépek. | Kaphat egy számítógépet.” (Fűzfapó-étánknak ez a gyöngyszeme két helyesírási hibával is meg volt tűzdelve.) Tovább folytatva a mesét: „Benne a fürge egér. | Célt keres és odaér.” Rendben van, hogy ez a képzettársítás ma már minden szülőről feltételezi, hogy ismeri a számítógépes egeret, de mit keres a kezelőszerve a készülékben? Nincs értelme folytatni a szerző által összehordott badarságokat, mert a lényeg nem ez, hanem a jelenség. Ez az eset is azt bizonyítja, hogy megfelelő módon csomagolva bármilyen szemét eladható a piacon, díszes külső nélkül azonban a legkitűnőbb, leghasznosabb termék is értékesíthetetlen marad. A felnőtteknek szóló műveknél sem jobb a helyzet. A korszellemezhez igazodva a sikerkönyvek gagyit kínálnak. Gyors meggazdagodást kevés erőfeszítéssel, vagy azonnali gyógyulást. A beígért gyógyulás azonban többnyire elmarad. A meggazdagodás viszont egy ízben biztosan bekövetkezik: A szerző jól megszedi magát a művén.

Hároméves procedúra végére tett pontot pénteken a Zala Megyei Bíróság: Kiskorú veszélyeztetése miatt jogerős ítéletével megrovásban részesítette Gyöngy Oszkárt és feleségét, akik két lányukkal együtt 6 éve élnek egy maguk építette jurtában egy zalai kisfaluban, Magyarföld határában. Gyöngy Oszkár nem vett részt a pénteki ítélethirdetésen. Fontosabb dolga akadt: éppen egy új ólat készített a malacainak. Miután megtudta tőlem, hogy megrótták, a nyakamba borult örömeiben. Mindez érthető, a Zala Megyei Főügyészség ugyanis felfüggesztett börtönbüntetést kért a bíróságtól, valamint azt, hogy jelöljön ki pártfogókat a Gyöngy lányok mellé.

Vádemelés:

A Gyöngy család történetét az elmúlt években számos újságcikk és tévériport is bemutatta. Gyöngyék azáltal kerültek az érdeklődés középpontjába, hogy 1997-ben radikálisan szakítottak korábbi hagyományos életformájukkal. Azóta egy jurtaban élnek nomád körülmények között, és rideg állattartással, valamint földműveléssel foglalkoznak. Évekig semmi sem veszélyeztette a családi idillt, ám 2000-ben a Zala Megyei Főügyészség kiskorú veszélyeztetése miatt vádat emelt a szülők ellen, mivel az akkor 14 éves Ramónát, illetve a 10 éves Ildikót nem járatták iskolába. – Az eljárás során utána néztem: a kiskorú veszélyeztetése azt jelenti, hogy egy felnőtt fizikai, szellemi vagy erkölcsi veszélybe sodor egy gyermeket – mondja a 42 éves Gyöngy Oszkár. – Mi nem tettünk ilyet. Való igaz, hogy nem járattuk iskolába a lányainkat, mert úgy érezzük, hogy a mai magyar iskola-rendszer egy nyitott, érdeklődő, fejlődőképes személyiségnek többet árt, mint amennyit használ. Az iskolában csupán tényanyagot sajátíthattak volna el, szerintünk azonban a pusztá memóriabővítés nem azonos a neveléssel.

A Gyöngy szülők úgy érzik, lányaik az elmúlt 6 év alatt a jurtaban sokkal többet tanultak meg a világról, mint ha iskolába jártak volna. A lányok ma már kiválóan varrnak, fonnak, szőnek, sütnek-főznek, kecskét fejnek, kertészkednek, lovagolnak. Írni és olvasni az édesanyjuk tanította meg őket, aki korábban tanítónőként dolgozott. A két lánynak évek óta az olvasás a kedvenc időtöltése.

- A falubeliektől, a barátainktól nagyon sok könyvet kapunk, úgyhogy van mit olvasni – mondja Ramóna, aki ha iskolába járna, jelenleg harmadikos gimnazista lenne. – A legjobban Jókait szeretem, eddig vagy húsz regényét olvastam el. De nagyon tetszett Dosztojevszkij Bűn és bűnhődése meg Tolsztojtól a Feltámadás. Na és Balzac regényei. Van egy olvasónaplóm, beleírom azokat a mondatokat, amelyek a leginkább tetszenek.

Alkalmazkodás:

Furdalja az oldalamat, hogyan képzei el a jövőjét a 17 éves kamasz lány.

- Sosem gondolok évekre előre – mondja Ramóna. – Imádok itt élni, és lehet, hogy egész életemben itt is maradok. Nem vagyunk magányosak, nyaranta szinte mindennap érkeznek hozzánk látogatók: barátok és ismeretlenek egyaránt.

A szerelem még nem érintette meg a lányt, a legjobb barátnőjével pedig – aki háromszáz kilométerre lakik a jurtától – eddig mindössze kétszer találkozott személyesen. Ramóna azt mondja, folyamatosan leveleznek, és lélekben nagyon közel érzik magukat egymáshoz. Gyöngy Oszkár szerint a lányainak semmilyen problémát nem okozna, ha később mégis úgy döntenének, hogy inkább egy nagyvárosban szeretnének élni.

- Az elején talán hátrányt jelentene a bizonyítványok hiánya, de hamar alkalmazkodnának a számukra szokatlan körülményekhez – mondja a családfő. – Tőlünk elsősorban a szellemi-érzelmi nyitottságot tanulhatták el, helyzetfelismerő és alkalmazkodóképességük pedig lényegesen jobb az átlagnál.

Magyarországon 6–16 éves koruk között tankötelesek a gyermekek. Azokkal a szülőkkel szemben, akik a gyermekeiket nem íratják be vagy nem járatták iskolába, a helyi jegyző köteles szabálysértési eljárást indítani tankötelezettség megsértése miatt. Amennyiben a jegyző által megállapított szankció – többnyire pénzbüntetés – nem éri el a célját, feljelentést kell tennie az illetékes ügyészségen kiskorú veszélyeztetése miatt. Zala megyében az ügyészség évente 10-15 esetben emel vádat kiskorú veszélyeztetése miatt, az azonban csak elvétve fordul elő, hogy a vádemelés oka az iskoláztatás elmaradása lenne. Gyöngyék esete abszolút egyedülálló: arra ugyanis még nem volt példa, hogy valaki elvi-erkölcsi okokra hivatkozva ne járassa a gyerekeit iskolába. – A bírósági eljárás megkeserítette az életünket – mondja Ildikó, a lányok édesanyja. – A kisebbik lány attól rettegett, hogy elszakítják tőlünk, és elviszik egy intézetbe. Ha meglátott közeledni egy ismeretlen autót, félelmében elfutott az erdőbe. A lányokat többször is pszichológiai-pedagógiai vizsgálatokra kellett vinnünk, de a hétköznapiakon sem tudtunk elfeledkezni a dologról, évek óta ez volt a legfőbb beszédtema a családban.

Másodfok:

A Zalaegerszegi Városi Bíróság tavaly májusban felmentette Gyöngy Oszkárt és feleségét a kiskorú veszélyeztetésének vádjá alól, ám a megyei főügyészség fellebbezett, és felfüggesztett szabad-

ságvesztést, illetve pártfogói felügyelet elrendelését kérte a másodfokú bíróságtól. A megyei bíróság megváltoztatta az elsőfokú ítéletet: megállapította, hogy Gyöngy Oszkár és felesége elkövette a vádiratban megfogalmazott bűncselekményt – veszélyeztették kiskorú gyermekeiket –, emiatt mindkettejüket megrovásban részesítette. A másodfokú bíróság azonban azt is leszögezte: Gyöngyék tette oly mértékben veszélytelen a társadalomra nézve, hogy súlyosabb büntetés kiszabása vagy a gyerekek pártfogói felügyelet alá helyezése indokolatlan lett volna. A megrótt jurtalakók tehát nem veszélyeztetik a társadalmat.

– Sokat tanultunk ez alatt a három év alatt – állítja Gyöngy Oszkár. – Megértettük a hatóságok logikáját, felfogtuk, hogy miért is indították el az eljárást.

Ugyanakkor sokat tanult a másik oldal is: megismerték az életünket, a gondolkodásunkat, megértették az érveinket, megtapasztalhatták, hogy a lányaink érző, nyitott gondolkodású emberek. Az igaz, hogy papíron most elítéltek minket, de meghagyták a szabadságunkat. Eddig boldogságban éltünk itt a jurtában. Most már biztos vagyok benne, hogy ezután is így lesz.

Jelenleg nincsenek összesített adatok arról, hogy Magyarországon hány gyermek nem teljesíti a tankötelezettséget. Épp így azt sem tudni, hogy a helyi jegyzők milyen arányban tesznek eleget annak a jogszabályi kötelezettségüknek, amely szerint szabálysértési eljárást kell indítaniuk azok ellen a szülők ellen, akik nem járatják iskolába a gyerekeiket. Oktatási szakemberek becslése szerint az általános iskoláskorú diákoknak mintegy 6-8%-a esik ki menet közben az oktatási rendszerből, míg az iskolába be nem íratott gyerekek aránya – legalábbis a legelmaradottabb megyékben – akár az 1-2%-ot is elérheti.

Cseri Péter – Népszabadság, 2003. március 8. (10. oldal)

Mind több veszély fenyegeti újdonsült demokráciánk fennmaradását. Sokan a szélsőjobb oldali erők előretörésétől féltik, mások a többpártrendszerből eredő széthúzás aknamunkájától tartanak. A fő veszélyt azonban az életszínvonal romlása, a létbizonytalanság okozza. A korábban sokat kárhozott kapitalizmus farkastörvényei felkészületlenül érték az embereket. A szabad verseny által kikényszerített racionális gazdálkodás megszüntette a gyáron, intézményen belüli munkanélküliséget, ami valódi munkanélküliségben nyilvánult meg. Emberek millió veszítették el biztos állásukat, megélhetésüket. Miután az állam már nem szól bele a cégek irányításába, megszűnt a bértömeg-gazdálkodás, feles-legessé váltak a „vattaemberek”. A vállalatok szabadon dönthetnek kulcsfontosságú alkalmazottjaik javadalmazásáról. Az állami támogatások megszüntetése, a szolgáltatások árának „helyre tétele” pedig drasztikus áremelkedést váltott ki az élet minden területén. Nem véletlenül mondják sokan, hogy: „Ennél már a kommunizmus is jobb volt”. Érdekes, hogy a volt szocialista táborban éppen abban az országban legnagyobb az elégedetlenség, ahol a legtöbbet nyertek a rendszerváltással.

A Rosa Luxemburg Alapítvány által végzett felmérés szerint a '30-as évek elején álló keletnémetek csalódtak az egyesült Németországban, és elvesztették jövőbe vetett hitüket. Az 1200 fős mintán végzett kutatás során az akkoriban 14 éves alanyokat először 1987-ben kérdezték meg, a volt NDK drezdai övezetében. A kutatás eredeti célja az volt, hogy nyomon kövessék a fiatalok életpályájának alakulását. 1987-ben a fiataloknak még 97%-a rendkívül derűlátóan nyilatkozott a jövővel kapcsolatos reményeiről. Ma ez a magatartás ugyanannak a mintának csupán 2%-ára jellemző. Bár a megkérd-

zettek nagy többsége (80%-a) jótékony hatásúként könyveli el a rendszerváltozást, sokuknak fenntartásaik vannak az azt követő fejleményekkel szemben. Igaz, hogy a megkérdezetteknek „mindössze” 4%-a szeretné visszaállítani a berlini falat, ugyanakkor 81% ma is „keletnémet állampolgárként” határozza meg magát. Az egyesülés utáni Németországgal csupán 20% elégedett, s több mint 80% nyilatkozott úgy, hogy: „A kommunista Kelet-Németországnak megvoltak a maga jó oldalai is”.

A patikus azt mondja: a szegények már föladták. Az öregek, az egyedülállók mindenképpen. Régebben még háborogtak, kiabáltak, vádaskodtak, megjegyzéseket tettek, szégyenkeztek. Ma beáll a sorba a nyugdíjas vagy a munka nélkül tengődő beteg, kiszámolom az összeget, de még nem ütöm be a gépbe. 6500 forint, mondom, mennyiből tudja kihozni nekem, kérdezi, s mutatja az ötezesét, én osztok, szorzok, keresek a számítógépben, fiókban, megnézem az olcsóbb generikumokat, s azt felelem: 4500, a hatóanyagok ugyanazok, de azért a gyógyszer mégis más, a doktor úr valószínűleg nem véletlenül rendelte a drágábbat. Nem baj, mondja a nyugdíjas, adja azt, ma inkább vacsorázom. És a hangjában nincs indulat, nincs vádaskodás, nincs számonkérés, nem kárhoztat senkit, nem akar kormányt váltani, nem emlegeti fel, hogy 46 éven át megállás nélkül dolgozott. Tárgyilagosak a mondatai, szenvtelenek, de még csak nem is szomorúak. Egyetlen dolog hallatszik ki belőlük: a tudomásulvétel. Ő és sorstársai nem mennek el két év múlva fülke-ellenforradalmat csinálni, nem szavaznak, nem bosszankodnak a hírműsorokon, s arcukról eltűnt a mások által odapirított szégyen is. Régebben még zavartan magyarázkodtak, hogy jaj, nincs most nálam annyi pénz, otthon hagytam a kártyámat, vagy tudja, kedves, adtam egy húszezrest a ballagó unokámnak, úgyhogy jó lesz most nekem az olcsóbb gyógyszer, nem baj az sem, ha van egy kis mellékhatása.

A szegény mára beletörődött a sorsába, elfogadóvá lett. Természetessé, mindennapivá vált a még élhető nyomor. A kiszolgáltatott ember – aki betegsége miatt nem tud vállalni takarítást másnál, nem mer vigyázni pénzért mások gyerekeire – napi élettaktikák szerint létezik. Telente nem panaszkodik a hidegre, pedig csak 18 fokra meri fölcsavarni a radiátort, nem köt biztosítást a lakására, nem vesz újságot, csak ingyen tévécsatornákat néz, s csupán néha vacsorázik melegeket. Ma már az sem hozza indulatba a patikában, hogy a sorban mögötte állók sóhajtoznak, hogy jól kifogtuk, megint egy öregasszony, akinek külön számolni kell a tablettáárakat. Elfogadják az életüket, tőlük független sorcsapásként. Előre nem néznek, sőt már vissza sem. Megtanulnak tartósan, sőt végérvényesen vegetálni. A gyerekeikre alig számíthatnak, munkájuk azoknak sem mindig van, az unoka meg sok pénzért tanul az egyetemen, belőle majd talán lesz valami, ha szorgalmas, akkor diplomás mindenképpen, aztán esetleg munkája is akad valamelyik gyorsétteremben, vagy kitértorog valahová, ahol soha nem lesz ugyan otthon – gondolja a nagymama, pedig már ez sem biztos –, de legalább anyagi biztonságban él, s kimarad az itthoni politikai acsarkodásból, a fokozódó gyűlöletből. Valamelyik nap a beteg egy százas hálapénzt akart adni, mert megspóroltam neki ezerötszázat a generikumokkal, hát, itt tartunk, mondja a patikus, s ezen legalább ő még szomorkodni tud.

Hajba Ferenc – Népszabadság, 2012.06.04. (16. oldal)

Bérgoldusokkal tarkított világunkban rohamosan nő a valódi koldusok száma. A hatalmon levő pártok sikerpropagandája ellenére mind többen szegényednek el. A statisztikai kimutatások szerint a magyar lakosság 30%-a, vagyis 3 millió ember szegénynek minősül, és 50 ezer éhezik. A rendszerváltás után 14 évvel ide jutottunk.

„Budapest, Ferenc körúti aluljáró, délutáni csúcsforgalom. »Cifra palota, zöld az ablaka« üti meg a fületem a gyermekhang. Az óvodában tanult dalocska újra és újra ismétlődik. A cérvanékony hang irányába fordulva észreveszek három apró alakot. Közelebb menve látom, hogy kisgyerekek. Menynyire sápadt az arcocskájuk. Előttük a földön kalap. Előveszem az erszényemet, pénzt teszek bele. A legnagyobb, tízéves kislány a világ legtermészetesebb módján, rendületlenül fújja a korábbi gondtalan éveiben tanult éneket. Egymáshoz bújva, szívbemarkolóan kucorognak itt. Úgy tűnik, kilátástalan helyzetüket nem is érzékelik. Fel sem fogják, hogy mit történik velük. Sietek a befutó metrósze-relvényhez. Útközben az aluljáró falán látom a hatalmas kivilágított reklámtáblát: „Utazzon velünk

a napfényes Máltára!” A gombóc visszatér a torkomba, és ez a kellemetlen érzés tartósan ott is marad.”

F. Istvánné, Nők Lapja, 2004/49 szám (38. oldal)

Az ENSZ és egyéb világszervezetek által készített statisztikai kimutatásokat tanulmányozva meglepő következtetésekre juthatunk. Rájövünk arra, hogy minden bajunk, és szegénységünk ellenére mi még az emberiség szerencsésebb táborába tartozunk. Döbbenetes, hogy az emberiség többsége milyen rettenetes körülmények között él. Ez a rövid összefoglaló híven tükrözi világunk jelenlegi állapotát:

„Akinek van ennivalója; ruha a testén, tető a feje felett, és egy akármilyen fekhely ahol nyugovóra hajthatja a fejét, akkor már tehetősebb a világ népességének 75%-ánál. Ha valamennyi megtakarított pénze is van a bankban, és egy kevés aprópénz a tárcájában, akkor már a világ gazdagjainak 8%-ába tartozik. Na persze nem a leggazdagabbak közé, de az emberiség 92%-ának nincs semmi megtakarított pénze. Egyik napról a másikra élnek, illetve egyáltalán nincs pénzük.”

Fejlődésünk egyik akadályja, hogy nem vagyunk tisztában a saját értékeinkkel. Még a legegyszerűbb ember is tele van rejtett értékekkel, ki nem használt képességekkel. Vagyontárgyaink, a bennünket körülvevő használati eszközök között is van olyan, amelynek alkalmazásával vagy értékesítésével jelentősen előre mozdíthatnánk a sorsunkat. Csak nem látjuk, hogy mivel. Ez a probléma kezdettől fogva végigkísérte történelmünket, fejlődésünket. Az ókori arab tanmesék is megörökítették, sőt egy tréfás megoldást is javasoltak rá:

Egy napon tolvaj surrant Naszreddin Hodzsa házába. Az asszony kiáltozni kezdett:

- Tolvaj! Tolvaj! Hodzsa rászólt:
- Csend legyen! Hátha talál valami használhatót. Aztán majd elszedjük tőle.

Társas út. Harminchét utas. János, a magányos, különc srác kirí közülük. Egyedül ül, egyedül jön-megy, eszik, napozik. Aztán lassan, ahogy az óvatos, sokat vert gyerek, barátkozni kezd. Fagyossága olvad, feszes távolságtartása lazul, és már magához enged néhány embert. A negyedik naptól beszélget. Aztán elmesélte különös élete huszonhét évét. Jelzöt kerestem rá, hangosan soroltam: érdekes? tragikus? kegyetlen? szerencsés? boldog? – , de egyiket sem találom hozzáillőnek. Önökre bízom, döntsék el.

Magas, szőke, szép szemű, értelmes tekintetű, nyílt fiatalemberrel ülök szemközt, a budai hatalmas családi házban, ahová meseautóján repített.

– Döntöttem, összerakhatod a sok pici mozaikot, ha kéthavi ismertség után még úgy gondolod, érdemes – mosolyog rám, én meg bólintok. Cs. János 1971. július 8-án született, úgynevezett kései gyerekként, szülei második házasságából, akik harminckilenc, illetve negyvenévesek voltak. János mindig a szüleitől függő, félnék, ugyanakkor megfelelni akaró, engedelmes gyerek volt. Tette, amit mondtak, kértek, elvártak; munkában és tanulásban egyaránt.

– Nem volt apelláta. Anyu lelki terror alatt tartotta a környezetét. Gazdag lány létére hozzáment a szegénysorból származó apámhoz, és felsőbbrendűségét őrizte, érezte. Nem járt el dolgozni, mégis az apu hozott-vitt óvodába, iskolába, gyakran ő vásárolt és főzött. Később tudtam meg, hogy bölcsődébe azért kellett járnom, mert az anyu nem etetett rendesen. Gyerekként ezt nem értettem. Apám kemény, dolgos és ügyes férfi volt, aki felnézett anyura, imádta, talán miattam is. Tízéves lehettem, amikor felismertem az apám szerepét. Addig természetesnek hittem mindent, ami körülöttem történik.

Egyetemista voltam, amikor szinte egyik napról a másikra fájni kezdett a hasam. Semmi gond, rosszul táplált diák! – mondták a rendelőben. De én néhány nap múlva újra ott voltam az orvosnál. Amikor megcsinálták a CT-vizsgálatot, 3 x 6 centiméteres daganatot találtak az egyik nyirokmirigyemben. Megdöbbenek, fogalmuk sem volt, mitől alakult ki. 1993 szeptemberét írtuk. Infúziós kezelésre kezdtem járni az onkológiára. Hihetetlen rosszullétek gyötörtek. Bármit ettem, kihánytam,

rohamosan fogytam. A fájdalmak elviselhetetlenek voltak, jártányi erőm sem maradt nekem, aki előtte élsportoló voltam. Nyolcvanhat kilós, erős fiatalemberként éltem, és nem ismertem a fáradtságot, a fájdalmat. Egyetlen cél lebegett előttem, minél előbb túl lenni rajta. Békésen fogadtam, szinte vártam. Érted? Kész voltam a halálra. Visszagondolva szörnyű. Apu próbált nyugodt maradni, vigasztalt, kísért a kezelésekre. Karácsony előtt már nagyon lerobbantam, sovány, kopasz, szemöldök nélküli roncs lettem. Szívtáji fájdalmaim miatt apám aggódott felettem, félájultan hallottam, amint könyörög: ne halj meg, fiam. Anyán közönyös volt, azt hiszem egyszer sem jött be a kórházba, csak önmaga érdekelte. Barátaim nem voltak, senki nem járt hozzánk.

Az új év újabb kezelésekkal indult, közeledett a vizsgaidőszak az egyetemen. Tanulni kellett, erőtlenül ültem a földön a kályha előtt. Itt, a félkész házban, ahol egy szobát laktunk, alig volt fűtésünk. Kicsit enyhültek a fájdalmak. Úgy február táján kiderült: az apukámnak májdaganata van. Én közben levizsgáztam. Március elején az orvosok azt mondták, elmeszesedett a daganatom, és döntöttek, ki kell venni. Feküdtem a kórházban, apu otthon betegen, anyu nem látogatott. Senki nem jött hozzám. Március 17-én megoperáltak, és utána minden nap jobban éreztem magam. Igaz, a műtét után a bal lábam egy időre lebénult, fizioterápiára hordtak, járni tanultam, de visszajött az életkedvem. Elmúltak a fájdalmak, nőni kezdett a hajam, a szőrzet a testemen, éreztem az ernyedti izmimat. Hazamehettem. Kiadták a ruháimat, nem bírtam el őket.

Apu már nagyon rossz állapotban volt. Tudtam, erőre kell kapnom, hamarosan szükség lesz rám. Sokat ettem, lépcsőztem, volt erőm vigasztalni aput. Emlékszem, volt olyan utókezelés, hogy apu is, én is ott feküdtünk az onkológián, a C és a B osztályon. Már egészen jól voltam, amikor közölték: hamarosan teljesen meggyógyulok. Imádkoztam, hinni kezdtem mindenben, Istenben, orvosokban, emberekben. Két hónappal később kiderült: anyunak tüdőrákja van. Mindhárman egyszerre járunk vérvételre, kezelése. Az orvosok értetlenkedtek, ilyet még nem láttak, Csernobilre gyanakodtak, a házunkat kezdték vizsgálni. Az utolsó két kezelés szünetében egy hónapon át fekvőtámaszoztam, edzettem magam, és rohamosan jött a javulás. Hordtam a kórházba a szüleimet, műveltem a kertet, neveltem a száz csirkét. Főztem, takarítottam, befőztem, s ha időm engedte Tatára mentem, mert ott megvolt a régi házunk, a nagy telekkel.

Így telt az 1994-es év nyara. Szeptemberben egy este apu vér hányt, bevittem a kórházba. Három nappal később órákon át ültem az ágya mellett, fogtam a kezét, haldoklott. Előtte anyu veszekedett velem, hogy menjek, és vigyem haza. És akkor, először életemben azt mondtam neki: nem! Akkor már tudtam, nem tűrhetem tovább a zsarnokságát. Kénytelen volt belenyugodni. Úgy halt meg apu, hogy simogattam a homlokát, fogtam a kezét. Sírni képtelen voltam. Anyu másnap kitalálta, hogy nem temetteti el. Tanácstalan voltam, testvér, rokon barátok híján magamban szenvedtem. És akkor csoda történt: Jött a postás, és egy nagyobb összeget kaptam Paksról, ahol a betegségem előtt egyetemistaként dolgoztam. Az első keresetemből temettettem el az édesapám. Anyu is eljött.

Nem sokkal később ő is lerobbant. Ágytál, ápolás, állandó felügyelet. Az orvosi kezelést megtagadta. Az utolsó három hónapban a zsarnoksága tetőzött. Semmi nem volt jó neki, fantáziált, kiabált. Ilyenkor szó nélkül kezeltem. Szinte magához láncolt, nem tehettem ki a lábam a házból. Erős voltam, összeszorítottam a fogam, némán tűrtem. Éppen a huszonegyedik születésnapomon lementem a kertbe meggyet szedni neki. Fél óra múlva, amikor visszatértem, hallott volt. Nem tudtam sírni, nem éreztem, fájdalmat, nem volt büntudatom, hogy éppen akkor nem voltam mellette. Azt hiszem, embertelenség kimondani, de megkönnyebbültem. Nem kis lecke, ha az ember a születésnapján válik meg attól, akitől született. Különösen nem akkor, ha felnőttkora küszöbéig ezt soha nem ünnepelték, mert nem tartottunk név- és születésnapot, karácsonyt.

Emlékszem, hangosan azt mondtam: Itt állok huszonevévesen, apa, anya, család, barátok nélkül; nekem mégis élnem kell. És hívtam az orvost. Addig felöltöztettem. Vártam a hullaszállítókat, és próbáltam felfogni, mi is történik körülöttem. Kerestem az okot, miért vagyok szerencsétlen? Miért ver az Isten? Pillanatok alatt váltam felnőtté. Közben azt éreztem, nekem is gyámolítás kellene. Gondolkodtam, és tudatosult bennem: döntenem kell, az életet vagy a halált választom-e. Döntöttem. Elhatároztam mostantól kezdve senki sem számít, végre önmagamnak akarok megfelelni. Tovább nem tolerálok semmilyen zsarnokságot, magammal viszont maximalista leszek. A nyarat végigdolgoztam házon, kerítésen belül. Senkit nem kívántam látni, irtóztam az emberektől. Talán gyű-

löltem is őket. Közben kínzott a félelem: nem fog szeretni senki, nem lesz társam, nem fogadnak el, félelmet keltek a hasamon lévő nagy vágással. Jött az ősz, indult az egyetem. A német mellett angolt tanultam, foglalkoztatott az önismeret, a keleti filozófusok, vallások, megváltoztattam a táplálkozásomat. A rezsire valóm megvolt, tojást, zöldséget árultam. Levágtam mind a száz csirkét, a kertemben termett gyümölcsöket, répát, és a befőttjeimet ettem. Néha tanítottam kétszáz forintos órabérért, nem voltak anyagi gondjaim.

Hónapokig senkit sem engedtem közel magamhoz, teljesen bezárkóztam. És a tél közepén megismertem egy asszonyt. Ő is magányos volt, szükségünk lett egymásra. Sokat beszélgettünk. Közben készültem az államvizsgára, a nyelvvizsgára. 1996 tavaszára lelkiileg is rendbe jöttem. És akkor jött egy üzleti ajánlat. Két hetem volt a döntésre. Eladtam a nyugnek számító tatai birtokot, és mintegy áprilisi tréfaként beleugrottam egy vállalkozásba. Sikeres lett. Jól élek belőle. Gépészmérnök vagyok, a szakmámban is helyt tudnék állni, de most a vendéglátás érdekel. Remélem ezt is jól megtanultam. A magány persze megmaradt, bár sok barátom lett. Hibám, hogy makacs vagyok, de erre nevelt az élet. Bár azt hiszem, ma is formálódok, alakulok. Figyelem az embereket, játék számomra hogy kiben mit látok. Persze nem ítélek meg senkit. Nem bírok nyugton maradni, a tengéslengés idegesít, hiszen nekem is kapát adtak a kezembe. Mindegy mit csinál az ember, csak hasznos legyen. Aki palántázik, paradicsomot termel, oxigént is ad a világnak, nem csak a termést. Azt valom, hit kérdése minden, noha nem erre neveltek. Hiszem, hogy meg fog találni valaki. Várom. Ma már tudom, hogy van Isten, segített nekem és elvárja, hogy bebizonyítsam, bennem is van erő. Próbálkozom. Szerencsés, boldog ember vagyok – hallom Jánostól, akinek a lelke talán sebzett, aki olykor elfojtja az érzéseit, és még képtelen felszabadultan szórakozni. Búcsúznak. A kapuból utánam szól:

– A temetőbe ritkán megyek ki, de sokat gondolok rájuk. Hidd el, kellene a pofonok az élettől. Ha megfelelő időben kapja az ember, elindít a lelki fejlődés útján. Rádöbbsent arra, hogy van más út, élmény, siker.

Árvai Magdolna – Nők Lapja, 1998/29 szám, (18-19. oldalak)

A húszéves T. András meg volt győződve arról, hogy ő nagyobb dolgokra született mint, hogy dolgozzék:

Egyformán teltek a napok a dunántúli városka peremkerületi szükségglakásában. A 20 esztendő T. András itt született, itt nőtt fel, de ahogy gyakran mondogatta, csak testben. Kicsi kora óta hitt benne ugyanis, hogy ő valami nagyon nagy dologra született, s egy nap meggazdagszik, hogy meghódítsa az egész világot. Igaz a szakmunkásképzőből már első évben eltanácsolták. A fiút ugyanis a krimiken és a kalandregényeken kívül semmi más nem érdekelte a világon. Az anyja hiába könyörgött neki, eszében sem volt munkát keresni. Jól érezte magát színes légvárakból szőtt álomvilágában.

Egy nap úgy érezte, eljött a nagy lehetőség. A városkában bóklászva felfedezte egy csillogó-villogó ékszerbolt gazdag kirakatát. A délutáni nap épp rásütött a kitett aranygyűrűkre, láncokra, s T. Andrásnak hátrálnia kellett egy lépést, nehogy beleszédüljön a látványba. Ettől kezdve egy perc nyugta sem volt. Megsokszorozott energiával fulta a bűnügyi történeteket, hogy ötletet kapjon, miként válósíthatná meg álmát. Egy télvégi napon zöld overallos fiatalember kopogtatott be az ékszerészhez. Elmondása szerint a polgármesteri hivatalból küldték, hogy felmérje: az üzlet hány és mekkora helyiségekből áll. A tulajdonos csodálkozott ugyan, hogy az önkormányzat nem tudja milyen üzletrészt adott neki bérbe, de végül is beengedte a fiút. Ő pedig nekiállt, hogy mérőszalagjával felmérje a terepet. Örömmel vette észre, hogy a raktárnak van egy ajtaja, amely a hátsó udvarra nyílik. Onnan pedig egy kerítésen átugorva máris a szomszéd utcában találhatja magát. Ezt követően T. András pár hetet várt, hogy biztos legyen benne: az ékszerész már elfelejtette a felmérést végző fiatalember arcát.

Az ékszerész valóban nem gondolt többé a furcsa látogatóra, s egy nap nagyon megdöbbsent, amikor levelet kapott, amelyben egy névtelen jóakarója gyerekes írással figyelmeztette, hogy vigyázzon, mert fel akarják robbantani a boltját. Először a rendőrségre akart menni, de aztán jobban szemügyre vette az ákombákot. Ez csak afféle buta diákcsíny lehet – intette le magát. Az üzlet-

ben épp a jeggyűrűk közt válogatott egy fiatal pár, amikor torzonborz fiatalember szaladt be az ajtón egy gyanús ketyegő kartondobozzal: Ide nézzenek, mi lehet ez? Itt taláلتan a bejárat előtt! A dobozból hallatszó ketyegésre a szerencsétlen ékszerésznek még a lélegzete is elállt. A másodperc töredékére felvillant előtte a levél, az ákombákom írás, de nem volt ideje megbánni, miért is nem fordult a rendőrséghez vele. Félrelökve a dobozt szorongató fiút, a két vevővel együtt pánikszzerűen rohant ki az utcára. T. András persze csak erre várt. A sikertől megrészegülve kihajította a dobozból a hatalmas vekkerórát, és dobálni kezdte bele az aranygyűrűket, láncokat, karórákat. Kintről közben hallotta az emberek kiabálását. Valaki futott, hogy rendőrért telefonáljon, egy asszony sikoltzott:

– Segítsen valaki, egy fiú bennmaradt, mindjárt a levegőbe repül a bolttal együtt. Ő azonban a teli dobozzal csak akkor kezdett menekülni a hátsó kijárat felé, amikor meghallotta a rendőrkocsi szirénázását. Ám, mintha hideg vízzel öntötték volna nyakán: A hátsó udvarra vezető vészkijárat dupla lakattal le volt zárva! A rémület jeges kézként markolt a szívébe és a gyomrába. Már nem törődött a teli dobozzal sem. Kétségbeesetten a földre dobta, és széleseben futott ki a bejárat ajtón. Egyenesen a helyszínrre érkező rendőrök karjába. Egyformán telnek a napok a szűk börtöncellában. T. András egész nap krimiket és kalandregényeket olvas. Gyakran mondja a rabtársainak: nem bánja, hogy két évet kapott, ő ugyanis csak testileg van itt jelen. Hisz benne, hogy valami nagy dologra született. Előbb-utóbb úgyis szabadul, s addig kitalál valamit, hogy meggazdagodjon és meghódíthassa a világot.

Horváth Andrea, Tina magazin, (6. oldal)

A jövőben a gyerekekhez való hozzáállás meg fog változni. Megszűnik a jelenlegi gyermekkultusz. Száz évvel ezelőtt, a nagy generáció idején a kisgyerekeket nem sokra becsülték. Nem tulajdonítottak túl nagy jelentőséget az udvaron rohangáló, hátulgombolós, rövidnadrágos kölyköknek. Úgy gondolták, hogy majd meglátjuk mi lesz belőle. A gyermekek, ifjak megbecsülése a társadalmi hasznosságuktól függött. Attól hogy tanultak, hogy dolgoztak, hogyan állták meg helyüket a világban. Most viszont már csecsemőkoruktól kezdve agyon ajnározzák őket, holott sejtelmük sincs róla, mi lesz belőlük. Már egyesületi szinten is foglalkoznak a kisdetek kényeztetésével. A nem kis állami támogatásban részesülő Három Királyfi, Három Királylány Mozgalom mindent megtesz azért, hogy minél több önfeledt királyfi és királylány szaladgáljon a játszótéren. De vajon csupa „királyfi és királylány” szaladgál körülöttünk? Lehet, hogy a kis királyfi, illetve királylány képességéből még arra sem futja, hogy elvégezze az általános iskolát. Végigbukdácsolja a nyolc osztályt, majd szakképesítés hiányában munkanélküli csavargó lesz belőle. Az agyonkényeztetett hátulgombolósok felnőve a hajléktalanok több tízezres táborát fogják gyarapítani. Az is előfordulhat, hogy felnőve rablógyilkos vagy terrorista lesz. Sok gyerek keserítette már meg a szüleit azzal, hogy a gondos nevelés, az évtizedeken át tartó törődés után a családi fészekből kirepülve gonosztevévé vált.

De a mai világban ez már nem probléma. Egy olyan országban, ahol a whiskys rabló az ünnepelelt sztár, a gyerekek azt gondolják, hogy nem érdemes tisztességes emberré válni. Mint tudjuk Ambrus Attila 30 alkalommal rabolt ki bankokat, takarékszövetkezeteket, utazási irodákat, postákat. Ezért csak a bíróság ítélte el, a közvélemény nem. A média „Rózsa Sándort” csinált belőle. Nemzeti hős

lett. Hírnevét fokozta, hogy megszökött az előzetes letartóztatásból, és még három rablást követett el, melyek során fegyverét is használta és túszt ejtett. Társadalmi veszélyessége ellenére 12 év után jó magaviseletére hivatkozva szabadon engedték. A börtönének nem teltek hiába. Cellájában könyvet írt a bűncselekmény-sorozatáról, ami bestseller lett. Művét később megfilmesítették. Jól meggazdagodott rajta. A kereskedelmi tévécsatornák is lecsaptak rá. Az Ázsia Expressz című műsorban szerepelt, ahol a versenyzőknek Vietnámot, Laoszt, Kambodzsát és Thaiföldet kellett átszelniük. Ő lett az egyik győztes, és 10 millió forintos nyereményt vágott zsebre. Erről a kalandjáról is írt egy könyvet, ami további tízmilliókkal gyarapította vagyonát. Sikerét a ponyvaregényírók is megirigyelték, aki szintén feldolgozták a karrierjét. Összesen kilenc könyv született az életéről, melyekből szintén hasznot húzott. Ezek után nem csoda, hogy sok fiatal gondolja úgy, hogy ebben a világban nem érdemes becsületesnek lenni. Most a gazembereknek áll a zászló. Reméljük nem sokáig.

A hírhedt amerikai gengszter, Al Capone már életében legenda volt. Mérheteretlen vagyonnal rendelkezett, és szolgálk hada leste minden parancsát. A szó szoros értelmében élet-halál urának számított, mindenki rettegett tőle. Pedig nagyon szerényen kezdte. Chicagóban 25 cent készpénzzel érkezett. Ez volt a teljes vagyona. Ebből a pénzből névjegykártyát csináltatott. Akkoriban Amerikában voltak olyan utcai automaták, amelyekbe egy negyeddollárost kellett bedobni, és 20 db névjegyet nyomtatott. Az övéen ez állt:

Al Capone Biztosítási Társaság

Elnök:

Al Capone

Ezzel a névjeggyel felkereste a legnagyobb garázstulajdonost. Tizenöt emeletből állt a garázs, és tetemes parkolási díjat szedett a kocsik után. Capone beküldte a névjegyet a főnöknek, és várt. A beszélgetés rövid volt:

– Uram! Azért jöttem, hogy biztosítsa nálam a kocsikat. Havi öt dollár a díj. Garantálom, hogy ezeknek az autóknak nem lesz semmi bajuk.

– Nem érdekel! – hangzott a válasz. – Az autóinknak nem volt és ezután sem lesz semmi bajuk. Ebben tévedett a tulajdonos. Másnap már őrjöngött és a haját tépte, mert több jármű tankjában porcukrot találtak. Mint köztudott, ettől besülnek a motor dugattyúi, és a hengerfejek cseréje nagyon sokba kerül. A kár óriási volt, és miután a biztosítása ilyen jellegű károokra nem terjedt ki, tönkrement a tulajdonos. Az eset nagy visszhangot váltott ki szakmai körökben. Ezért amikor Al Capone felkereste a következő parkolóház-tulajdonost az ajánlatával, már nem ütközött ellenállásba. Chicago üzlettulajdonosai sorra kötöttek nála „biztosítást”.

Aztán beköszöntött a szesztilalom időszaka. Az I. világháború alatt egy képviselő javaslatára betiltották a szeszgyártást, és -forgalmazást az egész országban. Ettől aztán még az is inni kezdett, aki korábban rá sem nézett az alkoholra. A törvény által tiltott alkoholforgalmazás miatt mind többen hordtak magukkal ki lapos üvegeket, tele tömény szesszel. A szigorú tiltás romantikát adott az ivásnak. Mivel a megnövekedett igényt legális úton nem lehetett kielégíteni, az alvilág vette a kezébe a szeszforgalmazást. Al Caponénak is ekkor derült fel a csillaga. Az alkoholcsempészet tette őt igazán gazdaggá. Sorra nyíltak Amerikában a titkos kocsmák, amelyeket „speak easy”-nek⁸⁶ (suttogónak) becéztek. Bár a razziák gyakoriak voltak, és az illegális szeszforgalmazókra példás büntetés várt, a forgalom semmit sem csökkent. A kiesett ivóhelyek pótlására már másnap újak nyíltak. Pedig a törvény az illegális szeszfogyasztókat is büntette. Egy-egy rajtaütés során a rendőrök ripityára törték a berendezést, elkobozták, majd megsemmisítették az italkészletet, és a nyakon csípett vendégeket két év börtönre ítélték. Persze ilyenkor futott, ki merre látott. A vendégek vészkijáraton, ablakon, tüzlétrán menekültek, hogy elkerüljék a büntetést. Aztán másnap kerestek maguknak egy másik kocsmát.

Al Capone és bandája nem volt híve a piacgazdaságnak, nem szerették a konkurenciát. Ők úgy forgalmazták az országba becsempészett szeszt, hogy megjelentek a titkos szeszkimérésben, és megmondták a tulajdonosnak, hogy milyen italokat kell vásárolnia, és mennyiért. Vita nem volt.

⁸⁶ spík ízi

Aki nem engedelmeskedett, azt könyörtelenül agyonlőtték. A bajok akkor kezdődtek, amikor a többi gengszter is rájött, hogy mekkora üzlet a szeszforgalmazás. Ezután ők is megjelentek a területen. A kocsmárosok azonban nem tudtak annyi szeszt eladni, amennyit a megszorított szeszcsempészek szállítottak. Erre kitört a gengszterháború. A rivális bandák egymást irtották, hogy megszüntessék a konkurenciát. De az agyonlőtt bűnözők helyére újak kerültek. A sok munkanélküli suhanc, piti tolvaj türelmetlenül várta, hogy bekerülhessen ezekbe a bandákba. Ekkor Al Capone cselhez folyamodott. Meghívta a rivális banda főnökeit egy „békétárgyalásra”. A megbeszélésen azonban uniformisba öltözött rendőrök jelentek meg. Ez nem izgatta különösebben a gengsztereket, mert a rendőrség már a „zsebükben” volt. A letartóztatás sem jelentett veszélyt, mivel óvadék ellenében még aznap szabadlábra kerültek, a tárgyaláson pedig felmentették őket. Az esküdtek nem merték elítélni a gyilkosokat, mert tudták, hogy amint elhagyják a bíróság épületét, még aznap agyonlövik őket. Így sorra születtek a „nem bűnös” ítéletek.

Ezek azonban furcsa rendőrök voltak. Nem tartóztattak le senkit. Csak mosolyogtak, és könnyű kis géppisztolyaikkal tüzet nyitottak. Minden meghívottat szitává lőttek. Illetve egy valaki életben maradt. Valami csoda folytán az egyik bandavezér, Lucky Luciano⁸⁷ élve megúszta a dolgot, pedig 14 golyót eresztettek a testébe. Felgyógyulása után látszólag megjavult, és a II. világháború alatt komoly segítséget nyújtott az amerikai hadseregnek. Az ő emberi fedezették fel a német tengeralattjárókat, amelyek akkortájt véstesen megközelítették Amerika partjait. Hálából a kormány elengedte harmincesztendei büntetését, és deportálták Olaszországba. Hazájában aztán áttért a kábítószer-csempészetre. Szicíliaiból igazgatta amerikai érdekeltségeit. Az Egyesült Államokban csak akkor jelent meg, ha „üzleti ügyei” személyes beavatkozást igényeltek. Szülővárosában halt meg békésen. Közmegbecsülés és közszeretet kísérte utolsó útján.

Visszatérve Al Caponére, ő nem állt át a kábítószerforgalmazásra. Megvetette a pénzszerzésnek ezt a módját. Megmaradt a szeszcsempészetnél, és emellett nyilvános házakat működtetett. Na és virágzott a „biztosítási” vállalkozása. Most már a felhőkarcolók építetőit is megzsarolta. Ahol nem fizettek, ott éjjel lelocsoltatta a cementes zsákokat, és megfenyegette a munkásokat, hogy hagyják ott az építkezést. Aki nem engedelmeskedett, azt félholtra verték. Mivel egy-egy toronyház esetén az építkezés késletetése óriási forgalomkiesést okozott, előbb-utóbb mindegyik vállalkozó beadta a derekát. Elbizakodottságában a bandafőnök odáig ragadtatta magát, hogy az épülő felhőkarcolókra kis fémtáblát szereltetett, ezzel a felirattal:

AL CAPONE BIZTOSÍTÁSI TÁRSASÁG

Ez elég volt a rivális bandák távoltageására. Ekkortájt ötlött fel bennem, hogy interjút kellene készíteni ezzel az emberrel. Volt Chicagóban egy barátom, Joseph G. Sills⁸⁸ építészmérnök. Angol hangzású neve ellenére magyar volt. Pesten Szilágyi József néven kezdte pályafutását. Aztán ő is kivándorolt Amerikába. Szilágyi, vagyis Sills szintén felhőkarcolók építésével foglalkozott, és ő is kénytelen volt biztosítást kötni az Al Capone⁸⁹ féle társasággal. Innen eredt az ismeretségük. Ennek tudatában megpróbáltam rávenni Sillst, hogy eszközöljön ki számomra egy találkozást a hírhedt banditával. Szerettem volna közelről látni, de főleg beszélni vele. A barátom először szabódott:

- Nem hiszem, hogy sikerülni fog. Al nagyon elfoglalt üzletember. Azt sem tudom, mit mondjak neki, hogyan győzzem meg ennek a találkozásnak a hasznosságáról.
- Mondd azt, hogy újságíró vagyok, és megörökítem nevét a halhatatlanságnak. Úgy hallottam hiú ember, talán érdekelni fogja a dolog, hiszen a legtöbb emberben roppant erős a dicsekvési vágy.
- Na jó, megpróbálom.

Aztán eljött a nagy nap, amikor Sills az izgalomtól remegve közölte velem:

- Holnap, pénteken délután, pont három órakor légy a Cottage Grove Avenue 167-es számú ház előtt. Al arra fog menni páncélautójával, és a többit bízd rá.

Már félórával a megbeszélés előtt ott ácsorogtam az épület előtt, és vártam. Halálpontosan három órakor megérkezett az ismert páncélautó, elöl két fegyveres testőr, hátul maga Al Capone ült.

⁸⁷ láki lucsnó

⁸⁸ dzsozef dzsí szilisz

⁸⁹ al kapóne

Beinvitáltak a kocsiba, és elindultunk. Illedelmesen és kicsit vacogva bemutatkoztam, majd megkérdeztem:

– Hova megyünk? – Sehova – mondta a bandita. – Itt beszélgetünk a kocsiban. Ez a legbiztonságosabb:

Jól megnéztem közlőrl a rettegett gyilkost, és arra gondoltam, ha valami miatt megsértődik, lelőhet és kidobhat a kocsiból, senki sem fogja megkérdezni tőle, mi történt. Élet és halál ura. De inkább a halálnak, annak a szakértője. Capone magas, kövérkés, kopaszodó, negyven körüli férfi benyomását keltette bennem, és egyáltalán nem hatott félelmetesnek. Korpás volt a haja, hangja azonban kellemes. Meglehetősen értelmesen beszélt, alig észrevehető olasz akcentussal. Ő már Amerikában született. Első kérdésem ez volt:

– Hogy van megelégedve az életével?

– Nagyon. Igaz, sok a munka, de kifizetődik. Áldom ezt a Volsteadet⁹⁰, aki a szesztilalmat kitalálta, mert e nélkül talán sohasem lett volna belőlem „ember”.

– Mi vitte erre a pályára?

Capone elmosolyodott. Ettől a mosolytól teljesen megváltozott, bizalomgerjesztő, kedves lett az arca:

– A dolog úgy kezdődött, hogy 1914-ben kitört a világháború. Wilson azzal a felkiáltással választotta meg magát, hogy „megvédi gyermekeinket a háborútól”. Megválasztották. Aztán első dolga az volt, hogy Amerikát belevitte a háborúba. Én is katona lettem. Őrmesterségig vittem fel a számléltrán. Hősiesen harcoltam, mint amerikai hazafi sokszor kockáztattam az életemet, meglepően kis gázsiért. Már ott, a háború alatt gondoltam arra: mennyivel többet lehetne keresni a civil életben, ha ennyiszor kockáztatnám az életemet. A háború után sodródtam erre-arra, kitanultam az autószerelést, mivel a mechanikai dolgok mindig érdekelték. Békés, kellemes foglalkozás volt, de nem sokat jövedelmezett. Hirtelen gondoltam egy nagyot, és elindultam a komoly pénz felé. Mint köztudomású, ezzel a biztosítási ötlettel kezdtem.

– Most is veszélyes az életem, állandó háborúban állok. A hatóságoktól nem kell tartani, de az ellenséges bandák már egymillió dollár jutalmat tűztek ki a fejemre, és az emberek kapzsiak. Ezért járok ilyen golyóálló páncélautóban. Süllyesztet koporsóban alszom, amit csak én tudok kinyitni és a felszínre hozni.

– Észrevettem, hogy amerre az autó elhaladt, a rendőrök némán szalutáltak a főnöknek, aztán eszembe jutott a pletyka, mely szerint: Al Capone heti száz dollárt fizet a körzetében működő minden rendőrnek. Így mindig idejében értesült, ha valahonnan veszély fenyegette, mert a rendőröknek az volt az érdekük, hogy Capone sokáig éljen. Megint kérdeztem:

– Nem gondolt arra, hogy már elég pénzt gyűjtött össze, és visszavonulhatna?

– Nem. Nem tudnék munka nélkül élni. Meg a hatalom is nagy dolog. Aki megkóstolta, nehezen tud lemondani róla. Mindent elértem, amit ember elérhet, most már csak fenn kell tartani az üzletet, és a pénznek az a furcsa természete, hogy szaporodik. Sok pénzem van, de elég soha. Ha megöregszem – ami nem valószínű –, talán abbahagyom a munkát. De erre most még gondolni sem akarok. Az életem izgalmas, szórakoztató, mindig új, nem lehet megenni. Csak – sajnos – sokan mások unják az életemet.

– Capone nevetett a saját groteszk viccén; majd cigarettával kínált, és ő is rágyújtott:

– Ez az egy szenvedélyem van. Meg az ital. És a nők. Természetesen nem egy bizonyos nőre gondolok. Egy nő nem is maradhatna meg mellettem, folyton nyafogna, féltene, zavarna a munkámban. Sok nő, az sokkal kevesebb, mint egy. Nők nélkül az életem nem érne egy lyukas centet sem. Szeretem elárasztani a nőt, akivel éppen foglalkozom. Meglepő, hogy mennyire szeretik a pénzt meg az ékszereket.

Elöl a két bandita nem vett részt a beszélgetésben. Úgy ültek ott, mint két szobor, mereven életveszélyes mozdulatlanságukban.

– Milyen viszonyban van a könyvekkel?

⁹⁰ volszted

– Nagyon szeretek olvasni. Főleg igaz történeteket, nagy és híres emberekről. Napóleon a kedvencem. Persze, én Josephine-t agyonlőttem volna a helyében. Nem volt igazi úriember. Régi, híres rablókról is sokat olvastam. Pitiánerek voltak. Kicsiben dolgoztak. Ok nélkül gyilkoltak. Nem volt fantáziájuk. Nem voltak igazi üzletemberek. Utálom az erőszakot. Sajnos, azonban néha elkerülhetetlen. Az emberek is próbálnak törvényeket hozni, csak nehéz őket betartani, mert a természet törvénye erősebb, mint az embereké. A természet könyörtelen. Az erősebb győz, mert megeszi a gyengébbet. Vannak persze növényevő állatok is, akik nem bántják a kollégáikat, de ezeket megeszik a húsevők. Szeretem az állatokat, különösen a védteleneket, mint például itt van ez a kedves őzike. Nem bánt senkit, levelekkel él. Nem irigylem gusztusát, mégis megeszi őt az oroszlán meg a farkas, meg a többi ragadozó. A birtokomon több mint ezer őzike van, persze az én védnökségem alatt. Ezeket nem meri bánta senki.

– Van kedvenc festője?

– Nincs, műveletlen vagyok. A képekhez nem értek. Van ugyan egy néhány millió dollárt érő képgyűjteményem, de nem szépségük, hanem az értékük miatt szereztem meg őket. Szeretem a virágokat. A mimóza a kedvencem, de imádom a rózsát is. A narancsvirág nem olyan szép, de az illata földöntúli, semmi máshoz nem hasonlítható. Persze Chicagóban nem terem narancs, de van egy kis birtokom Los Angelesben. Az ottani narancsfarmomra járok pihenni, ha üzleti elfoglaltságom megengedi.

Eszembe jutott a közmondás: ki a

virágot szereti, rossz ember nem lehet. Tisztelet a kivételnek. Be kell vallanom, hogy az egész beszélgetés alatt, míg a páncélautó biztosan haladt a sűrű chicagói akadályok között, egy pillanatig sem szüntem meg félni. Tudtam, hogy Al Capone nem haragszik rám, versenytársának se tarthat, és mégis. Első eset volt, hogy négyszemközt (a két hóhér elől nem számított) beszélgettem egy sokszoros gyilkossal, akinek teljesen mindegy volt, hogy eggyel több vagy kevesebb halottat csinál. Megkönnyebbülve szálltam ki a kocsiból, és szerencsére ez volt az első és utolsó találkozásunk.

A történetekhez tartozik még, hogy Capone végül nem erőszakos halállal halt meg, amire mindig el volt készülve. Tekintettel a közlő chicagói vásárra, Illinois állam kormányzója valósággal könyörgött a banditának: engedje meg, hogy elítéljék valamilyen címen, mert a turisták nem mernek Chicagóba jönni Al Capone miatt. Ekkor már a bandavezért idegbántalmak kínozták. Idegesítette az állandó életveszély, különösen az egymillió dollár, ami ki volt tűzve a fejére, élve vagy halva. A süllyeszthető koporsó – bármilyen kényelmes is volt máskülönben – már nem mulattatta. Rossz éjszakái voltak, végül döntött. Megengedte, hogy elítéljék adócsalás miatt. Ebben az ügyben persze nem volt egészen ártatlan, mert jövedelmei után egyáltalán nem fizetett adót. Tizenkét évi börtönre ítélték, ahova úgy vonult be, mint egy fejedelem. Mérhetetlen vagyona folytán kivételezett fegyenc volt, rá nem vonatkoztak a börtön szabályai. Érezte a főnökséggel, hogy csak udvariasságból ül. De a börtönben legalább nem kellett félnie az agyonlövéstől, a fejére kitűzött vérdíjat is megszüntették, mert a fegyenc Al Capone nem jelentett komoly veszélyt a rivális bandák számára. Végül is csak hat évet ült, mert meghalt a börtönben. Vérébajban, amit az egyik nyilvánosházában szerzett be magának, teljesen ingyen. Nem engedte, hogy rendesen kezeljék, a büszkesége tiltotta.

Királyhegyi Pál – Négyszemközt önmagammal (Szépirodalmi könyvkiadó – 1980)

Dillinger, a legendás gengszter egyszerű bankrablónaként kezdte tizennyolc éves korában, és csak jóval később lett belőle Amerika első számú közellensége, és sokszoros milliomos bandavezér. Jó megjelenésű, középtermetű férfi volt, rajongott a tornáért, sokszor mentette meg az életét az, hogy gyorsabb, ügyesebb, erősebb volt, mint ellenfelei. Nagy gonddal szervezte meg bandáját, a legkisebb hibáért halál volt a dorgálás. Idővel a bankrablást abbahagyta, és főleg kábítószer-, és szesz-csempészettel, valamint emberrablással foglalkozott. Egyetlenegyszer bukott le, ült két évet, aztán kiszabadult, és soha többé nem sikerült elfogni. Ahogy nőtt a vagyona és hatalma, istenkomplexuma támadt, mint Caligula császárnak, és azzal szórakozott, hogy segített az embereken. Kétszer egy héten, délután háromtól ötig tartott fogadóórákat. Ilyenkor bárki felkereshette segítségért, tanácsért.

Rengeteg pénze ellenére nem volt anyagi. Például olyanokat csinált, hogy a bandája elfogott egy bankárt. Dillinger kiküldte a nyomozóit, akiknek fel kellett deríteniük mindent, amit csak lehetett erről a bankárról, főleg azért, hogy Dillinger tudja, mennyi váltságdíjat kérhet és kaphat a szabadon bocsátásáért. Elkezdte olvasni a befutott jelentéseket. Egyre szomorúbb lett, majd összehívta bandáját:

– Fiúk! Kiderült, hogy jó fogást csináltunk. A bankárért nyugodtan kérhetünk akár egymillió dollár váltságdíjat is. Csakhogy valami baj van. Az iratokból kiderült, hogy ez a bankár valóságos szörnyeteg volt egész életében. Árvák, özvegyek pénzét sikkasztotta el, mindenkit tönkretett, akit csak tudott, és nem volt válogatós az eszközökben. Feleségét a halálba üldözte. Gyerekei rettegnek tőle. Azt javaslom, ne engedjük vissza ezt a vadállatot az emberek közé. Neki is jobb, ha agyonlövök, talán akkor majd megbánja bűneit. A törvény nem tudta elérni, de az én kezem elérte.

Dillingerrel nem volt tanácsos ellenkezni. Nem is szállt vele szembe senki. Az egyik fogadóóráján megjelent egy idősebb férfi:

- Mr. Dillinger, tudom, hogy ön szívesen segít bajba jutott embereken. Azt is tudom, hogy ön okos és művelt, hallottam, hogy a könyvtára megér legalább egymilliót.
- Miről van szó? Miben segíthetek?
- Huszonöt évig voltam a Sing-Sing fegyház lelkésze. Könyvet írtam azokról, akikkel ott találkoztam. A könyv címe: Húszezer évi börtön. A könyv remek, és biztos, hogy nagy üzlet lenne. De ez az első könyvem, és a kiadók nem lelkesednek ismeretlen írókért. Egymás után kapom a nemleges válaszokat. Arra gondoltam, ha ön segítene, biztosan kiadóra találnék.
- Kérem. Elolvasom a könyvét, és értesíteni fogom az eredményről. De mielőtt ideadná olvasásra, remélem tudja, hogyha nekem is az a véleményem, mint a több kiadónak, akkor önnek ebből kellemetlensége származhat.

A lelkész bólintott. Tudta, hogy Dillinger az agyonlövést hívja kellemetlenségnek. De vállalta ezt a kockázatot. Dillinger elolvasta a könyvet, és el volt ragadtatva. Elment Macaulayhoz⁹¹, aki egyike a legismertebb New York-i kiadóknak. Az én első regényemet, a Greenhornt⁹² is ő adta ki. Beküldte a névjegyét a főnökhöz, amin nem állt más, csak Dillinger neve. A kiadó homlokát kiverte a hideg veríték. Halálos rémület lett rajta úrrá, amikor szólt a titkárnőjének, hogy bocsássa be a vendéget.

- Egy kéziratot hoztam, uram. Húszezer évi börtön a címe. Nekem nagyon tetszett, és biztos vagyok benne, hogy a könyvnek nagy sikere lesz. Szeretném, ha ön is jónak találná. A kiadó boldog volt, hogy csak erről van szó, és biztosította Dillingert, hogy a könyv nagyon hamar meg fog jelenni.
- De hiszen még el sem olvasta el a kéziratot!
- Mindegy. Az ön véleménye nekem elég – mondta a kiadó. A könyv megjelent és óriási siker volt, a világ majdnem minden nyelvére lefordították. Magyarul is megjelent, Húszezer év a

⁹¹ m(e)kóli

⁹² grínhorn

Sing-Singben címmel. De nálunk már nem kellett Dillingernek személyesen közbenjárni, a magyar kiadást a világsiker előzte meg.

Szimpatikus, fiatal pár kereste fel Dillingert az egyik fogadóóráján.

- Tanácsot szeretnénk kérni, uram – kezdte a férfi.
- Tessék parancsolni!
- Szeretjük egymást, férj és feleség vagyunk hat hónapja. Gazdag, de szigorú nagynéném azt akarta, hogy, én is gazdag, jómódú lányt vegyek feleségül: Ezzel szemben az én mostani feleségem szegény, nem jómódú. Azóta gyűlöl, és üldöz minket. Megnehezítette az életünket. Mihelyt dolgozni kezdek, kinyomozza, megvesztegeti a főnökömet, hogy rúgjon ki. Legtöbbször ki is rúgnak. De már az is előfordult, hogy nem akartak kidobni. Erre megvette a céget, ahol dolgoztam, és ő maga intézte el, hogy elküldjenek. Pokollá változtatta az életünket. Állandó rettegésben élünk, nem tudjuk, mit hoz a jövő, vagyis a nagynéni.

Dillinger érdeklődéssel hallgatta a fiatalembert:

- Megpróbáltak beszélni ezzel a kínos nővel?
- Persze. Hosszú levelet írtam neki, bocsánatát kértem. Könyörögtem lássa be, hogy az ember saját magának nőszül, és nem a rokonainak. Minden hiába. Megüzente, hogy vagy elválnak, vagy tönkreteszi az életünket.
- Rendben van. Hagyják itt a nagynéni nevét és címét, igyekezni fogok a lelkére beszélni. Három nap múlva előkerült a nagynéni. Megtalálták összedrótozott holttestét a csatornában. Ettől kezdve nem zavarta többé a fiatalok életét. Sőt, a fiú lett az általános és egyetlen örököse.

Dillinger istennek érezte magát, elképzelni sem tudta, hogy ne az történjék, amit ő akar. Csak egyetlenegy apró baj volt: a rendőrség. Dillingert kinevezték első számú közellenségnek. Körözték, keresték, üldözték, vérdíjat tűztek ki fejére, egyszóval a hatóságok bosszantották, ahogy csak tudták. Gwen Harrison, Dillinger nagy szerelme a végsőkig kitartott mellette. Sőt egy napon így szólt hozzá:

- Ide figyelj! Nekem van egy ügyes nagybátyám. Sebész. Pontosabban: plasztikai sebész. Vele csinálthatsz magadnak olyan arcot, amelyet akarsz, és nincs az a rendőr, aki felismerne az új ábrázatoddal. Dillingernek tetszett az ötlet.
- Megbízható ember ez a nagybácsi?
- Halálosan – felelte a lány, és nem tudta, hogy milyen pontos választ adott. Mert a nagybácsi teljesen megváltoztatta a bandita arcát, aki kifizette ugyan a műtét árát, de óvatosságból agyonlőtte az orvost, és a holttestet eltüntette, nehogy eszébe jusson elárulni őt.

Ezzel az utolsó gyilkossággal azonban saját halálos ítéletét írta alá. Gwen imádta a nagybátyját, és meggyűlölte szeretőjét, aki ilyen lelketlenül kiirtotta jötevőjét. Akkoriban tevékenykedtek Amerikában a G-man-ek⁹³. Így becézték a „Government”⁹⁴ embereket, akiket az akkori elnök, Roosevelt verbuvált a banditák ellen. Ide csak egyetlenemet végzett, izmos, okos, tehetséges fiatalokat vettek fel, és képezték ki. Háromezer dollár volt a heti fizetésük, és ezzel elérte az elnök, hogy nem lehetett őket megvesztegetni. Karate, dzsúdó és minden elképzelhető önvédelmi- és támadó sportot űztek, nagyszerű céllövők voltak, és – ami a legfontosabb – nem kellett nekik a holttestekről elszámolniuk. Ez annyit jelentett, hogy bárkit agyonlőhettek, akit akartak.

Ez azért volt fontos, mert a banditák elleni hadjáratban a törvény volt a legfőbb hátrány. Az esküdtek nem merték bűnösnek találni a legbűnösebb gyilkost sem, mert tudták, hogy akkor már másnap megtalálják összedrótozott holttestüket a csatornában. De sikerült nekik az ügyészt és a bírót is megfélemlíteni, így tehát az elfogatásuk és a tárgyalás nem jelentett semmit. Előfordult például, hogy Massachusetts⁹⁵ állam kormányzója hitleri allűröket vett fel: antiszemita volt, üldözte az ártat-

⁹³ dzsí men

⁹⁴ gavnment

⁹⁵ meszecsúszetsz

lan négereket, és mert kormányzó volt, nem tehettek ellene semmit. Igaz, perbe lehetett volna fogatni, tárgyalást lehetett volna kintüzni ügyében, de ez óriási botrányral, rossz publicitással járt volna, és még az sem volt biztos, hogy elítélik. Ekkor léptek akcióba a G-manek. Huey Long⁹⁶ éppen a kormányzói palota lépcsőin indult felfelé hű testőre kíséretében, amikor megérkezett a palota elé két G-man.

– Megállj, McGregor, te piszkos gengszter! – kiáltották, és már lóttak is.

Pillanatok múlva mind a kormányzó, mind testőre gurult lefelé a palota lépcsőjén.

– Ez nem McGregor volt, hanem maga a kormányzó – hörögtek a halott rajongói, de a G-manek vállat vontak, és bocsánatot kértek:

– Mi is emberek vagyunk, tévedtünk; nagyon sajnáljuk – mondták, de akkorra már a kormányzó halott volt.

A G-manek tehát törvénytisztelő banditák voltak, de ez volt az egyetlen mód, hogy a gengsztereket megfélemezzék, mert a banditák tudták, hogy őket nem lehet megfélemlíteni vagy megvesztegetni. Gwen igyekezett elfelejteni szeretett nagybátyja halálát, és megpróbált megbocsátani gyilkosának, de nem sikerült. Egyre jobban irtózott a megváltozott Dillingertől, és egy napon döntő lépésre szánta el magát. Ő maga jelentkezett a G-maneknél, és ezt mondta:

– Gyűlölöm Dillingert, ezt a szörnyeteg gyilkost, és meg akarok szabadulni tőle. Plasztikai műtétet hajtottak végre rajta. Teljesen megváltoztatta arcát. Ezért lehetetlen felismerni őt. Ma este azonban moziba megyünk, a Lángoló szívek című filmet nézzük meg a Criterionban. A nyolcórás előadáshoz van jegyünk. Amikor kilépünk a moziból, piros rózsza lesz a mellemen. A mellettem levő férfi: Dillinger. Én elkezdek szaladni, ő ott marad. A többi már nem az én dolgom.

A G-manek elbújtak egy bokorban, a mozi közelében. Könnyű kis kézi gépfegyver volt a kezükben. Gwen kijött a moziból, rózsával a mellén, gyűlölettel a szívében. És szaladni kezdett. A férfi bambán nézett utána, nem értette dolgot. De nem sokat töprenghetett a dolgon, mert a G-manek azonnal tüzet nyitottak, és a bandita a sok találatától összeesett. Az orvos már csak a halál beálltát tudta megállapítani. A halott Dillinger egyáltalán nem hasonlított az élőhöz, de volt egy dolog, amit a zseniális sebész sem nem tudott megváltoztatni rajta: az ujjlenyomatát. Így sikerült azonosítani a halottat, és az újságok vastag betűs címekkel közölték az olvasókkal, hogy Dillinger, az első számú közelség tűzharcban elhunyt. Gwenről azóta sem hallott senki.

Királyhegyi Pál, Négyszemközt önmagammal (Szépirodalmi könyvkiadó – 1980)

Az erkölcsi értékek rombolása, az emberek elaljasodása, elaljasítása világjelenség. A rendszerváltás óta nálunk is rohamosan gyengül a társadalom morális szintje, melyben nagy szerepük van a kereskedelmi tévécsatornáknak. A gagyitévé ocsmány, erkölcsromboló műsorai: a valóságshow-k, a kibeszélő show-k nem a sajtószabadság jegyében készülnek. Létrehozásuk, sugárzásuk egyetlen mozgató rugója a profithajsza, a reklámbevételek növelése. Mi a valóságshow lényege? Miért kértem meg az első kereskedelmi csatorna indulásakor nyilvánosan a kollégáimat – és kérek meg most is minden sorimat olvasó embert –, hogy ne néz-

-A törvény nevében! Őrmester hajtsa végre az ítéletet!

⁹⁶ ivi long

ze őket? Azért, mert ez már nem játék, itt nem lehet elmondani, hogy „nyugodj meg, ez csak film”. Mesterségesen, tudatosan lebontja a magánélet falait a nézők lelkében, hozzászoktatja őket ahhoz, hogy mások magánélete, intim szférája nem érdemel védelmet; azt sugallja, hogy a másik embert nem kell tisztelni, nem ajándék a számodra, hanem préda. Ravaszul cinkossá teszi a nézőket a felelőtlen, lelketlen nemi életben, a hűtlenségben, a másik ember átverésében, megalázásában, a kegyetlenkedésben. Tudatosan hűtlenségre, részvétlenségre és szadizmusra neveli a társadalmat, elállatiasítja az embereket.

Akinek nem tetszik, ne nézze! – mondhatnák a kereskedelmi tévécsatornák démoni befolyás alatt álló irányítói. De nézik, mint mindent, amit az erkölcsrombolásban élen járó TV 2 és az RTL Klub eléjük önt. Aljanép? Szellemi lumpenproletárok? Vagy csak szerencsétlen emberek, akiknek az erkölcsi, kulturális sebezhetőségét, manipulálhatóságát „tisztos úriemberek” kihasználták? Vajon mit csináltak ezek a „tisztos úriemberek”, amikor tiltakozásokat kaptak, mert megsértették a kisebbségeket, meg amikor az ORTT⁹⁷ újra meg újra elmarasztalta őket ocsmány, romboló műsoraik miatt? Nem tudom, de gondolom, gúnyosan mosolyogva vonogatták a vállukat, majd bejelentették, hogy megfellebbezik a bíróságon a felügyelő bizottság döntését.

Ha a kutyaviadalokat tiltják, a valóságshow-kat miért nem? Vajon az embereket nem lehet ugyanúgy manipulálni, mint a kutyákat? Vajon nem lehet ugyanúgy romboló, önmagukra és másokra is káros dolgokra rávenni őket? Látjuk, lehet. De hát mi emberek vagyunk, nem állatok. Hallottam egyszer régen valakit arról beszélni a tévében, milyen jó érzés volt neki, amikor náci fogolytáborban azt mondta egy tiszt a foglyoknak: „Idefigyeljenek, emberek!” Mert ezzel akarva-akaratlan emberszámba vette őket. Vajon a valóságshow-kat kitaláló, megszervező, levezénylő „tisztos urak” szoktak ilyet szórazottságból kiejteni a szájukon?

Ne kezdje el senki azt mondani, hogy: „Hát igen, ezek nem szép dolgok, de hát a liberalizmus ezzel jár, korlátlanul tág, abba minden belefér”. Tényleg minden? Liberális értékek? A magánélet bensőséges határainak a lerombolása, az öncélú, felelőtlen szexualitás és annak mutogatása, a hűtlenség, mások megalázása, megkínzása, s tömegeknek ilyen akciókban való cinkossá tétele? Ezek lennének azok? Ezt támogatnák a liberális politikusaink? Tudom, hogy többen beolvastak már a valóságshow-knak. Tudom, hogy ülnek a kormánypárti padosorokban gyermekekért, fiatalokért, közművelődésért aggódó politikusok is, akiknek nem tetszik a kereskedelmi tévék jelenlegi működése. Amikor megszületett a médiatörvény, az azt megszavazó képviselők aligha sejtették, hogy mi lesz a vége, mire fog kifutni az országos reklámkampánnyal induló két nagy csatorna működése. Vajon a kulturális terrorizmusnak azt a rendszerét akarták létrehozni, amit a TV 2 és az RTL Klub az utóbbi években megvalósít? Bizonyára nem, ahogy senki sem sejtette – én sem –, hogy idáig fajulnak majd a dolgok.

Tárkányi Ákos – Népszabadság, 2005. augusztus 2. (7. oldal – részlet)

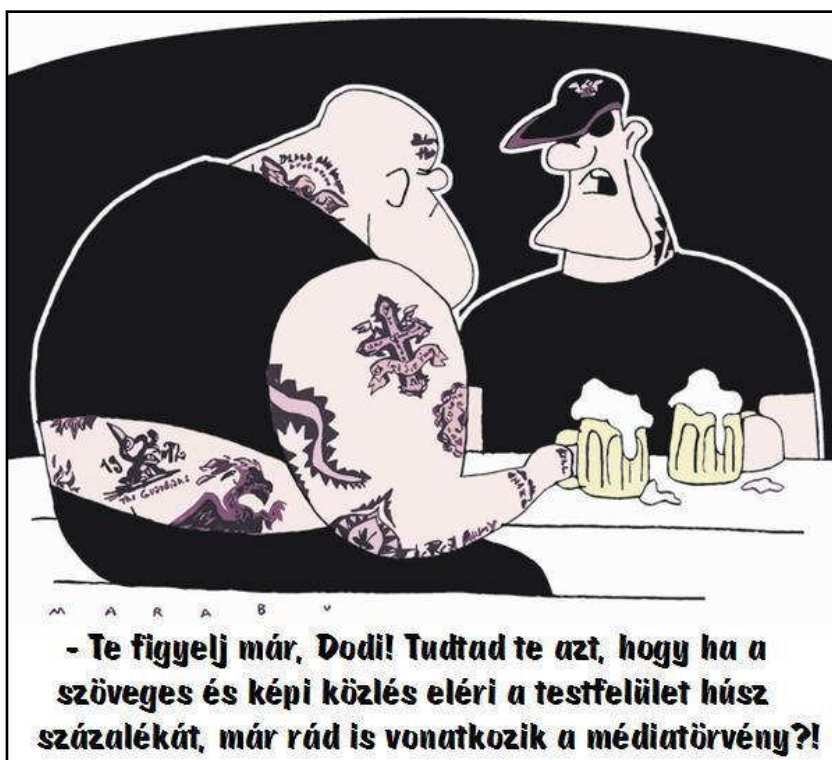

Sajnos ezek a régi készülékek a tévéjátékokhoz, művészfilmekhez, színházi közvetítésekhez voltak szabványosítva. Ezekbe még nem építettek be IQ-süllyedésvédelmi biztosítékot.

⁹⁷ Országos Rádió- és Televíziófelügyelő Testület

Pusztuló világunk láttán sokan már sokan érzik a katasztrófa előszelét, civilizációnk megsemmisülését. Helyzetünk azonban inkább mondható tragikomikusnak, mint katasztrófálisnak. Megmenekülésünkhez ugyanis minden információ adva van, de senki sem hajlandó elindulni a paradigmaváltás útján. A semmittevés nem szándékos ellenállás eredménye, hanem a tájékozatlanság következménye. Az emberiség nem keresi, nem kutatja a kivezető utat, az apátia, a lustaság elharapózása nem engedi, hogy az életmentő információk bekerüljenek a köztudatba, eljussanak azokhoz, akik ezeket hasznosíthatnák. Ezért a nagyvilágban ugyanaz fog végbemenni, ami jelenleg Európában folyik.

Nagy-Britannia lakossága megszavazta az ország kollektív öngyilkosságát, az Európai Unió elhagyását. Tájékozatlanságukra jellemző, hogy egy nappal az eredmény kihirdetése után rohamosan megnövekedtek a Google keresőben a „Mi az az Európai Unió?” keresések. Miután megkapták a szükséges felvilágosítást, a „Hogyan tudom megváltoztatni a szavazatomat?” keresések szaporodtam meg. A válaszokból hamar rájöttek, hogy már sehogy. Eső után köpönyeg. Nagy-Britannia elindult a szétszakadás, a felbomlás útján. Megszűnése után a Brit Nemzetközösség is szét fog esni. A végén Anglia egy jelentéktelen kis államocská lesz, ráadásul az Európai Unió határain kívül.⁹⁸ Ennek elkerülésére minden lehetőségük megvolt az angoloknak, mert a referendumot megelőzően a polgárok minden témáról részletes tájékoztatást kaptak mind nyomtatott formában, mind online felületen. Ezeket azonban nem olvasták el, mert túlságosan el voltak foglalva azzal, hogy édi kutya-kölykökről küldözgessenek képeket egymásnak.⁹⁹

Az Internet világában minden idők legnagyobb tudásbázisa áll az emberiség rendelkezésére. Ennek ellenére sokkal tájékozatlanabbak vagyunk, mint halászó-vadászó-gyűjtögető őseink. Tudatlanságunk oka a lustaság. Hiába van leírva minden bajunkra a megoldás, nem kerül be a köztudatba, mert az emberek leszoktak az olvasásról. Az olvasás ugyanis fárasztó. Kezünkben kell tartani a könyvet, és közben néha el is kell gondolkodni azon, amit olvasunk. Az emberek többsége pedig már nem csak az olvasásról szokott le, hanem agyának használatáról is. Sokkal kényelmesebb leülni a tévé elé, és bámulni a végtelenített szappanoperákat, a negyedórás reklámbetétekkel. A tévé előtti gunnyadástól, a mozgáshiánytól aztán egyre jobban elhízunk, ami még tompábbá, lustábbá teszi őket. Már csak arra van erejük, hogy időnként megemeljék a nagy, hájas feneküket, és elvánszorognak a hűtőszekrényig, ahol az élelmiszergyárak vegykonyháiban kotyvasztott nassolnivalót tárolják. Jól teletömik magukat mindenféle gyári szeméttel, isznak rá néhány pohár cukros üdítőitalt, és visszaülnek a karosszékükbe. A világ meg hadd pusztuljon! Ki érdekel? Így fog elpusztulni az egész emberiség. A közöny, a tudatlanság, a tájékozatlanságból eredő ostobaság Nagy-Britannia után egész civilizációnkat szétveri, megsemmisíti. A vég kezdetén aztán már hiába sopánkodunk, a lejtőn lefelé már nem lehet megállni.

⁹⁸ Időközben ez a folyamat visszafordíthatatlanná vált. 2019 decemberében tartottak még egy népszavazást ez ügyben. Ekkor a britek még az előzőnél is nagyobb százalékban döntöttek a kilépés mellett. Ezt követően a brit miniszterelnök, Boris Johnson 2020. január 31-én kiléptette Nagy-Britanniát az Európai Unióból.

⁹⁹ Forrás: Harlan Cockburn

A következő cikk arra világít rá, hogy milyen színvonalú nemzedék születik le mostanában a Földre, kikkel van tele a világunk. Sokan sírnak, hogy meg kellene mentenünk a civilizációkat. Igen ám, de ehhez kiváló képességű, leonardói tehetségű emberek kellene. Hol található ilyen emberek ebben a világban? A jelenlegi helyzet ennél súlyosabb kérdést is felvet: Jó, mentsük meg a világot, de kinek? Ezeknek? Érdemes?

„– Ki az a Mozart?

– Egy golyó, te hülye!”

Öcsém, te tegnap lenn voltunk a Plázába, ne tudd meg, milyen állat volt; te, lejössz egyszer, az tuti, hogy lemész hídba, olyan baró.

Te. Az igaz, hogy nem olcsó, de viszont baromi drága, de nem is az számít, mert sikerült levennem a fatert egy kis lére, mondtam, hogy tankönyvekre kell, csórikám meg bevette, becumizta, adott tíz rugót. Csóri. Haverokkal mentünk, te, ezek állati jó fejek, érted, a legmenőbb cuccok, zsír barnák, tisztára, mint a reklámokba. Te, képzeld, volt műsor is, a Hangya Boys játszott, pont az új számukat nyomatták, hogy aszongya „a kis csaj nagyon tetszett, volt a fején headset”, te, ez valami brutális volt, ahogy ezek lázadtak, tudod, ez egy ilyen lázados műfaj, ez a rockzene, én is teljesen bepörögtem, mondtam, hogy most már elegendem van mindenből, ezt már nem lehet bírni. Pláne, hogy a Gyözike is lefalcolt, otthagya a Beát, hát én totál kikészültem.

Még jó, hogy volt nálam pénz, amit a fater adott. Először jól bezabáltunk a Mekibe, te, ne tudd meg, a bigburger az valami iszonyú jó, az olyan, mint egy zsömle meg egy fasírt, csak ebbe még van majonéz is, te, ez nagyon állat, igaz, hogy meg kellett ennem hármat, de megérte, mer aztán vagy másfél órán át egyáltalán nem voltam éhes. A Meki után megnéztük a „Halál mindenkire” című filmet a multiplexbe, te, öcsém, tök horror volt, képzeld el, mindenki meghalt benne, még a főszereplő is, állati jó volt, meg vicces is, úgy röhögünk, hogy majd megszakadtunk. Aszintem, eldobom az agyam. Jövő héten újra megnézem, kíváncsi vagyok, akkor mi lesz a vége. Aztán bementünk a játékterembe, tudod, vannak ezek a lövöldözős játékok, na, azzal nyomattam egész délután, még jó, hogy reggel a mutert is sikerült lelejmolni öt rugóra, most nagyon kellett a dohány. Öcsém, te, nem piskóta az a játék; dobsz egy hátast, ha meglátod, csak marhára kell figyelni, hogy ki ne nyírjanak, meg az a legjobb, ha egyfolytában tüzelsz. A végére eljártam az összes pénzt, persze kicsinált a gép, az a szemét, te, hát az ellen nem lehet nyerni, de mindegy, így is tök jó volt. Állat. Te, képzeld, már épp kifelé mentünk, amikor egy könyvesboltba megláttam az egyik osztálytársamat. Csórikám ott nézegette a könyveket, tökre megsajnáltam szegényt, hogy ilyen dolgokkal kell foglalkoznia. Irtó gáz. Majd hétfőn dumálok veled, hogy ne marhuljon már szerencsétlen, nem a múlt századba vagyunk, csöppenjen már bele kicsit az életbe. Hát nem?

Szlazsánszky Ferenc – Képes Újság, 2005/48 szám (7. oldal)

A külváros egyik eldugott ösvényén egy törekeny fiú tévelyeg. Léptei bizonytalanok, arcát fejére

húzott kapucni fedí. Felé közeledve megcsap a ruhájából áradó vegyszer szaga: a hígító. Marci átlagos családból származik, Budapest egyik lakótelepén lakott szüleivel és testvérével. Szülei házassága azonban hamar megromlott, apja alkoholizált és mindennaposakká váltak a veszekedések. Amikor Marci tizennégy éves volt, a szülei elváltak. Apja elköltözött otthonról, édesanyja pedig idegösszeroppanást kapott, és inni kezdett.

- Nagyon magányosnak éreztem magam. A haverokkal mindig kijártunk a dombra: páran ittunk, a többiek meg csak fújtak, fújtak. Én is ki akartam próbálni – meséli Marci. A barátja megmutatta, mit kell venni. A többi már ment magától. Többször is látta, mi a teendő: kinyitod az üveget, egy nejlonzacskóba beleöntesz egy kicsit, és jó mélyen szívni kezded. Ha bánatos vagyok, vagy ha egyedül érzem magam, veszek egy üveggel – mondja.

Számtalan szer van, aminek a belégzése kábulatot okoz, de Marci a hígítóra esküszik. Mint mondja, neki ez jött be, ezt szereti. Ha vesz egy fél litert, akkor az jó pár napra elég.

- Ahogy belélegzem, már be is kábulok. De elég hamar kimegy a hatása, ezért még párszor ráöntök, hogy újra hasson – magyarázza.

Marci azt mondja, hogy ettől megnyugszik, nem érzi a fájdalmat: sem a testit, sem a lelkit. Úgy érzi magát, mintha álmodna, és olyan erősen hallucinál, hogy az már-már valóságosnak tűnik.

- Bármire rá lehet hallucinálni: jóra, rosszra egyaránt. De sajnos előfordul, hogy horrorrá válik az egész – mondja Marci. Ilyenkor azt hiszi, hogy üldözik és meg akarják ölni. Ezek az élmények pedig annyira valóságosak lehetnek, hogy akár napokig sem tud szabadulni tőlük. Ilyenkor nem tud aludni. Marci leginkább esténként szeret szipuzni. Mint mondja, ekkortájt minden nyugodtabb. – Nem szeretek nappal, piszkálnak. Szeretek elbújni ilyenkor, meg egyébként is. A kapucni is ezért van – vallja be. Legszívesebben egyedül szipuzik, kerüli a társaságot. Ha ugyanis többen vannak, akkor szinte mindig kitör a verekedés.

- Reggelente olyan erőtlennek érzem magam, hogy nincs kedvem semmihez. Volt, hogy összetörtem magam, vérzett a fejem, de nem emlékeztem arra, hogy mi is történt. Nem éreztem fájdalmat. Nem éreztem semmit – meséli. Általában nincs étvágya az erős hányingertől, viszont szomjúsága csillapíthatatlan.

- Kiszárad tőle az ember. Ahogy belelegezzük, belefolyik a nyálunk a zacskóba, hát ezért szomjas az ember – mondja. A fiút csillapíthatatlan köhögés gyötri: „Ilyenkor jön föl a cucc.” Érzem, hogy testileg károsít. Le vagyok roncsolódva, fájnak a csontjaim és le is fogytam – motyogja. Le akar szokni, de a szervezete már megszokta a hígítót: „Iszonyatosan kivagyok, ha nem csinálhatom.” Marci már többször „túlszívta magát” és kórházba került. Nap, mint nap látja maga körül, ahogy a társai „elvágódnak” mellette a rosszullettől. És látja azt is, hogy egyre kevesebben vannak. Az idő múlásával valaki mindig meghal.

Lopes Elvira – Népszabadság – Magyarország melléklet, 2007. augusztus 11. (5. oldal)

Az imádkozó sáska nösténye közösülés közben csápjával lefejezi a hímet, amely ettől függetlenül tovább folytatja az aktust, mert ösztönösen tisztában van fajfenntartási kötelezettségével. A párzás befejeződése után a nöstény felfalja a hímet. Mivel mi előbbre járunk az evolúciós fejlődésben, az emberi faj nöstényei alaposabb munkát végeznek. Ők előbb kirabolják a hímet, és utána semmisítik meg.

A 28 éves csinos hölgyet két jól fizetett testőr vigyázza. F. Zsuzsa óvatos: eddig négy férjjelöltet csavart ujjai köré, busás haszonnal. A megszedített férfiak persze szeretnének törleszteni...

- Nem hiszek a házasságban – kezdi vállrándítva Zsuzsa: – Minden véget ér, s jobb erre felkészülni. Az együttélés híve vagyok. Minden kapcsolatomban a legtöbbet adtam: önmagamat.
- A rossz nyelvek szerint négy élettársának köszönheti, hogy gépírónőből gazdag üzletasszony lett.
- Talán tiltja a törvény, hogy kiaknázzuk a kapcsolatokban rejlő lehetőségeket? Én is csak ezt tettem.
- Ha van kedve, vegyük sorra az élettársait!

- A gimnázium után egy kereskedelmi cégnél lettem gépíró-titkárnő. Éppen túl voltam egy kapcsolaton: fél évig jártam egy férfival, s kiderült, nős ember. Akkor megfogadtam, hogy soha nem fogok sírni férfi miatt.
- Bosszú a férfiak ellen? – Olyasmi. Három hete dolgoztam, s az egyik osztályvezető ajánlatot tett. Ferenc harmincas, elfogadható férfi volt, belementem a játékba. Vacsorák, ékszerek, ruhák. Hetente kérte meg a kezem. Fél évig laktam nála. Egy ízben Münchenben jártunk, s egy üzleti vacsorán ismertem meg Karlt.
- Ő volt a második? – Nyert! Egy modellügynökség tulajdonosaként felajánlotta, hogy készít rólam próbafelvételeket. Ferencnek nem tetszett, de füttyültem rá; egyedül utazott vissza Budapestre. Minden időmet Karllal töltöttem. Két hét után felhívtam Ferencet, hogy kint maradjok Németországban.
- Mit profitált a második kapcsolatából?
- Egy év múlva már társtulajdonosa voltam a cégnek. Karl annyira ragaszkodott hozzám, hogy a nevemre íratta a részvények jelentős részét. Egyre több szervezési feladatot vállalt. Üzleti kapcsolatba kerültem egy New York-i reklámügynökség főnökével. László magyar származású volt, s terjeszkedni akart Európában. Első pillantásra belém szeretett. Egy felvásárlási manőver során fél év múlva miénk lett a németországi ügynökség. Karl öngyilkossággal fenyegetőzött, de rám ez nem hatott.
- Gondolom, László is megfizette az árát, hogy az Ön élettársa lett...
- László értett ahhoz, hogy cégeket vegyen, részlegekre bontsa, és jó áron eladja. Én is segítettem neki, így most több amerikai ingatlanom is van...
- Ki volt a következő?
- Egy Floridában élő magyar származású báró. András a vagyonát a szállodaiiparba fektette. Huszonöt évvel idősebb nálam. Az ő jóvoltából tudok mindent a klasszikus etiketről. Tőle a hazai kapcsolatait kaptam, s így tudtam a kinti vagyonom egy részéből Budapesten megvetnem a lábam. Fővárosi panziókban, hotelekben vásárolok tulajdonrészt. Ma már András csak egy levezetőpartner. A többiek közül egyedül ő fogadta bizonyos eleganciával bejelentésemet, hogy vége...
- Most egyedül él?
- Igen, de elfoglalt az üzlet. Van titkárom, testőröm. Muszáj! Túl nagy a vagyonom, s a haragossaim is számosak.
- Tán ostoba a kérdés: mi lesz, ha egy szép napon beleszeret valakibe?
- Hogy kérdezhet ilyen lányregénybe illőt? Velem nem történhet meg efféle baleset, láttam már épp elég csalódott nőt. De ha mégis megesik, az szenzáció lesz. Akkor magát is értesítem. Rendben?

Kuti Péter – Meglepetés

A nyugatmajmolás új keletű megnyilvánulás a Bálint nap ünneplése. A globalizálódás egyik negatív jelensége az elamerikanizálódás. Az angolszász kultúra egyre nagyobb súllyal telepedik a kis nemzetekre. Következésképpen elfelejtjük ősi szokásainkat, hagyományainkat, háttérbe szorítjuk népi ünnepeinket, elveszítjük nemzeti vonásainkat. Beolvadunk egy uniformizálódott masszába, ahol a világ vezető államai határozzák meg, hogyan éljünk, hogyan ünnepeljünk, miként viselkedjünk. Ezzel fokozatosan megszűnik a világ sokszínűsége, és a gyökerek megszűnés miatt mind több ember érzi otthontalanak magát a saját hazájában:

Nem akarok ünneprontó lenni, de szirupos üzeneteket küldeni, szívecskéket rajzolni, és azt mondani: szeretlek, elég időrabló kedvtelés. Tülekedés a virágosnál, bonbonos pultnál, parfümös polcnál. Hobbiszerelmesek fényűzése. Hobbiszerelmesnek lenni nagyon jó! Bájos passzió, de kissé távol áll a szerelem mestereinek világától. Az ő világukban elemezni vagy megfogalmazni egy kapcsolatot olyan értelmetlen vállalkozásnak tűnne, mint reggelenként regisztrálni, hogy megvirradt.

Kevés olyan párt ismerek, akik tartalmas, szép, megérlelt, építő kapcsolatban élnek. De őket soha sem hallottam szerelmük hevéről, milyenségéről, nagyságáról beszélni. Fura, szemérmes, tartózkodó, fegyelmezett módon sugározzák maguk köré a boldogságot, nem is merem szóba hozni, pedig ott van, mint bőrön az égésnyom.

Stendhal, az a kissé savanyú alak, aki semmit sem tudott a szerelemről, viszont mindent megírt róla, pedáns ember volt. A szerelemnek gyártott négy skatulyát, és belerámolta az összes tartozékot, hátha megtalálja az utókor. Az első skatulyába került a legbecsesebb, a szenvedélyes szerelem. A másik háromba a maradék, a szerelem szóra sem érdemes fajtái: a kedvteléses, a testi és a hiúsági szerelem. Valentin-nap már akkoriban is dívott Franciaországban, és semmi kétség, elsősorban a hiúsági szerelemről szól. Hadd szóljon! Legyen harsány, hangos, cifra és mámorító, akár egy gyerekkori farsang, hiszen a hiúsági szerelem az érzelmi kiskorúság gyermekbetegsége, mindannyian átessünk rajta. (Néhányunknál szövödményes.) Ha átestünk már pár hiú, kedvteléses, testi meg ilyen olyan kapcsolaton... Vagy ha még nem estünk át... Egyszer csak, nem tudni miért (legalábbis én nem tudom) belép életünkbe a szenvedély. Vagy nem így van? Ritkán jön nagy sebbel-lobbal. Sebbel gyakrabban. Néha észre se vesszük. Nem is volna egyszerű lefotózni a Valentin-napi képeslapokra. És úgy legyűri a hiú, kedvteléses, meg testi kis embert, hogy az meg se nyikkan. Csak némán megadja-odaadja magát, aztán nem beszél róla.

Az igazi szerelmi ünnep – ahonnan a legenda útjára indult, hogy 1800 évvel később megérkezzen a plázákba – csendes szertartás volt. Ha volt egyáltalán az a Valentin nevű pap, aki Claudius császár idején titokban összeadta a szerelmeseket. A véres háborúkat vívó uralkodó úgy gondolta, csakis a szerelem tarthatja vissza az öldökléstől a férfiakat. Ezért megtiltotta, hogy házasodjanak. A hiúsági, testi meg kedvteléses szerelmesek nem is tartottak lármás lagzikat. Csak az igazán szenvedélyesek akartak úgy is egymáshoz tartozni, hogy rajtuk kívül nem volt ott senki. Csak Valentin, a suttogó pap.

Vass Virág – Metro, 2008. február 14. (4. oldal)

Harmincéves barátnőm nemrég profi társkereső szolgálathoz fordult. Ráébredt, hogy reggel nyolctól délután hatig tartó munkája és a hétvégi tréningek, kapcsolatépítő találkozók mellett nem-hogy férjet, de még egy rendes futó kalandot sem talál magának. Az üzleti világban megszokta, hogy ha valamihez nem ért, azt másokra bízta. Hosszas utánajárással kiválasztotta a lakóhelyéhez legközelebb eső és jó referenciával bíró ügynökséget. Nem sajnálta a több tízezer forintos regisztrációs díjat, s rászánta egy egész délelőttjét, hogy az ügynökséget vezető, pirosra lakkozott körmű, kontyos hajjú, félelmetes beszélőkével bíró asszonnyal a legapróbb részletekig megossza kívánságait.

– Nekem három diplomám van, a partneremnek legalább egy legyen. A gyerek nem akadály, de azért jobb, ha nincs. A körmei legyenek tiszták, öltözködése modern, fogai ápoltak. A humorérzék fontos. – A vörös körmű bólogatott, s precízen írta a kívánságlistát.

– Nem baj, ha nincs pénze, nekem van. Az önbecsülés szempontjából viszont jobb, ha mégis jól szituált az illető, különben szorong majd mellettem. Szolid jómód, mindössze ennyit várok el – fejezte be végül a feltételek felsorolását.

– Nem baj, ha nincs pénze, nekem van. Az önbecsülés szempontjából viszont jobb, ha mégis jól szituált az illető, különben szorong majd mellettem. Szolid jómód, mindössze ennyit várok el – fejezte be végül a feltételek felsorolását.

A társkereső cég tulajdonosnője ígérte: a lehető leghamarabb megkapja majd azoknak a „portfolióját”, akik legalább nagyjából meg-

felelnek a kívánalmainak. Várt három hónapot, de egy darab fényképet és egyetlen telefonszámot sem kapott, a társkereső szolgálathoz küldött e-mailjei is válasz nélkül maradtak. Nem teketóriázott, felmondólevelet írt a cégnek, s közölte: fizessék vissza a regisztrációs díjat, s egyben töröljék is a rendszerből, a szerződés nem teljesítése miatt másik irodához fordul.

Egy hét múlva válasz érkezett. A vörös körmű azt írta: a regisztrációs díj nem jár vissza, ellenben az elmúlt napokban több alkalmas jelölt is akadt, akik hamarosan jelentkeznek majd nála. Az első „vak randin” egy ötvenéves agglegénnyel hozták össze, aki még mindig az anyukájával élt. Pepita, barna-krémszínű öltönyét legalább harminc éve szabták. A férfinak határozottan molyirtó illata volt. A második találkára egy fiatalabb ember érkezett, akiből dőlt a szeszszag. Barátnóm kezét fogott velem, aztán sarkon fordult, és otthagya a presszóban egyedül. A harmadiknak nemhogy ápolt fogsora, még foga sem volt.

Fél évig tartott, amíg elérte: töröljék az adatait a társkereső szolgálat rendszeréből. Addig hetente legalább háromszor hívták találkára ismeretlenek, de egyetlen olyan sem akadt, akinek legalább a hangja bizalmat ébresztett volna benne. A regisztrációs költségek felét sikerült visszakapnia, igaz, ezért pereskednie kellett, s az ügyvéd díja tetemesen meghaladta a visszajáró pénzt. Most új taktikát választott. Éjjelenként a világhálón böngészi a társkereső oldalakat, hátha ott ráakad az igazira. A bejelentkezéskor csalt egy picit, a korából öt évet letagadott, méreteit – ahol úgy gondolta – kissé felnagyította, másutt csökkentette. Azt sem árulta el, hogy három diplomája van. Virtuálisan már sokan csapják neki a szelet. Jó néhányan meg is felelnek annak a képnek, amit álmai lovagjáról festett: ápoltak, műveltek, jómódúak, és még humoruk is van.

Doros Judit – Népszabadság, 2006. február 28. (7. oldal)

Napjaink divatos témája a szingli. A jól kereső fiatal értelmiségi nők párkeresési kálváriájáról az „Ezotéria kivitelezése” részletesen foglalkozik. Kitér az elmagányosodás veszélyére is. Vannak, akik a mágiában keresik a megoldást. A démoni erőkkel való játszadozás azonban könnyen tragédiába torkolhat:

Három diplomája és ígéző szempárja van Katának, mégsem sikerül neki semmi, vagy legalábbis ezt állítja magáról. A „semmin” a magánéletét érti, más tekintetben ugyanis sikeres harmincasnak számít. Egy reklámügynökséget vezet, dől hozzá a pénz, amivel tud is mit kezdeni. Nem tartozik a rideg és céltudatos menedzsernők táborába, workshopok és brainstormingok helyett inkább olvas, vagy unokaöccseivel az erdőt járja. Nincs takarítónője, és ebédre sem szusit eszik, jobban kedveli a körömpörköltet a sarki kifőzdében. Kata a férfiakat mindig rosszul választja meg. – Általában erősnek látszó macsóba szeretek bele, aztán később rendre kiderül róluk, hogy gyámoltalanok, mint egy kölyöktacskó – meséli Kata. – Vagy az anyjukkal, vagy az elvált feleségükkel élnek, s ennek alapján szabják meg az időbeosztásukat is: hétvégeként a mamát kísérik templomba, temetőbe, vagy a közös gyerekekkel szerveznek programokat. Este korán hazamennek, mert készülniük kell a másnapi fárasztó értekezletekre.

Aztán felcsillan a szeme: – Elmentem egy táltoshoz, aki leveszi a szerelmi rontást az emberről, és megtisztítja a testét, lelkét a rászórt átkoktól – mondja. – Négy átkot tapintott ki rajtam, kettő nőtől, kettő pedig férfitől került rám. A nők vélhetően az elvált feleségek vagy aggódó anyukák lehetnek, akik azt a kevés időt is sajnálták tőlem, amit emberem velem töltött. A férfiak közül meg olyan szórhatott rám átkot, akire rá se néztem. Aztán hozzáteszi: – A kitapintott átkot varázsszavakkal és mágikus erővel már leoldotta rólam a táltos, s most arra várunk, hogy egy olyan férfi kerüljön az utamba, aki minden szempontból megfelel. S hogy akkor mi történik? Nos, ezúttal nem bízza magát a véletlenre, mondja, hanem a kiszemelt férfit a táltos szerelmi kötéssel láncolja majd hozzá, olyan bűbájjal, amelytől a másik nem tud szabadulni.

Már csak egy kérdésem maradt Katához: mi lesz, ha az odaláncolt férfiről kiderül, mégsem ő az igazi, neki is vannak hibái, például nem teszi le egymás mellé a papucsait, lecsöpögteti a frissen vassalt inget málnadzsemmel, vagy egyszerűen unalmassá válik. Kata azt válaszolja: ilyenkor nem lehet csak úgy kitenni a másik szűrét, mert akkor a hiúságában megsértett férfi újabb, az eddiginél is erősebb átkokat, rontásokat szórna rá. Ám a táltosnak erre az esetre is megvannak a maga varázs-

igéi, s egyszerűen leoldja majd azt a kötést, amelyet korábban, a szerelem kezdetén rátett a férfira, az pedig békével odébbáll – mondja. Elköszöntem, Kata különben is sietett: azt mondta, aznap délután több találkozója is lesz, s azt reméli, ezek egyikén megtalálja majd álmai férfit.

Doros Judit, Népszabadság, 2004. október 6. (11. oldal)

A szingli modern társadalmunk sajátos képződménye. Azokat a fiatal nőket sorolják ebbe a csoportba, akik feladják a családot, és egész életüket arra áldozzák, hogy a multinacionális cégeknek profitot termeljenek. Ezért viszonylag jól megfizetik őket. Átlag feletti jövedelmük folytán hozzászoknak a magas életszínvonalhoz, amelyről aztán már nem tudnak lemondani. A munkaidő gyakori kitolódása, az időhiány sem kedvez a párkeresésnek. A tévúton járó karrierista nők sokszor csak évtizedek elteltével, magánytól szenvedve jönnek rá, hogy elmulasztottak valami nagyon fontosat. Női mivoltukban nem tudtak kiteljesedni, kihasználatlanul hagyták természeti adottságaikból eredő képességeiket. Azok sem találnak maguknak megfelelő partnert, akik folyamatosan keresik. Ennek oka, hogy maximalisták, irreális igényeket támasztanak a férfiakkal szemben:

Biztosan veled is megesett már, hogy találkozol egy sráccal, kicsit beszélgettek, minden a legnagyobb rendben, csak épp a szerelemgenerátor nem indul be. Nemrég pont ez történt velem. A fiú intelligens volt, jó fej, udvarias, szellemes társalgó. Cukott szájjal evett, szabályosan használta a késtvillát. Soha nem vett volna fel szürke cipőt, a fehér frottírzoknit is felejtőlistára tette. Amit mondott, a helyén volt, nem tudtam semmibe se belekötni. Ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse a számlát, de egy cseppet sem volt tolazkodó. Pedig hatan vacsoráztunk, úgyhogy a számla sokkoló adatot, mintegy 17 400 forintot rejtett. Szóval fukarnak sem mondható. „Talán tényleg ő a tökéletes pasi!” – pihegtem elhalón. Titokban meglestem, mennyi borralalót ad: 18 000 forintot perkált le, vagyis a jatt a 10%-ot még csak meg se közelítette. Pedig a pincércsaj nem győzött kedveskedni, és a vacsi is csiklandozta ínyünket.

Ugye megmondtam, itt van a kutya elásva! Lenyugodtam. Kényelmesen elterültem a székben. Most már értem, miért kapcsolt szerelemgenerátorom „Off” üzemmódra. „Bár nem olyan nagy baki, ha nem jó matekból!” – próbáltam menteni őt. De hiába.

- Hát ezt eltoltad – fordultam hozzá.
- Micsodát? – kerekedett el a tekintete.
- A borralalót elég szűkösen mérted. Megnézte a számlát, körbetekintett a vendéglőn, és mély értelműen megjegyezte:
- Nem adtam keveset. Ha mind a hét asztalnál, amelynél ma este kiszolgál ugyanennyit kap, 6000 forinttal fog hazatáncolni. Ezért az égvilágom semmi mást nem kell csinálnia, csak néhány tényért hurcolászni innen oda, onnan ide.

Így aztán a „túl szép, hogy igaz legyen” kategóriából a pasi széleseben lecsúszott a „nincs az az isten, hogy ezzel kezdjek” csoportba. Egy kalap alá került a bigottakkal, a humortalanokkal, nőgyűlölőkkel. Amikor az ember pasifogóban van, bizonyos dolgok nem jöhetnek számításba. Például a srác ne legyen zsupori vagy kicsinyes. Most nem arról van szó, hogy egy vérbeli Csekonics báróra

vágyom, aki két kézzel szórja a pénzt. De ha egy pincérlány lőt-fut a kedvünkért, akkor igazán megérdemli a borraivalót. Nem kell kibújni a fizetés alól azzal az átlátszó ürüggyel, hogy a nőci csak tányérokkal cicázik egész este. Aki ilyen szűkmarkú egy pincérlánnyal, az a születésnapomról is megfeledkezne, és az ajándékomat is elspórolná.

Vannak lányok, akiknek a magasság, másoknak a humorérzék, megint másoknak a hímvartájék számít. És mindenki ismeri a tabu fogalmát, azt a bizonyos jelet, melyre a „tilos belépés” lámpa villogni kezd. Ám ezt az egyet leszámítva rugalmasan kell keresgelnünk, nehogy a végén egy szál magunkban végezzük. Van egy barátom, aki nem osztja nézetemet. Ő hisz benne, hogy mindenkinek megvan a maga tökéletes párja. Szerinte félmegoldásokba nem szabad belesétálni. A csaj-szi összeírt egy 75 pontos listát. A tuti befutónak minden igényt teljesítenie kell, mielőtt a barátnőm egyáltalán ráveti ibolyakék szemét. A listán szerepel

egy rakás általánosság, amelyben a legtöbb nő osztozik: a pasi például szeresse állatokat, legyen önzetlen és így tovább... De vannak speciális elvárások is. Ha a barátnőm dúdolgat egy dalt, a srácnak azonnal lángra kell lobbannia, rögtön folytatni kell a számot (és persze kapásból kell ismernie a szerzőt, az énekest), különben le is út, fel is út!

Történt, hogy egy hónapja összefutottam a lánnyal. El volt szállva, szerelemhormonjai forrpon-ton zizegtek. Találkozott egy fiúval, aki mind a 75 követelményt teljesítette. Mint büszkén mesélte, a pasi nemcsak az énekest tudta azonnal, hanem felsorolta az összes albumát is. Átment a vizsgán, méghozzá maximális, vagyis 75-ös pontszámmal. Hát, nem is tudom... Egy héttel később összeakadtam a csajjal.

– Na, milyen a szerelem? – kérdeztem.

– Vége – legyintett rosszkedvűen.

– Miért? Hisz azt hittem, ő maga a tökély!

– Az is. Csak olyan hülyén vihogott. Rögtön megértettem. Beültünk egy kávéra a sarki presszóba, és meghánytuk-vetettük, hogy talán változtatni kéne az igényeinken.

Somos Helga, Cosmopolitan, 2002. október (32. oldal)

Jön egy királyfi tán, királyfi tán, királyfi tán...

FIÚ:

Indigószínű a tenyere, körmei köré kékes keretet rajzol a kitartó kékfrankos¹⁰⁰. Terepszínű gúnyában van és kitaposott bakancsban, ami állja a pince nyirkos hidegét. Jóval innen van még a harmincon, egyetemet végzett, most is külön képzésre jár, de diplomáit lassan a szögge akaszthatja.

¹⁰⁰ magyar vörösborfajta

Hajnaltól kel, és ilyenkor a szüret és a szőlőmunkák idején tizenegy óra lesz, mire ágyba kerül. Magának főz, de olykor az is gondot okoz, hogy miből vegyen egy kiló kenyeret.

– Nem az a kérdés, hogy tartozom-e minden hónap végén anyáméknak, hanem az, hogy épp mennyivel – kesereg. Elvileg minimálbért keres, de a fizetését rendszerint késve kapja, több részletben. Ha nagyon panaszkodik, kezébe nyomnak egy húszast. Meglett családapák osztoznak a sorsában, olykor egymást marják, melyiküknek adott a főnök épp egy kis előleget, vagy nem is tudják már, hogy kicsodát. Elvileg a fizetésüket. Gyakorlatilag az alamizsnájukat.

Feketére rajzolt körmökkel nehéz csajozni. A citromsav már nem segít, kérgesebbre marja a bőrt, mint a szőlőcefre. Minden egyes fruskának pedig nem lehet elmagyarázni, hogy idefigyelj, ez nem kosz, csak a munkám része, a keservemé. Tavaszra megkopik majd egy kicsit, de addig ilyen marad, ezt kéne megfogni, derekadra, melledre tenni, kedvesen megsimogatni, jóban-rosszban nem eresztene. De a huszonéves fruskák nem kékfrankossal cserzett, smirglis tenyérről ábrándoznak, hanem puha tenyerű menedzserekről, nagy sportos autókkal, milliós fizetéssel, lehengerlő fellépéssel, cápanyakú inggel, hegyes orrú cipővel. Olyanokról, akik nem töprengenek a kenyér felett, hogy most fél kiló vagy kicsivel több kerüljön a kosárba, hanem kilóstul veszik a hízott libamáját.

LÁNY:

Huszonéves fruska, áradó lendülettel. Dekoratív megjelenés, egzotikus arc. Egyetemét végzett ő is. Korosztálya tagjainak többségétől eltér: nem input-output menedzserként, vagyis portásként dolgozik. Van rendes munkája, ami végzettségének megfelel, és képes önállóan döntéseket hozni. Minden hónap elején kezébe nyomják a fizetését, nem is minimálbért. Mégsem találja igazán a helyét. Neki is a boldogsággal van baja. Listát ír arról, milyen társról álmodik. Ideadja. Hosszú. Szó szerint idézem:

„Szeret utazni, sokat utazhatunk együtt. Van kocsija, motorja, tehetős. Külső: magas, sármos, csinos, dögös, arányos, jó megjelenésű, jól öltözött, sportos, közepes-nagy farka van, és jól bánik vele. (Én kérek elnézést.) Mély hangú. Belső: érzéki, okos, intelligens, pozitív, laza, jó megfigyelő, jó kedélyű, nagyvonalú, közvetlen, barátságos, humoros. Tisztelettudó. Tisztességes. Példakép, aki-re felnézek. Figyelmes, udvarol, bókol. Társaságkedvelő, kitartó, kreatív, motivált, független, fiatal, szórakoztató, pörgős. A munkában profi, tudatos, jó üzleti érzékű. Fontos még: azonos szemléletmód, érdeklődés. Kultúrérzékeny”. Ők ketten, ha minden nap összefutnának, akkor is legfeljebb a végtelenben találkozoznának. Ahol ott bolyong generációjuk nagy része is, feketére cserzett kezekkel, hosszúra nyúlt kívánságlistákkal.

Doros Judit – Népszabadság, 2014. november 7. (9. oldal)

Ma már a vízcsapból is az folyik, hogy paradigmaváltás van, és ez a férfi-női kapcsolati- és szerepmintákra is érvényes. Ebben az átmeneti időszakban az emberek nehezen találnak önmagukra, és minden bizonnyal ez is hozzájárul a manapság oly divatos szingli életmódhoz. Az útkeresés gyakran jár lelkünk analizálásával. Az egyedüllétet nem mindig a kényelemszeretet, a felelősségvállalástól való ódzkodás motiválja. Sokan vannak, akik mielőtt elköteleznék magukat, szeretnének önmagukkal tisztában lenni. A lélek legmélyéig lehatoló vívódásról szól az alábbi vallomás is. Címe: Miért vagyok szingli?

A harmincas éveim elején járok, és férfi vagyok. És szingli. Nézzük hát, milyen válaszokat adhatok a címben szereplő kérdésre, miszerint miért vagyok szingli? Mert a munkám a hobbim, és szeretek akár hajnali kettőkor is ébren lenni otthon és dolgozni. (Sőt, az éjszakákat jobban szeretem, mint a nappalokat. Régen valóságos kultúrái, civilizációi voltak ennek az életvitelnek. Mert a sötétben nyitottabb az ember misztikus érzékelése, és jobban veszi az univerzum energiáit.) Mert ha nem vagyok egészen oda valakiért, akkor nem akarok túl sok időt tölteni vele. (Valószínűleg magamnak való vagyok.) Mert ha nincs varázs, akkor a praktikumon alapuló, kényelmes, jól kijövünk egymással alapszint kevés ahhoz, hogy feladjam a szabadságomat. Ahhoz a létünk – az ő és az én létem – mélyéből jövő összetartozás érzése kell. (Valószínűleg gyerekesen romantikus beállítottság ez.) Mert akikkel nincs meg ez az izzás, azok a „kedves idegenek” kategóriájába tartoznak. Jellemüket

objektíven látom a röntgenszememmel, és nem működik bennem a túlvilágból és más életekből áthozott szeretetet, amely elnézné a hibáikat. (Négy embernél éreztem ezt egész életemben, ebből egy rokon volt, egy mentor, kettő pedig párkapcsolat.)

A „kedves idegenekhez” nem kapcsol a szó pozitív értelmében vett születés előtti terv a közös játékra legfeljebb csak karmikus kötelék és lánc. Mert volt egy-két kapcsolatom, amelyik elvette a kedvemet attól, hogy olyas valakikkel próbáljak komolyabb nexust, akiknél már viszonylag korán jönnek a jelek, hogy egyes tulajdonságaik kiábrándítóak. Amikor felütötte fejét a harmóniatlanság, az megbetegített. Egyedül lenni ugyanis még mindig jobb, mint egy harmóniatlan kapcsolatba ragadva sínylődni. (A családban látott hasonló se veled, se nélküled-féle karmikus házasságoktól mindig kirázott a hideg. Éreztem, én ilyesmire képtelen vagyok.)

Mert az emberek két marokkal megragadják a figyelmet, empátiát és energiát, amit kínálsz nekik. (Talán, mert jó hallgatóság vagyok.) De ők nem kínálnak semmit cserébe. Sőt, az a halálom, hogy mindig nekem bizonygatják, milyen remek emberek/elmék/lelkek. Nem is tudom, mintha éreznék, hogy nem vagyunk egy szinten, és próbálják eladni magukat nekem. (Még a saját szüleim is.) Néha olyan ez, mintha dicsekvő óvodások között lennék. Az emberek nagy része kedvel engem, nem vagyok én rideg és hideg, átérzem mindenki bűjút-baját, de hol vagyok én ebben? Ez nem ad elég üzemanyagot, ami elvisz engem egy egész életen át. Hosszú távon hogyan töltekezem ebből? Amikor mindenki elvette tőlem, ami kell neki, utána már inkább csak nyugit akarok, és hogy hagyjanak békén. (Félreértés ne essék, nem az áldozat szerepében tetszelgek: a saját döntésem, hogy ami rövid időt együtt vagyok másokkal, pozitív jelenlét legyek az életükben. Lehetnék ridegebb és bunkóbb is. De nem akarok. Saját döntésem. Viszont azt, hogy ez mennyire nem elégít ki, nem tudom elhazudni, pláne nem önmagamnak.) Mert az emberek nagy része untat. Beszűkítő érzést adnak. És ezzel elszomorítanak. Vagyis nem dobnak fel, illetve csak ideig-óráig. Akkor van flow-élményem, ha elolvasok egy könyvet, amely intellektuálisan vagy tudásanyag tekintetében stimulál, vagy megnézek egy filmet, elolvasok egy regényt, amely meghat. Embereknél is átélek hasonlót, de csak percekig. (Lehet, hogy szimplán rövid a figyelmem kiterjedése, és nem tud lekötni semmi hosszú időn át?)

Mert rengeteg energiába kerül megéretté magam. Általában két lépéssel előrébb jár a gondolkodásom másokénál, így a gondolataim megmagyarázása kettős erőbedobást igényel. Vagyis a kommunikáció mint olyan, sajnos nyűg. (Több olyan ember van még az életemben, akiket azonosítani tudok más inkarnációimból, de ennek pusztán ténye nem garantál valami fene nagy egymásra hangoltságot.) Mert volt egy-két visszautasítás, ami megégett. Mert érdekel, hogy kinek milyen a csakis rá jellemző erotikus testbeszéde, és a koitális (közösülő) habitusa az ágyban. Olyan kíváncsisággal vizsgálom ezt, mint mondjuk az ornitológus a madarak viselkedését. A széles körű vizsgálódás pedig monogám kapcsolatban aligha kivitelezhető, ugyebár. (Plusz nem vagyok még elég idős vagy rusnya ahhoz, hogy pénzért kelljen szexet vennem.) Mert mindössze kétszer tapasztaltam egész életem során, hogy olyan valakivel kerültem össze, akivel fél szavakból is értettük egymást. Akinél éreztem, hogy áramlik köztünk az energia és a szeretet. És nála jó érzés volt, hogy bepillantást nyer személyiségem esendőbb oldalába, mert az intimitás, a lelki meztelenség felszabadítóan hatott. Egyiküket annyira „régről” ismertem, hogy valahányszor megláttam, meghatott a jelenléte. Másoknál nem élek át ilyen interperszonális katarzist.

Gyanítom, az emberek többsége hasonló kátyúban van, de ők talán jobbak abban, hogy ellavírozzanak a nem kielégítő kapcsolataikban. Én inkább egyedül vagyok. Mert a hetero párkapcsolatnál az egyenrangúság érdekelne – potenciális szülőként is, mert ott már a gyerek lesz a prioritás –, de ehelyett a következő elvárást kapja a férfinem: a pasasnak az a dolga, hogy kiszolgálja a nőt. Ez megint csak akkor működhet, ha fülig szerelmes vagyok. Akkor már jobban megtalálom magam a férfiakhoz fűződő baráti kapcsolatokban, ahol nincs ez az „úrnő kényeztetése” jellegű dolog. Mert individualista korban élünk, amikor megváltoztak az életpályák: az úgynevezett adolezscens (serdülőkori) generáció később alapít családot. (Lehet, hogy csak a késleltetett, kitolt kamaszkor állapotában leledzem?)

Idáig írtam volna ezt a cikket, ha valami tradicionális női vagy férfi magazin hasábjaira készül. De mivel az Elixírben jelenik meg, lépünk át a „mert”-ekkel mélyebb szintre! Mert a fogantatásom

volt életem első mélypontja. Magyarán: nem akartam ide születni. Pontosabban: vállaltam, lényemmel kimondtam az igent, de mindenki ismeri azt, amikor úgy mondunk valamire igent, hogy közben kissé elfintorodik az arcunk. „Hááát... hm... na jó... igen.” Hát ilyen nyögvenyelős volt ennek az inkarnációnak a vállalása. Hogyan kaptam e revelációt? Ártatlan kérdést tettem fel kineziológiai izomtesztelés során: „Mik voltak életem mély- és csúcspontjai?” Amikor kijött ez a válasz, azonnal összeállt a kép, miért nem éreztem soha magam otthon ebben az országban és a családban, amelybe születtem. Majdnem beledöglöttem a felismerésbe, hogy karmikus kényszerből eltérült inkarnáció vagyok. Bő három évembe telt, mire kihevertem olyan szinten, hogy legalább némi rezignált lemondással és iróniával tudom kezelni, és az általa okozott fájdalom nem vág a húsomba. (De attól kiráz a hideg, hogy gyereket nemzsek ugyanabba a realitásba, amelyben én kamaszként és felnőttként olyan rosszul éreztem magam. Az ember a legjobbat akarja a gyerekének. Habár az is lehet, hogy ő az én diszpozíciómól függetlenül – jól érezné magát benne.) Persze, ez a sok indok nem jelenti azt, hogy életem végéig egyedül akarok lenni. Nekem is hiányzik időnként, hogy ne csak egy alkalmi partnerhez bújjak, hanem valakihez, aki hosszú távon is izgat és érdekel, és akivel „egyszerűen jó érzés egy szobában lenni”, ahogy egy ismerősöm fogalmazta meg egyszer. Persze én is szeretnék tíz év múlva egy olyan cikket írni, amelyben felsorolom, miért vagyok valakivel elkötelezett párkapcsolatban. Majd meglátjuk...

Kaiser Ákos — Elixír, 2013. február (14-15. oldal)

A héten teli voltak a hírek a nagyaszonny nyilatkozataival. Tudvalevő, hogy a nagyaszonny majd csak akkor jön haza brüsszeli küldetéséből, ha államfőnek választják, ha ugyan nem mindjárt első konzulnak teljhatalommal, ám most a kocsijából kiszállva mégis a pesti flaszterra tette a lábát. És ekkor tilosban parkolásért megkerékbilincseltek, aminek az ára hétezer forint. Vigyázat, a kérdés nem az, hogy szabad-e egy nagyaszonny számára szabálytalanul parkolnia, hanem, hogy utána mi van. Utána nagy hang volt, írják a hírek és mondják a tanúk, igazolványfelmutatás, némi egzecíroztatás, hogy ki vagyok én, és hogy jönnek maguk ahhoz. Ismétlem, mindez hétezer forint miatt. Azt nem mondanám, hogy már nagyon vártam egy országos nagyaszonnyra, ám ha már lesz ilyen, gondoltam, különb lesz a többinél. Azt gondoltam, hogy aki a nemzet megmentője, az elnyomottak vasökle, az egy elegáns mozdulattal lazán kifizeti a büntetést, még ha nem is az angolkisasszonyoknál nevelkedett, aminek persze híre megy, hogy hú, ennek a nőnek aztán van kiállása, stílusa, ez nem az a taplófajta, nem is kétséges, hogy nincs nála méltóbb nagyaszonny.

De nem. A nagyaszonny pontosan ugyanazt csinálta, mint amit az általa megvetett és gyűlölt, el-takarítani való társai szoktak tenni: kérkedett, egyszerre volt kisstílu és nevetséges, ami persze az ő meg a kerékbilincses emberek baja. Ám mi a garancia arra, hogy az operettszínpadról az igazi hatalomba lépve nem ugyanezt teszi majd? Társadalomtudósoktól tudni, a magyar hazát megmenteni nem az erre legalkalmasabbak jelentkeznek, hanem a harmadik-negyedik vonal, a résztli. Ezek legfiatalabbjai, a nagyaszonny hívei, nagy előszeretettel állnak elő avval, hogy lelkük, múltjuk hatyúfehér. Ez rendben is volna, semmi rovott múlt (leszámolva azokat, akik rovott múltúak), a kérdés

csak az, hogy ebből a megannyi tiszta múltból és jelenből mikor lesz rovott jövő? Már összefoglaló, vagy csak jövőre; mert semmi kétség, hogy az új képviselőház is ragaszkodni fog a kontinuitáshoz.

Most legújabbán egy soltvadkertifjú mutogatnak az Index portálján, öntudatos, keresztény hívőt, az ifjúság példaképét, aki „a művelt és kulturált ifjúságért, a nemzeti összetartástudat erősítéséért végez önfeláldozó munkát”, ám aki a fényképen a sörtől eléggé ramaty állapotban, mondhatni tajt részegen pénisznövelő szerkezetet tart maga elé. Nem volna ebben semmi kivetnivaló, végtére is nem bíborosok tartják a pénisznövelő masinát, ám amikor annak idején Gyenesi miniszter állt a világhálóra föltett fotón egy szál alsóban, sörösuveggel a kezében egy magánbulin, akkor ebből azonnal szigorú következtetések lettek levonva a magyarság sorsára nézve, mármint hogy ilyen vezetők vannak az országnak. Persze afelől nincs kétségem, hogy a pénisznövelő szerkezet egészen más kategória, nyilván rituális célokat szolgál. A nagyasszony a végén aztán kifizette a büntetést, azóta rágalomhadjáratról beszél, a következő hír pedig nyilván az lesz, hogy a büntetést költségként számoltatta el a pártjánál. Hazát menteni szép dolog, de a nagyasszonyok is a piacról élnek. Megyesi Gusztáv – Népszabadság, 2010. március 27. (5. oldal – részlet)

Évszázadokkal ezelőtt, mikor még nem aljasodtak el ennyire az emberek, elég volt az adott szó állításunk bizonyítására. Amikor Pál apostolt Jeruzsálemben meg akarta korbácsoltatni a római helytartó, ezt mondta: „Nem teheted, mert én római polgár vagyok!” Erre a prokurátor azonnal visszavonta az ítéletet. Nem követelt tőle okiratot, nem vetette vizsgálati fogságba, nem volt szükség védőügyvédre, sem óvadék lefizetésére. Elhitték neki. Ma már alig akad ember, akinek az igazmondásában bízhatnánk. Az a néhány ember sem úszhatja meg a vizsgálatot, ellenőrzést, aki igazat mond, mert ma már oly sok a becsstelen ember, hogy mindenki gyanús. Mindennapi életünkben eltűnt a bizalom. Ha régen valaki házat építtetett, a megállapodás megpecsételése elég volt egy kézfogás a mesteremberrel. Ma már az ügyvédi segédlettel kötött több száz oldalas szerződés sem segít, mert ezt is kijátsszák. Korunkban már abban sem bízhatunk, hogy egy bizonyos a határt nem fognak átlépni a csirkefogók, szélhámosok, mert már nincs határ. Az erkölcs megszűnt, erkölcsi megfontolások már senkit sem tartanak vissza a becsstelen cselekedetektől.

Legtöbb emberben már a lelkiismeret sem jelent visszatartó erőt. Hamar talál magyarázatot a gaztettére. Kortünetnek beállítva, a „valahogy élni kell” jelmondatra hivatkozva elaltatja lelkiismeretét. Ezért már senkiben sem bízhatunk, ami nagy baj, mert a bizalom hiányát betölti a félelem. Az emberek félelme egymástól. A becsapástól, a simlikedéstől, a félrevezetéstől, a hazugságtól, a rosszindulattól. Hol vannak már a nagy barátságok, amikor a barátunkban még feltétel nélkül bízhattunk. A bizalom hiánya miatt elidegenedtünk egymástól. Ezért egyre több a magányos ember. Az elidegenedés önzővé, részvétlenné, közömbösé tesz bennünket másokkal szemben. A legrosszabb ebben a helyzetben, hogy nem vesszük észre, hogy hová süllyedtünk. Egy idő után a morális lezülést is meg lehet szokni. A fiatalok számára pedig a jelenlegi helyzet normálisnak tűnik. Ebbe születtek bele, ezért azt hiszik, hogy így kell élni. Meg sem próbálnak változtatni rajta.

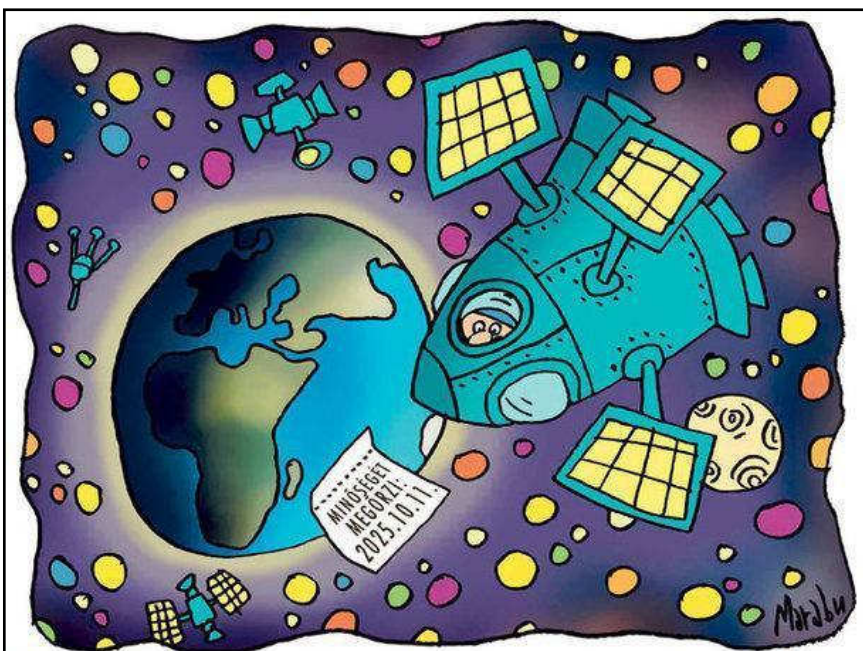
Popper Péter – Ideál Természetgyógyász folyóirat, 2009. február (56-57. oldalak) - részlet

Hamvas Béla író és filozófus szerint az ember mindig krízishelyzetben élt, csak nem volt tudatában ennek, nem aggódott miatta. A XX. század talán legnagyobb spirituális gondolkodója mélyebben sejtette korunk világválságainak gyökereit, mint a közgazdászok és politikusok, akik fedezeti és hitelválságról beszélnek. Szerinte a válság eredendően szellemi. Nem csak a bankhitelek mögött nincs fedezet, a szavaknak, elveknél sincs hitelük. Ebben a világban már semmire sincs biztosíték. Ezért alakult ki bennünk a válságtudat. Civilizációnk a szakadék szélén táncol. Óriási az igény a megkapaszkodásra, a szellemi aranytartalékokra, a vezérfonalakra. Miközben a bizonytalanság érzése fokozódik, a válság lassan az egész emberi egzisztenciára kiterjed, az élet minden területén jelentkezik. A tudomány korábban biztosnak látszó megállapításai is sorra meginognak. A fedezet nem csak a gazdasági életnek ad biztonságot, a kultúra, a társadalmi élet minden területén elengedhetetlen. A bizonytalanság ezer arcával minden kérdésből előtűnik. Súlyosbítja a helyzetet, hogy a

nemzeti kultúrák sorra áldozatul esnek a globalizációnak, az oly annyira áhított nyugati demokráciák mintája alapján pedig csak a demokrácia karikatúráját sikerült megvalósítaniuk.

A világ bankrendszere virtuális, nem létező pénzek tranzakcióján alapul, és mi magunk is egyre inkább virtuális világban élünk, amely bármely pillanatban összeomolhat, mint egy kártyavár. Mesterségesen gerjesztett igényeink kielégítésére nincs fedezet. Az oktatás, a kultúra mélyrepülése megállíthatatlan. Nem akarjuk észrevenni, hogy egy-re inkább fogaske-rekévé válunk egy gépezetnek, mind jobban elveszítjük identitásunkat. Klasszikus műveltség hiányában megszűnik az átfogó földrajzi és történelmi világlátásunk, a fogyasztói társadalom manipulálható, gondolkodni képtelen, kiszolgáló robotjai válnak. A vallások elveszítették

Halló, Föld! Van egy jó meg egy rossz hírem. Az a jó, hogy 2012-ben mégsem lesz világvége. A rossz viszont, hogy...

társadalmi befolyásukat, erkölcsi kapaszkodók nélkül maradt a világ. Helyüket átvették a média-csinálók, akik a piaci igényeknek engedelmességgel értéktelen, primitív és erkölcstelen ideákat sulykolnak az emberekbe. A nők tömeges munkába állásával generációk nőnek fel minta nélkül, érzelmi-egyház, szétesett családi környezetben. Az emancipált nők már nem akarják őrizni a „családi tűzhelyet”. Gyermekeik nevelését rábízzák a bölcsődékre, az óvodákra és az iskolákra. Az egyén egője soha nem látott mértékben megnőtt, és erőszakosan követeli a magáét. Az emberi önzés határtalan, már senki nem törődik a másikkal.

Hamvas Béla szerint azonban ez már nem tart sokáig. Az újkor hajnalán a spirituális törvényszerűségek ki fogják kényszeríteni a szellemi megújulást. Krízis és katarzis című könyvében azt írta, hogy miután a modern ember átélte az élet minden területére kiható megrázkódtatásokat, tudati fejlődése új irányba indul el. Másodsor születik újjá, és vele együtt a világ is újjá születik, amelyben él. A krízisből kivezető katarzis egyszerre jelent pszichikai, morális, történelmi és vallási megrázkódtatást. Nem kevesebbről van szó, mint az emberiség helyzetének alapvető, radikális megváltozásáról, globális rendszerváltozásról.

Görgei Katalin, főszerkesztő – Természetgyógyász Magazin, 2009. január (3. oldal)

Hamvas Béla 70 évvel ezelőtti gondolatait támasztják alá azok a XXI. századi jóslatok is, melyek szerint 2012-re az emberiség történelme olyan kritikus szakaszba kerül, hogy már semmi sem folytatható tovább a régi szabályok szerint. A borúlátók a világ végéről szónokolnak, amely 2012. december 21-én következik be. Az amerikai indiánok azonban cáfolják a mind szélesebb körben terjedő „világvége” nézetet. A maják időszámítása i. e. 3114-ben kezdődött, és 394 éves periódusban méri az időt. A 13. periódus 2012. december 21-én ér véget. Mivel ez a szám szent volt a majáknál, erre az évfordulóra külön felhívták a figyelmet. Sohasem állították, hogy ezen a napon véget ér a világ, elpusztul a civilizációnk. Ők naptárunkban csak a teremtés számukra fontos évfordulójára hívták fel a figyelmet. Valószínűleg ez a mágikus dátum lesz a régi korszak vége, és egy új korszak kezdete.

2012. december 21-én, közép-európai idő szerint 12 óra 12 perckor a Nap egyvonalba kerül galaxisunk középpontjával, ahol egy óriási fekete lyuk található. Ennek rendkívül erős kisugárzása a Nap energiasugárzásával felerősödve totális tudati és gondolkodásbeli átalakulást vált ki az emberiségben. (Ráadásul ebben az időszakban rendkívül intenzív napfolttevékenység váltható.) Ekkor a Nap

és a galaktikus középpont konjugációja találkozik a Medium Coeli (MC) nevet viselő asztrológiai zenitponttal is, amire csak 25 920 évente kerül sor. Ezt követően jelenleg bal agyféltekeorientált gondolkodásunk megváltozik. Fokozottan érvényre jut a jobb agyféltekénk, melynek következtében egy alapjaiban más világ tárul fel a szemünk előtt. Azok a szempontok melyek alapján eddig éltünk már semmit sem fognak jelenteni számunkra (pl. megszűnik a pénzközpontú gondolkodásunk). Egy teljesen más tudatállapotba kerülünk, melynek eredményeként gyökeresen új világfelfogás jellemez majd minket. Sokkal józanabb, felelősségteljesebb lesz a gondolkodásunk mind egymás, mind a természet iránt. Tudatosabbá válunk, eltűnik az anyagiasság hályoga szemünkről, ami eddig megakadályozta, hogy a világot a maga valóságában lássuk. Ebben az új korszakban nap mint nap milliók döbbennek rá, hogy valójában kik is, és milyen fontos kapcsolat fűzi őket embertársaikhoz, valamint a világ összes élőlényéhez. A spirituális ébredés rávezet bennünket az embertársainkért, a közösségért érzett felelősség útjára. Ennek eredményeként mindenki számára szebbé és örömtelibbé válik a világ.

Az ezoterikusok szerint ez az energiabesugárzás egy olyan pecsétet rak ránk, amittől megnő a rezgési frekvenciánk, lelki fejlődésünk egy magasabb szintre kerül. Ez a változás azonban nem látványosan, varázsütésszerűen megy végbe. Az emberek többsége semmit sem fog észrevenni az egészszől. Ennek ellenére mindenkire hatni fog, a jobb agyfélteke végtelen világa mindenki számára megnyílik. Aztán már csak rajtunk múlik, hogy mit kezdünk az új felismerésekkel, a világunk működésével kapcsolatos új ismeretekkel. A lehetőség megadatik nekünk, hogy civilizációnkat kiemeljük a jelenlegi posványból. Ez persze nem fog könnyen menni. Eleinte minden téren nagy lesz a zűrzavar, a káosz, de idővel letisztulnak a dolgok, megnyugszanak a kedélyek. Ha jó irányba indulunk el, talán a túlvilági erők, az égi hatalmak és a földönkívüli civilizációk is bekapcsolódnak világunk jobbá tételébe. Nem hagynak bennünket magukra, megmutatják a bajainkból kivezető utat.

2012 végén az emberiség elérkezik a minden civilizáció fejlődésében törvényszerűen bekövetkező kritikus küszöbhez, a káoszponthoz, ahol elválnak, hogy mi lesz velünk. Ha rosszul döntünk, akkor az összeomlás felé vezető útra lépünk, illetve azon maradunk. Ez nem jelenti a civilizáció végét a Földön. Csak a mi társadalmunk pusztul el. A helyén egy új, életképes civilizáció alakul ki, amely ott folytatja a történelmünket, technikai fejlődésünket, ahol mi abbahagytuk. Most tehát nem kell mindent újrakezdeni, mint az özönvíz után. Egy új aranykor következik, ahová olyan lelkek születnek le, akik már képesek lesznek alkalmazkodni a létezés követelményeihez. Nem zsarolják ki a természetet, nem pusztítják egymást. Képesek lesznek harmóniában élni egymással és a környezetükkel. Persze ezt mi is megtehetnénk, de egyelőre nem akarjuk. Így már csak egy dologban reménykedhetünk, hogy 2012. december 21-én tényleg végbemegy a tudati átalakulás az emberekben, ami rásegít bennünket a helyes útra.

2022. július 6-án az Egyesült Államokban ismeretlen személyek megsemmisítették az Új világrend szimbólumát. Ez egy hatalmas gránitemlékmű volt, amire 10 különböző nyelven ráírták azokat az instrukciókat, melyeket a katasztrófát túlélő keveseknek ajánlatos betartani. A Georgiai Tanúköveket Richard C. Christian építette. A 6 méter magas komplexum 22 000 kilogrammot nyomott, és az évek során turisztikai zarándokhellyé vált. Felrobbantása után a romokat buldózerrel széttolták. Az emlékmű létezése sokaknak nem tetszett, mert az Új Világrend megteremtésének szándékát látták benne, amit csak úgy lehet létrehozni, ha a jelenlegit összeomlasztják. Az apokalipszis utáni világ tízparancsolatát a titkosszolgálatok és a háttérhatalmak magukénak tekintették, és az általuk létrehozandó új világkormány alapeszméjeként kezelték. Ezek az iránymutatások a következők voltak:

1. Tartsd az emberiség létszámát 500 millió alatt, a természettel állandó egyensúlyban.
2. Bölcsen irányítsd a szaporodást az állóképesség és a sokszínűség javításával.
3. Egyesítsd az emberiséget egy élő, új nyelv segítségével.
4. Urald józan értelemmel a szenvedélyt, a hitet, a hagyományt és minden más dolgot.
5. Óvd az embereket, a nemzeteket igazságos törvényekkel és bíróságokkal.
6. Engedd, hogy a nemzetek belügyeiket saját maguk intézzék, míg külső viták fölött egy világ-bíróság ítélkezzen.
7. Kerüld az álnok törvényeket és a haszontalan hivatalnokokat.
8. A személyes jogok és társadalmi kötelezettségek között tarts egyensúlyt.
9. Értékelj az igazságot, a szépséget, a szeretetet, és törekedj a végtelennel való összhangra.
10. Ne légy a Föld rákfeneje, hagyj teret a természetnek.

Nem valószínű, hogy ezek az intelmek bárkiben is visszatetszést váltottak ki. A biblia tízparancsolatban Isten sokkal vaskosabb törvényeket fogalmazott meg számunkra. A tömegek ellenérzését és a szoborrombolást nagy valószínűséggel az első parancsolat váltotta ki, mely szerint: „Tartsd az emberiség létszámát 500 millió alatt”. Ez azt jelenti, hogy a háttérhatalmaknak törekedni kell arra, hogy az emberiség jelenlegi 8 milliárdos létszámát lecsökkentsék 500 millióra. A rombolást előidéző reakció érthető, mert senki sem szeretne meghalni, idő előtt távozni ebből a világból, már pedig az egyelőre rejtőzködő világkormány ezt akarja.

Mentségükre szolgáljon, hogy civilizációnk valóban túlszaporodott. A földönkívüli civilizációk szerint bolygónk max. 700 millió embert tud úgy eltartani, hogy folyamatosan megújuljon. A statisztikai számítások szerint a Föld lakossága 2050-re 10 milliárd lesz, és ennyi embert ez a bolygó képtelen lesz etetni, vízzel és különféle anyagi javakkal ellátni. Ennélfogva rohamosan lelakjuk, tönkretesszük a környezetünket. A globális felmelegedés megállíthatatlanná válik, a klímaösszeomlás elkerülhetetlen lesz. Ezután már 500 millió ember számára sem lesz élettér. Földünk a Marshoz hasonló kopár sivataggá válik, ahol a megmaradóknak esélyük sem lesz az elpusztult természet újraindítására.

A háttérhatalmak természetesen nem piszkolják be a kezüket. A nagyságrendi létszámcsökkenést nem népirtással, tömeggyilkossággal akarják elérni. Csupán teret engednek az apokalipszis pusztító törekvésének. Hagyják, hogy a jelenlegi csapások (éhínség, fagyhalál, háborúk) minél nagyobb mértékben ritkítsák a lakosságot. Ehhez járulnak még a világméretű földrengések, árvizek, földcsuszamlások, amelyek több százmillió ember életét fogják kioltani. A természeti csapások ellen lehetne védekezni. Az energiaárak egekbe emelkedését pl. ingyenáramot előállító készülékekkel lehetne kivédeni. Az aszályt esőfakasztó berendezéssel lehet megszüntetni. (Ezek a készülékek évtizedekkel ezelőtt már léteztek, csak rekonstruálni kellene őket.) A magvak mágneses besugárzásával nagymértékben lehetne növelni a terméshozamot. Raymond Rife rezonanciafrekvenciás készülékével el tudnánk pusztítani az összes mikrobát, melynek következtében káros vírusok, baktériumok, penészgombák és rovarok nem tizedelnék a termést. Ez az eljárás a romlástól is megvédené az élelmiszereket, ami önmagában harmadával növelné a világ élelmiszerkészletét.

Ezek a tudomány által el nem ismert, kuruzslásnak nyilvánított eljárások azonban meggátolnák civilizációnk ritkítását, ezért a titkosszolgálatok és háttérhatalmak mindent megtesznek, hogy az

ilyen irányú törekvéseket elfojtsák. Aki ilyesmire vetemedik, azt minden eszközzel elszigetelik a társadalomtól, a nyilvánosságtól. Meggátolják, hogy eszméi, ötletei nyilvánosságra, gyakorlati megvalósításra kerüljenek. A szerkesztőségekben lehetetlenné teszik a publikációikat, tönkreteszik, lekapcsolják a honlapjaikat, és attól sem riadnak vissza, hogy likvidálják őket. A tudomány peremén tevékenykedők közül ily módon több száz szakember lelte már gyanús körülmények között a halálát.

Amerikában Hamel is így járt, amikor kifejlesztette a róla elnevezett antigravitációs hajtóművet. Honlapján összehozott egy több ezer fős szakértői csoportot, akik blogbejegyzéseikkel tanácsokat osztogattak egymásnak. Amikor megjelent egy olyan tanács, ami rávilágított arra, hogy a Hamel-hajtómű generátorként ingyenáram előállítására is alkalmas, Hamel honlapját lekapcsolták az Internetről. Többévtényi munkáját egyik napról a másikra tönkretették. Mára már ennek a készüléknek a nyomát is eltüntették az emberek tudatából. Ez a küzdelem a háttérben zajlik. Elkövetői gondosan ügyelnek arra, hogy személyük kideríthetetlen legyen. Miután senki sem tudja, hogy kik hajtják végre ezeket a piszkos üzemeket, szervezetük felszámolhatatlan. Ebben a helyzetben ez nagy harc lesz. Az emberek élni akarnak, ők viszont azt akarják, hogy az emberiség létszáma tizedére csökkenjen. (Természetesen ők a megmenekülők közé fognak tartozni.)

Erre a harcra azonban semmi szükség sincs. Az emberiség létszámát humánus módszerekkel is csökkenteni lehet. Ha bajban vagyunk, a legcélravezetőbb módszer, kérjünk tanácsot a nálunk jóval fejlettebb földönkívüli civilizációktól. Ők is átmertek azokon a fejlődési lépcsőkön, melyeken most mi állunk. Minden civilizáció életében végbemegy a paradigmaváltás időszaka, ami nagy felfordulással jár. Ezen átjutva, a tapasztalatokat leszűrve ők már tudják, hogyan lehet ezeket a nehézségeket leküzdeni. Vannak köztük olyanok is, akik hajlandóak tanácsokkal ellátni bennünket. A „kis szürkék” pl. elárulták, hogyan kell megállítani civilizációnk szaporodását a leghumánusabb módon. Erről az eljárásról még bemutatót is tartottak nekünk.

Ez egy apró műtét, ami percek alatt elvégezhető, és semmi komplikációval sem jár. A fogamzásgátló tablettákkal ellentétben káros mellékhatása sincs. A gyermektelen házaspárok és a nőgyógyászok tisztában vannak vele, hogy a kívánt teherbeesés gyakori oka a petevezeték elzáródása. Ezért sok nő több alkalommal is befekszik a kórházba, ahol sűrített levegővel átfújják mindkét petevezetékét. Ha szerencséje van, a szabaddá vált nyílásokon bejut a spermium a petevezetékbe, és szabaddá válik az útja a petesejtig. Létrejön a kívánt terhesség.

Ennélfogva a nem kívánt terhesség legegyszerűbb módja, hogy el kell zárni mindkét petevezetékét. Ezt a földönkívüli civilizációk úgy csinálják, hogy bőrbarát hártyával lezárják a petevezetékek nyílását. Ez a módszer nálunk is könnyen megvalósítható lenne, mivel már mi is elő tudunk állítani olyan mesterséges bőrt, amit nem vet ki a szervezet. A világ minden országában kötelezően elő kellene írni, hogy a minden 14 éves lányt alá kell vetni ennek a pár perces műtétnek. A hártyákat csak a lány férjhezmenetele után távolítanák el. Egy gyermek után aztán ismét lezárják, megakadályozva a túlnépesedést.¹⁰¹ Ennek a módszernek a világméretű elterjesztésével már egyetlen generáció alatt felére lehetne csökkenteni a népszaporulat. Ez az eljárás számos járulékos előnnyel is járna. Nemi erőszak következtében többé egy nő sem esne teherbe. További előnye lenne ennek a módszernek, hogy a nőknek nem kellene terhességmegelőző tablettákat szedni, ami nagymértékben kímélné a szervezetüket, és elmaradnának a tabletták beszerzésével járó kiadások.

A férfiak egészségét is jelentősen kímélné ez a módszer, mert a nők vizeletéből nem kerülne ösztrogén hormon a folyóvízbe. Ez a víz ivóvízként vagy főzővízként a szervezetbe kerülve a férfiak elnöiesedését és terméketlenségét váltja ki. (A hormonokat és gyógyszermaradványokat jelenleg semmilyen tisztító eljárással nem lehet kivonni a csapvízből.) Biztosan lesznek olyanok, akik ezt a módszert is antihumánusnak tartják. Az egyházak is tiltakozni fognak ellene, mert szerintük ezzel beavatkoznánk a természet rendjébe. Isten dolga, hogy eldöntse, ki szülessen erre a világra, és ki ne. Isten azonban nem akarja, hogy egész civilizációnk elpusztuljon, már pedig túlszaporodásunkkal a saját sírunkat ássuk meg. Ezt Isten nem fogja megakadályozni. Mindenki szabadon rendelkezik az életével. Ahogy az egyénnek joga van megölni magát, a kollektív öngyilkosság sem ti-

¹⁰¹ Előfordulhat, hogy egyes orvosok kellő fizetség ellenében eltávolítják a bőrbarát a dugókat, hogy egy-egy házaspárnak több gyermeke születhessen. Ezeket az orvosokat el kell tiltani a további praktizálástól.

los. Ha ezt akarjuk, tegyük ezt. Az istenek pedig betelepítenek a helyünkre egy életképesebb civilizációt, amely várhatóan felelős döntést hoz majd a sorsáról.

Technikai újdonságok

A szélerő napjaink egyik legígéretesebb megújuló energiaforrása, Dániában például már az ország villamosenergia-termelésének ötödét ebből nyerik. Vannak azonban hátrányai is, például az, hogy a szélrotorok zajosak és viszonylag nagy területet foglalnak el. Sokat lendíthet a szélerő hasznosításán a bochumi Gernot Kloss mérnök érdekes új ötlete, amellyel ezek a gondok csökkenthetők, sőt a szélerőművek hatásfoka is javítható. A német feltaláló a jelenleg használatos nagy szárnylapátok helyett spirál alakú szélrotorokat tervezett. Az oszlopokra két – egy bal- és egy jobbmenetes – spirált szerelnek föl, ezekkel fogják be a fúvó szeleket. A szél forgatta spirálok a talapzatban elhelyezkedő, áramtermelő generátort hajtják meg.

Számos előnye ígérkezik a spirális szélrotornak. Egyrészt bármilyen irányból fú is a szél, a spirálrotor arrafelé áll be. Ennek következtében igen gazdaságos, mivel akkor is forog, ha nagyon kicsi a szél erőssége, és akkor sem kell leállítani, amikor viharosra fordul a légáram. A spirális megoldás másik kedvező vonása, hogy alig kelt zajokat, árnyékot sem igen vet, ezért lakott terület közelében is elfogadható, ellentétben a surrogó, kellemetlen hangokkal járó szárnyas óriásokkal. A spirálrotorok nagy előnye az a lehetőség, hogy a tengerbe telepíthetők, de nem kell hozzájuk erős, nagy és igencsak költséges beton alapzatot építeni, mert lehorgonyzott bójákra szerelhetők. Még viharos szélben is úgy forgolódnak, mint egy vitorlás, miközben szaporán termelik az áramot. Ezzel szemben viharban a szárnyas rotorokat biztonsági okokból általában le kell állítani. Emellett a bóján ringó spirálrotoroknak a karbantartása is könnyebb, mert felhúzzák a horgonyt, és az egészet bevonatják a legközelebbi szervizbe.

Szentgyörgyi Zsuzsa – Népszabadság, 2005. január 8. (16. oldal)

2003-ban a plazmatévé volt a sláger. 2004-ben felzárkózott mellé a már árban is versenyképes folyadékkristályos monitor. A fejlődés azonban nem áll meg. A jelenlegi falra akasztható tévéket, a lapos számítógépmonitorokat egyre tökéletesebb típusok követik.

A digitális képalkotás fantasztikus jövőképpel rendelkezik – mondta Shoichi Iino, az Epson OLED fejlesztőközpontjának vezetője Londonban, ahol nagyszabású bemutatón ismertette a közeljövő képi megjelenítő eszközeit. A november 19-i előadáson a japán Epson összes vezető szakembere megjelent, hogy bemutassák a cég legújabb fejlesztésű OLED (Organic Light Emitting Diode¹⁰²) kijelzőit. Ez a technológia már egy lépéssel előrébb jár az LCD technológiához képest. Az ezekben a kijelzőkben lévő anyagok – elektromosság hatására – önmaguk bocsátanak ki fényt, így nincsen szükség külön fényforrásra, ahogyan az LCD megjelenítőknél. Maguk a pixelek világítanak, ezért kevesebb energiát fogyasztanak, és sokkal élethűbb színek megjelenítésére alkalmasak. A képfelbontás, illetve kontraszt tekintetében is jóval megelőzi a normál TFT és LCD paneleket: erős napfényben is tökéletes láthatóságot biztosít. A képfrissítés gyakorisága is sokkal gyorsabb lehet, mint az LCD-nél: ezt egy tűzijátékról készített videóval demonstrálták a konferencián. A látászög-problémát is el lehet felejteni az OLED monitoroknál, ahogyan a magas energiafogyasztást is. Mindezek alapján ideális megoldás lehet a digitális fényképezők, videokamerák színes kijelzőjének (nem is beszélve a tökéletes kültéri láthatóságról).

Előrejelzésük szerint az OLED fogja felváltani néhány éven belül minden készülékben az LCD kijelzőket, ehhez azonban még meg kell küzdeni néhány kihívással. A kiállított 30 cm átmérőjű OLED monitor élettartama mindössze 1500 óra, a kívánt 10 000 órás határt csak 6-7 év múlva fogják elérni. Jelenleg a legnagyobb méretű OLED megjelenítő még „csak” egyméteres képátmérővel bír. Az OLED kijelzők nemcsak vékonyabbak és egyszerűbbek, de a későbbiekben az LCD-nél is olcsóbb lesz az előállításuk, mert a pixelek mögött levő külön fényforrás az LCD tévé anyagköltsé-

¹⁰² ógenik láit imiting dájod

gének egyharmadát teszi ki. Nemsokára megjelennek a mobil eszközökben (zsebtévé, PDA, mobiltelefon), asztali megjelenítőkből (monitorok, tévék), illetve nagyobb szórakoztató berendezésekben (házimozi). Az újfajta technológia sokak fantáziáját beindította az Epson kutatóközpontjában. A jövőben papírvékonyaságú, faliposzter-kinézetű tévék lesznek otthonainkban, zsebünkben pedig olyan igazolványok, illetve családi „fotógyűjtemények”, amelyek mozgóképeket tartalmazó flexibilis kijelzőkből fognak állni. A Harry Potter-filmekből ismert mozgóképes újság néhány éven belül feltűnik majd az újságos standokon!

Gy. A. – Népszabadság, 2004. december 17. (6. oldal)

Ukrajnában a régi monitorok által kibocsátott elektromágneses sugárzás ellen izlandi zuzmóval töltött párnát használnak, amit a hasuk elé tesznek. Egyébként az izlandi zuzmó nagy mennyiségű radioaktív sugárzást képes magába gyűjteni, ezért belsőleg is alkalmazható. Naponta háromszor 1-1 kiskanálnyi zuzmópor elfogyasztása megvéd a radioaktív sugárzás sejttromboló, rákkeltő hatásától. Hatékony ellenszer a szelénben, magnéziumban, kobaltban és B-vitaminokban gazdag sörélesztő is, amiből naponta 2 kiskanálnyt kell bevenni.

Meddig él az információ egy merevlemezen, CD-n vagy DVD-n? Másfél-két évtizednél nem tesz hosszabbra az élettartamukat, de az egyszerűbbek akár öt év alatt tönkremehetnek. Ezen segíthet, ha időszakonként átmásolják új hordozóra a tartalmat. A másik nagy problémakör az olvasókészülékek és a szoftverek elavulása. A mostani ezredforduló körüli nagy izgalmakban derült ki: nem egy esetben nem tudták leolvasni a hetvenes években keletkezett adattömböket. Nemcsak, hogy nem voltak már hozzájuk olvasókészülékek, de előfordult, hogy a gyár is megszűnt, amely készítette őket. Vajon hogyan lehet majd ötven, száz, netán ezer év múlva hozzáférni ahhoz az információ-özönhöz, amely a XXI. század elejének digitális tárolóeszközein gyűlik? A világ vezető könyvtárai, archívumai természetesen már készülnek a tárolási problémák leküzdésére. Így például az Egyesült Államok híres Kongresszusi Könyvtárának (Library of Congress)¹⁰³ vezetésével évek óta dolgoznak szakértő bizottságok ezen a témán. Vizsgálják, felméri, milyen teendők várnak rájuk a digitális tartalmak megőrzésében. Nem meglepő, hogy az LC vezetésével többéves és sok millió dolláros projektet indítottak e kérdések megoldására.

Míndez elsősorban a profikra, a nagy archívumokra, a katonai és gazdasági intézményekre vonatkozik, ahol a világ vagy legalább egy nemzet leglényegesebb szellemi kincseit őrzik. De mi a helyzet a „mezei” PC-tulajdonosokkal? Hová lesz a sok feljegyzés, adattömb, a rengeteg digitális fotó? Kétségtelen, hogy számítógéppel könnyebb rendszerezni, katalogizálni őket, mint beragasztgatni a képeket a családi fényképalbumokba. De vajon a hordozók, amelyeken tárolják, és a leolvasók meg a számítógépes operációs rendszerek mennyire időállóak? Ma már szinte lehetetlen egy 5,25 colos floppyhoz meghajtót találni, és hovatovább erre a sorsra jutnak a 3,5 colosak is. A 10-15 éve WordStar-ban írt szövegeket nemigen olvassák az újabb operációs rendszerek. De vannak egyszerű megoldások. Az egyik, hogy akinek jókora háza van, az alagsorban vagy a garázsában megőrzi a régebbi, lecserélt számítógépeit, egyéb berendezéseit. Persze, amikor a gondos tulajdonos használatra előszedi antik kincseit, jó kis időt vesz igénybe, amíg összedróttozza és installálja az egészet. A másik megoldás meglepően egyszerű, és a nálunk informatikailag fejlettebb országokban is sokan alkalmazzák. Egyszerűen kimásolják papírra – igen, a jó öreg papírra! – a legfontosabbnak tartott anyagokat. Valóban közeleg-e a nyolcvanas évek divatos szlogenjével megfogalmazott „papírmentes korszak”? Különösen terjed a papírra másolás divatja a fotózás hívei között. Egy hagyományos, de jó eljárással készült színes papírfénykép akár 60-70 évig is élél fakulás nélkül, sőt állítólag a legújabb papíroknál ez az időtáv elérheti a 200 évet is. Az viszont nagy kérdés, hogy meddig tart ki a digitális fotókat hordozó merevlemezeink, és mennyire lesz még érvényes a beírási formátuma.

Szentgyörgyi Zsuzsa – Népszabadság, 2004. december 17. (2. oldal)

¹⁰³ láibröri ov kongresz

Az ezotéria műszaki alapjai

A gravitáció még ma is isteni titoknak számít. Tudósaink nem tudják tagadni a létét, hiszen állandóan hat ránk. Nem kezelhetik úgy, mint az étert, pedig az is szüntelenül áthatja a világunkat. De az éteri sugárzás következménye nem annyira nyilvánvaló. Léte, hatása félremagyarázható, vagy tagadható. A legrosszabb esetben agyonhallgatják a megnyilvánulásait. Hogy ez kinek jó, senki sem tudja. Ennek a szemellenzős viselkedésnek az egész emberiség kárát vallja, a tudósainkkal együtt. Különösen az antigravitáció jelensége „vörös posztó” a hivatalos kutatók szemében. Pedig kedvükre tanulmányozhatnák, ha akarnák. A „tolóerőgenerátorok” vagy más néven lifterek az amatőr kutatók kedvenc játékszere világszerte. Az egyenlő oldalú háromszög különös képessége a NASA mérnökeit is meghökken-tette. A balsafából készült szerkezet prototípusának oldalai 12 cm hosszúak. Összeállításához csupán kevés enyv és réz kell. Ha 20 ezer V feszültséget kapcsolunk rá, a háromszög elkezd gravitálni. Nincs motorja, szárnya, nem rendelkezik mozgó alkatrészekkel. Ennek ellenére lebeg a levegőben.

A találmány kidolgozója Thomas Towsand Brown¹⁰⁴, aki antigravitációs kutatásait a XX. század elején kezdte. Amikor a Biefeld-Brown¹⁰⁵ effektus híre napvilágra került, Brown sorsa megpecsételődött. A titkos szolgálat egyik napról a másikra nyomtalanul eltüntette őt. Még a telefonkönyvből is törölték a nevét. Többé soha senki nem látta, senki sem tudott vele kapcsolatba lépni. Mind a mai napig senki sem tudja hová tűnt, a világ számára megszűnt létezni. Műve azonban közkinccsé vált. Szerencsére akadtak, akik az útmutatásai alapján még az eltűnése előtt megépítették a szerkezetet. A siker mások érdeklődését is felkeltette, és elárasztotta a világot a „lifterkultusz”. Ezt már nem lehetett leállítani. Időközben a különböző típusok tervrajzai és a repülő szerkezettel kapcsolatos tapasztalatok felkerültek az Internetre is. Nagy iparvállalatok szintén bekapcsolódtak a lifterkutatásba, mert óriási üzletet látnak a dologban. Már a gyerekek is egymással versenyezve építik az egyre nagyobb és hatékonyabb szerkezeteket. A nyugati országokban a lifter a kreatív emberek tömeges szórakozása lett.

A lifter működése még nem tisztázott. Az általa kibocsátott antigravitációs sugárzás valószínűleg a benne felhalmozódó sztatikus töltésnek tudható be. Egyfajta kondenzátorként viselkedik, amelyben nagyfeszültség hatására nagy mennyiségű töltés halmozódik fel. Brown nagy álmokat szőtt a találmányával kapcsolatban. Sok száz tonnás súlyok felemelését sem tartotta lehetetlennek. A sztatikus töltés azonban csak igen kis antigravitációs erőt képes kifejteni. Ezek a szerkezetek csupán önmagukat tudják felemelni, azt is csak akkor, ha könnyű anyagból építik őket. Az 1930-as években Brown az US NAVY¹⁰⁶-nél dolgozott. Kísérletei 1952-ben jutottak el a csúcspontra. Az által készített legjobb hatásfokú szerkezet kb. 0,5 m átmérőjű volt, és 50 ezer V-ot engedett át rajta. Ettől a korongok nem csak lebegtek, hanem percenként 16 fordulattal pörögtek. Ez a valódi UFO-knál gyakran tapasztalt jelenség gondolkodtatta el a hadsereg magas rangú tisztjeit és a meghívott tudósokat, s ez vezetett a kutató eltüntetéséhez. Ezt követően a jól bevált forgatókönyv szerint megpróbálták őt is nevet-ségessé tenni, és az eredményeit kigúnyolni. Ez az akció azonban most nem vezetett eredményre. Az amatőr kutatókat nem lehetett úgy félrevezetni, mint annak idején az újságírókat a Project Blue Booknak nevezett koholmányal. A lifterrel ma már közel negyedmillió honlap foglalkozik az Interneten.

Ufológia

Az „Ezoterikus körkép” VII. fejezetéből értesülhettünk róla, hogy Thor kapitány, a vénuszi civilizáció küldötte sokáig élt nálunk, és segített megoldani az aktuális politikai és biztonsági problémáinkat. Szoros kapcsolatban állt az ENSZ tisztségviselőivel, majd visszament a Vénuszra. Bizonyos hírek szerint azonban Valiant Thor továbbra is a Pentagonban tartózkodik. Fred Rainers¹⁰⁷, kanadai

¹⁰⁴ tom(á)sz táuszend bráun

¹⁰⁵ biefeld-bráun

¹⁰⁶ júesz nevi (amerikai haditengerész)

¹⁰⁷ fred réjne(r)sz

levéltáros és UFO-kutató azt állítja, hogy még mindig itt van. 15 éven át folytatott kutatásai alapján utánajárt a Pentagon egyik tisztje, Harley Andrew Byrd¹⁰⁸ korabeli nyilatkozatának. Eszerint Val Thor, a földönkívüli 1957. március 16-án érkezett hozzánk egy csészealj alakú UFO fedélzetén, amely Washingtontól 200 kilométerre délre ért földet, két csodálkozó rendőr szeme láttára. A járműből kilépő idegen magához intette a rendőröket, és kitűnő angolsággal közölte velük, hogy a Vénuszról jött. Megkérte őket, hogy értesítsék a hatóságokat az érkezéséről. Nemsokára a Hadügyminisztérium épületébe

került, és 1960 márciusa 16-ig az amerikai hadsereg vendége volt. Ez idő alatt a Pentagon első emeletének 4D-717-es szobájában szállásolták el. Visszautazása előtt egyórás megbeszélést tartott az amerikai elnökkel. Információkat ajánlott fel a kormánynak arról, hogy miként élhetnének az amerikaiak sikeresen, betegség, szegénység és halál nélkül. Cserébe azt kérte, hogy az Egyesült Államok semmisítse meg atomfegyver-arsenálját. Eisenhower azonban nem fogadta el a segítséget, mert az „lerombolná a nemzet gazdaságát, és nagyban veszélyeztetné a biztonságukat”.¹⁰⁹ Így dolgvégezetlenül távozott. A virginiai Alexandria külső kerületében jött érte egy űrhajó.

Rainers meggyőződéssel állítja, hogy Thor kapitány ezt követően sem hagyta el a Földet, hanem a lehető legnagyobb titoktartás közepette átszállították őt az Edwards, majd később a Holoman nevet viselő légibázisra, ahol részt vett a légierő titkos fejlesztéseiben. Innen 1976-ban Floridába, a CIA egyik titkos biológiai laboratóriumába került, ahol azt vizsgálták, miért lassabbak Val Thor szervezetének öregedési folyamatai, mint az emberé. Thor kapitánynak ugyanis ekkor már legalább 50 évesnek kellett volna

kinéznie, viszont külsőre még mindig 35 évesnek látszott. Annak ellenére, hogy időközben szakállt növesztett, az elmúlt két évtized alatt semmit sem öregedett. A kanadai levéltáros arra is fényt derített, hogy Val Thor az 1950-es évek végén titokban az ENSZ székházában is tartott előadást. Ezt később újabb előadás követte, de senkinek sem árulta el a származását. 1977 szeptemberében az ENSZ

¹⁰⁸ há(r)li endrú bö(r)d

¹⁰⁹ Korábban az Orion csillagrendszer Betelgeuze csillaga körül keringő Eisa bolygó lakói is felajánlották segítségüket. A északi típusú, fehér bőrű, magas, szőke, kék szemű idegenek olyan technológiákat akartak átadni nekünk, melyek révén azonnal megszűnne az éhezés, a nyomor, a betegségek és a Föld néhány év alatt Paradicsommá válna. Feltételként ők is azt szabták, hogy az USA semmisítse meg összes nukleáris fegyverét. Eisenhower azonban a hidegháború kellős közepén erre nem volt hajlandó. Ezért a technológiai segítség elmaradt. Csak annyit sikerült megtudni tőlük, hogy járművük meghajtására elektromágneses energián alapuló korlátlan erőforrást használnak. (Ez minden bizonnyal az ellenirányú mágneses gerjesztés elvén működik.)

székházában amerikai, brit, német, orosz és kínai szakértőknek segített egy nagyszabású nemzetközi program irányelveinek kidolgozásában. Ennek célja a Földön kívüli űrhajók – különösen az 1960-as években tömegesen megjelent „szürkék” űrjárműveinek – kozmikus és földi nyomon követése, valamint nemzetközi ellenőrzése volt. Később két társa, Jill és Donn parancsnok is csatlakozott hozzá, de mindenki földi embereknek tartotta őket. (A bal oldali képen ők láthatók, oldalt Thor kapitány-nyal.)

Vajon mi állt valójában J. F. Kennedy meggyilkolásának a hátterében? Egyesek szerint az a beszéd, amelyet tartani készült a Föld polgárainak: „Nem vagyunk egyedül!” Ezekkel a drámai szavakkal akarta Kennedy elnök az amerikai nyilvánosságot és az egész világot arról informálni, hogy az amerikai kormány kapcsolatba lépett a távoli világűr idegen lényeivel. Mielőtt azonban ezt a beszédet 1963. november 22-én megtarthatta volna, egy gyilkos golyó végzett vele. Erre a megdöbbentő következtetésre jutott Lawrence Merrick¹¹⁰ professzor. Kennedy-kutató. A hírvivő megölése – John F. Kennedy halála című könyv szerzője. A hír bombaként robbant. „Most már tudjuk Kennedy meggyilkolásának igazi okát” – jelentette ki a Massachusetts állambeli Cambridgeben élő Merrick. „Úgy tűnik, kormányzatunkban néhányan elhatározták, hogy fenntartják a zsákmányolt UFO titokban tartását, és ezért úgy döntöttek, hogy elhallgattatják az elnököt, mielőtt beszélni tudna.”

Merrick professzor elmondta, hogy akkor kezdte el vizsgálni a meg nem tartott beszéd ügyét, miután rájött, hogy az elnök kézzel írt eredeti jegyzetei a texasi kormányzó, John Connally kezébe kerültek, aki azon a végzetes dallasi napon az elnökkel volt az autóban. „Meglepődtem, mikor rájöttem, hogy Kennedy a Connallynak átadott beszédet leírta jegyzetlapokra, hogy még egy pillantást vethessen rá, mielőtt az autókonvoj déli egy óraker elindult volna.” A kormányzó is súlyosan megsebesült a merényletben. „Connally féltette az életét” – véli a történész. „A véres jegyzeteket egy széfben őrizte, és azt az utasítást adta egy megbízható alkalmazottnak, hogy annak tartalmát csak a halála után hozhatja nyilvánosságra.”

Amikor 1993-ban a kormányzó meghalt, az alkalmazott kivette a papírokat, és magánál őrizte tovább. Merrick 1999-ben jutott a férfi nyomára, aki neve eltitkolását kérve rendelkezésére bocsátotta az iratokat. A jegyzeteket olvasva a professzor megdöbbent. Öt írásszakértőt kért fel, akik egybehangzóan megállapították, hogy a beszédet „95 százalékos biztonsággal” Kennedy írta. A kutató-sokból kiderült, hogy J. F. K. napokkal dallasi útja előtt találkozott elődjével, Eisenhower elnökkel. „Úgy gondolom, tanácsot akart kérni, okos dolog-e az ufók tényével a nyilvánosság elé állni” – véli Merrick. A kormány más bennfentesének mégis szemlátomást az volt az érzésük, hogy az igazság az ufókról világméretű felfordulást váltana ki, így azon voltak, hogy elhallgattassák, hogy ez az információ titokban maradjon. Most pedig következzenek azok a szavak, melyek a nagyvilág előtt már nem hangozhattak el.

„Amerikai polgártársaim. világ népei Ma egy új éra útjára lépünk. Egy korszak – az emberiség gyermekora – véget ér, és egy új korszak kezdeténél állunk. Az út, amelyről beszélek, tele van ismeretlen kihívásokkal, de hiszem, hogy elmúlt napjaink, a múlt minden harca már tökéletesen felkészítette generációnkat. hogy legyőzzük ezeket a kihívásokat. Föld polgárai: Nem vagyunk egyedül. Isten végtelen bölcsességében úgy látta jónak, hogy univerzumát más lényekkel is benépesítse – hozzánk hasonlóan intelligens teremtményekkel. Hogy jelenthetem ezt ki ilyen nagy bizonyossággal? Katonai erőink 1947-ben Új-Mexikó pusztaságában egy ismeretlen eredetű szerencsétlenül járt űrhajó maradványait mentették meg. A tudomány nemsokára megállapította, hogy ez a jármű a távoli világűrből származik. Azóta kormányunk felvette a kapcsolatot ennek az űrhajónak az építőivel. Bár ez a hír fantasztikusnak tűnik – és valóban riasztó –, kérem Önöket, ne érezzenek szükségtelen félelmet vagy pesszimizmust.

Mint az elnökük biztosítom Önöket, hogy ezek a lények nem akarnak nekünk ártani. Sokkal inkább segítségére lennének nemzetünknek, hogy legyőzhessük az egész emberiség ellenségeit: az önkényt, a szegénységet, a betegséget, a háborút. Arra a döntésre jutottunk, hogy ők nem ellensé-

¹¹⁰ lórönsz merik

gek, hanem barátok. Velük együtt egy jobb világot teremthetünk. Nem ígérhetem Önöknek, hogy ez az út a jövőben nem lesz buktatóktól, hibás lépésektől mentes. De hiszem, hogy elérjük e nagy ország lakóinak igaz szándékát, hogy a világot egy nagyszerű jövőbe vezessük. Az eljövendő napokban, hetekben és hónapokban többet is meg fognak tudni ezekről a látogatókról, hogy miért vannak itt, és állami vezetőink miért tartották olyan sokáig titokban jelenlétüket Önök előtt. Kérem Önöket, ne félve, hanem bátran tekintsenek a jövőbe! Mert még a mi időnkben elérhetjük a Földön ősrégi víziókat a békéről és az egész emberiség jólétéről. Isten áldja Önöket!”

Német Aliz – Ufomagazin, 2011. május (28-31. oldalak – részlet)

Már több amerikai elnök is megpróbálta beismerni a földönkívüliek létezését. Az első John Kennedy volt, akinek ez a szándéka az életébe került. Utódaiban nem volt meg a bátorság, hogy a nyilvánosság elé álljanak ezzel a bejelentéssel, holott a választási kampányaikban ezt megígérték. A beiktatásuk után azonban hallgattak. A riporterek kérdésére csupán ennyit mondtak: „Nem mondhatom el.” Donald Trump volt az első, akinek valóban szándékában állt nyilvánosság elé tárnai az UFO-dokumentumokat, és a földönkívüliek létezését igazoló bizonyítékokat. Választási ígéretét azonban ő sem tartotta be, mert a földönkívüliek azt tanácsolták neki, hogy egyelőre várjon a bejelentéssel. Nem akarnak tömeghisztériát előidézni. Először azt szeretnék elérni, hogy megfelelő intellektuális szintre kerüljünk. Befogadóknak és megértőknek kell lennünk. Arra várnak, hogy az emberiség tovább fejlődjön, és eljusson egy olyan szakaszba, ahol megértjük mit is jelent a kozmosz és az űrhajózás valójában.

Japán ismét fegyverkezik. A II. világháború elvesztése után a japán alkotmány kimondja, hogy az ország nem hozhat létre támadó hadsereget, és nem indíthat háborút a világ egyetlen állama ellen sem. Ezt a tilalmat az amerikaiak kényszerítették Japánra, melynek elfogadását minden japán polgár nagy csapásnak, súlyos megaláztatásnak tekintette. Később azonban kiderült, hogy rengeteget nyertek vele. Mivel pénzüket nem költhették fegyverekre, az ipart fejlesztették belőle. Japán ennek köszönheti, hogy a világ második ipari nagyhatalmává vált. A híradástechnikai és szórakoztató elektronikai iparuk olyan magas színvonalú lett, hogy más országok már meg sem próbálnak versenyezni velük. Az autógyártásuk pedig a legjobb úton halad afelé, hogy a japán személygépkocsik is egyeduralmukká váljanak a világban. Most azonban ismét fegyverkeznek. Nem az amerikaiakkal kötött békeszerződést rúgták fel, mert nem földi országokkal akarnak háborúzni. Az ellenséget az égből várják. Az újságírók legnagyobb meglepetésére Shigeru Ishiba védelmi miniszter egy tokiói konferencián kijelentette: „Nem vitatható, hogy UFO-k és idegen lények léteznek, egy másik életforma ellenőrzés alatt tart bennünket. Emiatt a japán véderőnek egy speciális kiképzésen kell átesnie, hogy megfelelően tudjon védekezni az UFO-k ellen.” A védelmi miniszter fel akarja készíteni a haderőt az azonosíthatatlan repülő objektumok váratlan feltűnésének esetére. Sokan emlékeznek még az 1940-es évekre, amikor Japán valóságos csészalaj-inváziót élt át. A földönkívüliek azonban nem ellenséges szándékkal érkeztek, hanem a II. világháború csatáit kísérték figyelemmel, és a két atombombatámadás hatását tanulmányozták.

Az UFO-k létezésében az új japán kormány is hisz, mert a 2008-as kormányváltás után Shigeru Ishiba számára létrehozta egy hivatalt, ahol tovább folytathatja a földönkívüliek ellen vívott „háborút”. Az ellenség azonban nem támad, hanem csak figyel. Valószínűleg nem is fog. Ha az lett volna szándékuk, hogy elpusztítsanak bennünket, azt néhány száz évvel ezelőtt sokkal könnyebben megtehették volna. A mi civilizációnkat a szomszédos bolygókon élő civilizációk hozták létre, és évezredek óta bábáskodnak felettünk.¹¹¹ Mint ahogy az anya sem pusztítja el a gyermekeit, ők sem akarnak kiirtani bennünket. Csupán figyelemmel kísérik a fejlődésünket. Persze a kozmoszban is vannak terroristák, vagy olyan civilizációk, melyek a tönkretett bolygójuk helyett megpróbálnak másikat szerezni, de tőlük megvédenek bennünket az előző földi civilizációk. Atlantisz ezüst flottája

¹¹¹ Mivel a naprendszerünk közelében levő csillagok csaknem mindegyike kb. 1 milliárd évvel idősebb a miénknél, volt idejük fejlődni, bennünket megelőzni.

kellő védelmet nyújt számunkra. Legalábbis egyelőre. Űriparunk fejlődése során egyszer majd eljutunk arra a szintre, amikor már nekünk is be kell kapcsolódnunk a védekezésbe, sőt egy idő után már magunknak kell gondoskodnunk a saját védelmünkről. Erre azonban csak évezredek múlva kerül sor. Addig is nincs okunk a pánikra.

A szkeptikusok bosszantására fura dolog történt Texasban. Strawn¹¹² város rendőrei is csak a fejüket vakargatták, amikor arra keresték a választ, mi történhetett Paul O'Brian¹¹³ házával 2005. február 27-én. A férfi házának teteje ugyanis lerepült, és a kertjében landolt. Eddig semmi különös nincs a dologban, hiszen köztudott, hogy Amerikában gyakori a hurrikán, főleg Texas államban. A baj csak az, hogy előző nap szélszélű idő volt. A legnagyobb megütközést azonban az váltotta ki a helyszínelő rendőrökből, hogy a háztető a legcsekélyebb mértékben sem sérült meg. A szomorúan nyilatkozó O'Brian szerint olyan, mintha egy hatalmas markolóval leemelték volna a házról, és óvatosan mellé tették volna. Egyetlen cserép nem tört el, egyetlen lécsík nem görbült meg. Mintha az ács a földön állította volna fel a tetőt arra várva, hogy súlytalanná válik, és a helyére repül. Valószínűleg ez is történt, csak éppen fordítva. Tréfás kedvű földönkívüliek az éj leple alatt súlytalanná tették a háztetőt, és leemelve a ház mellé rakták. Folyton azt hajtogatjuk, hogy nincs semmi kézzelfogható bizonyíték a földönkívüliek létezéséről, tevékenységükről. Hát most gondoskodtak róla, hogy legyen. Kíváncsian várjuk, hogy a hivatalos szakértők, ezt hogyan fogják félremagyarázni.

Kazahsztán történelmi emlékhelye, Tangaly ősrégi sziklarajzairól híres. A több mint 3000 éves rajzok földönkívüliek érkezését örökítik meg. A helyi lakosság által megőrzött mondák szerint nagyon régen „istenek” szálltak le közéjük, akik segítettek az itt élők fejlődését. Az itt tartózkodásukat megőrkítő sziklarajzok sajátossága, hogy körülöttük néhány kilométer átmérőjű területen szinte mindig süt a nap. Ha a környéken ömlik az eső, itt akkor is szárazság van. Ez a megfigyelés évezredekre visszamenőleg állandó, és senki nem tudja, hogy ennek mi az oka. A sziklarajzok másik misztikus tulajdonsága, hogy ha valaki megáll valamelyik rajzokkal díszített szikla előtt, és ott suttog néhány szót, azt a tőle 2-300 méterre levő fennsíkon is jól lehet hallani.

Az UFO-s történeteknek se szeri, se száma. Annak ellenére, hogy hivatalosan tagadják a Földön kívüli civilizációk létét, rengeteg bizonyíték található a látogatásaikról. A harmadik típusú találkozásokat megőrkítő élménybeszámolók mennyisége is könyvtárnyi irodalmat tesz ki. Ilyenkor nem ritka, hogy az idegenek parapszichológia képességekkel áldják meg az elrabolt személyeket. Arról azonban még nem hallottunk, hogy állatokat ruháztak volna fel ilyen képességgel.

A német juhászok roppant értelmesek, sok mindenre megtaníthatók. De az mégis meglepő volt egy kisújszállási férfi számára, hogy Tiki nevű ebe mondhatni olvas a gondolataiban. A történet 2001 júliusában kezdődött, amikor egy éjszaka K. Vilmos és családja arra riadt fel, hogy a környékbeli házörzők – beleértve a saját kutyájukat is – eszeveszett ugatásba kezdtek. Az ablakon kinéző családfő egy 3 méter átmérőjű tárgyat látott lebegni a kert felett. Először azt hitte, káprázik a szeme. Ám amikor felesége is felkelt, és ámultan meredt a fénylő, ovális „izére” és hitetlenkedve bámulta a jelenséget, kénytelen volt hinni a saját szemének. Miután két kamasz fia is átjött a szomszéd szobából, K. úr biztosra vette, hogy UFO-t lát. Mintegy két perc múlva az objektum egy villanással eltűnt, és a kutyaugatás is elcsendesedett. Mindenki nyugovóra tért. Akkor még senki sem sejtette, hogy ez a kaland nem mindennapi képességgel ruházta fel a hűséges házörzőt: gondolatolvasó lett, és mindenre emlékezik.

Reggel a család megbeszélte a történeteket. Végül megegyeztek abban, hogy élményeiket nem osztják meg másokkal, mert semmi szükség sincs arra, hogy dilis ufóhívőknek minősítsék őket. K. úr aznap szabadnapos volt. Több elintézendője mellett állatorvoshoz akarta vinni Tikit, mert esedé-

¹¹² sztron

¹¹³ pól o bráj(e)n

kes volt az évi kötelező oltás. Reggeli után elindultak. Az eb szokása szerint bolondozott egy kicsit – még fiatal volt – de mire megérkeztek az állatorvoshoz, lecsendesedett. Túrte az oltást, majd a doktor meg akarta vizsgálni a fogait. „Nyisd ki a szád!” – mondta a gazdája, és Tiki azonnal engedelmeskedett. Már ez is szokatlan volt, hát még az, amikor a vizsgálat befejeztével K. úr arra gondolt, hogy milyen vicces lenne, ha az eb fizetne. Tiki erre odament hozzá, megböködte az orrával, óvatosan kivette kezéből az előkészített ötezerest, majd a foga közt odavitte az orvoshoz. Eddig sose csinált ilyet. Mindkét ember elképedt. Tiki köszönésképpen vakkantott egyet, majd engedelmesen túrte, hogy a gazdi ráadja a szájkosarat, amit egyébként nagyon utált.

Hazafelé tartva K. úrnak rémlett, hogy a felesége megkérte valamire, de nem jutott eszébe, hogy mit akart tőle az asszony. Amikor a rövidárubolthoz értek Tiki lecövekelt, és morogni kezdett. K. úr megsimogatta a kutya fejét, és hirtelen felötlött benne, hogy fekete cérnát kell vennie, mivel neje meg akarta varrni a kisebbik fiú szakadt dzsekijét, és este derült ki, hogy nincs otthon ilyen színű cérna. Lehet, hogy Tiki hallotta az asszony kérését, megértette, és most emlékezteti rá? K. úr fejcsóválva bement a boltba, majd a fekete gépselyemmel zsebében tovább indultak. Tiki egyszer csak húzni kezdte. A posta mellett kötöttek ki. „Bélyeget is kell vennem – villant a gazdi agyába, – de honnan tudja ezt a kutya?” Miután megvette a bélyeget, biztos volt benne, hogy már mindent elintézett. Nyugodtan ballagtak hazafelé, amikor a sarkon befordulva a német juhász nem a házuk felé tartott, hanem elindult a második szomszéd háza felé. „Mit akarsz Tiki? – kérdezte tőle a gazdája, s nyomban bevillant az agyába, hogy megígérte a szomszéd feleségének, a szabadnapján majd benéz hozzájuk, hogy megjavítsa a rendetlenkedő tévéjükét. Pár nappal az éjszakai kaland előtt tette ezt az ígéretet, amikor a kutya még „normális” volt. Így kizárt, hogy hallotta, és ezért emlékezik rá. Tehát nem arról van szó, hogy a kutya memóriája jobb, mint az övé. Valami más, őt segítő intelligencia áll a háttérben.

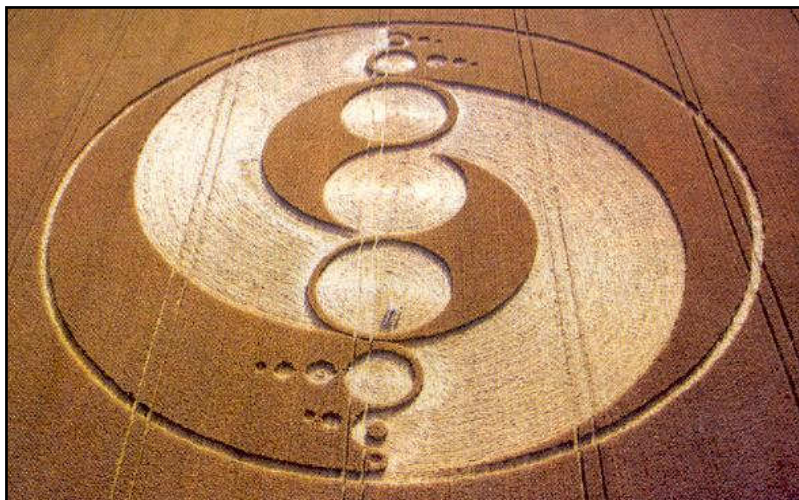
K. úr nem akart hinni se a szemének, se a fülének, ezért a családtagjainak nem számolt be a kutya különös viselkedéséről. A famíliában senki sem gyanított semmit, egészen addig, amíg Tiki nem figyelmeztette az idősebb fiút az otthon felejtett jegyzetére. Később K. úr felesége után vitte a hivatali munkájához szükséges olvasószemüveget. A K. család végül megbarátkozott a gondolattal, hogy a német juhász transzcendentális képességekkel rendelkezik, s ez azóta fordul elő, hogy az idegenek meglátogatták őket. Ez a különös képesség a ház többi állatában is megnyilvánult valamilyen fokon, mert a felső szomszéd megemléktette, hogy az emlékezetes éjszaka óta furcsán viselkedik a macskája. Reggelente folyamatosan nyivákol, mintha valamit közölni akarna vele.

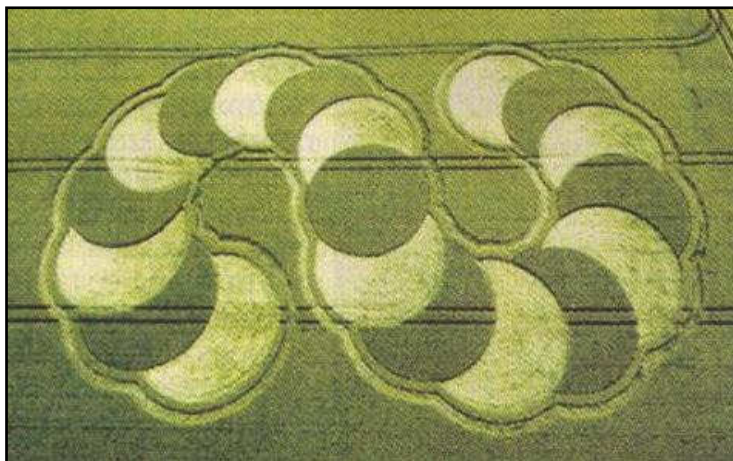
Trethon Judit, Tina 2003. január. 7. (48. old)

Interjú Nancy Talbott-al, a híres amerikai gabonakörkutató, W.C. Levergood munkatársával:

Akkoriban Hollandiában magnetométeres kutatást végeztünk dr. William Roll számára, aki egy nem mindennapi fiú, Robbert van den Broeke esetével foglalkozott. E fiatal parafenomén körül a lakóhelyén, egy farmon a legváratlanabb pillanatokban gabonakörök képződtek! Már négy hete tartózkodtunk a helyszínen, és tűkön ülve arra vártunk, mikor jelentkezik ismét ez a paranormálisnak nevezhető anomália a fiú környezetében. Semmi sem történt. Már kezdtük feladni. Nagy volt a hőség, fáradtak voltunk mindannyian, és arra gyanakodtunk, hogy csak átverés az egész história. Egyik éjszaka azonban igazi kárpótlásban volt részünk a nagy várakozásért cserébe. Vacsora után felmentem a szobámba, és

az ágyamba fekvé olvasgatni kezdtem. Az iszonyú meleg miatt nyitva hagytam az ablakomat, ami egyenesen az előttünk elterülő mezőre nézett. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a tehének egyre panaszosabban bögnék a sötétben. Mivel gyakran diskurálok gabonakörökre ráakadó farmerekkel, tudtam, hogy az ábrák megjelenése előtt az állatok egyre nyugtalanabbak lesznek. Rögtön gondoltam, hogy itt készülöben van valami. A tehén hamarosan úgy böggött, mintha épp elütötte volna egy teherautó, én pedig az ablakhoz rohantam,

hogymindent lássak.

Hirtelen egy fényes gömb suhant el előttem, amely a mező fölött állapodott meg. Bármilyen kicsi is volt, rövidesen szinte nappali fénybe borította a birtokot. Egy mérföldre is könnyedén el lehetett látni, mintha csak az éjszaka kivilágított Broadway lettünk volna. Mondhatom, nagyon megijedtem, mozdulni sem tudtam a döbbenettől. Robbert a mező közepén állt, és a fénygömb egy gyorsvonat sebességével cikázott körülötte, miközben a fiú mellett egy valódi gabonakör keletkezett. Alig hittem a szememnek, mintha csak egy X-aktás epizódot láttam volna. Ahogy a fénygolyó végzett a gabonaábra kialakításával, Robbert összeesett, a mező pedig egy szempillantás alatt ismét sötétségbe borult. Kirohantunk a házból, de dr. Roll, aki megpróbált a fiúhoz futni, hirtelen hátratántorodott. A helyet, ahol az esemény lezajlott, 20 méteres körben egy láthatatlan erőtér vette körül, ami csak fél órával később szűnt meg. Bármilyen hihetetlenül hangzik, ez az igazság. Ahogy lehetővé vált, mind Robberthez siettünk, aki kezdett magához térni.

A kört és a fiút is alapos vizsgálatnak vetettük alá, orvost is hívtunk. Robbertnek megmagyarázhatatlan módon kutya baja sem volt, sugárzás sem érte. A kör ellenben sugárzott, és a szokásos jeleket mutatta (pl. a gabonaszálak elhajlottak).

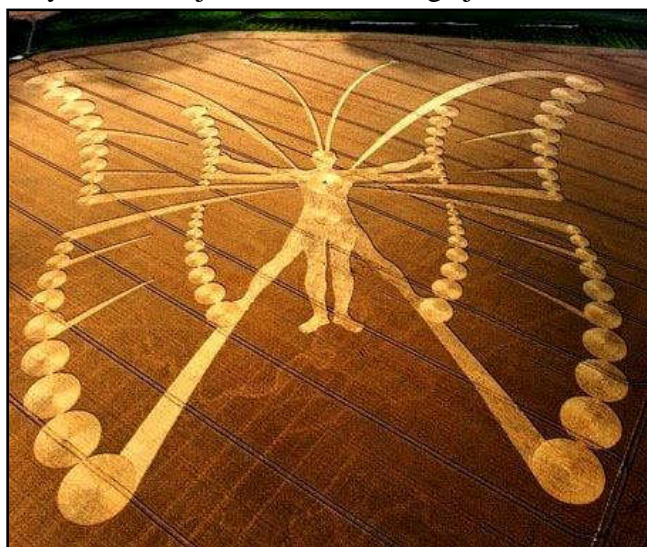
Az ügy kapcsán nem hallgathatom el, hogy két héttel a távozásunk után amerikai kormányügynökök jelentek meg néhány holland belügy-minisztériumi alkalmazott kíséretében a Broeke család

földjén, és alaposan kikérdezték mindenkit, valamint helyszíni vizsgálatokat végeztek, talaj és növénymintát vettek azon a ponton, ahol a gabonaábra keletkezett. Robbert elmondása szerint a fickók elég erőszakosak voltak, és nem látszottak elégedettnek a kapott információkkal. Természetesen a fiú paraképességéről nem esett szó, mivel a szülei okosabbnak látták eltitkolni azt. A gabonakörrel is biztosan valamelyik helybeli értesítette a hatóságokat. Ebből is kitűnik, hogy ezek a jelenségek nem feltétlenül csak az olyan

megszállottakat érdeklik, mint én és a kollégáim, hanem a legfelsőbb köröket is. Ez azért jelent valamit...

Robbert a 21. század talán legjelentősebb parafenoménja, különleges jelenségek indukálója, médium és eltérített egy személyben. Hihetetlen, de számtalan anomáliát képes előidézni, az ember csak kapkodja a fejét. Ő a poltergeistkutatók „üdvöskéje” is, több tucat fotó és filmfelvétel bizonyítja, hogy a tárgyak megmozdulnak, sőt röpködnek a jelenlétében. Az egész 8 éves korában kezdődött, és azóta sem tudja, mi lehet az oka. Sok gyerekarafenomén az évek multával „kinövi” a képességeit, ám Robbert esetében ez olyannyira nem igaz, hogy a jelenségek intenzitása és komplexitása évről évre nő. Egyik kedvenc „mutatványa” az például, hogy a kezét egy asztalra helyezett iránytű fölé tartja, és amerre mozgatja a kezét, arra megy a tű is. Képes fémtárgyakat a testére „ragasztani”, és nem csupán kanalakat hajlítgat, hanem akár főzőedényeket is, pusztán úgy, hogy rájuk néz és koncentrálni. Robbert azt mondja, néha úgy érzi, mintha egy halott személy lelke lenne az, ami inspirálja őt. Nem tudom, ebben mennyi az igazság, de tény, hogy állítólag készültek róla olyan fotók, melyeken egy szellemalak vehető ki a kísérletekben részt vevő Robbert mellett. Azt hiszem, még sok meglepetést tartogat nekünk ez a fiatal ember, és én akarok lenni az első, aki beszámol róluk, úgy, ahogy az első között voltam a gabonakörök tudományos eszközökkel történő precíz kutatásában is.

MiB – Színes UFO, 2007. június (35. oldal – részlet)

Kongó Hold – A belül üres Hold titkai

Nem sci-fi írók találták ki az alábbiakat, némelyik állítást a tudomány is alátámasztja. Mert bizony kongott a Hold már nemegyszer! Először a Holdra másodikként eljutó Apollo-12 űrhajó legénysége helyezett el a felszínen egy érzékeny szeizmikus mérőműszert, majd amikor űrhajójuk visszatérőben elhagyta a Holdat, és emelkedni kezdett, a hordozórakéta már szükségtelen, tizenkét tonnás darabját jó magasról visszajuttatták a felszínre. Az otthagytott műszer pedig regisztrálta, és rádiójelekkel a Földre továbbította nemcsak a leérkező tárgy által okozott rengést, hanem a tudósok döbbenetére a Hold kongását is! Ugyanis a becsapódás okozta ütés visszhangja olyan kongást-bongást okozott a Holdon, amely sokáig visszhangzott még. Összesen csaknem négy órán keresztül regisztrálta a műszer, a Hold belsejében vándorló dörej hogyan verődik vissza hol innen, hol onnan. Azt hiszem, nem kell fizikusnak lenni ahhoz, hogy bárki megértse: ilyen kongással a természetben csak egy nagy, üres, illetve üreges tárgy esetében találkozhatunk. Az amerikaiak annak idején ezt a kísérletet a visszadobott hordozórakétákkal 1969-1972 között többször megismételték. A szeizmikus műszer jelentette azt is, ha később önjáró, automatikus szerkezetek kerültek a Holdra nagy lendülettel (vagy balesetet szenvedve zuhantak rá) és minden alkalommal órákon át kongott az egész égitest. Ez ismétlődik ma is, ahányszor csak egy nagyobb meteor eltalálja a Holdat!

Nem csoda hát, hogy már az 1970-es években Joszif Sklovsklij szovjet csillagász, a tudományos akadémia tagja állította, hogy a Hold nem egy „rendes” égitest, hanem egy valamikori, ismeretlen civilizáció által épített űrállomás vagy szonda, netán űrhajó, amelyet valakik valaha valahonnan idekormányoztak, Föld körüli pályára állítottak. Vannak a mai tudományos világban is, akik merészen szembemennek az akadémikus tudomány képviselőivel és állítják, hogy a Hold azért kong, mert belül üres. Ha pedig üres, akkor mesterséges égitest! Merész állítás ez, ugyanis egy természetes égitest nem lehet üres. Ha mégis üres, akkor nem természetes. Ezt már Carl Sagan is állította egyik népszerű könyvében. Gondolom, sok álmatlan éjszakát okozva ezzel nemcsak az amerikai űrkutatási hivatal, a NASA tudósainak, de számos csillagász kollégának is. Ma pedig ugyanezen a nyomvonalon halad például Harold Urey amerikai, H. Wilkinson angol asztrofizikus és dr. Sean C. Solomon, a washingtoni Carnegie Intézet földmágnesességi osztályának vezetője. De vajon mi köze az üregeknek a mágnesességhez?

A kongások miatt a tudósokat érdekelni kezdte a Hold anyagsűrűsége is. Az ott vett mintákból kiszámították, hogy míg a Föld átlagos sűrűsége 5,5 gramm köbcentiméterenként, ugyanez az érték a Hold esetében csak 3,34 gramm. Ami egyben megkérdőjelezi az egyik leginkább elfogadott teóriát a Hold eredetéről. Ha ugyanis egy időben, egy anyagból keletkeztek volna, mint sok tudós állítja, akkor ezek az értékek sokkal közelebb állnának egymáshoz. Azt sejtik, hogy a Holdnak sohasem volt saját magja, azért könnyebb az anyaga. No de ha nincs magja, akkor ismét csak nem lehet természetes objektum. Ugyanis az olyan természetes égitestek, amelyeknek van magjuk, azaz tömörek, normális módon létezhetnek a világegyetemben, azaz foroghatnak a tengelyük körül. Ám ha egy égitest belül üreges, vagy egyetlen hatalmas üreg van csak benne, akkor azt tönkreteszik a saját forgásnál fellépő erők, valamint ha más égitestek közelébe kerül, akkor azok gravitációs erői hatnak rá pusztító módon.

Ha mindez még nem lenne elég: a Hold mágnesessége igen kicsi, a legtöbbször alig mérhető. Ugyanakkor az onnan hozott kőzetminták igen nagy mágnesességet mutatnak. Ez egyike azoknak az érthetetlen tulajdonságoknak, amiket égi kísérőnk mutat. Solomon professzor munkatársaival hosszasan elemezte az amerikai Lunar Orbiter Holdon végzett szeizmikus kísérleteit és kijelentette: egyértelmű, hogy a Hold belül üres. Vita tárgyát legfeljebb az képezheti, hogy egy nagy vagy több „kisebb” üreg van ott. A hangvisszaverődések irányát, erejét, időtartamát stb. elemezve a másik kutató, Urey professzor arra a belátásra jutott, hogy belül van egy fémből épített gömb alakú burkolat, amelynek a vastagsága sem kicsi: körülbelül 60-70 kilométer, és a felső felszíne a Hold látható felszíne alatt 60 kilométerrel húzódik. Vagyis egyértelmű: a Hold mesterséges „termék”. Valakik először létrehoztak egy hatalmas fémgömböt, amelynek űrtartalma 73,5 millió köbmétert tesz ki. A külső kőzetréteget azért hordták fel, hogy kivédje az űrből gyakran bombázó meteoritokat, kisebb-nagyobb ütközéseket, valamint a gravitációs hatásokat. Ez, amit látunk, és amit a Holdnak hiszünk, nagyobb részben csak a védőburka annak a mélyben rejlő „másik holdnak”, amely kétségtelenül mesterséges eredetű.

Az 1970-es évek végén néhány lelkes tudós számítógépes elemzéssel próbálta meghatározni, milyen fémtözetből kell lennie a belső burkolatnak, hogy kibírjon ennyire szélsőséges hatásokat is. Figyelembe véve, milyen gyorsan haladt a „kongás”, és hogyan verődött vissza erről a feltételezett fémfalról, oda jutottak, hogy annak nikkelből, berilliumból, mangánból, wolframból, vanádiumból és titánból kellene állnia, ezenkívül egy kevés vasat is tartalmazhat. Ez az ötvözet mindent kibír, ami csak a kozmoszban érhet egy égitestet. Sőt, elég, ha a felső kőzetréteg csak három kilométer vastag, már védve van a fém burkolat is. Van aztán még valami, amiről a NASA kutatói igyekeznek nem beszélni, sem írni. 1979 óta nem titok, hogy a szeizmikus mérőműszerek hanghatást is észleltek a mélyből. Egy olyan magas frekvenciás hangról van szó, amely csaknem pontosan 30 percenként szólal meg és egy percig hallható. A hang eredete mindmáig ismeretlen, viszont úgy gyanítják, hogy 960 kilométer mélyből tör fel minden alkalommal. Azaz valamilyen automata berendezés működik ki tudja, hány százezer vagy millió éve? –, amelyet erre a gépies jeladásra programoztak.

Kevés kutató meri egyértelműen kijelenteni, hogy a Hold belül üre(ge)s égitest. Már csak azért is óvatosak, mert ezért sajtószó „kiátkozás” járna az akadémikusok részéről. De ettől a tények bizony még tények maradnak. Mióta van Holdunk? A konzervatív csillagászok szerint: „Mindig volt a

Hold, vagyis együtt keletkezett a Földdel”. Ezt már nagyjából megcáfolták, de a többi elmélet is sok (száz) millió éves ittléttel számol. Például az apály-dagály jelensége évmilliók óta működik a Földön, azt pedig a Hold okozza. Ugyanakkor akadnak zavaró tények, írásos beszámolók is. Számos indián nép mondája világosan megkülönbözteti a Hold előtti és a mostani, azaz a Hold megjelenése utáni korszakot. Az időszámításunk kezdete előtt keletkezett kínai csillagászati iratokban egyetlen szó sincs a Holdról, mintha nem is létezne. Nem létezett? Görög és római tudósok írásaiban is van szó azokról a nagyon ősi időkről, amikor ugyan emberek már éltek a bolygón, de a Hold még nem volt itt. Mások szerint ugyan itt volt, de nem ilyen közel, mint most, ergo alig lehetett látni. Hosszan sorolhatnánk az ókori tudósokat, akik szintén megkülönböztették a két korszakot. Más források szerint egy időben hirtelen gigantikus földrengések, áradások (cunamik), vulkánkitörések tették próbára az emberiséget, és ez akkortájt volt, amikor a Hold egyszer csak felbukkant a Föld mellett. Nemere István – Ufómagazin, 2013. szeptember (8-9. oldalak)

Gartázok a Kárpátok gyomrában

T. Márton, külkeres, Bukarestben tárgyalt szeptember 10-től kezdődően. Tárgyalásai igen sikeresek voltak. A román vendéglátók maximálisan kitétek magukért, és üzletkötésben sem volt hiány. Ötnapi tartózkodás után a magyar külkeres országjáró, piacfeltáró útra indult egy vállalati BMW-n, amelyet egy ügyes és izmos fiatal sofőr, Florin Dimbatea vezetett. Néhány nap után már éppen Iași felé igyekeztek, amikor: „Egy kanyar után megpillantottunk egy lakókocsyszerű alkotmány mellett sürgölődő furcsa, matt-szürke ruhás alakokat. Florin lassított. Akkor még csak nem is sejtettük, hogy soha nem érkezünk meg Iașiba.”. A figurák közül egy odalépett a lassító kocsihoz és románul hadart valamit a sofőrnek, aki elsápadt és a belső zsebe felé kapott. És ekkor a cikk írója elveszítette az eszméletét. Amikor magához tért, egy rendkívül ráncos arcú öregembert pillantott meg valami fura helyen. Az illető sipító hangon angolul beszélt hozzá. Átvitte egy másik helyiségbe, ahol egy vetítővászon borította az egyik falat. Elmondta T. Mártonnak, hogy Románia és Szovjet Moldávia határán vannak a hegyek belsejében.

Mintegy három millióan laknak itt, egy elzárt népcsoport, akiket gartázoknak nevezett. Háromszáz éve tart az elzártáguk, ezalatt hihetetlenül felgyorsult a technikai fejlődésük. Úgy vélte, kétszáz évvel előttünk tartanak. Az öreg szerint mindenről tudnak, és oly jól őrzik földmélyi birodalmukat, hogy oda hívatlanul behatolni nem lehet. Csak ritkán avatkoznak bele abba, ami a külvilágban történik. Mulattatja, hogy mi az embereiket földönkívülieknek tartjuk őket. Információszolgáltatuk tökéletes, embereik mindenütt jelen vannak a Földön. Majd azt is elmondta, hogy nem ő kellett nekik, hanem a sofőr, akit szokásos spermagyűjtő akció keretében térítettek el, és mert a magyar külkeres vele volt, hát osztoznia kellett annak sorsában.

Rövid idő múlva az öreg T. Mártont egy folyosón végigvezetve egy zsilipszerű helyiségen keresztül egy autóbusz belsejéhez hasonló, kis, teljesen zárt, ablaktalan járműbe vezette. Kecskemét jó lesz? – kérdezte a férfit, és választ nem is várva eltűnt. A jármű megremegett, majd pontosan tíz perc múlva kinyílt egy ajtó, amelyen belépett két szürke ruhás figura, akik kifelé mutogattak. „Szó nélkül kimentem írja T. Márton, és egy út mellett találtam magam. Kimeredt szemekkel bámultam az ezüstszürkéből lassan izzó narancsszínűvé váló, óriási kézi porszívóra emlékeztető járművet, amely lassan felemelkedett, és hihetetlen sebességgel eltávolodott. Negyedórás gyaloglással elértem a Helvéciai Állami Gazdaság sertéstelepéhez. Ott útba igazítottak, és jókora séta után Kecskemét egyik lakótelepén találtam egy taxit. Irány a vasútállomás! Estére már otthon is voltam.”

Amidőn másnap T. Márton a főnökének elmesélte a történeteket, a főnök nem hitt neki. Amikor aztán telefonon a fiatal román sofőr után érdeklődtek, a következő választ kapták ottani külkeres kapcsolatuktól, Voican-Radulescu úrtól: „Florin a birladi rajoni rendőrpárancsnokság fogdájában csücsül, mert magyar útitársát nem találják, és minden kérdésre zavaros, lehetetlen választ ad.” Azóta több embernek is elmeséltem a velem történeteket. Csak a Nemzetbiztonsági Hivatal munkatársa árult el némi érdeklődést, de ő is csak azt firtatta, hogyan, kinek a segítségével tudtam Romániából észrevétlenül hazajönni? Amit leírtam, az a színtiszta igazság. Higgyük el, hogy nem egy lapeladási

válságból fakadó újságírói lelemény az egész sztori, aminek se füle, se farka. Fogadjuk el, hogy T. Márton valóban létező személy, és ugyanígy léteznek Florin Dimbatea sofőr, és Voican-Radulescu román külkeres is. És azt is fogadjuk el, hogy T. Márton valóban mindenben az igazat mondta.
Hargitai Károly: UFO réműlet (203-204. oldalak)

A Jarga civilizáció bemutatkozása

Még mindig sokan vannak, akik nem hisznek a földönkívüli civilizációk létezésében, hivatalosan pedig tagadják, pontosabban letagadják a létezésüket. Ezért az idegenek új módszerekkel próbálják elhíttetni velünk a létüket. Mivel az UFO-kal történő emberrablásokra nincs közvetlen bizonyíték, kevesen hisznek az efféle történetekben. Ezért a földönkívüliek egy csoportja nem a hitünkre, hanem a józan eszünkre, az értelmünkre próbál hatni. Részletesen beszámolnak a saját életükről, és közben olyan technikai részletekre derül fény, amire mi magunk sohasem jönnénk rá. Ennélfogva a hamisításnak, a szélhámosságnak az árnyéka sem vetül ezekre a történetekre. Főleg a racionálisan gondolkodó szakemberek fogják belátni, hogy itt nem sci-fi-szerű fantazmagóriáról van szó, hanem egy hiteles beszámolórol.

Ez a fajta beszámoló abban is eltér a szokványos negyedik típusú találkozásoktól, hogy itt nem átlagemberekkel veszik fel a kapcsolatot, hanem gondosan kiválasztott kontaktok útján juttatják el hozzánk a mondandójukat. A hiteles beszámolók közül kiemelkedik a Jarga civilizáció kapcsolatfelvétele, akik kontaktként egy közismert holland üzletembert, Stefan Denaerde-t választották ki, aki magasan képzett mérnök. Denaerde-t azzal sem vádolhatják, hogy a haszonszerzés motiválja, mert Európában számos multinacionális cégnél tölt be vezető szerepet, és jó néhány vállalatnak tulajdonosa. Ennélfogva kellő precizitással tudja továbbadni a hallottakat és a rendelkezésére bocsátott műszaki dokumentumokat. Magas jövedelme mellett pedig senki sem feltételezi róla, hogy hazudozással, innen-onnan összeollózott történetekkel próbál pénzt szerezni magának. Hazájában nem csak szakemberként tartják nagyra, hanem megbízhatósága és szavahihetősége is közismert. A népszerűség sem sarkallja, mert visszavonultan él. Nem tart előadásokat, nem ír cikkeket és nem ad interjúkat. Stefan Denaerde a kapott információkat 1969-ben egy könyvben adta ki, amely azóta 11 utánnyomást ért meg, és több tízezer példányban jelent meg Hollandiában. A nagy siker annak tudható be, hogy az olvasók a lelkük mélyén érzik, logikailag belátják, hogy itt hiteles beszámolókról van szó.

A Jarga civilizáció bolygója 10 fényévnnyire van tőlünk, tehát közvetlen szomszédaink¹¹⁴. Ezért régóta figyelik a fejlődésünket, és számtalan cselekedetünket kifogásolják. Beszámolóik során kitértek az emberiség valós történelmére is, ami sok esetben eltér az általunk ismert meghamisított, eltitkolt történelemtől.¹¹⁵ Ráműtattak, hogy jelenlegi viselkedésünk hová vezet, milyen jövő vár ránk. Azt is elárulták, hogyan élhetjük túl a ránk váró veszedelmet megfelelő intézkedések időben történő meghozatalával. Nagyon elkésérti őket az érdektelenségünk, az hogy a rendelkezésünkre álló forradalmian új információk mennyire hidegen hagyják az érzéketlen, önmaga pusztulásába rohanó emberiséget.¹¹⁶ A Jarga-beliek összehasonlították társadalmi rendszerüket és életfelfogásukat a miénkkel, így mutatva rá a hibáinkra. Ismertették fejlett technológiájukat. Megmutatták az ember helyét a világegyetemben, és azt, hogy mindez mit rejt számunkra a jövőben.

Stefan Denaerde a Jarga-beliekkel egy hajóútja során került kapcsolatba, amikor iránytűje elromlott, és egy közeli kikötőbe igyekezett. Egyszer csak a kikötő jelzőfényeinek kívül a koromfekete sötétségbe kékes-fehéres ragyogás vegyült, és zümmögő hang hallatszott. Hatalmas lapos tárgy lebegett

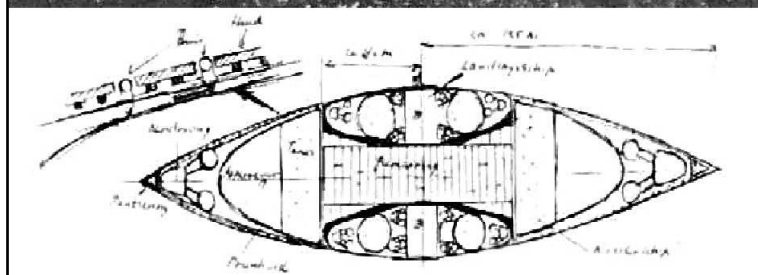
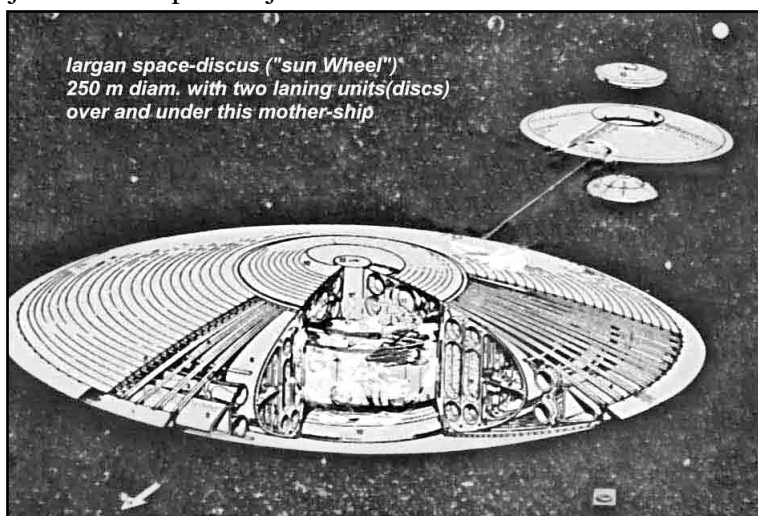
¹¹⁴ Az Iarga bolygó pontosan 10,2 fényévnnyire van a Naprendszerrel. (Kiejtése: jarga.) Alapvetően vizes bolygó. A csillagászok egyelőre nem látják, mivel a csillagokkal ellentétben a bolygók nem bocsátanak ki fényt magukból. Amatőr csillagászok szerint a jargaiak bolygója az Eridánusz csillagkép Epsilon Eridani (ϵ Eridani) csillaga körül kering, amely a mi méréseink szerint a Földtől 10,5 fényévnnyire található.

¹¹⁵ A szakemberek a Jarga-beliek sok közlésének utánajártak. A felkutatott bizonyítékok alapján minden állításuk igaznak bizonyult.

¹¹⁶ Lustaságunk, nemtörődömségünk, fásultságunk cselekvésképtelenné tesz bennünket. Már a szájunkba tuszkolt sült galambot is kiköpjük, csak hogy ne kelljen megrágni.

a víz színén, a fény forrása. Nemsokára az idegen űrhajóra került. Pánikszerű félelem töltötte el a Jarga-beli asztronauták láttán. A korong alakú szerkezet mint valami platform úszott a víz felszínén, rajta lassú léptekkel közeledtek feléje a másfél méter magas, rövid törzsű, térdig érő kezű, szakfandert és sisakot viselő földönkívüliek. Az idegenek angol nyelven szólították meg, és beszédbe elegyedtek vele. Tudatták vele, hogy az emberi kultúra jelenlegi állapotában messze nem alkalmas arra, hogy kozmikus civilizációként működjön. Ebben leginkább saját kultúrája és viselkedésszerkezete gátolja meg. Közölték, hogy galaktikus törvényeket sértenének meg, ha bármilyen technikai információt adnának át, hiszen azt úgyis önmagunk és mások ellen fordítanánk. A közvetett segítségtől, a technikai fejlődés irányának sugallatától azonban nem zárkóztak el. Ezért egy különleges dolgot adtak neki ajándékba, a gyémántnál sokkal keményebb, viszont könnyebb, rétegesen szupravezető, szupermágnesessé tehető fémet. Azt nem árulták el, hogy ez mire jó, de egy könnyű, kemény szupermágnes esetén nem nehéz kitalálni, hogy ez az anyag a repüléssel kapcsolatos.

(Ajándékukból következően a Jarga-beliek űrhajóikban valószínűleg ellenirányú mágneses gerjesztésen alapuló hajtóművet használnak. Ehhez két rendkívül erős elektromágnesre van szükség. A

Jargai Napkerék űrhajó (Alatta és felette kisebb leszállóegység)

rendkívüli keménysége is jól fog jönni. A karosszéria mágnesezhetősége pedig lehetővé teszi, hogy a jármű zajmentesen repüljön. Az antigravitációs hajtómű még a sugárhajtású repülőgépeknél is nagyobb zajt csap, valóságos hangorkánt vált ki a környezetében. Felmágnesezve azonban egy éteri részecskékből álló buborékot hoz létre maga körül, ami távol tartja a levegőmolekulákat a járműtől. Ezáltal repülése semmilyen zajt nem kelt, és a légrobbanás is elmarad. Érdemes lenne ezt a fémet szcintillációs anyagvizsgálatnak alávetni, hogy miből áll. Ha sikerülne nekünk is gyártani, ez hatalmas előrelépést jelentene űrkutatásunk modernizálásában, a világuér meghódításában.)

Később Jarga-beliek megengedték számára, hogy néhány napot az űrhajójukon töltsön tapasztalatszerzés céljából. A Jarga-űrhajó ismét a víz felszínén lebegett, az öbölben. Amikor Denaerde lemászott a belsejébe, egy kisebb terembe ért, ahol hihetetlenül bonyolult berendezések hálózták be a falakat és a mennyezetet. Az egyik sarokban íróasztalszerű pult volt, felette hatalmas képernyő. Helyet foglalt mellette. Elmagyarázták neki, a nyelv, melyet beszélnek, a Világegyetem közös nyelve.

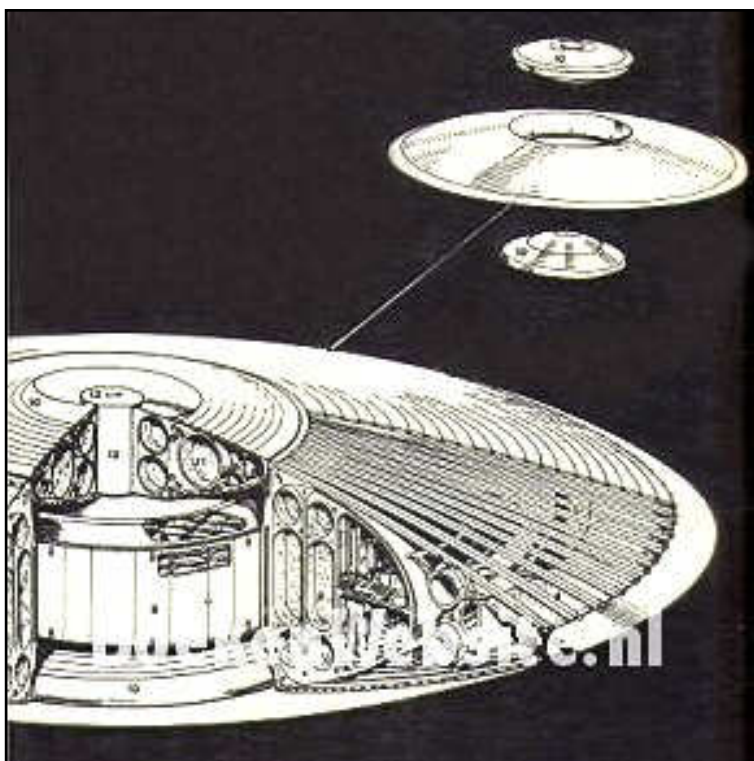
két korong alakúra kiképzett elektromágnes egymásra helyezik, és mindkettőt azonos irányú feszültséggel gerjesztik. Ekkor a két elektromágnes taszítani fogja egymást. A felső elektromágnes ellenirányú forgatásával az alsó elektromágnes erős mágneses sugárzást bocsát ki magából. Ha a Yang pólusa van alul, ez a sugárzás antigravitációs hatást vált ki, és egyben hajtóműként is szolgál. Egy több tonnás jármű felemeléshez azonban rendkívül erős, hatékony mágnesekre van szükség. Elektromágneseknél a térerő nagysága nagyban függ a vasmag relatív permeabilitásától. Mi még nem tudunk olyan szupermágneset készíteni, ami megfelelne erre a célra. Az ajándékba kapott rétegesen szupravezető fém azonban alkalmas lehet szupermágnesek előállítására. Járulékos előnye, hogy könnyű, ami egy repülő járműnél nem elhanyagolható előny.

Az önsúly minimalizálása érdekében ezt a fémet az űrhajó burkolóanyagaként is lehetne használni. Ez esetben a

Pontosan ugyanaz, melyet a sumérok is használtak, illetve őseik és leszármazottaik. Denaerde nem fogja érteni a szavak jelentését a maguk valójában, de megérti a tudata segítségével. (Itt nyilván telepátikus közlésről van szó.)

A legújabb történelmi kutatások azt feltételezik, hogy a sumérok, a szkíták, a hunok, az avarok és a magyarok ugyanazt a nyelvet beszélték. Ezek a népek ugyanis közös őstől, a sumérok ősatyjától, Nimród királytól származnak. A hunok és magyarok testvéri kapcsolatát és származását több legenda és irodalmi alkotás is megörökítette. A hun és az ómagyar rovásírás is kísértetiesen hasonlít a sumérra. Erdélyben a hunok leszármazottai, a székelyek mind a mai napig megőrizték a rovásírást, bár már ők is a latin ábécét alkalmazzák. A Jarga civilizáció azonban nem tért át a latin ábécére. Ők ma is a sumér rovásírást használják.

A sumérok leszármazottai tehát a hunok maradéka, és mi magyarok vagyunk. A Jarga-beliektől származó információ szerint büszkék lehetünk a nyelvünkre, mert a magyar az univerzum nyelve. Dallamossága és pontos, precíz kifejezőmódja következtében a magyar nyelv olyan szerepet tölt be az univerzumban, mint a latin a mi világunkban. Az ókorban és a középkorban az értelmiség minden országban ismerte és használta a latin nyelvet. A külföldi diákok latinul társalogtak egymással. A latin most is az orvosok, és tudósok nyelve. Minden betegség, gyógyszer, növény, állat és ember-típus nevét latinul tartják nyilván. (Ha ezt nem tennék, akkor elvesznének a Földön használt kb. 6000 nyelv bábeli zürzavarában.) Közös nyelvre tehát mindenütt szükség van, az univerzumban is. Ettől még minden civilizáció használhatja a saját nyelvét, de szükség van egy közös nyelvre, hogy megértsék egymást. (A kommunikációban a telepátia nem mindig segít, mert írásos dokumentumok esetén a telepátia nem érvényesül.) Ami az ősök nyelvhasználatát illeti, azt is kezdjük már sejteni,

hogy kikről van szó. Az ezoterikus irodalom szerint a Mu birodalomban (Lemuriában), és Atlantiszban (a turáni nemzetség) szintén a magyar nyelvet használta.

Az idegenek nem abban a helyiségben tartózkodtak, ahol ő.¹¹⁷ A képernyőn keresztül azonban bepillantott a szomszédos, mintegy 15 méter átmérőjű, három méter magas navigációs terembe. Különös módon a legtöbb berendezés és kezelőpanel a padlón volt fölhalmozva, keskeny átjárókat hagytak közöttük a közlekedésre. A teremben gyorsan és könnyedén mozogtak, helyváltoztatásuk tükrözte hatalmas erejüket. Nyelvük ismertetése után háromdimenziós filmeket vetítettek a hatalmas képernyőre. Először a Jarga csodálatos képe jelent meg, ahogy a kozmoszból látszik. Habár ők is humanoidok, testi felépítésük

jelentősen különbözik a miénktől, ami az eltérő planetáris adottságokból adódott.

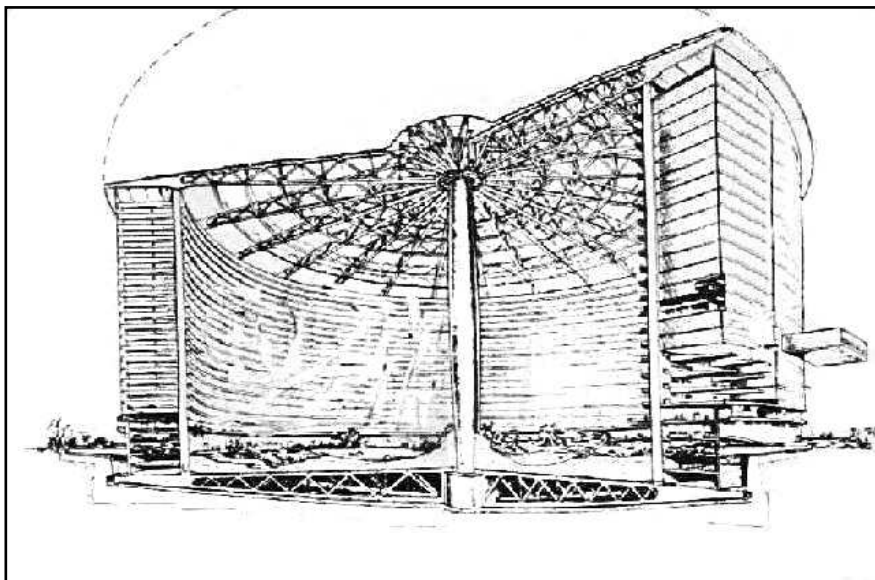
A Jarga kékes színben pompázik, és ahol központi csillagának fénye képes mélyebbre hatolni a felhők között, ott rózsaszínes foltok bukkannak fel. Legszembetűnőbb jellegzetessége a két hatalmas, koncentrikus gyűrű, mely övezi. Tengelyforgása jóval lassabb a Földénél, ezért a nálunk

¹¹⁷ Ennek oka, hogy ha beengedték volna magukhoz, az általuk megszokott 7 atmoszféra nyomású, magas gáztartalmú levegőben füstmérgezést szenvedett volna. Az űrhajóból való kilépéskor ezért van szükségük szkafanderre. A mi alacsony gáznyomású ritka levegőnkben megfulladnának. A Föld kisebb gravitációs ereje azonban nem okoz gondot nekik. Úgy szökellnek nálunk, mint ahogy űrhajósaink a Holdon ugráltak. Fordított helyzetben nekünk már súlyos gondjaink lennének az ő bolygójukon. Az erős gravitációs vonzás leszaggatná a belső szerveinket, és gyengébb fizikumuk miatt járásképtelenné válnánk.

megszokott váltakozása az éjszakáknak és a nappaloknak nem olyan mérvadó. A miénkkel összevethető méretű és hasonló felszíni adottságú hold kering körülötte. A Jarga nagyobb a Földnél, a nehézségi erő majdnem 3 g, a légköri nyomás megközelíti a 7 atmoszférát, némileg magasabb nitrogén- és ammóniatartalommal, mint a mi légkörünkben. Az átlagos szélesség jóval nagyobb, mint nálunk, a sűrűbb légkör, a nehéz esők, a légköri áramlások olyan erős viharokat produkálnak, melyeket mi nem tudnánk túlélni. Amikor kiderült számára, hogy a másfél méternyi csapadékot adó eső nem is olyan ritka, akkor mindjárt érthetővé vált az egész. Az egyik legfontosabb különbség, hogy a bolygó felszínét szinte teljes egészében víz borítja. Lentről a sűrű légkör miatt sohasem látják a holdjukat és a csillagokat. A légkör magasabb részeiben állandóan köd terjeng, ami megszüri a napfényt. A kék és a zöld csak a köd időszakos ritkulásakor bukkan fel.

A szárazföldet mindössze különböző szigetek sora adja, ezek összterülete alig haladja meg Ausztráliáét. A kevéske szárazföldet is sűrűn rázzák meg a földieknél sokkal erősebb rengések.¹¹⁸ A szigeteket magas oszlopokra épített hidak kapcsolják össze. Ezekben, cső alakú csatornáknak nagy sebességgel száguldanak a vonatok. A szigeteken hatalmas pályaudvarok és ipari létesítmények találhatóak. A terület nagyjából hat-tíz kilométeres alapú háromszögekre van osztva. A hegyoldalakat is beépítik, teraszos technikával. A házak gyűrű alakúak, üvegből épültek, a gyűrűk közepén a természet ellen védett, fűtött, közösségi kerttel. Egy-egy apartman mérete 20 × 20 × 6 méter. A házak átmérője 300 méter, magasságuk 135 méter. Hasonló gyűrűházak a tengereken lebegve is megtalálhatók. Harminchat ház egy háromszögben. Körülbelül tízezer laknak benne egyenként.

»A lakóházak gyűrű alakú kiképzése többszörösen előnyös. Minden lakást egyformán éri a napsütés, előlről és hátulról is. (Nincsenek tűzfalak, nincsenek vakablakok.) A fény minden irányból elárasztja a helyiségeket. Nincs északi vagy déli fekvésű lakás. Az északi fekvésű lakások hátulról, a déli oldalról kapnak kelendő mennyiségű napfényt. (Így csak választás kérdése, hogy melyik szoba legyen a háló, és melyik a nappali.) A tető kupola alakú kiképzése a székes-

egyházainkhoz hasonlóan összegyűjti az éteri sugárzást, és az épületben tartózkodókra koncentrálja, ami jótékony hatást gyakorol az egészségre. Emellett kioltja az alatta levő Hartmann-ingersávokat, ami a bent tartózkodókban a végtelen nyugalom érzetét kelti. A gyűrű alakzat legfőbb előnye azonban a földrengésállóság. A minden irányból boltívszerűen kiképzett falak még erős földrengés esetén sem engedik az épületet összeomlani. (A szilárdságtanban alapvető ismeret, hogy a cső kevésbé törhető, mint az azonos átmérőjű tömör rúd.) A kupola boltívszerű kiképzése pedig az időjárási szélsőségek (özönvízszerű esőzések, orkán erejű szélvihar, vastag hóréteg) ellen védi a bent tartózkodókat. (Rómában a Szent Péter bazilika 42 méter átmérőjű kupolája már 500 éve rendületlenül védi az épületet.) A földrengésveszélyes helyeken tevékenykedő építészeink tanulhatnának a földönkívüliektől.«

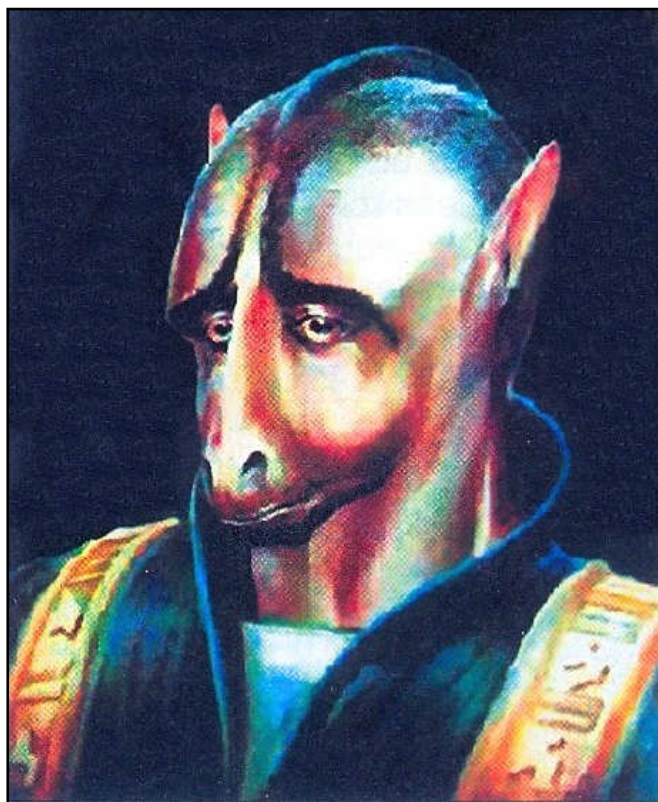
A gyűrű alakú ház a tornádó ellen is véd. Vonulása során még a 300 km/h sebességű vihar sem képes bedönteni a falát. A tornádó tölcseré is csak az épület tetejét tudja letépni, a házban tartóko-

¹¹⁸ Ennek ismeretében érthető, hogy miért tárolják tárgyaikat, használati eszközeiket a padlón. Kőzetelmozdulások vagy ahogy mi nevezzük földrengés esetén legelőször a polcra vagy a szekrénybe helyezett tárgyak esnek le. Náluk a háromszoros gravitációs erő következtében egy leesett tárgy nagy valószínűséggel darabokra zúzódik. A padlószintnél lejjebb azonban nem tud esni. Az ide-oda csúszkálástól sem kell tartani, mert az erős gravitációs vonzás szinte a padlóhoz szegezi a rá helyezett tárgyakat. Így még földrengés esetén is biztonságban vannak.

dók túléltek a katasztrófát. A gyűrű alakzat nagy előnye még, hogy tűz esetén nem ég le az egész háztömb. A gyűrűnek csak egy szelete gyullad ki. Mire a lángok átterjednek a jobb- és bal oldali szárnyakra, addig kiérnek a tűzoltók. Mivel a gyűrűs kiképzés folytán kívülről és belülről is olthatják a lángokat, hamar megfékezik a tüzet. Ahhoz hogy a tűzoltóautók behajthassanak az épület belsőjébe, két nagy kaput kell kialakítani, egymással szemben. Ezekre egyébként is szükség van, hogy a költöztető teherautók beállhassanak az udvarba. A lakóházak és középületek gyűrűs architektúrája lehetővé teszi a tűzfészekben tartózkodók megmenekülését is. Ebben a lakáskialakításban nem fordulhat elő olyan tömegkatasztrófa, mint ami 2017-ben Londonban történt egy 24 szintes toronyház kiegészésekor. Itt a földszinten keletkezett tűz átterjedt a felső emeletekre, és a tűzlépcsőt elárasztó füst és lángtenger lehetetlenné tette a felette lakók kimenekülését. Emiatt szinte mindenki bennégett a tömbházban. Egyesek kétségbeesésükben kiugráltak az ablakon, és szörnyethaltak. Ugyanez történt 2011-ben a New York-i ikertornyok elleni támadás során. Az épület gyűrűs kialakítása esetén ez a csapdahelyzet nem következhet be, mert a lakók jobbra is, balra is menekülhetnek. Aztán egy távolabbi füstmentes tűzlépcsőn elhagyhatják az épületet. Amíg a dobozházak fogva tartják az embereket, a gyűrűs házak körkörös mozgási lehetőséget teremtenek. A közlekedési folyosók acélajtóval való lezárásával azt is meg lehet akadályozni, hogy a tűz továbbterjedjen az épület további részeire.

A népsűrűség 6000 fő/négyzetkilométer. Ilyen szűkös szárazföldi terület a mi agrártechnológiánk alapján messze nem elég milliárdnyi egyedből felépülő társadalom táplálására. A Jarga-beliek élelmiszer-termelése azonban elképesztő hatékonyságú. A technikai részletek jelenleg nem elérhetők a földi tudomány számára. A földihez képest rendkívül nagy népsűrűség erősen túlszocializált társadalmi rendszer megteremtését igényelte. Csak egy mentálisan fejlett, erőszakmentes társadalom alkalmas arra, hogy elérje a kapcsolat ilyen szintjét szülőbolygó-jával. Véleményük szerint az emberiségnek jelenleg nincs meg ez az adottsága.

A természeti körülmények miatt alacsonyak, igen fejlett izomrendszerrel, különösen a lábaikon. Nagymértékben védett a koponyájuk¹¹⁹, szemeik mélyen ülnek. Járás közben gyakran megállnak pihenni. Óvatosan és aprókat lépnek, mintha jégen járnának. Eredetük szerint kétéltűek és erősen kötődnek a vízhez. Testük áramvonalas, mint a fókaké, rövid szőrzet fedi. Kezüik és lábuk nagy és széles, ujjai között úszóhártyák feszülnek.¹²⁰ Szexuális motívációik jóval szerényebbek az emberénél, talán mert kevesebb örömet találnak benne. A nemi vonzerő növelését szolgáló praktikákat nem alkalmaznak (ékszeret, kozmetikumokat, stb.) A szaporodási indíttatás náluk a szerelemből következik, és nem a hirtelen megkívánásból. Ebből a szempontból mi abnormálisnak tűnünk számukra. A szűk élettér következtében a népességnövekedés lassú.

¹¹⁹ Koponyájuk közepén az orruktól a tarkójukig egy boltíves vastag csontborda húzódik. Ez az evolúciójuk, a tengerből való kiemelkedésük során alakult ki azért, hogy védje őket a koponyatöréstől. A miénknél háromszor erősebb gravitációs vonzás következtében ha elesnek, nem megütik magukat, hanem súlyos csonttörést szenvednek. Náluk egy botlás azzal jár, hogy odavágódnak a talajhoz. Ennek tudható be, hogy óvatosan, aprókat lépegetve járnak. Erős testalkatúik, lábaik fejlett izomzata is annak tudható be, hogy ilyen intenzív gravitációs térben lábuk felemelése sem könnyű dolog.

¹²⁰ Mivel a Jarga egy vizes bolygó, civilizációjuk a tengerből emelkedett ki. Amíg mi a majmoktól származunk, ők egy fókaszzerű tengeri élőlényből fejlődtek tüdővel lélegző emberré.

Világukban ismeretlen a pénz fogalma. Nekik már egyetemes kozmikus gazdasági rendszerük van. A pénz nélküli társadalmat kétféleképpen lehet megvalósítani: mindenki ugyanannyit birtokol, illetve senki sem birtokol semmit. Ez utóbbi sokkal hatékonyabb. Csak egy önző ember hiheti azt, hogy jobb olyan világban élni, ahol létezik diszkrimináció. A Jargán a termelés és az elosztás néhány hivatal kezében van. Ezeket trösztöknek hívják. Sok millió alkalmazottjuk van. Vannak elsődleges trösztök, ezek közvetlenül a felhasználókat látják el, míg a másodlagos trösztök az alapanyagokat állítják elő. Semmiért nem kell fizetni, csak regisztrálni. A számítógépes rendszerek összekötésben állnak egymással. Nem lehet mindent megvásárolni. A nagy és értékes dolgok, mint pl. egy ház, autó vagy műtárgy, csak bérelhetőek. Az olcsó eszközöket nem kell bérelni, mert az nem lenne hatékony. Regisztrálni kell őket. De mivel a regisztráció életfogytig szól, ezért majdnem olyan, mintha a tulajdonosa lenne az illető. Halál esetén a tulajdonlás visszaszáll a trösztre. A szervizellátások és szolgáltatások is regisztrálásra kerülnek, de ezek tulajdonképpen a megrendelőé lesznek. Mivel minden és bármikor elérhető, ezért nincs szükség arra, hogy a lakosok készleteket halmozzanak fel otthon.

Gyáraik többnyire csillag alakúak, nagyjából egy kilométer átmérőjűek, torpedóvonat-pályák száza vezetnek az ipari épületekbe. A kontrollszobában tevékenykedőkön kívül alig negyvenfős személyzet irányítja a termelést, ami teljesen automatizált. Miként építenek házakat? Először megépítenek egy komplett gyárat, majd ez a gyár elkészíti a házak elemeit. Aztán összerakják az épületeket, végül felszámolják a gyárat. Az utak a teljes terület mindössze öt százalékát foglalják el, így marad elég tér a mezőgazdasági termelésre és az erdők számára, melyek a regenerálódást szolgálják, de egyben oxigénforrások is.

A mezőgazdaság teljesen automatizált. Mintegy 20 gép dolgozik szorosan egymás mellett a 250 méter széles és tíz kilométer hosszú földdarabokon. Egy-egy szerkezet 100 méternél is szélesebb, folyamatosan mozog a parcella fölött. A fertőtlenítő- és táplálószerkezetek a központi szállítónál érkező tartályokban. A gép berakodja önmagába a tartályokat, és kiszórja a megfelelő anyagokat a megfelelő időben. A talajt halálos sugarakkal¹²¹ teljes egészében sterilizálják, mielőtt elültetik a magokat. A hatékonyság így maximális. A tengeri halászat is hasonló hatékonysággal működik.

Szinte mindent csoportosan végeznek. Közösen gondolkoznak, és betű szerint engedelmessé válnak a szociális törvényeiknek. Barátságban és szeretetben élnek a csoportban és a csoportért. Otthon is szoros családi kötelékben élnek életüket. A magas szintű kultúra megteremtéséhez három dologra volt szükségük: szabadságra, igazságosságra és hatékonyságra. A hatékonyság már-már vallásos fogalom má vált körükben. Kellő hatékonyság nélkül világuk pillanatok alatt összeomolna.

A tömegközlekedést és a szállítást teljesen automata, 400 km/órával haladó torpedóvonatokkal bonyolítják le. A pályáik nyílegyenesen futnak át a tengerek és szárazföldek fölött. A pályát tartó tornyok a már viszonylag nyugodtabb vízben lebegő bójákhoz vannak rögzítve.¹²² Személyszállítást szolgáló repülőgépeik nincsenek, hiszen az már egyrészt megosztaná a társadalmat, másrészt messze nem olyan hatékony, mint a vonat. Nagyon ritkán használnak gépkocsit. Általában akkor, ha egy-egy család felkerekedik, és elindul valamelyik regenerációs központba. Legfontosabb alapelvük a tökéletes szabadság. Senki sem hirdethet szabadságot úgy, hogy a kezében fegyver van.¹²³

Ez a hiteles beszámoló számunkra nem csak hasznos technikai részletekkel szolgál, hanem erkölcsileg is tanulságos. Rámutat arra, hogyan kell óvni, megbecsülni az életterületünket. A Jarga-beliek sanyarú klimatikus viszonyok (szárazföld-hiány, szinte elviselhetetlen mértékű gravitációs vonzás, nagynyomású, fullasztóan szmogos légkör, szélsőséges időjárási viszonyok) között élnek. Ennek ellenére vigyáznak a bolygójukra. Egymással összefogva alkalmazkodnak hozzá. Tudják, hogy egyetlen rossz döntés életterületük megsemmisülésével járhat. Ezzel szemben mi egyáltalán nem törődünk a környezetünkkel, a természet megóvásával. Kaptunk egy csodálatos bolygót, ideális gravitációs

¹²¹ Ez valószínűleg koncentrált mágneses sugárzás, melynek intenzív csírázó hatása van. Ez a fertőtlenítő módszer annyira hatékony, hogy a továbbiakban nincs szükség semmilyen növényvédelemre. Az erős mágneses sugárzás a gyommagvakat is csíráképtelenné teszi.

¹²² A háromszor erősebb gravitációs vonzás következtében náluk a tenger nem hullámzik annyira, mint nálunk.

¹²³ Forrás: Arany László, Ufomagazin, 2017. március (14-17. oldalak)

vonzással és légkörrel. A Jarga-beliakkal ellentétben mindig láthatjuk a napot, a holdat, a csillagokat, sőt olykor még szivárványban is gyönyörködhetünk az égen. Nem is sejtjük, hogy mekkora szerencsénk van. A földönkívüliek szerint a Föld a harmadik legszebb bolygó a tejútrendszer több milliárd élő bolygója közül. Ennek ellenére nem becsüljük semmire. Mértéktelenül szennyezzük a levegőt, kiirtjuk az erdőket, vegyszerekkel agyonmérgezzük és kizsigerejük a termőföldet, túlhalásszuk a tengereinket, kimerítjük ásványkincseinket. Kielégíthetetlen profitéhségünk következtében tönkretesszük a természetet, elpusztítjuk a világunkat. A Teremtő még a testi adottságait is nekünk ajándékozta, hogy úgy nézzünk ki, mint az istenek. Mi viszont úgy viselkedünk, mint az állatok.

A hivatalos tudomány tagadja a földönkívüli civilizációk létezését. Az ezoterikus szakirodalom azonban számtalan bizonyítékkal szolgál a tevékenységükről. Ezek a megfigyelések oly gyakoriak, hogy már egy külön szakág, az ufológia foglalkozik velük. A több évezredre visszanyúló eseteleírások arról tanúskodnak, hogy a nálunk fejlettebb földönkívüli civilizációk feladata a földi élet gyorsított evolúciójának előmozdítása, levezénylése volt. Ennek érdekében időről időre új növényeket és állatfajokat telepítettek a Földre, amit az itt talált majomemberek és ősemberek hibridizálása követett. Civilizációink alapjainak megteremtése után saját bolygóikról különféle rasszokat, népeket telepítettek át, hogy megteremtsék genetikai sokszínűségünket. Ezt követően már nem mutatkoztak személyesen. Leköltöztek a tengerek mélyére, a hegyek gyomrába, és rejtve kialakított bázisaikról figyelték a fejlődésünket. Jelenlegi feladatuk az atomháború megakadályozása, és a kívülről jövő támadások kivédése. A legfejlettebb földönkívüli civilizációk azonban ezekben a manuális feladatokban nem vettek részt, mert nem láttak benne kihívást. Ennek ellenére ők is itt vannak, és távolról figyelik a tevékenységünket. Itt létük oka, hogy unatkoznak. Erről a meglepő tényről számol be egy velük kapcsolatba került kontakt:

A legutóbbi elvitelem során megkérdeztem az idegeneket, hogy minek jönnek ide? Azt válaszolták, hogy unatkoznak. Semmi más nem motiválja őket, csak az, hogy nem akarnak unatkozni. Elmondták, hogy ők egy nagyon fejlett civilizációnak számítanak az univerzumban. Technológiájukkal lényegében bármit meg tudnak tenni. Anyagot állítanak elő olyan megjelenésben, amiben csak akarnak. Ha valaki elér a fejlettségnek erre a szintjére, hirtelen egy zsákutcában találja magát, és többé nem érdekes az élet.

Az emlékeimből felidéztek egy ilyen történetet: karácsonykor a szüleimtől kaptam egy számológépet. A számokat már ismertem, de volt rajta még mindenféle műveleti gomb, osztás, szorzás stb. Amíg ki nem ismertem mindet, addig volt varázsa. De ahogy az utolsó gomb működésére is rájöttem, minden egyszerű és átlátható volt. Unalmas lett. Onnantól csak egy tárgy volt, előtte egy csoda. Ezt az én emlékeimből halászták ki, és nem elmondták, hanem újra átélítették velem. Az érzések is visszajöttek. Azt mondták, ha mindent meg tud valaki tenni, akkor nincs kihívás. Nincs kudarc. Ha nincs kudarc, akkor csak a siker van. Ha csak a siker van, akkor az már nem siker, hanem következménye egy cselekvésnek. De az öröm a sikerhez társul. Idővel már nem tudnak örülni semminek, mert minden csak egy következmény. (Náluk már nincsenek sötét erők, akik sanyargatnák őket, lépten-nyomon gátolnák a törekvéseiket, vagy lerombolnák az alkotásaikat. Így amibe belekezdenek, az biztos sikerrel végződik. Nincsenek leküzdendő akadályok az életükben.)

Amíg fiatalok, és tanulják a világot, addig van boldogságuk, de ahogy felnőnek, a tudásnak egy olyan szintjére lépnek elő, ahol ennek a következtében megszűnik a boldogság. Az emberek tanulmányozása közben arra jöttek rá, hogy az öröm és a bánat szükséges előfeltétele, táptalaja, alapanyaga az érzelmek létezésének. A szeretet is idővel kiüresedik mindenkiből, akinek mindene megvan, akinek minden sikerül, akinek nincs kihívás az életében. Azt mondták nekem, avval szórakoztatják magukat, hogy figyelik az embereket, mi történik velük. Az ember az érzékszervein keresztül az agyába és a lelkébe juttatja az információkat, és azt részben az agyban, részben a lélekben átéli. Ők az emberek agyi és a lelki élményközpontjára csatlakoznak rá, de csak egyirányú kapcsolódással. Csupán figyelik a jeleket, veszik az adást, rögzítik a történéseket. Semmi módon nem akarják

befolyásolni az embereket, megpróbálnak az emlékeik közül minden beavatkozást kitörölni, mert még ijedséget sem szeretnének nekünk okozni, nemhogy félelmet.

Ez néha nem eredményes teljesen, akkor emlékeznek az emberek néhány villanásra. De mivel ezt az alvási időszakra időzítik, ezért álomnak tudják be. Az emberi agynak van több üzemállapota. A két fő: ébrenléti és nem ébrenléti. A kettőt egy olyan dolog különbözteti meg, amit nem tudok jól leírni. Mondták nekem, de csak a fogalmat értettem meg. Ébren van irányító rész, éntudat, személyiség, öntudat, ego, rendező elv, szabályzó elv, gondolkodás képessége, ami nincs alvás közben. De erre az összes fogalomra egy dolgot mutattak nekem, amit leírni nem tudok, csak ezekkel a szavakkal körülírni. Ez az agyi és lelki funkciókat tekintve egy picurka rész ugyan, mert az emlékek sokkal nagyobb részt tesznek ki, de mégis ez a meghatározó, mert ez adja személyiségünk domináns részét. Amikor alszunk, akkor bármit csinálhatunk, a kikapcsolt ego miatt nem dolgozza fel az agyunk-lelkünk. Az emlékek közé nem kerül beírásra, pont ugyanúgy felejtődik, mint az álom. Ahogy az ego ébred, az álomnak vége.

Ők szeretnék átélni azokat a rögzített eseményeket, amiket mi átélünk. Ők csak ennyit kapnak tőlünk, és nem vesznek el semmit, mivel ezt másolatban szerzik meg. Náluk az unatkozó otthoniak nem tévét néznek, hanem pl. a mi életünket élhetik át. Ha ide el tudtak jönni a csészealjakkal, ahhoz már olyan technológiai tudás kell, ami az anyagi struktúra és téridő tökéletes ismerését feltételezi. Ahhoz, hogy valaki idejöjjön, fénysebességnél nagyságrendekkel gyorsabban kell közlekedni. Ehhez az kell, hogy térugrással, teleportációval haladjon. A teleportáció az anyaglebontás és újrateremtés tudománya. Az egyik helyen létező dolgot pillanatok alatt átviszi egy másik helyre úgy, hogy dematerializálja, majd újramaterializálja. Ebből fakad a másolás tudománya is. Replikátorral, illetve duplikátorral bármit le tudnak gyártani, nem kell nekik se a bolygónk, se a nyersanyagaink. Olyan szinten állnak, hogy nincs szükségük semmire.

Kovács István – Ufomagazin, 2020. február (13. oldal)

Parapszichológia

Úgy látszik, hogy a Földön kívüli civilizációk ismét aktivizálják magukat. Az 1990-es évek elején szinte egymást érték a tevékenységükről szóló hírek. Az ezredfordulón azonban visszavonultak, alig mutatkoztak. 2005-ben azonban elkezdődött valami, mert most egyre gyakrabban hallatnak magukról. Egyik „csodát” a másik után hajtják végre a világunkban. Ráadásul ezek a titokzatos jelenségek utólag is ellenőrizhetők. Nem szemtanúk könnyen félremagyarázható beszámolójáról van szó, hanem bármikor ellenőrizhető, utólag is tanulmányozható jelenségekről. Ezek egyike John Wilson¹²⁴ sajátos képessége. Az amerikai fiatalember semmiben nem különbözött kortársaitól. Semmilyen különleges képességgel nem rendelkezett, a parapszichológiáról szinte még nem is hallott. Ennek ellenére most egy rendkívül ritka parapszichológiai adottsággal rendelkezik: visszafelé pergeti az időt.

Az egész úgy kezdődött, hogy éppen a természetet fényképezte, amikor hirtelen meglátott egy száuroid fajhoz tartozó kis ufonautát. Amikor a földönkívüli lény felegyenesedett John úgy meglepődött, hogy kiejtette a kezéből a fényképezőgépet, melynek lencséje összetört. Ekkor az idegen eltűnt, de úgy látszik megsajnálta szegény kárvallott fotóst, mert távozása előtt egy különös képességgel ruházta fel. Ez akkor derült ki, amikor John lehajolt, és felemelte a tönkrement gépet. Arra sem volt ideje, hogy búslakodjon a kár miatt, mert a törött lencse a kezében hirtelen újjá varázslódott. Nem akart hinni a szemének. Azt gondolta, hogy biztosan képzelődött, és a kamera nem is tört el. A különös dolgok azonban folytatódtak.

„Másnap lejtettem a karórámot, amit még apámtól örököltem. A kövezeten ez a mechanikus szerkezet is összetört. Bosszúsán hajoltam le érte, hogy összeszedjem a darabjait, amikor magától összerakódott. Komolyan! Amióta a kis ufonautát megláttam, bármilyen tönkrement tárgyhoz is érek hozzá, az rögtön megjavul.” Az egész úgy megy végbe, mint amikor egy padlóról leesett váza darabokra törését filmre veszik, majd a filmet visszafelé forgatják. Itt azonban valóságos javulás

¹²⁴ dzson vilzon

történik. Amikor John megérinti ujjaival a tönkrement tárgyat, elkezd benne visszafelé peregni az idő, és a molekuláris szerkezete visszarendeződik arra a időpontra, amikor még működőképes volt.

Az Agykontroll tanfolyamot végzetek jól tudják, hogy alfában az elromlott háztartási készülékeket is meg lehet javítani. Vannak, akik ajándékba kapják ezt a képességet, ezért még alfába sem kell lemenniük ahhoz, hogy megállapítsák az elromlott szerkezet baját. Az amerikai Matt Perkins¹²⁵ azzal dicsekszik, hogy: „Nekem rögtön megmondják a gépek mi a bajuk. Csak egy pillantást vetek rájuk, és már veszem is elő a megfelelő szerszámokat. Sokan azt hiszik, hogy csaló vagyok. Azzal gyanúsítanak, hogy előzőleg jártam már a házban, és megvizsgáltam a készüléket. Én csak nevetek rajtuk. Erre a különös képességemre egyébként Peruban tettem szert. Lerobbant az autóm, és én nem értem a szereléshez, szakember pedig nem volt a közelben. Már kezdtem kétségbeesni, hogy most mi lesz velem, amikor különös zsongást éreztem a fejemben. Ezt követően hirtelen pontosan megértettem, hogy mi a baja a kocsinak. Így már nem volt nehéz megjavítani.”

Sikeres szervizpályafutása során sok tapasztalatra tett szert. Ennek alapján azt a következtetést vont le, hogy: „Minden masinának lelke van. A legnagyobb és a legérzékenyebb a mikroelektronikai készülékek rendelkeznek. Úgy véli, hogy az elektronikus áramkörök az emberi elme rezdüléseire is érzékenyek. Megfigyelései szerint az idegeskedésre, hezitálásra hajlamos emberek gépei sokkal könnyebben zavarodnak meg. Nem azért, mert a tulajdonosaik nem megfelelő módon kezelik őket. Erről szó sincs. A feszült emberek szerkezetei a szakemberek számára is rejtélyes oknál fogva nem akarnak működni. Amikor kihívnak egy ilyen körülmények között üzemeltetett számítógéphez, nekem mindig működik a masina. Amint azonban kiteszem a lábam, a mikroelektronikai készülékek rögtön bementik az unalmast. Újabban már nem a készülékeket javítom, hanem arra oktatom a tulajdonosaikat, hogy tanuljanak meg bánni a gépeikkel. Minél bonyolultabb egy szerkezet, annál fontosabb, hogy megfelelő mentális hozzáállással vegyük használatba.”

A növények és az állatok nem csak a saját világukkal kapcsolatban kapnak tájékoztatást. A körülöttük élő emberekre váró veszélyekről is tudnak. Ha szoros érzelmi kötelék alakult ki az állat és gazdája között, ezt a maguk módján igyekeznek a tudomásunkra hozni. Ily módon már sok kutya mentette meg a gazdája életét. Itt nem állati ösztönről, a szeretet, a ragaszkodás által kiváltott megnyilvánulásról van szó, hanem egy intelligens, a környezetünket állandó megfigyelés alatt tartó erő pontos tájékoztatásáról. Ez a rendszer nem csak a várható veszélyre hívja fel a figyelmet, hanem azt is megmondja, hogy miként lehet védekezni ellene. Ennek köszönheti egy kanadai férfi is az életét. Tom Perkins egyszer kirándulni ment a hegyekbe, és a hideget meglehetősen utáló kutyáját otthon hagyta. Már jó messze járt, amikor hirtelen rátört egy számára addig ismeretlen rosszullét. Mint később kiderült, szívinfarktust kapott, pedig korábban semmi baja nem volt a szívével. Emiatt elájult, és elvágódott a hóban. Ebben a pillanatban a kutyája kitörte a ház ablakát, és futva a gazdája megkeresésére indult. Nem sokára meg is találta, és addig nyalogatta, addig nyüszített körülötte, amíg a férfi visszanyerte eszméletét. Mozdulni azonban nem tudott, így minden bizonnyal ott fagyott volna meg, ha a kutya nem visz magával életmentő gyógyszert is. Rocky mielőtt kitört az ablakon, a szájába vett egy levél szívgyógyszert, és a gazdája kezébe nyomta. Tom egy darabig nézte, hogy mi ez, és akkor jutott eszébe, hogy ez az anyja szívgyógyszere. Még korábban vásárolta, mert az őt néha meglátogató édesanyja gyakran elfelejtette magával vinni a tablettáit. Mivel sejtette, hogy most neki is hasonló baja van, rögtön bevett belőle két darabot. Pár perc múlva jobban lett, elmúltak a görcsei, és haza tudott menni.

Néro császár idejében élt Samariában egy Simon nevű filozófus, aki csakhamar rájött arra, hogy kifizetődőbb, ha a mágia területén próbál érvényesülni. Az üzlet gyorsan beindult, ám nem sokáig örülhetett neki, ugyanis beállítottak az apostolok, akik nyomban az érdeklődés középpontjába kerül-

¹²⁵ met pö(r)kinsz

tek. Simon hallatlanul mérges lett. A fáma szerint némi készpénzzel még Péter apostolt is megkörnyékezte, mondván: szerezzé meg számára is a Szentlélek adományát. Kérése azonban határozott elutasításra talált. Ettől kezdve Simon egyre csak azon volt, hogy lefőzze az apostolokat és visszaszerezze hajdani hírnevét. Hirdetni kezdte önmagát és különleges adottságait, melyek között a repülés és a láthatatlanná válás tudománya is szerepelt. Lassan visszatért elveszett hírneve. Simon, bár könnyedén megélhetett volna mágusi hatalmából, ehelyett állandóan kereste a lehetőséget, hogy Péter apostolnak visszavághasson a hajdani, sikertelen üzlet miatt.

A döntő összecsapásra Rómában került sor, ahol Simon kijelentette, hogy elhagyja népét, felrepül istenéhez, és bepanaszolja a hitetleneket. A jelzett időben hatalmas tömeg jelent meg a Via Sacra környékén. Természetesen Péter apostol is jelen volt, s némán szemlélte, amint Simon egyszerre csak a levegőbe emelkedett, és csúfondáros hangon rikkantott le neki, hogy ha valóban olyan nagy szent, akkor tegyen valamit. Péter térdre borulva imádkozni kezdett, s arra kérte istenét, Simon zuhanjon le, de ne szegje nyakát, csak a lábát törje el, három helyen. Néhány másodperc múlva Simon szárnyaszegett madárként hullott Róma poros utcájára. Kutya baja nem esett, csupán a lábát törte el. Három helyen.

Barta F. Zsolt, Képes Újság, 2005/16 szám (24. oldal)

A Sátán Földre száműzése óta nagy harc folyik a menny és a pokol erői között. Ez néha a mi életünkben is megnyilvánul. A démonvilágot ugyanis nagyon bosszantja, ha valaki a mennyi erők szolgálatába áll. Különösen haragszanak a Megváltó szerepét hangsúlyozó audiovizuális alkotásokra, mert ezek sok emberhez eljutnak. Ma már kevesen olvasnak, így a Bibliát sem forgatják, de a jó filmeket mindenki megnézi. Ha máshol nem, otthon a televízióban. Ezért Jézus életének képi ábrázolása hihetetlen mértékben képes az embereket a vallásosság irányába terelni. Egy-egy modern látványelemekkel teletűzdelt alkotás még az ateistákat is képes megingatni hitükben, illetve hitelenségükben, ami egyáltalán nem szolgálja a Sátán világunk elpusztítására irányuló törekvéseit.

Különösen akkor gerjednek haragra, ha egy jó forgatókönyv egy tehetséges rendezővel és kitűnő színészekkel párosul. Ilyenkor minden lehetséges eszközzel igyekeznek a mű létrejöttét megakadályozni. Legfőbb fegyverük a megfélemlítés, amit leglátványosabban Mel Gibson „A passió” című filmjének forgatásakor vetettek be. Mint utóbb kiderült, haragjuk nem volt alaptalan, mert mind a kritika, mind a nézőközönség ezt alkotást tartja Krisztus szenvedéstörténete leghitelesebb adaptációjának. Az alkotók elmondása szerint a forgatás idején számos paranormális jelenség történt, amelyekben ők annak a jelét látták, hogy az égiek helyeslik azt, amit tesznek. Miután a kezdeti nehézségek nem riasztották vissza a stábot a forgatás folytatásától, a démonvilág radikális lépésre határozta el magát: A Jézust alakító színészt, James Caviezel-t az egyik szabadtéri jelenet felvétele alatt villámcsapással megölték. Ő azonban megdöbbenő módon mégis életben maradt. Csodás megmelegüléséről így nyilatkozott:

- Mikor átjárta a testem a villám, négy másodpercen át néma csönd vett körül, majd úgy éreztem, mintha valaki egy iszonyatosan hangosat tapsolna közvetlenül a fülem mellett. Ezután úgy nyolc másodpercen keresztül hihetetlen kínokat éltem át, miközben láttam, ahogy a közlemben állók rémülten néznek rám. Állítólag valami fura fényesség cikázott körülöttem. Mindenki azt hitte, holtan esem össze. Mégsem ez történt, és én ezt egyedül annak tudom be, hogy Isten végig mellettem volt.

Igen valóban mellette volt. Nem nézhette tétlenül a Gonosz ármánykodását, és a villámcsapással halálra sújtott testet újraélesztette. A „furcsa fényességet” az elhalt test dematerializálását és újramaterializálást kísérő mágneses hullámok okozták. Mivel ez a jelenség egy pillanat alatt végbemegegy, a színész semmit sem érzékelt belőle. A filmmel kapcsolatos munkálatok során villámcsapás érte az egyik segédrendező is, aki szintén csodálatos módon átvészelte a merényletet. Villám csapott abba a keresztbe is, amelyre a forgatókönyv szerint a Jézust játszó Caviezel később „felfeszítették”. John Debney, a film zeneszerzője azt állítja, hogy végig tudatában volt annak, hogy sátáni erők megjelentek a stúdióban, melyek minden áron meg akarták akadályozni a film elkészültét. Többször újra kellett venni bizonyos zenei hangsávokat, mert megmagyarázhatatlan módon vagy az áram ment el

rendszeresen, vagy a már rögzített zenei sávok maguktól törlődtek a számítógépekről. Mindennek akkor lett vége, amikor az utolsó munkanapon ismeretlen eredetű, vakító fényesség töltötte be a hangstúdiót néhány másodpercre.

A démonvilágnak nagyon nem tetszik a közelgő „világvége” széles néprétegekkel történő tudatosítása sem. Az emberek többsége már nem jár templomba, a Bibliát is csak kevesen olvassák, és aki olvassa, az sem hiszi el az Apokalipszis borzalmait. Azt hiszik, hogy János evangélista látomása csupán egy zavaros rémálom. A katasztrófafilmeket azonban sokan megnézik, és a szörnyű vég látán el fognak gondolkodni azon, hogy mi van, ha tényleg ez a sors vár ránk. Ez visszatarthatja őket a bűnöző életmódtól, az erkölcstelen magatartástól. Korunk hitetlen, vallási ismeretekkel nem rendelkező emberét semmi sem rettentí el az erkölcstelen magatartástól, az állati viselkedéstől. Ez a Sátán „malmára hajtja a vizet”, de egy ilyen elgondolkodtató film zavaróan hat az emberi lelkek elkárhoztatásában. A démonvilág és a mennyei lények között ugyanis jelenleg nagy harc dúl az emberi lelkek megszerzéséért, és ebben a háborúban a Sátán nyeresre áll.

A nagy sikerű, százmilliók által látott „Terminátor” sorozat negyedik része azonban túlságosan élethűen mutatja be a közeljövönket, ami nagyon nem tetszik a pokol angyalainak. A „Meváltás” című epizód a világvége után, civilizációnk romjai között játszódik, és meglehetősen nyomasztóan hat a nézőkre. Valósághűen ábrázolja azt a folyamatot, amelyek az emberiség teljes pusztulásához vezetett. Ezért nem csoda, hogy a démonvilág ennek a filmnek a forgatását is mindvégig akadályozta. Már az indulás is nehezen ment, mert évekig tartott, amíg a negyedik rész producereinek sikerült megállapodni az első két részt jegyző James Cameron-nal a szerzői jogokról. Az első csapás már a forgatás elején bekövetkezett, amikor meghalt minden terminátorok atyja, Stan Winston trükkmester. Utána az egyik női szereplőt, Helen Bonham Cartert érte tragédia. Egyszerre négy családtagját veszítette el autóbalesetben. Ezt követően a Marcus Wrightot megformázó Sam Worthington hátsérülést szenvedett, míg a főszereplő Christian Bale a bal kezét törte. Az egyik speciális balesetekért felelős szakember ennél is rosszabbul járt: Michael Meinardus egy félresikerült robbantásban nagyon súlyos lábsérülést szenvedett. A sorozatos balesetektől a többi szereplő is egyre idegesebb lett. Christian Bale az egyik jelenetben annyira kiborult, hogy magából kikelve nyomdafestéket nem tűrő hangon szidalmazta a szerepét rögzítő operatőrt. Mindezen nehézsége ellenére ez a film is elkészült, így már csak rajtunk múlik, hogy megnézzük-e.

Minél fontosabb feladattal érkezik valaki a Földre, annál jobban vigyáznak rá az őrangyalai. Eféle esetekről sokszor és sokan beszámoltak már. Winston Churchill életrajzából megtudhatjuk, hogy az ő életében az ilyen csodák szinte mindennapos eseménynek számítottak. A búr-angol háborúban a Morning Post tudósítójaként vett részt, amikor a búrok fogságába esett. Miután a fogolytáborból megszökött egy belső hang megszűgta neki, hogy a közeli településen egy brit polgár menedéket nyújt számára.

Az I. világháborúban egyszer úgy érezte, hogy egy láthatatlan kéz ki akarja húzni a lövészárokból. Gyorsan kiugrott, és egy másik fedezék felé futott. Néhány perc múlva az előző lövészárookra gránátosó hullott. Az ott maradtak közül senki sem maradt életben. A II. világháborúban ismét megmentették az életét az őrangyalai. A kocsijában mindig ugyanazon a helyen ült, de egyik éjszaka hirtelen elhatározta, hogy átül a másik székbe. Néhány másodperc múlva egy lövedék fúródott a megszokott helyébe. Ha ott maradt volna, biztosan halálos sérülést szenved. Amikor a felesége megkérdezte, hogy miért ült máshová, Churchill ezt felelte: „Amint kinyitottam a kocsi ajtaját, egy ismeretlen hang felszólított, hogy a jobb oldalán üljek le.

1940-ben London bombázása alatt lelki szemei előtt megjelentek a minisztertanács épülete mögötti nagy ház betört ablakai. Churchill riasztotta a ház lakóit, hogy azonnal hagyják el az épületet. Három perc múlva egy bomba csapódott az udvarba, és a légnyomás betörte az épület minden ablakát. 1945 júliusában joggal remélhette, hogy háborús érdemei alapján ismét megnyeri a választásokat. Nem így történt. Churchill ezt már a választás hajnalán tudta. Éjjel kettőkor felriadt, mert teste több részén szúrásokat érzett. Csüggesztő érzés kerítette hatalmába, és valami azt súgta neki, hogy a

Konzervatív Párt el fogja veszíteni a választásokat, s ő többé nem vehet részt a szigetország jövőjének alakításában. Másnap a Munkáspárt győzött.

Hans Lieber úgy érezte, hogy számára már nem tartogat sokat az élete. Feleségét húsz éve vesztette el. Szegény Edith felszállt egy autóbuszra, ami lezuhant egy szakadékba. Senki sem élte túl a katasztrófát. Nem volt gyermekük, így Hans teljesen magányosan élte napjait. Senkivel sem barátkozott, bár mogorvának azért nem nevezték. Nagyon kedvesen viselkedett mindenkivel, csupán megtartott néhány lépés távolságot. Július elejének egyik reggelén szokásához híven várta a buszt, mely Köln belvárosában lévő munkahelyére szállítja. Meglepetésére egy meglehetősen régi típusú járgány futott be a megállóba. Azt is furcsállotta, hogy a buszon rajta és a vezetőn kívül senki sem tartózkodik. Az igazi meglepetések azonban csak ezek után következtek: amint az ablakon kinézett, a húsz évvel korábbi táj tárult szemei elé. A vezetőhöz akart rohanni, de képtelen volt felállni helyéről. A busz lassan megérkezett Köln belvárosába. Lieber hitetlenkedve kászálódott le a járműről. Alig tett néhány lépést, amikor régi önmagára ismert az egyik vele szembe jövő járókelőben. Egy szempillantás alatt összeszedte magát és szóba elegyedett az „illetővel”, aki először hitetlenkedve bámult, de miután Hans mindent elmondott az életéről, nem hagyva ki a legféltettebb titkok megemlítését, viszonyuk kifejezetten oldottá vált. Az idősebb Lieber arra kérte korábbi önmagát, hogy akadályozza meg Edith utazását, mire az vonakodva, de engedett a kérésének. Búcsúajándékként Hans egy eurós pénzérmét, valamint egy „friss újságot” ajándékozott korábbi önmagának.

Miután elváltak, az időutazó még órákat kószált régi emlékeinek színhelyein. Aztán kora délután, amint egy park mellett sétált, a busz, amivel érkezett, leparkolt mellette. A sofőr kedélyesen rákiáltott, hogy ideje végre hazaindulni. A járművön Hans elaludt, és végigálmodta azt a húsz évet, amit Edith és a majdan megszülető gyermekek társaságában átélt. Amikor magához tért, már ismét jelen életének díszleteit látta az ablakon keresztül. A busz a háza közelében állt meg. Leszállt, és legnagyobb meglepetésére tökéletes hasonmásával találta magát szemben, aki egyenesen felé tartott. Összeütköztek: a szó legszorosabb értelmében eggyé olvadt az „illetővel”. Ezután Lieber megindult a ház felé. A kapuban egy tíz év körüli kislány, és egy valamivel fiatalabb fiúcska üdvözölték. A ház ajtajában Edith mosolygott, kezében az eurós érmével és az aznapi keltezésű, mégis nagyon réginek látszó újsággal. Hans máig sem érti az egészet. A következőket mondta a csodás eset kapcsán: Nyilván én nyár elejéig egy másik idősíkon éltem. Ha ugyanis valóban oda tértem volna vissza, ahonnan indultam, akkor egy üres ház fogadott volna. Edith sem akar semmit elárulni, pedig ő mindenről tud, hiszen nála megvan az érme és az újság. De a lényeg az, hogy újra együtt vagyunk és a gyerekek egyszerűen csodálatosak!

Leslie Shambala, Hihetetlen folyóirat, 2005. december (13. oldal)

Bár nem mindenkinek jelent szerencsétlenséget a 13-as szám, van akinek kifejezetten rossz ómen. A nagy német zeneszerző, Arnold Schönberg pénteken, 13-án született. Születési anyakönyvi kivonatának száma: 8023, mely a számmisztika szabályai szerint összeadva 13-at eredményez. Mikor betöltötte a 76-ik életévét rettegve várta a péntek 13-át. „Ha ezen a napon nem történik velem semmi, még sokáig élhetek.” – mondta barátainak. Aznap nem mert kibújni az ágyából, és megkérte egyik barátját, hogy vigyázzon rá. Délután elaludt, aztán éjszaka háromnegyed tizenkettőkor felébredt. Megkérdezte az ágya mellett őrködő barátját, hogy hány óra. Mikor megtudta, hogy már csak negyedóra van hátra a napból, boldogan merült ismét álomba abban a tudatban, hogy a balszerencsés nap nemsokára véget ér. Két perc múlva, pontosan éjfél előtt 13 perccel Schönberg elhunyt. Semmilyen betegségben nem szenvedett.

Az 1990-es évek közepén egy kis indiai faluban kútba zuhant és azonnal meghalt egy fiatalasszony. Szép örökséget hagyott a férjére, aki egyáltalán nem tűnt vigasztalhatatlannak. Rövidesen újránősült, gyermekei születtek. Egy napon vándorkereskedők érkeztek a faluba, és egyikük ötéves kislánya így szólt az ékes csecsebecséket árusító apjához:

– Ebben a faluban haltam meg az előző életemben. A férjem egy serleggel vert fejbe, amit utána elásott a kert végében. Aztán odahúzott a kúthoz, és a mélybe taszított. A különös hír hamar elterjedt a faluban, ezért a rendőrfőnök felásatta a férfi kertjét, ahol megtalálták a serleget. Pontosan ott, ahol a kislány mondta. Mindezt látva a volt férj megtörtén ismerte be, hogy valóban meggyilkolta a feleségét. Utána öngyilkos lett. Ő is abba a kútba ugrott, amelybe a feleségét taszította.

Sokszor hallottunk már, hogy „szent” szobrok és festmények könnyeznek, véreznek, illatos olaj ömlik belőlük. Indiában azonban a szobrok el is fogyasztják a számukra felkínált áldozati ételt. Ez az érdekes jelenség 1995. szeptember 21-én vette kezdetét Újdelhiben. Az egyik nagy ünnepen egy hindu templomban a hívők őseik lelkéért áldozva tejet helyeztek el jóindulatú bölcsességistenük, az elefántfejű és embertestű Ganésa szobor előtt. A szertartást követően a hívők döbbenetére a szobor megmozdult, és inni kezdte a tejet, felszívta az ormányán keresztül! A csoda híre futótűzként terjedt a világban. Az ámulatot fokozta, hogy ezen a napon India, Hong kong, Indonézia, Banglades, Thaiföld, Szingapúr és Nepál, sőt Afrika, Észak-Amerika valamint Ausztrália hindu templomaiban is megismétlődött ugyanez a jelenség. A Pandzsáb állambeli Csandigar város templomának Ganésa szobra mohón szívta a tejet az elé tartott tálból. Pandzsáb Ludhiana városában az istenséget ábrázoló ormányos szobor a hívek tenyeréből tüntette el a tejet. Angliban a sonthalli Vishwa templomban keltett nagy feltűnést és sajtóvisszhangot, amikor a bikán lovagló hindu isten, Siva kanálból kezdte inni a tejet. Ezen a napon egy bronzból készült kobraistenség, Shash Naag szintén áttért a tejfogyasztásra. Beszámoltak arról, hogy a hongkongi boldog völgyben Krisna, Ganésa és Brahma szobrai palackszám itták a tejet. Ganésa pici ezüstsobora, amely a 30 centimétert is alig érte el, rejtélyes módon egymagában húsz liter italt tüntetett el.

Ennek a világ számos pontján tapasztalt csodának azután éppoly hirtelen vége szakadt, mint ahogy elkezdődött. Másnap már egy szobor sem óhajt tejet inni. Talán sikerült szomjukat oltani, és eltelt az áldozati itallal. A világ különböző országaiban élő buddhista hívek nem kételkedett benne, hogy csoda történt. A tudósak azonban nem hisznek a csodákban. Dr. Das Bania indiai fizikus a következőket mondta az italozó szentek szobrairól: „Amikor a márvány vagy más porózus kő látszólag folyadékot szív fel, az történik, hogy a márvány molekulái között húzódo hajszálcsövek rendszere gyorsan felszívja a folyadékot, amely vékony réteget képez a felületen, amit igen nehéz észrevenni. Különösen akkor, ha a felület is fehér, mint sok szobor esetében.” A derék tudós azonban arra már nem talált magyarázatot, hogy a fémszobrok esetén hogyan nyilvánulhat meg kapilláris abszorpció jelensége. Egyébként a márvány sem úgy viselkedik, mint a szivacs, ezért nem képes komoly mennyiségű tej eltűnésére.

Európában a Szűz Máriát ábrázoló gipszszobrok nem tejet isznak, hanem sírnak, és vérkönnyet hullatnak. A keresztényvilágban a síró Madonnák mellett a festmények, oltárképek is képesek a tudomány által meg nem magyarázott dolgokat „elkövetni”. Számptalan híradás érkezett szent olajat árasztó képekről, apró ikonokról is. 1911 és 1915 között a franciaországi Mirebeauen Poiton¹²⁶ templomában egy Jézust ábrázoló festményből (Jézus homlokából, tenyeréből és a szívéből) szivárgott a vér. A vérmintát a londoni Lister intézetben megvizsgálták, és emberi vérnek találták. Több száz ilyen vizsgálatot végeztek a világban, ugyanilyen eredménnyel. Azokat, akiknek birtokában vannak ilyen csodát művelő műalkotások, sokszor még törvény elé is állítják. Így járt Fabio Gregori is, aki egy pap barátjától Mária szobrot kapott ajándékba, egy gipsz Madonnát, Medjugorjéból. 1995-ben a szobor véres könnyeket kezdett hullatni. Százával zarándokoltak oda hívők, látni akarták a szobrot, és imádkoztak előtte. A város vizsgálóbírója a Madonna elkobzását kezdeményezte, majd család gyanújával nyomozást indított Fabio Gregori ellen. A római Gamelli Klinikán DNS vizsgálatnak vetették alá a szobor által kikönnyezett vért, és megállapították: embertől származik: Ez a szobor Civitavecciában¹²⁷, a Szent Ágoston templomban ma is látható. Több ezer nyilvánar-

¹²⁶ mirboen poetu

¹²⁷ csivitavekkia

tott szent tárgy van, amely ontja a megmagyarázhatatlan csodákat. A természetfölötti játszani látszik a büszke emberrel. Nem tudjuk mi igaz, mi nem, csak annyit állíthatunk, hogy ezek a különös jelenségek behatoltak az életünkbe, s nem hagyják nyugodni képzeletünket. Üzennek talán nekünk az égiek? Mi pedig még nem értjük, vagy nem is akarjuk érteni.

Déri Zsuzsanna, Reform magazin, 2006. május 5.

Reformépítészet

Miközben külföldön egyre nagyobb teret nyer a bioépítészet, hazánkban egy tavalyi rendelettel jószerevel betiltották a természetes anyagokkal történő építkezést.

A házaim gömbölydedek, mint mi magunk. Nincsenek bennük éles sarkok, bántó szögletek. Északról a csaknem földig érő tető nagykendőként védi a falakat, a benne lakó embert pedig a derékmagasságig dupla vastagon (80 cm szélesen) rakott vályogtégla melengeti. Ettől tűnik úgy, mint ha pocakot eresztett volna az épület. Egyetlen cserépkályhával kifűthető egy 150 négyzetméteres alapterületű ház, klímaberendezésre pedig a legnagyobb melegben sincs szükség. A hangot kiválóan elnyelő falakat tehéntúróval kevert mésszel festjük, a fát lenolajjal kevert méhviasszal kenjük be, a tetőre nádat rakunk. A házban sehol sincsenek mesterséges anyagok, csak azt használjuk fel, amit a természet kínál. S azt sem kótyavetyéljük el. A falrakásnál lehullott vályogtörmelékét mindennap összesöpörjük, és másnap belekeverjük a vakolatba. Minden téglát megfogunk, minden részlet kialakításánál elidőzünk egy kicsit, így a végére némiképp a lelkünket is beleépítjük a házba – mesél házai születéséről Mezei Sándor építész, aki évtizedek óta tervez és kivitelez vályogépületeket.

Időközben saját módszert is kidolgozott a vályogvetésre. A téglákhoz szalmát és fűrészport kevernek, majd összepréselik. Minden darabot külön-külön. A vályognak meg kell adni, ami jár neki, az épület később meghálálja a törődést – állítja az építész, aki az általa épített házakban élők boldogságával igazolja tételét. Azt viszont ő sem tagadja, hogy ez a fajta építkezés jóval több odafigyelést, valamint időt kíván a megrendelőtől és a kivitelezőtől egyaránt. A munkaerőigény is legalább egyharmaddal több, mint egy hagyományos építkezésnél. A kivitelezési költség azonban ennek ellenére is alacsonyabb, mint a tégláépületek esetében. (Alig 150 ezer forint négyzetméterenként.)

A kedvező kép ellenére sem beszélhetünk a vályogépítészet reneszánszáról. Az építetők többségét az építőanyag rossz híre – tudniillik könnyen vizesedik –, a házak csökkent hitelképessége, valamint az engedélyezési eljárás nehézsége egyaránt a megszokott építkezési módok felé terelik. Az évszázados honi hagyománnyal bíró vályogépítészet azonban így is előnyben van a rönk-, föld-, domb- és szalmabála-építési módszerekhez képest, amelyek alig egy-két évtizede bukkantak fel hazánkban. Az építészek többsége is óvakodik kilépni a megszokott mederből. A tervezők alig egy százaléka foglalkozik bioépítéssel, ráadásul szinte mindenki más módszerre esküszik. Van, aki a földbe vájja házait, majd dombbal takarja le. Az alapokat terméskőből rakja, a többnyire görbe falakat bontott téglából húzza fel, a tető nádból készül. Kívülről az egész házból nem látszik más, mint a teteje és a javarészt égre nyíló ablakok. A belső burkolatok többnyire méhviasszal kezelt fából készülnek, a fűtést kályhával, illetve napkollektorral oldják meg. Az építési költség ebben az esetben alig marad el a megszokottól.

A vállalkozó szelleműek szalmabálából is építkezhetnek. Az Egyesült Államokban és Észak-Európában már elfogadott építési módszer, hazánkban még meglehetősen idegenül hat a faváz közé felsorjázott szalmabála falak. Állítólag ellenállnak az erős szélrohamnak, vakolva tűz- és vízállóak, építésük és fenntartásuk olcsó, ráadásul kitűnő komfortérzetet biztosítanak. Egy 120 négyzetméteres szalmaház felépítése 10-15 millió forintba kerül, ám házilagos kivitelezéssel és alternatív gépészeti megoldásokkal az összeg felére is csökkenthető. Az építmény gyorsan elkészíthető (a főfalakat akár két nap alatt fel lehet húzni), majd ugyanennyi idő alatt el is bontható. A törmelék pedig egyszerűen lebomlik.

A bioházak építési engedélyének beszerzése azonban korábban sem volt egyszerű dolog, tavaly óta viszont egyenesen lehetetlen. A Belügyminisztérium, a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium, illetve a Környezetvédelmi Minisztérium 2003-ban hatályba lépett együttes rendelete gyakorlatilag betiltotta a természetes anyagokból történő építkezést. Az előírás értelmében csak megfelelési igazolással rendelkező, építési célra gyártott terméket szabad forgalomba hozni, vagy beépíteni. A ter-

vező, a kivitelező és az engedélyező hatóság csupán minősített építőanyagok felhasználását írhatja elő, építheti be, illetve engedélyezheti. A fenti igazolást csak jóváhagyott műszaki specifikációjú termékekre adják ki. Annak viszont előfeltétele a típusvizsgálat, a gyártóüzemben vagy az építés helyszínén vett minták ellenőrzése, illetve a gyártásfelügyelet. Ezzel az összes nem iparilag előállított építőanyag – nád, faszindely, szalma, vályog, mész – felhasználását lehetetlenné tették.

A rendelet következményeként a Hortobágyon vágott nádat előbb Németországban kötegelik és címkézik, hogy azután itthon többszörös árért adják el építkezőknek – említ meghökkentő példát Novák Ágnes, az Épített Környezetért Alapítvány munkatársa. Németországban ugyanis a kötegelt nád minősített építőanyagként számít. A hazai szabályozás számos nemzetközi egyezménynek, illetve uniós direktívának is ellentmond, köztük a helyi munkaerő és kultúra megőrzését, a helyi anyagok alkalmazásának segítését, a vidék megtartó erejének növelését szorgalmazó irányelveknek. A magyar rendelet a műemlékvédőket, illetve a tradicionális épületek felújítóit is rendkívül nehéz helyzetbe hozta. Mindezeket felismerve a Magyar Építészakadémiában munkacsoport alakult a rendelet felülvizsgálatát kérelmező beadvány kimunkálására.

Pozitív példáért nem kell messzire mennünk. Ausztriában közüggé vált a környezettudatos építészet az utóbbi években. Jelszavuk: Passzív ház, aktív állam. Az energiaárak folyamatos emelkedése az emberek figyelmét az energiahatékony építési megoldásokra irányította. A közgondolkodás változása az energiafogyasztáson is lemérhető. Ott az egy négyzetméterre vetített energiafogyasztás 80-90 kWh, míg hazánkban a 240 kWh sem ritka. Az osztrák jogszabályok szigorú feltételekhez kötik az építkezést. A forgalomba hozott építőanyagokat, illetve az épületeket ökológiai szempontból is minősíteni kell. Salzburg és Vorarlberg tartományban csak a vizsgán sikeresen átment házak építéséhez kérhető rendkívül kedvezményes helyi lakáshitel. A minősítési rendszer meglehetősen bonyolult. Néhány éve még 62 különféle védjegy létezett, amelyek többségét a gyártó cégek adták ki. A különféle minősítéseket három éve a Natureplus rendszerben egységesítették, amelyet időközben más országok is átvettek. Az indulás óta a forgalomban lévő 50 ezer termékből 117-et vizsgáltak be. Az előzetes felmérések szerint az építőanyagok legfeljebb ötöde felel meg a szigorú feltételeknek. Az eljárás azonban meglehetősen sokba kerül, ráadásul a gyártók nem igazán érdekeltek a bevizsgálásban. Az EU-irányelvek ugyanakkor előbb-utóbb minden céget rákényszerítenek a termékeik minősítésére.

Sz. A. A. – Népszabadság, 2004. július 9. (3. oldal)

Keserű vagyok. Ha patetikusan akarnék fogalmazni azt írnám, hogy életem alkonyán építkezni szerettem volna. Vályogból. Ahogy az ilyesmit kezdeni szokták, elmentem egy általam nagyra becsült és tehetségesnek tartott tervezőhöz, elmondtam az elképzeléseimet, és ő munkához látott. Már csaknem elkészült álmaim házának terve. Ha a Földhivatal nem vacakolt volna velem, már az építési engedélyt is megkaptam volna. És akkor most az újságokból, a rádióból, a televízióból azt zúdítják a nyakamba, hogy ezentúl nem szabad vályogból építeni házat. Vályogházban nőttem fel, itt éltem azok között, akik ezekben a jellegzetes kis épületekben vitték sokra. Láttam, hogy a jól alapozott és rendesen szigetelt épület mindent kibír. Egy alföldi ember számára a vályog a lehető legtermészetesebb építőanyag. Nyersanyag van, és az is lenne, aki kivesse a vályogot. A szomszéd telek tulajdonosa is vályogból építkezik, néhány ezret már kivetett neki egy szorgalmas cigányember, aki öt gyereket szeretné eltartani ebből az ősi tevékenységből. Mostantól úgy tűnik, az ő kezéből is kivették a kenyeret.

Aki ilyesmit megszavaz, az a multik zsebében van, mondja elkeseredetten egy sorstársam. Nem a magyar kisemberek érdeke a fontos, hanem a világcégeké, teszi hozzá egy másik kárvallott. A harmadik hozzáteszi, hogy itt senki sem fizethet rá semmire. Se az állam, se a bankok, se a gyárak, csak mi. Ránk nyomnak mindent. Még azt is megadóztatják, aki nem dolgozik, mert ha vesz valamit, az ÁFA-t ő is fizeti. A fogyasztási adót, ami sehol a világon nem olyan magas, mint nálunk! Ha én felveszek egy 12 millió forintos hitelt a házépítésre, több millió forintnyi ÁFA-t fizetek az építőanyag után. Miből? A hitelből. Amire jó nagy kamatos kamatot vágnak rá. A bőrünket is lenyúzzák – érvel szenvedélyesen.

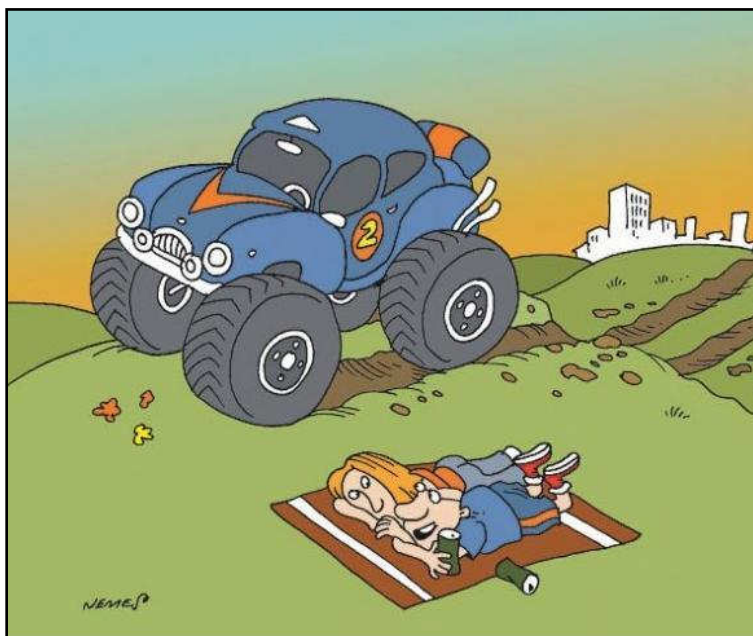
Én is keserű vagyok. Elátkozom a pilanatot, amikor az építkezés ötlete megfogant bennem. De megfogant. Nem döntöttem el előre, hogy vályogból építem fel a házat. A tervezővel beszélgettünk a különböző anyagokról, melyeknek mind-egyikéről elmondta az előnyös és hátrányos tulajdonságokat. A fejtegetés az egyes anyagok esetében általában avval zárult, hogy a kiváló építész megjegyezte: az illető építőanyag majdnem olyan jó hőszigetelő, mint a vályog. Amikor már vagy harmadszor hallottam tőle ezt a mondatot, eldöntöttem, hogy vályog! A rám zúduló hírek szerint azonban mégsem lesz szétverhetetlen sárgaföldből vetett vályogtéglákból a házam, már ha lesz egyáltalán valami belőle.

Papolhat az ember, hogy a magyar nép mindig megtalálta a maga életformájához a megfelelő építőanyagot, és most is el tudná dönteni, hogy miből akar építkezni. Az eredményesen lobbizó érdekcsoportokat azonban ez nem érdekli. Pedig a múltból lehet tanulni. Amikor még az eurázsiai füves pusztákon nomadizáltunk, a nemezsátor volt a nép életmódjához tökéletesen idomult hajlék. Őseink 1 óra alatt szétszedték, megfelelő helyre jutva pedig 2 óra alatt összerakták, s a még oly zord időjárást is átvészelték védelmében. Ráadásul az ellenség sem tudta, hogy hová tűntek a pusztában. Amikor aztán a Kárpát-medencében letek hazára, eleink letelepedtek, földhöz rögzített házakba költöztek. Az Alföldön, ahol nincs kő – a vízfolyások mentén, de a kiemelkedő, árvizektől mentes részeken – a helyben található anyagokból (lössből, polyvából, fából, nádból) húztak maguk fölé hajlékot. Ezer éven át jó volt a vert fal is. A sárgaföldből készült vályogházakban nemzedékek nőttek fel, s adták át egymásnak a magyar értékeket. Most azonban ennek vége. Jönnek a korszerűbbnek tartott és sokkal drágább építőanyagok, melyekkel már nem lehet családi összefogással, kalákában építkezni. Mindenki hízik majd a házukon, csak mi döglünk bele.

Körmeny Lajos, Metro, 2004. augusztus 6. (4. oldal)

Környezetvédelem

Az ember jóval nagyobb mértékben éli fel a Föld javait, mint ahogy az képes lenne megújítani azokat – derül ki a WWF (Nemzetközi Természetvédelmi Szervezet) jelentéséből. Az Élő Bolygó Jelentés 2004. című felmérés figyelmet: „Az ember jelenleg 20%-kal több természeti erőforrást használ el, mint amennyi képes megújulni, illetve 1970 és 2000 között 40%-kal csökkent

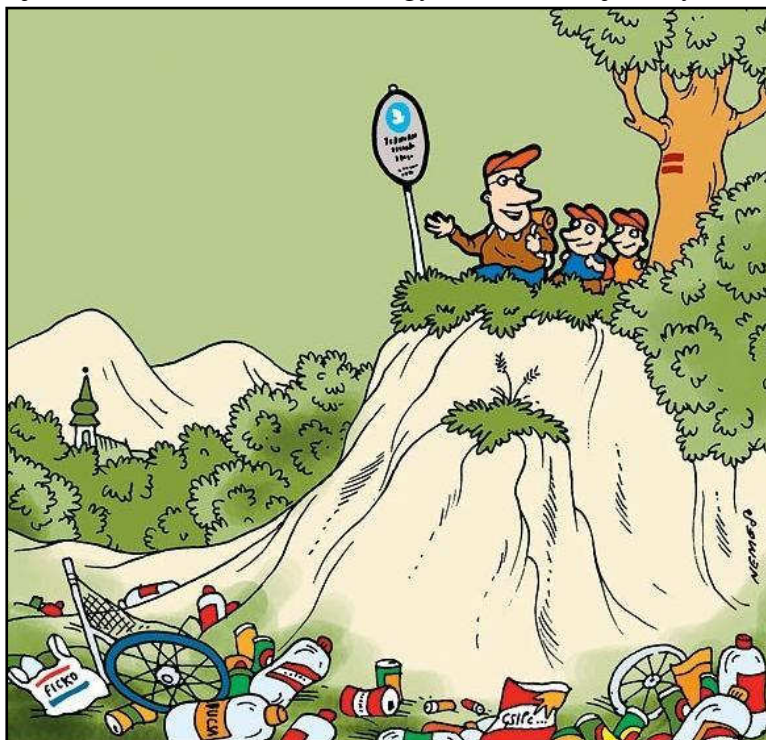
- Ne gondoljon most a mindennapi gondokra, Malvinka! Élvezze, hogy kiszakadtunk a városból, és végre itt lehetünk az érintetlen természetben!

– Hiába magyaráztam az öregnek, hogy elég lesz, mert így is túlfogyasztunk. Ő egyre vadabban nézett rám, aztán bevedelte az egész kanna bort.

gyors feléléséhez vezet.

A világ különböző részein élők különböző hatással vannak a bolygóra. Egy átlagos észak-amerikai polgár ökológiai lábnyoma duplája egy európaiénak, és hétszerese egy ázsiai vagy afrikai lakosénak. Ha az elmaradottabb országok is fejlődésnek indulnak, és nő a fogyasztásuk, az újabb nyomást jelent a természeti javainkra. 2004-ben az Egyesült Arab Emírségben 12 hektár volt az egy főre eső ökológiai lábnyom. Ugyanakkor a sokak által negatív példaként emlegetett Egyesült Államokban ez az érték jelenleg 10,3 hektár. Ha mindenki olyan mértékben fogyasztana, mint egy átlagos amerikai polgár, hat darab földre lenne szükség. Magyarországon ezen a téren a 32. helyen áll, a 3,6 hektáros ökológiai lábnyommal. Ez azonban még mindig magas. A természeti kincsek, erőforrások rohamos kimerítése nem szükségszerű, mert egy generációval ezelőtt Európa még kevesebb erőforrást használt fel, mint amennyi rendelkezésre állt. Élni a természet kímélésével is lehet. Erre legjobb példa Etiópia, ahol az ökológiai lábnyom 0,5 hektár, míg Afganisztánban csupán 0,1 hektár. Ennek ellenére ott is élnek emberek. Jelenleg a legkisebb és a legnagyobb lábnyomú országok között 120-szoros a különbség, ami rohamosan tovább nő. Csupán egyetlen péld-

– Ez a tábla pedig azt jelzi, hogy itt kezdődik a természetvédelmi terület, ahová csak néma csöndben léphetünk be, nehogy megzavarjuk az erdő háborítatlan nyugalalmát.

dát felhozva a mértéktelen pazarlásra, egy amerikai város, Las Vegas vízfogyasztása akkora, mint az egész indiai félsziget. A gazdag országok életszínvonala azonban nem tükrözi ezt az óriási különbséget. Lelki megnyugvást sem ad, mert a felmérések szerint a Nyugaton élő emberek semmivel sem boldogabbak, mint a szegény országok polgárai. A jelenlegi fogyasztási örületet tehát semmi sem indokolja, teljesen értelmetlen a pazarlásunk.

Különösen aggasztó az energialábnomunk, amely elsősorban a fosszilis energiahordozók (szén, földgáz, olaj) használatának számlájára írható. Az ökológiai lábnyom összetevői közül ez növekedett a legnagyobb mértékben, 1961 és 2000 között 700 százalékkal. A WWF felhívja a figyelmet, hogy ezen energiahordozók túlzott használata hozzájárul a klímaváltozás káros következményeihez. A felmérés szerint 1970 és 2000 között a szárazföldi és a tengeri fajok populációinak állománya 30%-kal, az édes-vízieké 50%-kal csökkent. A WWF szerint ez az ember növekvő élelem-, energia- és vízigényének következménye. Ezért megálljt kell parancsolni a természeti erőforrások pazarlásának. Helyre kell állítani a megbomlott egyensúlyt a természet és a rohamosan fejlődő, iparosodott világunk között, mielőtt teljesen kimerítjük erőforrásainkat. Ha ezt nem tesszük meg, akkor a természet visszaüt, és sokkal nagyobb mértékben fogja az életszínvonalat csökkenteni, mint amit mi most önként vállalhatnánk.

Ö. Z. – Népszabadság, 2004. október 26. (23. oldal)

A Global Footprint Network minden évben kiszámítja az emberiség ökológiai lábnyomát. Ennek során megállapították, hogy a 2016-ban rendelkezésünkre álló megújuló erőforrásokat augusztus 8-ig felhasználtuk. Utána már a jövő generációk költségére fogyasztottunk. Jelenleg az emberiségnek 1,6 Föld-méretű bolygóra lenne szüksége, hogy fogyasztási igényeit kielégíthesse.

Vészjósló helyzetértékelést adott a Föld élővilágának állapotáról az UNESCO Párizsban zajló biodiverzitás-konferenciája. Az élővilág sokféleségének megőrzési lehetőségeivel foglalkozó tanácskozáson elhangzottak szerint immár nyilvánvaló, hogy az élőlények képtelenek alkalmazkodni az ember természet-átalakító tevékenységéhez. Az ENSZ környezet-védelmi programjának igazgatója, Klaus Töpfer egyértelmű kapcsolatra mutatott rá a szökőár-katasztrófa, a partok természetes védelméről gondoskodó mangroveerdők és a korall-zátonyok elpusztítása között. Legalább ilyen riasztó, hogy már több mint 15 ezer kihalás előtt álló növény- és állatfaj került fel a Nemzetközi Természetvédelmi Unió (IUCN) „vörös listájára”.

Ma már csak fényképek emlékeztetnek a tasmaniai tigrisre vagy a röpképtelen, madagaszkári dodo madárra – utóbbi utolsó példányát 1861-ben pusztították el.

Jelenleg minden negyedik emlős-fajt és harmadik kételtű fajt, valamint minden nyolcadik madárfajt kihalás fenyegeti. Ismereteink szerint 784 ismert állat- és növényfaj tekinthető véglegesen kihaltnak, 60 további pedig csak fogságban található. A valószínű pusztítás azonban ennél nagyságrendekkel nagyobb is lehet.

A tudomány eddig 1,75 millió fajt azonosított, a fajok tényleges számát viszont 10 és 30 millió közé teszik. A kutatók minden évben több mint 10 ezer eddig ismeretlen fajt fedeznek fel, főleg rovarokat és bogárféléket. Minden egyes kihalt trópusi növényfajjal együtt 30 másik vele élő faj tűnik el. Minden kipusztult trópusi fafaj 400 vele élő állat- és növényfajt ránt magával. Ehhez nem

is kell mindig közvetlen emberi beavatkozás: pusztán a klímaváltozás következtében a fajok 15-37%-a kihalhat.

Munkatársunktól – Népszabadság, 2005. január 25. (20. oldal)

Latin-Amerikában mindössze 13 év alatt 50 millió hektárnyi erdőt pusztítottak el; egy akkora területen, ahol egész Közép-Amerika elférne – írja az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi Programjának egyik jelentése. Brazíliában 23 millió hektár erdő pusztult el, Mexikóban pedig 6,3 millió hektár; és 400 ezer hektárnyi szántóföld vált használhatatlanná az erózió miatt. Ugyanezen időszak alatt Haiti, Salvador és a Saint Lucia¹²⁸-sziget erdeinek 46-49 százalékát veszítette el. „Borzalmasak” ezek a számok, olvasható a Mexikó Nemzeti Autonóm Egyetem tudományos magazinjában, a Cómo Ves?¹²⁹-ben. „Hát még akkor, ha arra gondolunk, hogy hány százezer növény- és állatfaj pusztult már ki az egyre szárazabb bolygónkon”.

Meggyilkolták a Brazíliában tevékenykedő Dorothy Stang nővért, aki az esőerdőben élő földmű-

vesek jogaiért és a természetvédelemért harcolt. Ez a hely tényleg a vadon: törvényen kívüli állapot uralkodik Brazília Para államában. Két bérgyilkos 6 lövedékkel végzett a 74 éves római katolikus misszionáriussal, amikor a kollégáival egy fejlesztési projekt helyszínére utazott. Lényegében kivégezték: az apáca elővette bibliáját, olvasott belőle néhány sort, amit az elkövetők végighallgattak, és utána ölték meg. Az 1972 óta Anapu városában élő, az amerikai Daytonból¹³⁰ származó (brazil állampolgárságú) apáca nagyon népszerű volt a helyi lakosok körében. Keddi temetésén több ezren rótták le tiszteletüket, miközben igazságot követeltek, és zsolnárokat énekeltek. Az Amazóniába települő fakitermelők és gazdag farmerek ellen vette fel a harcot, a nincstelen bérmunkások mellett.

Dorothy nővér többször lobbizott, hogy a térségbe érkezők településeket alapíthassanak. A nővér az erdőpusztítás sújtotta övezet határára szervezte 7000 család lakhelyét, megakadályozva a további kitermelést. A földbirtokosok rabszolgákként kezelik az érkezőket. A legtöbben a kivágott fa eltakarításával foglalkoznak, de néhányan „pistoleiros”-nak szegődnek, és merényleteket vállalnak. Dorothy nővért többször is halállal fenyegették, de mindig visszautasította saját védelmének szükségességét, mondván: inkább ő akarja az oda vándorlókat megvédeni. A brazil kormány a tragédia hatására válságülést tartott. Emberi jogi szervezetek nyomást gyakoroltak, hogy fogják el a gyilkosokat. A kormány 2000 katonát vezényelt a térségbe.

J. A. – Népszabadság, 2005. február 17. (2. oldal)

¹²⁸ szán luszia

¹²⁹ komo vesz

¹³⁰ déjtn

Gondolták volna, hogy az Északi-tengert a dán disznók teszik tönkre? Hamlet kies országa világszerte a belterjes sertéstartásban. A hatalmas élő biomassza melléktermékei – mindenekelett a nitrogén – az esővízzel belemosódnak a tengerbe, ott olyan mértékű oxigénhiányt okozva, amely szinte teljesen elpusztítja az Északi-tenger amúgy sem trópusi bujaságú élővilágát.¹³¹ Glóbuszunk egyre szűkebb lesz, Csernobil sugárfelhőjét éppúgy elviszi a szél Skandináviába, mint a víz a dán disznók végtermékét, meg a tőle elpusztult lepényhalakat a német partokra. A korábbi generációk mértéktelen erdőpusztításai folytán a Pekinghez vészes tempóban közeledő Góbi sivatag homokját nemcsak a kínai főváros, hanem a Csendes-óceán túlsó partján, San Francisco lakói is kénytelenek beszippantani.

Környezetvédelem? Hányszor hangozott el, hogy az emberiség valószínűleg elérte azt a civilizációs szintet, amelynél melléktermékeivel, többek között a sok millió tonnányi szén-dioxid kibocsátásával beláthatatlan klímaváltozások előidézője lehet. De ha Amerikának szabad, mi miért nem füstölhetünk? Ha eltüzeljük Afrika összes trópusi nemesfa-őserdejét, akkor is csak az amerikai szén-dioxid-szennyezés töredékéért felelünk – mondhatták volna a johannesburgi csúcson a fekete kontinens képviselői. Mit lehet erre válaszolni?

Dunai Péter – Népszabadság – Online, 2002. szeptember 9.

Egy kilogramm marhahús előállításánál során több üvegházhatású gáz és egyéb szennyező anyag kerül a környezetbe, mint egy háromórás autókázás alatt. Erre a következtetésre jutott egy japán kutatócsoport egy olyan vizsgálat során, melyben a marhahústermelés energiafelhasználásra, globális felmelegedésre és a vizek elsavasodására, valamint eutrofizációjára kifejtett hatását vizsgálták. (Az eutrofizáció azt jelenti, hogy a vízben található szervesanyagok mennyisége megnő, és ennek hatására növények szaporodnak el az érintett víztömegben. Van, aki egyszerűen elalgásodást ért e fogalom alatt. Az eutrofizáció a természetes és mesterséges tavakat, sőt a tengereket, zárt tengeröblöket is fenyegeti. A folyamatért felelős növényi tápanyagok közé elsősorban az ortofoszfát és a különböző nitrogénvegyületek tartoznak.)

A kutatócsoport a borjak „előállítását” vizsgálta, állattenyésztési és takarmány-előállítási, illetve szállítási szempontokra figyelve. Ezeket az adatokat összevetették a marhahizlalási rendszerekkel kapcsolatban végzett korábbi vizsgálatokkal, és így meghatározták a szarvasmarha-tenyésztés teljes környezeti terhelésben elfoglalt arányát. Elemzésük azt mutatta, hogy egy kilogramm marhahús előállításánál olyan mennyiségű üvegházhatású gáz kerül a levegőbe, mely 36,4 kg szén-dioxid melegítő hatásával egyenértékű. Ezenkívül a termelés során 340 gramm kén-dioxidnak és 59 gramm foszfátnak megfelelő vegyi anyag kerül a környezetbe a trágyával. Más szóval, 1 kg marhahús előállításánál egy átlagos európai autó 250 km megtétele alatt kibocsátott szén-dioxid mennyiségével egyenértékű káros anyag levegőbe juttatásáért felelős. E számításoknál nem vették figyelembe a gazdálkodási infrastruktúra fenntartásának és a húszállítás hatásait, így a környezeti terhelés az említetteknél magasabb.

Oravecz Elvira – Népszabadság, 2007. augusztus 23. (20. oldal)

Nem csak a hőerőművek és a gépjárművek árasztják el a légkört szén-dioxiddal, hanem az olajkutak is. Norvégiában a tengeri fúrótornyokkal kitermelt olaj széndioxid-tartalma naponta 28 ezer

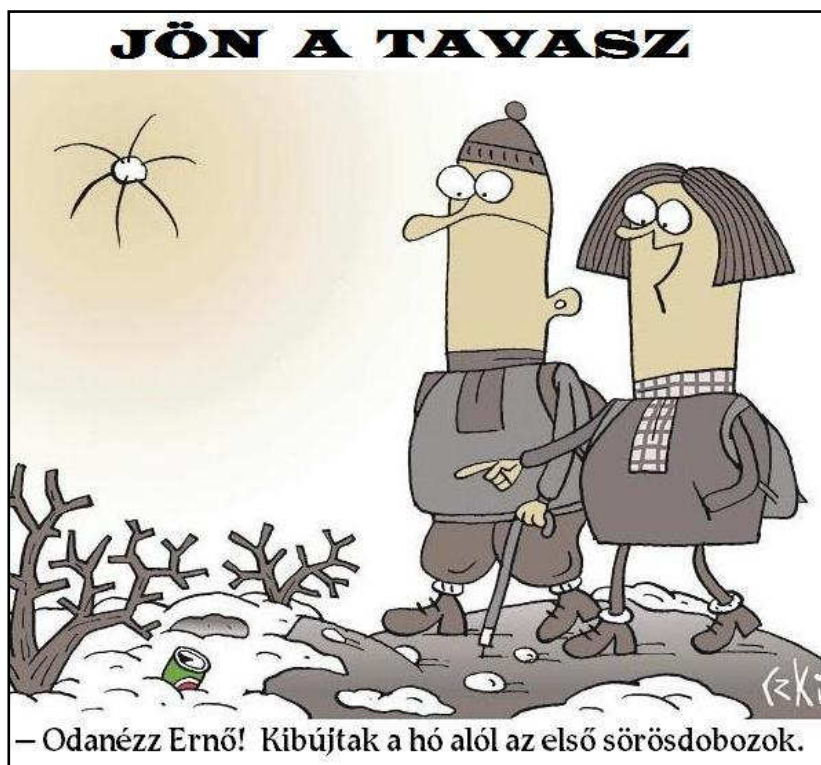
¹³¹ A problémát az okozza, hogy a sertéstelepekről származó híg trágya alkalmatlan a termőföldek trágyázására. Ez meglepő, mivel elődeink évezredek óta trágyázták a talajt, hogy jó termést kapjanak. Ők azonban almozott állattartást folytattak. Az istállótrágya igen hasznos termésserkentő, és megvédi a földet a kimerüléstől. A szalmával kevert szerves trágya és a komposzt ugyanis a talajban elbomlik, és helyreállítja a termőföld nitrogén-, foszfát-, kálium- és egyéb ásványianyag-vesztését. Az alom nélküli hígtrágya azonban nem képes elbomlani, hanem eltömíti a talaj pórusait, és tönkreteszi a szerkezetét. Az elmozdított hígtrágya jellemző kísérő jelensége a környéken terjengő bűz és a mikrobák elszaporodása, ami fokozott járványveszélyt jelent. Emellett a hígtrágya szennyezi a talajvizet, melynek következtében a környező kutak elnitrátosodnak. A takarmányban levő adalékanyagokból nehézfémek is kerülnek a talajba, ami felszívódva mérgezi a növényeket, és rajtuk keresztül az embereket.

tonna. Újabban ezt a roppant mennyiségű gázt magas nyomáson cseppfolyósítják, és csővezetéken keresztül belenyomják az 1000 méter mélységben levő kőzetbe. A 150 km hosszú és 250 m széles homokkőréteg szivacsként szívja magába a szén-dioxidot, a felette elhelyezkedő réteg pedig meggátolja a kiszivárgását. De csak addig, amíg egy tengerrengés meg nem repeszi. Ekkor ez az iszonyatos méretű gázbuborék kiszabadul, és a környéken élők úgy járnak, mint a kameruni Nios vulkán körzetében tartózkodók. Mint ismeretes a tűzhányó kráterében keletkezett tóban egy óriási széndioxid-buborék jött létre, ami 1986. augusztus 21-én éjszaka szétpukkadt, és a környéket ellepő gázban 1746 ember és több mint 2000 állat pusztult el. Ne felejtjük el, hogy a szén-dioxid színtelen, szagtalan és a levegőnél nehezebb gáz. Ezért az éj leple alatt akár több száz négyzetkilométer területen is észrevétlenül szétterül, és mindenki megfullad benne.

Újsághír: A zöldmozgalma nyomásra és az uniós országok példáját követve a környezetvédelmi tárca kidolgozta a darabalapú termékdíjrendszert. Az október közepén beterjesztett törvényjavaslatot azonban a kormány elutasította. Helyette 20%-kal megemelték a korábbi tömegalapú termékdíjat. Mivel egy sörösdoboz tömege 5 gramm, az emelés csupán fillérekben mérhető. A reklámszatyrok súlya pedig a fémdoboznál is kevesebb. Így ez a rendelkezés nem fogja ösztönözni a gyártókat a visszaváltható göngyöleg bevezetésére. A kereskedők sem fognak takarékoskodni a reklámzacskókkal.

Két és fél éve Írországban bevezették a szatyordíjat: az állam kötelezte a boltosokat, hogy kérjenek pénzt a vevőktől a vásárláshoz adott műanyag „reklámszatyrokért”. Az intézkedést minden erővel próbálták megfúrni a kereskedők, de a kormány nem hátrált meg, és az élet a döntés helyességét igazolta: néhány hónap alatt 90 százalékkal csökkent a reklámszatyor-forgalom, és – nem mellesleg – az írek azóta nem kényserülnek együtt élni a szélben szárguldó, fűt-fát elcsúfító szatyrolufikkal. Ahogy a fogyasztók számára nyilvánvalóvá vált, hogy a szatyornak ára van, azonnal rájöttek, hogy nincsenek rászorulva a bolti cekkerre. Azóta nemcsak pénztárcát, hanem néhány nejlon- vagy vászontasakot is visznek magukkal, ha vásárolni indulnak.

vel próbálták megfúrni a kereskedők, de a kormány nem hátrált meg, és az élet a döntés helyességét igazolta: néhány hónap alatt 90 százalékkal csökkent a reklámszatyor-forgalom, és – nem mellesleg – az írek azóta nem kényserülnek együtt élni a szélben szárguldó, fűt-fát elcsúfító szatyrolufikkal. Ahogy a fogyasztók számára nyilvánvalóvá vált, hogy a szatyornak ára van, azonnal rájöttek, hogy nincsenek rászorulva a bolti cekkerre. Azóta nemcsak pénztárcát, hanem néhány nejlon- vagy vászontasakot is visznek magukkal, ha vásárolni indulnak.

Az Earth Policy Institute adatai szerint a világban évente 1 billió egyszer használatos nejlonzacskót nyomnak a vásárlók kezébe, vagyis

minden percben közel 2 milliót. Ezeknek a zacskóknak az élettartama nagyjából a bolttól a lakásig tart, aztán kidobják. A szeméttelenen viszont száz évig tart a lebomlásuk. Ezt követően sem tűnnek el teljesen, csak nagyon kicsi darabokra esnek szét. Ezeket a darabkákat aztán sokszor megeszik az állatok, és elpusztulnak tőle. Az Európai Bizottság kutatásai szerint az Északi-tenger környékén élő madarak 94 százalékanak gyomrában találtak műanyagot. A trópusi országok lakói is szenvednek az elpusztíthatatlan műanyag zacskóktól. Kenyában a szétdobált zacskókban összegyűlő víz kedvező környezet teremt a maláriát terjesztő szúnyogoknak. Bangladesben és a Fülöp-szigeteken pedig a szennyvízcsatornák dugaszolják el rendszeresen a nejlonzacskók. Ez fokozza az árvízkárokat, mert monszun idején az utcákon összegyűlt víz nem tud elfolyni a csatornákon. Texas államban és Indiá-

ban pedig már tehenek is megfulladtak a megegett nejlonzacskóktól. A legnagyobb pusztítást azonban a világtengerek halállományában végzi az óceánba zúdított kommunális szemét.¹³²

A tarthatatlan helyzet láttán Kalifornia kormányzója törvényben tiltotta meg az ingyenes műanyag zacskók, szatyrok osztogatását. Az intézkedés 2015 júliusában lépett érvénybe. Először a szupermarketekre és patikákra vált kötelezővé, később kiterjesztették a kisebb élelmiszerboltokra és az italboltokra is. Ezekben a boltokban könnyen lebomló papírzacskókat kell kínálni a vásárlóknak kevesebb, mint 10 centért. Hawaii négy fő szigetén már korábban betiltották az ingyenes nejlonzacskókat. Az Európai Unió ezen a téren is lassú és körülményes politikát folytat. Nemrég elfogadott törvénytervezetük szerint 2017-re a 2010-es szint 50%-ára, 2019-re pedig 20%-ára kell visszazsorítani az 50 mikronnál vékonyabb nejlonzacskók használatát.

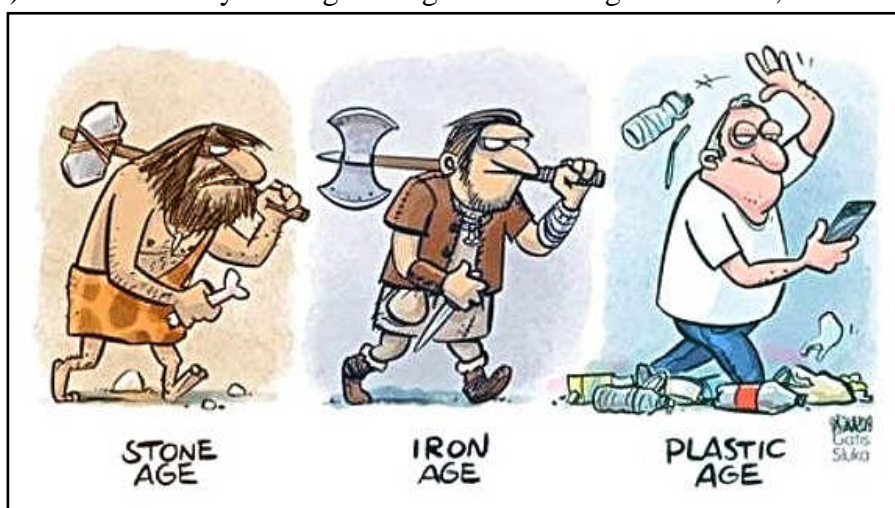
Írország persze jó ideje az európai progresszió főáramához tartozik, így hát az ír példa minket sem mire sem kötelez. Környezetvédelmi ügyekben amúgy sem szorulunk rá mások útmutatására. Nálunk az ingyenszatyor olyan szerzett jog, amit még a Skála meg a Centrum harcolt ki a dolgozó népnek, s amit – talán egyedülként a letűnt kor szociális vívmányai közül – nemhogy átmenteni, de még kibővíteni is sikerült. A magyar vásárló továbbá azt is megengedheti magának, amiről a smucig svédek

vagy a garasos germánok álmodni sem mernek: ha száz forintot fizetünk egy üveg üdítőért, ásványvízért, dobozos sörért, utána negyvenet könnyű szívvel a kukába vagy az árokpartra dobunk (a vételár negyven százalékát ugyanis a csomagolásért fizetjük – szemben a németekkel, akiknél kötelező, és a svédekkel, akiknél szinte kizárólagos a visszaváltás).

Nálunk nem a környezetvédelmi miniszter dönti el, hogy egy környezetvédelmi cél (esetünkben a szemétermelés csökkentése) eléréséhez milyen közgazdasági eszköz a legalkalmasabb, hanem a

zöldügyekben tényleg sokkal kompetensebb Auchan, Tesco, Pepsi és Coca-Cola. A tények legalább is erre utalnak: a kereskedelmi multik augusztusban közös állásfoglalásban tiltakoztak a szatyor- és palackadó (vagyis az eldobós csomagolásokra kivetendő darabonkénti termékdíj) ellen, az Élelmiszereldolgozók Országos Szövetsége (Éfosz) pedig egyenesen a hazai élelmiszeriparnak a palackadó miatti

összeomlását vizionálta. Az Éfosz-érvelést bizonyára az tette különösen hitelessé, hogy a magyar sör-, bor- és pezsgőgyártók egymás után kifejtették: számukra kifejezetten hasznos lenne a palackadó, mert kiszorítaná a piacról az otthoni kötelező visszaváltás elől hozzánk menekülő német importőröket. A jövőbe látó Éfosz még azt is megelőlegezte: a palackadó, illetve a bevezetése után

¹³² A részleteket lásd az Ezotéria kivitelezése II. fejezetének Környezeti ártalmak című rovatában és az Ezotéria kitejesedése I. fejezetének Környezeti ártalmak című rovatában.

várhatóan ismét megjelenő betétdíj ügysem éri el a célját, mivel az emberek inkább a kényelmes eldobós csomagolást választják, pénzért sem bajlódnak a visszaváltással. (Akkor kik azok, akik teljesen ingyen, hetente többször is telehordják a szelektív gyűjtőkonténereket műanyag palackokkal, arra a jóslat nem tért ki).

Az érvek súlya alatt megtört kormány le is tett a zöldtárca által szorgalmazott javaslatról: a szatyor- és palackadó ötlete a korszerű, így soha el nem fogadott környezetvédelmi jogszabályok múzeumába került, az 1993 óta készülő betétdíjrendelet, illetve az utépítési költségek adott hányadát kötelezően a kerékpárút-fejlesztésekre átirányító rendelkezés mellé. A választópolgár most megnyugodhat: a szemételéshez való jogot az állam továbbra is gálánsan biztosítja.

Hargitai Miklós – Népszabadság, 2004. október 6. (3. oldal)

Németországban célul tűzték ki, hogy 2050-re az alternatív energiahordozók arányának el kell érnie az 50%-ot. Ennek a merész tervnek a megvalósításáért mindent meg is tesznek. Az áramszolgáltató vállalatok állami támogatással a hagyományos erőművekből érkező áram árának a háromszorosát fizetik a nappal és széllel termelt energiáért. A nagyarányú fejlesztések eredményeként 2004-ben már 120 ezer ember dolgozott az alternatív energiát előállító szektorban. Ugyanekkor a magyar kormány 12%-ról 25%-ra emelte a napkollektorok, napelemek és szélturbinák AFA-ját. Mi ily módon járultunk hozzá a globális levegőtisztítási törekvésekhez. Pedig az alternatív energiát előállító cégekben már a befektetők is látják fantáziát. Az évek óta alvó papíroknak számító zöldenergia-részvények hirtelen szárnyalni kezdtek. Az Umweltkontor nevű cég részvényeinek árfolyama néhány nap alatt 25%-kal emelkedett. A napkollektorokat gyártó Sunways és Solarworld¹³³ papírok árfolyam is rekordokat döntött.

2015-re a napelemhasználat divattá vált. Már azok az országok is használják, melyeknek nincs rá szükségük. Még a Fehér Ház tetejét is napelemek fedik, pedig nem valószínű, hogy az Egyesült Államok elnökének villanyszámla-fizetési gondjai lennének. Ennél is meglepőbb az arab országok reakciója. A világon Szaúd-Arábiában a legolcsóbb a benzin. (1 liter 42 forint, míg nálunk 400 Ft.) Ennek ellenére a szaúdi gazdaság a következő másfél évtizedben 110 milliárd dollárt költ napelemek telepítésére. Ez a hír sokakban megütközést váltott ki, mivel Szaúd-Arábia rendelkezik a világ legnagyobb kőolajtartalékával. Ezért egyáltalán nem szorulnak rá a megújuló energiára, mert évszázadokig el tudják látni magukat olcsó fosszilis energiával.

Miért is puha az erőmű orra? Mert nem mondott igazat és rajtakapták? A Paksi Atomerőmű 4,2 milliárd forintot költ évente a jó hírére, és néha egész oldalas cikkekben publikálja álláspontját. A paksi erőmű állami tulajdon, tehát mindannyiunk pénzéből teszi ezt. Az ellentábor – ha van ilyen – nem kap a 4,2 milliárdból, így véleményét kerüli a nyomdafesték. Ők nem hirdetnek, nem szponzorálnak, ritkán publikálnak. Az erőmű üzemeltetői azt terjesztik, hogy ők a szakavatott pápai azoknak a kérdéseknek, amelyekhez szakértelem híján nem is lehet hozzászólni. Csakhogy mindennek van szakmai, társadalmi, szociológiai, politikai stb. oldala, és a sajtónak ezekkel foglalkoznia kell. Nem kell utépítő mérnöknek lenni ahhoz, hogy lássuk, mi a baj az utakkal, sem bio- vagy reaktorfizikusnak ahhoz, hogy hozzászóljunk egy nukleáris balesethez. Mindazokról a kérdésekről nyilvános vitáknak kellene folyniuk, melyek bennünket közelebről érintenek. A nukleáris energia alkalmazása, a Paksi Atomerőmű megítélése pedig tipikusan ilyen. Most, hogy előjött az emberi tényező, és az eredetileg szovjet fűtőelemekre tervezett erőmű francia fűtőeleme felmondta a szolgálatot, újrafogalmazódnak az alapkérdések.

Vajon miért nem folyik valódi vita Magyarországon arról, hogy mi a viszonyunk a nukleáris technológiához? Miért nem tájékoztat a sajtó arról, hogy az EU-ban, ahol 1989-ben még összesen több mint 25 000 MW kapacitású atomerőmű építése folyt, 1999-ben már nem építettek atomerőművet sehol? Igaz, hogy Finnországban óriási viták után elkezdtek egy reaktor építését, az általános

¹³³ számvéjz, szoulörwöld

tendencia mégis az atomerőmű-ellenesség. Kap-e tájékoztatást a magyar olvasó arról, hogy a 15 tagország közül 7-ben úgy utasítják el az atomenergiát, hogy nincs egy működő reaktoruk sem? Olaszországban bezárták, Ausztriában, Görögországban, Portugáliában felépítették, de soha sem helyezték üzembe őket, Írországban, Luxemburgban vagy Dániában nem is építettek atomerőművet. Azt még csak-csak megemlíttette a magyar sajtó, hogy Németországnak a paksihoz hasonló mindkét erőművét (Greifwald és Stendal) bezárták, de azt már alig, hogy Svédországban, Hollandiában, Nagy-Britanniában, Spanyolországban és Belgiumban törvényt hoztak arról, hogy az összes atomerőműüket időben bezárják, és szakítanak ezzel a technológiával.

Rendszeresen elhangzik, hogy nálunk a villamos energia kb. 40%-a Paksról származik, és ezért nem lehet bezárni Paksot. De ki tud róla, hogy Belgiumban az energia 60%-a származik nukleáris erőművekből, s ők mégis bezárják reaktoraikat. Franciaország nem utasítja el hivatalosan ezt a technológiát, de 1999 óta ott sem épült reaktor, egyet pedig, a Superphenixet bezárták. Az USA-ban közel 30 éve nem épült nukleáris reaktor, illetve az általuk termelt energia nem került kereskedelmi forgalomba. 70 elkészült tervet tettek félre, 10 reaktort már bezártak, 17 bezárássra vár. A 22 kanadai Candu reaktorból 8-nak már megpecsételődött a sorsa. Japán gazdasági és környezetvédelmi okokra hivatkozva elutasította a nukleáris technológia továbbfejlesztését, és a tokai erőműbaleset óta az üzemben lévő reaktorok bezárásán gondolkozik. Úgy gondolom, hogy ezekben az országokban a döntéseket a társadalom nyomására hozták, és nem az erőművi szakemberek adták fel nézeteiket. A döntésekhez persze kellett az információ szabad áramlása, a sajtó támogatása és egy kommunikatív, demokratikus társadalom. A sajtó támogatása alatt persze nem azt értem, hogy minden újságíró úgy érezze, az is bolond, aki egy letűnő szakma keréktolójának áll; hanem azt, hogy a sajtó képviselői is a társadalom megosztottságának megfelelően különbözően fejtsek ki álláspontjukat.

A mi erőművünkkel persze más baj is van. Biztonságosabbnak mondják, mint amilyen. Elhitetik velünk, hogy miután a legkorszerűbb nyugati biztonságtechnikai rendszereket alkalmazzák, a mi „hibrid” (különböző nyugati biztonsági technológiákkal ellátott szovjet) erőműveink biztonságosabbak a nyugat-európaiaknál, vagy az amerikaiaknál. Az erőmű egyik egész oldalas nyilatkozatában olvastam a minap, hogy az egyik reaktorunk a világon a negyedik legbiztonságosabb. Hát, elég ügyesnek kell lenni ahhoz, hogy valaki úgy keverje a lapokat, hogy ez az eredmény jöjjön ki. Jobban örülnék, ha a szakembereink inkább arról beszélnének, hogy miként kívánják megoldani a jövőben a nagy, kis és közepes aktivitású nukleáris hulladékok tárolását. Az orosz parlament úgy döntött, hogy külföldről nem fogadnak semmilyen nukleáris hulladékot, és az orosz legfelsőbb bíróság elnöke is ilyen döntést hozott. Ukrajna és Moldávia nem engedi át területén a „sugárzó” szerelvényeket. Mi pedig csak ülünk és hallgatunk, mert az illetékesek a helyükön vannak, és tudják a dolgukat.

Ilyenkor jön a szokásos válasz, hogy nem erkölcsös az emberek félelemérzetével játszani. Ezt én is így gondolom. Éppen ezért kellene a bizalomelví tájékoztatásnak érvényesülnie, s ezért kellene a hallgatás burkát áttörni. Engedtetsek meg nekem, hogy jobban higgyek azoknak, akik szakítani kívánnak az atomenergiával. Hogy úgy gondoljam, ahol nagyobb a társadalom önszervező ereje, jobb az érdekérvényesítő képessége, és kisebb terük van a politika befolyásolására a különböző ipari lobbiknak, ott nagyobb az alternatív energiák iránti fogékonyság, nagyobb az esély a technológiai váltásra, és még a létező atomerőművek orra is keményebb.

Droppa György, Népszabadság, 2003. május 21. (12. oldal)

A jövőnkért aggódók mind gyakrabban kérdezik, hogy az ősenenergia kihasználásával, az ingyenenergia elterjedésével milyen sors vár a jelenlegi erőműveinkre. Az atomerőművekre, a gázturbinás erőművekre, a hőerőművekre és a vízi erőművekre? Hát nagyjából ez:

A Vas és acél országából Vas és rozsdá országá lettünk. A kezdet:

Az inotai dolgozók távirata Czottner Sándor bányá- és energiaügyi miniszterhez: „Az Inotai Erőmű 1951. december 11-én este 7 óra 1 perctől termelőüzem. Kérjük miniszter elvtársat, jelentse győzelmünket Rákosi elvtársnak.” Az erőmű 50 évet és 18 napot élt. Amikor bezárt, 2001. decem-

ber 29-én, nem küldtek a dolgozók táviratot senkinek sem. Egyszerűen összepakoltak, hazamentek, és nem jöttek többé vissza. Minden úgy maradt, ahogy volt akkor, amikor az utolsó leoltotta a vilányt. Azóta az enyészet dolgozik három műszakban a hatalmas csarnokokban. A mozdulatlanágba dermedt üzembe galambok költöztek. Százával élnek itt. Befészkeltek magukat magasan, fenn, a darupályák zugaiba. A rozsdásodó kazánokat, turbinákat, csővezetékeket lassan belepí a galambszar. A központi turbinacsarnok több helyen beázik. Kerülgetjük a tócsákat, óvatosan lépdelünk a vaslépcsőkön, traverzeken. Ki tudja, hogy a galambpiszok alatt szívósan munkálkodó rozsdá hol vékonyította el annyira az anyagot, hogy leszakadjon az ember súlya alatt.

Az egyik turbinát szétkapták, forgórésze külön állványon nyújtózik. Mellette szétszerelt szivattyúk és alkatrészek szanaszét, szeszélyes összevisszaságban. Egy emelettel lejjebb sötétben, hidegen pöffeszkednek a hatalmas kazánok. A falnál nyitott szekrény, roskadásig tele üzemi naplókcal. Belelapozok egyikbe. Száz és száz oldalak, gondosan kitöltött milliónyi rubrikával. Csapághőmérséklet, szelepnymás, turbinarezgésszám és még ezerféle, ki tudja, mire jó adat. Két emberöltő története hőmérséklet- és nyomásértékekben elbeszélve. Unalmas hétköznapiak, kis üzemzavarok, nagy haváriák¹³⁴ a számok tengerében. A csehszlovák gyártású erőművet annak idején eredetileg Jugoszláviának szánták, de aztán, ahogy a béketábor összerúgta a port Titóval, új helyet kellett találni neki. A Várpalota melletti Hideg-völgyben 1950 tavaszán kezdték el túrni a földet, és alig több mint másfél év alatt felépítették az erőművet.

Az építkezéstről szóló korabeli cikkek bőven foglalkoztak a sztahanovista mozgalom kibontakozásával. Arról azonban nem ejtettek szót, hogy az erőmű falait többnyire beszolgáltatási kötelezettségeiket nem teljesítő, kényszermunkára ítélt parasztemberek húzták fel. És a cikkek szerint, ha elfogyott éppen az építőanyag, a lelkes dolgozók levelet írtak Rákosi elvtársnak, és akkor mindjárt lett cement, gömbvas, kavics és zsaluzódeszka. De még Rákosi elvtárs se tudta elintézni, hogy időben megérkezzenek a szükséges műszerek. Viszont 1951. november 7-én, a Nagy Októberi Szocialista Forradalom évfordulóján feltétlenül el kellett indulnia az első egység próbaüzemének. Hőmérséklet- és nyomásmérők nélkül fűtötték fel először a kazánokat, csak úgy érzésre. Isteni szerencse, hogy nem repült levegőbe mindjárt ez első napon az egész kóceráj. A második gépegyeséget december 21-én, Sztálin születésnapján indították el.

A második gépegyeség irányító kalickájában az íróasztalon néhány üres szaloncukorpapír, félig kitöltött keresztretjvény és egy törött hegyű ceruza. Mindent ujjnyi vastagon belep négy esztendő pora. Hátramegyünk az irodákba. A padlón nagy kupacokban hevernek az orosz nyelvű tervdokumentációk. A művezető irodájának falán amatőr festő alkotása. Az üzemcsarnokot ábrázolja. Az íróasztalok, szekrények ajtajainak belseje színes magazinokból kivágott képekkel van teliragasztva. Autócsodák, nőcsodák és micsodák. Az íróasztalokon sajátos ízlést tükröző narancssárga bakelittelefonok, korabeli újságok, üzemi naplók. Még szocialista brigádnaplót is találok, mellette brigádjelvények. Egyet elcsenek, jó lehet még valamire. A szakadatlan küzdelem az elemekkel az erőmű elindulása után tovább folytatódott. A várpalotai bányákból vasúton érkező nedves, agyagos lignit telente rendszerint megfagyott, ezért másodszor is ki kellett bányászni, ezúttal a vagonokból. Később már csak a szállítószalagokon és a tárolóbunkerekben fagyott meg, alkalmakat adva újabb és újabb szocialista munkásokra. Közben persze felépült az erőmű mellett egy kétszáznegyven lakásos készenléti lakótelep, kultúrház (kettő), uszoda, élelmiszerbolt.

A hatvanas években már 1300-an dolgoztak az erőműben. Időközben felújították a gőzkazánokat, 1976-ban pedig új, gázturbinás erőmű áramtermelő részleg is elindult a régi mellett. Ekkor volt Inota a csúcson. De a fénykor csak egy pillanatig tartott. Az erőművet elkezdték – erőművi szakkifejezéssel élve – csúcsra járatni, azaz abban a napszakban indították csak el, amikor ezt a fogyasztás megkívánta. Ez az üzemmód hamar elhasználta a régi erőmű berendezéseit, és az amúgy is korszerűtlen, gazdaságtalan, környezetszennyező üzem egyre inkább púp lett az energiaszektor hátán. Hátramegyünk a szénelőkészítő üzemrészlegekbe. Nehéz elképzelni, hogy négy-öt évvel ezelőtt itt még emberek dolgoztak. Az ötvenöt éves, feliratuk szerint „Csehszlovák” gyártmányú malmok mellett bokáig süppe-

¹³⁴ üzemi balesetek

dünk a szénporba. A törött ablakokon keresztül besüvít a Hideg-völgy szele. Ha hozzávesszük, mekkora zajt csaptak a malmok, csoda, hogy a huszonegyedik században még kaptak ide munkaeerőt.

Először a szénbánya zárt be Várpalotán. Történtek kétségbeesett kísérletek az erőmű megmentésére, készültek nagyszabású tervek új létesítésére a régi helyén. A dologból nem lett semmi. A gépeket leállították, az embereket elküldték. Az udvaron egyszemélyes őrzőjáratba botlunk. (Az üzem területét szigorúan őrzik, nehogy a vasgyűjtők kedvet kapjanak a berendezések széthordására.) Úgy tűnik, hivatalos embereknek látszhatunk, mert az őr, aki valamikor az erőmű dolgozója volt, megőrül nekünk.

– Nos, történik itt végre valami? - kérdezi reménykedve.

A választ ma még senki sem tudja. Becslések szerint egymilliárd forint körüli összegre rúgna az erőmű szétszerelése, az épületek lebontása, az ötvenöt évvel ezelőtti állapot visszaállítása. Erre nincs pénzük se a tulajdonosoknak, se az államnak. Időről időre felröppennek hírek bioerőmű létesítéséről és egyebekről, de ezeket hamar kifújja a szél a Hideg-völgyből. A szürkületben visszabotorkálunk az üzemcsarnokba egy búcsúpillantás erejéig. Sötétben magasodnak fölénk a hatalmas gépek árnyai. Halott óriások. A csendet csak a tetőről aláhulló vízcseppek monoton zaja veri fel. A galambok már elültek.

Karcagi László – Népszabadság, 2006. január 7. (6. oldal)

A műanyag hulladék hasznosításának leghatékonyabb módja, ha üzemanyagot gyártanak belőle. A módszer nagyüzemi körülmények között is működőképes, Japánban alkalmazzák is, Európában azonban túlságosan drága lenne, még hozzá az uniós adószabályok miatt. Az Ausztráliában kitalált eljárás lényege, hogy a szénhidrogén-alapú műanyagokat – például a polietilént, a polipropilént és a polisztirolt – magas hőmérsékleten újra szénhidrogénné, azaz teljesen tiszta dízelolajjá alakítja. A végtermék környezetvédelmi tulajdonságai alapján biodízelnak tekinthető, mivel megújuló energiaforrásból készül, és gyakorlatilag kénmentes. Az üzemanyag a jelenleg használatos dízelmotorokban átalakítás nélkül alkalmazható, hasonlóan a jobb minőségű növényi biodízelhez. A technológiát kidolgozó ausztrál cég Japánban eddig hat, műanyagból (csomagolási fóliákból, italosflakonokból és szigetelőanyagokból) üzemanyagot gyártó berendezést telepített. Az első tapasztalatok kedvezőek: a dízelolaj-gyártáshoz nincs szükség a műanyagok költséges válogatására és tisztítására (ez a két lépés az égetésen kívül minden más korábbi hasznosítási eljárás előfeltétele), és nagyon magas a feldolgozás hatásfoka: 10 tonna műanyagból 9,5 tonna dízelolaj képződik.

Európában eddig három ország, Spanyolország, Írország és Nagy-Britannia kötött szerződést a plasztikdízel-gyártó üzemek telepítésére. Az ausztrál vállalat magyarországi képviselőjénél kérdéseinkre elmondták: szóba került a technológia magyarországi meghonosítása is, ennek azonban – a legtöbb EU-tagországhoz hasonlóan – az adórendszer szab gátat. Ahogy a hulladékból üzemanyag lesz, az – függetlenül az eredetétől – jövedékiadó-kötelessé válik, ami csökkenti a termelés jövedelmezőségét, és növeli a beruházások megtérülési idejét. Az EU-ban eddig csupán a növényi alapanyagú biodízel kaphattak jövedékiadó-kedvezményt, s emiatt a plasztikdízel-üzemek csak ott lehetnek életképesek, ahol valamilyen formában támogatják a beruházást vagy (a feldolgozott hulladék arányában) a működtetést. Annak ugyanakkor elvileg nem lenne akadálya, hogy Magyarország, vagy egy másik uniós tagállam kezdeményezze a biodízel-kedvezmények kiterjesztését a műanyagból gyártott üzemanyagokra.

H. M. – Népszabadság, 2005. február 16. (23. oldal)

Kínában 130 éve tomboló tüzet oltottak el. A történészek állítása szerint a tűzvész még 1874-ben keletkezett a Hszincsiang-Ujgur Autonóm Terület egyik szénlelőhelyén. Mivel az oltási kísérletek sikertelennek bizonyultak, beszüntették a kitermelést a környéken. A tűzvész keletkezése óta eltelt több mint egy évszázad alatt évente mintegy 1,8 millió tonna szén vált a lángok, illetve a föld alatt izzó parázs martalékává. Az oltást 4 éve kezdték el, és máig 12 millió dollárt költöttek erre a célra. Népszabadság, 2004. november 5. (22. oldal)

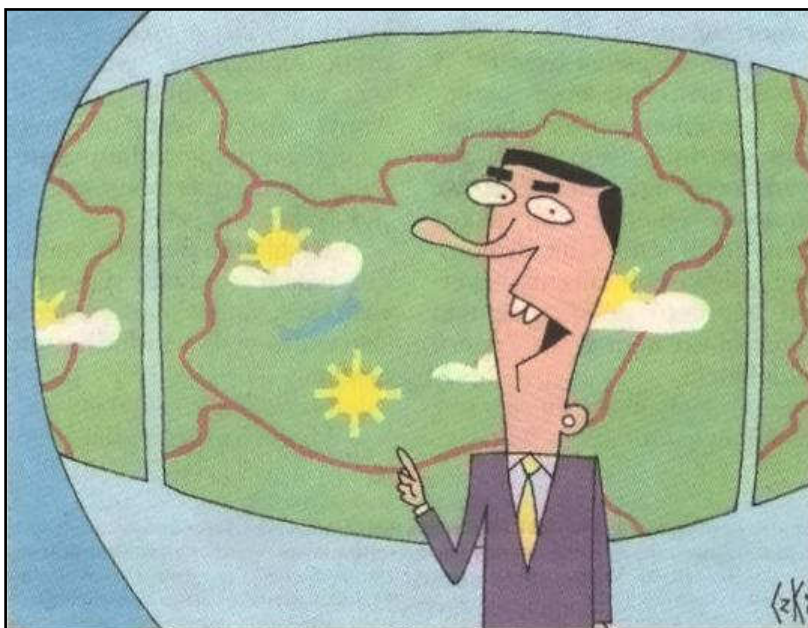

Kínára nézve nem kis veszélyt jelent a fokozott környezetszennyezés, és a gépjárművek rohamos növekedése. A szénerőművek sokasága minden képzeletet felülmúlóan szennyezik a levegőt, a talajt és az élővizeket. Az ország 1,3 milliárd lakosából 800 millió falvakban él. Ennyi ember élelmezését csak intenzív mezőgazdasági termeléssel, a termőföld öntözésével lehet megoldani. Ezért a vízkészletek 66%-át öntözésre használják. A világ népességének 22%-a kínai, a megművelésre alkalmas földeknek azonban csak 7%-a található ebben a távol-keleti országban. Az 1979-ben elrendelt „egy-ke” program nem volt képes megállítani a népszaporulatot. A szülők inkább lemondanak az egygyerekeseknek járó szociális kedvezményekről vagy kifizetik a büntetést, de addig próbálkoznak, amíg nem születik fiú a családban. Mivel a globális felmelegedés következményei az átlagosnál nagyobb mértékben sújtják Kínát, az erőltetett gazdasági növekedés környezeti katasztrófát, a túlfűtött gazdaság összeomlását fogja eredményezni. Ez nem csak a világgazdaságra fog negatív hatást gyakorolni, hanem a humanitárius- és politikai következményei pedig beláthatatlanok lesznek.

A globális felmelegedés egyre többre kerül a világnak. Következményeit már nem csak a károsultak, hanem a biztosító társaságok minden ügyfele megérzi. Az 1950-es években még csak 4 milliárd dollár veszteséget okozott a globális felmelegedés. 2004-ben a természeti katasztrófák közel 40 milliárd dollárba kerültek a biztosítási ágazatnak. Tavaly a világ biztosítási társaságai fele annyit költöttek kárrendezésre, mint az idén. A biztosítással nem rendelkezők vesztesége is nagymértékben emelkedett. Ez főleg a fejlődő államokban okozott gondot, ahol a nagy szegénység miatt a lakosság nagy része nem tudja ingatlanát, használati tárgyait biztosítani. A viszontbiztosítási intézmények meteorológus szakemberei szerint a globális felmelegedés okozta természeti katasztrófák nem csak gyakoribbá, hanem jóval pusztítóbbá váltak. Akár a karibi térségben, akár Japánban vagy Délkelet-Ázsiában rekordot döntött a pusztítás mértéke.

Az elmúlt 10 évben háromszor annyi katasztrófa történt, mint az 1960-as években. A 40 évvel ez előtti szinthez képest a biztosítási társaságok kára hatszorosára, a biztosítással nem rendelkezők vesztesége pedig 14-szeresére növekedett. A világ nagy biztosítóinak előrejelzése szerint a globális felmelegedés okozta kár 10 éven belül el fogja érni a 150 milliárd dollárt. A biztosítási intézmények attól tartanak, hogy nem történik komoly előrelépés a globális felmelegedés lelassításában, akkor a kifizetések oly mértékben megemelkednek, amit csak a biztosítási díjak drasztikus növelésével lehet előteremteni. Emiatt számos vállalkozásnak, magánszemélynek nem lesz lehetősége biztosítást kötni, mivel nem tudja megfizetni a magas tarifákat. Ezáltal fokozatosan elnyomorodik a világ. A kormányok katasztrófaalapja már az év elején kimerül, így nincs miből segíyezni a bajba jutottakat. A károsultaknak semmi esélyük sem lesz arra, hogy újra talpra álljanak.

– A mai napon sem jégeső, sem szélvihar, sem kánikula nem volt. Kedves nézőink, rendkívüli időjárásjelentésünket látták.

Európa-szerte terjed a biodinamikus szemléletű gazdálkodás. A módszer alapjait Rudolf Steiner antropozófus dolgozta ki. Halála után tanítványai tovább fejlesztették módszereit, melyeket a német „Demeter” védjegy révén világszerte egyre több kertész ismer. Tulajdonképpen a szerves biológián túlmutató, kozmikus erőknél alapuló kertművelésről van szó. A gazdák nyolc különleges preparátumot használnak. Kamillavirágból, csalánból, pityangból, cickafarkból, tölgyfakéregből és macskagyökérből készítenek komposztot. Tehénszarvban érlelt tehéntrágyával serkentik a talajéletet, és finomra őrölt kvarcliszttel permeteznek. Egyes preparátumokat földbe ásnak, és alakítását rábízzák a kozmikus erőkre. A biodinamikus természetben fontos szerepe van a rovarcsapdáknak, csávázáskor pedig a zsurlófőzetnek. A zsurlófőzet kiváló permetezőszer. Elkészítése nagyon egyszerű 1 kg friss vagy 15 dg szárított zsurlót áztassunk 10 liter vízbe. Másnap főzzük fél óráig, majd szűrjük le. 1 : 5 arányú hígításban permetezzünk vele. Gombaölő tulajdonsága kiváló, és magas kovásváramlás fokozza a növények ellenálló képességét. Ugyanígy készíthetünk permetlevet csalánból is. Ezt az ázalékot nem kell főzni, és hígítás nélkül használható. Levéltetvek ellen kiváló. Vetési naptárunk a holdhónap továbbfejlesztett változata.

Kiütkeresés

A parapszichológiának és az ufológiának nem csak hívei, hanem becsmélői is vannak. A hitetlenek, vagy ahogy ők nevezik magukat, a „szkeptikusok” évente összejönnek, és hetet-havat összehordva mindent megtesznek ennek a szakterületnek a lejáratásért. Mivel gyűléseik mindig nagy sajtóvisszhangot váltanak ki, róluk szóló tudósításokban sincs hiány:

Vannak optimista szkeptikusok, és vannak pesszimisták. Az előbbiek szerint lehetséges, hogy a közeljövőben növekedni fog a természetfölötti dolgokban kételkedők száma – utóbbiak kételkednek ebben. Szombaton mindkét táborbéli szkeptikusokkal, azaz kételkedőkkel találkozhattunk Székesfehérváron. Itt tartotta ugyanis immár hagyományos évi összejövetelét a Tényeket Tisztelők Társasága, akik találkoztunk Szkeptikusok VI. Országos Konferenciájának keresztelték. A megrögzött kételkedők között ismert és sikeres kutatók vannak. Csak a konferencián elnöklők és előadók közül idéznék néhány nevet: Almár Iván és Ponor Thewrewk Aurél csillagászok, Bencze Gyula és Lukács Béla fizikusok.

Igaz, még e sokat látott embereknek is arcukra fagyott a mosoly, amikor Hráskó Gábor biológus cáfolhatatlannak tűnő bizonyítékokkal támasztotta alá, hogy Darwin evolúcióelmélete csődöt mondott. A teremben pissenés sem hallatszott, egyetlen ember sem mert a másikra nézni. Többünknek az előadás korábban szellemesnek tűnő, ám ekkor már egészen drámaian hangzó címe jutott eszébe: Darwin, avagy a bajok eredete. Ám ekkor Hráskó másik paksamétát vett a kezébe, újra meghajolt, és – előadása második részében – ha lehet, még csillogóbb logikával cáfolta meg előző, támadhatatlannak tűnő állításait, remekül bemutatva a modern mesék, a parajelenségek keletkezési mechanizmusát. A teremben fellélegzés, izzadt homlokok törölgetése, megkönnyebbült vigyorok. Ezek után legfeljebb néhány megbocsátó mosolyt volt képes kicsikarni a közönség soraiban jelen lévő, önmagukat ugyancsak szkeptikusnak nevezők táborából. Az előadás alapját a tudományos megközelítés igazában kételkedők lapja szolgáltatta, amely címdalán teszi fel a kérdést: „Darwin majmot csinált belőlünk?”

– Ugyan, kérem – sóhajtotta erre egy nyakas materialista, az előző percekben okulva –, csak mi hagyjuk, hogy álokoskodásokkal majmot csináljanak belőlünk.

Azokat a bizonyos optimista szkeptikusokat Németh Csaba újságíró képviselte, aki úgy vélte: a természetfölötti, vagyis a tudomány határain kívül eső jelenségekkel foglalkozó folyóiratok, kiadványok, könyvek száma már nem fog szaporodni a közeljövőben. – Az 1948 és 1989 közötti években nemigen volt szabad ilyesmire beszélni, nem vagy csak nagyon nehezen lehetett ilyen információkhoz jutni. Természetes, hogy a rendszerváltás után rendkívüli mértékben megugrott az érdeklődés, de sok újat ezen a téren már nem lehet mondani – jegyezte meg a fiatal újságíró. Németh Csaba megemlítt néhány kifogásolható közlést is, amely a paraszton kívüli lapokban jelent meg. Az egyik bulvárlap például tudományos tényként közölte legutóbbi szombati számában azt a már

napokkal ezelőtt megcáfolt jelentést, amely szerint 2030. szeptember 21-én egy aszteroida csapódik majd a Föld felszínébe. Kérdések: létezik majd ez a bulvárlap harminc év múlva? Számon lehet-e majd egyáltalán valakin kérni ezt a rémhírt?

Kifejezetten pesszimista szkeptikus viszont Bencze Gyula, aki szerint: – Ha valaki hinni akar valamilyen ostobaságban, akkor hinni is fog benne, minden racionális érv, sőt tapasztalat ellenére is! Az ilyen embereket egyszerűen lehetetlen rávenni arra, hogy észrevegyék tévedésüket. A fizikus-professzor fanyar poénnal zárta véleményét: – Ha találkozónék valakivel, aki abban hisz, hogy tud repülni, akkor csak egyféleképpen győzhetném meg az ellenkezőjéről, mégpedig úgy, hogy megkérném, menjen fel egy toronyház tetejére és tegyen néhány kört. Igaz, utána már nem lenne olyan állapotban, hogy beismerhesse tévedését – vonta le végkövetkeztetését Bence. Az egyesek szerint méltán, mások szerint méltatlanul világhírűvé vált Däniken könyvei egyszerűen csak a „szuperszemét” megjelölést érdemelték ki Galántai Zoltán tudománytörténészől, aki rövid úton leplezte le a földön kívüliek földi látogatásait tényként kezelő szerző módszereit. A szakácsból lett áltudományos „szakértő” gondolatmenete szerint ugyanis az, ami lehetséges, az igaz is. Ha valami úgy néz ki – akkor az is. Däniken jellegzetes kérdésfeltevése a szerinte földön kívüliek által használt tárgyakról, hogy: mi egyéb célt szolgálhattak volna? Emellett ötletszerűen és tökéletesen alaptalanul feltételez teljesen vad dolgokat, amelyeket szintén tényként kezel – míg azokat a valódi tényeket, amelyek nem illenek a koncepciójába, egyszerűen figyelmen kívül hagyja.

A továbbiakban Galántai azt bizonygatta: Däniken primitív összeesküvés-elmélete szerint a tudósok mind hazudnak, egyedül csak ő mond igazat. – Tanulságos, hogy Däniken, aki azt állítja magáról, hogy földönkívüliek titkos tudását tárja elénk, sem könyveiben, sem filmjeiben nem említ egyetlen olyan információt sem, amely meghaladná mai tudományos ismereteink szintjét. Például a földönkívüliek benzinmotort és hőlégballont használtak a Földön – hívta fel a figyelmet e keveset emlegetett körülményre Galántai. Hozzátette: csak ront a helyzeten, hogy sztárrá vált a tudomány, és a bulvárlapok tévedésektől sem mentes, részletekkel nem törődő „tudományos szenzációi” azt a hitet kelthetik, hogy minden egyszerűen megmagyarázható. A legszkeptikusabb ember címét azonban alighanem Lukács Béla akadémikus nyerhette volna el, aki megjegyezte: lesz még idő, amikor vissza fogjuk sírni Dänikent! Hozzátette: van ugyanis néhány olyan szerző, aki még az ő állításainál is nagyobb sületlenségeket képes összehordani...

Pekarek János – Népszabadság, 2000. november 13. (8. oldal)

Gratz Eszternek 2003 májusában kezdett fájni a jobb forgója. A tizenhat éves pécsi lányt az orvosok többször megvizsgálták. Előbb reumára gyanakodtak, erre gyógyszerezték, majd hogy ez nem segített, kivették a manduláját. Ám a fájdalom nem múlt el. Eszter októberben már bottal járt, s akkor elküldték mágnesrezonanciás röntgenre. Az kimutatott egy négycentis daganatot Eszter forgóján. A mintavétel után kiderült: a daganat rosszindulatú. Azóta Esztert a pécsi gyerekklínika onkológiai osztályán kezelik. Az elmúlt tizennégy hónapban tizennégyszer kapott kemoterápiás kezelést. A rákos sejtek kiirtására beleadagolt infúzió mellékhatásai meggyötörték Esztert. Hányinger kínoztta, étvágytalan volt, hasa görcsölt, szája, nyelőcsöve kisebesedett, ereje elhagyta, egy pohár vizet sem tudott tölteni magának. Lefogyott 59 kilóról 43-ra, ettől a 174 centi magas lány már-már áttetszővé vált. Szőke haja, szempillája, szemöldöke kihullt. Tartását az is rontotta, amit maga körül látott: a klinikán 20-25 kisbeteget birkózott a halálos kórral. A kétéves, ötéves, tízéves sorstársak gyakran elmélyülten játszottak, kacagtak, rosszalkodtak, ám egyszer csak egyikük-másikuk elvesztette az erejét, kedvét, hangját. Aztán pár nappal később egy ágy üresen maradt.

Eszter a kezelések közötti háromhetes szüneteket általában a családjával töltötte. A rosszulletek otthon is rátörték. Olyankor anyja sírt a tehetetlenségtől. Apja is, pedig őt Eszter addig sosem látta könnyezni. Ha Eszter jobban volt, bejárt iskolájába, a pécsi Nagy Lajos Gimnáziumba. Fejére kendőt kötött, elvesztett szemöldökét festékcsíkkal pótolta, halovány arcát kiszínezte. A társak kíváncsian kérdegették állapotáról, ő válaszolatott, ám úgy érezte, hogy senki sem értheti meg igazán, mert az ő szenvedése, szorongása csakis a sajátja, az mással nem megosztható. De azért az iskolában jó volt. Az elmúlt tizennégy hónapban tizennégyszer kapott kemoterápiás kezelést. Amint eltelt

a kezelések közti erőgyűjtő szünet, folytatódott a kemoterápia, s kezdődtek a gyötrelmek. A terápia alatt nem szerette, ha megkérdezik tőle, hogy érzi magát (na, hogyan érezném? – pocskul!), nem igényelte, hogy törődjenek vele, idegesítette, ha jópofa sztorikkal akarták jobb kedvre deríteni.

– Olyankor gyűlöltem mindent és mindenkit, és azért rimánkodtam, hogy hagyjanak békén.

Emlékei között tallózott, sorra vette ismerőseit, sokat gondolt egy fiúra. Ám Eszter eldöntötte, hogy amíg meg nem gyógyul, addig nem fogadja el senki közeledését.

– Senkitől sem várhatom, hogy a vállára vegye terheimet – magyarázta önmagának elzárkózását. – És én most nem is vagyok szerethető. Ennyire lefogyva, haj és szempilla nélkül, nem vagyok szép. Nő vagyok, hogyne lenne bennem hiúság? Újra szép akarok lenni, akkor majd lehetek szerelmes, addig nem.

Eszter most is szép. Nem vigasztalásképp vagy udvariaskodásból állítom ezt, s azt sem hinném, hogy a szememmel vagy az ízlésemmel volna baj. Eszter szépségét – szabályos arcvonásain túl – a tekintetéből, gesztusaiból, hangjából áradó nyugalom adja. Hogy miből építette fel ezt a nyugalmat, azt csak találgathatjuk. Ő azt mondja, részben abból, hogy egy ideje el tudja választani a fontosat a nem fontostól. S még valami segített Eszternek. A kacatok. A tini lány ugyanis mániákus kacatgyűjtő. Esztert megszólítják a tárgyak. Apró gyerekkorától fogva gyűjti a rokonság padlásokon és szufflikban porosodó holmijait. Az ősök száz éve lebélyegzett, újévi köszöntőlapjait, az egyik ükanya stafírungjából származó vánkoshuzatot, valamelyik szépapa dózniját, az anyai nagymama rokkant pipereasztalát, a nagypapa hadifogságban faragott fényképtartóját, az apja redőnyös fa tolltartóját, az elődök petróleumlámpáit, tekerős darálóit, faszenes vasalóit, babáit, könyveit. Eszter már tizennégy évesen állandó kuncsaftja lett a pécsi vásár ószeres fertályának. Felsorolhatatlan, hogy mit össze nem vásárolt ott. A többnyire pár száz forintért megváltott limlomokat hazacipelte, s otthon megtisztította, megreparálta őket. Néha maga is üzletelt: ha a megvett tárgyakat meguntta, vagy szüksége volt pénzre, lévén, hogy mást akart helyettük venni, visszavitte a kacatjai egy részét a vásárba és tisztes haszonnal eladta.

Eszter számára ez a hobbi kedélyjavító tevékenység. A múlt nyáron az egyik gyötrelmes kezelés után azonnal elment a vásárba, s vett egy barna zsákvászonnal kárpitozott, szalmával tömött rozzant hintalovat, háromezer forintért. A csúnyaságában is bájos jószágot Eszter kitisztította, feldíszítette, lovagolhatóvá erősítette. Ugyancsak a múlt nyáron vett egy 132 éves működőképes Singer varrógépet is (az árát lealkudta 13 ezerről 9-re), a masinát megtisztította a rozsdától, s faburkolatát felfényezte. Eszter azt mondja: hallatlan gyönyörűség, amikor egy tárgynak visszaadja az eredeti arcát. Előfordult, hogy miközben egy koszos játékmaci bundáját samponos vízzel mosta, a maci elmosolyodott, és megsúgta a nevét. Ugyanez történik a szutykosságból kimosakodó játék babákkal is. Az egyik baba annak különösen örült, hogy tar fejére szőke hajtincseket kapott. Gazdája haját kapta meg, Eszter tincsekben kihulló haját.

A napokban Eszter gyűjteményéből kiállítás nyílt a pécsi Tölösi Péter alapítványi házban. Ez az épület a gyerekklinika onkológiai osztályának a rehabilitációs otthona. Eszter lelkierejét megsokszorozta, hogy megmutathatja kincseit. Amúgy Eszter elképzeltetlennek tartja, hogy ne tudná legyőzni a kórt. Pedig még egy roppant brutális kezelés hátravan. Tavasszal Eszter átesik egy olyan erős kemoterápián, amely elpusztítja a csontvelőjét. Azt követően a lánytól levett őssejteket visszültetik a testébe, s majd abból képződik újra csontvelő. Amíg ez a terápia tart, Eszternek le kell mondani kacatjairól, hiszen hetekig egy steril házba lesz bezárva.

Ungár Tamás – Népszabadság, 2005. február 3. (10. oldal)

Sok szenvedést okoz a másik rákgyógyító módszer, a hipertermia is. Ezt az „Ezoterikus körkép” által említett eljárást csupán néhány éve alkalmazzák. A „fuldokló a szalmaszáliba is kapaszkodik” elve alapján sokan csodákat várnak ettől a kezelési módtól. Az eddigi tapasztalatok azonban rácsúfolnak a hipertermia mindenhatóságába vetett hitre. 2000 őszéig ennek a módszernek az alkalmazásába ketten belehaltak, a betegek negyedén nem tudtak segíteni, harmaduknál pedig a daganat továbbfejlődött. A 800 betegből csupán 200-an gyógyultak meg. Azért sem célszerű a hipertermiát erőltetni, mert könnyen előfordulhat, hogy „megég” a beteg. A 41,5 °C-ra felhevített test égési sérü-

lést szenvedhet. Egyszer emiatt le kellett egy beteg ujját amputálni, és eddig 4-5 súlyos égési sérülés történt.

Vérrákom van. Nyolcvanéves elmúltam, orvos vagyok. A halállal sokszor szembeszálltam, mostanában magamért küzdöttem. Kiváló orvosok kezeltek, szeretettel, tisztességgel. Életemet az elmúlt években élhetővé, elviselhetővé tették, boldog is voltam. Mostanra lejárt az időm, utam végére értem, elhatalmasodott rajtam a gyógyíthatatlan betegség. Elgyengültem, nálam is felléptek az ilyenkor szokványos súlyos szövődmények: összeestem, elvesztettem az eszméletemet, részlegesen megbénultam, piszkomat magam alá ereszttem. Tudtam, hogy mi vár rám, de nem gondoltam, hogy a véget így megélni ennyire borzalmas lesz. Most itt lebegek félholtan az ismert itteni és az ismeretlen túlvilág között. Egy intenzív osztály ágyán fekszem. Mennék, de nem engednek. Szeretettel, gondosan kezelnek, simogatnak, beszélnek hozzám. Látom magam csonttá, bőrré aszalódva, csövek lógnak ki belőlem, hosszan haldokló eszméletlen ronccsá lettem. Életben tartásomra naponta száz ezreket költenek, végtelenül sok szeretetet és munkát pazarolnak rám. Miért? Meggyógyulni, már sohasem tudok. Minek költenek rám, öreg élőhalottra ennyit, amikor a gyerekek gyógyítására nem jut annyi pénz, amennyi kellene. Családom rémulten áll körülöttem, hallom, ahogy kéri „hagyják elmenni”.

Számítottam erre a végre, és el akartam kerülni ezt a szörnyű és hosszú haldoklást. Úgy végrendelkeztem, hogy ha életem elfogy és legyőz a betegség, engedjenek békében és a lehető leggyorsabban meghalni. Kívánságomat „élő végrendeletként” saját kezűleg leírtam, feleségemnek, gyerekeimnek elmondtam, egyetértésüket, jóváhagyásukat megkaptam. Leírt végakaratomat személyi igazolványomba betettem. Amikor három hete, éjszaka az előszobában összeestem, örültem, hogy végre itt a vég. Feleségem ott a padlón nem tudott velem mit csinálni, ezért mentőt hívott, akik eszméletlen állapotban bevitték az engem eddig is kezelő kiváló kórházba. A feleségem itt bemutatva a végakaratomat tartalmazó „élő végrendeletemet” és családom más tagjaival együtt kérte, hogy engem, az élete végére jutottat, hagyjanak békében végigmenni a nekem rendeltetett úton. Orvosaim azonban a kívánságomat, kívánságunkat elutasították, mert a végakaratomat tartalmazó sajátkezű írásomat nem hitelesítette közjegyző, miként azt az 1997. évi egészségügyi törvényt megfogalmazó jogászok előírták. Ellenemre, ellenünkre, a legjobb tudásuk szerint elkezdtek kivizsgálni és kezelni. Amikor állapotom még tovább romlott, intenzív osztályra helyeztek. Most akaratom ellenére itt lebegek élőhalottként, a tudatosság és az öntudatlanság határán, önmagam roncsaként, immár húsz napja, tehetetlenül, megalázva. Minek? Miért? Emberek, jogalkotók, miért nem mehetek el békében? Miért nem engednek meghalni?

Dr. Vadász Gábor – Népszabadság, 2006. november 29. (12. oldal)

Természetgyógyászat

Roszsabb eredményeket érnek el az olvasás, a matematika és a problémamegoldás tesztekben azok a gyerekek, akik a szülők füstölése miatt passzív dohányosok lettek. Ez a végkövetkeztetése annak a tanulmánynak, amely az *Environmental Health Perspectives*¹³⁵ című szakfolyóirat 2005. januári számában jelent meg, megerősítve az e tárgyban született korábbi kutatások eredményeit. A vizsgálat 4400 fiatalra terjedt ki, és módszertani szempontból újdonságot jelentett, mert ezúttal nem a dohányzó szülők által megadott adatokra támaszkodtak, hanem vérvizsgálattal igazolták a dohányzás egészségkárosító következményeit. A nikotin hatására ugyanis kotinin keletkezik, amely a vérben kimutatható, és mértéke arányos a beszívott füst mennyiségével. Emellett a füst révén a passzív dohányosok szervezetébe 200-féle mérgező anyag kerül be, közülük 69 rákkeltő – állítja az amerikai tüdőgyógyászok szövetsége.

Azok a gyerekek, akiknek csak minimális dohányfüst jutott a szervezetükbe, 7%-kal jobban szerepeltek a matematikai és olvasási felmérésekben, mint azok a társaik, akik sokkal több füstöt szív-

¹³⁵ invaiörnmentl helsz pöszpektivz

tak be. Hasonló különbség mutatkozott a teljesítményekben, amikor a problémamegoldást vizsgálták. A kutatók igyekeztek kizárni az eredményeket befolyásoló egyéb tényezőket, mint amilyen a nemzetiségi hovatartozás, a bőrszín, a szülők jövedelmi helyzete és végzettsége. Az Egyesült Államokban 33 millió gyermeket veszélyeztet a környezeti ártalomként jelentkező passzív dohányzás. A mostani eredmények ösztönzést adhatnak azoknak a szervezeteknek, amelyek a dohányzás nyilvános helyeken való betiltását, valamint a hatékonyabb leszoktató programok elterjesztését és támogatását tűzték ki célul. A dohányfüst az ólomhoz hasonló károkat okoz a gyermekek agyában. Ha pedig a várandós anya dohányzik, akkor nagyobb az esélye annak, hogy koraszülöttnek ad életet, akit esetleg több más egészségügyi probléma is sújt majd.

Japán tudósok újabb adalékokkal szolgáltak a pi-víz előállítására szolgáló Life Energy készülék használatával kapcsolatban. A mágneses víz fogyasztásának köszönhetően erősödik az immunrendszer, fokozódik a szervezet öngyógyító mechanizmusának intenzitása. Ezenkívül javul a szövetek oxigénellátása, megnő az izmok ereje, jobban tudunk koncentrálni és tanulni. A módszer kifejlesztői kí-víznek nevezték el az energetizált vizet. (Kí a japán nyelvben az univerzális életenergiát jelöli, ami megfelel a kínai csi fogalmának.) Az általános nyelvhasználatban – így hazánkban is – azonban a pi-víz elnevezés terjedt el. A speciális eljárás során a közönséges vizet energetizálják. A folyamat során a rendezetlen szerkezetben kis, meghatározott mintázatba rendeződött vízmolekula-szigetek keletkeznek. A vízkutatók szerint ez fontos ismérve az energiával dúsított vizeknek, amely egyébként a természetben is előfordul, főleg a tiszta forrásvizekben. A vízmolekulák e különleges térbeli elrendeződésének következtében megnő a víz felülete, így több oxigént képes felvenni és megkötni. A Nagojai Egyetem vízkutatóinak mérései szerint a víz oxigéntartalma 6%-ról 9%-ra nő. Mivel az oxigént apró vízmolekulák kötik meg, könnyebben bejut a sejtekbe.

Ennél is különlegesebb jelenséget idéz elő a víz megnövelt energetikai töltése. Japán kutatók közvetett módon bizonyították, hogy a kezelés hatására a vízzel valami furcsa dolog történik. Normális esetben ugyanis az ún. spektrálanalitikai vizsgálat során minden elem jellegzetes, csak az adott elemre jellemző, állandó spektrumot mutat. E tulajdonság az egyes anyagok kimutatását, azonosítását teszi lehetővé. Az energetizáló eljárás hatására azonban a vízben oldott konyhasó spektruma megváltozik. Sugárzása számottevően alacsonyabb energiaszintűvé válik, noha az anyag kémiai összetétele nem változik. Fizikai elméleteink szerint az ilyen jellegű spektrumváltozások teljesen lehetetlenek. Ennek ellenére teljes napfogyatkozás idején több kutató is megfigyelt hasonló jelenségeket. A japán vízkutatók szerint a hiányzó energia a készülék hatására átalakul kí-vé, azaz életenergiává, más néven auraenergiává. A Kirlián-fotográfias felvételek tanúsága szerint az aktiválást követően jelentősen megnő a víz energiakisugárzása. Amennyiben ez a különleges víz bármely élőlény szervezetébe jut, annak energiaszintjét megnöveli, melynek hatására fokozódik a szellemi és fizikai teljesítményük.

Ezzel az „ezoterikus” magyarázattal a japán kutatók átlépték a „hivatalos” tudomány szabta határokat, ugyanakkor számtalan kísérlettel tudták igazolni, hogy a készülékkel kezelt folyadékok valóban különleges tulajdonságokkal bírnak. Egy ilyen különleges tulajdonság pl. hogy a p-víz még forrás közben is megkíméli a benne főzött zöldségek vitamintartalmát. Ha 100 ml vízben 2 mg C-vitamint oldunk fel, és azt 5 percig forraljuk, akkor a procedura végén egyetlen mg vitamint sem találunk a vízben. Ha ugyanezt a kísérletet azonos mennyiségű C-vitaminnal, de pi-vízben végezzük el, az 5 perces forralás után az oldatban 0,55 mg C-vitamint találhatunk, vagyis az eredeti mennyiség egynegyedét. Aki tehát pi-vízben főzi vagy párolja a zöldségeket és a gyümölcsöket, egészségesebben táplálkozik. Japánban végzett orvosi kutatások szerint az energetizált víznek gyógyító hatása is van. E kísérletek során azonban nem a készülékkel kezelték a vizet, hanem olyan sűrítményt adtak hozzá, amelyet utazáskor szoktak használni. A Suzuki International Medicien Clinic cukorbetegségben szenvedő betegei naponta 3×10 cseppet kaptak a koncentrált pi-vízből. Legtöbbjük inzulinadagját egy éven belül jelentősen csökkenteni lehetett. A kísérletben részt vevő páciensek némelyike 70 éves elmúlt, és több mint 10 esztendeje inzulinfüggő volt. A 6-8 hónapig pi-vízzel kezelt betegek közül néhányan nem igényeltek inzulininjekciót.

A pi-víz azonban nem csak a betegségekben szenvedőknek segíthet. Hatására jelentősen nő az izomerő, jobban tudunk koncentrálni. Ezt a koreai Hyong Hee University munkatársai igazolták rögbijátékosokon végzett kísérletekkel: a sportolókat egy hónapig koncentrátummal energetizált vízzel itatták. A 30 nap letelte után a sportolók izomereje mintegy 5%-kal nőtt. Hasonlóan jó hatású az energetizált víz a szellemi teljesítményre. Dr. Akihiro Jamashita, a Nagojai Egyetem biológus kutatója 1985-ben fedezte fel, hogy a sejt plazmában található vas speciális formája (Fe_2Fe_3) rendkívül fontos szerepet játszik a növények növekedésében és abban, hogy a gének a sejt plazmában kifejthessék hatásukat. Dr. Akihiro szerint a sejt mag és a sejt között közvetítő ún. messenger RNS vas-molekulák segítségével működik. Ez a növények esetében azt jelenti, hogy teljesen azonos rügyből a növény – megfelelő genetikai utasításra – levelet vagy virágot képes növeszteni.

E felfedezés előtt a Nagojai Egyetem kutatói 1964 óta a sejt plazma víztartalmának szerepét vizsgálták. Arra a következtetésre jutottak, hogy a sejtben található víz dönti el, hogy az adott szervezet egészséges-e, van-e elegendő bioenergiája. Mindeme szabályozó mechanizmusokban nyilvánvalóan komoly szerepet játszik a fentiekben említett vas-molekula. Jamashita a felfedezésen elgondolkodva szerkesztett egy berendezést, amelybe olyan kerámiát helyezett, amely tartalmazza a sejtekben fellelt vas-molekulákat. A kerámia a japán hegyekből származik. A készülékbe vezetett víz előbb több tisztítószűrőn, majd a speciális kerámiarétegeken áramlik keresztül, miközben energiával töltődik fel. A készülék elvét felhasználva többféle vízenergetizáló készüléket készítettek, majd megalapították a Pi-Water Inc. céget. 1985 óta a világ számos országában forgalmazzák a Japánban szabadalmazott készüléket és a segítségével gyártott vizet. A pi-víz kezelés során sikerült kiküszöbölni minden víztisztítási eljárás közös hibáját: a kiszűrt káros anyagok által vízben hátrahagyott ártalmas információkat.

Szabó, Természetgyógyász Magazin, 2004. október (46-47. oldal)

(A Life Energy készülék részletes működési mechanizmusát lásd a Reformételek ínycsemegek című könyv IV. fejezetében.)

A víz mágneses mezővel történő kezelésének (MK) különböző felhasználási területeken folytatott vizsgálatai kb. 50 évvel ezelőtt kezdődtek, és a szerzett tapasztalatok hasznosításának igazi ideje mostanában jött el. Kezelés után a víz olyan új tulajdonságokat vesz fel, melyek eddigi ismereteink szerint forradalmi és igen kedvező változásokat hoznak létre az élő szervezetekben! Pár évvel ezelőtt még csak hittük, hogy az MK hatást gyakorol a vízre. Ma már ezen túl vagyunk, hiszen a változások egész sora mutatható ki műszeresen. A közlemények megállapítják, hogy a mágneses kezelés hatásosságának egyik alapfeltétele, hogy a víznek legalább 100 ppm oldott ásványi sók kell tartalmaznia. Ennek a feltételnek azonban bármelyik hálózati csapvíz megfelel.

A kísérletek során dr. Lin vizsgálatai azt mutatták, hogy a kezelt vízzel öntözött dinnyeföldön 11,74%-ról 14,14%-ra nőtt a gyümölcs cukortartalma, és a dinnyék mérete is nagyobb lett. A legfeljebb változást azonban mégis a növények alkatán tapasztalták. A kezelt vizes példányok lombja sötétebb színűnek, egészségesebbnek, fényesebbnek látszott és kevésbé mutatkoztak az öregedés jelei. Az exportképes terméshányad a korábbi 34,1%-ról 56,7%-ra nőtt. A kezelés megnöveli a víz oldóképességét, és az öntözőberendezések csöveiben megszünteti a vízkőlerakódást, valamint az algaképződést. A floridai Immokalee-ben dr. Everett a Sunny szabadföldi paradicsomfajtán végzett kísérleteket. A fóliával takart, kiemelt ágyásokba ültetett töveket mágnesesen kezelt vízzel, csepegtetve öntözte. A 12,5%-os termésnövekedésnél is meglepőbb volt az a felismerés, hogy a kezelt vizes növények levelében kevesebb a kén, a mangán, a réz és a cink, termésében pedig alacsonyabb a foszfor, a magnézium, a kalcium, a kálium, a réz, a mangán és a cink koncentrációja; de mindegyik tápelemből megfelelő mennyiség állt rendelkezésre. Egy gránátalma ültetvényen – melyet ugyan csak mágnesesen kezelt vízzel öntöztek – az korábbiakhoz képest feleannyi műtrágyát használtak, mégis rekordtermést értek el. Ráadásul a szüretet két héttel korábban kezdhették, mint az előző években.

A víz mágneses kezelése és annak fogyasztása az emberi és az állati szervezetben is rendkívül pozitív hatást vált ki. Ezt bizonyítja a „Hetek Nemzetközi Műhelyének” közleményében található

jelentés, melyet 1985-ben hoztak nyilvánosságra Pekingben, a ritkaföldfém-kobalt permanens mágnesekkel és azok alkalmazásaival foglalkozó nemzetközi szimpóziumon. A sanghaji Tong Ren kórházban 7 orvostól alakult egy csoport, amely több mint 400 emberen végzett vesekő- és nyálkőgyógyító kezelést. A betegek semmiféle gyógyszeres kezelést nem kaptak, csupán mágnesesen kezelt vizet kellett inniuk minden nap. A jelentés szerint a gyógyítás hatékonysága a vesekő kezelésénél több mint 70%, a nyálkő kezelésénél pedig több mint 93% volt.

Szilágyi Szilárd okl. gépészmérnök – Természetgyógyász Magazin, 2004. október (45. oldal)

Rendeletben tiltotta be a szolárium használatát 14 éven aluli gyermekek számára Kalifornia állam kormányzója. A tiltás indoka, hogy szakértői vélemények szerint a szoláriumozás terjedő divatja is hozzájárul a bőrrákos esetek gyakoribbá válásához, és a gyerekek köztudottan érzékenyebbek a Napból és a szoláriumokból érkező ultraviola (UV) sugárzásra. Az Arnold Schwarzenegger által most aláírt rendeletet Kalifornia törvényhozói májusban fogadták el. A rendelkezés megsértői 2500 dollárig terjedő büntetésre számíthatnak. A tiltás nemcsak a legfiatalabbakat érinti: a 14-18 év közötti fiatalok kizárólag írásos szülői hozzájárulással látogathatják a szoláriumokat.

A kaliforniai tilalom az első, de minden bizonnyal nem az utolsó a hasonló korlátozások sorában. Egyre több olyan tudományos eredmény kerül nyilvánosságra, amely felülbírálja a korábbi, a szoláriumozás ártalmatlanságát sugalló feltételezéseket. A bőrt károsító UV-sugárzás három komponensből – az UV-A, UV-B és az UV-C sugárzásból – tevődik össze. Az UV-B és UV-C sugárzás káros, rákkeltő hatásai a kutatók számára egyértelműek, az UV-A-ra vonatkozó vélemények megoszlanak. A legtöbb szolárium egyedül az UV-A tartományban sugároz. Egyre valószínűbb, hogy ez a fény sem veszélytelen: áthalad a bőr felső rétegein, és a mélyebb rétegekben elváltozásokat okoz, gyorsítja a bőr öregedését (a ráncosodást, illetve a víztartalom elvesztését), és szintén növeli a bőrrák kockázatát. A szoláriumból érkező sugárzásnak egyedi (káros) jellemzői is vannak, amelyek szintén összefügghetnek a rák kialakulásával. A baltimore-i John Hopkins Egyetemen végzett vizsgálatok például bebizonyították, hogy 2 héten belül 10 szoláriumozás után az immunrendszer működése jelentősen visszaesik, és a szervezet nem ismeri fel többé a káros antigéneket. Ha daganatképződés indul be, akkor a szervezet nem védekezik a kóros folyamat ellen.

A gyerekek veszélyeztetettsége azért nagyobb a többi korosztályénál, mert az ultraviola sugárzás bőrkárosító hatásai az egész élet során összegeződnek – aki korán kezdi, lényegesen nagyobb sugáradaghoz jut. Andrew Tannahill, a skóciai egészségügyi intézet igazgatója szerint a heti szoláriumhasználat a normális ultraviola sugárzás hatszorosának teszi ki az emberi testet, így aligha valószínű, hogy egészséges lenne. Eddig a jogalkotók mégsem léptek fel a jelenség ellen, ami annak tudható be, hogy a szoláriumgyártók és -üzemeltetők az egészségipar egyik legerősebb lobbicsoportját alkotják, és az ágazat jelentős munkaadónak is számít. Így a korlátozások esetleg elbocsátásokhoz vezethetnek ebben a gazdasági ágazatban. Magyarországon – az általunk megkérdezett bőrgyógyászok szerint – nincsenek hivatalos ajánlások a fiatalok szoláriumozásáról. Ennek ellenére egyre több szakértő tanácsolja el a gyermekeket a szolárium használatától, részben a tudományos eredmények miatt, részben elővigyázatosságból.

Munkatársunktól – Népszabadság, 2004. szeptember 29. (23. oldal)

25 éves praxisom alatt mindig fontosnak tartottam a holisztikus szemléletet, igyekszem minél több szempontot figyelembe venni betegeim gyógyítása során. Egy természetgyógyász barátom tanácsára kezdtem el a gyakorlatban alkalmazni és javasolni pácienseim számára is a vércsoportok szerinti életmódot és táplálkozást. Azóta mindenki vércsoportját feljegyzem, s e téren is megfigyeléseket végzek, így gyakran már belépéskor nagy valószínűséggel meg tudom állapítani, kinek milyen a vércsoportja. Igen nagy eltérést tapasztaltam a különböző vércsoportúak viselkedésében, vérmérsékletében és mozgásigényében. A „0” vércsoportúak normális esetben igen mozgékonyak. Ha dühösek, akár „a tányért is földhöz csapják” persze jobban teszik, ha inkább futnak egy kört, mert náluk a feszültség az izmokban koncentrálódik, tehát csak testmozgással tudják levezetni.

Számukra nagyon fontos a húsevés, nem is mondanának le róla semmiképp. Mindez érthető, hiszen az ő vérük az egyetlen, amely egyáltalán nem tartalmaz fehérjét.

Az „A” vércsoportúak feszültsége jól oldható meditációval, nekik igazán érdemes ezt megtanulni! Egyébként leginkább ők alkalmasak a vegetáriánus táplálkozásra, mivel az ő vérüknek a legmagasabb a fehérjetartalma. Érdekes megfigyelni egy „A” és „0” házaspárt. Az „A” vércsoportú sokszor nem érti, hogy „0”-ás párja miért nem fér soha a bőrébe, miért akar folyton menni, utazni, miközben ő olyan jól megvan az otthon megszokott nyugalmában. Az is érthetetlen, miért követel a másik minden étkezésre húst, ami nélkül „állítólag” semmit nem ér az ebéd. Sok-sok vita elkerülhető, ha tisztában vannak azzal, hogy egyikük sem összeférhetetlen, csak a vércsoportjuk eltérő, s így tudatosan alakíthatják ki a szükséges kompromisszumot.

A vércsoportok és a betegségek kialakulásánál is lehet némi összefüggést találni, bár ez igen összetett kérdés. Az „A” vércsoportú egyén hajlamos a rágódásra, az önmészítésre, ezzel akár degeneratív betegséget (pl. rákot) is „kialakíthat” magának. Ugyanakkor a „0”-ás annyira feszült tud lenni, hogy ezzel magas vérnyomást és gyomorpanaszokat is előidézhet magának. Manapság központi kérdés a túlsúly, a fogyókúra. Sokaknak csalódást okozhat, hogy ugyanattól a csodás recepttől egyeseknek sikerül lefogytania, másoknak viszont egyáltalán nem. Tapasztalatom szerint ez is nagyban függ a vércsoporttól. Míg az „A” vércsoportúaknál a növényi olajok, a szójás ételek, a zöldségek és az ananász kecsegtetnek eredménnyel, addig a „B” vércsoportúaknál a fogyást a tojás, az alacsony zsírtartalmú tejtermékek és a zöldségek segítik elő. Az „AB”-s csoportnál a sikert a tofu, a tengeri halak, az alacsony zsírtartalmú tejtermékek, a zöld levelű zöldségek és az ananász ígéri. Végül a „0”-ások számára az elengedhetetlen vörös húsaik mellett, a tengeri halak és hínárok, a kelkáposzta, a spenót, és a brokkoli, valamint a jódozott só fogyasztása hozhatja meg a kívánt eredményt.

Minden páciensem kap egy táblázatot, amely a számára jótékony, semleges és a kerülendő ételeket, italokat tartalmazza. Azt tapasztaltam ugyanis, hogy ha valaki a számára megfelelő táplálékot kapja, kevésbé fáradékony, jobban tud koncentrálni, s ezekből az ételekből kevesebbtől is jóllakik. A jelenséget azzal magyaráztam, hogy a vércsoport egyfajta program, az étel pedig egyfajta energiát szolgáltat a szervezetnek, s amennyiben a programnak megfelelő energiát visszük be, az jól hasznosul. Ha viszont azzal ellentéteset, akkor az nem biztosít megfelelő energiát, sőt a szervezet erőtartalékát veszi igénybe ahhoz, hogy valahová félretegye, elraktározza a nem kívánatos anyagot (pl. a zsírszövetekbe, az érfalakra, az ízületekbe), s már kezdődhetnek is a különtörő civilizációs betegségek (elhízás, érelmeszesedés, reuma, magas vérnyomás, stb) kialakulása.

Betegeim nagy része gyermek. A gyakori felső légúti hurutoknál például a homeopátiás szerek mellett a „0”-ás vércsoportúak esetében a tej és a tejtermékek, „A” vércsoportnál a tehéntej elhagyását is javasolni szoktam, bár sokszor nehéz meggyőzni a szülőket arról, hogy nem a tej vagy a kakaó a legfontosabb táplálék. A csecsemők legfontosabb tápláléka viszont – vércsoportjuktól függetlenül – az anyatej, ilyenkor az anyuka kapja saját vércsoportjának megfelelően a táplálkozási útmutatót. Megfigyeltem, hogy az emberek egy része ösztönösen épp azt fogyasztja szívesen, ami a vércsoportjának megfelelő. Ez a gyerekeknél még gyakoribb, de sokat segít, ha tudják, mit miért nem szeretnek, s azt is, hogy ízlésüket, egészségüket nem a reklámok formálják a helyes irányba.

Dr. Gelléri Julianna, Paramedica – 2005. február-március (9. oldal)

Hosszú távon lúgosítással is el lehet távolítani a lerakódásokat a szervezetből, de egy forradalmian új módszerrel 3 nap alatt megszabadíthatjuk szervezetünket a mérgektől. A radikális béltisztító eljárás fő támogatója, Dr. Harvey Kellogg szerint: „100 000, saját magam által vizsgált bél közül csak 6% volt normálisnak mondható.” A helytelen táplálkozás, a mozgásszegény életmód, a környezeti mérgek, a túlzott gyógyszerfogyasztás krónikus betegségek kialakulásához vezet. Helytelen életvitelünk: túlzott fehérje- és szénhidrátbevitel, rosthányos táplálkozás¹³⁶, antibiotikumok-, szte-

¹³⁶ Az emészthetetlen rostok vizet szívnak magukba, megpuhulnak és segítik a béltartalom előrejutását. Az agyonfínított gyári készítmények és a hús azonban nem tartalmaznak rostokat, ezért leáll a bélmozgás, kialakul a krónikus székrekedés.

roidok szedése, stresszes életmód következtében számos emésztési problémával kell megküzdenünk. Az emésztési problémák anyagcserezavarhoz, a szervezet elsavasodásához vezetnek. Kutatók bizonyítják, hogy szervezetünk mára már nem képes megküzdeni azokkal a mérgező vegyi anyagokkal, amit nap mint nap belélegzünk, a mesterséges élelmiszerekkel elfogyasztunk. A felgyülemlett mérgeanyagok rossz emésztéshez vezetnek, és lerakódásokat hoznak létre a szervezetben, például a vastagbélben, majd ezek a lerakódások a bennünk élősködő paraziták melegágyává válnak. Az immunrendszer 70%-a a vastagbélben található. A vastagbél hámrétege a mérgező anyagok elleni védelem stratégiai pontja. Karbantartása egészségünk megőrzésében kulcsfontosságú.

Miért alakul ki lerakódás a vastagbélben? A vastagbélben ideális körülmények között különféle baktériumból álló bélflóra található, amelyek között szervezetünk számára hasznos és haszontalan társbélők is fellelhetők. A bélflóra akkor kiegyensúlyozott, ha 85%-ban szervezetünk számára hasznos baktériumokat tartalmaz. A fent említett helytelen életmód következtében a bélflóra egyensúlya felborul, egyes, haszontalan baktériumok elszaporodnak, ezáltal kiszorítják a „jó” baktériumokat. A felborult egyensúly következtében olyan gombák telepednek meg, amelyek az egészséges bélrendszerben nincsenek jelen. A betolakodók jelenléte következtében emésztési problémák lépnek fel, a tápanyagok felszívódása akadályozottá válik, s lassul a salakanyagok kiválasztása, távozása a bélcsatornán keresztül. Normális esetben 7-16 órán keresztül vándorol a béltartalom a vastagbélben. Ennek nagy részét növényi eredetű emésztetlen cellulózrostnak kellene kitennie. A rosthányos táplálkozás következtében azonban ez az időtartam hosszabbá válik, és emiatt a bélsárban található fehérjék rothadásnak indulnak, a rostok, a szénhidrátok erjedni kezdenek. A belőlük felszabaduló bomlástermékek (indol, szkatol, krezol, fenol, polialkoholok és egyéb aromás aminok) nem csak a bél nyálkahártyáját károsítják. Felszívódva a májat, de a többi szervet, szövetet, illetve a sejtek anyagcsere-folyamatait és az immunrendszert is rongálják.

Ezzel tovább csökken az immunrendszer aktivitása, zavart szenved a folsav, a biotin, a K- és B-vitamin-háztartás, illetve felerősödnek az erjedési és rothadási folyamatok, vagyis tovább fokozódik a mérgező hatású anyagok termelődése és felszívódása. Az így létrejött önmérgezés következményei lehetnek az állandóan visszatérő fertőzések, gyulladások, különféle bőrbetegségek, magas vérnyomás, migrén, allergiák, májbetegségek, krónikus fáradtság, a koncentrálóképeség csökkenése, depresszió és szorongásos állapotok. Egy átlagember szervezetében felhalmozódott káros anyagokkal teli bélsárlerakódás mennyisége 3-18 kg (!) is lehet. Honnan tudjuk, hogy itt az ideje megszabadulni a bélsárlerakódástól, a testünkben felgyülemlett mérgeanyagoktól, parazitáktól és egyéb salakanyagoktól? Az általuk kiváltott tünetektől. Itt az ideje a méregtelenítésnek, ha a következő tünetek közül egyet vagy többet észlelünk:

11. Krónikus fáradtság
12. Állandó vagy gyakori fejfájás
13. Ingerlékenység
14. Ételallergia
15. Bőrproblémák
16. Súlyfelesleg
17. Pókhas
18. Emésztési problémák
19. Puffadás, szélgörcs, székrekedés
20. Rossz lehelet, lepedékes nyelv
21. Aranyér
22. Állandó éhségérzet
23. Élősködők a székletben
24. Candidiazis

Kiknek javasolható?

Akinek az étkezésére több éve jellemző a következő ételek fogyasztása: Állati eredetű fehérjék (beleértve a tejtermékeket), kávé, tea, cukor, finomított fehér liszt, szervesetlen só (finomított só), többnyire főtt, sült élelmiszerek fogyasztása, hidrogenizált zsírok, mikrohullámmal készített ételek. To-

vábbá aki rendszeresen fogyaszt gyógyszereket, alkoholt, ki van téve mérgező vegyi anyagok, nehézfémek egészségkárosító hatásának.

Nem javasoljuk az alábbi esetekben:

Várandós és szoptatós kismamáknak, veseelégtelenség, májműködési zavar, cukorbetegség, vékony-, illetve vastagbélgyulladás esetén és 16 éves kor alatt.

Milyen módjai vannak a vastagbél méregtelenítésének?

A vastagbél tisztítására két gyakori módszert ismernek a legtöbben. Az egyik a kolon hidroterápia, amikor a teljes vastagbelet nagy mennyiségű, megfelelő hőmérsékletű vízzel öblítik ki. A hidroterápia során azonban kimosódnak olyan baktériumok is a bélből, amelyek hasznosak és szükségesek. Ezen baktériumok visszapótlására egy külön eljárásra van szükség, ami jelentősen bonyolítja és drágítja ezt a módszert. A másik lehetőség különféle rostkészítményekkel 3-4 hét alatt kitisztítani a vastagbelet. Ennek a módszernek az a hátránya, hogy a 3-4 hét alatt sokan vissza-visszatérnek régi étkezési szokásukhoz, káros szenvedélyeikhez, ezáltal visszatáplálják a mérgeket szervezetükbe.

Mi a megoldás? A So Easy. Teljes megtisztulás három nap alatt.

A So Easy programot egy orvoscsoport fejlesztette ki Malajziában. A világ számos országában a Távol-Kelettől az Egyesült Államokig már több mint 10 éve sikerrel működik. A termék kiváló minőségű alapanyagokból készül. A gyártási folyamat gondosan ellenőrzött. A termék több nemzetközi díjat is kapott, amelyek garantálják megbízhatóságát, a mögötte álló fejlesztőcsapat szakmai hozzáértését, s az előállítás magas színvonalát. Több szakmai fórum is a legjobb méregtelenítő eljárásnak tekinti. A So Easy termékcsalád egyedülállónak bizonyul a világpiacon. 2008-ig már 30 ezer ember alkalmazta világszerte, nagy megelégedettséggel.

Mitől egyedülálló a So Easy?

Gyors és hatékony. A So Easy a hasonló elven működő termékek közül az egyetlen, mely mindössze 3 nap leforgása alatt képes megtisztítani a vastagbelet a lerakódott bélsármadványoktól, parazitáktól és egyéb egészségkárosító anyagoktól. Az összes többi termék esetében ehhez legalább egy hónapos kúrára van szükség. A háromnapos program egyedisége abban áll, hogy itt csakis a dobozban található élelmiszerek, ital és pép fogyasztása engedélyezett, ezzel 100%-osan kiküszöbölhető az egyéb élelmiszerek bevitele, és így a szervezet visszaszennyeződésének elkerülése is biztosított. A kizárólag gyógynövénytartalmú készítmény három lépcsőben hat. Méregtelenít – Táplál – Erősíti az immunstátuszt. Természetes hatóanyagai (olajpálmarost, Omega-3 zsírsav, búzafű, enzimek) gondoskodnak a bél tisztításáról, táplálásáról, gyógyításáról. A háromnapos program alatt semmi más vitamin vagy táplálékkiegészítő szedése nem szükséges, mivel a termék mindent tartalmaz, ami a szervezet számára elengedhetetlen. A kúra alatt a dohányzás és alkoholfogyasztás szigorúan tilos.

Hogyan kezdjük a méregtelenítést?

Az első és egyik legfontosabb lépés a méregtelenítésre való lélektani felkészülés, amikor megérett bennünk az elhatározás, hogy rendbe tegyük egészségünket, zöld utat engedve a So Easy méregtelenítő programnak. A program során nem csak a mérgektől szabadul meg a szervezet, hanem a felesleges salakanyagok is távoznak, ezáltal egészségesebbnek, fiatalabbnak, energikusabbnak érezzük magunkat. Nagyon fontos, hogy a megfelelő eredmény eléréséhez be kell tartani az előírásokat.

Testünk felkészítése a méregtelenítésre.

A program megkezdése előtt fontos, hogy csökkentjük az ételfogyasztást. Erre azért van szükség, hogy a szervezet folyamatosan hozzászokjon a megváltozott anyagcseréhez. A szervezetnek időt kell adni, hogy alkalmazkodni tudjon a változásokhoz, s elfogadja a kevesebb ételbevittet. Ha megtartjuk az egyszerű utasításokat, a változás nem terheli meg a szervezetet. Ez különösen ajánlott a magas vérnyomással, érlemeszedéssel küzdők számára. Ugyancsak fontos a savasító ételek kerülése, mert a program előtti napokban fogyasztott savasító ételek hatására a program második-harmadik napján kellemetlen tünetek léphetnek fel, ha a vér túl savassá válik. Azok számára, akik főleg könnyű ételeket szoktak fogyasztani, háromnapos, a nehéz, megterhelő ételeket fogyasztóknak és a túlsúlyos embereknek hétnapos előkészülésre van szükségük. A hosszabb előkészítési folyamat azért is ajánlott, mert ennyi idő alatt előjöhetnek olyan problémák, amelyekre oda kell fi-

gyelni a méregtelenítés során, pl. lappangó betegségek. Az előkészítési folyamat csökkenti a negatív reakciók kockázatát, ezáltal hatékonyabbá lehet tenni a méregtelenítést.

A program sikeréhez két dolgot feltétlenül be kell tartani a felkészülés időszakában

1. szabály:

Teljesen abba kell hagyni a dohányzást, alkoholfogyasztás, kávé, tea, csili, tápanyagszegény, fagyasztott ételek fogyasztását.

2. szabály:

Kevesebb húst fogyasszunk, étkezéseink nagy részét könnyű ételek tegyék ki. Csökkentsük a zsír, só, cukor, ízesítők bevitelét.

Előméregtelenítés:

1. nap: kevés hús vagy csak zöldség fogyasztása.
2. nap: csak zöldség, gyümölcs és zabkása.
3. nap: csak zöldség, gyümölcs (alma, görögdinnye), zöldségleves és zabkása.

Méregtelenítés (3 nap)

A program elkezdése előtt konzultáljon táplálkozási szakemberrel, aki megmondja, hány nap méregtelenítést javasol az ön számára. A So Easy egynapi adagjának tartalma 2 zacskó Bio-Wheatgrass por, 2 zacskó Bio-cell, 3-3 zacskó Bio-Balance és Bio-Diet. A zacskók tartalmát a használati útmutatóban megjelölt időpontokban kell elfogyasztani. A fogyasztási útmutató és a nemzetközi tanúsítványok a <http://www.vivanatura.hu> weboldalról letölthetőek.

Bio Wheatgrass

Fő feladata: Segít kitisztítani, méregteleníteni a szervezetet, javítja az anyagcsere-folyamatokat és a hormontermelést. Tartalma: búzafű és enzimek. A **búzafű** kiegyensúlyozott tápanyagot biztosít a szervezet számára, javítja a sejtfunkciót, segít megfékezni a káros sejteket és vegyi elemeket, azáltal, hogy csökkenti a fertőzőes betegségek kockázatát. Az **enzimek** hozzájárulnak az emésztés helyes működéséhez, javítják a tápanyagellátást, regenerálják a sejteket.

Bio-Cell

Fő feladata: Helyreállító szerepe van, javítja az immunrendszer működését, megfelelő mennyiségű tápanyagokkal látja el a szervezetet, hozzájárulva az ideális testformához, amiről álmodunk. Nukleinsav-tartalmának köszönhetően segíti az egészséges, fiatal sejtek születését és csökkenti a kellemtelen tüneteket, amely a méregtelenítés során az energiavesztésből fakad. Tartalma: 18-féle aminosav, 7-féle zöldségkivonat, nukleinsav és Omega-3 zsírsav.

BioBalance és Bio-Diet

Fő feladata: A méregtelenítő program legfontosabb része. A lerakódott bélsár leválasztása természetes módon. Tartalma: olajpálmarró és szerves alkotóelemek, amelyek egyrészt eltávolítják a mérgeket a testből, másrészt megszabadítanak bennünket a bélfalra tapadt pangó bélsárlerakódástól.

Milyen reakciókra számíthatunk a program során?

Néhány ember esetében éhségérzet lép fel a második és a harmadik napon. Különösen azoknál, akik nem készültek fel megfelelően. Azt javasoljuk, ha csak lehet, ne fogyasszunk más ételt, mint a So Easy, fektessünk komoly hangsúlyt az előméregtelenítésre. Gondolataink tisztábbá, nyugodtabbá válnak. A látás, hallás, ízlelés és tapintás kifinomultabbá válik.

Néhány esetben a következő mellékhatások léphetnek fel, de ezek csak átmenetiek.

1. lepedékes nyelv
2. rossz lehelet
3. fejfájás
4. fáradtság
5. gyomorfájás
6. hosszú és bűzös székletürítés
7. gyomorfájás
8. hüvelyi folyás, korai menstruáció
9. száraz ajkak
10. viszkető bőr
11. émelygés

12. hányás
13. hidegrázás, melegségérzet
14. sötét vizelet

Megjegyzendő, hogy ezek a mellékhatások együtt járnak a méregtelenítési folyamattal, s csak ideiglenesek. A méregtelenítés végén egészségesebbnek és erősebbnek fogjuk érezni magunkat.

Mit tegyünk és mit ne a méregtelenítés során?

Igyunk nagyon sok vizet (5-6 liter naponta). Fogyasszunk kevés, de magas rosttartalmú gyümölcslevet, ha éhesnek érezzük magunkat, mert ez segíteni fogja a méregtelenítő folyamatot. Legyünk kitartóak. Pihenjünk többet és lehetőleg korán menjünk aludni. Gondolatban hangolódjunk rá a programra. Kerüljük a szexuális életet és az önkielégítést. Kerüljük a megterhelő fizikai és szellemi tevékenységeket, mert a méregtelenítéshez szükségünk lesz energiára. Ne nézzünk hosszan tv-t, mérsekeljünk az újságolvasást, számítógépes játékokat. Ha nem feltétlenül szükséges, ne vegyünk be gyógyszert. Az orvos által felírt – különös tekintettel a magas vérnyomásra és cukorbetegségekre – gyógyszereket azonban szedjük be. A méregtelenítő program alatt nem árt kapcsolatot tartani egy táplálkozási szakemberrel. Így ha bármilyen kételyünk, kérdésünk van, azonnal szakszerű választ kaphatunk. Végezzünk kevés könnyű testmozgást, mint a jóga, de kerüljük a kimerítő és erőteljes testedzést. Az optimális hatás eléréséhez ne stresszeljük magunkat.

Méregtelenítés után:

Könnyű ételek fogyasztása javasolt legalább a méregtelenítést követő 5 napon keresztül. Az újrakezdés fő elve: Folyékony élelmiszerek, könnyű ételek fogyasztása. Normális mennyiségű, mértékletes étkezés, sok zöldség, gyümölcs, esetleg hal (a többi hús kerülendő), teljes kiőrlésű gabonából készült élelmiszerek.

1. lépés:

Folyékony élelmiszerek, mint a zabkása, zöldséglevesek.

2. lépés:

Fogyasszunk könnyű ételeket, mint a sült zöldségek, tükörtojás paradicsommal. Az ételek ne legyenek túl olajosak, sósak vagy fűszeresek. Gyümölcsöket (piros héjú alma, görögdinnye) fogyasztunk. A túlzott evéstől és a túlzott szexuális élettől azért kell távol tartani magunkat, hogy a méregtelenítésre elég energia maradjon. Az utófázis során is nagy mennyiségű folyadékbevitelre van szükség az energiaszint megtartási érdekében.

A háromnapos programot fél év múlva érdemes megismételni, de egy éven belül mindenképpen. A továbbiakban évi egy alkalommal javasoljuk a program elvégzését. Amennyiben valakinek komoly mennyiségű bélsárlerakódás terheli a szervezetét, érdemes a 3 napos programot 6 vagy 9 napig folytatni. Túlsúlyos páciensek akár 15 napig is végezhetik a méregtelenítést, mert ebben az esetben jelentős súlycsökkenés is elérhető, a szervezet folyamatos és megfelelő táplálékellátása mellett, de erről a méregtelenítés megkezdése előtt konzultáljanak táplálkozás-szakértőjünkkel. Akik rendszeresen fogyasztanak gyógyszert, mindenképpen konzultáljanak orvosukkal, mert a méregtelenítés után a gyógyszer felszívódása eredményesebb, előfordulhat, hogy napi gyógyszeradagjukat csökkenteni kell.

Ha a béltraktus tiszta, testünk természetes védekező mechanizmusa normálisan működik, javul a külső megjelenés, lelkileg jobban fogjuk érezni magunkat, csökken a testsúlyunk vagy eléri az ideális mértéket. Az életminőség javul, az öregedéssel járó panaszok szintén enyhülnek. Az allergiás tünetek is csökkennek. A program után intenzívebbé válik a szaglásunk, és érdekes módon sok egészségkárosító élelmiszerre (pl. a disznózsírra) rá sem tudunk nézni többé. Étkezési szokásaink gyakran átalakulnak, több korábban megszokott ételt nem fogunk kívánni. Egyúttal csökkenni fog az alvási szükségletünk. Már 6-7 órányi alvás után is frissen, kipihenten ébredünk, és egész nap energikusak leszünk. A Green Mix 9 hatására rendeződik a vércukorszint, és a kezdeti stádiumban levő 2-es számú cukorbetegség gyakran megszűnik.

A háromnapos tisztítócsomag bruttó ára: 25 000 Ft. A háromnapos program az 50-60 kg közötti átlagsúlyú embereknél a leghatékonyabb. 60 kg felett minden 10 kg után plusz egy méregtelenítő napot kell beiktatni a kiváló eredmény eléréséhez. Tehát 60 kg fölött 10 kg-ként 1-1 nappal meg kell hosszabbítani a programot. A méregtelenítés akár 15 napot is igénybe vehet, testsúlytól függően.

Előfordulhat, hogy 100-120 kg-os emberekből 15 nap alatt 18 kg lerakódott bélsár is távozhat. Ezek persze extrém esetek. Járulékos előny, hogy a So Easy használata fogyással is együtt jár, főleg a hasi tájékon lévő lerakódások korrigálódhatnak hatásosan és gyorsan. A program előtt és után két napon keresztül érdemes kombuchás ásványvizet fogyasztani. Ugyanis a szervezetünkben felszabaduló mérgeket ki kell üríteni, és ehhez fokozott folyadékbevitelre van szükség. A kombucha¹³⁷ regenerálja a táplálkozási hibák és a túlzott gyógyszerfogyasztás következtében károsodott emésztőrendszert, bélflórát. Támogatja a szervezet öntisztító, öngyógyító képességét.

Jakab István – Természetgyógyász Magazin, 2008. július (86-88. oldalak) + So Easy kúrával kapcsolatos tapasztalatok az augusztusi számból.

A szervezet méregtelenítésére, a vastagbél regenerálására más készítmények is találhatóak a piacon. Közülük legismertebb a **Colon cleanse**, a **Royal detox** és a **Colonix**, amely a **Toxinout** bélflóra-visszatelepítővel párosítva a kolon hidroterápia otthon is alkalmazható alternatívája. Ezek a készítmények azonban meglehetősen drágák. Összetevőiket tekintve irreálisan magas az árak, ezért csak kevesen tudják megfizetni őket. A kevés pénzzel rendelkezőknek sem kell azonban lemondaniuk erről a hatékony béltisztítási módról, mivel ezeknek a csodaszereknek fő alkotóeleme az **indiai útifű**¹³⁸ magja. Az indiai útifűmag héj külön is kapható a gyógynövényboltokban, és az ára csupán tizede az előbbi komplex készítményeknek. A hatása pedig ugyanolyan. Lebontja és eltávolítja a mérgező salakanyagokat, melyek a vastagbél redőiben és zugaiban rekedtek. A mérgek eltávolítása megszünteti a gázképződést, a felfúvódást, a refluxot, a fejfájást. A belső tisztulás külsőleg is megnyilvánul. Rendeződnek a bőr- és hajproblémák, javul a közérzetünk, energikusabbak leszünk. A tisztulás járulékos következménye, hogy csökken a hús, az alkohol és a kávé iránti vágy. A tiszta vastagbél mentes a káros baktériumoktól és élősködőktől, amelyek az emberi ürüléken táplálkoznak.

Az indiai útifű magjának héja, vagyis a korpája nyúlós, zselatinszerű masszává duzzad a belekben, elősegítve a bélmozgást és a székelést. (Annyi vizet szív magába, hogy tömegének tízszeresére dagad, és ezáltal hidratált állapotba hozza az emésztőrendszert.) A nagyobb mennyiségű lágy széklet gyorsabban halad át a bélrendszeren és könnyebben ürül ki. Ezáltal kitisztítja a vastagbelet, eltávolítja, magával viszi a lerakódásokat. Magas rost- és nyálkatartalma mechanikusan izgatja a bélnyálkahártyát, szabályozza a belek mozgását. A széklet puhításával megszűnik a székrekedés, az aranyér és egyéb bélrendellenességek, pl. gombás fertőzések (candida), bakteriális fertőzések (helicobacter). Ezen túlmenően csökkenti a koleszterinszintet, a magas vérnyomást, és gátolja a 2-es számú cukorbetegség, valamint a végbélrák kialakulását. A perisztaltikus mozgás helyreállításával felélénkül az anyagcsere is, ami megakadályozza az elhízást. (A bélmozgás élénkülését mi is elősegíthetjük, ha a hasunkat időnként intenzíven masszírozzuk.) A fogyást elősegíti a megduzzadt útifűmag korpa által kiváltott teltségérzet is.

Reggel kell bevenni belőle 1 evőkanálnyit, 2 dl ásványvízzel keverve, éhgyomorral. Azonnal meg kell inni, mert gyorsan duzzad. Este, elalvás előtt nem szabad használni. Íze és állaga a búzadarához hasonló. Sokan nem vízzel, hanem teával keverik. Legalkalmasabb erre a célra a szennalevél tea, ami önmagában is hashajtó hatású. (A vegyszeres hashajtókkal ellentétben a szennalevél főzete mellékhatásmentes, nem szokik hozzá a szervezet, és nem károsítja a jótékony bélbaktériumokat.) Utána napközben sok vizet (legalább 2 litert) kell inni, mert folyadék hiányában a megduzzadt útifűmag korpa megreked a bélrendszerben, és ezáltal még súlyosabb székrekedés alakul ki. (Bőséges vízfogyasztás hiányában a duzzadásához szükséges vizet a bélrendszerből veszi fel, mely által a vastagbélben rekedt bélsár még keményebbé válik.) A kúra minimális időtartama 3 nap, de a vastagbélben évek alatt felhalmozódott lerakódások maradéktalan eltávolításához 1 hét kell. A maradékot ne dobjuk el, mert ha nem mozgunk sokat, és továbbra is rostszegény, finomított ételeket (húso-

¹³⁷ kiejtése: kombucsá

¹³⁸ **Plantago psyllium + Plantago ovata**

Leghatékonyabb rokon faja az **indiai útifű (Plantago indica)**

kat, fehér kenyeret, süteményeket) fogyasztunk, később is rákényszerülünk az útifűmag korpa használatára.

Hatékony és olcsó béltisztító a lenmagliszt is. Belülről kisöpri a beleket. A hashajtókkal ellentétben hatása lassú, de kíméletes. Nem tesz kárt a bélrendszerben, ezért szükség esetén a kúra bármikor ismételhető. A lenmag az egészségnek is jót tesz, mert 50%-a olaj, és a lenmagolaj fele Omega 3 zsírsav. 1 dl élőflórás kefirbe keverjük 1 evőkanál lenmaglisztet, és reggel éhgyomorral fogyasszuk el. A kúra 3 hétig tart. A második héten 2 evőkanál, míg a harmadik héten 3 evőkanál lenmaglisztet kell a kefirbe keverni. Napközben ez estben is sok vizet (legalább 2 litert) kell inni, mert folyadékhiányában a megduzzadt lenmagliszt megreked a bélrendszerben, és tisztító hatását nem tudja kifejteni. A lenmagliszt otthon, kávédarálóval is előállítható. (A lenmag jóval olcsóbb, és frissen őrölve hatékonyabb a lisztje.) A lenmagot legolcsóbban bioboltokban szerezhetjük be, 250 grammos csomagolásban. (Ez az adag fedezi a háromhetes kúrához szükséges teljes lisztmennyiséget.)

A lenmag trópusi megfelelője a chia mag. Európában csak a közelmúltban került a figyelem középpontjába. Amióta az 1990-es évek tudományos kísérletei rávilágítottak arra, hogy növelni kell az Omega 3 zsírsavak fogyasztását a szívbetegségek, a cukorbetegség, a rák, a depresszió megelőzése érdekében, a chia mag nálunk is jelentős szerepet kapott a táplálkozásban. A torontói egyetem kutatásai során kimutatták, hogy chia magot adva a cukorbeteg étrendjéhez, jelentős javulás volt észlelhető bizonyos gyulladások csökkentése és vérnyomáscsökkenés terén. A chiában kétszer annyi protein található, mint bármely más magban vagy gabonában, ötször annyi kalciumot tartalmaz, mint a tej, kétszer annyi káliumot, mint a banán, háromszor nagyobb mennyiségű antioxidánst, mint az áfonya, illetve szintén háromszor annyi vasat, mint a spenót. Az agyonfinomított, rostmentes ételeket fogyasztó nyugati országokban azért kedvelik, mert folyadékba áztatva tömegének 12-szeresére dagad. Ezért kiválóan alkalmas a székrekedés, a puffadás és az aranyér megszüntetésére. (A chia mag részletes ismertetése és fogyasztási módja a Reformételek ínycsekek című szakácskönyv III. fejezetében található, az Amarántkása után.)

Amiatt nem kell aggódnunk, hogy az indiai útifű vagy a lenmag, illetve a chia mag a lerakódásokkal együtt a bélfloórát is eltávolítja a vastagbélből. Ezt a problémát megoldja a vakbél. Ennek az orvostudomány által feleslegesnek tartott szervnek az a feladata, hogy valamely betegség által kiváltott heveny hasmenés után visszatelepítse a jótékony bélbaktériumokat a vastagbélbe. A vakbél ugyanis nem ürül ki a vastagbéllal együtt, így a betegség lefolyása után a benne levő bélsárból újra kialakul a bélfloóra. A vakbélből kijutó jótékony baktériumok néhány hét alatt az eredeti mennyiségre szaporodnak. (Az immunrendszerünket alkotó baktériumok túlnyomó része a vastagbélben található, és tömegük elérheti a 3 kilogrammot is.) 500 féle baktérium van a bélcsatornában. A bélfloórát 10^{11} , azaz 100 milliárd mikroorganizmus alkotja. Összsúlyuk életkortól függően 1,5-3 kg. Részarányuk a székletben mintegy 30%.

Az ember és a mikrobák tehát szimbiózisban¹³⁹ élnek egymással. Ez normális körülmények között nem káros, sőt kifejezetten hasznos számunkra. A mikrobák ugyanis megkönnyítik az emésztési folyamatot, életfontosságú vitaminokat állítanak elő, és erősítik az immunrendszer védekezőképességét. A baktérium szó hallatán a legtöbb emberben kellemetlen képzetek támadnak. Pusztító járványok, fertőző betegségek jutnak eszünkbe. Pedig jóindulatú baktériumok is vannak. Baktériumok nélkül nem képzelhető el szerves élet. A baktériumok többsége hasznos számunkra, sőt nélkülözhetetlen. Nélkülük nem maradnánk életben. Ezt erősíti meg az a kísérlet, amelyben steril körülmények között nevelt állatok a legkisebb fertőzés esetén elpusztultak.)

Angliai kutatóknak sikerült elkülöníteniük azt a hormont, melynek hatására az emberek jóllakottságot éreznek. A „harmadik segítő hormon”, tudományos nevén PPY3-36 hatására egy londoni kísérlet résztvevői a többiekhez képest egyharmaddal kevesebbet ettek, és már ettől a mennyiségtől is jóllaktak. Ráadásul nemcsak az étvágy csökkent, hanem az étkezések közötti nassolás vágya is el-

¹³⁹ szoros élettársi kapcsolatban

túnt, legalábbis addig, amíg érvényesült a hormon hatása; A hormon olyan érzetet keltett az agyban, mintha az emberek már ettek volna.

Steven Bloom¹⁴⁰ kutató ezekkel a szavakkal foglalta össze a hormon hatásmechanizmusát: Mielőtt az említett vizsgálatra sor került volna, angliai és oregoni (USA) kutatóknak sikerült elkülöníteniük a PPY3-36 nevű, rövid távon ható hormont, amelyet a bél bizonyos sejtjei választanak ki. Ennek a hormonnak a szintje a vérben étkezések után nő meg, és két étkezés között is magas marad. A kutatók először egereken bizonyították, hogy a hormon az agy azon neuronjait befolyásolja, amelyek az étvágygal és a testsúly ellenőrzésével függnek össze. Ezután 12, normális testsúlyú önkéntesnek adtak injekciót a hormomból, illetve a placeboként működő sóoldatból. A vizsgálat résztvevői két órával később ebédelhettek. Az eredmények azt tanúsították, hogy a hormoninjekciót kapott emberek egyharmaddal kevesebb ételt ettek, és további 12 órán át kevésbé érezték magukat éhesnek, mint általában. Ez idő alatt nem vágtak nassolásra sem.

Korábban a tudományos kísérletekben a figyelem elsősorban a grelin nevű hormonra összpontosult. Ezt a gyomor sejtjei termelik, és étvágyfokozó hatása van. Ismeretes, hogy a hasnyálmirigy által

termelt inzulinnak a test zsírraktáira gyakorolt hatása a PPY3-36 hormontól eltérően, hosszú távon érvényesül. Az elhízás legalább 30 millió embert érint világszerte, és olyan „civilizációs” bajok komoly kockázati tényezője, mint a stroke (agyvérzés), a szívbetegségek, a diabétesz (cukorbetegség) és a rák. Szakértők a mostani eredményekkel kapcsolatban óvatosságra intenek. Felhívják a figyelmet arra, hogy az említett hormon a szervezet más fontos szabályozó rendszereire is befolyással lehet, ezért számos további vizsgálatra, és több évre lehet szükség, mielőtt a PPY3-36-ból fogyókúrás gyógyszer lesz. A dolog fontosságát azonban mindenképpen jelzi, hogy a különféle fogyókúrás módszerek és a fogyást segítő étrendkiegészítők piaca már most is több milliárd dolláros forgalmat bonyolít le.

Sokféle böjt van, de ha valaki gyógyulni akar a koplalás által, annak érdemes igazodnia a természet rendjéhez, és betartania a gyógyító böjt alapvető szabályait. A legkülönbözőbb betegségeknél tapasztaltunk általa javulást, de az egészség megőrzésében is fontos szerepet kap. Vannak, akik valási okokból böjtölnek, mások a szervezetükben szeretnének nagytakarítást csinálni általa, megint mások a fogyókúrájuk bevezetéseként adják teljes koplalásra a fejüket. Böjtnek nevezik sokan a monodiétát is: azt, amikor csak egyféle ételt, például barna rizst vesznek magukhoz. A jól meg tartott böjtnek, amiről most szó lesz, kifejezetten gyógyító hatása van: a szervezet általa visszatér ősi rendjéhez, és regenerálja önmagát, így voltaképp bármilyen betegség esetén hasznos. Én magam minden ősszel és tavasszal 10-14 napos böjtöt tartok, ami segít az egészség megőrzésében, a káros hatások kiküszöbölésében. Azért tavasszal és ősszel, mert a böjt egyúttal mindig valami újnak a kezdete, változást jelent, akkor a legeredményesebb tehát, amikor a természet is változóban van.

¹⁴⁰ sztívn blúm

A gyógyító böjt azt jelenti, hogy hosszabb időn keresztül csak vizet, továbbá meghatározott, a célunknak megfelelő gyógyteákat veszünk magunkhoz, és semmi mást. Ez egyúttal azt is feltételezi, hogy aki gyógyszereket szed, azokat is elhagyja, ezért betegek esetében ki kell kérni a kezelőorvos vagy egy, a böjtöt mint gyógymódot ismerő orvos szakvéleményét. A gyógyszer megakasztja a szervezet önszabályozó mechanizmusait, és rákényszerít egy másfajta ritmust. Józanul mérlegelni kell, melyik az, amelyik a beteg számára hasznosabb: a gyógyszer szedése vagy átmeneti felfüggesztése a böjt érdekében, ami azt az eredményt hozhatja, hogy a böjt után csökkenthető a gyógyszeradag. Egy koleszterincsökkentőt vagy enyhe vérnyomás-szabályozót például valószínűleg el lehet hagyni, hiszen a böjt idején nem jut a szervezetbe táplálékból koleszterin, és a szervezet képessé válhat a vérnyomás újraszabályozására, míg egy szívritmus-szabályozó vagy vérzékenység elleni szer szedése nem biztos, hogy felfüggeszthető. Ezek csak példák, minden esetben a beteggel együtt az orvosnak kell döntenie.

Egészséges emberek a szabályok betartásával orvosi felügyelet nélkül is böjtölhetnek, de amennyiben böjt közben az éhségérzeten túl rosszul érzik magukat, tünetek lépnek fel, úgy keressék fel orvosukat, mert a böjt során, ahogyan a szervezet regenerálja magát, lappangó betegségek előbukkanhatnak. A böjt megszakítása ekkor sem feltétlenül indokolt, de ennek eldöntése orvosi feladat. A gyógyító böjtnek nem akadálya a soványság, hiszen a szervezet megfelelő működése és az emésztés helyreállítása után a megfelelő testsúly visszaáll, sőt javulhat az étvágy, de étkezési zavarok: anorexia, bulimia esetén szintén szükség van orvosi konzultációra. A gyógyító böjtre fizikailag is, lelkiileg is fel kell készülni. A böjt megkezdése előtti napokban már ne együnk zsíros, nehéz ételeket, süteményeket, ne fogyasszunk alkoholt és cukros italokat.

A koplalás csak a mai kor emberének furcsa, évezredek óta természetes volt. Még néhány száz évvel ezelőtt is úgy étkeztek az emberek, mint az állatok: ha volt elegendő táplálék, akkor jóllaktak, ha nem, akkor annyit fogyasztottak, amennyi jutott, és a szervezet fel van rá készülve, hogy akár napokig nincs mit enni. A mai étkezési bőség az egészségünkre voltaképpen káros, hiszen a szervezetünk felhalmoz, tartalékol, de nincsen rákényszerítve, hogy a tartalékokat kiürítse. Olyan ez, mintha folyamatosan tölténék fel a spájzot, a hűtőt, de nem főznénk ki belőle semmit – így mindig állott, régi étellel táplálkoznánk. Néha ki kell üríteni a raktárakat ahhoz, hogy új, friss dolgok kerüljenek bele. Amikor tehát böjtölünk, nem teszünk mást, mint helyreállítjuk az ősi rendet, visszatérünk a természet törvényeihez. Szüksége van azonban a szervezetnek eközben megfelelő mennyiségű és minőségű folyadékra, legfőképpen vízre.

A gyógyító böjt legrövidebb időszaka 5-10 nap, háromnapos böjtnek nincs értelme. A böjtnek ugyanis biokémiai szempontból három fázisa van. Az első fázisban a szervezet érzékeli, hogy külső forrásból nem jut energiához, ezért a legegyszerűbb megoldáshoz nyúl, a máj cukorraktárát tölti a vérkeringésbe, fenntartandó a megfelelő vércukorszintet. Ez a raktár az azonnali túlélésre van „berendezve”, minden további nélkül mozgósítható, de fél-egy napon belül kiürül. Amikor a szervezet a máj raktáraihoz nyúl, azonnal jelzést ad az agynak, tápanyagra van szükség! Vagyis ekkor jelentkezik az éhségérzet, ami egyre erősödik, ahogyan a máj raktárai ürülnek.

A második fázisban a szervezet elkezd lebontani saját fehérjéit és zsírraktárait, és abból állít elő a sejtek számára tápanyagot. Mivel a fehérjék lebontása egyszerűbb, a zsírmolekulákat nem bontja tökéletesen, ezért a szervezetben aminosavak keletkeznek. Az agy azonban csak a cukrot képes felhasználni, így egyfajta hiányállapot jelentkezik. A vércukorszint esik – de nem kórosan –, az embernek állandó éhségérzete van, csökken a koncentráció, az agy teljesítménye, lelassul a gondolkodás. A gyakorlott böjtölőket ez az átmeneti nehézség nem zavarja, de aki először próbálkozik gyógyító böjttel, az jól teszi, ha ebben az időszakban a nagyobb szellemi erőfeszítéseket kerüli. Fel kell készülni arra, hogy a szervezet több pihenést kíván, az ember aluszékonnyá, fáradékonnyá, ingerlékenyebbé válik. Ne ebben a néhány napban akarjuk megoldani régóta húzódó konfliktusainkat! Kerüljük a súrlódásokat, térjünk ki a viták elől, ha van rá mód. hogy hosszabb időn keresztül csak vizet és gyógyteákat veszünk magunkhoz Gyakorlott böjtölőknél ez az időszak mindössze két-három napot vesz igénybe, de aki először böjtöl, annál 5-7 napig is eltarthat. Ám aki ilyenkor feladja, annak a számára értelmét veszíti az addigi önfegyelem, hiszen a böjt csak akkor gyógyító hatású, ha sikerül túljutni ezen a holtpontra.

A harmadik fázisban, amit késői vagy adaptált éhezésnek nevezünk, a szervezet berendezkedik arra, hogy nincs több táplálék, és a nélkül kell boldogulnia. Megtanul megélni a zsírok lebontásából származó anyagcseretermékekből, az úgynevezett ketonokból. Meglódul a zsírbontás, a fehérjefelhasználás csökken, és attól fogva, hogy a szervezet fel tudja használni a ketonokat, elmúlik az éhségérzet. Feltétlenül érdemes kivárni és néhány napig fenntartani ezt a harmadik fázist, mert voltaképpen ez a gyógyító szakasz. Attól fogva, hogy nem vagyunk éhesek, a böjtöt már könnyű megtartani, legfeljebb az ízek hiánya, az étel illata irritál, de valódi éhségérzet ebben a fázisban már nincsen.

Aki fogyni akar, annak is erre a szakaszra van szüksége, hiszen úgy olvadnak a kilók, mint vaj a napon, s ha a böjt után egy egészséges, zöldségekben gazdag, zsírokban és szénhidrátokban szegény

étrendre tér vissza a fogyókúrázó, akkor a szervezet már tudja, hogyan jusson energiához a szervezetben meglévő zsíradékból, tehát folytatja a zsírbontást. Miért nevezhetjük ezt a harmadik fázist gyógyító szakasznak? Azért, mert ilyenkor a szervezet azokat a fehérjéket bontja le, amik nagyon aktívak, gyorsan változóak: így a gyulladós, daganatos területeket. A zsírban oldódó mérgező anyagok a szervezetből kiürülnek, az egész test tisztul. A betegeinknél azt tapasztaltuk, hogy ebben a harmadik fázisban krónikus, akár éveken át tartó gyulladások szűntek meg, rosszindulatú daganatok tűntek el, mindaddig gyógyíthatatlannak hitt betegségek múltak el. A terápiás céllal folytatott böjtöt akár 21 napig lehet folytatni, és néhány hónap múlva meg lehet ismételni. Ennél hosszabb böjtöt azonban nem ajánlok, mert a szervezet kezd erőtlenedni, és sor kerülhet a fontos és hasznos fehérjék lebontására is. Ráadásul a vitaminok, ásványi anyagok kiürülése miatt komoly hiányállapot léphet fel.

A harmadik fázisban új erőre kap az ember: sokkal frissebb szellemileg, élesedik a látása, a hallása, erősebbnek látja a színeket. Jobban tud összpontosítani, és fizikailag is úgy érzi, mintha valami terhet

rakott volna le. A túlsúlyosak egy kéthetes böjt alatt akár 10-15 kilót is veszíthetnek a súlyukból, de aki a böjt után az azt megelőző hizlaló táplálkozási rendhez tér vissza, annál felléphet a jojóeffektus, és az elveszített súlynál többet is visszasedhet! Ezért nagyon fontos, hogy a böjt után változtasson a táplálkozási szokásain. A normál testsúlyúak 5-10 kilót, a vékonyak 2-5 kilót fognak, de a súlyvesztés egy része víz, amit a táplálkozás ismételt megkezdése után a szervezet gyorsan visszapótol.

A gyógyító böjt legrövidebb időszaka tehát több mint öt nap, leghosszabb időszaka három hét, ez egyénekenként is változó lehet. Függ attól, böjtölt-e korábban az illető, mi a célja a böjttel, milyen betegségei vannak. Gyakorlott böjtölő sokkal hamarabb eljut a harmadik, gyógyító szakaszba. Szellemileg segíthetjük a böjtöt meditációval, elvonulással, befelé fordulással. Én húsz éve rendszeresen böjtölök, és ezen időszakokban is folytatom a szokásos munkám, tehát a böjtnek nem feltétele az, hogy otthon maradjunk vagy szabadságra menjünk, sőt jó, ha van, ami eltereli a figyelmünket.

Rendkívül fontos viszont, hogy a böjt teljes időtartama alatt szükség van beöntésre. Ettől sokan idegenkednek, de aki nem vállalkozik rá, az ne is fogjon hozzá a gyógyító böjthöz, mert többet árt vele, mint használ! A méreg- és salakanyagok ugyanis a vastagbélben és a végbélben koncentrálnak, és ha innen nem tudnak kiürülni, akkor komoly károkat okozhatnak. Rendszeres, napi 1-2 beöntései azonban eltávolíthatók. A beöntéseket mindaddig folytatni kell, ameddig az étkezés megkezdése után a bélműködés helyre nem áll, vagyis az első spontán széklet meg nem jelenik. A vastagbél tisztítása egyébként csökkenti az éhségérzetet és a fáradtságot. Beöntéshez a patikákban vá-

sárolható irrigátor felszerelés¹⁴¹, és végül is hamar megszokja az ember, ha tudatosítja, milyen hasznos.

Gyakran hangoztatják, hogy a böjt során igyunk különleges vizeket és különböző gyógyteákat, de én a tiszta csapvíz híve vagyok. Az ásványvizek különböző kezeléseken mennek keresztül, különböző ásványokat tartalmaznak, nehéz meghatározni, melyekre van éppen szüksége a szervezetnek, s melyekre nem. Magyarországon az ivóvíz viszonylag jó minőségű. Ha valaki hisz a deutérium-mentes vagy pi-vízben, illetve más gyógyvizekben, ihatja azt is, de megteszi a szűrt csapvíz, és ez a legolcsóbb is. Ami a gyógyteákat illeti: nem javaslok, hogy összevissza mindenfélét megigyunk, érdemes előtte fitoterapeutával konzultálni. Ha valaki konkrét betegség miatt böjttől, akkor az annak megfelelő gyógyteákat érdemes fogyasztania, egyébként májtisztító, méregtelenítést elősegítő vagy immunrendszer-erősítő gyógyteát ihat. Sokan aggodalmaskodnak, hogy a böjt során nem jut a szervezetbe elegendő vitamin, ásványi anyag, ezért javasolják zöldség- vagy gyümölcslevek fogyasztását. Én ennek nem vagyok híve, ugyanis a zöldség- és gyümölcslé is cukrot visz a szervezetbe, ami éppen a böjt lényege ellen hat: a szervezetnek „eszébe juttatja”, hogy nem is kell olyan keményen megdolgoznia a cukorért. Ha valaki úgy érzi, feltétlenül szüksége van a böjt alatt is tápanyagra és ízekre, naponta egyszer fogyasszon egy-két deciliter biozöldséglevet, ezzel mintegy megjutalmazva magát az önmegtartóztatásért.

A böjt nem egyszerűen a szervezet nagytakarítása, hanem egyúttal a szellemünké is. A böjt alatt az embernek olyan ötletei, elképzelései jönnek, mint máskor soha. Megérik vagy megerősödik az igény és a szándék a változtatásra. Rádöbben, hogy az életben majdnem minden az evésről szól, pedig vannak más fontos dolgok is. A böjt alkalmas arra, hogy újragondoljuk az életünket, megszabaduljunk rossz szokásainktól és újakat, jobbakat alakítsunk ki. Amikor ismét elkezdjük a táplálkozást, mintegy visszaépítjük magunkat szellemi értelemben is. Ezért nagyon javasolom a böjtöt azoknak, akik életmódot szeretnének változtatni, rossz szokásuktól, valamely függőségüktől szeretnének megszabadulni. A böjt egyúttal az akaratot is edzi, képessé válunk a lemondásra.

A böjt után a táplálkozásra való visszatérés feleannyi időt vesz igénybe, mint amennyi a böjt volt, vagyis kéthetes böjt után egy hét alatt térjünk vissza a rendes étrendhez. Fontos, hogy a visszatérést felépítsük. Az első nap még csak reszelt almát, főtt barna rizst fogyasszunk, másnap már ehetünk egy kis fehérjét is: egy kemény tojást vagy alacsony zsírtartalmú túrót. Nagyon figyeljük a szervezetünket, első alkalommal fél almától is jól fogunk lakni. Néhány napig egyáltalán ne használjunk az ételek ízesítésére sót vagy cukrot.

Dr. Földes László, Természetgyógyász Magazin, 2013. május (20-22. oldal)

Bővebb információ: Tel.: +36-12-164 511 Mobil: +36-20-453 7644

Web: www.mantraszabadegyetem.hu

A legújabb kutatások szerint a bélflóra működése is összefüggésben van az elhízás és a cukorbetegség kialakulásával. Egereken végzett kísérletek szerint ha súlyfelesleggel küzdő egerekbe vékony egerek bélflóráját ültették, rövid időn belül lefogytak. A normál súlyú egerek pedig elhíztak, miután kövér társaik bélflóráját ültették a testükbe. Az embereken végzett vizsgálatok mára igazolták, hogy a sovány és a túlsúlyos emberek bélflórájának baktérium-összetétele eltérő. Így lehet hogy a bélflóra-átültetés emberek esetén is hatásos lenne. Persze ily módon csak azoknál lehet eredményt elérni, akik már attól is híznak, ha csak „ránéznek” egy szénhidrát-dús ételre. A túlevésből, az állandó nassolásból eredő kövérséget ily módon nem lehet megszüntetni, mert a kalóriafelesleget a szervezet nem tud mit kezdeni. Miután nincs rá szüksége, zsírpárnák formájában raktározza. Ezen csak a felszívódás megakadályozásával, vagyis önmagunk hánytatásával lehetne segíteni, ez azonban anorexiához vezet.

¹⁴¹ Gyógyszertárakban beszerezhető tartályos beöntő készülék. Többnyire készlet formájában, hüvelyöblítő adapterrel együtt árulják. (Nem túl drága. Ára kb. 1700 Ft.)

Német kutatók felfigyeltek arra, hogy, hogy a parasztgazdaságokban felnövő gyerekek kevésbé hajlamosak az asztmára, az allergiára. Allergiás városi gyerekeket vittek le vidékre, ahol kiderült, hogy az istállópor hatására az allergiára hajlamosító gének kikapcsolnak. A müncheni Ludwig Maximilian Egyetem kutatói szerint, ha a gyerekek hetente legalább 2 órát töltenek az istállóban, 80%-kal csökken annak kockázata, hogy életükben asztmások lesznek.

A Kínából származó gyógyteáknak, gyógynövény-keverékeknek gyakran nem kívánt, esetenként végzetes mellékhatásai vannak – írta a Der Spiegel. Így például két brit nő elmúlni nem akaró ekcémaszerű bőrpirosodások ellen használt kínai gyógyteát, mégpedig sikerrel. Már ami a foltokat illeti, amelyek szépen eltűntek, a két nő azonban lesoványodott, és egyre rosszabbul érezte magát. Mire kórházba kerültek kiderült, hogy a gyógytea mellékhatásaként veséjük jóvátehetetlenül károsodott, és csak a művesére csatlakoztatás mentette meg őket a haláltól. Hasonló esetek történtek pár éve Belgiumban, ahol 100 fiatal nőnél léptek fel reumás panaszok. Közülük 35-öt kellett azonnal dialízisben részesíteni, akik közül ma már 29-en donortól kaptak új vesével élnek. A hölgyek mindegyike egy karcsúsító pirulát szedett, amelyikben erősen mérgező kínai gyógynövény is volt.

Más hasonló esetek is történtek, többek között magában Kínában. Az esetek igen nagy része azonban titokzatossága folytán rejtve maradt.

A kínai gyógynövénykészítményekkel az a fő probléma, hogy azok összetevőinek arányát nem határozzák meg szigorúan, mint például a gyári készítésű gyógyszerek esetében. Ugyanazon gyógynövény készítmény hatóanyagtartalma a hatástalantól a mérgező adagig terjedhet. További veszély a felcserélhetőség, ugyanis Kína egyes részein ugyanazon név alatt gyakran különböző növényeket tartalmazó készítményeket értenek. Ezenkívül sok a készítményekben a szennyeződés, ami akár nehézfém is lehet. Amikor az ország gazdasági vezetői ráébredtek arra, hogy a gyógynövénykészítmények jelentős valutaforrást jelenthetnek, ösztönözni kezdték a növényalapanyagok termesztését. A jobb terméseredmények érdekében pedig bőségesen vegyszereztek az ültetvényeket. A szakszerűtlen szárítás és tárolás során sok gyógynövény gombákkal fertőződik. Németországban, egyes gyógyteákban még kátrányanyagokat is találtak, egyértelmű jeleként annak, hogy a gyógynövényeket a forró napon megolvadó aszfaltutakon szárították. Egy, a kínai gyógynövények alkalmazására szakosodott német cég 1996. óta megvizsgálja a Kínából származó készítményeket. Már az első mérési eredmények riasztóak voltak: 139 tételből 34 (24,5%) bizonyult meg nem felelőnek.

A magnetopresszúra kiválóan alkalmas a ma már népbetegségnek mondható krónikus székrekedés megszüntetésére is. A mozgáshiány, a rotszegény táplálkozás, az élvezeti cikkek mértéktelen fogyasztása következtében alig van olyan ember a világon, akit ne gyötörne a székrekedés, az aranyér. A széklet besűrűsödésén nem segít a fokozott folyadékbevitel, mert a víz a vizelettel távozik, nem kerül a végbélbe. A végbélből történő fokozott vízkiválasztás csak a bioenergia szintjének megváltoztatásával állítható le. Többnyire energiaelvétele van szükség az emésztéssel kapcsolatos meridiánokból. Hogy pontosan melyikből, azt csak kísérletezéssel lehet meghatározni. Mivel nem látunk bele a testünkbe, és egyelőre olyan lencse, kamera sem áll a rendelkezésünkre, amellyel láthatóvá válnának a meridiánjaink, próbálgatással keressük meg a megfelelő pontokat.

A keresést kezdjük a végbélre legnagyobb hatást gyakorló kormányzó vezetékkel. A mágnesrúd Yang energiát kisugárzó (fehér) végét nyomjuk a farkcsont alatti 1-es pontjához, és tartjuk ott legalább 10 percig. Az energiaelvétel hatására a szervezet folyadékot küld a végbélbe, amely olyan hatást vált ki, mint egy beöntés. Ezt a jelenséget nem a mágneses töltés váltja ki. A szervezet normál székelés esetén is vizet juttat a végbélbe, hogy megkönnyítse a kiürítését. Ez a fiziológiai folyamat olyan intenzív, hogy virágporallergiásoknál orrváladék-képződést is kiválthat. A mágneses kezelés csak ezt a folyamatot indítja el, teszi gyakoribbá. A hashajtó (pl. a ricinusolaj) is ezt teszi, de ez a szer nem helyileg hat, hanem végigmegy az egész bélrendszeren, és viszi magával a bélflórát is, az emésztést elősegítő hasznos baktériumokkal együtt.

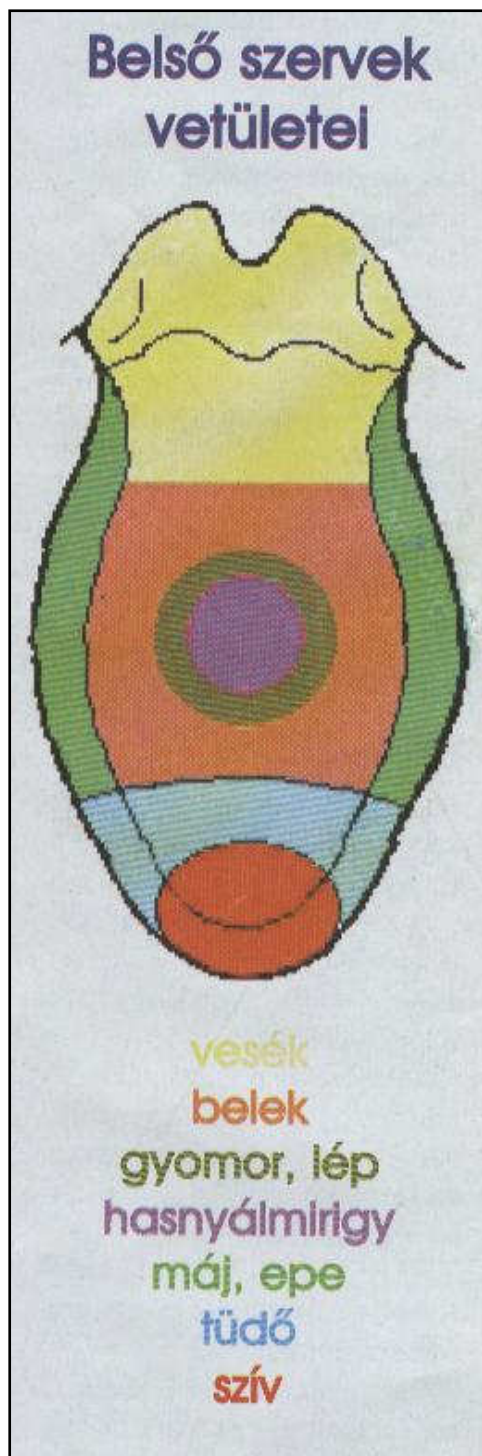
Ha a remélt eredmény néhány órán belül nem következik be, sőt a székrekedés súlyosbodik, ne essünk kétségbe. Másnap fordítsuk meg a mágnesrudat, és most adjunk be energiát. Az emberek szervezete nem működik egyformán. Van, akinél energiatöbblet, másoknál energiahiány váltja ki a fokozott vízkiválasztást a végbélben. Amennyiben a kormányzó vezeték stimulálása nem vezet eredményre, próbálkozzunk a vastagbélvezeték 2-es vagy a gyomorvezeték 25-ös és 45-ös pontjaival. Valamelyik pont kezelése meghozza a kívánt eredményt. Nem lesz többé szükségünk hashajtóra, ami tönkreteszi a bélflóránkat, és legyengíti az immunrendszerünket. A legcélravezetőbb eljárás azonban az egészséges táplálkozás, a húsevés, a fehérkenyér-fogyasztás, a dohányzás és az alkoholfogyasztás abbahagyása, valamint a napi rendszeres mozgás. A betegségeket ugyanis nem orvosolni, hanem megelőzni kell.

A magnetopresszúra kiválóan alkalmas a húgyhólyag hiperaktivitásának megszüntetésére is. Az inkontinencia (vizelettartási nehézség) a népesség 40-50 százalékát érinti. Főleg az idősebb korosztály szenved miatta. Sokan annyira szégyenlik a betegségüket, hogy orvoshoz sem fordulnak. A hiperaktív hólyag szindróma által okozott kellemetlenségek nagyon hasonlítanak a felfázás, illetve a fertőző húgyhólyaggyulladás okozta tünetekhez. Csípő, sürgető vizelési inger, és a napi ötszöri helyett 2 óránkénti vizeletürítés. A vizelet mennyisége sokszor még az 1 decilitert sem éri el, pedig a húgyhólyag befogadó kapacitása átlag 0,5 liter. A beteg éjszakánként is felkel. A hólyag túlérzékenysége hatásosan a vesemeridián 1-es pontjának stimulálásával csökkenthető. Vagy a bal, vagy a jobb talpunk kezelése kiváltja a kívánt hatást. Jelen esetben többnyire energiabeadásra van szükség, amit itt a szedáló pontból való energiaelvétellel érhetünk el. Ez azonban egyéntől függően változhat, ezért a probléma súlyosbodása esetén fordítsuk meg a mágnesrudat, és vonjuk ki a felesleges energiát a bal-, illetve a jobb oldali vesemeridiából. Sokat segít a húgyhólyag-meridián stimulálása is, mely legegyszerűbben a 67-es tonizáló ponttal végezhető el. Férfiaknál a prosztatata vizeletvisszatartó képességét nagyban növeli a befogadó vezeték 2-es és 3-as pontjának kezelése is. Kellő türelemmel kigyógyíthatjuk magunkat ebből a társkapcsolatainkat is nehezítő, sőt sok esetben lehetlenné tevő betegségből. Ráadásul ez a módszer semmibe sem kerül. A néhány száz forintért megvásárolt mágnesrudat életünk végéig használhatjuk. A gyógyulás pedig mellékhatás-mentes. A magnetopresszúra kezelés és a mágnesrúd beszerzési módja az „Ezoterikus körkép” I-II. és V. fejezeteiben található.

A gyógyszerbiznisz éves fogalma világszinten mintegy 700 milliárd dollár. Szinte felfoghatatlan összeg. Azt már csak elképzelni is rossz, hogy ezt az összeget különböző pirulákat tucatszámra magukba tömő, végsőkéig elkeseredett emberek hordják a kartellekbe tömörült társaságok bankszámláira.

Tragikus ezeknek az embereknek a megtévesztettsége, hiszen egyre nyilvánvalóbb, hogy a szintetikus gyógyszerek korántsem nyújtanak megoldást betegségeinkre, sőt igen gyakran éppen ellentétes hatást váltanak ki, mint amit remélünk. Olvasták már bármelyik gyógyszer ismertetőjét? Elszörnyedtek már azon, hogy egy-egy pirula milyen rombolásra képes az emberi szervezetben? Azt hihetnénk, hogy a gyógyszeripar egy elképzelhetetlenül precíz, szinte már tökéletes gépezet, amely kizárólag olyan termékeket gyárt, melyek tényleg gyógyítanak, az pedig, hogy esetleg, még betegbé tesznek, egyenesen elképzelhetetlen. Sajnos, ennek éppen az ellenkezője igaz. A tájékoztató alján kisbetűkkel feltüntetett várható mellékhatások listája már felületes olvasás során is döbbenetes, ám egyes készítmények beszédésével járó esetleges következmények egyenesen horrorisztikusak! Lássuk például a Leponexet, amely hangulatjavító szer, általában enyhén depressziós betegeknek javasolják. Nos, lehet hogy rossz kedvünk, a pirulának hála egyszeriben elszáll, ám nem árt számolnunk azzal, hogy a nagy vidámság közepette krónikus fehérvérsejt-süllyedés, leukémia,

vérrák, agykárosodás és – kapaszkodjanak meg! – hirtelen halál is bekövetkezhet. Felfoghatatlan? Valóban az. Adott egy kedélyjavító szer, amelyet gyógyszernek mernek nevezni, a tájékoztatóján pedig 36 olyan súlyos mellékhatás felsorolása olvasható, melyek között ott szerepel a halál is...
Köröstyös György – Hihetetlen, 2008. május, 9-13. oldalak (részlet)

Sajnos az egyik legfontosabb kínai belgyógyászati kór-megállapító módszer, a nyelvdiaosztika a nyugati orvoslásban még mindig nem nyert teret. E több ezer éves múltra visszatekintő távol-keleti módszer gyakran a legvilágosabb mutatója a szervezetben lévő diszharmóniának. A **normál nyelv** rózsaszín és kissé nedves, nem túl hegyes, s nem túl lekerekített. Kevés bevonat látható rajta, mozgékony és hajlékony. Ha a nyelv a betegség alatt is normál színű, ez annak a jele, hogy az energiaáramlás és a vérkeringés nem „sérült meg”, így a prognózis kedvező. **Energia túlsúlyos nyelv:** „Yang jellegű” betegségnél a nyelv merev, sötétvörös vagy piros színű, feketés árnyalatú, repedezett, tüskés „fogbenyomatokat” nem találunk az oldalán, kiöltése pedig határozott, erőteljes. **Energia hiányos nyelv:** „Yin jellegű” betegségeknel a nyelv petyhüdt, sápadt, bevonata sárgás, nedves, a nyelv szélén fogbenyomatok látszanak, kiöltése gyenge, határozatlan. A nyelv egészének színe mutathatja az egyes működési körök megbetegedéseit is. **Vörös nyelv:** Szív – Vékonybél, **Fehér nyelv:** Tüdő – Vastagbél, **Zöldes nyelv:** Máj – Epehólyag, **Sárga nyelv:** Lép (hasnyálmirigy) – Gyomor, **Feketés nyelv:** Vese – Húgyhólyag és nemi működési rendszer funkciózavarait.

A **nyelv bevonata, lepedéke:** a keleti diagnosztika szerint a Lép (hasnyálmirigy) tevékenységéből származik, és az emésztőrendszer állapotát tükrözi. A vastagságban, színben, minőségben változatos lepedék bevonhatja a nyelv egész felszínét, vagy csak egyes területeit. Egészséges embernél sűrűsége állandó, vékony; nedves, fehéres színű. A nyelv középső részén lehet kissé vastagabb, de a nyelv alapszíne átlátszik rajta. Néhány gyakoribb lepedékfajta: A **vékony lepedék** lehet normális, de betegség alatt hiányállapotot jelez.

A **vastag lepedék** valaminek a túlsúlyára utal. A **nyirkos lepedék** a Yang energia hiányára vagy a test belső melegére utal. Az **úszó-mozgó lepedék** esetén gyenge a Lép (hasnyálmirigy) és a Gyomor energiája. A **sárga, száraz bevonat** a belek, illetve a gyomor hőségpangását jelzi. (Dohányzás és rendszeres alkoholfogyasztás hatására betegség nélkül is sárgás-szürkévé válhat a lepedék.) A **térkép nyelv** valójában hámló nyelv, ahol a bevonat egy része, illetve egésze leválik, utóbbi esetben „sima” vagy „tükrös” nyelv jön létre. Mindkét eset a szervezet védekező energiáinak, immunrendszerének és a Yin-energiának a nagyfokú hiányát jelzi.

A **nyelv mikrorendszere**: A nyelv testén ugyanolyan mikrorendszer található, mint a fülkagyló belső részén, vagy a tenyéren és a talpon, tehát híven tükrözi a belső szervek állapotát. Ábránk szemléletesen mutatja az egyes szervek „tükröképének” elhelyezkedését a nyelven (pl. a szív a nyelv csúcsán, stb.) A **nyelv tisztítása**: A régészeti leletek tanúsága szerint az ősi kultúrákban (pl. Indiában, Dél-Amerikában) a szájhigiéncia rendkívül fontos volt, s ehhez speciális nyelvtisztító eszközöket is alkalmaztak. Az indiai jógiknál a testi-lelki megtisztulás egyik fázisa – manapság is – a nyelv reggeli tisztítása. Az Egyesült Államokban végzett klinikai vizsgálatok kimutatták, hogy a szájüregi problémák egy részének (pl. szájüregi pH-eltolódás, krónikus ínygyulladás stb.) kialakulásáért a nyelvlepedék a felelős, sőt az esetek 85%-ában a kellemetlen szájszag hátterében is a nyelvlepedék szerepel kórokként. Megállapították, hogy az éjszakai méregtelenítés során a szervezet a toxinok egy részétől a nyelven keresztül szabadul meg. A nyelvlepedék kialakulását elősegítik a modern táplálkozási szokások, a rágás hiánya, a pépes, „túl feldolgozott” élelmiszerek, és a tartós savas vegyhatás is. Mechanikus tisztítás nélkül a lepedék és annak mérgezőanyag-tartalma, a napi táplálkozás során rendszeresen visszakerül a tápcsatornába. Így az egyszer már kiválasztott toxinok, visszamérgezik a szervezetet. A reggeli fogmosásnál tehát mindig tisztítsuk le a nyelvünket is a fogkefével vagy egy élére fordított kiskanállal, esetleg egy fakéssel!

Dr. Csiszár Róbert – Paramedica, 2005. február-március (14. oldal)

Az ezotéria lejáratoí

Az „Ezotéria kivitelezése” IV. fejezetében átfogó képet kaptunk az ezotéria lejáratoíásáról. Most bemutatunk néhány esetet a szélhámosságok bő tárházából:

➤ Külvárosi panelrengetegben keresem a hipnotizőrt, akihez 2 hét várakozás után jutok el. Kitérdelt tréningnadrágos asszonyosság nyit ajtót, és vezet át az állott ételszagú nappalin. A homályos hálószobában ágyra fektet, meggyújtja a gyertyákat, és mint egy imamalom, ismeretlen nyelven duruzsol. Elkezd fájni a fejem, résnyire nyitom a szemem, és felfedezem az ételmaradékokkal, piszkos poharakkal zsúfolt asztalt. Hipnotizőrömmre nézek, aki már transzállapotban lehet, mert súlyos testéből egércincogásszerű vékony hangon dünnyögi, hogy ő egy angyalka, aki a felhők fölé fog repíteni. Elképzelem amint a kövér, izzadságszagú, mackóruhás angyal szárnyain suhanok a mennyország felé, és elnevetem magam. Hipnotizőröm megsértődik, és ítéletet hirdet: nem vagyok még elég érett a transzhoz. Majd ha már fejlődtem, jöjjenek újra, de a foglalkozásért fizessenem ki a hétezer forintot.

Izing Klára, Nők Lapja, 2004/46. szám. (52. oldal)

➤ 15 évvel ezelőtt, a harmadik szülésem után kezdődött az egészségügyi kálváriám. Azóta küszködöm derék- és gerincfájdalommal. Mivel jól tűröm a fájdalmat, a legtöbb orvos sokáig nem vette komolyan a panaszaimat. Ezért a természetes gyógymódok felé fordulva igyekeztem megszerezni egészségemet. Előadásokra jártam, jobbnál jobb csodaszereket és módszereket próbáltam ki, szakértőkkel konzultáltam. Szinte valamennyi módszernek volt pozitív hatása, de mind sok pénzbe került, és egyik sem hozott tartós eredményt. A véletlen úgy hozta, hogy amikor már nem kerestem újabb gyógyítókat, akkor találkoztam egy „igazi” parafenomén természetgyógyással. Alig kezdtünk el beszélgetni, sorolta a betegséget, melyik testrészemenél vannak gondok, hol mi fáj (volt néhány nőgyógyászati műtét). Gyakorlatilag mindent eltalált, még azokat a bajokat is, amelyekről én sem tudtam. Mintha belém látott volna. A fiammal közösen kezdtünk el hozzá járni, mi-

vel neki is vannak egészségügyi problémái, és nélküle nem tudtam volna kifizetni a kezeléseket költségét. Állapotfelmérés, csontkovácsolás, szellemsebészet, akupunktúrás kezelések, javasolt étrendkiegészítők, Dávid csillag az ágyam alá, méregtelenítő mézes kezelés, tanácsadás, stb. Mindez kedvezményes áron is egyhavi munkabérnek megfelelő összegért. Nem is lenne sok, ha most táncolva mondhatnám: meggyógyultam. De nem gyógyultam meg! A természetgyógyász előre megmondta: egy darabig rosszabb lesz, mint volt. Igaza lett, már felkelni is alig tudok. Az ő tudománya sem ér semmit! Hogyan higgyek ezután annak, aki azt mondja: meggyógyít?

➤ Azért jelentkeztem be egy vizsgálatra, mert a körmeim formátlanokká váltak. Mindegyik úgy néz ki, mintha le akarna válni az ujjamról, szinte már semmi sem tartotta őket. Egy életmódházba mentem el, egy nagyon kedves idős úrhoz. Elővette a „varázspálcáját”. Függőlegesen, fentről lefelé végighúzta előttem, és valójában semmi különöset nem állapított meg. Annyit mondott, hogy hány százalékosan működik a tüdőm, a szívem, stb. Vesehomokom van, de alapvetően jól működik a szervezetem. A vállaimban stresszt érez, ezt masszázssal lehetne enyhíteni. Meg is masszírozott, egy kellemetlen szagú, de valóban lazító hatású kenőccsel. Ezután gyógyhatású készítményeket szedegetett elő a táskájából, és csak azt láttam, hogy összegeket ír egy lapra. 17 ezer forintnál állt meg a számla. Ennyit kellett fizetnem az immunerősítőkért, és a kezelésért. Aznap az utolsó páciens voltam, a természetgyógyász meg is jegyezte, hogy elfogytak a pirulái. Lopva kifigyeltem a füzetét, mindenkinek ugyanazokat a szereket adta, ugyanannyiért! Gyakorlatilag semmilyen egyedi problémát nem orvosolt! Az ár azért is meglepett, mert előtte azt ígérték 5 ezer forintba kerül az egész. Mindenestre elhoztam a sok vitamint, lelkiismeretesen be is szedtem, de a körmöm még mindig ugyanolyan.

➤ Szívbetegségem miatt mentem el a környék egyik sztár természetgyógyászához. Vittem magammal a férjemet is, akinek mindene fáj, folyton általános rosszulra panaszkodott. A „szakember” ingával diagnosztizált, majd azt mondta, hogy „nekem nem megfelelő gyógyszereket adtak az orvosok, az egyikre kifejezetten rosszul reagál a szervezetem, azt ne szedjem tovább”. Helyette egy teakeveréket adott. A férjemnél energetikai gondokat diagnosztizált. Ezután mindkettőnknek adott energiát. Ehhez egyenként egy kezelőágyra kellett feküdnünk, miközben ő a fejünk mellé állt. Csukott szemmel csak annyit éreztem, a kezét mozgatja a testem fölött, közben álmosító hangon mormolt maga elé: „Egyre forróbb a teste, érzi ahogy a gyógyenergia áramlik belé.” Valóban éreztem, ahogy forróssodom. A természetgyógyász szerint még legalább 10 kezelésre van szükségünk, de mivel mindkettőnknek kell energia, jobban járunk, ha megveszünk egy speciális bioenergia-átadó gépet. Ezt az ágyunk mellé kell tenni, és alvás közben feltölti az energetikai rendszerünket. A szerkezet ára (amely csak egy kupac réznek tűnt) 150 ezer forint! Igaz, a kezelésért is otthagytunk majdnem 20 ezret. Azóta nem jártunk a természetgyógyásznál, de kórházban már voltunk. A férjemről kiderült, hogy bélrendszeri problémák okozták a rossz közérzetét. Panaszai elmúltak, miután rendszeren kivizsgálták és kezelték a kórházban. Megkértem a házi orvosomat, adjon másik gyógyszert a szívemre, mert a régiben már nem bízok. Emellett gyógyteákat ittam. Azóta jól vagyok.

➤ 21 éves volt a fiam, amikor bekerült egy ezoterikus körbe. 3 évvel ezelőtt ismerkedett meg egy „kineziológussal”, aki hipnózisban visszavitte őt az előző életeibe. Rendszeresen hipnózist alkalmazott a gyerekeknél annak ellenére, hogy ezt a módszert csak olyan orvos vagy pszichológus használhatja, aki elvégezte a Magyar Hipnózis Egyesület vagy az Integratív Pszichoterápiás Egyesület hipnoterápiás képzését. A transzban olyan dolgokat látott, hogy az őseink bűnözők voltak, és legjobb lesz a fiamnak, ha elszakad tőlünk. Közölte velem, hogy elátkozott a családja, ezért helyettünk új szülőket jelölt ki számára. Elültette benne a gyűlöletet, és a gyerekeknek némasági fogadalmat kellett tennie, nem szólhatott hozzánk. Nem tudtam mi a baj. Azt hittem belehalok a fájdalomba, mert éreztem, hogy egyre jobban eltávolodik tőlünk a gyerek. Utána „gyógyító” jógagyakorlatokat tartott – napi 10 ezer forintért – ahol aztán igazi agymosást kaptak. Az imádságként mondogatott mantrájuk úgy szólt, hogy: „Akkor jön el az igazi boldogság, ha már meggyűlölted a szüleidet, a testvéreidet.” Tehát a „mester” időközben szektavezető lett. Azt hittük örökre elveszítjük a gyerekünket. Aztán szerencsére párra lelt. Barátnője hatására elszakadt ettől a közösségtől, visszatért a

normális életbe. Mostanában mesélgeti el az élményeit. 3 éven át az összes fizetését odahordta. Ez volt a hiszékenység ára. Hála Istennek visszatért hozzánk. Di mi lesz a többiekkel, akiket valószínűleg végleg elszakítottak a családjuktól, akik ma is agymosásra járnak?

Olvasói levelek, Nők Lapja, 2004/44. szám, (52-53. oldalak)

Az ezotériaestre jött? – kérdi a testes hölgy a kapuban, s a kezembe nyomja a felkiáltójellel teliaggatott szórólapot. Harminc perc, és meggyógyulsz! Jézus svéd reinkarnációja Tibetben! A viking orákulum titka! Csupa ilyen. Böhöm szocreál hallba érkezem. Amint belépek, egy zaklatott külsejű asszony elkapja a kezem. Az asztalon kis táblán olvasható a neve. Na és az, hogy foglalkozására nézve boszorkány.

- Nagy változások előtt állsz – mondja, s közben int a segédjének, egy hajléktalan külsejű fickónak, bújjon be a függöny mögé, vegye elő a tenyértérképet. A szakadt beavatott ugrik, a banya pedig mutogatni kezd.
- Nézd, ez itt az élet-, ez meg a karriervonal – ám rögtön hátrahőköl. – Te jó ég, iszonyú dolgokat látok! – és fejét felemelve révületbe esik.
- Mit lát, asszonyom? – kérdezem.
- Rengeteg pénzt – és megint hátrahőköl, majd nyögni, hörögni kezd. Hangja bejárja a termet, s odasereglenek körénk az asztrálfényben, lótuszvirágban és antropozófiában utazó öregurak, a reinkarnációs bizonyítékokkal házaló teozófusok, a lélekvándorok, az ufókkal és a hipertérrel foglalkozó kvadromatikusok, a kanálhajlító parapszicológusok, s mind-mind a boszorkány választát várják.
- Mennyit lát? – próbálok közelebb kerülni az igazsághoz, mert úgy gondolom, nem árt, ha legalább saccperkábé megtudom, mekkora summa ütheti a markomat.
- Irdatlanul sokat – feleli a tenyérjós, s újra közelebb hajol a mancsomhoz.
- És nagyjából mikor, kérem? – erősködöm tovább.
- Azt nem lehet megmondani – mondja a nő, s lecsukva tartja szemhéját, közben összegörnyed, s ujjáival próbálja kisilabizálni látnoki képességével a számokat. – Nem tudom elolvasni, székel rovási írással írták. De ha jól látom, lottószámok...
- Várjon egy kicsit, hozok erősítést – mondom izgatottan, s elrohanok a terem túlsó végébe.

Ott tanyáznak a székel, a kelta rovási írás szakemberei meg az auristák, a buddhista táncmeditáció követői, a védikusok, a tantrikus lélekerősítők. Kérem őket, jöjjenek, hívják a táltosokat, a sámánokat, az agykontrollosokat, s könyörgök, ha találnának a teremben egy szabadon kószáló számmisztikust, gyorsan küldjék oda a tenyeres pulthoz. Mert nagy dolgok vannak készülőben.

- Mi történt? – faggatózik a sumér bioritmikus egy holdnaptárral a kezében.
- Nyerni fogok a lottón. Csak még nem látjuk rendesen a számokat.
- Ezen csak az arab hastáncos sorselemző módszer segíthet – feleli emberem, és hozzáteszi: sajnos a művházigazgató két hete kitette a szűrét, mert nem fizette rendesen a bérleti díjat.

Amikor visszarohanok, a jós összegörnyedve nyöszörög a földön, ujjai görcsbe rándulnak, és a számaimat próbálja leolvasni.

- Sziklacsúcsra fel, diadaléret. Ömlő folyam, vagyon, gazdagság. Egy, igen, látom – kurjant föl. – Egy az első. Kettő a második szám.
- Aztán?
- Homályosan látom, de a kettést talán a hármas követi. Aztán meg ott a négy. És, lám, a dolgok beteljesednek: ott virít a sor végén az öt.
- Ez biztos? – kérdem kissé idegesen.
- Nem – feleli a boszi. – A számok összevissza ugrálnak. Lehet 12, 45, de éppen 24, 31, 53, esetleg 25 is. A sors azt mondja: a te dolgod, hogy összerakd.

Ezután int a segédjének, aki számlatömböt vesz elő, és azt mondja, négyezret fizetek, plusz ezer az áfa. S mindenki más is tömböt ránt elő, és tanácsadói szolgáltatásokról szóló számlákat állítanak ki

a nevemre. Fizetnem kell külön-külön mindenért. Az ezoterikusok fölém állnak, s ordítóznak: ennyit és ennyit kérnek, itt és most. Kórusban skandalják: kápé, kápé!

Nincs mit tenni, szökni kell. Amikor áttörök a táltosok és asztronumerológusok gyűrűjén, a kijárat felé veszem az irányt, kirohanok a művház előtti térre, átvágok a parkon, s futni kezdek a villa mos után. Ezek meg a számlatömbjeiket lobogtatva loholnak utánam. Ekkor már ott vannak az üldözők közt az ezoterikus könyvkiadók tulajdonosai, az ördögösöknek termeket jó pénzért kiadó egykori népművelők, az Évezredes Titkok és Rejtélyek feltárásában érdekelt kereskedelmi tévék szilikonmellű műsorvezetői, az energetikai-kanálhajlítgatási-vízér-áramlási üzletág alapítói, a mindenféle színű divatos mágiabiznisz felkentjei, végül az elhülyült tekintetű sikersztoristák is hozzájuk csapódnak. Nyomomban vannak, és nem sikerül őket leráznom.

– Jól vagy? – kérdi reggel a feleségem.

– Jól – felelem –, miért kérded?

– Egész éjjel hánykolódtál. És hajnali háromkor egyesével számolgatni kezdted...

– Ja, igen – mondom megvilágosodva. – A lottózámok. De nem érdekes. Semmi baj.

Népszabadság, Rab László, 2005. július 23. (9. oldal)

Nem jobb a helyzet a könyvek terén sem. Nagymértékben rontja az ezoterikus szakirodalom hitelét, hogy mind nagyobb számban jelennek meg pénzéhes szélhámosok által nyerészkedési céllal összetákolt hamisítványok. Ezek a kalandor „szerzők” összeszedik az ezotéria területén felelhető információkat, és ebből egy tetszetős, de valótlan egyveleget állítanak elő. Irományuk szinte minden mondata kitaláció, a fantázia csapongása, semmi köze a valósághoz. Szakmailag használhatatlan, de jól eladható ponyvaregény. Ez a tevékenység nem más, mint szélhámosság, mert ezeknek a könyveknek még annyi közük sincs a valódi ezoterikus jelenségekhez, mint a sci-fi-nek a tudományhoz. Mivel a műveikben még utalásszerűen sem szerepel, hogy a leírt történet nem más, mint fantazmagória, félrevezetik az olvasókat. Sok hamis képzetet ültetnek az emberek agyába, amelyek aztán tévútra terelik őket. Kedvelt témájuk a túlvilági élet „ismertetése”, és a regresszív hipnózis. Ez a szakterület ugyanis ellenőrizhetetlen. Miután még senki nem tért vissza a mennyországból, és senki sem utazott fizikai testben a múltba, mindenki azt állít, amit akar.

A félrevezető maszlag könyv alakban történő terjesztői között megtévesztett szakemberek is vannak. Nagy praxissal rendelkező pszichológus doktorok, akiknek segítő szándékához kétség sem fér. A világosan fogalmazott, tudományos alapossággal rendszerezett esettanulmányok azonban valójában dezinformációs hazugsággyűjteménynek tekinthetők. Az összezavarásunkra törekvő démoni lények nem őket tévesztették meg, hanem a pácienseiket. A regresszív hipnózis alá vont alanyok elméjét kerítették hatalmukba, akik valótlan információkat, következetesen adagolt koholmányokat közvetítettek a mit sem sejtő kutatóknak. Ezek a hamis élménybeszámolók azért is veszélyesek, mert igen tetszetős stílusban adták elő őket, ami a tájékozatlan, naiv olvasók fejében könnyen hihető, valós tényként rögzülnek.

A mennyországról, a szellemvilág hierarchiájáról szóló jópofa, bratyizó stílusú, hátba veregetős beszámolók hitele akkor válik igazán gyanússá, amikor a pszichiáter kérdései a pokolra irányulnak. A dezinformációs szennyirodalom többi alkotásához hasonlóan itt is mereven tagadják a pokol létét, és zavaros magyarázatokkal próbálják elhítenni az emberekkel, hogy bármit tesznek, nem követnek el bűnt, és ezáltal büntetés sem vár rájuk a túlvilágon. A gonosztevők is a mennyországba kerülnek, ahol egy kis „energiazuhannyal” eltávolítják lelkük sötét foltjait, és a megtévedt lélek már mehet is vissza a Földre, vagy a mennyei szférákba, kipihenni a fáradalmait. Meglepetés csak akkor éri a gyanútlan bűnelkövetőket, ha haláluk után egészen más helyre kerülnek, ahol nem éppen paradicsomi állapotok várnak rájuk.

Sajnos a fejletlen lélek könnyen becsapható, félrevezethető. Ezt bizonyítják a szerzőnek küldött hálálkodó olvasói levelek, melyeket több tucatnyi nyelvre lefordítva a világ különböző országaiban reklám céljára használnak a könyv kiadói: „Az Ön könyve olyan mélyen érintett meg, mint egyetlen más mű sem. Az Ön könyve értelmet adott az életemnek. Úgy spirituális, hogy közben nyoma sincs benne vallásos dogmatizmusnak. Hogyan köszönhetném meg kellőképpen? Könyvével olyan ha-

talmas kincset adott a világ kezébe, ami lélegzetelállítóan tiszta hangon szólaltatja meg az igazságot. Az Ön könyve összehasonlíthatatlanul többet mond el a szellemvilágról, annak törvényeiről és folyamatairól, mint bármilyen eddigi mű. Az esteleírások megvilágosító üzenetei felbecsülhetetlen értékűek. Ennek a klasszikus műnek minden könyvtárban ott a helye.” A métely minél hatékonyabb terjesztése érdekében a fekete angyalok előadásokat is tartatnak a gyanútlan szerzőkkel, ahol előszóban, párbeszéd formájában oszlatják el a még fennálló kételyeket.

A természetgyógyászat hatékonyságának bizonyítékai

Az előző cikkben jó néhány negatív esetről olvashattunk. Most lássuk az ellenkező oldalt. Mutassuk be a pozitív példákat is, hogy helyreállítsuk a természetgyógyászat hitelét:

Hetven felett az ember már nem csodálkozik azon, hogy hol itt, hol ott fáj. De azért mégsem járja, hogy egyik napról a másikra leessen a lábáról. Pontosabban ne tudjon ráállni. A 78 éves K. Erzsébettel valami hasonló történt. Méltatlankodott is miatta.

- Szinte egyik pillanatról a másikra történt – meséli Erzsébet. – Egy reggel arra ébredtem, hogy lábaim olyanok, akár az elefánté. Na nem olyan szürkék, hanem olyan oszlopszerűek. Ez még nem is lett volna baj az én koromban, ha nem fájtak volna annyira, s engedelmessé váltak volna nekem, merthogy alig tudtam őket mozgatni. A lányom azonnal kihívta hozzám a házi orvost, aki látva tehetetlenségemet elküldött a reumatológiára.
- Ott milyen betegséget diagnosztizáltak?
- Nekem nem mondtak semmit, amit meg a papírra írtak, nem tudtam kibetűzni. Azt viszont a tudomásomra hozták, hogy a következő hetekben el kell járnom fizioterápiás kezelésre. Mit mondjak nem ugrottam éjfélig örömben, hiszen még otthon is bottal meg járókeret segítségével botorkáltam.
- Két-három hónapig kezeltek, mindenféle eredmény nélkül, hacsak azt nem tekintjük annak, hogy a tüneteim határozottan rosszabbodtak. Az „eredmény” alapján kikristályosodott előttem: fogalmuk sincs róla mi a bajom. Mivel ők is belátták, hogy nem tudnak mit kezdeni velem, elküldtek az ortopédiára. Ott meg térdműtétet javasoltak. Na gondoltam, ebből ugyan nem esztek! Az én koromban már kockázatos dolog szike alá feküdni! Még akkor sem egyezem bele, ha tudom, hogy életem végéig fájni fognak az eldeformálódott lábaim.
- Ehhez képest egyáltalán nem olyan ember benyomását kelti, mint akinek bármilyen panaszai lennének!
- Merthogy nincsenek!
- Miért, mi történt?
- A lányom nem bírta nézni, ahogy szenvedek, ezért elvitt egy gyógycentrumba, ahol azonnal rájöttek mi a baj. Nyiroködémát diagnosztizáltak, és ennek megfelelően alakították ki a személyemre szóló terápiát. Ez abból állt, hogy hetente négyszer kellett járnom egy-egy órás nyirokdrenázsra, azaz nyirokmasszázsra. Emellett léböjtkúrára fogtak, amit egy lúgosító diéta vezetett fel. Házi feladatul kaptam azt is, hogy naponta legalább 2 liternyi folyadékot (gyógyteákat, zöldségleveket) kell meginnom.
- Ez a gyógy mód végre hatott?
- Már az első hét után eldobtam az otthoni botomat, félretehettem a járókeretet. A következő héten pedig már nem csak éreztem, hanem láttam is a változást. A nyirokpangás fokozatosan megszűnt. Először a lábfejemben, majd a lábszáramban, végül a combomban. Ez utóbbi körfogata 4 centiméterrel csökkent. Igaz, még nem vagyok egy Naomi Cambell¹⁴², de már nagyon jól érzem magam a bőrömben. Ez valószínűleg annak tudható be, hogy a 3 hetes böjt hatására sikerült 10 kilót leadnom a feleslegből, amit nem is szedtem vissza. Gondolom azért, mert szófogyógyógy vagyok, és betartom azokat az életvetési tanácsokat, amikkel bőségesen elláttak.

¹⁴² naomi kembel

Czellér T. Erika. Ideál, 2005, január, (79. oldal)

Mellhártyagyulladás, mikroembólia, szívburokgyulladás, vastagbélgyulladás... Ezek a betegségek külön-külön is megviselik az embert. Hát még, ha két hónap alatt zajlanak le! Nem csoda hát, ha elszenvedőjük, a paksi Á. K. nem csak meggyógyulni akart, hanem mihamarabb megtudni azt is, hogy milyen „titokzatos” kór hozott rá ennyi bajt...

– Úgy érzem, az orvosaim mindent megtettek értem, mégsem jutottak – legalábbis így utólag szemlélve – túl sokra, amikor azt állapították meg, hogy SLE-ben, azaz egyfajta autoimmun betegségben szenvedek.

Ideál: Az SLE tüneteire jellemző az ízületek, az inak és az egyéb kötőszövetek, valamint az egyes szervek időszakos gyulladása. A szervgyulladás megvolt, sajogtak az ízületei is?

– Ekkor még nem... Tulajdonképpen csak akkor kezdtek el fájni – de nagyon – , amikor már úgy fél éve szedtem az SLE kezelésére felírt gyógyszert...

Ideál: ... aminek az ízületi fájdalmakat okozó mellékhatását kezelte csupán?

– Igen, meg más egyéb „mellékes” és kellemetlen hatásait, amelyek meglehetősen megkeserítették az életemet! Fegyelmezett ember vagyok, de egy idő után már elég lett a fájdalmakból, s ismét bekopogtattam az orvosomhoz.

Ideál: Más gyógyszert írt fel?

– Nem. Azt mondta, hogy egy időre hagyjak fel a szedésével, és egyúttal beutalt 3 hétre Harkányfürdőbe fizioterápiás kezelésre.

Ideál: Az segített a panaszain?

– Már az első napon, az első kezelésem után bőrkiütésem lett. A három hét alatt még vízbe se tudtam menni. Viszont a viszkető foltok testszerte megjelentek rajtam. Ezért az orvosom úgy döntött, kezdjem el újból szedni a korábbi gyógyszert (szteroidokat).

Ideál: Viszketett az egész teste, fájtak az ízületei..., Gondolom, meglehetősen elkeseredett.

– Persze, s mentem fűhöz-fához, természetgyógyászhoz, kuruzslóhoz, mindenkire, akitől azt reméltem, hogy enyhíthet mindennapi kínjaimon. Ekkor már nem csak viszkettem és fájt mindenem, de reggel és este a kezem is feldagadt, a hasam is felpuffadt.

Ideál: Végül hol tudtak önnek segíteni?

– Egyik ismerősömtől megkaptam az egyik budapesti egészségközpont címét. Gondoltam, igazán nincs mit veszítenem.

Ideál: És mit nyert?

– Sokat! Kiderült a különböző vizsgálatok során, hogy nem szenvedek SLE-ben, a panaszaimat vastagbélproblémák és immunológiai labilitás okozták.

Ideál: S ezeket miként gyógyították?

– Meglehetősen komplex terápiával, ám gyógyszerek nélkül. Először is krumplidietára fogtak, majd léböjtölnöm kellett. Eközben homeopátiás szereket és gyógynövény-alapanyagú készítményeket szedtem. Kaptam sajátvér-injekciósorozatot, s volt szerencsém megismerkedni a kolon hidroterápiával is.

Ideál: Mennyi idő elteltével érzelte az első változásokat?

– Már a második héten elmúlt az összes kiütésem! Majd fokozatosan megszűntek az egyéb panaszaim is. Most már kifejezetten jó a közérzetem.

Ideál: A kezdetekhez képest változtatott az életmódján?

– Kénytelen voltam alapvetően megváltoztatni. Tudja, én olyan vércsetípus voltam. Húst hússal ettem. De ez már a múlté. Nagyon-nagyon kevés hús szerepel az étrendemben, most inkább zöldségeken, gyümölcsökön élek.

Ideál: És megszerette ezeket?

– Azt nem mondhatnám, hiszen a fejemet nem cserélték ki, de ha az egészségem ezen múlik, hát betartom azokat az életvezetési tanácsokat, amelyekkel ellátott az orvos.

Czellér T. Erika – 2003. május (71. oldal)

M.I. az a típusú férfi (volt), aki mindennek szereti megadni a módját. Imád jókat – húst hússal – enni. Ha pedig társaságban van, kedélyes beszélgetés közben jókat inni... Gourmandként¹⁴³ élt 39 éves koráig, amikor is életében először köszvényes rohamot kapott...

- Egy napon a lábam nagyujja teljesen váratlanul bedagadt, és iszonyúan elkezdett hasogatni – emlékezik vissza. – Majd a fájdalom tovább erősödött. Mondtam, vagy inkább nyöszörögtem a páromnak, hogy ennek a fele sem tréfa, vigyen azonnal kórházba.

Ideál: Mi történt ott Önnel?

- Először megröngteneztek, mert azt hitték, eltörtem az ujjam. De nem. Akkor vért vettek, s tovább vizsgáltak. Végül megállapították, hogy köszvényes rohamom van. Hogy enyhítsék a kínjaimat, nagyon erős fájdalomcsillapítót rendeltek, de attól meg hánytam. Végül azzal bocsátottak utamra, hogy meg kell tanulnom ezzel a betegséggel együtt élni. Azt tanácsolták, hogy ne nagyon egyek húst, illetve mellőzzem az alkoholt.

Ideál: Hatott a gyógyszer?

- Relatívén. Az biztos, hogy nagyon rosszul éreztem magam tőle. Ráadásul két hónap múlva újból elkapott egy roham. Ekkor már tudtam – mert utánaéztünk – , hogy a köszvény igen fájdalmas, kiújuló ízületi gyulladás, melyet a nátrium-urát kristályok lerakódása okoz. Ezek a kristályok azért gyűlnek össze az ízületekben, mert a vérben magas a húgysavszint. A rohamokkal ráadásul még nincs vége a történetnek, mert a betegség idültté válhat, és torzíthatja az ízületeket. Mindennek ismeretében kétségbeesetten telefonáltunk a kórházba, de csak annyit mondtak, ha köszvényes vagyok a roham teljesen normális, feküdjek nyugton, s ha elmúltak a fájdalmaim majd menjek be.

Ideál: Ezek után bement?

- Ugyan, minek mentem volna? Szerintem az nem gyógyítás, hogy arra akarnak rávenni, tanuljak meg együtt élni a bajommal, s azt sem tudom elfogadni, hogy teljesen normálisnak tekintik, hogy majd kiugrok a bőrömből, olyan fájdalmaim vannak. Ez nem normális!

Ideál: Mit tett?

- Ekkor még semmit. Ám a harmadik rohamom közepette, amikor nem tudtunk elindulni egy európai körútra, végképp elegem lett. Úgy gondoltam, biztosan kell lennie valamilyen más gyógymódnak. Az Interneten bukkantunk rá a gyógycentrumra. Telefonáltunk, s mondták, azonnal menjünk be. Nagyon szimpatikus volt ez a hozzáállás, miként az is, hogy a doktornő őszintén elmondta, ez a betegség nem gyógyítható, de remekül kordában tartható.

Ideál: Gondolom, úgy volt vele, hogy bármilyen kezelést bevállal, csak hogy megszűnjenek a fájdalmai...

- Valóban. Bár akkoriban 116 kilót nyomtam, a szemem sem rebbent, amikor a doktornő szigorú, háromhetes léböjtre „ítélt”. Mire végeztem vele, nyom nélkül elmúltak a fájdalmaim, leadtam 76 kilót, s leszoktam a dohányzásról is, mert a szervezetem már nem kívánta a nikotint.

Ideál: Meddig tartott a gyógyhatás? Mennyi idő elteltével volt újabb rohama?

- Mindennek már három éve, s azóta egyszer sem volt rohamom! Igaz, a doktornő útmutatásai szerint alapjaiban változtattam meg étkezési szokásaimat. Korábban rá se néztem a zöldségekre, gyümölcsökre, most javarészt ezeken élek, gyógyteákat iszom, ha eszem is húst, csak fehéret, s másnap lénapot tartok. Rendszeresen, negyedévente böjtölök, krumplidiétázom, táplálékkiegészítőket szedek, s köszönöm, nagyon jól vagyok!

Ideál: Nem túl nagy ár ez egy gourmandtól?

- Ha ezt kérdezi, még biztosan nem volt köszvényes rohama! Igaz, a barátaim is a csodámra járnak... De megéri, mert újból én irányítom az életem, nem pedig a betegségem!

Czellér T. Erika, Ideál, 2004, szeptember (71. oldal)

¹⁴³ gurman (nagyevő franciául)

R. B. története tipikus példája annak, hogy pszichénk miként „dolgozhatja meg” testünket, s hogy a pszichoszomatikus eredetű panaszainktól milyen körülményes megszabadulni!

– Ha jól belegondolok, „körtörténetem” tulajdonképpen édesapám halálával kezdődött – emlékezik vissza. – Ő négy és fél évvel ezelőtt melldegánat miatt hunyt el. Nagyon nehéz volt feldolgoznom az elvesztését. Az orvosai kivétel nélkül mind a lelkemre kötötték, hogy ezentúl én is nagyon figyeljek magamra. Késedelem nélkül és rendszeresen menjek szűrővizsgálatokra! Ez volt az a pont, amikor „bekattantam”.

Ideál: Mit csinált?

– Elkezdtem szorongani. Ha azt vettem észre, hogy valahol valamim egy picit is fáj, sajog, zsibbad, egyből arra gondoltam, hogy nekem is daganatom lesz, vagy van. Saját magam felállította diagnózisaim nagyon széles skálán mozogtak. Felváltva félttem nyirok-, tüdő-, mell-, bőr- és csontdaganattól. Ez utóbbi kettő annyira „jól sikerült”, hogy egy anyajegyemet el is kellett távolíttatnom, mert a bőrgyógyász azt mondta, hogy most még nincs baj, de ne várjuk meg, hogy a kissé megduzzadt anyajegy „beinduljon”. Hát nem vártam – kivettem. Majd következett rejtélyes mellkasfájdalmam.

Ideál: Ekkor mit tett?

– Elmentem a házi orvosomhoz, s elmondtam neki, hogy egy húszforintos nagyságú helyen a szegycsontom és a bordáim találkozásánál égő fájdalmat tapasztalok. Nem mondott rá semmit, a náthámra viszont antibiotikumot írt fel...

Ideál: Belenyugodott?

– Nem, mert elegendő volt a félelmeimből. Először is elmentem tüdőszűrésre. Negatív lelet. Majd ultrahangra, ahol ugyancsak nem találtak semmit az inkriminált helyen. Erre beállítottam a rendelőintézetben praktizáló sportorvoshoz. Abban bízom, hogy ő majd megállapítja, hogy megemeltem magam, s izomhúzódás okozza a panaszaimat. Ehelyett átküldött a traumatológiára. Ott négyszer! hívtak vissza a röntgenbe, hogy újabb 3-3 felvételt készítsenek a mellkasomról. S a végeredmény? Nincs eltörve a szegycsontom! De hát ezt tudtam! A traumatológus pedig fájdalomcsillapító tapaszt ajánlott, tüneti kezelésként. Legszívesebben üvöltöttem volna dühömben. Ekkor végképp elegendő lett az egészségügyből.

Ideál: Feladta?

– Nem, csak új útra tértem. Egyik barátnőm ajánlotta, hogy menjek el egy orvos-természetgyógyászhoz. S mivel jobb ötletem nekem sem volt – bevallom, nem túl nagy lelkesedéssel – , de felkerekedtem.

Ideál: És sikerrel járt?

– Lekopogom, igen. A doktornő töviről hegyire alaposan kikérdezett, nem sajnálta rám az idejét. Majd megvizsgált, s megállapította, hogy a bordáim s a szegycsontom porcosodásánál gyulladás van, és a bordaközi izmok is érzékenyek, amit tökéletesen meg lehet gyógyítani, bár a folyamat kissé hosszadalmas. Kiderült, hogy a fő ok a régóta fennálló intenzív szorongás. Ezt követően terápiás tervet készített, amiben természetes eredetű táplálékkiegészítők, orvosságnak nem minősülő, gyógyhatású készítmények, homeopátiás szerek, szorongásoldók és gyógyteák szerepeltek. Ezeket túl naponta végzendő légzőgyakorlatot, heti egyszeri nyirokmasszázst s egy injekciókúrát javasolt, s amin nagyon meglepődtem. Kötelező olvasmányt is felírt!

Ideál: És végül meggyógyult?

– Igen! Nagyon hálás is vagyok ezért. Szépen lassan megszűntek a fájdalmaim. Leszoktam arról, hogy szorongjak s egyúttal diagnosztizáljam magam. A könyv elolvasása után pedig sokkal kiegyensúlyozottabb, vidámabb lettem. Röviden, tömören: újra kisütött a nap, köszönöm, jól érzem magam a bőrömben!

Czellér T. Erik – Ideál, 2004. február (71. oldal)

Húszkilós fogyás nem semmi egy 21 éves lány életében. Különösen akkor nem, ha már évek óta hiába kísérletezett súlycsökkentéssel. Most azonban végre sikerült!

Ideál: Mi okból lesz valaki ilyen fiatalon túlsúlyos?

– Hároméves kóromban kivették az orrandulámat, és ettől „felborult” a hormonháztartásom –

meséli Ági. Gyermekkoromban versenyúszó voltam, jó kondiban tartottam magam. Aztán Pestre kerültem, és zenész lettem, hét évig nem mozogtam semmit. A Fogamzásgátlótól pajzsmirigyműködési zavarom lett, 90 kilóra híztam, és alig bírtam a lépcsőn felmenni a lakásunkba. A nővérem egyik kollégája járt léböjtkúrára egy egészségközpontban, ő ajánlotta, hogy próbáljam ki én is. Négyhetes léböjtkúrát csináltam végig. A bevezető hét dinnyediétából áll, aztán csak leveket kellett inni: ásványvizet, gyógyteát, napjában 3-4 litert. A napot keserűsóval kezdtem, ásványvizet, szűrt gyümölcslevet ittam. Kiegészítő kezelésként arc- és nyirokmasszázst kaptam, sajtátérkezelést, immunerősítő és bélflóra-regeneráló szereket. A nyári parlagfű-allergiám tünetmentessé vált. A böjt alatt elkezdtem hetenként kétszer aerobikra, szaunába járni, esténként szobabicikliztem. Minden reggel megmértem a súlyomat. Az első héten kicsit levert voltam, de utána már 3-4 óra alvással dupla annyit tudtam dolgozni, mint azelőtt. Szinte hiperaktív lettem: Heti kétszer böjtkontrollra jártam, és így dolgozni is tudtam. Közben kétszer volt nehezebb napom, reggel alig tudtam kikelni az ágyból, aznap 2-3 kilót fogytam. Számomra ez nem is fogyókúra volt, hanem életmódváltás. Teljes váltásként éltem meg, munkahelyet is változtattam a böjt kezdetén, és az egészszhez a nyár jó időszaknak bizonyult. Többen böjttöltünk egyszerre, jó csapat jött össze, én fogytam a legjobban. Nagy biztonságot nyújtott az orvosi felügyelet, mert a böjtcsoporthoz mindig kiderül, ha valamit nem jól csinálunk. Többen vagyunk, bizonyítani kell egymás előtt, és nagy segítség, hogy az orvos a legelkeseredettebb pillanatainkban teljes higgadtsággal közli a következő lépést. Egymástól is rengeteget tanultunk.

– Látom Zsolt, még mindig nem érti. Ilyenkor nem azt kell bejelenteni, hogy nem kapnak fizetést, hanem hogy egy kéthónapos méregtelenítő koplalókúrán vehetnek részt a vállalat költségén...

Ideál: A testi változásokon kívül más élmények is voltak?

– Az elhatározásom megvolt, a családom, a barátom is támogatott. Emellett a barátom édesanyja reformkonyhát vezet, ezért volt kitől tanulnom, de még így is nagy lelkiem kellett hozzá. Az eredmény viszont büszkeséggel töltött el. Persze mindig ilyenkor hívják meg az embert a legjobb bulikra, de érdekes módon nem hatott rám a sok finomság. Végig ásványvizet ittam. Hülyének néztek, azt mondták, biztos a dupláját fogom visszahízni majd, ha elkezdek enni. Nem így történt. A léböjt után mentem el két hétre Olaszországba nyaralni, ahol csak salátákat és gyümölcsöket ettem. Ezzel letudtam a böjt utáni két zöldség-gyümölcs hetet. Következett egy krumplis hét, majd máig reformkoszt: egyelőre semmi hús, minimális tojás, párolt zöldség, rizs, krumpli, brokkoli, karfiol, zöldség- és gyümölcshegyek. Természetes fűszereket használok: tárkonyt, bazsalikomot, oregánót, szezámmagot, lenmagot, olívaolajat. Most örülök az almászezonnak. Karácsony előtt ismét tartottam egy léböjthetet. Ez azért is jó volt, mert az ember, ha akarna sem bírna enni az ünnepi asztalról. Örülök, mert folyamatosan fogyok, hely-

reállt a pajzsmirigyműködésem is. Tavasszal részt veszek még egy négyhetes kúrán. 60 kg-ban határoztam meg az ideális súlyomat, Ennek eléréséhez még 10 kilót kell fogynom. Nyáron ruhatárváltás lesz, nagyon örülök, mert megveszem életem első bikinijét!

Ideál: Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést!

Szepesi Dóra – 2001. február (65. oldal)

Edit 48 éves. 1977-ben nyombélfekélyt állapítottak meg nála, s attól kezdődően hol szüntek, hol előjöttek a panaszai. Tükrözés és gyógyszeres kezelés váltották egymást. Először 1999-ben jelentkezett egy egészségközpontban, ahol alternatív módszerekkel gyógyítanak.

- Kolléganőmtől kaptam meg a címet, és attól kezdve megváltozott az életem – meséli. Megtanultam egészségesen táplálkozni, mindent gondosan megrágok, rendszeresen étkezem, és már azt is tudom, hogyan vezessem le a feszültséget. Azelőtt sokat rágódtam, gyakran éreztem magam feszültnek, s minden azonnal a „gyomromra ment”. Most már csak félévente járok kontrollra, amikor a doktornővel megbeszéljük az aktuális teendőket: hogy milyen teákat igyak, milyen vitaminokat, gyógynövénykészítményeket szedjek; és milyen kúrát (krumpli- vagy zöldségdiéta) iktassak be. Egy kis faluban élek, de szerencsére a vöröskeresztnél heti kétszer tartanak konditornát, ahová két év óta rendszeresen eljárak, és naponta végzek házimunkát a kertben. Máskülönből reggeltől estig irodában ülök. Az életmódváltás olyan jól hatott rám, hogy azóta már több kolléganőnek ajánlottam a doktornőt és a természetes gyógymódokat. Legutóbb a 17 éves lányomat is sikerült rendbe szedni. Ő kollégista, majdnem egy évig küzdött visszatérő felső légúti fertőzéssel, amire a gégegyógyász már a negyedik antibiotikumot írta volna fel. A gyógyszerektől fájt a hasa, s gombás folyása is lett. Ezért kerestünk más, tartós gyógyulást hozó megoldást. A doktornő megállapította, hogy a bélflórája, a hüvelyflórája tönkrement; és az immunrendszere is igen gyenge, ezért azt kell rendbe hozni multivitaminokkal, teákkal, gyógynövényekkel s rendszeresebb étkezéssel. Szeptemberben fenntartó, immunerősítő kúrára viszem vissza.

Ideál: Mi változott önnél a kezeléseket óta?

- Jobb a kedélyem; teherbíróbb lettem, nem veszem észre, mint azelőtt oly sokszor, hogy fáradtan ébrednék. Tavasztól ősziig tevékenykedem a kertben, az izomláz, derékfájás elkerül. És még egy: sokkal türelmesebb vagyok, könnyedebben veszem a dolgokat, toleránsabb lettem, kisebb mértékben jelentkezik nálam a stressz. Bár az irodai munka (Magyar Államkincstárban dolgozom több mint napi nyolc órát), egyáltalán nem egy feszültségmentes hely. Mindennapos az újdonság, a váltásokkal való szembesülés. A kolléganőim is észrevették rajtam a változást, ami nemcsak azon látszik, hogy kisimultabb az arcom, szinte megfiatalodtam. Derűsebb lettem, és az tűnt fel, hogy nem lehet könnyen kihozni a sodromból. Kérdezték is, hogy csináltam? Én meg elmeséltem, mitől változott meg az életem. Sokan el se hiszik, hogy ez ilyen egyszerű! A kolléganőim közül többeket érdekel a reformkonyha, és ezen keresztül megközelelhető. Sok hasznos receptet, ötletet és tanácsot tudtam nekik adni. A krumplidiéta például nagy sikernek örvend, már néhányan ki is próbálták, és ha együtt csináljuk, sokkal könnyebb. Jó hatással vagyunk egymásra. Azt hiszem, a nők fogékonyabbak életük megreformálására, és segítségükkel rengeteg múlhat rajtuk a családok egészségén.

Ideál: Köszönöm a beszélgetést, és további sikeres életmódváltást kívánunk az egész családjának!

Szepesi Dóra – Ideál, 2001. augusztus (69. oldal)

Ágival majdnem tíz éve kezdődtek a bajok. Fáradtnak, gyengének érezte magát, de nem fájt semmije, ezért nem is ment orvoshoz. Később keze, lába feldagadt, nem tudott fogni, a tányérok kiestek a kezéből.

- 1992 májusában egy gyereknapi rendezvényről már nem tudtam a saját lábamon hazamenni – emlékszik vissza. Megkezdődött az orvoshoz járás, beutaltak mindenféle kínnal járó vizsgálatra. Három nap alatt borzasztó dolgokat tapasztaltam. A CT-vizsgálatról lezárt borítékban kaptam meg

az eredményt, de otthon orvosi szótárból lefordítottam. Súlyos nyirokbetegség, minden belső szervem gyulladásban. Az orvos üvöltött velem: „Vegye tudomásul, hogy ha nem kezelteti magát, fél éve van hátra!” Erre azt mondtam, hogy: „Lehet, de azt nem itt fogom megtenni”. Hazamentünk, és három napig csak hánytam meg bögtém! Fogalmam sem volt, mit csináljak, de azt tudtam, hogy életben akarok maradni. 36 éves voltam, és el nem tudtam képzelni, hogy nem látom a gyerekeimet felnőni. Nem tudtam semmit a természetgyógyászatról, nem ismertem senkit, csak azt tudtam, hogy ezt nem akarom.

Ismerős révén kerültem egy idős salgótarjáni gyógynövényszakértő orvos-természetgyógyászhoz. Augusztusban mentem el hozzá a leleteimmel, de ő inkább a saját tapasztalataira hagyatkozott. Bugyogóra vetkőzve hanyatt fektetett, mellém térdélt és ingával vizsgált. Majd a hátamat kopogtatta, és a megduzzadt nyirokcsomóknál másképp szólt. A légcsővet, nyelőcsővet nyomta a megduzzadt nyirokmirigy. Kitesztelte a gyógynövényt. Egy hétig szinte nem ettem semmit. Azt mondta az nagyon jó, mert kiéhezettük a rákos sejteket. Három hét telt el úgy, hogy csak céklát, répát ettem és az általa készített gyógynövénykivonatot fogyasztottam megfelelő hígításban. Ekkor rosszabbul lettem, viszkettem, és véresre vakartam magam, elgyengültem, úgy éreztem, itt a vég. Felhívtam telefonon. Ujjongott: 21 nap után beindult a tisztulás fázisa, amikor a pórosokon jön ki a méreganyag, de utána jobb lesz – mondta. 1-2-4 hetente találkoztunk, de telefonon konzultáltunk, hogy mikor mire van szükségem. A nyers cékla-répa kúra négy hónapig tartott és becsületesen tartottam. Akkor szóltam, hogy most már valami meleg ételre vágyom. Engedélyezte a pirított barna kenyeret olívaolajjal, fokhagymával. Másfél év alatt teljesen rendbe jöttem. 6 kilót fogytam. Tévhit, hogy legyengül az ember, a cékla és a répa rengeteg erőt ad, egyáltalán nem éreztem büntetésnek, hogy csak azt ettem. A férjem a piacon keresett egy nénit, akitől rendszeresen vásároltuk a zöldséget.

Nem volt könnyű végigcsinálni. A hit, a diéta és a gyógynövények gyógyítottak meg. A pirítás után néha ehettem leborzított párolt csirkemellet, halat, és elkezdődött a párolt zöldségekorszak. Az egész család így étkezett; a disznóhúst, kolbászt el kellett felejtennem. Elkezdtem érdeklődni a természetgyógyászat iránt, gyógynövény szakvizsgát tettem, tanultam talpreflexológiát, gyógy masszázst, Reikit. Még majdnem három évig jártam kontrollvizsgálatokra, amikor azt mondták: főlősleges, vegyük úgy, hogy egészséges vagyok. Akkor fordult meg az életem, és elég sok emberen segítettem. A gyerekeim azelőtt minden hónapban göthösek voltak. Miután rendszeresen itattam őket áztatott csipkehússal, megszűnt a betegség, illetve gyengébb lefolyású lett. A lányomnak tavaly nyáron sokat fáj a hasa, petefészkek tisztája lett és műtétet javasoltak. Nyers gyümölcs-zöldség kúrára fogtam, olívaolajos fokhagymás pirított barna kenyeret evett, és gyógyteáztattam. Semmi túrórudi, gyümölcsjoghurt, hús! A ciszta kisebb lett és két hónap múlva eltűnt!

Szepesi Dóra – Ideál, 2002. február (67. oldal)

Hornné Vara Klára a napokban ünnepli hatvanadik születésnapját. Pedig néhány évvel ezelőtt senki nem garantálta volna, hogy megéli ezt a napot. Rettenetes állapotban volt. A hosszas kivizsgálás után felállított diagnózis: feltételezett autoimmun májgyulladás. A Szent László Kórházban kezelőorvosa közölte, sajnos egész életén át szteroidot kell szednie, de megnyugtatta, ezzel az állandó kezeléssel életben maradhat. A szteroidok adott esetben életet mentenek, ám tartós szedés mellett úgy felborítják az immunrendszert, hogy hat-hétféle komoly mellékhatással is számolni kell. A beteg akár húsz kilót is magára szedhet, kihullhat a haja... „Nem mondhatnám, hogy túl jó hatással volt rám, amikor a kórházban három-négy naponta meghalt valaki mellettem ugyanebben a betegségben, miközben folyamatosan szteroidot kapott.”

Elhatároztam, véget vetek ennek. Nem létezik, hogy nem tudok kimászni ebből a szörnyű betegségből! Fölkerestem egy természetes módszerekkel gyógyító egészségközpontot. A kezelést kolon hidroterápiával kezdték, mellyel megszabadítják a bélrendszert a rárakódott salakanyagoktól. Növényi összetevőkből készült gyulladáscsökkentő, májregeneráló és salaktalanító gyógyszereket írtak elő. Szigorú diétát rendeltek, mely főként nyers zöldségekből, gyümölcsből, zsír- és fűszermentes ételekből állt: Minden napomat két deci fantasztikus zöldséglével kezdtem: összeturmixolt cékla-,

sárgarépa- és zellerlevet ittam fél éven át. Időszakonként salaktalanító kúrát, -napokat tartottam, hogy „fellélegezhessen” a májam. Állhatatosan jártam a különféle kezelésekre, melyekből az akupunktúra és a köpölyözés sem hiányzott, és szigorúan betartottam az előírásokat. Az eredmény hamarosan érezhető volt. A doktornő közben titokban szép fokozatosan, és nagyon óvatosan csökkentette a szteroid mennyiségét. A László Kórházba havonta kellett kontrollra járnom, ahol nem avattam be senkit javulásom rejtelseibe.

Nem telt bele egy év, mikor teljesen abbahagyhattam a szteroidszedést. A kórházi kezelőorvosom ekkoriban jegyezte meg az ellenőrző vizsgálaton: „Látja. Klárka, milyen szépen javul, és még mellékhatások sem jelentkeztek, meg sem hízott!” Másfél év után teljesen gyógyultnak tekintettek. A kórházban nem értették „csodálatos” esetemet, egészen addig, míg egyszer az orvosom asztalán meg nem pillantottam egy gyógynövényekről szóló könyvet. Az orvos észrevette érdeklődésem, és zavartan letakarta a könyvborítót. Nem hagyhattam megjegyzés nélkül: „Mi az, doktor úr, fejlődünk?” Elnevette magát. És akkor végre színt vallottam. Elmeséltem töviről hegyire az egész történetet. Azóta a jelmondatom: „Az egészség nem minden, de egészség nélkül minden semmi.” A születésnapomra harminc vendéget hívok, ajándéknak csak két szál virágot kértem mindenkitől. Így tesz ki hatvan szálát, amit majd a virággal csokorba köttetek.

Szepesi Dóra – Ideál, 2002. november (73. oldal)

Két végén égetni a gyertyát hosszú távon nem lehet. P. H. egy multinacionális cég vezetőjeként mégis kísérletet tett erre. Egy évtizeden át naponta 10-12 órát dolgozott, rendszertelenül és egészségtelenül táplálkozott, a testmozgást, mint olyant teljesen kiiktatta életéből. Amiben viszont dúskaált, az a vég nélküli munka és a stressz volt. Tulajdonképpen fittyet hányt arra, hogy különösen az ötödik X után mindenképpen oda kellene figyelnie az egészségére. Tette, amíg tehetette...

- Életmódomért nagy árat fizettem – emlékezik vissza. – Meghíztam, szív- és keringési panaszaim lettek, ráadásul örökölt izületi betegségem is egyre gyakrabban gyötört. Ám ez még nem volt elég ahhoz, hogy felhagyjak az egészségemmel való „garázdálkodással”. Valahogy úgy voltam vele, én kivétel vagyok, engem nem érhet komolyabb baj, megúszhatom „vétkeimet”.

Ideál: És ön is, mint oly sokan, tévedett...

- Erre akkor döbbsentem rá, amikor pacemakert kellett a mellkasomba ültetni. Az orvosom azt mondta, hogy ez az a pont, amikor még éppen nem késő az életmódomon változtatni. Fogyjak le, és mozogjak rendszeresen! Meghallgattam a tanácsát, de nem tettem komolyabb lépéseket az ügy érdekében. Mindaddig, amíg a reumatológusom a figyelmembe nem ajánlott egy olyan gyógyközpontot, ahol szinte „kézen fogva” vezetnek végig az életmódváltás rögzös útján.

Ideál: Mi történt? Kérem, mesélje el!

- Első alkalommal nagyon alaposan kivizsgáltak szelíd állapotfelmérő módszerekkel. A leleteim ismerete nélkül az összes organikus problémámat pontosan diagnosztizálták! Az egyik vizsgálat célja például az volt, hogy felmérjék energiatartalékaimat, erőnléteimet. És ekkor kaptam egy K.O-t, ugyanis a BETA-teszt szerint egy 74 éves ember vitalitásával rendelkeztem. Be kell vallanom, nem sokkal túl az ötvenen sokkolt a hír, de kellő lökést adott ahhoz, hogy valóban komolyan vegyem életmódom megreformálását.

Ideál: Mi volt az első lépés?

- Egy egyhetes salaktalanító diéta, majd három hét léböjt következett, s végül két hétig tartott, amíg átálltam a reformétrendemre. Eközben természetesen elkezdtem rendszeresen mozogni, gyógytornára jártam, szaunáztam, és masszázst is igénybe vettem.

Ideál: Nehéz volt kitartania a léböjt alatt?

- Nem, mert egyrészt erős az önfegyelmem, másrészt pedig nem éheztem. Így nem okozott különösebb nehézséget a szigorú előírások betartása. Ráadásul az is segített, hogy napról napra egyre jobb lett a közérzetem. Négy hét alatt 14 kilót fogytam, s ez az idő arra is kiváló alkalmat biztosított, hogy ne csak a szervezetem, hanem a tudatom is megtisztuljon, újragondoljam

az életvitelem, fontossági sorrendet állítsak fel. Ekkor jöttem rá, hogy nem elég lefogynom, a szemléletemen is változtatnom kell, azaz az agyamban is nagytakarítást kell tartanom!

Ideál: A „mellékelt ábra” azt mutatja, sikerrel járt...

- Igen, remekül érzem magam, testileg-lelkileg-szellemileg. Terhelhetőbb, ugyanakkor kiegyensúlyozottabb is vagyok. S az elmúlt másfél évben – reformátkezés, gyógyteák és táplálékkiégszítők mellett csupán 2 kiló jött vissza rám, de még így is tartom a versenysúlyomat.

Ideál: Le kellett, cserélnie a ruhatárát?

- Nem, hanem végre elővehettem a normál méretű öltözékeimet. Ezen túlmenően tudja mi volt még nagyon pozitív élmény a számomra? Az, amikor újból túlestem az állapotfelmérésen, s kiderült, hogy egy 46 éves ember energiatartalékaival rendelkezem. Ha jól számolok, ez azt jelenti, hogy 28 évet fiatalodtam! S higgye el, így is érzem!

Czellér T. Erika – Ideál, 2003. december (71. oldal)

Hosszú éveken keresztül betegeskedni, s közben egyfolytában bízni a gyógyulásban, miközben az ember egyre rosszabbul érzi magát – hát nem könnyű. Felér egy evilági pokoljárással! Péter 46 évesen, s kilencévnnyi szenvedés után szerencsére már túl van ezen, búcsút inthetett a bugyrokknak. Története több, mint tanulságos!

Ideál: Miként emlékszik a kezdetek kezdetére?

- Betegségem a jobb oldali bordaívem alatti szűrő fájdalommal kezdődött, ami kiterjedt az egész hasamra. Hidegrázás és láz is társult hozzá. Tüneteim 5-6 napig tartottak, és 4-5 hetente ismétlődtek. A körzeti orvosom tüdőgyulladást állapított meg, s hónapokon keresztül erős antibiotikumokkal kezelt. Ám én egyre rosszabbul lettem. Kórházba kerültem, ahol 1 hónapig vizsgáltak a tüdőosztályon. Kiderült, a tüdőmnek semmi baja, viszont van egy kis polip az epehólyagomban, de a panaszaimnak nem ez az oka. Mindazonáltal a gasztroenterológus műtétet javasolt, mert a polip idővel elfajulhat. Újabb 1 hónapig másik kórházban góckutatást végeztek nálam, ám érdemi eredmény nélkül. A havonkénti rosszuléteim miatt ráálltam a műtétre, az epehólyagomat laparoszkópos eljárással távolították el.

Ideál: A műtét után végre jobban érezte magát?

- Nem igazán. Ezért egy harmadik kórházban a gasztroenterológus motilitás- (bélmozgás) vizsgálatot végzett, de az rendben volt, sőt hasnyálmirigy-betegséget sem találtak nálam. Majd egy újabb klinikán Klionkúrát kaptam, és epebetegnek való diétát írtak elő, de ez is csak átmeneti megoldást eredményezett, a panaszaim kiújultak. Nagyon el voltam keseredve, hiszen már 7 éve gyötört a fájdalom, a láz, teljesen kimerültem. Szerencsémre ekkor a kezembe került az Ideál, s miután átolvastam, úgy döntöttem, alternatív gyógy módok után nézek.

Ideál: Milyen kivizsgálásokon esett át?

- Többször is végeztek BETA- és Voll-tesztet. Az első BETA-próba eredménye nagyon rossz volt: elsavasodás, az immunrendszer gyengesége, gyulladt belek, felszaporodott mérgező salakanyagok. Biológiai életkorom pedig 80 év körül volt.

Ideál: A gyógy mód miből állt?

- Összetett volt, ahhoz képest, hogy naponta 3-szor vegyek be néhány tablettát... Például végeztem lúgosító diétát, gyógyteakúrát, közben immunrendszer-erősítő szereket szedtem, méregtelenítettem, gyógyvízkúrákat tartottam, s végig csináltam egy 3 hetes léböjtkúrát is.

Ideál: Az eredmény, gondolom, most már nem maradt el...!

- Fokozatosan lábadoztam. Korábbi panaszaim ritkultak, és enyhültek, közérzetem lényegesen javult, de nem váltam teljesen tünetmentessé. Majd idén év elején, egy vércseppanalízis során kiderült, hogy candidiázisom¹⁴⁴ is van. A doktornő gombaellenes gyógyszerek szedését és szénhidrátmentes diétát írt elő.

Ideál: És ez végül segített?

¹⁴⁴ candidiázisz: élesztőgombák okozta penészfertőzés. Antibiotikumos kezelés is kiválthatja. Kezelése rendkívül nehéz.

- A diéta megkezdését követően a tüneteim megszűntek! Rendkívül keserves volt az utóbbi 8-9 évem. Gyógyulásom sok türelmet, nagy önfegyelmet, sok lemondást és életmódváltást kívánt. De úgy érzem, megérte! Újból belefognék, ha ezen múlna az egészségem. A BETA-tesztem eredménye most már nagyon jó, immunrendszerem megerősödött, a biológiai életkorom pedig már olyan, mint egy harmincas éveiben járó embernek! S a ráadás: a diéták és a több mozgás eredményeként fogytam 14 kilót!

Czellér T. Erika – Ideál, 2004. április (71. oldal)

Huszonhárom év nagy idő! Különösen, ha java része az allergia elleni küzdelemmel telik. Esztert 31 éves kora óta egyre elviselhetlenebbül gyötörte allergiája. Most végre tünetmentes!

- Kezdetben csak orrcseppet kaptam, majd szemcseppeket, végül már gyógyszeres kezelést is. Ennek ellenére állapotom évről évre rosszabbodott, egyre több fűre, fára, virágra lettem allergiás. Így az augusztusi és a szeptemberi éjszakáimat ülve töltöttem, olyan erősen fulladtam. A szemem és az orrom hetekig dagadt és piros volt, nem mertem emberek közé menni.

Ideál: Az említett gyógymódokon kívül mással nem próbálkozott?

- Dehogynem! Az ország összes tudószanatóriumát végigjártam, hátha tudnak segíteni. Majd 10 évnyi szenvedés után először megcsillant a remény. A MÁV Budakeszi Szanatóriumában egy hároméves injekciókúrán vettem részt. Ez idő alatt a tüneteim csökkentek, gondoltam, ha ez így marad, már nyert ügyem van. Sajnos nem így történt. Az allergiám visszatért. Ekkor már tavasztól ősziig szedtem a gyógyszereket, s tudtam, hogy károsítják a szervezetemet. Beletörődtem, hogy így kell élnem... Akkor sokalltam be – ennek két éve –, amikor már a télen sem szünetelt a szenvedésem. Egyetlen mondatot sem tudtam köhögés nélkül végigmondani. Étkezés közben is állandóan köhögtem, az orromat fújtam. Egyre többször jelentek meg rajtam csalánkiütések is. Elviselhetetlen volt! A dolgot csak tetézte, hogy minden ok nélkül hízásnak indultam.

Ideál: Gondolom, ez több volt, mint gyanús...

- Valóban, különösen amikor – rendszeres sportolás mellett – semmilyen fogyókúra sem segített! Egy év alatt 10 kilót híztam, ezért alapos kivizsgálásnak vettem alá magam, hogy kiderítsék, mi az oka a hízásomnak és az egyre erősödő allergiámnak.

Ideál: És az eredmény?

- Teljesen egészségesnek bizonyultam, semmilyen szervi problémám nem volt. Rendszerben voltak a hormonjaim, a pajzsmirigyem, nem volt candidiasisom sem.

Ideál: Ez jó hír lehetett, persze annyira nem, hogy nyugodtan üljön a babérjain...

- Hát igen. Lázasan folytattam a kutakodást az újságokban, az Interneten, hátha rábukkanok valamilyen megoldásra, ami a hagyományos orvoslástól eltér, ám segíthet rajtam. Eközben olvastam először a Voll-tesztről és a vércseppanalízisről. Gondoltam, kipróbálom.

Ideál: Miről tanúskodott a diagnózis?

- A vizsgálatok kiderítették, hogy nincs komolyabb bajom, ám a kötőszöveteim salakanyagokkal telítődnek, és részben ez okozza az allergiámat.

Ideál: Milyen gyógymódot javasoltak?

- Egyhetes enyhe salaktalanító kúra, utána 3 hetes léböjt, majd egy hét krumplidiéta következett. Közben vitaminokat, ásványi anyagokat, immunerősítőket szedtem, gyógyteákat ittam, napi félórás futásomat pedig fél óra tornával megtoldottam. Hetente három alkalommal szaunáztam, és 3 alkalommal Rhinolight¹⁴⁵ fényterápiát kaptam.

Ideál: Hatásosnak bizonyult?

- Igen! Augusztus első hetében egyhetes léböjtöt tartottam, hogy felkészüljek a parlagrafűszezonra. Néhány zöldségről és gyümölcsről is le kellett mondanom abban az időszakban. Elmondták, hogy az allergiám nem fog elmúlni, a javasolt gyógymóddal azonban a tüneteim csökken-

nek, az állapotom pedig javulni fog. Nagyon szigorúan betartottam az orvosok tanácsait, akik végig segítettek a kúra alatt, és természetesen azóta is. Az eredmény? Nem jelentkezett az allergiám, elmúlt az étkezések alatti köhögésem, náthám, leadtam a 10 kilogrammnyi súlyfeleslegemet, és végre nem szedek gyógyszereket! Végtelenül hálás vagyok az orvosaimnak, akik segítettek megérteni az allergiám okát, és a helyes kezelési módját!

Czellér T. Erika – Ideál, 2004. október (69. oldal)

A 36 éves K. E. esete kiválóan példázza, nem kell ahhoz feltétlenül komoly betegség, hogy az ember rosszul érezze magát a bőrében. Azaz: a kis baj is lehet baj, amit ha időben kezelnek, megelőzheti a később már gyógyítást igénylő kórság kialakulását.

Ideál: Jó pár évet letagadhat a korából. Igazán jól néz ki!

– Örülök, ha így látja – való igaz, kiváló a közérzetem. Pedig ez nem volt mindig így.

Ideál: Úgy gondolom az a fontos, hogy most, illetve az elkövetkezőkben milyenek lesznek a napjai. Feltehetően remekül fogja magát érezni. Kérem, ossza meg olvasóinkkal üdeségének titkát!

– Szívesen, de hadd kezdjem a történetem legelején! Alkatomból adódóan, mivel vékony vagyok, mindig fiatalabbnak tippelnek a koromnál, legalábbis hátulról. Némi öniróniával, akkortól meg különösen, amikor az arcomat beborították a pattanások. Pedig rendszeresen jártam kozmetikushoz, otthon is odafigyeltem a szakszerű bőrápolásra, mégsem tudtam megszabadulni a bőrpanaszoktól. Rossz közérzetemet csak fokozta, hogy észrevettem a hasam minden különösebb ok nélkül puffad. Időnként már úgy nézett ki, mintha várandós lennék. Így érthető, hogy a közérzetem csapnivaló volt. Fáradtan, elcsigázottan töltöttem napjaim. Nem tudtam annyit aludni, hogy pihenten ébredjek...

Ideál: Nyilván ráunt erre az állapotra...

– De még mennyire! Éppen ezért – az egyik barátnőm tanácsára – bizakodva „vonszoltam el” magam egy olyan gyógyközpontba, ahol az orvosok járatosak a szelíd gyógymódokban; így azt feltételeztem, hogy a pattanásaimat nem antibiotikumokkal próbálják majd kezelni, s az állandósult fáradtságommal is tudnak majd mit kezdeni.

Ideál: A mellékelt „ábra” szerint sikerrel járt. Mi mindenben esett át?

– Először is egy alapos állapotfelmérésen. Az eredményeimből egyértelműen kiderült, baj van az emésztéssel, a bőrproblémáimat, a fáradékonyságomat a sok felhalmozott salakanyag okozza.

Ideál: Mi volt erre a gyógyír?

– Amikor azt javasolta a doktornő, hogy böjtöljek, majd hanyatt estem, hiszen nem nagyon volt rajtam súlyfelesleg, s úgy gondoltam, hogy a böjtölés csak a fogyókúrázóknak való. Tévedtem. Igaz, nem is teljes léböjtöt kellett tartanom. A napi 3-3,5 liternyi folyadék, – gyógytea, ásványvíz, gyümölcs- és zöldséglé – elfogyasztása mellett megehettem, pontosabban elmajszolhattam egy szikkasztott zsömlét egy pohár natúrjoghurttal. Ezenkívül kolon hidroterápiára is jártam, illetve hetente háromszor tornáztam. Az eredmény nagyon látványos volt! A böjt első napjaiban még több pattanásom lett! Így is tisztult a szervezetem. Majd idővel a bőröm egyre jobban kitisztult, a hasam pedig újból lelapult.

Ideál: A közérzete érezhetően megváltozott?

– Reggelente szinte kipattantam az ágyból, és a nap folyamán sem tört rám soha elviselhetetlen fáradtság. Nagyon energikussá váltam.

Ideál: És mennyit fogyott?

– A tíznapos böjt végeztével öt kilóval mutatott kevesebbet a mérleg. Ebből két és fél kilót visszahíztam, amikor visszaálltam a rendes kerékvágásba. Ami persze nem azt jelenti, hogy mindent újból úgy tettem, mint korábban. A doktornő ugyanis bőségesen ellátott életvezetési tanácsokkal. Így ma már másként, egészségesebben étkezem, hetente minimum kétszer sportolok, naponta légzőgyakorlatokat végzek, s masszázusra és szaunába is járok. A tavasszal pedig

újabb böjtkúrát tervezek. Tudja, az én történetemben az a furcsa, hogy bár nem voltam beteg, mégis úgy érzem: meggyógyultam!

Czellér T. Erika – Ideál, 2004. március (71. oldal)

A legtöbb tininek rengeteg baja van a világgal. Ez teljesen természetes, korukkal járó „tünet”, amit csak fokozhat, ha valóban van valamilyen problémájuk, mint például a 16 éves B. Katának, akinek pszoriázis keserítette meg életét...

Ideál: Ebben a korban a pattanások szokták a legtöbb bőrproblémát okozni...

– Igazán kiegyeztem volna azzal, hogy ennyi gond legyen a bőrömmel. Néhány pattanás és slussz-passz. Ehhez képest a pszoriázis rémével kellett megküzdenem. Tizenhárom éves voltam, amikor a könyököm elkezdett viszketni. Először nem nagyon törődtem vele, de egyre elviselhetetlenebbé vált az érzés. Amikor már semmilyen hűsítő krém sem segített, anyuval elmentünk bőrgyógyászhoz. Krémet írt fel, de ez csak átmenetileg használt. Újabb bőrgyógyászok és újabb kencék következtek, miközben a viszkető foltok elkezdtek továbbterjedni a testemen.

Ideál: A viszketés önmagában is módfelett kellemetlen, a vele járó bőrtünetek pedig rémisztőek lehetnek...

– Hát igen, a kezem, a lábam, a hasam is viszketett már, az elszarusodott bőr pedig lepergett. Nagyon gusztustalan volt! Annyira szégyelltem magam. A tornaórákon mindig hosszú ujjú és száru holmiban tornáztam, s igyekeztem a sarokba bújva úgy átöltözni, hogy lehetőleg egyik lány se lásson... Ekkor már azon a ponton voltam, hogy bármit magamra kentem volna, ha azt mondják, segít a bajomon!

Ideál: És végül mi hozott enyhülést, mit kentél magadra?

– Hála anyukám legjobb barátnőjének, eljutottunk egy gyógyközpontba, ahol speciális gyógynövényekből készült krémet kaptam. De ennyivel „nem úsztam meg”. Mivel volt rajtam jó pár felesleges kiló, salaktalanító diétára fogtak, tisztítóteákat kellett innom, illetve gyógyhatású étrendkiegészítőket kellett szednem.

Ideál: Nem volt túl macerás?

– Nem, mivel abban az állapotban voltam, hogy bármit megtettem volna. Ha azt mondják, egy hónapig nem ehetek, azt is vállalom! Szerencsére ez azért nem hangzott el. Mivel a kúrám előrehaladtával a tüneteim szépen enyhültek, majd nyomuk veszett, játszi könnyedséggel tartottam be az előírásokat.

Ideál: Gondolom, ezekből azért maradt a terápia utáni időszakra is...

– Igen, kevesebb húst ehetek, abból is csak a fehéreket, lényegesen kevesebb sajtot és tejet fogyasztok, mint korábban. Igyekszem elkerülni azokat az ételeket is, amelyek mesterséges adalékanyagokat tartalmaznak. Kiiktattam életemből a kólát, az édességeket, leszoktam a hamburgerezésről, sültkrumplizásról. A barátnőimet legfeljebb csak elkísérem a gyorséttermekbe. Amíg ők „bűnöznek”, én elrágcsálom az előre bekészített zöldség- vagy gyümölcsnasimat. Korábban nem is gondoltam, hogy finom lehet nyersen a répa vagy a karalábé! Ha meg édességre vágyom, aszalt gyümölcsöket eszem. Anya is megtanult jó pár nagyon finom reformételreceptet,

– **Az a gyanúm Elvira, étrend-kiegészítőnek ott van igazán piaca, ahol étrend is van!**

s ma már apu is csak teljes kiőrlésű lisztből készült kenyeret eszik... A betegségem „mellékhatásaként” ma már az egész család sokkal egészségesebben él.

Ideál: Ekkora életmódreform nem jelent nehézséget a te korodban?

– Nem, mert tudom, hogy a pszoriázisból nem lehet végleg kigyógyulni, ám ha fegyelmezem magam – s ez egyre könnyebb –, fenntartható a mostani tünetmentes állapotom. Ez pedig mindent megér, nekem és a szüleimnek is!

Czellér T. Erika – 2004. november (71. oldal)

Közérdekű levelek

Nem csoda, hogy ebben a fenekestől felfordult világban az erkölcsös emberek is megzavarodnak. Különösen a fiatalok, akiknek még nincs kialakult értékrendjük, élettapasztalatuk, így nincs mire támaszkodjanak. Erről a helyzetről árulkodik egy fiatal lány levele is:

„Nem tudom kitől kaphatnék tanácsot, amely a bizonytalanságomat eloszlatná. Bármilyen újságot veszek a kezembe, mindegyikben csak hűtlenségről, szeretőkről, boldogtalan kapcsolatokról olvasok. 24 éves vagyok, és meglehetősen tétován lépkedek ebben a világban. A környezetemben sem látok jó példát. Tényleg nincs nagy szerelem, nincsenek egész életre szóló kapcsolatok? Minden elhidegüléssel, megunással, megcsalással végződik? Nincs szerelem, csak hormon, ami 3 évig tart, és vége? Minden kapcsolat eleve halálra van ítéelve? Kihez és mihez igazodjak? Keresem a választ. Szeretném, ha okos és értelmes emberek tanáccsal látnának el.”

Mit lehet erre a levélre válaszolni. Ne a sajtótermékeket olvassa, hanem keressen magának egy példaképet? Hol? A századelő asszonyai még vakon bíztak a házasság intézményében, és nem reklamáltak rögtön az első zúrnél, férjük cseréjét követelve. Ma már minden második házasság válással végződik. Sőt újabban már össze sem házasodnak a partnerek. A házasság már csak a homoszexuálisok körében divat. A bálványként tisztelt filmsztárok és egyéb hírességek pedig nem a legjobb tanácsokkal látják el a fiatal lányokat. E téma avatott szakértője, Gábor Zsazsa szerint: „Elválni csak azért, mert nem szeretünk valakit legalább akkora hülyeség, mint hozzámenni csak azért, mert szeretjük.” Aki már elkövette ezt a „hülyeséget”, válással még helyrehozhatja botlását. Ehhez frappáns biztatást kap a hollywoodi színésznőktől: „A válóper azért kerül olyan sokba, mert megéri.”

Útkereső fiataljaink a tévéműsorokban sem találnak eligazítást. A szórakoztatásra és megdöbbenésre koncentráló csatornák tele vannak erőszakos filmekkel. A futószalagon látott tragédiák kiölik az emberekből az együttérzés képességét, és megbénítják a gondolataikat. Az emberek közönyössé és ellenségessé válnak egymás iránt. A jelenlegi állapotot ugyancsak egy hollywoodi színész nő nyilatkozata jellemzi legtalálóbban: „Ma még nem sértettem meg senkit; Azt hiszem beteg vagyok.” Modern életformánk sem segíti a helyes út megtalálását. Lekapcsolja az embert az élet fókuszáról, elvonja a figyelmet a lényeges dolgokról, és persze önmagáról. Ennek aztán a házastársi kapcsolat is kárát látja.

„...Nagyon magányos vagyok, valami oknál fogva nem megy a kapcsolat kialakítás. Ha megpróbálok valaki felé közelíteni, mindig kudarc a vége, és jön a vele járó fájdalom. Igazán nem értem, hogy nekem miért nem sikerül, mikor a legtöbb embernek ezzel nincs semmi gondja.”

Szent meggyőződés, hogy az emberi kapcsolatok kialakulásáért igazán semmit sem lehet tenni. Sőt, amikor teszünk érte, éppen azzal válik megvalósíthatatlanná, amit el akarunk érni.

- Ha valaki azért megy el valahová, hogy „felszedjen” valakit, mindig hoppon marad.
- Ha túlzottan ügyelünk a külső megjelenésünkre, az leköti minden figyelmünket, képtelenek leszünk a másik felé nyitni. Amennyiben ebben a lelki állapotban sikerült valakinek a figyelmét felkelteni, döbbenet tapasztaljuk, hogy a másikat csak a külsőnk érdekli, a belső értékeinkre

nem „vevő”. De ezen nincs mit csodálkozni, hiszen ezt akartuk, minden gondolatunk a külsőnk körül forgott. Ezt mások is észreveszik rajtunk.

- Nem tudjuk magunkra irányítani a figyelmet úgy sem, ha üldözzük a kiszemeltet. Ezzel a helyett hogy vonzanánk, menekülésre készítjük. Senki sem érzi jól magát az „üldözött vad” vagy az áldozat szerepében. Minden olyan szituációt kerülünk, amely veszélyeztetni szabadságunkat. Lelkünk mélyén érezzük, hogy csak az akar minket erőszakkal megszerezni, aki nem érdemel meg bennünket. Ezért ha valaki ránk akarja erőltetni magát, ösztönösen kitérünk előle. Az embereket nem lehet megszerezni. A testüket igen, de a lelküket, vagyis a lényegüket nem. A görcsös megkaparintási vágy egyébként is vakká tesz bennünket, és nem látjuk meg a még jobb lehetőségeket.
- Tökéletesnek akarunk látszani, holott nincs riasztóbb a tökéletes embernél. Az emberek ugyanis esendők, és rendkívül kellemetlenül érzik magukat egy olyan partner mellett, akinek minden szava, mozdulata a tökéletlenségükre figyelmezteti őket. Azért sem célravezető ez a taktika, mert valójában mi sem vagyunk tökéletesek, tehát ebben az álarcban pózolván magunk ellen dolgozunk.
- Az emberek szívét nem az erő, nem a hibátlanság ejti rabul, hanem a gyengeség. Ez főleg a nőkre jellemző. A nők magukban hordozzák az anyaság, a gyámoltás ösztönét. Ezért van az, hogy egy esendő férfi sokszor hamarabb célba ér náluk, mint aki ostromolja őket. Ha valakinek a lelkét, az igazi lényét akarjuk megnyerni, ezért nem tenni kell, hanem éppen ellenkezőleg: el kell engedni magunkat. Ki kell kapcsolnunk az akaratot, és hagyni kell, hogy a lélek megnyilvánuljon. Az igazi érték a lélek mélyén rejlik. Az akaraterő, az igyekezet azonban elnyomja.
- Mit kell tehát tenni egy kapcsolat kialakításáért? Semmit. Elég létezni. Olyannak lenni, amilyenek vagyunk. Vállalni azt a csodát, ami különlegessé, megismételhetetlenné tesz bennünket. Mint a kis virág, ragyogni, illatozni, áradni kell. Mindenki tetszik valakinek, mert minden embernek vannak lelki rokonai a Földön. Előbb-utóbb akad valaki, akinek rányílik a szeme az én egyedi és különleges csodámra. De ezt csak úgy fogja meglátni, ha hagyjuk megmutatkozni. Eközben ügyeljünk arra, hogy a mi szemünk se legyen zárva, mert a kölcsönös vonzalom kialakulásához, nekünk is meg kell látnunk leendő partnerünkben a csodát. A másik szeretetét észre sem vesszük, ha mi nem szeretjük őt.

Biegelbauer Pál – Elixír, 2000. május (59. oldal)

Az időrendi sorrendben felsorakoztatott olvasói levelek akár kortünetnek is tekinthetők. Híven tükrözik társadalmunk mindenkori tudati szintjét:

Az Interneten véletlenül (véletlenül nincsenek) találtam meg az Ön írását az Ezotéria kivitelezése címmel. Nagyon sok olyan dolgot említ, amelyet sokan veszélynek tekintenek a mai világban, de a pénz mindent felborít, és mindenkit megmérgez. Kérdésem az, hogy ez a könyv megjelent-e azóta, és ha igen, akkor hol és hogyan szerezhető be. Várom megtisztelő választát:

Hegedűs Csaba – Budapest, 2004. március 09.

Levél Pannonhegyi Katalinnak a Családi lap szerkesztőjének:

Legutóbbi számuk olvasói rovatában találtam egy cikket. Misi nevű olvasójuk kisméretű péniszből eredő problémája egyáltalán nem megoldhatatlan. Én behatóan foglalkozom természetgyógyászattal, így erre is tudok megoldást ajánlani, egyszerre négyet is.

1. Az első a műtét. A hímvessző nagyobbik része bent az ágyékban található, rejtve. Műtéttel kijebb lehet hozni 4-5 centiméterrel is. Sajnos ezt a fajta műtétet egyelőre csak Dél-Afrikában végzik, meglehetősen drágán. Nem is szólva az útiköltségről.

2. A másik megoldás az Agykontroll. Alfa állapotban egy magyar férfinak néhány hetes programozással 3 centiméteres hossznövekedést sikerült elérnie. Az Agykontroll tanfolyam díja jelenleg 25 ezer forint. Tel: 488 0118. Honlap: <http://www.agykontroll.hu>

3. Ha az illető nem képes lecsökkenteni az agyfrekvenciáját alfa szintre, még mindig van egy lehetőség, a pénisznyújtás. Erről a módszerről a Magyar Hírlap 2003. június 26-i számának „egészség” melléklete számolt be a 13-ik oldalon. Az eljárás kidolgozója egy Amerikában élő magyar szexuálpeszichológus, L. Kiss József. A pénisznyújtás egy ősrégi módszer, amelyet a primitív népek évezredek óta alkalmaznak eredményesen. 4 centiméteres hossznövelés, és 1-1,5 centiméteres vastagságnövelés is elérhető vele. (Az eddigi rekord 14 centiméteresről 22 centiméteresre növesztett hímvessző, arányos vastagságnövekedéssel.) Részletes információt a 217 4277 vagy a 215 3838, illetve a (06-20)-917 8546-os telefonszámokon kaphat. E-mail: <http://www.penisznyujtas.hu> Sajnos ez az eljárás sem olcsó, de nem kell külföldre utazni. Van egy otthon végezhető változata is, ami jóval kevesebbe kerül. (A klinikai kezelés díja: 150 ezer, míg az otthon végezhető program ára: 42 ezer Ft.)

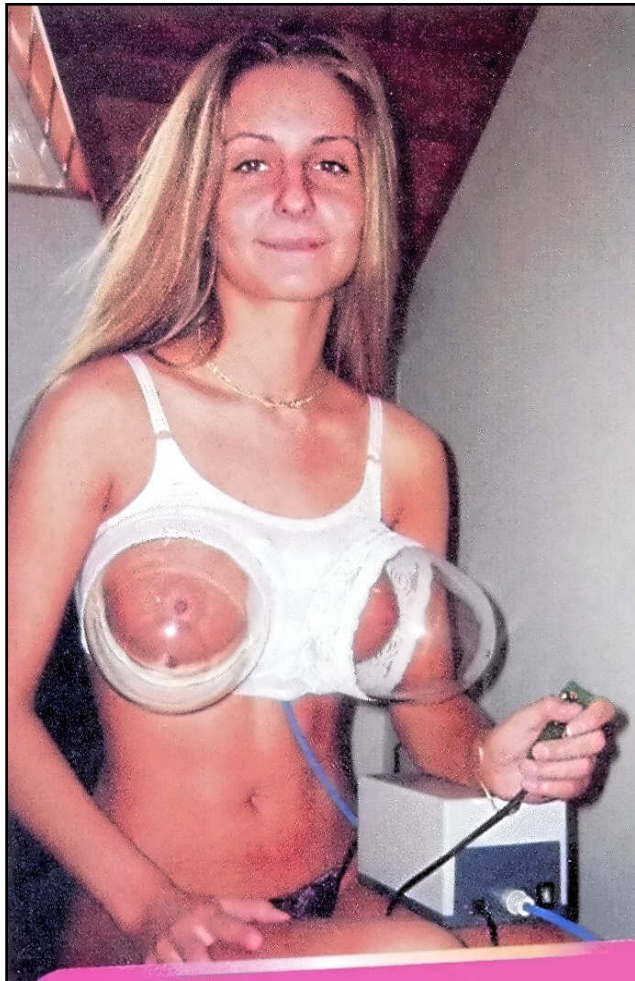
4. A pénisznyújtás műszeres változatát dr. Török Alexander pécsi urológus dolgozta ki. Sokan hallottak már a thaiföldi zsiráfnyakú nőkről, akiknek a nyakát kislány koruktól kezdve rézgyűrűk felrakásával nyújtják. Ily módon az átlagosan 12-15 centiméteres nyak akár 50 cm hosszúra is megnyújtható. Lényegében ezt az eljárást alkalmazza a magyar urológus, aki egy műanyag gyűrűből és két mozgatható fémrúdból olyan szerkezetet alkotott, amely alkalmas a pénisz megnyújtására. A találmány egy műanyag tartón szilikon gumival rögzíthető. Bármikor fel- és lecsatolható, és kényelmes, diszkrét viseletet biztosít. Munka közben is használható. Az alapeszköz 16 centiméterig végez nyújtást 600-1500 gramm súlynak megfelelő erővel. Napi 8-10 órán át fél évig kell használni a kívánt eredmény eléréséhez. Alkalmazása komoly elhatározást és kitartást igényel, de két hónap után már érzékelhető a növekedés. Természetesen a hosszváltozás ebben az esetben is arányos vastagságnövekedéssel párosul. A méretváltozás mind nyugalmi, mind izgalmi állapotban megmutatkozik. Káros mellékhatások nincsenek, a készülék az erekciót és az orgazmuskészséget nem befolyásolja. Az elért hosszabbodás és vastagságnövekedés az egész hátralevő életben megmarad¹⁴⁶.

5. Ugyancsak nagyon hatékony a Líbiából Magyarországra települt El-Said Salim találmánya, amely vákuumos elven működik. A Penup System készülék harangját a nemi szervre kell illeszteni, és a vákuumszivattyút be kell kapcsolni. A kézi szabályozású villanymotor kiszívja a levegőt a harang alól, és beszívja a péniszt a burába. Az illeszkedő puha szilikonfelület bőrbarát, és működés közben kellemesen masszírozza a lágyéket. A hatás ugyanaz, mint a mechanikus nyújtásnál. Rendszeres használatával 2-3 hónap alatt 5 centiméteres növekedés, és arányos vastagodás érhető el. Ezzel a szerkezettel nem csak a méretek változnak, hanem a potencia is nő, mert a vákuum fokozza a vérkeringést. Ezért eredményesen alkalmazható merevedési zavarok leküzdésére is. Egy-egy kezelés max. fél óráig tarthat, de naponta háromszor-négyszer ismételhető. Szakszerű használata esetén ez az eljárás teljesen veszélytelen, és nincs semmilyen mellékhatása. A találmány eredeti változatát a nők számára fejlesztette ki a Fülöpházán élő üzletember. A 8 éven át folytatott tökéletesítés eredménye egy olyan vákuumos mellnagyobbító szerkezet lett, amellyel 2-3 havi használat után a mellek 1-2 melltartómérettel (6 centiméterrel) megnagyobbodnak. Alakformálásra is használható. Idősebb hölgyeknél feszesebbé válnak a keblek, és a mellbimbó kidudorodik. Szoptatás után segít, hogy a kismamák visszanyerhessék melleik eredeti formáját. Ebből a változathoz kétféle létezik. Az olcsóbb kézi vezérlésű, és használata helyhez kötött. A teljesen automata használata során tévénzi kisebb háztartási munkát is lehet végezni. Sajnos ez a készülék nem olcsó. Bruttó ára: 120 000 Ft. Honlap: <http://www.mellformalas.hu> Mobil: (06)-70-278 7310 (Külföldi hívás esetén a „06” helyett „+36”-os előhívószámot kell beütni.) E-mail: info@mellformalas.hu

6. A legtökéletesebb megoldásnak az összejtes mellnagyobbítás ígérkezik. Japán orvosok egy olyan műtéti eljárásról dolgoznak, amely természetes mellnagyobbítást ígér. Ebben az eljárásban az összejteket és a páciensről levett zsírt használják. Ezzel a megoldással 5-7 centiméterrel növelhető a mellbőség. Akik ennél nagyobb méretre vágnak, többszöri kezeléssel fokozhatják a mellbőségüket. Először leszívják a zsírt a hasról és combokról, majd kettéválasztják. Az egyik részből kinyerik az adipose zsírszteket, és ezzel dúsítják a másik adag zsírt, majd ezt befecskendezik mindkét mellbe. Ezután az összejtek közreműködésével saját vérerek nőnek a beadott zsírban, amelyek elkezdik táp-

¹⁴⁶ Utólagos megjegyzés: A Blikk újság 2005. június 4-i számának 5. oldalán két fotót is közöltek erről az eszközről.

lálni a zsírsejteket. Ezzel beépülnek a mell saját zsírsejtjeibe. A páciens mentesül a kilökődéstől, a betokosodástól és különféle gyulladásoktól. A mellbe pumpált zsírsejtek nem úgy viselkednek, mint egy élettelen idegen anyag (pl. szilikonpárna). A mell érintése, tapintása nem okoz fájdalmat, és nem áll fenn az elrákosodás veszélye sem. Az őssejtek egy része vérré alakul, másik része zsírsejtté. Ráadásul az implantátumos megoldással ellentétben itt nincs vágás, varrat, maradandó heg. Ez az eljárás mellrák után, rekonstrukciós műtétek elvégzésére is alkalmas.

7. Visszatérve a férfiak problémájára, már pénisznövelő tabletta is létezik. A természetes alapanyagú More Size Penis Pill 2-3 hónapos szedésével 5-8 cm hosszúság- és 20%-os vastagságnövelés érhető el. Emellett nő a szexuális vágy, az erekció, és intenzívebbé válik az orgazmus. Eddig 1 millió férfinak segített ez az eljárás világszerte. Részletes angol nyelvű információ a <http://total-aviation-security.info> honlapon található. Kérem, juttassák el ezt a levelet a bánatos olvasójuknak, hogy véget vethessen „bújának-bájának”.

Kun Ákos – Budapest, 2003. december 10.

Kedves Ákos!

Főszerkesztőnk pár perccel ezelőtt adta kezembe november 14-én kelt levelét, amelyben figyelmünkbe ajánlja Szövegszerkesztési ismeretek című könyvének nemrég frissített kiadását. A felkínált anyagot természetesen köszönjük, és közreadjuk, hiszen nem csupán értékes, de könnyen hasznosítható, a napi gyakorlatba gyorsan átültethető információt kínál az olvasónak. Engedtessek meg azonban pár segítő szándékú kritikai észrevétel. Tudom, a suszter meztláb jár, a hóhért akasztják és így tovább, de a mellékelt ábrából szerintem rögtön kitűnik, mi az, ami a letöltött dokumentum olvasásakor meglepett:

Lenyűgöző az 530 oldalnyi megírt anyag. De...! Vajon kinek lesz a kezdő – legalábbis a szövegszerkesztésben kezdő – olvasók közül mersze és ideje kinyomtatni, vagy a képernyőn végigolvasni az anyagot? A bőség zavara oda vezethet, hogy néhányan már magától az 530 oldaltól megriadnak, s inkább máshol keresnek segítséget, olyan helyeken, ahonnan kisebb adagokban kapják a „mannát”. Természetesen megértem, hogy a papírtakarékosság is benne van abban, hogy az összeállítás nem igazán szellős, de talán jobb lett volna kisebb falatokban adagolni a tudást. Tudom, nem könnyű a szöveget kisebb egységekre szétcincálni, de higgye el, érdemes. Kevesen hurcolnak magukkal 500 A/4-es oldalnyi kinyomtatott sajtupapírt. Első pillantásra ennyit tudtam összeszedni. Ha végigolvastam, akkor engedelmeivel elküldöm további észrevételeimet is. Még egyszer köszönjük az értékes anyagot!

Dr. Nagy Gábor, szerkesztő – CHIP magazin – Budapest, 2003. december 19.

Tisztelt Kun Úr!

Nagy érdeklődéssel olvastam írásait. Megdöbbenő tájékozottságról tesz tanúbizonyságot, szinte minden témakörben. Azon is rendkívüli módon meglepődtem, hogy csaknem mindenben Önnel azonos véleményen vagyok. Egy-két kérdés azért motoszkál bennem: – Vajon honnan tudja eldönteni az információk özönéből, hogy melyik hír igaz és melyik álhír? (Pl. az UFO-kkal kapcsolatosan, vagy a Zetatalk anyagainak halmazából válogatva.) – Mi indokolja a szinte tévedhetetlenséget

kizáró kijelentéseit? – Kíváncsi lennék arra is, hogy milyen idős, mi a foglalkozása és mi az iskolai végzettsége? Nagy megtiszteltetésnek venném rövid választát! Én egyébként 55 éve építész vagyok, felsőfokú végzettséggel.

Tisztelettel:

László Béla – Magyarország, 2004. február 18.

Tisztelt Kun Ákos!

Szeretném a segítségét kérni, pontosabban tájékoztatást. Van egy kedves barátom, aki ifjúsági kalandregényeket ír. Már 5-6 könyve kész van, de sajnos ő sem tudja kiadni, hiába próbálkozik évek óta. A gyerekeim és magam is olvastam a könyveit, valóban olyan, amit talán érdemes lenne másoknak is megismerni. Arra jutottunk, hogy ő is felrakatná az internetes könyvtárba, de sajnos nem tudjuk ennek a módját. Ha lenne szíves leírni, hogyan lehet oda feljuttatni könyveket. Minden könyvét Word-ben, A/4-es formátumban írta. Válaszát előre is köszönöm. Tisztelettel:

Herkéné Szilágyi Erika – Magyarország, 2004. február 12.

Kedves Ákos!

Sokak számára rendkívül értékes munkát végez, és ez százszor több, mint amivel a legtöbb ember dicsekedhet itt a Földön, ebben biztos vagyok. Szepes Mária könyvére kell gondolnom Önnel kapcsolatban, hiszen Raguel hét tanítványa folytatott hasonló tevékenységet a regényben (még mindig ezt a könyvet olvasom). Az ilyen önfeláldozás előtt pedig csak fejet hajtani lehet! A nővérem remélhetőleg nemsokára fel tudja önnel venni a kapcsolatot, mert néhány héten belül lesz saját Internet-elérése.

B. J. – Budapest, 2004. április 5.

Kedves Ákos!

Örömmel hallottam, hogy testvérem már felvette Önnel a kapcsolatot. Az Ezotéria kiteljesedése című könyve került először a kezembe a húgom jóvoltából. A könyv nagy hatást gyakorolt rám. Az tetszik benne, hogy többféle ezoterikus témát egyesít, új- és időszerű egyszerre. Sokat tanultam belőle. Műve olvasása közben úgy éreztem, Ön egy nagyon értékes, gondolkodó ember, akiből sajnos nincs sok manapság. Ezért is örülök, hogy sikerült felvenni Önnel a kapcsolatot. Még egy hetet töltök Budapesten, ez idő alatt elérhető vagyok az Interneten. Végül következzen az a kedvenc könyvből származó idézet, amelyről Ön jut eszembe: „Azért van még néhány igazi alkotó, aki arra törekszik, hogy hallassa a hangját, aki kimondja azokat a misztikus szavakat, amelyek képessé teszik az emberiséget, hogy meglássák a látomást. Így fognak szétoszlani végre a gondolatformák felhői, amelyek most még elzárják Isten tiszta fényét.” (Alice A. Bailey: Értekezés a fehér mágiáról.)

Bartolini Mónika – Ausztria, 2005. április 18.

Kedves Ákos!

Örömmel olvastam levelét. A „felmagasztalás” őszinte vélemény volt. Köztudott, hogy az igazán értékes emberek szerények. De Ön legyen tisztában munkája fontosságával! Nagy szükség van napjainkban az ilyen „beszélők”-re, akik maguk köré gyűjtik azon keveseket, akik nem csak az anyagi világ által nyújtott élvezeteket hajszolják. Kívánom, hogy munkája egyre nagyobb körben ismertté váljon, és segítse az emberek szellemi fejlődését! Köszönöm az átfogó könyvismertetőjét. A többi művét is feltétlenül el fogom olvasni. A szakácskönyvére is kíváncsi vagyok, mert érdekel a vegetáriánus konyha. Én is csak néha eszem húst, de általában igyekszem húsmentesen főzni. Örülök, hogy húgommal is tartja a kapcsolatot. Leveleiből egy pár dolgot megtudtam Önről. Ezt azonban kevésnek találom. Én is szeretném Önt megismerni. Már amikor a könyvét olvastam eldöntöttem,

hogy felveszem Önnel a kapcsolatot. Rák nőként gyakran vannak megérzéseim és még soha nem csaltak! Ha gondolja, az Interneten cseveghetnénk is, ha van kedve hozzá.

Bartolini Mónika – Ausztria, 2004. április 19.

Kedves Kun Ákos!

Nem tudom, hogy Ön kicsoda, véletlenül találtam rá az egyik írására az Országos Széchenyi Könyvtár honlapján. Az Ezotéria kiteljesedése a címe. Bár én elég sok mindenkinek a nevét, tevékenységét ismerem ebben a témában (csak mint laikus), az Ön munkásságával még nem találkoztam. Rendkívül alaposnak és átfogónak tartom ezt a művet. Valószínűleg könyv formájában is kapható. Megvenném, ha megírja, hogy ki a kiadó, és hol lehet kapni. A címe gondolom ugyanez. Örülnék, ha válthatnánk pár szót az Interneten.

Üdvözlettel:

Gy. Dobos Mariann – Magyarország, 2004. május 04.

Köszönöm elismerő szavait. Sajnos műveim nem jelentek meg nyomtatásban. Már 15 éve írom a könyveimet, de egyetlen kiadó sem hajlandó megjelentetni. A Édesvíz Kiadó pl. azzal utasított vissza, hogy az A/5-ös normál könyvoldalba számolva 700-800 oldalas könyveim anyagilag tönkretennék őket. Az elmúlt másfél évtizedben több száz szponzoráló kérvényt írtam különböző bankoknak, multinacionális vállalatoknak, külképviseleteknek és minisztériumoknak. A legtöbb helyen válasza sem méltattak, vagy merev elutasításban volt részem. A multik csupán az élsportban látnak fantáziát, a bankok meg csak kapni szeretnek pénzt, adni nem. Az Oktatásügyi Minisztérium pedig nem akarja „fertőzni” a gyerekeket mindenféle „kuruzsló” eszmékkel. A Környezetvédelmi Minisztériumnak és a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának sem szívügye könyveim széles körű publikálása, külföldön való propagálása. Nekem pedig nincs több millió forintom, hogy magánkiadásban megjelentessem őket.

Könyveim idegen nyelvre fordításával sem volt szerencsém. Vállalkozó ugyan lett volna rá, és pénzt sem kért érte. A sors, vagy inkább egy nem éppen jóindulatú hatalom azonban drasztikusan megakadályozta műveim tartalmának nagyvilág elé tárását:

Ha még aktuális, a könyv külföldi kiadása talán segíthetek. Én Floridában élek és az ezotéria területén szorgoskodom... Le is fordíthatom angolra, ha kell... Kérem írjon részleteket. Minden jót.

Az Emlékezés a Lélek Ébredése...

Erik Szabo – Florida, 2003. szeptember 4.

Köszönöm a felajánlott segítséget. Kérem, várjunk még a fordítással egy ideig. Most készülnek ugyanis műveim kiegészített, tovább dolgozott változatai. Ezek lényegesen jobbak lesznek, mint az előzők, és jóval több információ lesz bennük.

Kun Ákos – Budapest, 2003. december 10.

2004 nyár végén műveim elértek arra a szintre, hogy már érdemes volt lefordíttatni őket. Szabó úr továbbra is készségesen vállalta ezt az önzetlenül felajánlott munkát. De alig hogy elkezdte, egymás után három tornádó söpört végig a lakhelyén, Floridában. Az ő háza is megrongálódott és tönkrement a számítógépe. Ilyen körülmények között nem tudta tovább folytatni a fordítást.

Az ezoterikus fejlesztések elindítása terén sem értem el sikert. A Magyar PC Magazin 2005. februári számának oldalain megjelent egy érdekes cikk a szabadenergia-kutatás jelenlegi állásáról. (A hidegfúziótól a nullponti energiáig: 28-29. oldalak.) Hogy miért foglalkozik ezzel egy számítás-

technikai szaklap, rejtély. Mindenesetre kihasználtam az alkalmat, és küldtem egy tájékoztatást a szerkesztőségnek az általuk nem ismert tényekről:

Februári számukban nagy érdeklődéssel olvastam a nullponti energiáról szóló cikküket. A nagy energiaforradalom valóban itt topog a küszöbön, és már „fél is érte a csengőt”. Az Ezoterikus körkép, az Ezotéria kiteljesedése és az Ezotéria kivitelezése című könyvemben részletesen le van írva, hogyan kell hasznosítani az anyagba zárt éteri energiát, vagy ahogy sokan nevezik a nullponti energiát. Ennek legalább féltucatnyi módja van, és mind működik. Ez kiegészül a kavitációs és a formásugárzókból kinyerhető energiával. Hogy miért nem alkalmazzák? Mert eddig még senkinek sem tűnt fel ez a lehetőség, senki nem törődik vele. Az említett művek a Kun Elektronikus Könyvtárból tölthetők le. Cím: <http://kek.tar.hu>
Kun Ákos – Budapest, 2005. február 02.

Ez a levelem azonban nem jutott el az olvasókhöz, mert a Magyar PC Magazin hirtelen megszűnt. Váratlanul csődöt jelentettek, illetve hivatalosan: „meghatározatlan ideig szüneteltetik a lap megjelenését”. Emiatt a márciusi számuk már el sem készült.

A szakácskönyvem népszerűsítése is ilyen hirtelen szakadt félbe. A Nők Lapja és egyéb folyóiratok után 2000 júliusában felajánlottam közlésre a Család Lap főszerkesztőjének is a szakácskönyvemet. Ez esetben választ is kaptam:

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönöm a felajánlását! Terjedelmi okokból nem ígérhetem, hogy folytatásokban leközljük a művét, egy-egy részletet vagy recenziót viszont igen. Ehhez azonban el kell olvasni a könyvét, látatlanban nem ígérek semmit. Üdvözlettel:

Vermes Éva főszerkesztő – Budapest, 2000. július 13.

A Családi Lap 2000. októberi számában kezdték el közölni a receptjeimet. Elindítottak egy olyan rovatot, amelyben a cikk bal oldalán az étel hagyományos módon, hússal való elkészítését, a jobb oldalán pedig a szójas változatát mutatták be. A végén bejelentették az olvasóknak, hogy a továbbiakban minden hónapban közreadnak egy-egy egészségkímélő receptet. Az 2001. januári számban a szójaízesítő fűszerkeverékem összetételét is ismertették, és újból a háziasszonyok figyelmébe ajánlották a könyvemet. Egyúttal közölték néhány receptemet, kivonatos formában. Na gondoltam, most már beindul ez a folyamat, és az emberek előbb-utóbb áttérnek az egészséges táplálkozásra, ezáltal csökken a rák okozta halálesetek száma. Februárban azonban megszakadt ez a folyamat, mert Vermes Évát eltávolították a folyóirat éléről (hivatalosan nyugdíjazták). A helyére a Nők Lapja egyik munkatársát nevezték ki főszerkesztőnek. Neki az volt az első intézkedése, hogy kirúgta a vegetárius ételreceptek szerkesztőjét. Helyette ismert szakírók húsos receptjeit kezdték el közölni, és olyan tanácsok jelentek meg a Családi Lapban, hogy: „A sör egészséges a nők számára.”

A könyveim kiadásának szponzorálását szorgalmazó több száz levelem nagy része válaszolatlan maradt. Változatosságot csak a néha napján kapott elutasító levelek jelentettek. Ezek egyike a Gázművektől érkezett az alábbi kérvényemre:

Tisztelt Vezérigazgató Úr!

Fogadja elismerésemet, hogy Önök évek óta támogatják az egészséges táplálkozással kapcsolatos ismeretek terjedését, különféle kiadványok megjelentetését. Legutóbb a Kossuth Rádió főzőtanfolyamát szponzorálták. Engedje meg, hogy felvilágosító tevékenységük tovább folytatása érdekében a figyelmükbe ajánljam a modern táplálkozási követelményeknek megfelelő ételeket tartalmazó szakácskönyvemet. A Reformételek ingyenceknek című művemet már több ezren letöltötték a Magyar

Elektronikus Könyvtárból, valamint a saját honlapomról. A magyar lakosságnak azonban csupán a 10-12%-a rendelkezik Internet-kapcsolattal. Ezért a háziasszonyok túlnyomó többségéhez nem jut el ez a könyv. Ők csak nyomtatott formában tudnák használni. Ehhez szeretném a segítségüket kérni.

A hagyományos, egészségkárosító húsos ételek ma már egyre kevesebb embert érdekelnek. Egyébként is tele vannak velük a szakácskönyvek. Az emberek megújulásra vágyanak a táplálkozás terén is. A nemzetközi tendencia is ebbe az irányba mutat. A kor elvárásaihoz igazodva a reformételeket kínáló nagyobb sikerre számíthatnak. A hagyományos ételek egészségkímélő változatain kívül számos ételkülönlegességet is tartalmaz ez a mű. A házilagos tartósítással foglalkozó rész pl. a trópusi gyümölcsöktől kezdve a mezei gyümölcsökig igen sok dzsem és lekvár elkészítési módját tartalmazza. Ezenkívül fellelhető benne a fűszerpaprika házilagos gyártásának eljárása, a különféle zöldségek természetes savanyításának részletes módja, minden egyes tejtermék házi készítési leírása, a szárasztészta, a rétestészta és a tésztahús előállításának tudnivalói, valamint az is, hogyan lehet otthon fél áron finomabb és egészségesebb kenyeret sütni, mint ami a boltokban kapható.

Ráadásul a kb. 500 recept olyan részletességgel van leírva, hogy a kezdők is könnyen boldogulhatnak vele. Ezen túlmenően megismerhetjük belőle az egzotikus gyümölcsök széles választékát, és a vegán táplálkozási módot követők is találhatnak benne színvonalas recepteket. Sok hasznos tanácsot tartalmaz ez a könyv a nyersanyagok vásárlásával, tárolásával és feldolgozásával kapcsolatban is. Jelentősen növeli ennek a rendhagyó szakácskönyvnek az értékét, hogy a IV. fejezete részletes és átfogó tanácsokat ad a jelenleg ismert összes háztartási eszköz, valamint készülék célszerű beszerzéséről, s szakszerű használatáról. Ebben részletesen ismertettem a gázkészülékek szabályos alkalmazási módját is.

A legnagyobb érdeklődés azonban a receptek iránt mutatkozik. Ennek az az oka, hogy a több mint 10 éven át folytatott kísérletezéseim eredményeként pl. a Szójás hurka, a Gombás szójafasírt, a Szójapástétom, a Szójaszalámi vagy a Gabonakolbász semmivel sem rosszabb ízű, mint az eredeti húsos változat. Ráadásul nem okoznak egészségkárosodást, és csak negyedannyiba kerülnek, mint az élelmiszerboltokban árusított hagyományos töltelékárú. A sokgyermekes családok, és az elszegényedéssel küszködő milliók már évek óta nem tudnak húst vásárolni, így családjuk ellátásának ez lesz az egyetlen módja. Ők azonban nem rendelkeznek számítógéppel, így nem tudják letölteni az Internetről ezeket a recepteket. Pedig nekik lenne a legnagyobb szükségük rá. Az Önök segítségével, a nyomdaköltség átvállalásával viszont hozzájuk is eljuthatnának ezek a receptek. Ily módon sok ezer háziasszony főzési, mindennapos családellátási gondjai enyhülnének. Kérem Önt, hogy tanulmányozzák ezt a könyvet, és ha látnak benne fantáziát, szponzorálják a kiadását. Én azzal tudok ehhez a folyamathoz hozzájárulni, hogy műveimet nonprofit alapon, szerzői honorárium, és kiadói árrés nélkül jelentetem meg.

Tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2003.10.17.

Tisztelt Kun Úr!

Köszönettel vettem levelét, amelyben az egészséges táplálkozással kapcsolatos ismeretek terjesztését célzó könyvének megjelentetéséhez kérte társaságunk támogatását. A Főváros Gázművek Rt. 1928-ban nyitotta meg háztartási tanácsadó szolgálatát, amelynek egyik fő tevékenysége volt a sütéssel, főzéssel összefüggő ismeretek terjesztése, oktatása. Amint azt levelében is elismerőleg említi, tanfolyamaink alkalmával és kiadványainkban mindig igyekeztünk a táplálkozástudomány legfrissebb eredményeit bemutatni, ezeket az ételek elkészítése során felhasználni. Fogyasztói energiatanácsadó központunkban napjainkban is rendszeresen tartunk ilyen oktatásokat. Az ott dolgozó munkatársainkkal veszünk részt az egészséges életmódot népszerűsítő rendezvényeken. Terveink között szerepel e nemes hagyomány ápolása, folytatása, továbbá egy új szakácskönyv megjelentetése is. Az előzőek alapján úgy gondolom, hogy a társaságunk igen sokat tett és tesz az egészséges életmódhoz tartozó táplálkozási ismeretek érdekében, ezért könyvének kiadásához nem áll módunkban hozzájárulni. Kívánom Önnek, hogy könyvét támogatók bevonásával mielőbb sikerüljön megjelentetni.

Tisztelettel:

Dr. Vasanits Dezső – Budapest, 2003. november 03.

Az ezoterikus műveim is hasonló elutasításban részesültek. A minisztériumokon, iparvállalatokon, multinacionális cégeken, bankokon, külképviseleteken kívül a milliomos magánszemélyek sem segítettek. Az elutasítás oka nagyon változatos. A Hollandiában multimilliomossá vált magyar gyémántkereskedő pl. így reagált az alábbi kérésemre: (A Népszabadság 2000. augusztus 26-i számában közölt cikk vezetett el hozzá. Szóba hozták az Antwerpenben, Kanban, Budapesten és a szülőföldjén, Dunakilitin épített kastélyát. Ez utóbbiban csak a gipsztukkók hossza 152 km, és 52 kg arany van rajtuk. Egyértelmű volt hogy nem szenved pénzhiányban.)

Tisztelt Csebi Pogány Alajos!

...Minden bizonytalannal hallott róla, hogy világunk a megsemmisülés szélén áll. A fokozódó környezetszennyezés, és az emberi önzés határtalan növekedése civilizációnk létét fenyegeti. Nem sok hiányzik ahhoz, hogy végleg elpusztítsuk önmagunkat, Ez a folyamat azonban most még visszafordítható lenne néhány áldozatkész ember összefogásával. Én a munkámmal, az alkotásaimmal tudok hozzájárulni a megmeneküléshez. Az elmúlt években írtam három könyvet, amelyek képesek lennének kivezetni a világot a jelenlegi bajainkból. Mint a mellékelt könyvajánlóból is látható ezt az teszi lehetővé, hogy ezek a művek konkrét megoldásokat, gyakorlatban is megvalósítható ötleteket tartalmaznak a problémák felszámolására. Az üzemanyag környezetbarát és költségmentes kiváltásától kezdve, a mezőgazdaság kemizálásának megszüntethetőségén keresztül a rákgyógyításig mindenre van megoldás, csupán alkalmazni kellene. Ennek egyetlen akadálya, hogy az embereknek nincs tudomásuk ezekről a felismerésekről, pénz hiányában nem tudom eljuttatni ötleteimet a széles nyilvánossághoz. Így nem képes beindulni az a pozitív folyamat, amely megmenthetné civilizációnkat a pusztulástól.

Ezért azzal a kéréssel fordulok Önhöz, hogy amennyiben a mellékelt elküldött könyvek felkeltek érdeklődését, és szíven viseli az emberiség sorsát, hozza meg ezt az anyagi áldozatot a világ megmentése érdekében. A tudomány jelenleg paradigmaváltás előtt áll, egy olyan lépés megtétele előtt, amely minden civilizáció pályafutásában csak egyszer fordul elő. Ha Ön hajlandó lenne vagyona egy töredékét feláldozni arra, hogy ezen az akadályon eredményesen átjussunk, elévülhetetlen érdemeket szerezne ebben a világban. Válaszát várva, tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2000. szeptember 9.

Tisztelt Kun Úr!

Őszinte tisztelettel olvastam levelét, melyben a világ megmentéséért fáradozik. Életem során számtalan alapítványnak, óvodának, iskolának, stb. állt módomban segíteni. Sajnos a legtöbb esetben hálátlanak bizonyultak az emberek. Az elkövetkező öt évben – ha a Jóisten ad még ennyi időt – nem kívánok semmi mással foglalkozni, csak a családommal.

Sok sikert és kitartást kívánok Önnek a könyvei megjelentetéséhez.

Tisztelettel:

Csebi Pogány Alajos, Dunakiliti – Princess Palace, 2000. szeptember 11.

E-mail postán is érkeztek elutasító, bíráló levelek. Pl. ilyenek:

Gratulálok, feltalálta a totalitárius diktatúrát, a gondolatrendőrséget, a mikrochipek által mindenkiről, mindenkor, mindent tudó államot. Ez nem kis dolog, ez Hitlernek és Sztálinnak sem sikerült. Bizonyára a 16-féle földönkívüli látogatója sugallta Magának ezt a „remekművet”. Csak így tovább! Remélem még sok ilyen rekeszizomerősítő művel adományoz meg minket, egyszerű auralátás nélkülieket.

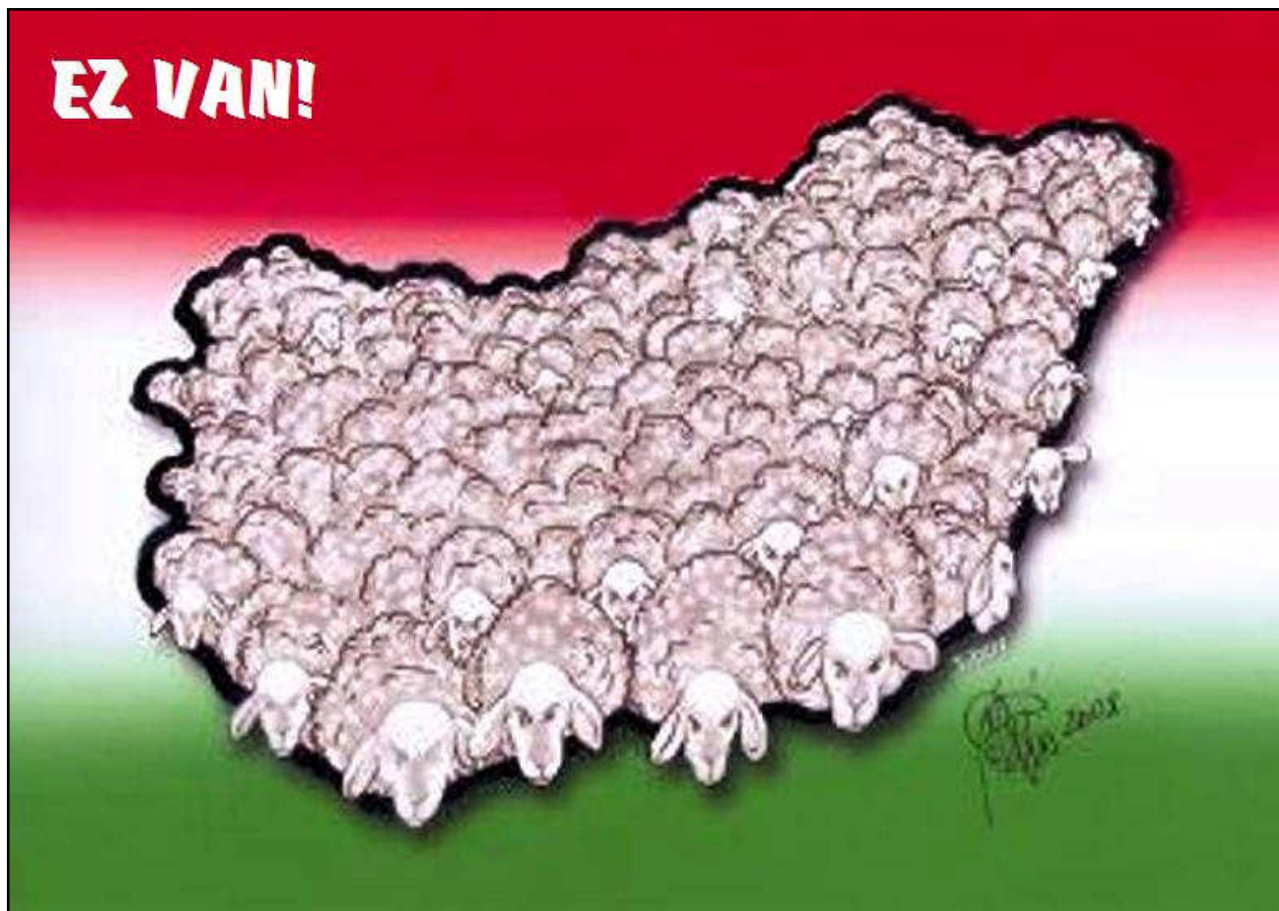
Tisztelettel:

Lakatos József – Magyarország, 2005. március 24.

Szia Ákos!

Azt írod, nem szponzorálják a könyveidet. Nem is csodalom, hiszen megírod róluk az IGAZAT, ezért ők ölni szoktak, nem szponzorálni. Krisztust is egy kereszttel szponzorálták, de Buddha és Mohamed sem kaptak pénzt tőlük világmegváltó munkásságukért. Konfuciuszt csak az állásából rúg-

ták ki, és haláláig üldözték. Vedd számításba, hogy ők nem változnak, legfeljebb más alakot öltenek. Én most külföldön dolgozok informatikusként. Könyveid címét tovább küldtem barátaimnak. Kárpáti Zoltán – Németország, 2005. március 14.

Üdv Ákos!

Ami könyveid kiadását illeti, szinte reménytelen helyzetben vagy. Ezek aljas kufárok, keményen kell velük alkudni, még akkor is nehéz ügy. Arra játszanak, hogy előbb-utóbb éhen halsz, és akkor majd kiadják életművedet (főleg, ha nincsenek örökösök). A legvalószínűbb azonban az, hogy ellopják a könyveidet, és a saját nevükön adják ki. Lopni nagyon tudnak. Könyvkiadónál is dolgoztam, én csak ismerem őket... És túl jók pszichológiából. Felismerték, hogy te akkor is írsz, ha senki sem fizet érte. A megszállott munkamániásokból élnek, és már most is hasznot húznak belőled. Oly módon, amiről Te nem tudsz. A világban rengeteg ellopott találmány van, ezeket később (néhány évtized múlva) egy-egy aljas csoport úgy dobja be a köztudatba, mintha ők találták volna fel. Megnevezni veszélyes lenne őket, de nem is fontos a nevüket emlegetni.

Ha mégis ki akarod adni könyveidet, akkor sokkal intenzívebb keresésbe kell fognod, és nem szabad elkeseredned a visszautasítások miatt. Frank Herbert: Dűne című remekművét is több kiadó utasította vissza, míg végül hajlandó volt valaki megjelentetni. Akkor meg a könyvkereskedők próbálták bojkottálni a könyvet. A szerző egymás után kapta a dühös leveleket az olvasóktól, hogy nem lehet kapni a művet. Kereslet volt, kínálat viszont nem, pedig ezek a farizeusok éppen erre szoktak hivatkozni, mikor káros dolgokat árulnak, hogy ők csak kielégítik a keresletet a káros dolgok iránt

(amit mellesleg éppen ők gerjesztenek). Az a tény, hogy kártékony, gonosz célú könyveket kiadnak, még nem jelenti azt, hogy a te jó célú könyveidet is kedvük lenne kiadni. Igazi céljuk nem a profit, az csak álca gonosz céljaik leplezésére. Viszont mivel a világ nagy, statisztikai alapon találhatsz közöttük olyan kiadókat is, akik nem a farizeus fajtából valók. Olyan kiadót keress, amelyik más, mint a többi. Nem a „nagyok” vagy a „híresek” közül való. Ha beadod elolvasásra a könyvedet, és később visszaadják, mint „kiadhatatlant”, az még nem jelenti azt, hogy maguknak nem másolták le későbbi céljaikra. Inkább papíron vidd be, és ne adathordozón. Lusták lesznek karakterfelismerő programmal digitalizálni, maximum lefénymásolják.

Ami a személyedet illeti, jobban is „eladhatnád” magad. Egészen másként hangzik, ha azzal teszed ki az Internetre a műveidet, hogy „a nagy sikerre való tekintettel” vagy a közhasznúság okán, mintha azt írod, azért mert eddig nem kellett senkinek. Ne írd, hogy: „Mégsem jutottam velük semmire.” Ilyenekkel csak csökkented a hatását. Az ostoba többséget az irányítja, hogy mit csinál a másik. Ha látja, hogy másnak nem kell, akkor ő se olvassa. Birkanép. Mondd azt, hogy a nagyfokú érdeklődésre való tekintettel még a könyv alakban való megjelenés előtt felteszed az Internetre, hogy az olvasók mihamarabb hozzájuthassanak a bennük található létfontosságú információkhoz. Mindjárt kapva kapnak utána.

Kárpáti Zoltán – Németország, 2005. március 16.

Üdvözöllek!

Azt akarom közölni, hogy öäöäöäöäö... Nem találok szavakat. A könyveidet szoktam olvasgatni, és nem tudok rá mást mondani, csakhogy: HALE LUJA !!!!!!!!!!!!! Fanatikus vagyok. Olvasgatom a hasonló oldalakat, könyveket. Persze nem hiszek el mindent, mert nem is minden igaz... Más világ ez. Tudsz ajánlani hasonló témájú oldalakat? Amiket ismerek, már szinte mind kiveséztem. És könyveket? Fel kell tennem azt a kérdést, hogy mennyire hitelek az írásaid. Tudod, ma már alig lehet bármit is biztosra tudni. Pontosan mi is az a Magasabb Intelligencia? Ki is az a csávó, aki felhelyezett az Antarktisz városról egy képet? Mondanál erről az ügyről részletesebb információt? Mi is volt az a netcím?...

Hé! Én tudok szerezni néhány ismerősöm által BÁRMILYEN számítógépes kütyüt, szoftvert stb. Biztosan van nekik olyan crack, ami valamit kiderít stb. a cím alapján. Hiszen ők is a zenéket, filmeket és a többit nagyrészt a netről nyomják, ott is kell feltörés! Ha elárulnád a netcímet, tudnánk együttes erővel tenni valamit az ügyben! Sőt, bármilyenben. Egyáltalán, bármiben dolgozhatnánk együtt. Mikkel foglalkozol? És hol laksz? Én böszörményi vagyok.

Szoktad nézni a Reality-n a Csodákat és azt a szellemes műsort? Ajánlom. Jók. Kicsikét... Említetted a „kóbor” szellemeket. Ezek azok, amelyek a szállodákban stb. maradnak? Szeretnék levelezni veled. Megoldható?

Jó munkát, byebye:

Johnny – Magyarország, 2005. január 5.

Eddig minden levélre válaszoltam, erre azonban nem. Nem ilyen munkatársakra vágyom. Ezek a módszerek távol állnak tőlem.

Kedves Kun Ákos!

Tömören ismertetném, miért is írok önnek: Megkértek reggel a védőangyalaim, hogy üljek le a számítógép elé. Mondták, hogy keressek elektronikus könyvtárakat a neten, majd egy magyar ezoterikus író nevére mutattak. Tovább mentem az Ön nevére, majd addig-addig bűvészkedtem, és belecsacsogtam a böngészgetésembbe, míg végül kiharcolták, hogy megnyissam az Ön egyik művét. Mondtam nekik, hogy a 400 oldalas műbe már nincs időm sem belekezdeni, sem kinyomtatni. Erre ők arra kértek, hogy menjek a végére, és ott megtalálom az Ön elérhetőségét, és vegyem föl a kapcsolatot Önnel. Hát ennyi a történet. És én most ezen levelem megírásával eleget teszek az én drága kis angyalkáim kérésének.

Üdvözlettel:

A-né F. Rita – Budapest, 2005. április 20.

Kedves A-né F. Rita!

Elképzelni sem tudom, hogy a védő angyalkái miért irányították hozzám. Remélem mihamarabb bővebb felvilágosítást kap tőlük. Válaszát várva, tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. április 20.

Kedves Uram!

Ma csak annyit mondtak, hogy: Tanulnom kellene Öntől, és olvassam el majd a műveit. Tudna esetleg egy telefonszámot adni, amin elérhetem Önt, és megadna egy időintervallumot, mikor hívhatnám? Bocsánat az esetleges zavarásért.

Üdvözlettel:

Rita – Budapest, 2005. április 20.

Kedves Hölgyem!

Nincs telefonom, így csak e-mail postán tud elérni engem. Ha lenne, állandóan csörögne, és nem hagynának dolgozni. Javaslom, olvassa el az összes könyvemet és az Ezoterikus Világ című folyóiratot, aztán kérdezzen. A 4500 oldal végigolvasása el fog tartani néhány hónapig. (Ez normál könyvformátumban 6700 oldalt tesz ki.) Műveim legfrissebb változatai a Kun Elektronikus Könyvtárban található meg.

Cím <http://kek.tar.hu> és <http://kel.tar.hu>

Egyébként nem tűnik túl lelkesnek. Úgy látszik Ön tanulásra ítéltetett. A túlvilági lényeknek valami tervük van Önnel. Örüljön neki. Sokan várnak erre a jelre, de hiába. Jó olvasást. Javaslom, hogy az „Ezoterikus körkép”-pel kezdje. Utána az Ezotéria kiteljesedését, majd az Ezotéria kivitelezését olvassa. Végül böngéssze át az Ezoterikus Világ című folyóiratot. Ha szeret főzni, és félti az egészségét, akkor nem ártana elolvasni a szakácskönyvet is. Ebben nem csak reformreceptek, hanem sok hasznos tanács is található. Aztán ha el akar merülni a szövegszerkesztés rejtelseiben, tanulmányozhatja a Szövegszerkesztési ismeretek című művet, és a hozzá tartozó KELLÉKEK és BETŰTÁBLÁK mappát.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. április 20.

Kedves Kun Ákos!

Továbbítottam levelét a Microsoft Magyarország illetékeseinek. Válaszuk alapján abban tudnák támogatni tevékenységét, hogy a dokumentációt, mint elérhető információforrást feltüntetik a Microsoft webhelyén. Amennyiben élni szeretne a lehetőséggel, várom visszajelzését.

Üdvözlettel:

Farkas Krisztina – Szoftverinformációs Tanácsadó – Microsoft Magyarország – 2005. április 20.

Kedves Farkas Krisztina!

Természetesen élni kívánok a felajánlott lehetőséggel, de így csak egy kis ország kevés számú számítógép-tulajdonosához jutnak el a benne található információk, míg angolra fordítva 3 milliárd ember tudná használni. Ez elsősorban az Önök üzleti érdekét szolgálná.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. április 22.

Tisztelt Kun Úr!

Levelét köszönettel vettük. Receptjeit szívesen betennénk pályázati anyagaink

közé, egy-két-hármat szíveskedjék hozzánk eljuttatni. Üdvözlettel:
B. Király Györgyi – Kossuth rádió – Hangos recept
Budapest, 2005. április 25.

Tisztelt B. Király Györgyi!

Köszönöm, hogy készek benevezni receptjeimet a pályázatra. Nem tudom azonban, hogy pontosan milyen ételek leírására van szükségük. Szójás ételekre, húspótló egytálételekre, cukrot nem tartalmazó süteményekre vagy inkább vegetárius ételekre? Kérem, töltsé le a szakácskönyvem a <http://kek.tar.hu> honlapról, és válassza ki azokat, amelyek leginkább megfelelnek a követelményeknek. (A könyvfájl 2-3 perc alatt letöltődik, és önmagát kicsomagolja. Hátralé a Tárgymutatóban található a receptcímek. A könyv legvégén a Legfinomabb ételek rovatban pedig a receptek színe-java van feltüntetve.) Amennyiben hasznosnak találja a művemben található egyéb információkat is, kérem a rádión keresztül ajánlja a háziasszonyok figyelmébe.

Köszönettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. április 26.

Sajnos ez a kezdeményezésem sem járt sikerrel. Az első három helyezéért járó pénzdíjakat meglehetősen gyenge receptek nyerték el. Az én nevem még az 50 könyvvásárlási utalvánnyal jutalmazott pályázat között sem szerepelt. Lusták voltak letölteni a receptjeimet, és kikeresni belőle a nekik tetszőt.

Kedves Kun Ákos!

Az interneten már többször belebotlottam az egészségkímélő receptjeibe, melyek nagyon tetszettek. A konyhában ugyan még kezdő vagyok, mégis több, finomra sikerült ételt csináltam e receptek alapján. Mivel az anyag ingyenesen hozzáférhető az interneten, ezért szívesen utalnék egy csekély összeget Önnek „a könyvért”. Kérdésem csak annyi lenne, hogy ha a 10900028-00000014-34990019 bankszámlára utalok, akkor eljut-e Önhöz az átutalt összeg?

Köszönettel:

Bokor Attila – Budapest, 2005. május 15.

Kedves Bokor Attila!

Nagyon meghatott a levele. Ha hiszi, ha nem Ön az első olvasóm, akinek ez az eszébe jutott. 16 éve írom a könyveimet, de eddig soha senkitől egyetlen fillér támogatást sem kaptam. Pedig eddig már kb. 30 ezren letöltötték a könyveimet, és közel ennyien adták tovább barátaiknak, Internet-kapcsolattal nem rendelkező ismerőseiknek. Azt sem lehet mondani, hogy nem engedhetik meg maguknak a támogatást, mert a Magyar Elektronikus Könyvtártól származó visszajelzések szerint olvasóim 40%-a külföldön élő magyar. A megadott számlaszám él. Az átutalt összeg csekélységéből ne csináljon gondot. Nekem már a gesztus is sokat jelent, hogy másfél évtizednyi megfeszített munka után akadt valaki, aki nem csak kapni akar, hanem adni is. Köszönöm, hogy gondolt rám. Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. május 17.

Kedves Kun Ákos!

Hát őszintén meglep, hogy legalább néhány utalás nem érkezett eddig. Persze azt se gondoltam, hogy ebből meggazdagodott volna, de hogy én legyek az első fecske, arra nem számítottam. Ugyanis ismerőseim többségéről egyáltalán nem mondanám, hogy csak kapni akar, és adni nem, bár néha az „adást” elég szubjektíven ítélik meg. Én ezt inkább annak tulajdonítom, hogy az emberek egyszerűen nem szoktak hozzá, hogy önszántukból fizessenek. Amúgy is nagyon érdekes az emberek pénzköltési szokása (néha a sajátom is), hisz néha teljesen felesleges dolgokra adnak ki komoly összegeket. Azt sem értem, hogy luxuscikkekre hogyan tudnak lelkiismeret-furdalás nélkül annyi pénzt áldozni jó néhányan. No mindegy, még sok dolog van, amit nem értek. Talán lassacskán megértem. Vagy nem :) Mellesleg én is csak mostanában, 33 évesen kezdek ráébredni arra, hogy ne csak akkor fizessek, ha azt valaki előre kéri, vagy utólag számon kéri rajtam. Mindenesetre minden jót kívánok, s ha esetleg megérkezik a második utalás is, akkor értesítsen.

Üdvözlettel:

Bokor Attila – Magyarország, 2005. május 17.

Kedves Bokor Attila!

Köszönöm a támogatást. Az Ön által is említett magatartáshoz nagymértékben hozzájárul az is, hogy a legtöbb ember az Internetet szabad prédának tekinti. Azt hiszik, hogy a szerzők, a programfejlesztők mind milliomosok, akik passzióból írnak. Érdeemes beleolvasni az ezoterikus műveimbe is. Rendkívül érdekes és aktuális problémákat feszegetnek, és megoldással is szolgálnak a világ bajaira. Kár, hogy hivatalosan senki sem figyel fel rájuk. Egyébként ez is nagyon jellemző a világra. Majd akkor fognak ráébredni arra, hogy mit kellett volna tenniük, amikor már késő lesz.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. május 19.

Kedves Kun Ákos!

Örülök annak, hogy egy kis örömet okoztam. A könyveit el fogom olvasni, s ha már kapcsolatba kerültem a szerzővel, akkor valószínűleg „reflektálok” is majd az ott leírtakra. Hogy mikor, azt nem tudom. Nem vagyok egy könyvfaló. Évi 5-10 könyv között lehet az átlagom, s van már néhány a várólistán. Annak, hogy a világ olyan, amilyen, sok oka van. Az eddigi életemben én is gondoltam már több félet a világról, véleményt is alkottam, de a véleményeim soha nem bizonyultak véglegesnek. Most már ott tartok, hogy nem annyira a véleményem kialakítása a fontos, hanem egyelőre gyűjtöm az információt, megpróbálom meglelni az összefüggéseket a dolgok/jelenségek között. Amint jutok valamire, szólok :) hogy megvitassuk. Azt érzem mindenesetre, hogy profitvágyból profi dolgot lehet csinálni, de ezek a profi dolgok lélek nélkülieknek tűnnek. Az Ön receptjein viszont a lélek, ha nem is nyilvánvalóan, de egyértelműen érződik. Addig is minden jót kívánok!

Bokor Attila – Magyarország, 2005. május 19.

Tisztelt Kun Ákos!

Rendkívül lenyűgöző az „Ezoterikus körkép” c. műve, melyet az interneten fedeztem fel. Jómagam a Nemzetőr c. hetilap alapító főszerkesztője vagyok, és szívesen megjelentetnék egy-egy részletet az újságban. Ehhez kérem a szíves engedélyét.

Üdvözlettel:

Dr. Dobos Attila – Budapest, 2005. május 14.

Tisztelt Dr. Dobos Attila!

Könyveim részletekben való közlésének semmi akadálya. Erre egyébként az Ezoterikus körkép Utóirata is engedélyt ad. Honoráriumra nem tartok igényt. Munkájukhoz sok sikert kívánok.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. május 17.

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönöm szépen az engedélyt és a szerdai Nemzetőrben már benne is lesz az első részlet.
Üdvözlettel:

Dr. Dobos Attila – Budapest, 2005. május 21.

Tisztelt Kun Úr!

Véletlenül bukkantam az Ön könyveire a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Nagyon érdekesek és sok hasznos dolgot olvastam bennük. Most egy igen nagy problémánk van, amire Ön az egyik könyvében egy lehetséges megoldásról ír. Elleptek minket a hangyák. Egy használt házba költözünk, de hamarosan megjelentek a hangyák (valószínűleg korábban is itt voltak, de irthatták őket az eladás előtt). A kertben is sok helyen vannak. De a házban is sajnos (a falakban). Azt olvastam Ön-nél, hogy létezik valamilyen „sugárzásmentesítő ék”, amely nem csak az emberek egészségének jó, hanem elűzi a hangyákat, legyeket és szúnyogokat is. Rákerestem erre a neten, de csak az Ön könyve jött ki találatként. Tudna nekem valamilyen támpontot adni, hogy merre induljak el? Hol lehet kapni, vagy hogyan lehet elkészíteni? Segítségét előre is nagyon köszönöm. Az Ön egyik tisztelője:
Szabó Ferenc – Magyarország, 2005. május 21.

Tisztelt Szabó Úr!

Problémájára nem könnyű megoldást találni. Az állatok elriasztásának, távoltartásának legegyszerűbb és leghatékonyabb módja a mágneses sugárzás. Mivel az állatok agyfrekvenciája megrekedt alfa szinten, érzékelik a környezetükből kiáramló mágneses sugarakat. Így elüldözésükhöz semmi másra nincs szükség, mint egy nagy határfokú, koncentrált mágneses sugarakat kibocsátó elektromágnesre. Ilyet azonban jelenleg senki sem gyárt. (Hajszálnál is vékonyabb zománcozott rézhuzalból kellene a lehető legtöbb menetet feltekercselni egy Moebius- vagy Klein- alakzatban kialakított jó minőségű vasmagra. Az elektromos kisugárzás megszüntetése érdekében bifiláris tekercselést kellene alkalmazni.) A gerjesztéséhez akkora egyenfeszültséget kell használni, amelyet a tekercs még melegezés nélkül elvisel. (Mivel ez több ezer volt is lehet, gondoskodni kell a szerelvények megfelelő szigeteléséről.)

A sugárzásmentesítő ék főleg a külső falak körül véd, a nyílászáró szerkezeteken át történő rovarinváziót gátolja. Ha már befészkeltek magukat a kártevők az épületbe, akkor nem sokat segít. Esetleg meg lehetne próbálkozni az Aquapol gyártmányú falszárító készülékkel. Ez nem más, mint egy Yang jellegű energiát kibocsátó szubatomi sugárforrás, amit az épület közepén helyeznek el. A generátorból kiáramló pozitív mágneses sugárzás semlegesíti a kapilláris csövekben uralkodó intenzív gravitációs vonzást, és emiatt a hajszálcsovecskékben nem tud többé felszivárogni a víz. Mivel a készülékbe szerelt nagy határfokú elektromágnesből kiáramló mágneses sugárzás az egész épületet elárasztja, nagy valószínűséggel segít a kártevők távoltartásában is. Egyes rovarok (pl. a hangyák) kedvelik ugyan a koncentrált mágneses sugárzást, de csak a Yin jellegűt, a Yang jellegűt ők sem tudják elviselni.) A gyártó címe az Ezoterikus körkép című könyvem 195. oldalán található. Amennyiben sikerül valami hatékony eszközt találnia, kérem értesítsen!

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. május 24.

Tiszteletem Ákos!

Én egy fiatal diák vagyok, aki a telekinézis címszóra rákeresve találtam az ön cikkére az interneten. Érdekelne engem ez a telekinézis, ha lenne szíves írni erről nekem egy pár szót... Kíváncsi vagyok, hogy ez valóban létezik-e, és ha igen, akkor elsajátítható-e ???? Nagyon kérem, írjon vissza a kérdéseimre...!

Tisztelettel:

Fodor Csaba – Magyarország, 2005. június 6.

Ui: Válaszát várom!

Tisztelt Fodor Csaba!

A telekinézisről és egyéb parapszichológiai jelenségekről az Ezoterikus körkép, az Ezotéria kiteljesedése és az Ezotéria kivitelezése című könyveimben olvashat részletesen. A telekinézis jelensége valóban létezik, és végbemenetelének pontos módját szerte a világon intenzíven kutatják. Elsajátítására sajnos nincs lehetőség. Csak vele született képességgel gyakorolható. Mint minden parapszichológiai jelenség ez is a tobozmirigy vagy a hipofízis (agyalapi mirigy) aktiválásával érhető el. A két agyfélteke közötti kapcsolat megteremtésének létezik egy másik módja is, az erős mágneses vagy villamos sokk (pl. villámcsapás) hatására történő képesség-kialakulás, ennek mesterséges előidézését azonban nem ajánlom. Megfelelő irányítás nélkül szinte biztos halált eredményezne. (Egyébként a telekinézis legismertebb gyakorlójánál, Uri Gellernél egy gömbvillám idézte elő ezt a képességet 4 éves korában. Egy orosz parafenoménnél nagyfeszültségű villanyvezeték okozta áramütés után alakult ki ez az adottság. Az is előfordult már, hogy egy agydaganat váltott ki parapszichológiai képességeket. Tehát a mechanikai ingerlés is elegendő ennek a rejtélyes képességnek a kiváltásához.)

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. június 8.

Tisztelt Fodor Csaba!

Mint az előző levelemben is említettem, még nem tudjuk pontosan, hogy az éonokkal ezelőtt elvesztett parapszichológia képességeink hogyan kelthetők újra életre. A földön kívüli civilizációk tisztában vannak ugyan vele, de ezt a tudásukat nem igyekeznek megosztani velünk. Úgy gondolják, hogy tudati fejlődésünk jelenlegi szintjén csak ártanak vele a világnak.

Hozzávetőleg minden százezer ember közül egynél mutatható ki vele született bioenergia-növekedés. Ha csak két-háromszoros a testükből kisugárzó energia szintje, többnyire nem is szereznek róla tudomást. Ahhoz, hogy valaki az ujjából kiáramló energianyalábbal telekinézist hajtson végre legalább tízszeres energianövekedésre van szükség. (Az indonéz pszí-sebészek közel százszoros energiaszintjüknek köszönhetően képesek megnyitni a bőrt, és hajtanak végre sebhelymentes operációkat.) Az ilyen embereknek nem csak az ujjukból, hanem az egész testükből sugárzik az energia, és az aurájuk átmérője meghaladja a 10 métert is. (Egy átlagember aurája nem több 1-1,5 méternél.) Az ilyen személyek közelében az átlagember többnyire rossz közérzetre, fejfására panaszkodik. Ha egy parafenomén hozzáér egy átlagember testéhez (akár ruhán keresztül is) akkor az illető általában ízületi gyulladásra, panaszkodik, reumás tünetek lépnek fel nála. (Még az 1990-es évek elején, amikor a tévében ment a Nulladik típusú találkozások című műsor, Déri János riportot készített egy férfival, akinek az energiaszintje többszöröse volt az átlagnak. Az alatt a fél óra alatt, amíg mellette ült, olyan csípőízületi gyulladást kapott, hogy hetekig nem tudott a lábára állni.) Ennek oka, hogy a megnövekedett energiaszint vagy beletölt a kisebb energiaszinttel rendelkező emberek meridiánjaiba energiát, vagy elvonja valamelyik meridiánjukból a bioenergiát. Az energiaegyensúly felbomlása pedig különböző betegségeket vált ki a szervezetben. Ennek leghamarabb fellépő megnyilvánulása különböző gyulladások, tartós besugárzás esetén pedig leukémia (vérrák) is kifejlődhet.

Sajnos megfelelő műszer hiányában a testből kiáramló bioenergia szintje egyelőre nem mérhető. Létezik azonban egy rendkívül egyszerű módszer, amellyel bárki meggyőződhet arról, hogy rendelkezik-e a kiugró energiasugárzással. Mivel a bioenergia nem más, mint koncentrált gravitációs és éteri energia (vagyis ugyanaz, amit a földgolyó is kibocsát a két pólusán) hatással van az iránytűre. Javaslom, hogy tegyen maga elé egy iránytűt, és közelítsen felé az ujjával. Ha jóval átlag feletti mágneses energia áramlik ki belőlük, akkor megmozdítják az iránytű nyelvét. A hüvelyk- és középső ujjból Yin jellegű (gravitációs) energia áramlik ki, amely az északi pólust taszítja, a délit pedig vonzza. A mutató és gyűrűs ujjukból Yang (éteri eredetű) energia áramlik ki, melynek hatása ellentétes (vagyis az iránytű északi pólusát vonzza, a délit pedig taszítja). Sikeres kísérletezést kívánok. Tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. június 14.

Hello!

Érdeklődnék vállalsz-e magánlevelezést a könyveiddel kapcsolatban. Nagyon érdekelnek a témák, melyeket felvonultatsz! Pár kérdés fogalmazódott meg bennem, melyekre választ keresek. Válaszod várom!

Üdvözlettel:

Halász Zoltán – Magyarország, 2005. június 10.

Hello!

Nagyon sokat dolgozom, és emiatt nagyon kevés az időm. A fontos levelekre azért igyekszem válaszolni. Hosszas levelezésekbe azonban időhiány miatt nem tudok bocsátkozni. Hozzám az olvasóim általában csak akkor szoktak fordulni, ha sehol máshol nem találnak választ a kérdéseikre. Az Interneten szinte mindent meg lehet találni. A kérdések feltétele előtt ajánlatos a könyveimet is elolvasni, alaposan áttanulmányozni, mert a legtöbb kérdésre, problémára megtalálható bennük a válasz. Sajnos vannak, akik velem kerestetik meg az őket érdeklő részt, hogy ne kelljen a kb. 3500 oldalnyi anyagot végigolvasni. Az ilyen kéréseknek érthető okokból nem szívesen teszek eleget.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. június 10.

Tisztelt Kun Úr!

Nevem: Marton Zoltán, Marosvásárhelyről, Erdélyből írok. Egy helyi könyvkiadó nevében szeretném megkérdezni a feltételeket a Szövegszerkesztési Ismeretek (Office 97-XP – PageMaker 6.0-6.5) című könyv rövidített változatának kiadására.

Bevezetőként ismertetném a marosvásárhelyi, és egyben az erdélyi könyvkereskedelem helyzetét: Sajnos a könyvek általában, de főképp a szakkönyvek a közember számára elérhetetlen áron kerülnek forgalomba. A kiadónak az a célja, hogy ezeket a könyveket egy minimális áron kiadhassa, ami általában a minőség rovására megy. Ez alatt azt kell érteni, hogy egy fekete-fehér, puha borítású könyvet jelentetünk meg, amit aztán minimális árréssel továbbítunk az olvasóknak (kb. 300-1000 Ft-nak megfelelő összegért). Ez azt jelenti, hogy a kiadó nem engedheti meg magának azt a körülményes eljárást, hogy szponzorokat keressen, akik a megjelenő könyv borítójára feltennék az emblémájukat. Éppen ezért kézzelfoghatóbb lenne, ha olyan szponzort találnánk, aki kifizetné önnek a kiadási jogért az illetéket, és így a kiadó is megtarthatná az árrését.

Több ok miatt gondoltunk egy lerövidített változatra: az ár nagymértékben függ a terjedelemtől és csak a lényegre szeretnénk szorítkozni. Egy-egy könyv jelenne meg, külön az Office és külön a PageMaker, mindkettő A5-ös formátumban, színes borítóval. Megkérném, közölje velünk a kiadási jog összegét, hogy ennek ismeretében, mi is tudjunk szponzorokat keresni.

Köszönettel,

Marton Zoltán – Marosvásárhely, 2005. szeptember 07.

Tisztelt Marton Úr!

Körülményeikre való tekintettel nem kérek jogdíjat Önöktől, lemondok a honoráriumról. Ami a puha táblás kivitelről illeti, mindenképpen ragaszkodjanak a cérnafűzött kivitelhez. A számítógép használatához ugyanis két kéz kell. Egy ilyen vastag ragasztott könyv magától nem áll meg az asztalon, és az olvasó nem tudja fél kézzel tartani, hogy ne csukódjon össze, miközben a számítógépén alkalmazza a benne foglaltakat.

Nem tudom milyen tördelő programot használnak. Ha PageMakert, át tudom adni Önöknek az A/5-ös tördelt változatot is, valamint a megtervezett színes borítót. Ha nem, akkor megszabadítom a szövegmezőt a betűsűrítésekétől, a rengeteg feltételes elválasztójelétől (melyek a tördelt változatban sok-sok kötőjelként jelennek meg), és elküldöm az általam használt betűtáblákat, hogy a különleges karaktereket, szimbólumokat meg tudják jelenteni. Ezzel csökkennek a nyomdai előkészítési költségek.

ségek. Csupán annyit kérek, hogy a többi művem rövid tartalmi ismertetőjét hagyják meg a könyvem végén, hogy az olvasók ezekről is tudomást szerezhessenek. Érdekelne, hogy kb. hány példányban szeretnék megjelentetni.

Egyébként, ha keménytablás kivitelben adnák ki, átküldhetnének egy-egy szállítmányt Magyarországra is a Libri Kft-nek, a Líra és Lant RT-nek és az Alexandra Könyvesháznak. Nálunk is sokan keresik a könyveimet, és nem tudom hová küldeni az olvasókat. Mivel a nyomtatási költség darabszámfüggő, ezáltal Erdélyben is olcsóbbá válna ez a kiadvány. Érdemes lenne felvenni velük a kapcsolatot, és olyan szponzor után nézni, aki fedezné a megnövelt példányszám kiadási költségeit. Színvonalas nyomdai kivitel esetén nem hiszem, hogy értékesítési gondjaik lennének, így a befektetett összeg megtérül.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. szeptember 07.

Tisztelt Kun úr!

Köszönjük az ön nagylelkű ajánlatát, és egyúttal elnézést kérek, hogy nem válaszoltam már tegnap. Megbeszéltük az ön ajánlatát és a következő eredményre jutottunk: a könyvet két külön részben szeretnék kiadni, elválasztva egymástól az Office-t és a PageMaker-t, A/4-es formátumban, színes borítóval és az összes feltétellel, amit ön szab. Én felveszem a kapcsolatot az ön levelében említett könyvesházakkal és amint választ kaptam tőlük, értesítem önt is.

Egyébként 1000-1000 példányszámban szeretnék megjelentetni a két könyvet Marosvásárhelyen, amelyeket aztán egész Erdélyben terjesztenék, és készítünk (egyelőre) egy pár bemutatódarabot keménykötéssel és jobb minőségben is. Arra gondoltunk, hogy ha nem találunk esetleg helyi szponzort, átadhatnánk a keménykötésű könyveket az ottani könyvterjesztőknek önköltségi áron, azzal a feltétellel, hogy az eladott, vagy akár az összes könyv után fizessenek önnek egy ön által megszabott összeget. Nem tudom pontosan megmondani, hogy mikor válaszolnak a könyvterjesztők, remélem a jövő hét első felében. Amint a beérkezett válaszokat megkaptam, továbbítom önnek azokat, egyeztetés végett.

Kellemes hétvégét!

Köszönettel,

Marton Zoltán – Marosvásárhely, 2005. szeptember 09.

Tisztelt Marton Úr!

Örülök, hogy Erdélyben is megjelenik ez a művem. A PageMakert ismertető második kötethez hozzá kellene csatolni a Windows beállításokat tartalmazó III. fejezetet is. Erre azért van szükség, mert csak a jól beállított operációs rendszer képes a szövegszerkesztő programokat hatékonyan működtetni. (A PageMakert tartalmazó II. fejezet egyébként is csak 60 oldal, ami önmagában nem tölt meg egy kötetet, és csak egy szűk réteget érdekel.) A második kötet végére célszerű lenne beilleszteni a Billentyűparancsok listát is, amely a Kellékek mappában található. (Ez is megvan A/5-ös formátumban, így már nem kell áttördelni.) A billentyűkombinációk rendkívüli mértékben meggyorsítják a szövegszerkesztést, ezért sokan használják őket. Így nem árt, ha nyomtatásban is kéznél van. Szükség lenne a monitorábrákra is, hogy a szöveges magyarázatok könnyebben érthetők legyenek. (Ez szintén a Kellékek mappában található.) Fekete-fehérben is használhatók lennének. Mindezekkel együtt a második kötet is kb. olyan vastag lenne, mint az I fejezet tartalmazó első kötet. Ennek a változatnak már sokan örülnének.

Én Magyarországon sem tartok igényt honoráriumra, így ezt ne is említsék a magyar könyvterjesztőknek. Remélem a három legnagyobb könyvterjesztő hálózat közül valamelyik kedvező választ ad. Egyébként pár évvel ezelőtt a három ezoterikus művem a Líra és Lant Rt. forgalmazta. Nagyon hamar elfogytak. Utána évekig kaptam a leveleket, hogy hol szerezhető be, de én további magánkiadást már nem tudok vállalni. Negyedik terjesztőként esetleg meg lehetne próbálkozni a Magyar Könyvklubbal is. Ők szintén jelentős mennyiségben vesznek át más kiadóktól könyveket.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. szeptember 10.

Tisztelt Kun úr!

Megjötték a válaszok a magyarországi könyvterjesztőktől. Közülük csak a Lóra és Lant Kft. válaszolt pozitívan, amennyiben küldünk majd nekik mintapéldányt, hogy elbírálhassák. Végleges döntés született nálunk is, beszélünk a nyomdákkal. Amennyiben önnek is megfelel, szeretnénk kiadni könyvét A4-es formátumban, színes fedőlappal, 1000 példányban. Azonban ha teljességében egy kötetbe foglalnánk bele, megdrágítaná a vételárat, ezért úgy gondoltuk, hogy lehetőleg 100 oldal körül legyen, esetleg több kötetben. Ha meg lehetne azt oldani, hogy 3 részre bontani, kezdők, haladók és hozzáértők. Vagy amennyiben ez nem lehetséges, akkor egy 100 oldalas kivonatot, amely magába foglalná mindazt, ami feltétlenül szükséges, beleértve az ön többi művének bemutatását.

Köszönettel,

Marton Zoltán – Marosvásárhely, 2005. szeptember 15.

Tisztelt Marton úr!

A Lóra és Lant Rt. már ismeri a könyveimet, így számomra természetes a pozitív válaszuk. Az ezoterikus műveim korábbi kiadásából sem maradt egy darab sem a nyakukon. Ne aggódjanak a többi terjesztő érdektelensége miatt. A Lóra és Lant Rt. rendelkezik Budapest legnagyobb könyváraházaival, és vidéken is számos boltjuk van. Ez a könyvterjesztő hálózat gyakorlatilag az egész országot lefedi. Ezen túlmenően van egy online könyvárúházuk, melyen keresztül a világ bármely országába szállítanak könyveket postai úton. Én majd beleírom a Szövegszerkesztési ismeretek Előszavába, hogy ez a művem könyv alakban is kapható, és feltüntetem az erdélyi és a magyarországi beszerzési címeket. Valószínűleg nem lesznek értékesítési gondjaik.

Ez azonban csak akkor lesz így, ha csonkítatlanul jelentetik meg ezt a könyvet. Ebben nincsenek kezdők és haladók számára írt részek. Az egész kezdőknek szól. Nem informatikusoknak írtam ezt a művet (bár tudomásom szerint ők is gyakran forgatják) hanem a számítógép-használatban gyakorlatlanok számára. Minden ami benne van alapvetően szükséges ahhoz, hogy az olvasók maradéktalanul kihasználhassák a számítógépükben rejlő lehetőségeket. Ha egy lerövidített, kivonatos változatot jelentetnek meg, eladhatatlan lesz. Miért vegyenek meg az emberek több ezer forintért egy olyan könyvet, ami csak korlátozottan használható, amikor az Internetről ingyen letölthetik a teljes változatot? A nyomdai változat eladhatóságának legfőbb vonzereje, hogy használat közben nem kell az elektronikus változatot folyton leküldeni a Tálcára, majd felhívni a dokumentumot. Aztán leküldeni azt, felhívni az útmutatót, elolvasni a következő sort. Utána újra leküldeni a Szövegszerkesztési ismeretek szövegállományát, elolvasni a szerkesztett dokumentum következő sorát, és így tovább. Ez ropant idegesítő, nem is szólva arról, hogy nagyon fárasztja a szemet. Sokkal kényelmesebb kinyitni a könyvet lerakni a számítógép mellé, és az utasításait sorról sorra végrehajtani. Ezért hiányolják nálam oly sokan műveim nyomtatott változatát. Ezen túlmenően a könyv bárhová elvihető, bárhol olvasható, tankönyvként is használható. Kis helyen elfér, és az olvasásához nem kell semmilyen segédeszköz.

Ami az árát illeti, egybekötve valóban drága lenne. Ezért javasoltam a két kötetben való megjelentetését. Az első kötetbe kerülne az I. fejezet, a másodikba pedig a II. és a III. Ha még így is túl vastagnak találják, az I. fejezetet is ketté lehet vágni. Az Excel és az utána következő részek a második kötetbe kerülnének, és így három kötetes lenne a mű. Ez esetben már nem lenne olyan ijesztő az ára. Az egészet papírszalaggal átkötve egyben kellene árusítani, mivel a külön-külön való értékesítésnek nincs semmi értelme. Akinek az első fejezet kell, az igényt tart a többire is. Ha a nyomdaköltséget túlzottan megerőltetőnek találnák, célszerű lenne keresni egy szponzort, vagy hirdetőt. A megcsonkítást, lerövidítést azonban semmiképpen nem javaslom, mert a nyakukon fog maradni az egész készlet. Könnyen lehet, hogy erre a „kiherélt” változatra a magyar terjesztő sem fog igényt tartani. Az önök helyében ragaszkodnék a keménytáblás kivitelhez is, mert ez igen nagy mértékben javítja mind az eladhatóságot, mind a használhatóságot. A fűzött kivitel azonban elengedhetetlen, mert az olyan szakkönyv, amely nem áll meg az asztalon, használhatatlan. Ragasztott kivitelben, szürke, újrafeldolgozott papíron csak ponyvaregényeket lehet megjelentetni.

A hét végén még kiegészítem ezt a könyvet néhány újabb szabállyal, és átolvasom az egészet, hogy ne legyenek benne hibák. Utána elkészítem az ömlesztett változatát, hogy akadálymentesen átszerkeszthessék. Kérem fontolják meg a tanácsaimat.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. szeptember 16.

Kedves Kun úr!

Elnézést a késedelemért. Átnéztük a könyvét és első nekifutásra azt a változatot szeretnénk kiadni, amit ehhez a levélhez mellékelek. Kérem, ha kiegészíteni való vagy bármi hozzáfűznivaló van, közölje velem.

Tisztelettel,

Marton Zoltán – Marosvásárhely, 2005. október 10.

Tisztelt Marton Úr!

Elnézését kérek a késedelmes válaszáért, de el kellett utaznom, és most tértem vissza.

Ami a lerövidített és elküldött változatot illeti, nem lesz piacképes. Szerintem ezt nem lehet jól eladni. De nem akarok törekvésük kerékkötője lenni. Rajtam ne múljon. Szerencsésebbnek tartanám, ha a kiadói Előszóban felhívnák az olvasók figyelmét, hogy ez az I. kötet. A kihagyott részeket a II. kötetben később ki tudnák adni, amint visszajön a pénzük. A könyvborítót és a címet a jelenlegi helyzetnek megfelelően kiegészítettem, átírtam. Kimaradt a könyv végéről a többi művemem ismerető könyvajánló is. Ezt szintén beleraktam.

Munkájukhoz sok sikert kívánok.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. október 15.

Kedves Ákos!

Olvastam az Ezoterikus Körkép című művedet. Elképzelted, hogy lenne egy ajánlatom a kiadásra/terjesztésre vonatkozóan, amennyiben ez még aktuális.

Üdvözlettel:

Sztruhár Róbert – Magyarország, 2005. szeptember 29.

Kedves Róbert!

Egyelőre csak a Szövegszerkesztési ismeretek című könyvem kiadására jelentkezett egy erdélyi kiadó. A többi még szabad. Kíváncsian várom az ajánlatodat.

Ui: A Kun Elektronikus Könyvtár jelenleg nem működik. Egy hacker feltörte, és megsemmisítette. Újra kell telepíteni. Úgy látszik, hogy nem mindenkinek tetszenek ezek a könyvek.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2005. szeptember 29.

Kedves Ákos!

Köszönöm a választ. Amire elsőre gondoltam:

- Van egy Kft-m ami könyvkiadással is foglalkozik.
- A könyvedet egyszerű nyomtatott vagy elektronikus úton elkezdénem terjeszteni az interneten (fizetős) kis példányszámban.
- Ha az érdeklődés növekszik, megjelenik könyv formában is, és a boltokban, esetleg.
- Ha befut, akkor külföldön is mehet.
- A marketinget és minden egyebet én végzek.
- Teljes körű felhasználásra az egész világon, enyém a „szerzői jog felhasználása” 5 évre.
- Minden eladott termék árából a tiéd 40% (20% megy a terjesztésre 40% az enyém)

Első körben ennyi. Üdv:
Sztruhár Róbert – Magyarország, 2005. október 2.

Kedves Róbert!

Köszönöm az ajánlatodat, de nem kívánok élni vele. Honlapom nekem is van, ezért ha akartam volna, én is fizetőssé tehettem volna műveim letöltését. Ezzel azonban jelentősen csökkenne olvasóim száma. Én nem azért írtam ezeket a könyveket, hogy meggazdagodjak rajtuk, hanem hogy segítsen az embereket mindennapi gondjaik, bajaik megoldásában. Ezen túlmenően remélem, hogy felismeréseim hozzájárulnak majd a környezetkárosodás megállításához, és a világ energiagondjainak megoldásához. Erre azonban csak akkor van esély, ha ezek az információk minél hamarabb, és minél több emberhez eljutnak. A fizetős letöltés kifejezetten gátolná ezt a folyamatot. Nagyon sajnálom, hogy nem tudok a rendelkezésedre állni.

Üdv:

Kun Ákos – Budapest, 2005. október 4.

Kedves Ákos!

Köszönöm a válaszod, sok sikert kívánok a terveidhez!

Üdvözlettel:

Sztruhár Róbert – Magyarország, 2005. október 2.

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönjük, hogy ajánlatkérésével megkereste irodánkat. Az ön által kért szakkönyvek minőségi fordítását magyarról angol, német és francia nyelvekre megállapodás szerinti határidővel 2,40 Ft/leütés (szóközökkel együtt) + 20% ÁFA áron tudjuk vállalni. A kért anyanyelvi lektorálás díja a fenti karakterárhoz képest + 50% felárat jelent. Ebben a vállalási díjban érvényesítettük irodánk első megrendelői kedvezményét és a mennyiségi kedvezményt. Amennyiben további kérdése lenne, bátran keresse meg vele munkatársainkat. Ha igénybe kívánja venni szolgáltatásunkat, úgy a fordítandó anyagok mellé a kitöltött megrendelőlapot juttassa el irodánkba e-mailen vagy faxon. Megrendelés esetén a becsült fordítási díj 50%-át előlegként szükséges kifizetni, a teljes díj fizetése készpénzben történik az elkészült fordítás átvételekor.

Üdvözlettel: Molnár György – Budapest, 2006. március 17.

EU Fordítóközpont

1133. Budapest,

Bessenyei u. 14-16.

Cézár Ház

Tel.: 06-1-788-3323

Fax: 06-1-788-4723

Weblap: www.euforditas.hu

Tisztelt Molnár György!

Köszönöm az ajánlatukat, de a közölt áron kissé meglepődtem. Ezzel a kalkulációval az én 2 millió leütést tartalmazó könyveim fordítása 4,8 millió Ft + 960 000 Ft ÁFA-ba kerülnének. Ehhez jön még az anyanyelvi lektorálás 50%-os költsége, ami 2,4 millió Ft + 480 000 Ft ÁFA. Ez összesen 8 640 000 Ft. A nyolc könyvért együttesen 60-70 millió forintot kellene fizetnem. Ha az angol mellett ragaszkodnék az ajánlott német és a francia nyelvű fordításhoz is, úgy több mint 200 millió forintot kellene előteremtenem¹⁴⁷. Nem hiszem, hogy az „Édesvíz” vagy bármelyik kiadó ennyit fizetnének egy könyv fordításáért. Jelenleg a szakkönyvek kb. 1000 darabos példányszámban jelennek meg, ami azt jelenti, hogy az Önök díjszabásával egy könyvre 8600 Ft fordítási díj esne. Jelenleg egy több száz oldalas könyv 3500 ezer forintba kerül. Ebből kb. 1500 Ft a nyomdaköltség, 1500 Ft

¹⁴⁷ Hivatalos árfolyamon számolva ez az összeg 1 millió dollár. A magyar átlagkereset azonban csak egyötöde az amerikaiaknak, ezért ez a fordítási díj nálunk 5 millió dollárnak felel meg.

a terjesztői jutalék, és a többi a kiadói árrés. A kiadónak tehát a fennmaradó 500 forintból kell fedeznie a tördelést, a borítótervezést és a nyomdai előkészítést, többek között a fordítási költséget. Ha könyvkiadók is önkkel fordíttatnák a külföldi szerzők műveit, akkor egy könyv nettó ára 1500 Ft nyomdaköltség + 8600 Ft fordítási díj = 10100 Ft lenne. Erre jön az 500 Ft kiadói árrés, valamint a 45%-os forgalmi jutalék, amit a terjesztők a bolti árból számolnak vissza. (Ebből 5%-ot befizetnek az államkasszába ÁFA címén.) Ez azt jelenti, hogy ennek a könyvnek a fogyasztó ára 10100 + 500 + 9450 = 20050 Ft lenne. Ön megvenné bármelyik könyvemet több mint húszezer forintért?

Tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2006. március 18.

Szia, Ákos!

Elnézést a tegeződésért, nem tiszteletlenségnek szánom, de szerintem a magázódás jobban illik a politikusokhoz és a hasonszörűekhez. A lényeg: elolvastam minden írásodat (kivéve a szakácskönyvet, de arra is sor kerül), és gondoltam visszajelek. A három könyvedből több kérdésemre kaptam választ, mint azelőtt egész életemben összesen. Ezt ezúton is szeretném megköszönni. Elkezdett összeállni bennem egy hihető, logikus világnézet. Amíg jobbat nem mond valaki (és szerintem nem fog) addig ebben hiszek. Amiatt pedig, hogy nyomtatásban még nem jelentek meg, ne nagyon szomorkodj. Valószínűleg még nincs itt az ideje... Nekem azt mondta valaki, hogy már az ismeretek megszerzésének módja is egyfajta vizsga. Márpedig most, ebben az elektronikus formában az juthat hozzá a könyveidhez, aki kifejezetten keresi, érdeklődik az ilyen ismeretek iránt (és nem kell hozzá feltétlenül saját, otthoni Internet-hozzáférés). Akiket pedig még akkor sem érdekelnek ezek a dolgok, amikor már könyv alakban is hozzáférhetővé válnak, hát azokat könnyebb lesz megítélni... A negatív vélemények se kedvetlenítsenek el (gondolom nem is szoktak), mert aki reagál, az minimum beleolvastott az írásaidba. Ezzel pedig már el is lett ültetve a fejében egy-két gondolat. Ki tudja, talán még szárba is szökkennek egyszer. Szóval megpróbálok felnyitni az emberek szemét, segíted a kritikus tömeg elérését, és még az „aratók” munkáját is megkönnyítetted. Nehezen tudok ennél hasznosabb életet elképzelni. Gratulálok!

Holba László – Magyarország, 2006. július 4.

Tisztelt Kun Ákos!

Nemrég akadt a kezem – azaz internetböngészőm – ügyébe az Ezoterikus körkép c. műve. Magam már elég régóta érdeklődöm az egészséges táplálkozás, az anyagcsere, a biokémia iránt. Nem akarom sem kioktatni, sem megbántani, de felháborodottságomnak kell, hogy hangot adjak! Az említett művében az Egészséges táplálkozás c. fejezetet olvastam el. Elképesztő szakmai tévedések jellemzik ezt a fejezetet. Őszintén szólva nem értem, ekkora tárgyi tévedések hogy kerülhettek bele egy ilyen könyvbe. És a legnagyobb baj, hogy az Ön által tévesen leírtakat nap mint nap visszahallom sokaktól. Ha gondolja, konkrét példákat írjak Önnek!

Üdvözlettel: egy meghökkent olvasó:

Kolok Bea – Magyarország, 2006. november 16.

Tisztelt Kolok Bea!

Örülök a bírálatának. Kérem támassza alá konkrét példákkal a véleményét. Egyébként ezeket az állításokat azért hallja „lépten-nyomon” vissza, mert az általam közölt ismeretek a természetgyógyász folyóiratokból, és világhírű természetgyógyászok szakkönyveiből származnak. Ha az Ön ismeretei meghaladják ezt a szintet, kérem közölje velem. Szívesen tanulok bárkitől.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2006. november 17.

Utóirat:

Sajnos erre a levélre már nem érkezett válasz. Úgy látszik a hölgy meggondolta magát, nem hajlandó tanítani engem.

Tisztelt Uram!

Olvastam az ön Erotikus viccek című könyvét, és miután már négyszer elolvastam, arra a következtetésre jutottam, hogy nem értem. Miért íródott ez a könyv? A viccek egyébként nagyon jók. Mi a könyv értelme? Kérem segítsen megérteni, mert felkeltette érdeklődésem. Remélem nem veszi levelem sértésnek. Mert egyáltalán nem annak szánom. Kérem válaszoljon.

Tisztelettel:

Nagy Eszter – Magyarország, 2007. január 06.

Tisztelt Hölgyem!

Gondolom az ezoterikus műveim vagy a szövegszerkesztéssel foglalkozó könyvem ismeretében gondolta rólam, hogy miként vetemedhettem egy ilyen „mű” elkészítésére. Még mielőtt csalódna bennem, leszögezem, hogy egyáltalán nem vagyok büszke erre a könyvemre.

Kérdésére válaszolva vicckönyveim létrehozásának fő célja az volt, hogy felhívjam az emberek figyelmét az ezoterikus műveimre. 18 évvel ezelőtt kezdtem el írni ezeket a könyveket, és több száz oldalnyi útmutatót adtam közre, hogy miként lehet megakadályozni a környezetkárosítást, a természetrombolást, hogyan küzdhetnének le az energiaválságot. Ezen túlmenően ezek a művek nagymértékben elősegíthetnék a tudati felvilágosítást, ami lehetővé tenné az erőszak visszaszorítását, megakadályozná a bűn terjedését a világban, és megszüntetné az emberi önzést, az élvezetek vég nélküli hajszolását. Célokat azonban nem értem el. Az ezoterikus műveim eddig háromszor jelentek meg magánkiadásban, és 8 éve fenn vannak az Interneten. Bárki ingyen letöltheti őket nem csak a Magyar Elektronikus Könyvtárból, hanem az én honlapjaimról, a Kun Elektronikus Könyvtárból is. Ezt több tízezer meg is tették, de nem történt semmi. Elmaradt a várt áttörés. Senki nem vette komolyan az általam leírtakat, nem hittek az ezotéria által kínált lehetőségekben.

Ekkor jött az ötlet, hogy csinálni kellene egy átfogó, színvonalas viccgyűjteményt, és annak a végébe be lehetne illeszteni a többi könyvemről szóló tartalmi ismertetőt. Így talán felfigyelnének a többi művemre is. A szexuális viccek túlburjánzása, és a kiskorúak védelme érdekében az erotikus vicceket később leválasztottam az általános viccekről, és külön kötetbe rendeztem. Aztán vártam a fejleményeket. A jó viccet mindenki szereti, így gondoltam, sokan elolvassák majd ezeket a gyűjteményeket. Célokat azonban csak részben értem el. A sok piszkos fantáziájú, perverz ember valósággal rávetette magát az erotikus viccgyűjteményemre. Ezt a művet 3 hónap alatt többen töltötték le, mint az összes többit 8 év alatt. Már 30 ezernél jár a letöltések száma. Az általános viccgyűjteményemet is kb. 20 ezren töltötték le eddig. Ennek ellenére egy tapodtat sem mozdult előre az ügy. A Könyvajánlót a végén vagy nem olvasták el, vagy továbbra sem törődnek a természet megmentésével, senkit sem érdekel az emberiség túlélése.

Most, hogy elzárták a Barátság kőolajvezetékét, gondolom már Ön is sejti, hogy milyen jövő vár ránk. A globális felmelegedés okozta klímaváltozás is egyre jobban szorongat minket. Jelenleg, január közepén +18 °C meleg van, és eddig még egy szem hó sem esett. Úgy néz ki, hogy az idén elmarad a tél, ami többek között azzal a következménnyel jár, hogy mértéktelenül elszaporodnak a kullancsok, és a különféle növényi kártevők. A mezőgazdasági gazdálkodók már sírnak, mert sejtik, hogy az idei termést nem ők fogják betakarítani. Ha 1990-ben az Ezoterikus körkép közreadásakor elkezdődtek volna az ezoterikus kutatások, a szabadenergia-kinyerő készülékek fejlesztése, ma már használnánk őket. A kőolaj, a fölgáz, a levegőszennyezés, és a különféle vírusos betegségek már csak a múlt emléke lenne. De nekünk nem kell az ingyenenergia, nem akarjuk megmenteni a világot a rá váró pusztulástól. Inkább mi is vele pusztulunk. Közben egymást érik a klímakonferenciák, a globális felmelegedéssel foglalkozó csúcstalálkozók. Ott mindenki elmondja a magáét, meghallgatják a szakértők meglehetősen borúlátó jelentéseit, aztán ezen a téren sem történik semmi. Az ingyenenergia továbbra sem kell senkinek. Helyette szélerőműveket építenek, és sertésrágyából kinyert biogázzal próbálták az energiaválságot leküzdeni. Inkább turkálnak a szarban, minthogy elfo-

gadják Isten ajándékát, a mindenütt jelen levő kozmikus energiát. Betegségeinktől sem akarunk megválni, inkább szenvedünk, és idő előtt meghalunk. Gyógyítása, a bioenergia pótlására sem használják az ingyenenergiát.

Végső elkeseredésemben arra az elhatározásra jutottam, hogy megpróbálom felhívni a nyugati országok figyelmét a műveimre, hátha ők fogékonyabbak lesznek a globális problémák iránt. Ehhez azonban le kellene fordíttatni a műveimet a nagy világnyelvekre. Ez viszont nagyon költséges eljárás. Az én 600 oldalas műveimnek csupán egyetlen nyelvre történő fordítása 2 millió forintba kerülne kötetenként. Nekem erre nincs pénzem. Miután mindenki ingyen tölti le a műveimet, és senki semmilyen támogatásban nem részesít, így nincs miből fedezni a fordítást. Sokat gondolkodtam azon, hogy ebből a szorult helyzetből hogyan törhetnék ki. Áthidaló megoldásként egy újabb gyűjtemény létrehozása vetődött fel bennem. Arra gondoltam, hogy csinálni kellene egy egzotikus gyümölcsökről szóló fotóalbumot, és ennek a végébe kellene berakni a Könyvajánlót.

A trópusi gyümölcsöket mindenki kedveli, így minden biztonnal sokan letöltenék ezt a több mint 1000 színes képet tartalmazó albumot. Ahhoz, hogy ezt az általam reklámhordozónak tekintett művet az egész világon használhassák, a jelenleg ismert és fogyasztott 240 egzotikus gyümölcs nevét 32 nyelvre célszerű lefordítani. Ehhez azonban nem kell fordító, mert a külföldi honlapokról én is össze tudom gyűjteni az idegen neveket. Csupán a Könyvajánlót kell különböző nyelvekre átültetni. Sajnos a korábban megtakarított pénzből csak az angol, német és francia nyelvekre futotta, de már ezzel a három nyelvvvel is el tudom érni a világ csaknem felét.

Több mint fél éve dolgozom ezen az albumon, és még legalább kéthónapnyi munka van hátra. Akkor feltöltöm ezt a kb. 100 megabájtnyi óriásfájlt a Kun Elektronikus Könyvtárba, és meglátjuk mi lesz. Ha a nagyvilág is hozzánk hasonló módon reagál civilizációnk bajaira, akkor történjen, aminek történnie kell. Én mindent megtettem, hogy elkerüljük a katasztrófát. Ha senki nem kér az általam kínált lehetőségekből, ha senki sem tart igényt a segítségemre, akkor boldoguljanak nélkülem. Remélem kielégítő választ adtam Önnek, és mindezek tükrében már nem ítélek el az erotikus viccgűjteményemért.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2007. január 10.

Részlet a <http://index.forum.hu> blogból:

Nemrég olvastam Kun Ákos: Ezoterikus körkép című művének egy fejezetét a megfelelő (szerrinte) táplálkozásról. Na, azon nagyon felhúztam magam...

Én csak a táplálkozási részt (49. oldaltól) olvastam el! Csak az nézze meg, akit nagyon érdekel. Gyenge idegzetűek kerüljék...

Szilaj – Magyarország, 2006. 12. 28.

Rövid olvasói levelek a Magyar Elektronikus Könyvtárba feltöltött szakácskönyv olvasói rovatából:

Egyszerűen csak csodálatos! Valóban a MEK-be való. Ma fedeztem fel, nagyszerű!

2005-12-2.3

Ermí

Nagyon szeretem, teljesen átálltam a főzési stílusára. Szeretném könyv formájába megvásárolni, ha lehet.

2007-05-30.

Tóth Ildikó

Kedves Kun Úr!

A www.tar.hu/kunakos oldalról kérem igen gyorsan távolítsa el a letölthető fontokat! Egyrészt a fontok jogtulajdonosai nem adtak engedélyt rá, így ez engedély nélküli fontdisztributálásnak számít, és sérti a szerzői és szomszédos jogokat. Másrészt viszont több olyan gyártó (Monotype, Microsoft,

Corel, etc.) képviselőként kötelesek vagyunk a nem legális terjesztést bejelenteni a jogtulajdonosoknak. Én most ezt az oldalcímet az egyik gyártó „piracy team”-jétől kaptam. A levelük szerint amennyiben a fent lévő fontokat 72 órán belül nem tudom eltávolíttatni, akkor a cég jogi eljárást indítana az oldal gazdája ellen. Mivel az ismeretség kettőnk között régi keletű és eddig gondmentes volt, ezért szólok gyorsan. Nem szeretném, ha ebből Önnek bármi hátránya származna.

Habár a kicsomagolandó fontok mellett megtaláltam a figyelmeztetés.doc anyagot, ez a file sajnos nem elégséges arra, hogy a felelősséget elhárítsa. Kérem, hogy nagyon gyorsan vegye le az anyagot, és értesítsen erről. Szeretném a képviselt cégeket a gyors és hatékony együttműködéséről tájékoztatni, mielőtt utasítanak valami komolyabb lépésre. Természetesen a figyelmeztető dokumentumot is mellékelem nekik, hogy a problémát le tudjuk zárni gyorsan

Üdvözlettel:

Derecskei Attila, ScanDer Kft. – Budapest, 2007. január 25.

Kedves Derecskei Úr!

Köszönöm a figyelmeztetést, de én ezeket a fontokat nem „engedély nélküli disztributálás” céljából helyeztem fel a honlapomra, mert mint Ön is tapasztalhatta, én egy nonprofit honlapot működtetek. Ezeket a betűtáblákat azért töltöttem fel, mert ezekkel dolgoztam, és nélkülük az olvasóim nem tudják megfelelő formátumban megnyitni és elolvasni a könyveimet. Mivel az ezoterikus tárgyú műveim nagyban hozzájárulhatnak a természetrombolás, a klímaváltozás és az energiaválság leküzdéséhez, nagy baj lenne, ha ezt az információforrást elzárnánk az emberektől. Erre a helyzetre való tekintettel nem próbálna meg fennmaradási engedélyt kérni a fonttulajdonosoktól.

Szerintem, ha ezt megadnák, és én megemlíteném a figyelmeztető dokumentumban, akkor ennek reklámértéke jóval nagyobb lenne számukra, mint ami veszteség éri őket ennek a három-négy tucat betűtáblának a letöltésével. Azért is előnyös lenne számukra ennek a fájlak a további fenntartása, mert az olvasók kipróbálják a benne található fontokat, és továbbiakra van szükségük, tudják, hogy hol keressék, kivel vegyék fel a kapcsolatot vásárlás céljából. Közreműködését előre is köszönöm.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2007. január 25.

Kedves Kun Úr!

Én azt pontosan tudom, hogy ez nem abból a célból került fel, hanem építő jelleggel. Ez azonban a szerzői jogtulajdonosokat nem hatja meg. Nagyon köszönöm, hogy a vásárlás céljából beleírta a cégünket is a könyvébe, de ez – legnagyobb sajnálatomra – nem befolyásolja a dolgokat. Sajnos ez az Ön jó szándékától független jogi kérdés. Meg sem próbálom a fennmaradást kérni, mert nem engednék meg, a közép- és kelet-európai disztribúciós szerződéseinket pedig nem teszem kockára. Az oldalt hivatalosan pénteken 16 órakor ellenőrzik a piracy csoportnál legközelebb. De azt gyanítom, hogy közben is ránéznek. Ha akkor a fontok még fent lesznek, akkor hétfőn köteles lennék a jogi képviselőjüknek átadni az ügyet. A gyorsaság ilyenkor mindenképpen kifizetődő Önnek bármilyen további problémás esetben. Csupán a múlt évben is 17 ilyen eset volt, amiben nekem a szerződésünk értelmében lépnem kellett. Az említett tavalyi ügyek között egy esetben összesen 3 font 46-46 letöltése következtében az érintettnek 3 milliós kártérítést kellett fizetnie. Nem szeretnék egy ilyen ügyben hivatalból a másik oldalon állni.

Idén a fontok jogtisztasági kérdésében igen kemény lépésekre lehet számítani a magyarországi, szlovákiai, csehországi és romániai piacon, mivel ezeken a helyeken a legnagyobb a nem jogtisztaság felhasználás mértéke. Jobbnak látom, ha a törlést mielőbb elvégzi. A kiadványokban pedig az érintett szöveget képekre kellene cserélni, azzal nem lenne probléma. Ebben az évben nem várható, hogy az Ön gépén bármilyen ellenőrzés lenne, egyelőre a cégeknél lesznek csak BSA vizsgálatok font ügyben. A fentieket figyelembe véve jobbnak tartanám a gyors törlést.

Üdvözlettel:

Derecskei Attila, ScanDer Kft. – Budapest, 2007. január 25.

Kedves Kun Úr!

Nem a betűtáblákat használatát tiltották le, hanem – ahogyan azt előzőleg is írtam – a fontkészletek szerzői jogának tulajdonosai az engedély nélküli disztributálást nem engedélyezik. Függetlenül az Ön építő jellegű és jóindulatú céljától ez sajnos jogi értelemben ebbe a kategóriába esik. Ha bárki használni kívánja ezeket a betűkészleteket, akkor azt meg kell vásárolnia. Mivel próbaváltozat ezekből nincs, így az a módszer, hogy „próbálja ki és törölje”, sajnos nem jogszerű. Még akkor sem, ha ennek érdekében Ön megteszi a figyelmeztető file becsomagolását. (Az technikai kérdés, hogy a figyelmeztetés csak abban az esetben válik olvashatóvá, amikor a szerzői jogsértés már megvalósult a letöltéssel.) Ebbe a körbe tartoznak elsősorban az általunk képviselt Monotype, ITC, Linotype, Digital Typeface fontok. Mivel a Microsoft a Monotype-tól vásárolja a fontokat, így azok a fontok is ide tartoznak. A Woodstone és a Cyberstone által jegyzett fontok szinte kivétel nélkül Monotype tulajdonú fontok.

Az Unióhoz történt csatlakozásunk nyomán itthon is életbe léptek az EU-ban érvényes törvények. Ezek betartását pedig a jogtulajdonosok teljesen érthetően szigorúan veszik. A levelet nem áll módomban Önnek továbbküldeni, mivel az az általunk képviselt cégek belső levelezése, és harmadik fél számára nem publikus. A Monotype (benne ITC, Linotype) és Digital Typeface fontok kérdésében a ScanDer Kft. a közép- és kelet-európai képviselő, ezért ezekben teljes jogkörben döntök. Természetesen a jogi szabályok betartása mellett. Amint azt írtam, én értesítést kaptam az oldalról, és a régi jó együttműködésünk alapján kértem Önt a gyors lépésre.

A műveit egyébként el tudják olvasni ékezet helyesen az érdeklődők, hiszen mindenkinek van a gépén Arial, Times New Roman vagy Courier font magyar változat manapság. A díszesebb betűkkel készült szövegek esetében pedig azért javasoltam a képpé történő konvertálást, mert így a könyveinek a tartalma és formája nem változik meg, ugyanakkor a jogtisztaság követelményeinek is megfelel. A legjobb mód talán a PDF változat lehet, amelyben pedig nem kell konvertálgatni sem képet, és nem kell az olvasónak fontot telepítenie sem. Köszönöm ezúton is a gyors és korrekt együttműködését.

Üdvözlettel,

Derecskei Attila, ScanDer Kft. – Budapest, 2007. január 26.

Kedves Kun Úr!

Kérem, hogy a fontokat a kunlibrary.com és kek.tar.hu címről is törölje sürgősen! Ha esetleg egyéb helyeken is fent van a neten, akkor onnan is. Az értesítést kiküldtem a törlésről, nagyon kellemetlen lenne, ha másik címen ugyanazt az oldalt találnák ugyanazzal a fontcsomaggal az ellenőrzéskor.

Üdvözlettel:

Derecskei Attila, ScanDer Kft. – Budapest, 2007. január 26.

Kedves Kun Úr!

Még egy oldal: kel.tar.hu. Tehát a korábbi oldalain is fent van. Kérem, hogy MINDEN OLDALÁRÓL TÖRÖLJE a jelzett fontkészleteket haladéktalanul! Ne nekem kelljen a jogtulajdonosokkal kötött szerződéseink értelmében ellenőriznem, mert akkor annak eredményét köteles vagyok nekik elküldeni. Ilyen esetben pedig a mostani törlést nem fogják elnézni párhuzamosan, azonos tartalommal létező lapok esetén. Akkor pedig én sem tudok segíteni, minden korábbi jó kapcsolatunk ellenére sem. Ha készen van, kérem küldje át a lapok teljes listáját, hogy azokat is elküldhessem.

Üdvözlettel,

Derecskei Attila, ScanDer Kft. – Budapest, 2007. január 27.

Tisztelt Címzett!

A kel.tar.hu és kek.tar.hu oldalaikon <http://www.tar.hu/kel/betutablak.exe> valamint a <http://www.tar.hu/kek/betutablak.exe> állományok cégünk, a ScanDer Kft. valamint az általunk Magyarországon képviselt Monotype Imaging Ltd. (ITC, Linotype) szerzői és szomszédos jogait sértik. Az inkriminált állományok a fenti cégek szerzői jogtulajdonát képező betűkészleteket tartalmaznak, amelyek jogosulatlan disztributálással kerültek fel a jelzett helyekre az oldal készítője és fenntartója, Kun Ákos úr által. Jelen levelünkkel kérjük Önöket, hogy a jelzett tartalmat szíveskedjenek ha-

ladéktalanuk eltávolítani. Kérem, hogy a törlésről válaszlevélben az info@scander.hu címen valamint az oldal készítőjét a kunakos@vipmail.hu címen értesítsék. Jogkövető magatartásukban bízva szíves közreműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelettel:

Derecskei Attila, ügyvezető igazgató, ScanDer Kft. – Budapest, 2007. január 28.

Tisztelt Kun Úr!

A kunakos.tar.hu címen nem hozzáférhető a problémás anyag, ez rendben van.

Ellenben a

- <http://www.tar.hu/kunakos/>
- <http://kek.tar.hu>
- <http://kel.tar.hu>
- <http://kunlibrary.com>

oldalain változatlanul fent van a betutablak.exe állomány. Ezek közül két oldal törlésére a tar.hu üzemeltetője már megkapta a felszólítást.

A Monotype Imaging Ltd. céget ért kár már csak a weblapjairól történt minimális, 10-10 darabos letöltés esetén is meghaladja a 3 millió forintot. Ezért azt kell közölnöm, hogy abban az esetben, ha ezekről az oldalairól legkésőbb hétfőn délig (CET 12:00) nem törli a jogsértő anyagot, akkor a polgári jogi és büntető eljárást hivatalból meg kell indítanom minden további külön értesítés nélkül. Jogi képviselőnk: Dr. Schmidt János. Jelen leveletem az illetékes disztribúciós partnernek is megküldöm a további jogi lépések megtétele céljából.

Derecskei Attila – Budapest, 2007. január 29.

Tisztelt Derecskei Úr!

A hétfőn küldött levelei mind megérkeztek. Kérésének megfelelően az összes honlapomról töröltem a Betűtáblák mappát. Elnézését kérem, hogy ezt csak ma reggel tudtam megtenni, de az én gépem nincs rákötve az Internetre, így csak a könyvtárból tudok felmenni a világhálóra. Miután mindenki ingyen tölti le a könyveimet, és az elmúlt 18 évben senki semmilyen támogatásban nem részesített, nincs miből fizetni a vonalbérletet. A tíz éves Pentium I-es gépem egyébként sem lenne alkalmas az internetezésre. Tudja nem csak gazdag emberek vannak, hanem szegények is, akik szűkös kereteiken belül megpróbálnak boldogulni, és segíteni a világ bajain. Feltéve, ha ezt a környezetük hagyja, de sajnos egyre kevésbé hagyja.

Üdvözzel:

Kun Ákos – Budapest, 2007. január 29.

Tisztelt Kun Úr!

Köszönöm az értesítést, máris küldöm a levelet a Monotype-nak a törlés megtörténtéről. Üdvözzel:

Derecskei Attila – Budapest, 2007. január 29.

Pár nap múlva ez a levél érkezett a Magyar Elektronikus Könyvtár e-mail postafiókjába:

Tisztelt Címzett!

Az alábbi linken olyan dokumentum található az Önök oldalán, amely személyes adataimat (lakcímet, telefonszámot) tartalmazza bármiféle hozzájárulásom nélkül.

Link: <http://mek.oszk.hu/01200/01270/01270.doc>><http://mek.oszk.hu/01200/01270/01270.doc> Kérem, hogy az anyagot haladéktalanul távolítsák el, mivel az személyiségi jogaimat sérti! Kérem, hogy a törlés megtörténtéről az info@scander.hu címen szíveskedjenek értesíteni!¹⁴⁸

¹⁴⁸ Derecskei Attila igazgató úr egyszemélyes cége forgalomba hozott egy DVD-lemezt, amely nem egy tucatnyi általam is használt betűtábla, hanem 2000 található. Ezért nem „3 millió forintot”, hanem csak 15 ezer forintot kért. Ezt a lemezt ajánlottam az olvasóimnak a Szövegszerkesztési ismeretek című könyvemben. Ezt z ingyen reklámot is kifogásolta. Ezért ezt a termékajánlatot is el kellett távolítani a honlapomról.

Tisztelettel:

Derecskei Attila – Budapest, 2007. február 03.

Tisztelt Derecskei Attila!

Továbbítottam a kérést a könyv szerzőjének, és megváltoztatjuk vagy töröljük majd a szóban forgó bekezdést a kérésének megfelelően. Az Elektronikus Könyvtár ugyanis csak szolgáltatja a könyveket, a tartalmuk ügyében nem illetékes (hasonlóan a hagyományos könyvtárakból kölcsönözhető könyvekhez). Egyébként a cégek elérési címei nem minősülnek védett személyi adatoknak, amennyiben azokat saját honlapjukon, illetve cégekatalógusokban közzéteszik:

Üdvözlettel:

Drótos László – MEK-könyvtáros, – Budapest, 2007. február 04.

Kedves Laci!

Nem értem ezt a levelet. Derecskei Attilával egy hete váltottunk levelet, és egyáltalán nem kifogásolta, hogy a Szövegszerkesztési ismeretek című könyvemben ingyen reklámozom cégének, a ScanDer Kft-nek a fontlemezét az ingyenes és a saját domain címes honlapjaimon. Miért okoz neki gondot, hogy ugyanaz a könyv megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtárban is? Miután ez a könyv már közel két éve került fel, és azóta számtalan javítás és jelentős bővítés történt, az lenne a legjobb, ha a legfrissebb változatot tennék fel. Ha vállalod a frissítést, én kiveszem belőle a kifogásolt szakaszt, és elkészítem a könyv PDF változatát is. Így már azzal sem kell fáradni.

Üdv:

Ákos – Budapest, 2007. február 05.

Kedves Ákos!

Jó, cseréljük le az új verzióra.

Laci, MEK – Budapest, 2007. február 06.

Sajnos az ügy ezzel nem zárult le, fél év után újra kezdődött a zaklatásom:

Kedves Kun Úr!

Kissé meglepődtem azon a tényen, hogy Ön, minden értesítést és/vagy beleegyezésem kérését nélkülözve a kettőnk közti, év eleji levelezést feltette a weblapjára.

Mint Ön is tisztában van velem, csupán az Ön érdekében tettem olyan lépéseket, amelyek a fontlemezprobléma gyors és zökkenőmentes megoldását tették lehetővé úgy, hogy Önnek semmilyen joghátránya ne származzon a jóindulatú lépéséből. A fent lévő levelezésünk egyrészt nem publikus, másrészt az utána tett megjegyzését sem tartom indokoltnak. Levelezésünkben olyan információk vannak, amelyek másra nem tartoznak, és csak korábbi jó kapcsolatunkra alapozva közöltem Önnel.

Kérem, hogy ezt figyelembe véve a <http://kunlibrary.com/ezotvilag.htm> oldalról (és esetleg más oldalairól, ha azokon fent van) a levelezést haladéktalanul távolítsa el!

Tisztelettel,

Derecskei Attila – Budapest, 2007. július 10.

Tisztelt Derecskei Úr!

Levelezésünk közzétételére olvasóim tájékoztatása érdekében volt szükség. Többen érdeklődtek ugyanis a Word dokumentumok karakterhelyes megjelenítéséhez szükséges betűtáblák eltűnésének okáról. Mivel nincs időm arra, hogy minden egyes esetben részletes beszámolót adjak minden érdeklődőnek, a folyóiratomban tájékoztattam az érintetteket. Ezzel kapcsolatban Önnek semmi oka sincs az aggodalomra. Ön azt tette, amit tennie kellett. Nem Önnek kell szégyenkeznie azért, hogy profithajhász gyártók a nonprofit honlapokról is letiltatják a dokumentumok megnyitásához szükséges kellékanyagokat. Különösen érthetetlen, hogy ezt egy oktatási és tájékoztatási céllal létrehozott könyvtárral teszik. Nekem ennek a honlapnak az üzemeltetéséből semmi hasznom sem származik, sőt rengeteg időbe, pénzbe és energiába kerül a fenntartása és állandó frissítése. Sajnálatos, hogy ezt

az amerikai fonttulajdonosok nem látják be. Kérem, hogy ebből ne csináljon ügyet. Az Ön eljárása korrekt volt, és olvasóim közül senki semmilyen negatív véleményt nem fog kialakítani Önről. Megértésében bízva, üdvözlettel:

Kun Ákos – Budapest, 2007. július 11.

Kedves Kun Úr!

Tudom, hogy az én szerepem ez ügyben egyértelműen segítő szándékú volt, ezzel mindketten tisztában vagyunk. Ehhez a pozitív hozzáálláshoz régi jó kapcsolatunk okán megvolt az alapom. Mindazonáltal semmilyen harmadik személy számára nem publikus sem a jogi képviselőnk neve, sem a cégünk szerződéses partnereinek listája, sem pedig az egyes kártérítési összegek nagysága, sem pedig az eljárási szokásaink felsorolása. Még akkor sem, ha ezt Önnek jóindulatúan megírtam pusztán a komolyabb probléma kulturált módon történő megelőzése érdekében. Ezek ugyanis egy bármilyen másik jogsértő esetben érdekeinknek és partnereink üzleti érdekeinek sérelmével járhat. Ezt pedig kötelességem megelőzni. Az érdeklődők tájékoztatásához minden szubjektív, külön kommentár nélkül elégséges annak közlése, hogy „a szerzői és szomszédos jogok tiszteletben tartása érdekében a fontok szabad letöltése nem engedélyezett”. Ehhez a levelezés közzététele nem szükséges, és a fentiekben felsoroltak miatt üzleti hátrányt, s ezzel az Ön számára újabb problémát is előidézhet. Az oldalnak fenntartási költsége ebben a kérdésben indifferens, és segítő szándékú, non-profit volta tisztelemző dolog, de nem tartozik a kérdéshez. Erre a célra rendelkezésére áll számos ingyenes tárhely. Ezért változatlanul ragaszkodom ahhoz, hogy a levelezésünket haladéktalanul törölje az oldalairól! Nem szeretnék többet ezzel az ügygel foglalkozni. Várom értesítését a törlés megtörténtéről.

Üdvözlettel,

Derecskei Attila – Budapest, 2007. július 11.

Tisztelt Kun Úr!

Sajnálom, hogy a több nappal ezelőtti kérésemnek a mai napig nem tett eleget bizalmas levelezésünk engedély és beleegyezés nélküli közlésével kapcsolatban. Mivel úgy látom, hogy a konstruktív, gyors együttműködés az Ön részéről nem biztosított, így a törlésre való felszólító levelünket az Ön weblapjának tárhelyet biztosító Web-Server részére elküldtük. Amennyiben a nem engedélyezett tartalmat legkésőbb 2007. VII. 15. vasárnap éjfélig nem távolítja el, kénytelen vagyok hétfőn az ügyet jogi útra terelni.

Derecskei Attila – Budapest, 2007. július 13.

Tisztelt Kun Úr!

Sajnálattal tapasztaltam, hogy a nem publikus levelezésünket a kérésem, majd a felszólításom ellenére sem törölte a weboldaláról, noha annak közléséhez nem adtam sem beleegyezésem, sem cégünkötől engedélyt. Ahogyan azt korábban is jeleztem Önnek, ennek következtében kénytelen vagyok az ügyet jogi útra terelni.

Derecskei Attila, ügyvezető igazgató – Budapest, 2007. július 16.

Tisztelt Derecskei Úr!

Elnézést kérek a kései válaszáért, de mint már a korábbi levelezésünkben említettem az én gépem nincs rákötve az Internetre, ezért csak könyvtárakból tudok levelezni. A könyvtárak és közösségi házak pedig hétvégén zárva vannak. Ami a július 11-én kelt levelét illeti, én semmilyen hivatalos dokumentumot nem hoztam nyilvánosságra. Kértem ugyan, hogy adja ki nekem az Amerikából érkezett felszólítót levelet, de Ön erre nem volt hajlandó. Egyébként sem lehetne semmi kifogása ellene, mert a törvény csak az államtitkot tartalmazó levelek, dokumentumok nyilvánosságra hozását tiltja. Egy nagy nyilvánosság előtt tevékenykedő, hivatalosan bejegyzett cégnek vállalnia kell a tevékenységével járó széles körű érdeklődést. Nem tilthatja meg, hogy működéséről bárki tudomást szerezzen. A cégnyilvántartásban és a részvényesei számára készített éves beszámolóban sem titkolhat el semmi érdemleges döntést. Egy-egy ügyben bárki bármikor felvilágosítást kérhet tőlük. Én

csak ezt tettem. Beszámoltam az olvasóimnak egy hivatalos döntésről, hogy ne nekik kelljen egyenként nálam, illetve a letiltó határozatot kibocsátó cégnél érdeklődni. Ez az értesítés Önt személyesen egyáltalán nem érinti, mert a leközölt levelek nem tartalmazzák sem a lakcímét, sem a telefonszámát, sem az e-mail címét. Ha e miatt az ügy miatt lelkiismereti problémájuk van, máskor körültekintőbben járjanak el. Olyan döntést hozzanak, ami miatt később nem kell szégyenkezniük.

Tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2007. július 16.

Tisztelt Kun Úr!

Nem hivatalos dokumentumot, hanem egy Ön és közöttem, mint céges képviselő közötti bizalmas levelezést hozott nyilvánosságra. Az államtitokra vonatkozó utalását nyilván csak tréfából írta, mert ez meglehetősen komolytalan. Ezekon nincs mit vitatkoznunk, ez tény. Ennek a bizalmas levelezésnek a nyilvánossá tételéhez pedig Önnek nincs jogalapja.

Az év eleji eljárást nincs okom szégyellni, mivel az Ön számára legkedvezőbb megoldást segítettem megtalálni. Véleményem szerint inkább örülnie kellene, hogy az eset az Ön számára nem járt komolyabb hátránnyal. Ettől függetlenül Ön olyan levélrészeket is közölt, ami az Ön részéről kifejezetten az általam képviselt cégek jó hírnevének csorbítása. Ezen kívül a Drótos László és közöttem folytatott levelezést sem hozhatja nyilvánosságra mindkét fél beleegyezése nélkül. Tudomásom szerint ezt Drótos Úr sem engedte meg Önnek, valamint a tar.hu üzemeltetője sem a neki küldött felszólítás publikálását. Továbbá, szeretném látni azt a nyilvános információt, ahol a jogi képviselőnk neve szabadon hozzáférhető nyilvános cég-adatbázisban. Ilyen sincs. Jelen esetben nem a nyilvános cégnyilvántartási adatokról van szó, a cégünk levelezése pedig nem nyilvános kategória. A cég működéséről a nyilvános adatok rendelkezésre állnak bárki számára. Ezek a levélváltások nem azok.

A levelezés miatt nincs lelkiismereti problémám, a lehető legtisztességesebb, jogkövető és segítőkész módon jártam el az Ön esetében is. Ellenben Ön sajnós nem járt el jogkövető módon. Ahhoz pedig már igenis sok közöm van, hogy rendszeresen, számomra ismeretlen internethasználók hívnak fel engem, és számon kérő hangon próbálnak mintegy felelősségre vonni, hogy az Ön által a hatályos jogszabályok semmibe vételével korábban az oldalára felrakott, szerzői és szomszédos jogokat sértő anyagokat a jogtulajdonos minden jogos alappal eltávolíttatta. Az Ön által kért belső levelet pedig változatlanul nem áll módomban mellékelni Önnek, mivel ahhoz a másik fél nem járult hozzá. Ezt korábban is közöltem Önnel. Különösen nem tenném meg az Ön, jelenleg is jól látható adatkezelési és jogértelmezési módszereinek láttán.

Sajnálom, hogy Ön az elvárható jogszerűséget, a hatályos magyar jogszabályokat változatlanul nem veszi figyelembe. Ezért a fentiek miatt a jogi eljárást kénytelen vagyok megindítani. Az eljárás minden költségét természetesen Önre terheljük. Felhívom figyelmét arra, hogy jelen levelem sem publikus olyan harmadik fél számára, aki/amely részére azt nem küldöm el!

Ui.: a jelen levelet Drótos László Úr részére is megküldöm.

Derecskei Attila – Budapest, 2007. július 16.

Tisztelt Derecskei Úr!

Nagyon sajnálom, hogy ez az ügy idáig fajult. A szerzői jogok megsértői ellen valóban fel kell lépni, de a rendcsinálást nem a nonprofit honlapokkal kellene kezdeni. Ráadásul nem egy olyan honlappal, amely éveken keresztül ingyen reklámozta az Önök termékeit.

Fogadja részvétem a telefonálók, a méltatlankodók miatt. Ennek a zúgolódásnak az az oka, hogy a természet az összeomlás határán van, és a globális felmelegedés, valamint a tudati felvilágosodásból eredő elállatiasodás pusztulásra kárhoztatja civilizációnkat is. Ezt az emberek tudják, vagy legalábbis sejtik, és ha találnak egy olyan forrást, amely kiutat mutat ebből a válságos helyzetből, szeretnék elolvasni, hasznosítani. Ennek a folyamatnak az elősegítése érdekében én engedélyt adtam, hogy bárki, bárhol a világon bármilyen részletet idézzon a műveimből anélkül, hogy ezért fizetnie kellene. Ezt csak a Word dokumentumból tudják megtenni, illetve nem tudják, mert a hiányzó betűtáblák akadályozzák őket a szerkesztésben. Ezért érthető, hogy dühösek, ingerültek. Úgy gondolják, hogy az életük mégis csak előbbre való, mint a multinacionális vállalatok féktelen, gátlástalan profithajszája.

Leveleinek publikusságával kapcsolatban felhívom a figyelmét arra, hogy fenntartom magamnak a jogot, hogy bármely nekem szóló levelet nyilvánosságra hozzak, és bármilyen tudomásomra jutott információt közkinccsé tegyek. Ami a jogi képviselőjét illeti, Ön valószínűleg nem egy zugüggyvéd-del dolgoztat. Ha a jogásza tagja a Magyar Ügyvédi Kamarának, akkor nem kifogásolhatja, hogy hivatkoznak rá. Egyébként a nevét nem én, hanem Ön említette.

Szeretném még arról is tájékoztatni, hogy 15 éve munkanélküli vagyok, egy fillér jövedelemmel sem rendelkezem. Lefoglalható vagyontárgyaim sincsenek. Egy önkormányzattól bérelt 8 négyzetméteres társbérleti szobában élek, ahol egy rozoga ágyon, egy kis szekrényen, egy roskatag, háromlábú asztalon, és két kárpitozatlan, ócska széken kívül nem található semmi. A számítógépeket sem tudja elvitetni, mert két héttel ezelőtt tönkrement. Egyébként is egy 10 éves Pentium I-es gép, katódsugárcsöves monitorral, ami már nem ér semmit. Ezért akár megnyeri ezt a pert, akár nem, a perköltséget Önnek kell fizetnie. Erről tájékoztassa az ügyvédjét is, hogy tudja mire számítson.

Tisztelettel:

Kun Ákos – Budapest, 2007. július 18.

Utóirat:

Ennek a levélnek az elküldése után ez az ügy villámgyorsan lezárult. Miután az ügyvéd értesült róla, hogy egy nincstelen munkanélküli van szó, fejvesztve menekült. Elállt az ügy képviselétől.

Az ehhez hasonló incidensek elkerülés végett felhívom tisztelt olvasóim figyelmét:

FIGYELMEZTETÉS

Fenntartom magamnak a jogot, hogy bármely hozzám intézett, nekem címzett közérdekű levelet nyilvánosságra hozzak. Magánszemély esetén a feladó e-mail címét, lakcímét és telefonszámát csak az illető hozzájárulása esetén tüntetem fel, vagy adom ki. Cégek, intézmények leveleinél az összes feltüntetett adatot közre adom. Ez az eljárás csak a sokakat érintő információkat tartalmazó levelekre vonatkozik. Privát közléseket, olvasóim magánéletét érintő leveleket továbbra sem teszek közzé.

Budapest, 2007. július 21.

KUN Ákos

Kedves Barátom!

Az utóbbi időkből nagyon sok akupunktúrával, akupresszúrával kapcsolatos könyvet olvastam, de egyikben sem voltak ilyen dolgok leírva, mint amit a Te „Ezoterikus körkép” című munkádban találtam, hogy a Jin ujjal tudjuk az energiát harmonizálni a Jang meridiánban. Pazar. A többi infóról is csak felsőfokon tudnék szólni. A könyveddel még én is csak az emésztés fázisában járok, de nagy segítségemre lenné, ha ebben az akupresszúrás részben bővebb felvilágosítást tudnál adni. Egészen konkrétan mondom, amit eddig egy könyvben sem találtam kielégítőnek (a tiédben azért nem, mert nem ez a fő témája): a konkrét diagnózis és a konkrét kezelés menetét. Amennyiben ez ügyben felvilágosítást tudnál adni, az nagy segítség lenne! További munkádhoz nagy erőt, kitartást kívánok!

Hirdetem az oldalaidon hallott ígéretet, amelyeket én is nagy örömmel és lelkesedéssel olvasok!
Szeretettel,

Takács Ákos – Budapest, 2008. november 04.

Kedves Takács Ákos!

Köszönöm az elismerő szavaidat. Az akupresszúra szabályait valóban én raktam a „helyére”. Nem mindegy ugyanis, hogy melyik ujjal végezzük a kezelést. Az akupresszúra valójában nem más, mint akupunktúra, ezért ugyanúgy működik, és ugyanazok a szabályok vonatkoznak rá. Csak a hatékonysága kisebb. Ezért célszerű lenne áttérni a mágnesrúd használatára. Magnetopresszúrás kezeléssel kapcsolatos szabályok az „Ezotéria kiteljesedése” és az „Ezotéria kivitelezése” című könyvekben, sőt az „Ezoterikus Világ” című folyóiratban is található. A diagnózis és a konkrét kezelés az akupunktúrás szakkönyvekben található. Ez azonban egy nagyon bonyolult szakma. Franciaországban ezt egy négyéves egyetemen tanítják. Persze autodidakta módon is el lehet sajátítani, de ehhez több éves, illetve évtizedes gyakorlatra van szükség. Ezen a téren még én is csak tanuló vagyok.

Üdvözöllek:

Kun Ákos – Budapest, 2008. november 05.

Több olvasóm is nehezményezte, hogy honlapom .exe kiterjesztésű fájljait a munkahelyén nem tudja megnyitni. Azért választottam ezt a tömörítési módot, mert a WinZip fájlokat a vírusok képesek megfertőzni, a spyware programok bele tudnak épülni. A WinRAR azonban egyelőre védett a vírusok ellen. A WinRAR használatának másik oka, hogy a WinZip-el ellentétben ez a tömörítő program bármilyen nyelven írt fájlnevet elfogad, nem hagyja ki a tömörítendő mappából a neki nem tetsző nevű fájlkat. A WinRAR tömörítőt azonban kevesen ismerik, ezért feltelepítésének elkerülése érdekében műveimet önkicsomagoló formátumban töltöttem fel a honlapomra. Sajnos az önkicsomagoló tömörítvények kiterjesztése megegyezik a programfájlok .exe kiterjesztésével, ezért a hálózatba kötött gépek központi számítógépe nem engedi kicsomagolni ezt a fájlt. A munkahelyi, illetve a nagyobb közintézmények gépeire ugyanis biztonsági okokból csak a rendszergazda telepíthet programokat. Ezen úgy segíthetünk, hogy műveimet egy hálózathoz nem kötött gépen, vagy nyilvános számítógépen (pl. könyvtárban, e-Magyarország pontokon) kell megnyitni, és kicsomagolás után pendrájvra vagy CD-re másolni.

Aki bizalmatlan az .exe kiterjesztésű fájlokkal szemben, megnyitás előtt küldje rá a víruskeresőjét. Nem fognak találni benne semmilyen férget vagy kémprogramot, mert műveim garantáltan vírusmentesek. A levelezőprogramok (Outlook, stb.) sem hajlandóak megnyitni az .exe kiterjesztésű mellékleteket. Ezért ha valamelyik könyvet el szeretnénk küldeni valakinek, előtte csomagoljuk ki, és WinZip-el tömörítve mellékeljük. A másik megoldás, hogy lenyitjuk az **Eszközök** menüt, kiadjuk a **Beállítások** parancsot, és a megjelenő ablakban aktiváljuk a **Biztonság** fület. A feltároló tábla **Vírusvédelem** szektorában érvénytelenítjük a **gyanús mellékleteket ne lehessen megnyitni** utasítást, majd nyomjuk meg az **OK** gombot. (Az .exe fájl megnyitása után ezt a védelmet célszerű visszaállítani.)

A Linux operációs rendszer használói az .exe kiterjesztésű önkicsomagoló fájlkat a **Wine** programcsomag segítségével tudják megnyitni, és a saját mappájukba helyezni. Információ és letöltési cím: <http://www.winehq.org/> Ennek a programnak a kikeresése és feltelepítése azonban meglehetősen bonyolult, mert a Linux minden változatához más szoftvert kell letölteni. Jobban járunk, ha keresünk egy Windows-os gépet. Azon töltjük le a keresett könyveket, és kicsomagolva töltjük rá a pendrájvunkra vagy egy CD-lemezre. A .doc és a .pdf kiterjesztésű fájlkat már az ingyenes operációs rendszerek és irodai programcsomagok is képesek kezelni.

Súlyos anyagi helyzetemről értesülve egyelőre csak a szélhámósok aktivizálják magukat. Többek között ilyen levelekkel bombáznak:

United States Postal Inspection Service,
P.O. box 555, 10116-0555
New York

Email: uspi2@gmx.us

This is to notify you that we have intercepted your parcel from DHL courier service, they where delivering your package when we stopped it for security reasons stated below:

1. Our scanning system has detected that your parcel contains a confirmable ATM card to the tune of \$1,500,000.00 dollars.

2. Such ATM card coming from Europe, African or Asia is been verified by the postal inspection service to ascertain its authenticity. After all the verification on the parcel/ATM card, having contacted the issuing institution who made it known to our office that the ATM card is a genuine one and not illegally acquired. We have also forwarded the serial number of the ATM card to the Treasury department and they confirmed that the card is Authentic and ready to be cashed at any ATM machines.

To continue with the delivery of this parcel you are oblige to obtain from Spain, a duly sworn affidavit from Spanish High court which will back up the origin of Fund. This is in line with the Anti-Terrorist campaign which the USA government has embarked on recently to protect territories from future attacks, you should therefore contact the sender of the ATM card or the DHL courier agent in Madrid Spain to get the sworn affidavit for you while we wait to receive from you the affidavit file number to enable us forward your ATM card to your address. Below is his contact information. Note that the cost of the affidavit is 89 Euros and do not hesitate to remit the amount to him. Name: Dr. Frank Juarez Samuel Email: franksandt@gazeta.pl

The ATM card will then be forwarded to you, you will be sure of a genuine ATM card. This is done for your interest considering the rate which fraudulent and stolen cheques and ATM card are been sent to innocent citizen and most times put them in problem.

Sincerely,

William Gilligan Timothy Gale Puckett – December 27. 2009.

<http://www.pintzzita.eoldal.hu/cikkek/kapcsolat>

Kedves Knöblné Pintz Zita!

Nagyon örülök neki, hogy segíteni kívánja a reformtáplálkozás terjedését, és ehhez felhasználja a receptjeimet. Az viszont nem tetszik, hogy az egész szakácskönyvemet kiollózta, és a saját neve alatt adta közre. Könyveimet 21 éve írom a haszon legcsekélyebb reménye nélkül. Ezek után legálább annyit megérdemelnék, hogy a bevezetőben hivatkozzon a szakácskönyvem címére, vagy a könyvtáramra. Pl. így:

Forrás:

Reformételek ételek ínycsekeknek

Kun Elektronikus Könyvtár

Cím: <http://kunlibrary.com>

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2010. február 12.

Utóirat:

Sajnos méltatlankodásom nem hatott rá. Még csak nem is válaszolt a levelemre. Receptjeimet továbbra is fenntartja a honlapján. Úgy látszik a pofátlanságnak ma már nincs határa.

Tisztelt Kun Ákos!

Az elmúlt 1,5 év során felkutattuk azokat a digitális tartalmakat, amelyek fontosak lehetnek ügyfeleinknek is. Múlt héten indítottuk útjára e-könyv web áruházunkat. Itt szeretnénk elérhetővé tenni az Ön által publikált, tartalmakat, amelyek például a Magyar Elektronikus Könyvtár oldalán ingy-

nesen elérhetőek. Jelenleg természetes személyek és egyéni vállalkozók esetében csak ingyenes tartalmakat tudunk közzé tenni, míg társas vállalkozások (Bt, Kft, Rt) esetében az Ön által meghatározott áron tudunk e-könyvet értékesíteni.

Amit mi kínálunk Önnek:

Térítésmentesen átkonvertáljuk művét úgy, hogy a legtöbb mobil eszközön olvasható legyen (mobil telefon, tábla pc, notebook, Kindle...)

Térítésmentesen létrehozunk az áruházon belül egy szerzői oldalt Önnek, ahol megjelenhet képe és egy bemutatkozó szöveg, a forgalmazott könyvei pedig automatikusan megjelennek oldalán.

Térítésmentesen kap tőlünk egy e-könyvet, amely a sikeres on-line marketing technikákat mutatja be, amely segíti a szerzőket ismertségük, és így a letöltési számok művelésében.

Térítésmentesen tároljuk a különböző művét e-könyv formátumban.

Kérem, gondoljon ránk, mint lehetséges jövőbeli partnerre, akkor is, ha nem járul hozzá művének közzétételéhez!

E-könyv áruházunkat elérheti: <http://www.bookandwalk.hu/> honlapon.

Üdvözlettel,

Szűcs Roland

Book and Walk Kft. – 2012.06.08.

Tisztelt Szűcs Roland!

Könyveim átkonvertálásának és E-book webáruházukba történő felhelyezésének semmi akadálya. Jogdíjat természetesen Önöktől sem kérek. Javasolom, hogy műveimet ne a Magyar Elektronikus Könyvtárból, hanem a saját könyvtáramból töltsék le. A MEK ugyanis csak két évente frissíti a műveimet, míg a Kun Elektronikus Könyvtárban mindig a legfrissebb változatok találhatóak meg. Sajnos az e-book olvasók Word-ben kiserkesztett dokumentumokat nem képesek megjeleníteni. Az egzotikus és a kontinentális zöldség-gyümölcs fotóalbumoknak azonban létezik PDF változatuk is. Ezek nincsenek belinkelve a honlapomon. Az alábbi címekről azonban közvetlenül letölthetők:

<http://kunlibrary.com/exotic.pdf>

<http://kunlibrary.com/continental.pdf>

Ha jól tudom a táblagépek képesek megnyitni a PDF fájlokat, így ezeket már nem kell átkonvertálni. (Sajnos a terjedelmük még így is meglehetősen nagy, de közel tízezer kép van bennük.)

Amennyiben a többi könyv átkonvertálása sokba kerül, vagy sok időt vesz igénybe, javasolom, hogy a két vicckönyvvel még várjanak. Utoljára két évvel ezelőtt frissítettem őket, és azóta több ezer új vicc került beléjük. Most is a bővítésükön dolgozom. Valamikor a nyáron készen leszek vele. Munkájukhoz sok sikert kívánok. Egyébként gratulálok az áruházukhoz. Ahhoz képest, hogy most indultak, már komoly állományra tettek szert.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2012.06.09.

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönöm szépen pozitív hozzáállását. Mivel első körben a legszélesebb ügyfélbázist vettük célba, ezért html alapú, epub formátum segítségével tudjuk azt biztosítani, hogy a 7 cm-es átlójú képernyőn és a 25 cm-es átlójú képernyőn is élvezhetőek legyenek a művek. Ezért kezdetben azokat a műveket dolgozzuk fel, amely képernyőmérettől függetlenül jól kezelhető. Nem baj, ha vannak benne képek, vagy lábjegyzetek, de a több 100 MB jelenleg még problémát jelent a mobil távközlésnek. Sok esetben a mobiltelefonnak összesen nincs annyi tárhelykapacitása.

Arra szeretném kérni, hogy küldjön magáról egy négyzet alakú képet, és egy leírást, ami egy-két bekezdés szokott lenni. Ez utóbbi Önről szól, hogy az olvasónak legyen egy benyomása a szerzőről.

Üdvözlettel,

Szűcs Roland – 2012.06.14.

Tisztelt Szűcs Roland!

Örülök, hogy mostantól mobiltelefonon és táblagépeken is elérhetőek lesznek a műveim. Sajnos fényképet nem tudok küldeni magamról. Nem mutatkozom a nyilvánosság előtt, személyes adataimat nem kívánom a nyilvánosság elé tárni. Ha nem haragszik, ezt a lehetőséget ezúttal is kihagyom.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2012.06.14.

Kedves Kun Ákos!

Természetesen, nem baj, ezt néhány más szerzőnk is kérte. Attól még a szerzői oldala megmarad, és automatikusan ott soroljuk fel az összes művet, amit most, vagy a későbbiekben meg kíván jelentetni. Engedjen meg még egy kérdést! Kifejezetten azzal a céllal ír, hogy széles körben megismerjék a gondolatait, vagy foglalkoztatja kereskedelmi szinten is az írás?

Üdvözlettel,

Szűcs Roland – 2012.06.15.

Kedves Szűcs Roland!

Kérdésre válaszolva mindkét cél motivál. Műveimmel elsősorban tájékoztatni szeretném az embereket. Könyveimben sok olyan ötlet, javaslat található, melyek nagyban elősegítenék a természet megmentését, civilizációnk kiemelését a jelenlegi kátyúból. Céloimat azonban eddig nem értem el, mert az emberek vagy nem hisznek az ezotéria által kínált lehetőségekben, vagy nem törődnek vele. Idejük sincs rá, mert elmerülnek a kereskedelmi televíziók, a számítógépes játékok és egyéb fórumok által kínált ostoba szórakozásban. A világunkat nap mint nap sújtó katasztrófák sorozata sem képes rádöbbszteni őket arra, hogy tenni kellene már valamit civilizációnk megmentése érdekében. Türelmük sincs az olvasáshoz. Eddig kb. 7000 oldalt írtam. Ha egész nap olvasnának, akkor is legalább két hónap kellene ahhoz, hogy minden könyvemet elolvassák. A világunkról alkotott átfogó ismeretre ugyanis csak így tehetnének szert. Sokkal könnyebb leülni a tévé elé, és bambulni a kereskedelmi televíziók bárgyú műsorain.

Műveim kereskedelmi hasznosítása is felmerült bennem, de ez is reménytelen. 22 éve foglalkozom könyvírással a legcsekélyebb haszon nélkül. Korábban gondoltam arra, hogy fizetőssé kellene tenni a honlapomat, de az életszínvonal rohamos romlásával erről letettem. Egy olyan országban, ahol az embereknek ennivalóra sincs pénzük, ott nem tudnak kultúrára költeni. A fizetési kötelezettség pedig elzárná a szegény embereket korunk létfontosságú információi elől. Az sem megoldás, hogy aláíratatok velük egy nyilatkozatot, hogy létminimum alatt élnek, ezért kérik az ingyenes letöltést. Ez esetben azok is igényelnék ezt az engedményt, akik valójában tudnának fizetni, csak nem akarnak. Nem kívánom embertársaimat hazugságra késztetni.

A legjobb megoldás a nyomdai megjelenítés lenne, de nálunk ez az út sem járható. A hazai kiadók ugyanis egyszerűen nem vesznek rólam tudomást. Az a bajuk velem, hogy magyar vagyok, ráadásul egy kezdő, ismeretlen nevű író. Régebben, amikor még hajlandóak voltak velem szóba állni, egyikük azt tanácsolta, hogy más hazai szerzőkhöz hasonlóan én is vegyek fel egy angol művésznevet. Nekem azonban semmi kedvem sem volt álnév mögött megbújva szélhámoskodni. Miután a legtöbb könyvkiadó a csőd szélén táncol, biztosra akar menni. Ezért nyugati írók bestsellereit jelentetik meg. Mostanában pedig akkor sem tudnák kiadni a műveimet, ha akarnák. Időközben ugyanis meglehetősen terjedelmessé váltak. Az én A/4-es méretű 700-800 oldalas könyveim normál könyvformátumban 1200 oldalt tennének ki. Ilyen lexikon vastagságú kötetnek a nyomdai költsége 4-5 ezer forint lenne. (A két-három kötetre osztás sem megoldás, mert a külön borítók tovább növelnék a nyomdaköltséget.) Erre jön még a kiadó árrés, a terjesztői jutalék és az ÁFA. A könyvkereskedők haszna olyan magas, hogy önmagában duplájára emeli a nyomdai árat, ami azt jelenti, hogy egy-egy könyvem 10-12 ezer forintba kerülne. Mivel tíz könyvem van, több mint százezer forintot kellene értük fizetni.¹⁴⁹ Ön adna értük ennyi pénzt? Nyilván nem. Más sem. Főleg nem a jelenlegi gazdasági helyzetben. Aki nem tud a gyerekeinek enni adni, nem képes tízezrekért könyvet vásárolni, bármennyire is szeretné. Pedig sokan érdeklőnek az írásaim iránt. Eddig csak az én könyvtáramból, a

¹⁴⁹ Ez a magyar minimálbér másfélszerese. Magyarországon a munkavállalók egyharmada minimálbérért dolgozik.

Kun Elektronikus Könyvtárból több mint félmillióan töltötték le a könyveimet. Ehhez jön még a Magyar Elektronikus Könyvtár, a Magyar Digitális Könyvtár és egyéb honlapok letöltési mutatói. (Több honlapra is felrakták a könyveimet, sokszor az engedélyem nélkül.) Csak az én könyvtáramban 40-50 GB a havonta letöltött adatmennyiség. (Ez egy nagy digitális könyvtárnak is becsületére válna.)

Az egyetlen kiút a nyugati megjelentetés lenne. Egy kelet-európai szerzőnek viszont szinte lehetetlen betörni a nyugati könyvpiacra. Főleg akkor nem, ha el sem tudják olvasni az írásait. Senki nem jelenet meg zsákbamacskát. Ahhoz, hogy egyáltalán esélyem legyen a megjelentetésre, le kellene fordíttatni őket. Erre azonban nincs pénz. A műfordítók nem vállalják, mert tele van szakki-fejezésekkel. Az anyanyelvi szakfordítók pedig nagyon drágán dolgoznak. 3 forintot is elkérnek leütésenként, ráadásul a szóközüket is beleszámolják. Miután a legtöbb könyvem karakterszáma már a 3 milliót is meghaladja, 10 millió forintot kérnek érte. Mivel 10 könyvem van, ez már 100 millió forint. Legalább a tíz világnyelvre¹⁵⁰ le kell fordíttatni ahhoz, hogy a külföld figyelmét felkeltsem. Ez összesen 1 milliárd forint. Honnan vegyek ennyi pénzt?

Mint láthatja ez az egész egy reménytelen vállalkozás, így marad az online terjesztés, egyelőre magyar nyelven és nonprofit alapon.

Tisztelettel:

Kun Ákos – 2012.06.16.

Utóirat: Ha gondolja ezt a levelet beillesztheti a profilomba. Ebből sokat megtudhatnak az olvasók rólam. Legalábbis azok, akik nem arra kíváncsiak, hogy milyen magas vagyok, milyen színű a szemem, és mi a kedvenc ételem.

Már több mint három éve nem kaptam egyetlen olvasói levelet sem, ezért a mostani nagy meglepetést okozott. Nem mondhatnám, hogy emiatt elkeseredtem volna, mert korábban sok bugyuta levelet kaptam, így munkaidőm nagy része ezek megválaszolásával telt. Tulajdonképpen hálás vagyok a velem mit sem törődő olvasóimnak, hogy az elmúlt években hagytak nyugodtan dolgozni.

Ennek a levélnek a feladóját és e-mail címét nem tudom feltüntetni, mert ez egy magánlevél, és nem kértem rá engedélyt:

Kedves Kun Ákos!

„Véletlenül” találtam rá az oldalára. (A ciprusi mágus anyagaira kerestem rá, és a Google az Ön oldalát is kidobta.) Köszönöm, hogy megosztotta a neten az írásait, amik nagyon jó minőségűek, és tartalmasak. Nem tudom ki Ön, honnan van ez a tudása, mert az oldalon nem írt magáról szinte semmit. Annyit szűrtem le, hogy a szakmája villamos üzemmérnök és Budapesten él. Én kis mikro-vállalkozó vagyok, interneten kereskedem, nagyfrekvenciás technikával mappákat gyártok mostanában. (Több szakmám is van. Voltam autószerelő, buszsofőr, számítástechnikai műszerész, biztonságtechnikai szerelő, könyvelő.)

Nagyon érdekelnek azok a témák, amiket könyveiben boncolgat, sok dolgot ismertem már a leírtak közül, de sok újdonságot is olvastam. Gondolok itt a különböző parajelenségekre (Dynamo „bűvészs” varázslatait elnézve, mindig gondolkodóba esem, ilyen trükk nem létezhet, csak mágia.) Valamint régóta, ösztönösen keresek szabadenergia nyerési lehetőségeket is, és érdekelnek az emberi kapcsolatok, személyiségfejlesztés, gyereknevelés, párkapcsolati témakörök. Valamint a világrend, az emberi fejlődés, és a pénzügyi dolgok. A szakácskönyv is nagyon jó, már vagy 25 éve vegetáriánus vagyok, a feleségem is azzá vált mellettem, és a fiam is már így született. Azt mondják az orvosok, nem lehet hús nélkül élni, felnőni, de eddig valahogy túléltek. (A fiam még oklevelet is kapott, mert általánosban a 8 év alatt, csak 3 napot hiányzott, betegség miatt. A gimiben eddig egyet sem.)

Ha van rá lehetőség alkalom adtán szívesen beszélgetnék Önnel ezekben a témában. (Nincs információm, szokott-e tartani amolyan író-olvasó találkozókat, nem találtam erről neten anyagot, videót.) Nem tudom ezeket a könyveket szükséges-e nyomtatott formában kiadni, mert szerintem akit érdekel, és érett rá, az megtalálja és elolvassa, így elektronikus formában is. A magam részéről

¹⁵⁰ Angol, német francia, spanyol, portugál, olasz, orosz, arab, kínai és japán.

előnyben részesítem az elektronikus formátumokat, mert jól tudom tableten olvasni, vagy felolvasatni a tableten lévő programmal. Véleményem szerint a könyvei, mint fent írtam is nagyon jók, tartalmasak, viszont a címek az átlagember számára, marketing szempontból nem túl eltaláltak, nem elég figyelemfelkeltők „ütősek”. (Kérdés persze mi a cél?) Mindenesetre szeretném támogatni munkáját legalább 5000 Ft-ot átutalnék ezért a sok jó könyvért, ami letölthető. Érdeemes lenne üzletileg fizetősé tenni a letöltést, (vagy egy részét). Szerintem mindenki, akit érdekel a téma, hajlandó lenne pár ezer forintot fizetni ezekért a könyvekért. Erre a számlára utalhatok, aktuális?

Kun Ákos

HU45 1090 0028 0000 00143499 0019

Üdvözléssel:

X Y – 2015.03.15.

Köszönet a sok jó könyvért!!!

Kedves X Y!

Nagyon jól esett az elismerő levele. Azért is, mert már három éve nem kaptam egyetlen olvasói levelet sem. Már kezdtem aggódni, hogy könyveim minőségével van baj, és ennek tudható be az irántam tanúsított közöny. Ami a magánéletemet illeti, erről nem szoktam nyilatkozni. Kerülöm a nyilvánosságot. Emiatt író-olvasó találkozókat sem tartok. Nem akarok celebbé, médiasztárrá válni. Nem áll szándékomban beállni a sorba a Győzike és a Fekete Pákó mögé. Az érvényesülésnek ezt a módját meghagyom másoknak. Ennek tudható be az is, hogy könyveim címei nem elég bombasztikusak. Szerintem nem a külső a fontos, hanem a tartalom. Aki elég érett rá, az meg fogja találni a műveimet, aki meg nem, az jobb, ha nem foglalkozik ezzel a témával, mert csak kárt tesz vele önmagának és a környezetének.

A támogatása nagyon jól jön. Már csak azért is, mert ritkán van benne részem. Ha hiszi, ha nem, eddig csupán egy olvasóm akadt, aki gondolt arra, hogy az alkotónak is élnie kell valamiből. 38 évvel ezelőtt kezdtem el foglalkozni találmányokkal, és 25 éve írom a könyveimet. Ezalatt csupán egy valakitől kaptam támogatást. Tíz évvel ezelőtt egy férfiolvasóm letöltötte a szakácskönyvem, és mivel tetszettek neki a receptjeim, úgy döntött, hogy fizet érte. Azt írta, hogy az Interneten 5 dollárt szoktak fizetni egy elektronikus könyvért. Ennyit neki is megér, és átutalt 1000 forintot a számlámra. Azóta sem kaptam senkitől semmit. Pedig már több százezren letöltötték a könyveimet a világ 103 országából. Persze itthon sok a szegény ember, így nem várhatom el, hogy fizessenek érte. Külföldi olvasóim 40%-a azonban „idegenbe szakadt” magyar, akiknek nagy valószínűséggel nem okoz gondot egy könyv megvásárlása.

Na de mindegy. Az emberek hozzászoktak, hogy az Interneten minden ingyen van. Ha meg nem, akkor tesznek róla, hogy ingyen hozzájussanak. Feltörrik, és felteszik egy varez oldalra. Ezért is döntöttem úgy, hogy nem teszem fizetősé a könyvtáramat. Technikailag megoldható lenne ugyan, hogy csak a tehetősek fizessenek a műveimért. Letöltés előtt megjelenne egy ablak, amelyben a szegények nyilatkoznának arról, hogy nem áll módjukban fizetni, és utána ingyen letölthetnék az őket érdeklő könyveket. Az emberek azonban szeretnek potyázni, ezért nagy valószínűséggel sok gazdag is szegénynek vallaná magát. Most miért kényszerítsem hazugságra az embertárimat? Ilyen körülmények között nagy meglepetés volt számomra, hogy az elmúlt közel negyven év alatt megint akadt valaki, aki gondolt rám. A megadott számlaszám él. Átutalásával a banki tisztviselőknek is nagy meglepetést fog okozni. Ez a számla ugyanis már vagy húsz éve megvan, de ezalatt csak én utaltam rá félévente több ezer forintot, hogy legyen fedezet a kezelési költségre, és a banki zárlati díjra.

Ami könyveim nyomtatásban való megjelentetését illeti, ez egy nehéz ügy. Évekkel ezelőtt a Book&Walk elektronikus könyvkiadó készített velem egy riportot ezzel kapcsolatban. Ha érdekl, ezen a címen elolvashatja: <http://blog.bookandwalk.hu/?s=kun+%C3%A1kos&submit=Keres%21> Már több hazai könyvkiadó is érdeklődött könyveim megjelentetése iránt, de miután elolvasták ezt a riportot, visszaléptek. A vegetarizmussal kapcsolatos tapasztalatai számomra jól ismertek. Én is nap mint nap átélem ezeket az élményeket. Már 25 éve vagyok vegetárius. Annyi bajom volt tőle, hogy ha nem hagytam volna abba a húsevést, már nem élnék. A húsevés mellőzése után nekem sem volt baj az egészségemmel. Az elmúlt negyed század során egy napig sem voltam beteg. Pedig gyakran

járok könyvtárba, ahová influenzajárvány idején sok felelőtlen beteg is bejön, és teleköhögik a levegőt fertőző vírusokkal. Végezetül lenne egy ajánlatom. Úgy látom, hogy Ön rendkívül sokoldalú, és ért az elektronikához. Akkor miért nem dolgozik a szakmájában? Könyveimben sok megvalósításra váró ötlet található (pl. Tesla-konverter, ráksejteket és különféle fertőző mikroorganizmusokat elpusztító generátor, antigravitációs hajtómű, stb.) Nem lenne kedve ezekkel foglalkozni? Javaslataimmal, iránymutatással tudnám Önt segíteni.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2015.03.16.

Kedves Kun Ákos!

Nagyon köszönöm visszajelzését! Már is utalom az összeget a számlára. (Nem tartom tisztességesnek, ha kapok valamit, és nem adok érte semmit.) A számítástechnikát azért hagytam abba, mert a végzett munkához képest, kicsi volt a profit. Viszont a mostani vállalkozásom kielégítő. Én úgy látom, hogy nagyon sok ember megtehetné, hogy fizet a könyvekért. Szerintem csak a marketingen múlik ez egész. A legszegényebb emberek, havi 10-20.000 Ft-okat költenek pl. csak cigarettára. Igen érdekelne ilyen eszközök megvalósítása, van is pár barátom, aki szintén partner lenne ebben, persze csak óvatosan, nem főállásban. Érdekelnének az iránymutatások, beszélhetnénk ebben a témában?

Üdvözlettel:

X Y – 2015.03.16.

Kedves X Y!

Örülök neki, hogy kész belevágni ezekbe a fejlesztésekbe. Végre van valaki, aki hajlandó mozdulni ebben a témában. Szakmámnál fogva ezt én is megtehettem volna, de a jelenlegi körülményeim ezt nem engedik. Pedig nagy kedvem lenne hozzá. Nekem az elektronika volt a hobbim. 13 éves koromban apám hozott valahonnan egy detektoros rádiót. Nem akartam elhinni, hogy egy rézdróttal körbetekercselt bakelithenger, néhány egymásba forduló alumíniumlemez és egy acéldróttal piszkált kis szürke kristály hangot, sőt zenét tud kicsiholni magából. Amikor bekapcsolta, teljesen lenyűgözött ez az egész. Rögtön készítettem magamnak egy újabb, germániumdióddával modernizált példányt, majd áttértem a tranzistoros készülékek barkácsolására. Sorra készítettem a zsebrádiókat, táskarádiókat, sztereó-, majd kvadrofon erősítőket. Aztán ez lett a szakmám. A Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola elvégzése után, több fővárosi kutató- és fejlesztő intézetben dolgoztam, fejlesztőmérnökként. Ezekben a helyeken kitanultam a számítástechnikát, a biztonságtechnikát (betörésvédelmi-, valamint tűz- és betörésvédelmi érzékelők, készülékek fejlesztését), majd a félvezetőfejlesztést.

Ezeknek a tapasztalatoknak az eredménye tíz találmány, és egy komplett tűz- és betörésvédelmi termékcsalád. Sokra azonban nem mentem velük. Támogatás hiányában nem tudtam szabadalmaim fenntartási illetékét fizetni, és én magam sem tudtam találmányaimat gyártásba venni. Így az egész hamvába holt. (A kálváriámmal kapcsolatos levelezés, valamint találmányaim leírása megtalálható a könyvtáram jobb oldalán levő webkapcsoknál.) A rendszerváltás után aztán másfél millió sorstársammal együtt engem is lapátra tettek, és munkanélkülivé váltam. Elhelyezkedni nem tudtam, mert az új kapitalista cégtulajdonosok már 43 éves koromban azt vágták a fejemhez, hogy túl öreg vagyok. De nem is bántam, mert 1990-ben elkezdtem könyveket írni. Emellett nem tudtam volna munkát vállalni, mivel a könyvírás minden időmet leköti. Napi 14 órát dolgozom, hétköznap, hétvégén megállás, pihenés nélkül. Mivel ennél több terhet már koromnál fogva sem tudok magamra vállalni, újabb ötleteim gyakorlati megvalósítását át kell engednem másoknak.

Ha tényleg érdeklis az ezotéria, és hajlandó komolyan foglalkozni vele, akkor a fejlesztést a Tesla-konverter rekonstruálásával kellene kezdeni. Most erre lenne a legnagyobb szükség. Az ingyenes energia használatba vételével ugyanis megszüntethető lenne a környezetszennyezés. Nem lenne szükség levegőszennyező erőművekre, és a gépkocsikat nem füstölgő robbanómotorok, hanem nulla szennyezőanyag-kibocsátású villanymotorok hajtánák. A feladat nem olyan nagy, mert a Tesla-konverter bizonyíthatóan létezett. A mai modern alkatrészekkel olcsón és néhány hét alatt megépíthető

lenne. Ehhez azonban előtanulmányokra van szükség. Először is el kellene olvasni mindazt, amit én erről készülékéről írtam a könyveimben. (Írja be a Word keresőbe a „Tesla” szót, és mindegyik ezoterikus műben olvassa végig a találatokat.) Utána tanulmányozni kell Nikola Tesla szabadalmi leírásait, különös tekintettel a konverterre. Ez nem ütközik különösebb akadályba, mert egy lelkes kutató összegyűjtötte Tesla összes szabadalmi leírását, sőt a legtöbbjüket le is fordította magyar nyelvre. Honlap: <http://www.Tesla.hu>

Ezeknek az információknak, valamint a kapcsolási rajz birtokában már el lehet kezdeni a készülék megépítését. Előtte azonban meg kellene próbálni valamit. Még tavaly ősszel azon gondolkodtam, hogy a Tesla-konverter nagyon hasznos dolog, de nem tudják alkalmazni mindenütt. Ma már mindent agyonminiatürizálnak, és dühöng a „flat” mánia. Már nem csak az okostelefonok, hanem a televíziók, számítógép-monitorok, sőt újabban már a notebook-ok is egyre laposabbak. Egy 7-8 mm vastag készülékbe nem fog beleférni a Tesla-konverter öklömnyi méretű kimenő-transzformátora. Ezeknek a készülékeknek a táplálására elektronikus konverterre lenne szükség. Félvezetőkől, vagy maximum lapos kondenzátorokból álló áramkörre. Ekkor felvetődött bennem, hogy keresni kellene egy elektronikus transzformátort, ami a Tesla-konverter bemenő fokozatának gyenge jelét képes lenne feltranszformálni induktivitás (transzformátor) nélkül is.

Túl sokat nem kellett gondolkodnom, mert iskolai tanulmányaimból jól emlékeztem a Greinacher-Willard kapcsolásra, ami diódákkal és kondenzátorokkal sokszorozza meg a rákapcsolt feszültséget. A Tesla-konverter néhány millivoltnyi feszültségének több voltra növelése tehát nem jelent gondot, de ettől még nem nő meg a teljesítmény. Ekkor jött az ötlet, hogy a diódákat alagútdiódákkal (Esaki dióda) kellene helyettesíteni. Mivel a Tesla-konverterben a többletenergiát nem a tekercsek és kondenzátorok alkotta rezgőkör, hanem a diódák termelik, lehet, hogy ebben az elrendezésben is létrejönne az energia-sokszorozódás. Ezt a betoldást az Ezotéria kitejesedése című könyvem I. kötetébe szántam, de még nem volt időm betördelni, és feltölteni az Internetre. Most ide másolom Önnek:

„A digitális órákba, okostelefonokba szerelhető miniatűr konverterben valószínűleg integrált induktivitások látják majd el a transzformátor szerepét. Ha ezekkel a szilárdtest induktivitásokkal nem lehet elegendő áramot előállítani, meg kell próbálni a kaszkád feszültségsokszorozó áramkör átalakítását. A Greinacher-Willard feszültségsokszorozó kaszkádba kapcsolt diódákból és kondenzátorokból, vagyis miniatürizálható alkatrészekből épül fel. Ha a közönséges diódákat töltéssokszorozó alagútdiódákra cseréljük le, akkor nagy valószínűséggel ebből az áramkörből is jelentős mennyiségű ingyenenergia nyerhető ki. Ebben az esetben semmi mást nem kell tenni, mint a tápáramforrás helyére beilleszteni a Tesla-konverter első fokozatát, és máris kész a miniatűr Tesla-konverter.”

Mindenestre egy próbát megérne. Alagútdiódákat és kondenzátorokat már néhány száz forintért lehet kapni az elektronikai alkatrészzaküzetekben, az áramkört pedig fél óra alatt össze lehet forrasztani. Mivel Tesla-konverter még nincs, egy jelgenerátorral (szinuszzellel) kellene meghajtani, majd meg kellene mérni, hogy mennyi áram megy be, és mennyi jön ki belőle. Ha jóval több, nyert ügyünk van. Jó munkát kívánok.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2015.03.17.

Kedves Kun Ákos!

Köszönöm, a sok hasznos információt! Összeszedem az említett forrásokat és átnézem. Megpróbálom bevonni pár elektronikához jól értő barátomat is ebbe a munkába. Szeretném, ha Ön is további tanácsokkal is részt tudna venni ebben. Úgy látom, sok ismeret birtokában van elektronikai vonalon. Részemről itt nem a profitszerzés lenne a fő cél, ebben a munkában.

Üdvözlettel:

X Y – 2015.03.18.

Kedves X Y!

Bármikor, bárkinek szívesen adok tanácsot. Remélem sikerül elindítani a fejlesztést. Kérem, majd számoljon be az eseményekről. Ha elakadnak, megpróbálok segíteni.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2015.03.18.

Kedves Ákos!

Elkezdem kigyűjteni, az anyagokat a fejlesztésekhez. Azt hiszem, a legegyszerűbbel kezdjük, ezt szeretném kipróbálni először: „Az izzólámpák és fűtőbetétek működtetésének ennél is egyszerűbb módja, hogy két nagy hatásfokú elektromágneket helyezünk a közelükbe, melyeket egy elektronikus kapcsoló segítségével felváltva gerjesztünk. Amennyiben a Yang energiát kibocsátó elektromágneket az izzószál két kapcsához illesztjük, akkor a pozitív mágneses tér ide-oda mozgatja a fémes vezető szabadelektronjait, ami szolitonos gerjesztés nélkül is kiváltja a kívánt hatást. (Az izzószál fegyverzeteire célszerű egy vékony szigetelőréteget tenni, hogy az elektromágnesek ne tudják a szabadelektronokat kiszippantani belőle.) A jelenlegi villamos rendszerbe illesztve könnyen lehet, hogy elektronikus kapcsolóáramkörre sem lesz szükség, mert a váltakozó irányú gerjesztés szerepét a váltóáramú táplálás is el tudja látni. Ez esetben az egyik elektromágneket megfordítva, azaz ellentétes pólussal kell az izzószál kapcsához illeszteni. Ebben az elrendezésben, amíg az egyik elektromágnes Yang energiát bocsát ki, addig a másik Yin energiát sugároz az izzószál másik fegyverzetébe, ami nem gátolja a szabadelektronok ide-oda rángatását, sőt az is megeshet, hogy növeli a leszakított elektronok számát. Nagy a valószínűsége annak, hogy ez a megoldás még a szolitonos gerjesztésnél is kevesebb áramot igényel, mivel ebben az esetben csak a nagy hatásfokú elektromágnesek gerjesztéséről kell gondoskodni.”

Felmerült pár kérdésem:

A yang és yin energia, itt az északi és a déli mágnes pólust jelenti?

A szolitonos gerjesztés, egy pl. egy fűrészfog szerű (aszimmetrikus) hullámmal való meghajtást jelent? (Persze először, hálózati szinuszhullámmal próbálnám, ellentétes pólusokkal.)

A nagy hatásfokú elektromágnes mit takarhat, kb. mekkora teljesítményű elektromágnes szükséges, pl. egy 2 KW-os fűtőbetéhez, vagy egy 60 W-os izzóhoz? Ez egy sima vasmagos elektromágnesnek értendő?

Üdvözzel: X Y – 2015. március 22.

Kedves X Y!

Csapjunk a közepébe! A nagy hatásfokú elektromágnes azt jelenti, hogy nagy hatásfokú lemezeelt vasmag a lehető legvékonyabb zománczott rézhuzallal tekercselve. (Ma már igen jó hatásfokú vasmagokat is gyártanak, pl. üveglemez.) A vasmag mérete a hatásfok függvénye. Minél nagyobb, a vasmag, minél erősebb az elektromágnes, annál több szabadenergia keletkezik a rendszerben. Ha így nem megy, akkor marad a szolitonos gerjesztés. Ez azonban szinuszhullámos gerjesztéssel biztosan nem fog működni. Ide szolitonos gerjesztés kell. (A szoliton lassú feljutású, és meredek lefutású jel. Olyan, mint a fűrészel, de a lefutó éle függőleges.) Ilyen generátort valószínűleg lehet már integrált áramkörös kivitelben is kapni. (Azt hiszem a jobb jelgenerátorok is adnak ki ilyen jelet.)

Ennek a gerjesztési módnak az ötlete onnan származik, hogy régebben volt egy rossz kapcsolóm, ami sorra tette tönkre a szobai csillárom izzólámpáját. Kontakthibás volt, és emiatt annyira megnőtt az áram vagy a feszültség az áramkörben, hogy valósággal szétrobbant az izzólámpa. Persze egy elhasznált izzólámpa is így végzi, de nálam az új izzólámpák is hasonló módon tönkrementek. Aztán kicseréltem a kapcsolót, és azóta semmi baj. Évek óta nem ment tönkre egyetlen izzólámpa sem ebben a lámpatestben. Ez a jelenség keltette fel a gyanúmat, hogy itt valamilyen módon többletenergia keletkezik. Ha pedig többletenergia keletkezik, ezt munkára lehet fogni, külső betáplálás nélkül.

A Yang energia az éteri kisugárzás. A földgolyó mágneses terében a déli pólus sugározza ki ezt a típusú energiát. A Yin energia gravitációs kisugárzás. A földgolyó mágneses terében az északi pólus sugároz ki ilyen energiát. Azt hogy éppen milyen típusú energiát bocsát ki egy elektromágnes, legkönnyebben iránytűvel lehet megállapítani. A Yang energia vonzza az iránytű déli, fehér nyelvét, míg a Yin energia taszítja. Yin energiakisugárzásnál fordított a helyzet. Ez esetben az elektromágnes az iránytű északi, feketített nyelvét vonzza. (Ezért áll ez a nyelv mindig északi irányba. Da csak addig, amíg nem érkezik Yin energiát kibocsátó elektromágneket a közelben. (Akkor arra fordul.) Ha Yang energiát érkezik, akkor ide-oda leng. Ennek tudható be, hogy UFO hajtómű közelében az

iránytű megbolondul. Ez is bizonyítja, hogy az UFO-k gravitációsemlegesítő Yang energiát bocsátanak ki magukból.)

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2015. március 23.

Kedves Kun Ákos!

Köszönöm az információkat! Tovább pontosítanék, rajzoltam egy kis egyszerű skiccet. Egy izzólámpát csatlakoztatok két darab vasmagos elektromágneshoz. A tekercseket most sima hálózati szinuszhullámmal hajtom meg, ellentétes bekötéssel, hogy ellenirányú legyen a mágnespólusuk. Azt írja a könyvben az ismertetés, hogy a vasmagtól a vezetékkel el kell szigetelni vékony szigetelő anyaggal.

Itt, hogyan történne a konkrét technikai kivitelezés, hogy lehet illeszteni a lámpa rézvezetékét a vasmaghoz?

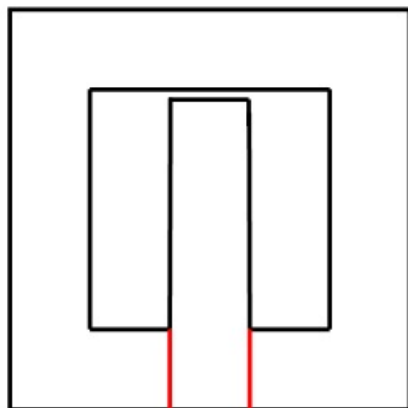
Csak simán egy szigetelőlap a vasmag végére, és nekinyomva a vezeték, vagy a vasmagra húzva egy szigetelőcső, és rátekerve a vezeték, mint egy tekercs?

Mi a jó megoldás?

Üdvözlettel: X Y – 2015.03.23.

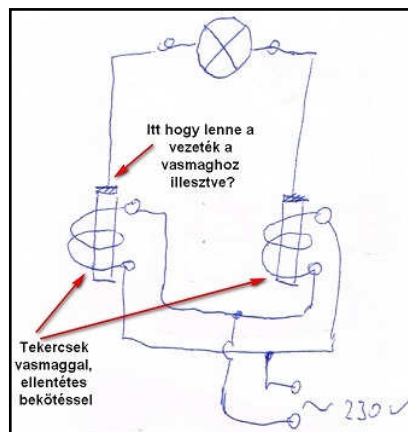
Kedves X Y!

Nincs szükség két tekercsre, elég egy is, legalábbis remélem. Az elektromágnes ugyanis a permanens mágneshez hasonlóan az egyik felén Yang, a másik végén Yin energiát bocsát ki. A fogyasztóban történő elektronrágatást pedig a szinuszosan váltakozó tápfeszültség végzi 50 Hz-el, ami azt jelenti, hogy másodpercenként százszor rohagnak az elektronok ide-oda. Mielőtt belemernénk a fejlesztésbe, próbáljuk ki, hogy a gyakorlatban működik-e ez az ötlet. Ehhez a lehető legegyszerűbb és legolcsóbb eljárást alkalmazzuk.

Először is csinálni kell egy rúd alakú elektromágnest. Ennek legolcsóbb módja, hogy szerezni kell egy közepes méretű, régi, lemezeltszinttransformátort, amelynek a primer tekercse 220, illetve 230 V-ra van tervezve. (A szekunder feszültség mindegy hogy mekkora, mert erre most nincs szükség.) Aztán szét kell bontani a lemezelését, és ki kell vágni a középső nyelvet a fémlemezektől. Úgy, hogy a tekercsen túllógnon. (Lemezollóval a mellékelt ábrán látható piros vonal mentén kell kivágni.) Az így kimetszett középső lemezeket egymásra kell rakni, és a csévetestbe visszatolni. (Azért van szükség lemezeltszintvasra, hogy az örvényáramú veszteséget minimumra csökkentsük.) Aztán a mágnesrúd két végére vékony szigetelőlemezt kell ragasztani. (Ne polietilénfóliát vagy szigetelőszalagot, hanem valami keményebbet, hogy a lemezek sorjátlan széle ne szúrja át.)

Utána szerezni kell egy 25 W-os izzólámpát, és a két pólusára (a menetes részre és az alján levő fémcsúcsra) rá kell forrasztani egy-egy szigetelt rézkábelt. (Az egyiket célszerű megszakítani, és beiktatni egy ampermérőt.) A két kábel másik végére rá kell forrasztani egy akkora rézlemezt, amekkora a vasmag keresztmetszete, és rá kell ragasztani a szigetelő lemezekre. (Nem árt, ha szigetelőlemezek kissé túllógnak, így biztos nem fog a két fegyverzet hozzáérni a vasmaghoz. Aztán az elektromágnes primer tekercsére rá kell forrasztani egy hálózati kábelt, le kell szigetelni, és bedugni a konnektorba. Na, most ugrik a majom a vízbe! Ha működik, óriási szerencsénk van, mert ez az energiatermelési elv működőképes. Ha nem működik, akkor le kell venni a rézlemezeket az elektromágnes két végéről, és helyettük lágyvaslemezeket kell felrakni. (Lágyvaslemezt legegyszerűbben egy üres konzervdobozból lehet kivágni.) A vas forrasztása már nem könnyű, mert ehhez forrasztóvíz kell. Ha ez nincs kéznél, megteszi helyette egy csepp sósav is. Egy nagy teljesítményű,

230 V-os pákával rá kell olvasztani a műgyantával töltött forrasztóónt, és amikor már jól szétfutott rajta, hozzá kell forrasztani a rézkábeleket.

Ismét bedugva a konnektorba, az áramkörnek működnie kellene. Ha gyenge az áram, vastagabb vaslemezt kell használni (pl. 2 milliméterest). Ezt követően meg kell próbálni a közvetlen csatolást. A szigetelő lemezeket el kell távolítani a rúd mágnes két végéről, és a vaslemezeket közvetlenül ráerősíteni a vasmagra. Ennek legcélszerűbb módja a ponthegesztés lenne, hogy a ragasztó nem szigetelje el tőle. (Ha erre nincs mód, akkor szigetelőszalaggal kívülről rá kell ragasztani a vaslemezt a vasmag kilógó végéhez. Körbe kell tekerni a szigetelőszalagot, hogy erősen nekinyomja a vasmagnak.) Ebben az elrendezésben valószínűleg nem fog működni, mert vasmag rövidre zárja az áramkört, vagyis az izzólámpa két pólusát. Itt azonban a gerjesztést nem elektronok végzik, hanem szubatomi energiárészecskék, ezért előfordulhat, hogy így is működik. Sőt, mivel a fegyverzetek közelebb vannak a vasmaghoz, nagyobb lesz a hatásfoka. (Ezt csak úgy tudjuk meg, ha kipróbáljuk.)

Ha így sem működik még mindig nem szabad elkeseredni. Valószínűleg az a baj, hogy ez az elektromágnes nem csak mágneses sugarakat, hanem főként elektromágneses hullámokat bocsát ki magából. Az elektromos erőtér zavaró hatását legegyszerűbben bifiláris tekercseléssel lehet megszüntetni. Ez esetben a szekunder tekercset le kell dobni, és letekercselve meg kell számolni a primer tekercs menetszámát. (A tekercselőgépen van fordulatszám-láló.) A felénél meg kell fordítani a tekercselés irányát. (Ez csak úgy megy, ha az irányváltásnál keletkezett tekercshurkot rögzítjük, különben visszafelé letekeredik az egész tekercs. Erre a célra nem jó a szigetelőszalag, mert a PVC melegezés esetén megolvad. Ide hőálló, szilikonos szigetelőszalag kell. Manapság ilyen fehér színű szalagot használnak a gázszelők és a vízvezeték-szerelők kócmadzag helyett.)

Ha így se megy, akkor továbbra sem szabad elkeseredni, mert az a baj, hogy nem elég erős a rúd mágnes. Ekkor kell bevetni a nagy hatékonyságú elektromágnezt. Le kell dobni a primer tekercset is, és a csévetestet tele kell tekercselni hajszálvékony zománczott rézhuzallal. (Érdemes ezt is bifilárisan végezni, hogy megszabaduljunk a zavaró elektromágneses tértől.) Aztán a gerjesztést akkora nagyfeszültséggel végezni, amittől a tekercs még nem kezd el melegedni. (Egy transzformátorral a hálózati feszültséget fel kell transzformálni. Itt a primer vezeték lesz a vastagabb, a szekunder vezeték pedig szintén hajszálvékony lesz.) Ennél a gerjesztési módnál nagyon kell ügyelni az érintésvédelemre. Mivel most nagy valószínűséggel több tízezer voltal dolgozunk, a szekunder tekercset nem lehet rátekerni a primer tekercsre, mert a több tízezer V-os szekunder feszültség átütne a primer tekercsre. Ezáltal a nagyfeszültség kikerülne a hálózatra, ami életveszélyes lenne.

Erre a célra biztonsági leválasztó transzformátort kell használni. (A leválasztó transzformátor abban különbözik a normál transzformátortól, hogy a primer és a szekunder tekercs külön jármon, külön csévetesten helyezkedik le.) Itt az egyik 230 V-os csévetestről le kell szedni a tekercset, és hajszálvékony zománczott rézhuzallal helyettesíteni. A huzalvégek csévetesthez rögzítését nagy gondnal kell végezni, hogy a vékony drót ne szakadjon le róla. A továbbvezető kábeleket pedig vastag szigeteléssel kell ellátni. (Legalkalmasabb erre a célra a régi katódsugaras tévék vagy számítógép-monitorok sorkimenő trafójához vezető 45 000 V-os összekötőkábel.) Egyszerűbb lenne egy kibelezett sortrafót használni erre a célra, de a katódsugaras képcsövekhez ferritmagos transzformátort használnak. A ferritmag azonban 0,2 T mágneses térerőnél telítődik, míg a lemezelte lágúvas 1 T-ig gerjeszthető. Ezáltal nagyobb szekunder áram keletkezik, vagy csökkenthető a transzformátor mérete.

Így már biztosan működni fog a konverter, mert ez a jelenség bizonyítottan fellép. Világszerte sokan beszámoltak arról, hogy a harmadik típusú találkozások során a gépkocsijuk motorja leállt, és kialudtak a lámpák, amikor egy UFO szállt a járművük fölé. Ez nem azért történt, mert az erős mágneses sugárzás megrongálta, tönkretette a villamos szerelvényeket a gépkocsin, hanem lebénult az elektronáramlás. Az UFO-k antigravitációs hajtóművéből kiáramló Yang sugárzás erős vonzóerőt gyakorol a gépkocsi elektromos kábeleiben áramló elektronokra, amelyek megállnak és megpróbálnak az elektronokban hiányos Yang pólushoz, vagyis az UFO hajtóművéhez áramlani, de ez nem lehetséges. Amikor az UFO eltávozik, az elektronáramlás megindul, és magától elindul a motor, kigyulladnak a fényszórók. Az erős szubatomi energiasugárzás tehát biztosan vonzza az elektronokat. Az ide-oda mozgásukról sem kell gondoskodnunk, mert ezt a szívességet megteszi nekünk a

szinuszhullám. Mivel nagyfeszültségű gerjesztés esetén a hajszálvékony tekercs nagy ohmikus ellenállás miatt csak igen kis áram fordítódik gerjesztésre, ennek a generátornak várhatóan nagy lesz a hatásfoka. Az energiatermelés hatásfoka a gerjesztés erősségétől függ. Mivel itt nem folynak át az elektronok a fogyasztón, hanem benne maradnak, nincs áramfogyasztás. Hálózati energia csak a gerjesztéshez kell, ami minimális lesz. Ha a Gondviselés is úgy akarja, ennek az energiatermelő módszernek működnie kell.

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2015. március 24.

Kedves X Y!

Érdeklődnék, hogy áll a fejlesztés? Sikerült valami eredményt elérni?

Üdvözlettel:

Kun Ákos – 2015. április 23.

Kedves Ákos!

Köszönöm az érdeklődést! Sajnos, még nem volt időm belefogni, nagyon sok megrendelés torlódott fel a vállalkozásomban, és ezeket, ki kell még futtatnom. (Nekem csak netes üzletem van, de szerencsére egyre jobban prosperál.) Reményeim szerint pár héten belül, már tudok pár kísérletet lefuttatni. A barátom, aki szintén benne van, és segítene, egy új LED áruházat (fizikait) indít be, Neki is remélhetőleg pár héten belül kész az üzlethelyiség, és több ideje lesz. Mindenképp visszajelzek a tapasztalatokról, már nagyon várom, hogy ki tudjuk próbálni. Mivel a családi házunkba, is nagyon jó lenne valami gazdaságos, elektromos kazán, mert picit nyugós a fahasogatás, a faelgázosító kazánhoz. Szerencsére most már nem nagyon kell fűteni.

Üdvözlettel:

X. Y. – 2015. április 24.

VIDEOTON Holding ZRt.

Széles Gábor

vezérigazgató

8000. Székesfehérvár

Berényi út. 72-100.

Ajánlott levél

Tárgy: fejlesztés

Tisztelt Vezérigazgató Úr!

Több mint negyven éve foglalkozom fejlesztéssel, az elektronika több szakterületén szereztem kiemelkedő szakmai tapasztalatokat. Tevékenységem eredménye tíz találmány, amit az 1970-es években szabadalmaztattam. Sajnos pénz és támogatás hiányában találmányaimat nem tudtam gyártásba vinni. Ezt követően elkezdtem könyveket írni. Már több mint tíz könyvem van, melyek közül négy az ezotériával, és a szubatomi energia kinyerési módjaival, a szubotronikával foglalkozik. A sajtóhírekből úgy értesültem, hogy Önt is érdekli ez a szakterület, több esetben is felkarolt olyan fejlesztéseket, amelyek az ingyenenergia kinyerési módjaival foglalkoznak. Én ezen a téren olyan szintre jutottam el, hogy már csak egy lépés választ el a Tesla-konverter rekonstruálásától, a koncentrált gravitációs gerjesztéssel történő árammentes hőkeltéstől, a ráksejtek rezonanciafrekvenciával való elpusztításától és a különböző antigravitációs hajtóművek kifejlesztésétől. Egyéb kapcsolódó területeken is rengeteg könnyen, gyorsan és olcsón megvalósítható ötlettel rendelkezem.

A baj az, hogy ez a feladatkör olyan hatalmas, hogy segítség nélkül nem boldogulok. Nem tudok több tucatnyi fejlesztést egyedül elindítani, és végigcsinálni. Én csak az elméleti irányítás szerepét tudom vállalni, a kivitelezéshez (kutatás, fejlesztés, prototípus elkészítése, gyártás-előkészítés) közreműködőkre (mérnökökre, technikusokra, műszerészekre) lenne szükségem. Nemrég jelentkezett

egy pécsi társaság, akik vállalták, hogy elkezdik a fejlesztéseket, de a fellángolásuk nem sokáig tartott. A család eltartása, a megélhetési gondok nem tették lehetővé, hogy komoly munkát végezzenek. Olyan szakemberekre lenne szükségem, akik főmunkaidőben végzik ezt a munkát, olyan társaságra, akiknek nem jelent gondot egy multiméter vagy egy oszcilloszkóp megvásárlása. Arra gondoltam, hogy a Videoton ipari parkban biztosan akadna egy vállalkozás, akik látnak fantáziát ebben a szakterületben. Én nem kívánok ebbe a vállalkozásba belépni, nem pályázom állásra (már nyugdíjas vagyok), és a tanácsaimért sem kérek pénzt. Mellékelten elküldöm a levelet, hogy meddig jutottam a tanácsadással az előző társaságnál. Ha ez nem válik be két másik ötletem is van, ami biztosan sikerre vezetne, de nincs, aki segítene a gyakorlati kivitelezésben.

Könyvem rövid tartalmi ismertetése az alábbi webhelyen tekinthető meg: <http://kunlibrary.com>

Könyvajánló webkapocs

Székesfehérvár, 2015.04.25.

Tisztelettel: KUN Ákos

Sajnos Széles Gáborral sem volt szerencsém. Egy hónapig vártam a válaszára, de hiába. Arra gondoltam, hogy elveszett a levelem, erre újra elküldtem most már térítvevénnnyel. A térítvevény visszajött, de válasz továbbra sem érkezett. Úgy látszik, nem kell neki a Tesla-konverter. Kitart az általa szponzorált 60% hatásfokú energiatornya mellett. Csak azt nem tudom, hogyan fogja a több méter magas méregdrága tornyát betenni a lakásokból kisserelt villanyóra helyére.

Hivatalos segítség és a szakma közönye láttán nem tehetek mást, mint közzéteszek egy felhívást, hogy aki tud, segítsen. Biztosan akad az országban olyan nyugdíjas mérnök vagy lelkes fiatal szakember, aki ráér, és hajlandó velem együttműködni, elvégezni a szükséges kísérleteket. A nyugdíjasoknak már nem kell tartaniuk semmi retorziótól. Nem rúgják ki őket az állásukból, nincs munkáltatójuk, amely veszélyeztetné a karrierjüket. Szabadon cselekedhetnek. Az ambiciózus fiatalok számára pedig határtalan lehetőségeket nyit meg ez a pálya. Ha nincs eltartandó családjuk, visszavonható tudományos fokozatuk, nekik sem árthatnak sokat. A fiatalokat segíti a mobilitásuk is. Ha az egyik országban gátolják tevékenységüket, nyelvtudásuk birtokában átmehetnek egy másikba. A természetet, a világot már csak a civil kezdeményezés mentheti meg. Az emberiség nagy ugrás előtt áll. Most fog eldőlni, hogy lehetőségeinket kihasználva felemelkedünk a kozmikus társadalmak sorába, vagy jelenlegi elavult technológiánkkal elpusztítjuk a világot. Ilyen nagy ugrás minden civilizáció pályafutásában csupán egyszer fordul elő. Így akik bekapcsolódnak ebbe a folyamatba, történelmet fognak írni.

Kedves Kun Ákos Úr!

Én csak a napokban találtam az Ön könyveire, nagyon hálás vagyok (ha lehetek elég hálás) az írásaiért, a rengeteg, sokrétű ismeretanyagért, amit rendelkezésünkre bocsátott.

Köszönöm, köszönjük!

Martinka Erika – 2017.10.29.

Kedves Martinka Erika!

Nagyon meglepett a levele. Ha hiszi, ha nem 5 éve nem kaptam egyetlen olvasói levelet sem. Pedig könyveim színvonala folyamatosan növekedik. Ennek ellenére senki sem vette a fáradságot, hogy legalább egy rövid levélben megköszönje a fáradozásaimat. Pedig világszerte rengetegen olvassák a műveimet. A részletes statisztikai kimutatás szerint világ 103 országából látogatják a könyvtáramat. (Műszaki szakemberek is, de ők főleg a hátsó kapun keresztül hatolnak be, és robotokkal töltik le, amire szükségük van. Ők érhető módon nem fejezik ki hálájukat a nyomtalanul el-

vitt könyvekért, találmányi leírásokért.) Havonta több mint 30 GB-nyi anyagot töltenek le a honlapomról. Az érdeklődés azonban rohamosan nő. Most októberben már 60 GB-nál tartok.

Nemrég fejeztem be a Kontinentális gyümölcsalbum bővített változatát. A képalbummal kiegészített Word-ös változatát azonban technikai nehézségek miatt egyelőre nem tudtam feltölteni. Jelenleg a szakácskönyvemen dolgozom. Közel száz új recept került bele, sok hasznos tanáccsal kiegészítve. Ha szeret főzni, két-három hét múlva töltse le. Különleges ételek is lesznek benne (Pl. Csi-cseriborsós curry, Levendulakrémleves, Pavlova torta.)

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2017.10.29.

Kedves Ákos!

Nagyon köszönöm válaszát, férjemmel együtt hétvégeken főzünk és sütünk, le fogom tölteni az új könyvet. Az „ezotéria” címmel megjelent könyvei (bár a műszaki leírásokhoz nem értek) mintha lelkem legmélyebb kérdéseire, hangjára adnának választ.

Sajnos (vagy talán mégsem?) nem a gazdag emberek közé tartozom, de papír alapon is megvásárolnám egy-egy könyvét. Lehet utalni a korábban megjelölt bankszámlaszámra, persze, ha ez a kisebb összeg nem sértő?

Üdvözlettel: Martinka Erika – 2017.10.29.

Kedves Erika!

Sajnos könyv alakban nem fognak megjelenni a műveim. Nem azért, mert rosszak, és nem kellenek a kiadóknak, hanem mert nem tudják finanszírozni a kiadását. A könyvterjesztő csődje miatt több százmillió forintos kintlévőségük van, amit nem tudnak visszaszerezni. De ha lenne pénzük, sem tudnák kiadni, mert túl drága lenne. A szakácskönyvem pl. most 980 oldalas A/4-es formátumban. Ez A/5-ös könyv formátumban kb. 1400 oldalt tenne ki. Ennek a két lexikon vastagságú könyvnek a nyomdaköltsége kb. 8 ezer forint lenne. Erre jön rá a kiadói árrés, az ÁFA, és a könyvterjesztők 45%-os haszonkulcsa, amit a fogyasztói árból kalkulálnak vissza. (Ez utóbbi gyakorlatilag duplájára emeli a könyvek árát.) A végeredmény egy 20-22 ezer forintos szakácskönyv lenne. Ön meg tudná ezt az árat fizetni? Valószínűleg nem, és más sem. A kezelése is nagyon nehéz lenne. Ha két kötetre osztanám, akkor is min. 5 cm vastag papírkötegek lennének, több kilogramm súllyal. A háziasszonyok nem tudnák megemelni, olyan súlya lenne.

Ami az adományozást illeti, ez is nehéz ügy. Az óriási terjedelmük miatt a 12 könyvem nyomdai megjelentetése több száz millió forintba kerülne. Ezt csak a milliomosok vagy inkább milliárdosok tudnák finanszírozni, de ők a fülük botját sem mozzgatják. Az állami tisztviselőket, politikusokat sem érdekli ez a téma. Az elmúlt 40 év alatt több ezer kérvényt fogalmaztam meg és küldtem el bankoknak, multinacionális cégeknek, nagykövetségeknek, politikusoknak, minisztériumoknak, de mindenütt merev elutasításban részesültem. A többségük pedig válaszra sem méltatott. Egy korábbi kormány oktatásügyi minisztere pl. azt írta, hogy nem fogják az ifjúságot az én kuruzsló eszméimmel fertőzni. A fejlesztéssel kapcsolatos kérvényeimet pedig azzal utasítják vissza, hogy ismertesse el a Magyar Tudományos Akadémiával az éter és a parajelenségek létezését. Ismerve az akadémikusok ezotériához való hozzáállását, erre semmi remény sincs. E nélkül pedig nem adhatnak pénzt. Nem vállalják a rizikót, hogy állami pénzeket utalnak ki kuruzslásra, szélhámosságra. A magán adományokkal pedig nem megyek semmire. Én is szegény vagyok, de nem magamnak gyűjtök, hanem a munkám elősegítésére. Ehhez pedig nagyon sok pénz kell. Szegény emberektől egyébként sem fogadok el pénzt, mert erkölcstelen lenne.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2017.10.29.

Kedves Ákos!

Megtisztelt válaszaival, jó megtapasztalni, hogy a sok gyűjtögető, harácsoló ember között van olyan, mint Ön, aki adni tud, nemcsak markolni. Sajnos talán egyik kezemen meg tudom számolni, hogy hány ilyen emberrel találkoztam!

Köszönöm, hogy tudását megosztja velünk, mindenképpen felhívom műveire változtatásra kész embertársaim figyelmét.

Üdvözléssel: Martinka Erika – 2017.10.30.

Tisztelt Uram!

72 éves nyugdíjas vagyok, aktív koromban Távközléssel/híradás és átviteltechnikával foglalkoztam. Országos hírű szakember voltam, így kerültem Nikola Tesla munkájának, találmányainak közelébe. Mindig felnéztem rá. Ami összeköt bennünket Tesla, Puskás Tivadar főmérnöke volt, az 1800-as évek elején. A Központi Távíró Hivatalban (Bp. Városház utca 18.) forgatta az idő kerekét, ahová engem is kötnek szakmai sikerélményeim. Szakterületem, adatátvitel, távírótechnika volt, országos hírű szakember voltam.

Jelenleg nagyon sokat foglalkozom Tesla egyik találmányának, a „MECHANIKUS TERÁPIA” hatása az emberi szervezetre találmányával. A közvélemény ezt a terápiát, pl. a Flabélos-on, és a Vibroshaper-en keresztül ismerhette meg.

A vibrációs terápia hatásairól, az emberi szervezetre, Dr. Zátrok Zsolt blogjából értesültem „ÉLETHOSSZIG EGÉSZSÉGESEN”, amit én így fordítottam le „Élethosszig az egészségért”.

Ezt az alternatív gyógyászati lehetőséget, főleg a nyugdíjas korosztály számára szeretném minél szélesebb körben hozzáférhetővé tenni.

Mélyebb szakmai ismereteket szeretnék a Mechanikus terápiáról. A fent leírtakkal kapcsolatban, kérem szíves véleményét.

Tisztelettel: X Y – 2018.12.10.

Tisztelt X Y!

Dr. Zátrok Zsolt „ÉLETHOSSZIG EGÉSZSÉGESEN” mozgalma nagyon hasznos dolog. Önnek azonban nem az egészséges táplálkozással és a mozgás szükségességének propagálásával kellene foglalkozni. Levele alapján Ön egy több évtizedes tapasztalattal rendelkező műszaki szakember, valószínűleg fejlesztő mérnök. A Dr. Zátrok Zsolt által ajánlott elektroterápiás, mágnes-terápiás, valamint masszázis készülékek mindegyike ismert, a természetgyógyászok régóta használják őket. Ezen a téren sok újat már nem lehet mondani.

Ha valóban segíteni akar a beteg embereken, akkor rekonstruáljon egy átütő módszert, amivel minden betegség meggyógyítható. Nem csak az idős embereken lehet vele segíteni, hanem mindenkin, aki beteg. Mivel rengeteg beteg ember van a világon, és gyógyításuk rettenetesen sokba kerül, ezen a téren is paradigmaváltásra van szükség. Ez nem lehetetlen. Erre szintén Nikola Tesla teremtette meg a lehetőséget. Vesszőparipája volt a vezeték nélküli energiatovábbítás. Kísérletezései során egyszer kifejlesztett egy olyan szolitongenerátort, amelyet 28 kHz-re hangolt be. Ennek a motornak a működtetése során felfigyelt egy érdekes jelenségre. Mialatt ez a motor járt, munkatársai és vendégei sorra gyógyultak ki különböző betegségeikből. Sajnálatos, hogy ezt a mellékhatást anyagilag nem használta ki. Ha elkezdte volna gyártani ezt a motort, több százmillió darabot adhatott volna el belőle világszerte. Nem lettek volna anyagi gondjai, nem kellett volna a bankároknál pénzért, támogatásért kuncsorogni, és nem halt volna meg nagy szegénységben. Élete utolsó éveiben már dolgozni sem tudott, mert mindenki megtagadta tőle a támogatást.

Tesla nem volt tisztában azzal, hogy szervezetünket is ugyanaz az energia élteni, amivel ő kísérletezett. Nem foglalkozott akupunktúrával, nem ismerte a szervezet meridiánrendszerét, nem volt tudomása a csakrákról. (Néha látta ugyan őket, de nem tudott mit kezdeni ezzel a látvánnyal.) Azt sem tudta, hogy a 28 kHz-es frekvenciával történő energiabesugárzás öngyógyító hatást fejt ki a szervezetre. A hét csakrán keresztül feltölti, harmonizálja szervezetünk meridiánrendszerét, és a harmonikus meridiánrendszer éltető energiával látja el minden egyes szervünket, sejtünket. Ezáltal meggátolja a betegségek kialakulását, a meglévő betegségeket pedig segíti leküzdeni. Ennek a készüléknek a működését a földönkívüli civilizációk egyike be is mutatta nekünk. Néhány „elrabolt” személyt felvittek az űrhajójukra, és arra biztatták őket, hogy táncoljanak, forogjanak ezek előtt vibráló, billegő mozgórészű, feltehetően kalickás felépítésű motorok előtt. (Erre azért volt szükség, hogy minden testrészüket egyformán érje a mágneses sugárzás.)

Ezekről a dolgokról közreadtam hét átfogó ismertetést, melyek honlapom jobb oldalán található, lent, EZOTERIKUS TALÁLTMÁNYOK címmel. Ha még nem olvasta őket, tegye meg. Fejlesztők számára nagyon hasznos leírások. Nos ezt a generátort kellene életre kelteni, rekonstruálni. Túl nagy nehézséget nem fog okozni, mert ez nem más, mint egy szolitonhullámmal táplált villanymotor. Gerjesztése sem okoz gondot. Mivel mi már rendelkezünk elektronikus jelgenerátorral, (hullámgenerátor, függvénygenerátor) nem kell kommutátoros jelszagatót használnunk, mint Teslának. Ha ezen az úton indulna el, nagyságrendekkel többet használna embertársainak, mintha a „mások által lerágott csontot rágná tovább”. A már meglevő alacsony hatásfokú készülékeket használják az orvosok, természetgyógyászok. A fejlesztőmérnököknek új dolgokkal kell foglalkozniuk. Ha kedvet és elég erőt érez magában, hogy ezen az úton elinduljon, akkor először mélyen bele kellene ásnia magát Tesla találmányaiba, szabadalmi leírásaiba. Ezekben biztosan talál hasznos utalásokat, hogy miként kell ezt a készüléket előállítani.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2018-12-11.

Sajnos ez a kezdeményezés is fellángolásnak bizonyult. Az érdeklődő ugyanis nem válaszolt a levelemre. Feltehetően megrettent a rá váró feladat nagyságától.

Jó napot Kun úr!

Nagy érdeklődéssel olvastam a frekvencia terápiairól írt átfogó cikkét.

<http://kunlibrary.com/rakgyogyaszat.htm>

Köszönetet érdemel a hasznos információkért! A cikkben ezt írja (2019. március 28):

"Az RPZ 14 plazma generátor maximális működési frekvenciája 5 Hz - 900 kHz. Fejlesztői szerint működési módja teljes mértékben megegyezik a Raymond Rife által használt üvegcsöves generátorral. Ha ez így van, akkor nem ártana megvizsgálni, hogy ez a generátor milyen jellegű mágneses hullámokat bocsát ki. Ha gravitációs jellegűt, akkor ezt a laboratóriumot, illetve kezelő helyiséget sürgősen át kell költöztetni egy olyan épületbe, amely nem tartalmaz semmilyen éghető anyagot. A gravitonok ugyanis beszívárognak a falakba, a bútorokba is, és ha hőkeltő hatásuk eléri az öngyulladás szintjüket, akkor az egész épület ugyanúgy le fog égni, mint Tesla és Rife laboratóriuma. A mágneses kisugárzások jellegének megállapításához nincs szükség bonyolult és drága műszerekre. Graviméter ugyan már létezik, de ezt a tesztet egy egyszerű iránytűvel is el lehet végezni. Ha az üvegcsőből kiáramló sugárzás az iránytű fekete, északi pólusát vonzza, akkor gravitációs jellegű."

Van ebben a témában azóta fejlemény, mármint hogy milyen jellegű mágneses sugárzást bocsát ki az RPZ 14?

Azóta megjelent az RPZ 15 is a piacon. Van a mágneses sugárzás jellegében különbség a 14 és 15 típus között?

Köszönöm előre is a választát.

Tisztelettel: XY – 2019. december 14.

Tisztelt XY!

Örülök, hogy végre akadt valaki, aki hajlandó komolyan foglalkozni ezzel a témával. Közel két éve raktam fel ennek a hét ezoterikus találmánynak a működési leírását az Internetre. Eddig sokan letöltötték, elolvasták, majd sutba dobták. Nem hiszik el, hogy ezek a jelenségek léteznek. Elhitték a tudósoknak, hogy az ezotéria szélhámosság, kuruzslás, ezért nem érdemes vele foglalkozni. Ön az első, aki megkeresett ez ügyben.

Úgy látom, hogy a hét téma közül Önt a Rákgyógyászat érdekli leginkább. Ez egy nagyon szer-teagázó terület, mert nem csak a rákot lehet vele percek alatt meggyógyítani, hanem az összes fertő-ző betegséget. Ezen túlmenően a növényi kártevők, a fertőző rovarok (pl. szúnyogok, kullancsok) is elpusztíthatók vele. A mezőgazdaság is igen nagy hasznát veszi a növényeket károsító vírusok, bak-tériumok gombák és rovarok gyors és olcsó elpusztíthatóságának. Ráadásul a rezonanciás csíraölő eljárás környezetkímélő. Nem mérgezi a talajt, mint a vegyszerek. Csak egy példát felhozva az idén

a Dunántúlon a burokfűrólégység teljesen elpusztította a diótermést. Ennek tudható be, hogy a dióbél kilogrammja a két évvel ezelőtti kilónként 1500 forintos árról 4500 forintra szökött fel. Jövőre az alföldi diófákat fogja kipusztítani, és akkor aranyáron sem lehet majd diót kapni. Ez a kiesés sokak szemében csekélységnek tűnik, de egyre több kártevő szabadul ránk, és ha nem védekezünk ellenük, néhány évtized múlva nem lesz mit enni.

A rezonanciás csíraölő módszernek igen nagy jelentősége lesz az élelmiszerek tartósításában is. Jelenleg a világszerte megtermelt élelmiszer egyharmada veszendőbe megy. Vagy a termelőnél megy tönkre, vagy a kereskedőnél rohad meg a tárolás során, vagy a fogyasztó hűtőszekrényében romlik meg. A mágneses hullámmal történő csírátlantítás után semmi sem fog megromlani. Most még nem tudjuk meddig, de nagy valószínűséggel hónapokig, sőt évekig sem megy veszendőbe. A megmaradó egyharmadnyi élelmiszerfelesleggel felszámolható lesz a világban az éhezés. (Jelenleg 1200 millió ember éhezik, és közülük évente 30 millió éhen hal.) Ezzel együtt jelentősen csökken a konzervált élelmiszerek vegyszertartalma. Az élelmiszergyárak tovább folytatják ugyan az élelmiszerhamisító tevékenységüket (telerakják termékeiket ízfokozóval, észterekkel, élelmiszerszínezékekkel és egyéb adalékanyagokkal), de nem tesznek bele tartósítószeret. Ezt a műveletet ugyanis mágneses hullámok fogják végezni. (A csomagolt élelmiszerek futószalagon áthaladnak egy henger alakú tekercsen.) Mivel a hőkezelés (pasztörizálás) is elmarad, nem pusztul el az élelmiszerek C-vitamin- és enzimatartalma. Ez utóbbi is nagyon fontos, mert enzimek hiányában nem tud felszívódni a szervezetbe az a kevés ásványi anyag sem, amit a növények még képesek felszívni az agyonvegyszerezett talajból.

Mindebből látható, hogy aki hajlandó ezzel a témával foglalkozni, óriási eredményre és üzleti sikerre számíthat. Ami a konkrét kérdését illeti, az RPZ 14 és a tőle nem sokban különböző RPZ 15 készülék plazmagenerátorából kiáramló mágneses sugárzás jellegét meg kell vizsgálni. Ha jól tudom, bérelni is lehet ilyen készüléket. Egy rövid laboratóriumi vizsgálattal el lehet dönteni, hogy milyen hullámokat bocsát ki magából. Egy közelébe helyezett keretantennával és oszcilloszkóppal az is megállapítható, hogy ezeket a hullámokat milyen jelek generálják. (Szolitonhullám vagy félbe vágott szinuszhullám, esetleg négyszög-hullám.) Ezt a csövet azonban nem célszerű használni, mert térsugárzó. A gyógyításhoz irányított sugárzásra van szükség. Az irányított sugárzás előnye, hogy kevésbé szennyezi a környezetet, (nem szivárog oly mértékben a falakba) és hatékonyabban gyógyítja a beteget.

Irányított sugárzást legintenzívebben a toroid tekercs bocsát ki magából. Ennél is hatékonyabb a Klein alakzat, ami nem más, mint két toroid tekercs egymásba építése. (Ezt házilag már nem lehet tekercselni. Speciális transzformátor- illetve elektromágnes gyártóktól kell megrendelni. Hajszálnál is vékonyabb zománczott rézhuzalból kell tekercselni, amihez célgépek, robotok kellenek.) Még nehezebb probléma a laboratórium kialakítása. Mint már említettem az ezoterikus fejlesztésekhez az erős mágneses sugárzás miatt olyan épület kell, ami nem tartalmaz mágnesezhető és gyúlékony anyagot. Hogy pontosan miből, azt még nem tudjuk, mert a földönkívüli civilizációk erről nem nyilatkoztak. (A falait valószínűleg nem vas- hanem rézrudakkal erősített betonból kell készíteni. Az ajtókat, ablakokat pedig nem fából vagy műanyagból, hanem alumíniumból kell gyártani. A zár szerkezetekhez pedig talán bronzot kell használni.)

Ezen túlmenően gondoskodni kell arról is, hogy idegenek ne juthassanak be ebbe a laboratóriumba. Ez rájuk nézve, és az ott elhelyezett berendezésekre, műszerekre nézve is veszélyes lehet. Ezért ezeket a laboratóriumokat mindenütt a világon a föld alá telepítik. (Hogy pontosan hány van belőlük, azt nem lehet tudni, mert mindegyik titkosan működik.) Közülük legismertebb a nevadai sivatagba telepített 51-es körzet, amit a földönkívüliek építettek. A kis szürkék arra is gondoltak, hogy bombabiztossá tegyék a laboratóriumukat, ezért 3 km mélyre telepítették. Az amerikai hadsereg mélységi bombái jelenleg csak 1 km mélyre képesek lehatolni a talajba, ezért egy ideig biztonságban lesznek. A hírek szerint már több mint 20 ezer Szíriusz csillagrendszerből származó kis szürke tartózkodik, dolgozik ezen a hétszintes bázison.

A kezdeti fejlesztésekhez természetesen nincs szükség ily mértékű biztonsági intézkedésekre. Védőöltözetre azonban igen. Ha nap mint nap ki lesznek téve mágneses sugárzásnak, akkor be kell szerezniük az Antigravitációs hajtóművek találmányi leírásában említett öltözetet. Nem árt hozzá

rendelni szőrével kifelé fordított birkabőr kucsmát és kesztyűt is. Enélkül előbb utóbb vérrágot kapnak, leukémiában vagy agydaganatban fognak meghalni. Nálunk már nem egy amatőr kutató halt meg rákban, pedig ők csak annyi szabadenergiát állítottak elő, amely néhány LED lámpa működéséhez volt elegendő. Mindent egybevetve nem lesz könnyű dolguk, a várható siker azonban a csillogos eget fogja ostromolni. Amennyiben nem rettennek meg a fellépő nehézségektől, igen nagy eredményre számíthatnak. (Azért beszéltem többes számban, mert ezek a feladatok igen sokrétűek, szerteágazóak. Nem egy embernek valók.) Szüksége lesz munkatársakra, és pénzre is. A speciális laboratórium felépítéséhez sok pénz kell. Ezt csak kormányzati vagy Uniós támogatásból lehet megszerezni. Ez nem lehetetlen, mert már a politikusok is kezdenek rájönni, hogy a természet végveszélyben van, és sürgősen cselekedni kell. Arra is hamarosan rá fognak jönni, hogy olyan nagy a baj, hogy itt már csak a paradigmaváltás segíthet. Ezt követően valószínűleg megnyílnak a pénzforrások. Addig is meg kell tenni a kezdeti lépéseket, elő kell készíteni a nagyarányú fejlesztéseket.

Üdvözléssel: Kun Ákos – 2019. december 16.

Tisztelt Kun Úr!

Nagyon szépen köszönöm az információkat! Az e-mailje a spam ordnerben kötött ki, később észleltem. Én nem vagyok kutató, csak a sógoromnak szeretnék segíteni, aki rákos. Hónapok óta gyűjtöm az információkat gyógyításról. Budapesten az Agykontroll üzletben ajánlotta Klári, az eladónő Hulda Clark könyvét. Így kezdtem el novemberben a frekvencia terápiával foglalkozni. Vettem egy Super Ravo Zappert. Sógoromat bemérte F-Scan 3 segítségével egy terapeuta hölgy Budapesten és szerkesztett neki 4 programot amit rátöltött a zapperra. Továbbá 3 kezelést is kapott RPZ 14-gyel. Két hete napi 3 órában zapperezik és szedi a Clarkiát. Mint ahogy Ön írja, a Zapper csak egy kompromisszum, ha valakinek nincs lehetősége plazma terápiára. Sógorom Németországban él. Németországban senkit nem találtam, aki a Zappertechnology cég vagy akár más gyártó plazmagenerátorával kezelne. Ha német weboldalakat keresek a Google segítségével „Plasmatherapie” címszóval, csak a greifswaldi egyetem kutatócsoportjának az eredményeit találom. Az összes ilyen témában megjelent cikk legfeljebb 5 éves. Irányított sugárzást kibocsátó készülékeket fejlesztettek ki. Argon gázt használnak a hideg plazma előállítására. Rájöttek, hogy a plazma nem gyógyuló krónikus sebeket, fekélyeket begyógyít, akkor is, ha multirezisztens baktériumokkal fertőzött. Rákot is gyógyítottak már állatkísérletben. Persze bonyolultabb geometriájú sebészeti műszerek sterilizálását is plazmával végzik. Látják hogy milyen jól hat a plazma, de a hatásmechanizmusáról hivatalosan csak találgatnak. Lehet, hogy ismerik Rife és Clark kutatásait, de akarva vagy akaratlan ezt a két nevet sehol sem említik, nem beszélve az elektromágnesesség és rezonanciakatasztrófa fogalmairól sem.

1. https://www.medica.de/de/News/Archiv/Kaltes_Plasma_für_die_Biologie_und_die_Medizin
2. <https://www.neoplas-tools.eu/de/kinpen-med.html>
3. <https://www.derma-forum.com/aktuell/kaltplasma-05-18/>
4. <https://www.terraplasma-medical.com>
5. <https://www.innovation-strukturwandel.de/de/3004.php>

Haladnak tehát a kutatások ebben az irányban. Kíváncsi vagyok, mikor tesz nekik a gyógyszeripar keresztbe.

Írnék még, de holnap korán kell kelnem. Jó éjszakát!

Üdvözli: XY – 2019. december 16.

Tisztelt XY!

Nálam is ez a helyzet. Az én fontos leveleim is gyakran a Spam mappában kötnek ki. Úgy látszik az ördög nem alszik, teszi a dolgát. A Super Ravo Zapper valóban nem a legalkalmasabb készülék a rák gyógyítására. Plazmasugarat kibocsátó RPZ 15 készüléket kellene venni, de ez meg nagyon drága. Ha a Zapperrel nem javul sógora állapota, keresni kell egy magánrendelőt, ahol ezt a készüléket használják. Ilyen Budapesten is lehet, de legnagyobb számban Szlovákiában található. A Zapper és az RPZ 15 egy cseh és szlovák együttműködés eredménye. Ők kezdték el először intenzíven tanulmányozni az amerikai Hulda Clark módszerét, majd rátaláltak Raymond Rife hagyatékára.

Vagy a dokumentáció egy részére, vagy az általa használt készülék fontos alkatrészére. Valószínűleg a plazmasugárgóra. Ebből fejlesztették ki az RPZ készülékeket.

A greifswaldi egyetem irányított sugárzást kibocsátó készüléke már egy továbbfejlesztett változat. Azon egyáltalán nem lepődtem meg, hogy a multirezisztens baktériumokat is elpusztítja, mert rezonanciafrekvencián minden élettelen tárgy és élő test elpusztítható. Inkább azon csodálkozom, hogy miért nem alkalmazzák ezt a csíráölő módszert már 80 éve. Ez alatt a 8 évtized alatt több száz millió ember halt meg rákban és különböző fertőző betegségeiben. Manapság is sorra halnak az emberek rákban. Társadalmunk színe-java pusztul el élete derekán egy olyan betegségben, amit 3 perc alatt meg lehetne gyógyítani. Világhírű művészek, kiváló műszaki szakemberek távoznak idő előtt a világunkból, holott még évtizedekig munkálkodhatnának az emberiség javára.

Feltehetően a német kutatók is ismerik Hulda Clark és Rife munkásságát, csak azért hallgatnak róla, mert nem akarnak úgy járni, mint Rife és munkatársai. (Ha nem értik a működési elvét, érdekes lenne felhívni a figyelmüket könyvtáram Rákgyógyászat című találmányi leírására.) Félelmük nem alaptalan, mert ha ez a gyógyító módszer elterjed, befellegzett a gyógyszergyáraknak. Több százmilliárd dollár haszontól esnek el. Az orvostársadalomnak is van mitől tartani, mert legalább egy nagyságrenddel kevesebb orvosra lesz szükség. Már csak a balesetekből származó betegek számíthatnak. (Ha nem akarnak munkanélkülivé válni, át kell képezetni magukat más szakmákra. Kőművesekre, ácsokra, vízvezeték-szerelőkre manapság nagy szükség van.) Ehhez valószínűleg nem lesz kedvük, ezért előlről kezdődik a 80 évvel ezelőtti hadjárat. Korunk kutatóira is bérgyilkosokat küldenek, és felgyújtják a laboratóriumukat. A tudóstársadalmat is rájuk uszítják. Begyöpsödött agyú tudósaink majd mellüket verve hangoztatják, hogy ez a módszer kuruzslás. Nincs éter, koncentrált éteri vagy gravitációs sugárzással még rezonanciafrekvencián sem lehet gyógyítani. Ennek alapján a bíróságok is felhatalmazva érzik majd magukat, hogy börtönbe küldjék az eljárás alkalmazóit.

Pedig a rezonancia sok mindenre alkalmas. Többek között ingyenenergia előállítására is. Ez további problémákat fog okozni. Ennek meg a kőolaj- és földgáztermelő országok, valamint az erőművek üzemeltetői nem fognak örülni. Feltehetően ők sem fogják ölbe tett kézzel várni jövedelmük és munkájuk elvesztését. A politikusoknak is a régi állapot bebetonozása az érdekük. Az üzemanyag és a földgáz forgalmazásán ugyanis jelentős jövedéki- és forgalmi adó van. Ennek kiesése drasztikusan csökkentené az állam bevételét. Aztán amiatt is főhetne a fejük, hogy mit kezdjenek azzal a több száz millió munkanélkülivel, akik a paradigmaváltás miatt veszítik el az állásukat. A betegségek megszűnésével jelentősen nőne a nyugdíjasok száma is. Ez ellen ugyan lehetne védekezni a nyugdíjkorhatár kitolásával, de ez meg tüntetésekhez, utcai zavargásokhoz vezetne. (Jelenleg ez történik Franciaországban.) Arra persze nem gondolnak, hogy mi fog történni, ha meggátolják a korszerű technika bevezetését. A politikusoknak csak a következő választások megnyerése a fontos, távlatokban nem gondolkoznak. A jelenlegi elavult technológiáinkkal tönkretesszük a természetet, kimerítjük a Föld ásványkincseit, lelakjuk bolygónkat. Ezt követően még elmenekülni sem tudunk innen, mert füstölgő rakétáink nem alkalmasak az emberiség más bolygóra történő áttelepítésére. Ez azonban már nem érdekli őket. Gondolják, amíg ők élek, addig kitart a természet. Aztán utánuk a vízözön, illetve most a tűzözön.

Tisztel Kun Úr!

A terapeuta hölgy ahol sógorom volt kezelésem mesélte, hogy új helységbe telepíti az RPZ 14-ét és Faraday kalitkát épít(tet) köré. Erről mi a véleménye? Véd ez a gravitonok által keletkező tűztől, vagy inkább fokozza az öngyulladás veszélyét a kalitkán belül?

Üdvözléssel: XY – 2019. december 17.

Tisztelt XY!

A Faraday kalitka csak az elektromágneses sugárzás ellen véd. A mágneses sugárzást nem lehet vele leárnyékolni. A földgolyóból kiáramló gravitációs sugárzás elöl lehetetlen elbújni. Bárhová megyünk, bármilyen anyaggal vesszük körbe magunkat, mindenben áthatol. Ugyanez a helyzet az éteri sugárzással. A koncentrált éteri sugárzás ellen csak egy módon lehet védekezni, vastag gyapjú-

val. A kifelé fordított birkabórból kiálló gyapjuszálak sem árnyékolják le a mágneses sugárzást, hanem szétszórják. Így nem hatol a testünkbe. Ami a tűzvédelmet illeti, meg kellene vizsgálni, hogy az RPZ 14 plazmagenerátora milyen jellegű sugárzást bocsát ki. Ha gravitációst, akkor nem segít semmi. A gravitonok beszivárognak a falba, a nyílászáró szerkezetekbe, a bútorokba, és egy idő után öngyulladás eredményeznek. Ez esetben csak egy dolgot lehet tenni: tűzálló épületet építeni, és tűzálló bútorokkal berendezni. Erre azonban csak akkor van szükség, ha napi rendszerességgel, naponta hosszú ideig használják a berendezést. Ha a hölgy csak időnként végez ilyen kezeléseket, akkor nincs mitől tartania.

Sajnos mi az elektromosság használata során rossz úton indultunk el. Tesla kijelölte ugyan nekünk a jó utat, de találmánya nem terjedt el. A longitudinális hullámokkal történő jeltovábbítás helyett mi a Marconi által kidolgozott transzverzális jeltovábbítást alkalmaztuk. A kettő között az a különbség, hogy a longitudinális jeltovábbításhoz nincs szükség vivőhullámra. A jeltovábbításhoz a mindenütt jelen levő étert használja. A transzverzális jeltovábbításhoz azonban létre kell hozni egy nagyfrekvenciás elektromágneses hullámot, és erre ültetik rá a jelet. Ez aztán rengeteg problémát okoz. A legnagyobb probléma, hogy az elektromágneses hullámok behatolnak a testünkbe, és ronszolják a szöveteket. Minél nagyobb a frekvenciájuk (mikrohullámok) annál ártalmasabbak. Többek között ennek tudható be a vérrákos megbetegedések (leukémia) nagy része, de sokan a hirtelen csecsemőhalál okaként is ezt a sugárzást teszik felelőssé.

A transzverzális hullámok veszélyessége a szakemberek előtt sem ismeretlen. Ők úgy nevezik, hogy elektroszmog. A mobiltelefonok használatának általánossá válásával, és a reléállomások számának növekedésével, valamint a vivőfrekvencia növelésével (4G, 5G) intenzitása folyamatosan nő. Állásuk, jövedelmük biztosítása érdekében a szakemberek egyfolytában hangoztatják, hogy ezeknek az eszközöknek, készülékeknek a kisugárzása oly csekély, hogy az egészségre ártalmas szint alatt marad. Valóban így van, ha egyenként használjuk őket. Az elektromágneses sugárzás azonban a radioaktív sugárzáshoz hasonlóan kumulálódik. Manapság már egy átlagos családban is tucatjával használnak mikrohullámú készülékeket. A legújabb divat szerint már az összeköttetés megteremtéséhez szükséges kábelezéssel sem bajlódunk. Helyette további sugárzókat (WLAN, WiFi, bluetooth) használnak, mert most ez a trendi. Okos telefonjaikat sem hálózati árammal töltik, hanem elektromágneses sugarakat kibocsátó vezeték nélküli töltővel. A gazdagok már a lakásukat is ily módon használják (okos otthonok), és okos járművekkel közlekednek (önvezető autók). Újabban már a szupermarketek alkalmazottai (árufeltöltők, pénztárosok) is headset telefonnal (mikroport) a fejükön dolgoznak, hogy állandó összeköttetésben álljanak egymással és a főnökükkel. Ezek a digitalizált alkalmazottak még nem sejtik, hogy pár év múlva sorba fognak állni a rákkórházak előtt, hogy agydagánattal megoperálják őket.

A sátáni sugallatnak engedelmességgel elárasztjuk életterünket mikrohullámú sugárzással, ami egyre betegebbé tesz bennünket. Legyengíti az immunrendszerünket, ami lehetetlenné teszi a környezeti szennyezés elleni védekezésünket. Nem véletlen, hogy napjainkban rohamosan nő az allergiások száma. Történelmünk során soha nem volt annyi virágpor-, tejcukor- tejfehérje-, glutén-, tojás-, mogyoró, stb. allergiás, mint manapság. A 2-es számú cukorbetegség kialakulásában is nagy szerepe van. A folyamatosan növekvő mikrohullámú sugárzásnak szerepe lehet a férfiak és a nők terméketlenségében is. Az életképes spermiumok száma a XX. század első felében mért értékhez képest 40%-ra csökkent. Nem okozna nagy meglepetést, ha kiderülne, hogy a demenciában szenvedők számának rohamosan szaporodásában is szerepet játszik a mikrohullámú sugárzás. Mindezen bajok okozója az elektroszmog. Miközben gyártmányaik ártalmatlanságát hangoztatják, a szakemberek hallgatnak róla, hogy az egyes kisugárzások összeadódnak. Ahol több ilyen készüléket használnak, ott az elektroszmog szintje már jóval meghaladja az egészségre ártalmas szintet.

Ráadásul a káros sugárzás kumulálódik, vagyis elnyelődik a szervezetben, és az utánpótlás következtében értéke folyamatosan nő. Olyan, mint a radioaktív sugárzás. Egyre jobban rongálja sejtjeinket, amit az immunrendszerünk megpróbál kijavítani. Egy idő után azonban nem bír vele, és felmondja a szolgálatot. Ekkor beindul a rákosodás a szervezetben. Tovább súlyosbítja a helyzetet, hogy sokan még le is nyelik, meg is eszik az elektromágneses hullámokat. Amikor a mikrohullámú sütőben sütünk, vagy felmelegítünk egy ételt, akkor a magnetronból kiáramló mikrohullámú sugár-

zás hevíti fel. Elkészülte után ez a sugárzás benne marad az ételben, nem távozik el belőle azonnal. Ezt az időzített bombát aztán lelkesen lenyeljük, és büszkéek vagyunk rá, hogy nekünk milyen modern készülékünk van. Ugyanezt a grillsütő is megteszi, de arra várni kell, míg felmelegedik, és ott kell állni mellette, hogy ne égjen meg az étel.

A földönkívüli civilizációk egyáltalán nem használnak elektromágneses áramköröket. Náluk minden eszköz, készülék, berendezés tisztán mágneses elven működik. Járműveiket is mágneses hullámok hajtják. Nemcsak egészségvédelmi szempontok miatt mellőzik az elektromágneses hullámok használatát. Ezek a hullámok a hírközlést és az utazási sebességet is leszűkítik. Az elektromágneses hullámok max. fénysebességgel képesek terjedni. A longitudinális hullámok azonban az étert használják vivőhullámként, és az éterionok terjedési sebessége 12 nagyságrenddel nagyobb, mint az elektromágneses hullámoké. Ez teszi lehetővé, hogy több száz, illetve több ezer fényévnnyi távolságból is késedelem nélkül beszélgethessenek egymással. Emiatt a SETI programban tevékenykedők évtizedek óta nem képesek egyetlen rádiójelet sem észlelni a világűrben. Ennek nem az az oka, hogy egyedül vagyunk az univerzumban, hanem az, hogy a mi elavult hírközlési módszerünket sehol sem használják. Ha meg akarunk szabadulni az egyre súlyosbodó egészségügyi gondjainktól, és szeretnénk kijutni a kozmoszba, akkor ideje lenne kihátrálni ebből a zsákutcából. Nikola Tesla megmutatta a helyes utat, csak követni kell.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2019. december 18.

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Már többször olvastam a <http://kunlibrary.com/longitudinalis.telekommunikacio.htm> oldalon található cikkét és felkeltette az érdeklődésemet. Sajnos nem vagyok elektronikában túlzottan jártas, inkább csak hobbi szinten érdeklődöm a longitudinális hullámok iránt, mert számítógépes elemzésekkel és nagy adatbázisok feldolgozásával foglalkozom. De ezért is került a látóterembe a fent említett témakör. Vevő eszközöm (egy kezdetleges) már van (és hallok is ezt-azt) de hatékony adó készüléket nem tudok építeni.

Az után érdeklődöm, hogy a fenti cikkében említett adó készülék megépítésében tudna-e segíteni, ill. tudna-e ajánlani olyan hozzáértő szakembert, aki segítene a megvalósításában?

Köszönettel, XY – 2020. június 29.

Tisztelt XY!

A longitudinális jeltovábbítás a jövő kommunikációja. Tesla találmánya, amit a laboratóriumában dolgozó Marconi ellopott. Sajnos változtatott rajta, átalakította elektromágneses jeltovábbítássá. Ezzel nagymértékben korlátozta civilizációnk telekommunikációját. Az elektromágneses hullámok terjedési sebessége ugyanis megegyezik a fény sebességével, ami ugyan földi viszonylatban elég nagy, de az univerzumban csekély. Alkalmatlan a több száz, illetve több ezer fényévnnyi távolságban lévő földönkívüli civilizációkkal történő kapcsolatfelvételre. Ehhez Tesla longitudinális jeltovábbításra lenne szükség. A longitudinális jeltovábbításnál ugyanis a jelet nem elektromágneses vivőhullámra ültetik rá, hanem a világegyetemben mindenütt jelenlévő éterre. Az éteri részecskék (éterionok) terjedési sebesség 12 nagyságrenddel meghaladja a fényt, illetve az elektromágneses hullámok terjedési sebességét. Ezzel a módszerrel késedelem nélkül kommunikálhatnánk a legtávolabbi földönkívüli civilizációkkal is. (A longitudinális hullámok 0,1 másodperc alatt érnek el a Tejútrendszer egyik végéből a másikba.)

Másik probléma az elektromágneses jeltovábbítással, hogy egyenes vonalban terjed, és leárnyékolódik. Minél nagyobb a frekvenciája, annál nehezebb továbbítani. Emiatt az ultrarövid hullámú rádió és tévéadók hatótávolsága csupán 60 kilométer. A gigahertzes tartományban működő mobiltelefon-állomások hatótávolsága pedig csak néhány kilométer. Ennél kevesebb a jelenleg erőltetett 5G rendszer hatótávolsága, melynek működési frekvenciája elérheti a 39 GHz-et is. Emiatt még sűrűbben kell telepíteni a reléállomásokat. Ha teljesen kiépítik majd minden utcában lesz egy adótorony, ami tovább növeli a már így is elviselhetetlen elektroszmogot. Ezáltal még több lesz a rákos beteg. Híradástechnikai szakemberek ugyan váltig állítják, hogy ez a sugárzás az egészségre ártalmatlan.

Minden bizonnyal így van, különben nem engedélyezték volna a bevezetését. Azt azonban elhallgatják, hogy a többi elektromágneses sugárforrás (rádió- és tévéadók, WLAN, WiFi, bluetooth, mobiltelefonok indukciós töltője, mikrohullámú sütő, okos otthon, önvezető járművek, stb.) által kibocsátott hullámok együttes erőssége már jóval meghaladja az egészségre ártalmas szintet. Emiatt rohamosan nő az agydaganatban, a demenciában, a terméketlenségében szenvedők, valamint az allergiások száma.

A longitudinális vevőáramkör megépítése nem nagy dolog. Lényegében megegyezik a detektoros rádió áramkörével. A különbség csupán annyi, hogy a diódát nem a LC rezgőkör után kell rakni, hanem a kondenzátor és az induktivitás közé. Ezáltal a dióda nem demoduláló, hanem kumuláló szerepet tölt be. Az alacsony hatékonyság oka, hogy az Ön által használt dióda küszöbfeszültsége nem elég alacsony. (Próbálkozzon Esaki vagy Backward diódával. Ezek küszöbfeszültsége 0,2 V alatt van.) Az általam feltalált háromrétegű térelektromos dióda küszöbfeszültségét valószínűleg le lehetne vinni közel nullára, de ennek ellenőrzéséhez le kellene gyártani a mintapéldányt. Erre nálunk már nincs lehetőség, mert egyetlen félvezetőgyárunk, a Mikroelektronikai Vállalat tönkrement, a rendszerváltás után csődbe jutott. Egy külföldi félvezetőgyárral (pl. Siemens) kellene legyártatni, de ez sokban kerül. Nekem erre nincs pénzem. Már 43 éve foglalkozom ezzel és még sok hasonló témával, de a több mint négy évtized alatt senkitől semmilyen támogatást nem kaptam. Az emberek elhitték a tudósoknak, hogy az ezotéria szélhámosság, kuruzslás, a szélhámosokat pedig nem szabad támogatni.

Ami longitudinális adót illeti ugyanolyan egyszerű, mint a vevőáramkör. Tesla szabadalmi leírásaiban megtalálható. Ehhez angolul sem kell tudni, mert a Tesla szabadalmak nagy része le van fordítva magyarra. (Varsányi Péter honlapján tekinthető meg. Cím: <http://www.Tesla.hu>) Újrafejlesztésnek nem sok értelme van, mert a Központi Fizikai Kutatóintézet ma már nyugdíjas kutatói évekkel ezelőtt kifejlesztették a longitudinális adó- és vevőáramkört. Gyártani, eladni azonban nem tudták, mert nem kellett senkinek. Sajnos én nem tudom felvenni velük a kapcsolatot, mert még a nevüket sem tudom. Az országosan ismert ezoterikus szakíró, Dr. Egely György azonban jól ismeri őket, mert a KFKI-ban kollégák voltak. Megpróbáltam felvenni vele a kapcsolatot, de nem sikerült. Két levelet is írtam neki, de egyikre sem válaszolt. (Honlapja fenn van az Interneten, ott megtalálható az e-mail címe és a telefonszáma is.) Próbálkozzon Ön is. Lehet, hogy nagyobb szerencséje lesz, mint nekem. Kérem, értesítsen a fejleményekről.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020. június 30.

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönöm a kimerítő választ. Tovább kutatok a témakörben. Amint azt írtam vétel már megoldott (bizonyos szinten) Egy módosított Tesla tekercsel pedig már sikerült vételezhető longitudinális jelet generálnom, de nem ez lesz a végleges megoldás. Ezzel megpróbálok elektronikai szakemberhez fordulni. Egy webfejlesztő cégem van így egyszerűen egy weboldalon fogom publikálni az eredményeimet. Amint létrejött, küldöm a linket Önnek is!

Köszönettel, XY – 2020. június 30.

Tisztelt Polgármester Úr!

1965 óta élek ebben a városban, kisebb nagyobb megszakításokkal. A kommunista évtizedek óta hatalmas változásokon ment át ez a város, ami nem kis mértékben az Ön érdeme. A környezetvédelemre is nagy hangsúlyt fektetnek, melynek egyik megnyilvánulása a hulladékgyűjtő szigetek létrehozása. Ezt kihasználva már én is szelektíven gyűjtöm a hulladékot. Ezzel kapcsolatban lenne egy kérdésem: Miért nincs a városban textil hulladékgyűjtő konténer? Egy ekkora városban rengeteg használt ruha keletkezik, ami jobb híján a konyhai hulladékgyűjtőben végzi. Végállomása a szemétté lesz. Használt ruhákból, rongyokból azonban jó minőségű papírt lehetne gyártani. Nem kellene ez ellen valamit tenni, vagy ez a jelenség országos? Ha igen, ez nagyfokú pazarlás. Az újrahasznosítás jegyében a textilhulladékot is fel kellene használni. Ha másra nem, géprongynak jó lenne. Régen a használt ruhákat a szeretetszolgálatok ingyen átvették, de most már a Vöröskeresztnek és a

Máltai Szeretetszolgálatnak sem kellene. Ha senkinek sem kell, jó lenne ipari nyersanyag. Válaszát várva,

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020. augusztus 10.

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Használt ruhák leadásával és újra hasznosításával kapcsolatos bejelentésében foglaltakat a Környezetvédelmi irodával egyeztettem, és a következő tájékoztatást adom:

A textilhulladék szelektív gyűjtése általában nem megoldott, mivel ezen anyagok újrafeldolgozása nem csak hazánkban, hanem az Európai Unióban sem terjedt még el széleskörűen. Ennek oka, hogy a textilek újra hasznosítása komoly kihívást jelent. A textil alapanyaga sok esetben mesterséges szerves eredetű (regenerált, szintetikus), vagy mesterséges szerves eredetű (üvegszál), ezért a textilhulladék újra hasznosítása költséges eljárás. Ennek alapján az emberek szemléletét arra kell irányítani, hogy változtassanak fogyasztói szokásaikon, és mind kevesebb textilhulladékra tegyenek szert.

Jelenleg a keletkező textilhulladékok hasznosítására az alábbi lehetőségek közül lehet választani: Legkisebb idő- és energiárfordítást igénylő lehetőség az eredeti funkcióra már nem használható textilek felajánlása kisebb-nagyobb üzemekbe, gyárakba, lakatosműhelyekbe, ahol sokszor szívesen fogadják, mint géprongyot.

A már nem hordható minőségű farmer ruhákat hazai vállalkozók is újrahasznosítják, úgy mint a Réthy Fashion és az Old Blue nevű cégek. A Réthy Fashion cég farmerátvételi pontokat üzemeltet, erről bővebb információ a honlapjukon található. Az Old Blue cég pedig nem csak farmerátvételi üzleteket tart fenn, hanem farmer elküldésére is lehetőséget kínál. A cég honlapján szerepel a beküldési cím: E. Grapp Kft. 8200 Veszprém, Gerenda utca 4.

A természetben lebomló szerves anyagok (pl. természetes szálakból készült textíliák) komposztálhatók, és így a mezőgazdaságban, kertészetben hasznosíthatók.

Abban az esetben, ha még használható ruhákról, ágyneműről és törölközőről van szó, azokat ismerősöknek, illetőleg rászorulóknak célszerű felajánlani, illetve adományhelyeken leadni, mint pl. a Hermes Állatmenhely Takarodó úti telephelye.

Kérem tájékoztatásom szíves elfogadását.

Tisztelettel: XY polgármester- 2020, augusztus 14.

Tisztelt Polgármester Úr!

Köszönöm a választát. Megértem, hogy a textilhulladék újrahasznosítása sok akadályba ütközik, (pl. műszállal kevert pamutruhák), de elsősorban nem is erre gondoltam. A használható ruhák továbbadása a legnagyobb probléma. Régen a Máltai Szeretetszolgálat, a Vöröskereszt és a Nagycsaládosok Egyesülete is vett át használt ruhákat, és ingyen elosztogatták a szegényeknek. Ezt a jótékonykodást azonban megszüntették. Ez nagy baj, mert a hajléktalanok, a munkanélküli vagy kisjövedelmű családok csak ezeken a helyeken tudtak öltözködni. Most is szívesen elfogadnák a gazdag családok által kidobott alig használt, megunt ruhadarabokat, de erre a célra nincs a városban gyűjtőhely. Az elhalt, idős emberek ruhatárával sem tudnak mit kezdeni a családtagok. Ruhatárukban több olyan öltöny, kosztüm is van, amit még sohasem hordtak. Az idősebb korosztály cipői között nem egy alig hordott bőrtalpú is található. Egy bőrtalpú cipő ma már min. 35 ezer forintba kerül. Ennek ellenére ez is a szemétként kerül, mert nincs kinek adni.

Eladni nem tudják, mert a rendszerváltás után a turkálók által behozott nyugati használt ruhák tönkretették a ruházati bizományi áruházakat. Az elhunyt családtagok ágyneműjétől (paplan, párna, pléd) sem tudnak megszabadulni. Sok esetben drága pehelypaplanok, fosztott libatollból készült párnák maradnak vissza, amit sokan elfogadnának. Egy új pehelypaplan ára jelenleg 40 ezer és 1,1 millió forint között van. (Billerbeck Andersen pehelypaplan 135 x 200 cm.) A pehelypárna sem olcsó. Ára: 35 000 - 68 000 Ft. Mivel egy elhunyt személy ágyneműjébe már egyetlen családtag sem hajlandó befeküdni, az egészét összekötözik, és belenyomják egy nagyméretű utcai kukába.

A városban járálva több épület előtt is láttam kerítésre kiakasztott gyönyörű és újnak látszó kosztümöket. Tulajdonosa sajnálta begyűrni a kukába, a rothadó konyhai hulladékok közé. Ezért kiakasztotta az utcára, hátha elviszi valaki. Néha fiataloknak való divatos holmik is kiakasztanak. Sajnos

előfordul, hogy valakinek a gyermeke meghal egy balesetben vagy valamilyen gyógyíthatatlan betegségben. A szülők pedig nem tudnak mit kezdeni a ruhatárával. Sokszor olyan minőségi ruhadarabok kerülnek kidobásra, amit gyermekük korosztályából bárki szívesen elfogadna. De nem kapják meg, mert megy a szemétegetőbe.

Ennek a nagyfokú pazarlásnak a megakadályozása érdekében, az újrahasznosítás jegyében az Önkormányzatnak biztosítani kellene egy helyiséget, ahol mindenki leadhatná a felesleges holmit, amelyeket aztán a rászoruló elvihetnének. Így valamelyest csökkennének a már szinte égis éri szeméthegek, és a többletszemét elégetése nem szennyezné tovább a levegőt. Ezt a helyiséget egy szociális munkás felügyelhetné, hogy a butikosok ne vihessenek el nagyobb tételeket, amelyeket aztán jelentős haszonnal továbbadnak. Ezen túlmenően kiválogatná az átadott ruhadarabokat, és az agyonhasználtakat, a koszos, szakad rongyokat kidobná. A helyiség berendezésén nem kell sokat gondolkodni. Ezt a HÁDA már kitalálta. Látogassanak el a valamelyik turkálójukba. Ott nagy faládákban állnak az Angliából kamionokkal átszállított használt ruhák. Érdeemes lenne egy fémfogast is beállítani, amire a vállfával átadott új ruhákat lehetne akasztani. A használt ruhák iránti igény ebben a városban is óriási. Délelőttönként annyian vannak náluk, hogy nem lehet beférni.

Sajnos a szegény emberek száma nem csökken, hanem rohamosan nő. A koronavírus-járvány miatt legalább százharmincezer ember elvesztette az állását, és közülük több tízezren még most is munkanélküliek. A klímaösszeomlás is nehezíti a szegények helyzetét. A szélsőséges időjárás következtében az idén duplájára nőttek a zöldség-gyümölcs árak. Emiatt a szegények már etetni is alig tudják a gyermekeiket, nemhogy ruházni. Mivel ez az állapot valószínűleg tartósan fennmarad, sőt rosszabbodni fog, ezek a családok csak ezeket a kilónként néhány ezer forintért árusított ruhákat és cipőket tudják megvenni. A mélyszegények és a hajléktalanok pedig ezeket sem, mert nincs semmi pénzük. Nekik kellene az Önkormányzat segítsége az ingyen ruhaosztogatással. Ez a tevékenység környezetvédelmi szempontból is hasznos lenne.

Üdvözzel: Kun Ákos – 2020. augusztus 26.

Másfél hónap után erre a levelemre is megérkezett a válasz. (Ez szokatlan volt számomra, mert mostanában a kormányhivatalok egyáltalán nem válaszolnak a leveleimre. Még másfél hónapos késsel sem.) Sokra azonban nem mentem vele:

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Az e-mail útján küldött levelére válaszolva tájékoztatom, hogy a használt ruhák gyűjtése elsősorban közhasznú alapítványok feladat- és hatásköre. A helyi közszolgáltatások körében törvény erejénél fogva vannak kötelező feladat- és hatáskörei az önkormányzatnak. Ebben nem szerepel a használt ruhák tárolása, illetőleg újrahasznosítása.

Kérem tájékoztatásom szíves tudomásulvételét.

Tisztelettel: XY polgármester- 2020, október 5.

Úgy látszik a politikusoknak a szegények támogatása csak a választások évében fontos. Miután megválasztották őket, kisebb gondjuk is nagyobb ennél. A kormány ugyan változtathatna ezen a helyzeten egy rendelettel, de a politikusok továbbra is az egymás közti civakodással vannak elfoglalva. A szegények és a munkanélküliek pedig boldoguljanak, ahogy tudnak.

Címzett: Stühmer Kft. E-mail: stuhmer@stuhmer.hu

Tisztelt Csoll Péter!

Évek óta foglalkozom különböző gyártmányú szaloncukrok ajánlásával. Ez az 51 oldalas lista a Kun Elektronikus Könyvtárban található meg: Webcím: <http://kunlibrary.com> Link: [Szaloncukor választék](#) Ez a teszt 30 csokoládégyár több mint 350 szaloncukorfajtáját minősíti. A kóstolások során nagyon változatosak a tapasztalataim. Kevés az olyan jó minőségű szaloncukor, mint az Önöké. Többségük meglehetősen kommersz, magas áron. A legszomorúbb az, hogy a választék nagy részét a hulladékszaloncukor teszi ki. Ezeket a szójalisztból készített szörnyűségeket a kis jövedelműek-

nek, a szegényeknek gyártják. A szupermarketek bejáratánál hatalmas ládákból áll, és kimérve árusítják. Többször, több fajtát kóstoltam már, de mindig megállapítottam, hogy ez nem embernek való táplálék.

Sokat gondolkodtam rajta, hogyan lehetne ezen a helyzeten változtatni, hogy lehetne ezeket a gyártókat kiszorítani a piacról. Ennek során támadt az az ötletem, hogy olcsó marcipánszaloncukrot kellene nekik gyártani. Ezt napraforgómag használatával lehetne elérni. Ennek ára egyhetede a mandulának. Jelenleg a piacon 1 kg mandulabél 4800 forintba kerül. 1 kg hántolt napraforgómag ára viszont csak 700 Ft. Ez a sokak által lenézett olajos mag pörkölve még a mandulánál is finomabb. Ezért meg kellene próbálni az olcsó napraforgómagból marcipánt készíteni. Ha beválik, akkor a marcipános készítmények árát akár negyedére is le lehetne csökkenteni. A Napraforgómarcipán nem csak a szegények marcipánja lenne. Intenzív zamata folytán nagyon hamar közkedve válna.

A barackmagból készített marcipán neve alapján (percipán) ezt a változatot „tercipán”-nak lehetne nevezni. A szegények marcipánjának árát olajpogácsa használatával lehetne leszorítani. A mártfüi Bunge Zrt-től vagy a Pannon Növényolajgyártó Kft-től olcsón lehetne szerezni sajtolásból visszamaradt napraforgó olajpogácsát. (Jelenleg ezt a mellékterméket takarmányozási célra használják.) Ebben még maradt annyi olaj, hogy ízletessé teszi a marcipánt. Fűszerezésére etilvanillint lehetne használni. A román és az ukrán gyártók is ezt az ipari mellékterméket használják a halva gyártásához. Az ebből készült, formára sajtolt szaloncukrokat kakaós mártómasszával bevonva, nagyon alacsonyán lehetne tartani az előállítási költséget. Az olajpogácsa használatának nagy előnye még, hogy meg lehet vele spórolni a napraforgómag pörkölésének és őrlésének költségét.

A napraforgómaggal én is sokat kísérleteztem, de nem szaloncukrot, hanem halvát készítettem belőle. Ez az édesség az arab és a balkáni országokban mindenütt kapható, és közkedve. Nálunk és a tőlünk északabbra levő országokban azonban nem gyártják, sőt nem is forgalmazzák. (Illetve egy kisvállalkozó készít mézből és napraforgóőrleményből álló halvát, melynek állagát hidraulikus sajtolóval tesz selymessé. Termékét utcai vásárokon szokta árulni, egy sátorban.) Ez a mellőzés nem szerencsés, mert a halva is napraforgómagból készül, ezért olcsó. A legszegényebbek is meg tudják venni. Itthon is el lehetne kezdeni gyártani. Elkészítési módját sikerült kikísérleteznem. A receptjét PDF formátumban mellékelten elküldöm. Sajnos az állaga nem olyan selymes, mint a búcsúban árusító kisvállalkozóé, mert nekem nincs hidraulikus présem. A balkáni országokban gyártott változatokkal pedig az a baj, hogy ők nem mézet használnak hozzá, hanem cukrot. Ennek ellenére mind egyik ehető.

Nekem is hoztak Romániából egy csomag (20 dekagrammos) halvát. Amennyiben felkeltette érdeklődésüket ez a lehetőség, szívesen elküldöm Önöknek. Ha megkóstolják, tapasztalni fogják, hogy ez egy jól eladható, kurrens árucikk lenne nálunk is. Én nem kívánok részt venni ebben a vállalkozásban. Ötletemért, javaslataimért nem tartok igényt semmilyen javadalmazásra. Egyetlen célom, hogy segítsék a szegény néprétegeken. Felelőtlen gyártók ne rongálják tovább az egészségüket, és gyermekeik karácsonya is örömteljesebb legyen. Válaszát várva,
Üdvözléssel: Kun Ákos – 2020.08.21.

PDF melléklet:

Nálunk kevesek által ismert csemege a **Halva**¹⁵¹. Pedig a halva a közel-keleti országokban és Indiában olyan népszerű édesség, mint nálunk a marcipán. Minden banketten, ünnepségen felszolgálgatják. Szinte megszámlálhatatlan változata van. Törökországban és a balkáni országokban minden szakács saját recepttel rendelkezik, ami szerinte a legjobb. Az édességboltok is tele vannak a különféle halva változatokkal. Az arab országokban a szívesen látott vendéget halvával kínálják, ami nem illik visszautasítani. Többnyire mézből, vajból, lisztből vagy búzadarából és szezámagból készül. A Balkánon és Törökországban a szezámagos halvát kedvelik. Indiában durumbúzadarát használnak hozzá, és gyakran dúsítják banánnal vagy más apróra vágott gyümölccsel. Alapanyag bármilyen olajos mag lehet (dió, mogyoró, mandula, napraforgómag, pisztácia, kesudió, fenyőmag). A külön-

¹⁵¹ Kiejtése: halvá. Arab szó, jelentése: édes.

féle magvakat gyakran keverve teszik bele. Fűszerként kardamommagot, sáfrányt és rózsavizet használnak. A vizet sok helyen tejjel vagy tejszínnel helyettesítik, Izraelben pedig tojássárgáját is tesznek bele. Indiában a halvát egytálételként is fogyasztják. Ez nem más, mint grízpaszta zöldség- vagy gyümölcsdarabokkal, dúsítva, és sziruppal leöntve. Ennek nem sok köze van a közel-keleti halvához.

A valódi halva jellemzője, hogy édes desszert, melynek állaga omlós és ropogós. Klasszikus változata napraforgómagból készül. Romániában és Ukrajnában pl. az étolajgyártásnál visszamaradt olajpogácsából készítene halvát. Az ukrán halva abban különbözik a többi balkáni országban gyártott halvától, hogy ízesítőanyagként a vanília mellett nem az orvosi szappanfű (*Saponaria officinalis*) gyökerének kivonatát, hanem a vad articsóka (*Carlina thistle*) gyökerének kisajtolt olaját használják. Ettől különleges, kissé kesernyés zamata van. Nálunk ez az édesség nem kapható. Az élelmszer-áruházak egyike sem forgalmazza. A különböző vásárokon azonban a krumplicukorral együtt megtalálható. Ha egy utcai gasztro rendezvényen véletlenül meglátjuk valamelyik sátorban, ne mulasszunk el vásárolni belőle. Kitűnő íze és selymes állaga van. Sajnos a pontos előállítási módját nem árulják el. Csak annyit tudni róla, hogy napraforgómagot, mézet, vaját, vaníliát használnak hozzá, és prés alatt szárítják. (Nem elég néhány lexikont rárakni. Több atmoszféra nyomás kell hozzá.) Selymes állaga annak tudható be, hogy az óriási nyomás kisajtolja a napraforgómagból az olajat.

A klasszikus halvához liszt finomságú napraforgómagra van szükség. A különféle magvak lisztje őrlése nem könnyű. Chopperrel ne próbálkozzunk, mert ez a készülék nem alkalmas liszt előállítására. A diódarálóval és a mákdarálóval pedig az a baj, hogy nem darálják elég finomra az olajos magvakat. Legalkalmasabb erre a célra a kávédaráló. Csak annyi napraforgómagot öntsünk bele, hogy ellepje az aprító kést, és daráljuk liszt finomságúra. (Ha kis teljesítményű a kávédarálónk, tartsunk rövid szüneteket, hogy ne melegedjen túl. A felmelegedett napraforgóliszt összezsugorodhat, a motor pedig a túlterheléstől leég.) Ha megcsomósodott, szűrőkanálon dörgöljük át, hogy pergő lisztte váljon.

10 dg finomra őrölt napraforgómaghoz keverjük negyed mokkáskanál Bourbon vaníliát, és tegyük félre. Kenjük ki napraforgóolajjal egy hővédő bevonattal ellátott kisméretű szögletes sütőformát. Mérjük ki 9 dg kristálycukrot egy vastag falú zománcozott lábasba. Tegyük rá 4 dg vaját, öntsünk rá 1 dl vizet és élénk tűzön, lángterelő felett, állandóan kevergetve sűrítsük kb. 10 percig. Akkor jó, amikor bugyogó sárga szirupká válik. (Ne süssük tovább, mert ha a teljes víztartalma elpárolog, szárazzá, töredezővé válik a halva.) Az aranybarnára sütött karamelltól pedig kőkemény lesz.¹⁵² Vegyük le a tűzről, tegyük rácsra, és még forrón keverjük bele a napraforgólisztet. Tegyük a kikent formába, és egy napraforgóolajjal bekent evőkanál hátával alaposan nyomkodjuk le. (Most lenne szükség arra a présgépre, amit a gyárak használnak. Ennek hiányában kissé morzsálódni fog a halvánk, de az íze jobb lesz. Az édességgyárak ugyanis nem tesznek bele vaját. Vaj helyett olcsó pálmaolajat használnak. A pörkölés azonban nem marad el. A pörkölt napraforgómagból ugyanis könnyebben kinyerhető az olaj, mint a nyersből.) Polietilénfóliába csomagolva hűtőszekrényben tároljuk. Fogyasztás előtt vágjunk le belőle akkora szeletet, amekkorára szükségünk van. A fenti mennyiségből max. 25 dg halva várható.

Érdemes kipróbálni a halva másik változatát is, amelyhez pirított szezámmagot használnak. Egyébként a klasszikus változat is finomabb lesz, ha előtte a hántolt napraforgómagot megpirítjuk. A nyugati országokban tahiniből készítik, így nem kell őrölni a szezámmagot. Földimogyoróból is ízletes halvát készíthetünk.¹⁵³ A közel-keleti országokban főként búzadarával készítik. Ez is finom. Ha ezt választjuk, először olvasszuk fel a vaját, és szórjunk bele 2 evőkanál búzadarát. Lángterelő felett, állandóan kevergetve süssük zsemleszínűre, majd adjuk hozzá a vizet vagy tejet, a cukrot és a naprafor-

¹⁵² Akkor jó az állaga, ha lehülve omlós, mint a tejszínnel készült karamella. Ha puha, könnyen vágható, akkor nem süttöttük elég ideig. Ha pedig morzsálódik, vágás közben töredezik, akkor túlsütöttük a szirupot. Az édességgyárakban cukorhőmérvél állapítják meg az optimális hőfokot. Ilyen hőmért 2-3 ezer forintért be lehet szerezni a webáruházakban, de használatához szakértelem kell. A szirup színe alapján is meg lehet állapítani az ideális pirultsági fokot. Ha elsőre nem megy, másodsorra sikerülni fog. Itt is azt kell csinálni, mint a macaron készítésénél. Kísérleti úton kell meghatározni az optimális sütési időt és hőfokot.

¹⁵³ Frissen pörkölt héjas mogyorót használjunk erre a célra. Dörzsöljük le a belső héját is, és vizsgáljuk át az egyes szemeket. Az elszíneződötteket szedjük ki belőle, mert egyetlen avas szem is tönkreteszi az egészséget.

gőörleményt. Végül sűrítjük be. Ne süssük túl. Amikor elkezd hurkázódni, azonnal vegyük le a tűzről, és simítsuk a formába, mert ha kiszárítjuk, morzsálódni fog.

Forrás:

Kun Elektronikus Könyvtár
Reformételek ingyenceknek

Stühmer Kft. a(z) stuhmer.onmicrosoft.com domainen keresztül

2020. aug. 22. 21:06 (10 nappal ezelőtt)

címzett: info@kunlibrary.com

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Köszönjük levelét, gratulálunk eddigi munkájához melyet figyelemmel kísértünk. Amennyiben az idei évben is szeretne a termékeket tesztelni, úgy nagyon szívesen küldünk Önnek. Ehhez kérem majd legyen kedves egy postai címet küldeni. Felvetését megvizsgáljuk és visszajelzünk az eredményről. Addig is minden jót kívánunk a munkájához!

Üdvözlettel,

Csoll Péter

A Stühmer Kft. tulajdonosának semmitmondó levelével nem sokra mentem. Azt hitte, hogy én is egy potyaleső vagyok, aki ingyen szaloncukorhoz akar jutni. Ezt követően felajánlottam ezt a lehetőséget a Szamos Kft-nek is. Ők egyszerűbben leráztak a nyakukról. Nem válaszoltak a levelemre. Ugyanezt tette a Vadász Csokoládé Kft. Ők sem tartottak igényt erre a lehetőségre. Így egyelőre nem lesz Magyarországon olcsó marcipános szaloncukor a szegényeknek. A halvát is nélkülözniük kell a magyar fogyasztóknak. Akinek hiányzik, hozasson be magának Romániából vagy Ukrajnából. A balkáni országokban a legkisebb falusi élelmiszerboltban is lehet kapni halvát. Olcsó és finom, de nekünk nem kell.

E-mail cím: eszrevetel@fusionrt.hu

Tisztelt McDonald's Csapat!

Mostanában egyre többet hallani a húsmentes táplálkozás előnyeiről. Ez kihat a hamburger piacra is. Egyre másra jelennek meg a műhúsból készült hamburgerek. Gyártói többnyire azzal reklámozzák magukat, hogy a műhús ökológia lábnyoma több mint egy nagyságrenddel kisebb, mint a szarvasmarhatenyésztésből származó húsé. Jelenleg több műhús is versenyez a világpiac megszerzésért pl. a Beyond Meat, a Next Level Burger, a WeggieMeat, a Just Veg! stb. Mindegyik műhúspogácsában közös tulajdonság, hogy fejlesztésük során a színre és az állagra koncentráltak. Ezért ránézésre mindegyik úgy néz ki, mint a marhahúsból készült pogácsa. Húsízük azonban nincs. Lehülve némelyiknek van egy kevés húsíze, de meg sem közelíti a marhahúsból készült pogácsák ízét. Valószínűleg ezt Önök is tapasztalták, vegetárius hamburgerükhöz ezért választották a Nestlé szójából készülő húspogácsáját.

Bölcs döntés volt, de a szójának önmagában nincs húsíze. A szójából és búzafehérjéből készült műhúspogácsa jóízű, de nem elég ízletes. Nekem több hónapnyi kísérletezéssel sikerült kifejlesztenem egy szójaízesítő fűszerkeveréket, ami olyan ízt kölcsönöz a pirított szójakockából készült szójának, mint a hús íze. Ezt követően kikísérleteztem egy gombás szójahúst, amelyből olyan hamburger pogácsa készíthető, ami finomabb a marhahúsból készült húspogácsánál is. Az én műhúspogácsám sem színre, sem állagra nem hasonlít a marhahúspogácsára, de ízletesebb. Ezen túlmenően előállítási költsége csupán fele a marhahúsból készült pogácsának. (A jelenleg forgalmazott műhúspogácsák ára három-négyszerese a valódi húsból sültött pogácsának.)

Az általam kifejlesztett gombás szójahús másnap finomabb, mint frissen kisütve. Ez azzal az előnnyel jár, hogy nem csak a pogácsák gyártását lehet végezni központilag, hanem a sütését is. Így nem kell telefüstölni az éttermet. A legyártott pogácsákat másnap kamionra rakják, és kiszállítják a gyorséttermekbe. Az értékesítésével nem kell sietni, mert két nap után is finom, ízletes marad. A hússal ellentétben nem romlékony. Hűtőben tárolva 4-5 napig is eláll. Semmi mást nem kell vele

tenni, mint felhasználás előtt pár órával kivenni a hűtőből, hogy szobahőmérsékletre melegedjen. Aztán mehet a félbevágott zsemlébe. (Ha a zsemlét nem adalékanyagokkal dúsított fehér lisztből, hanem Graham-lisztből készült zsemlébe rakjuk, akkor még finomabb és egészségesebb lesz a hamburger.) Ami megmarad, azt vissza kell tenni a hűtőbe. Nem romlik meg, nem veszít az ízéből, sőt két nap után a legfinomabb. A mélyhűtés költsége sem terheli ezt a változatot. A kisütött hús pogácsát nem kell fagyasztani, és nem szükséges hűtőkamionban szállítani. (Kánikulában azonban szükség van némi hűtésre. + 10 °C körüli hűtés már elegendő.) A hamburger zöldségekkel történő dúsítását a Szójaszalámis szendvicsnél leírtak szerint kell végezni.

Nagy valószínűséggel szeretnék kipróbálni állításaim igazságát, ezért mellékelten elküldöm PDF formátumban a Szójaízesítő fűszerkeverék, a Szójatepertő, a Húspótló szójamassza, a Brassói aprópecsenye és a Gombás szójafasírt receptjét. (A fasírtból könnyen lehet hamburgerpogácsát csinálni. Csak egy kicsit el kell lapítani. Így nem 6, hanem 8 cm lesz az átmérője.) A szójaízesítő fűszerkeveréket sem kell Önöknek előállítani. Kellő mennyiség igénylése esetén ezt a horvát Podravka vagy a magyar Kalocsai Fűszerpaprika Zrt. szállítja. (A gyárban semmi mást nem kell tenni, mint a Vegetát átszitálni, a szitán fennakadt zöldségszárítmányt homokszemcse méretűre örölni, majd visszaönteni. Aztán belekeverni az általam előírt fűszereket.) Szójakocka legolcsóbban és legjobb minőségben Romániából, a Brassói Szójafeldolgozóból szerezhető be. (Genetikailag módosított szóját nem szabad használni!)

Csiperkegombát pedig korlátlan mennyiségben lehet vásárolni a zöldségpiacon. A kis- és nagytermelők annyit termesztenek, amennyire igény van. Tojást lehetőleg szabad tartású tyúkfarmokról kell vásárolni, mert a tojás íze nagyban befolyásolja a hamburgerpogácsa ízét. (Tojásport egyáltalán nem lehet használni! Azért sem, mert itt a tojásnak nem csak ízesítő, hanem összetartó szerepe is van. Az áztatott zsemlével együtt a tojásfehérje tartja egybe a szójahúst.) A zsemlemorzának is hasonló szerepe van, ezért itt sem hagyható el. Ezen túlmenően meggátolja a pogácsák szállítás és raktározás alatti egymáshoz ragadását. Sütve a zsemlemorzsa íze a gombás szójapogácsánál sem zavaró. A kisütött gombás szójapogácsa szilárdsága megegyezik a műhúsból készített hamburgerpogácsák szilárdságával.

Üdvözzel: Kun Ákos – 2020. augusztus 28.

PDF melléklet:

Szójaízesítő fűszerkeverék

15 dg Vegeta ételízesítőhöz (sózott, aprított zöldségszárítmány) keverjük 1 dg köményt, 0,5 dg reszelt szerecsendiót, 0,5 dg szurokfűvet (oregánó) és 0,5 dg kakukkfűvet. A jól összerázott keveréket szitáljuk át, a maradékot kávédarálón öröljük homokszemcse finomságúra, és az egészet újból összerázva töltjük egy légmentesen lezárható üvegbe. Nagyüzemi felhasználás során a szójaízesítő fűszerkeveréket nem kell házilag előállítani. Kellő mennyiség igénylése esetén ezt a horvát Podravka vagy a magyar Kalocsai Fűszerpaprika Zrt. szállítja. (A gyárban semmi mást nem kell tenni, mint a Vegetát átszitálni, a szitán fennakadt zöldségszárítmányt homokszemcse méretűre örölni, majd visszaönteni. Aztán belekeverni az előírt fűszereket.) Szójakocka és szójaszelet legolcsóbban és legjobb minőségben Romániából, a Brassói Szójafeldolgozóból szerezhető be. (Genetikailag módosított szóját nem szabad használni!)

Szójatepertő

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt 4 dl hideg vízbe áztassunk be 10 dg szárított szójakockát. Sütés előtt öntsük le a levét egy pohárba, és öblítsük át. Tegyük rá 2 púpozott teáskanál szójaízesítő fűszerkeveréket, majd töltsünk rá ugyanannyi tiszta vizet, mint amennyit leöntöttünk róla. (Az áztatást nagyobb méretű, leragadásgátló bevonattal ellátott serpenyőben végezzük, mert a fűszeres lét csak a szétterülő szójakocka tudja egyenletesen felszívni. Jól keverjük át, hogy a fűszerek felszívódása hatékonyabb legyen.) Öntsünk a megdagadt szójakockákra 1,4 dl étolajat, és fedő nélkül, teljes lángon, gyakran megkeverve pirítsuk világospirosra. (Ne ide-oda tologassuk, mert megég az alja. Jól keverjük át, hogy minden oldala egyformán süljön.) A tűzről levéve keverjük még

egy darabig, amíg a maradék olajat felszívja. Vigyázzunk, hogy túl sokáig ne süssük, mert rágós lesz. A szójatepertőt mindig frissen tálaljuk vagy használjuk fel, mert ha lehül, rágóssá válik.¹⁵⁴

Szójatepertőnek legalkalmasabb a bioboltokban kimérve árusított cseh gyártmányú szójakocka, illetve a PA-COMP Kft. által 100 grammos kiszerelesben forgalmazott brassói (az erdélyi Brassóból importált) szójakocka. Hasonlóan jó a Montenegróból (Crna Gora) beszerzett szójakocka. (A cseh, illetve a montenegrói szójakocka bioboltokban kapható, kimérve. Mivel a beszerzési forrásukat gyakran változtatják újabban a Csuta texturált szójakockát árulják. Ennek ára 150 grammos kiszerelesben 210 Ft. (Csuta Károly szintén a brassói szójagyárból szerzi be a szójakockát, ömlesztve. Ő csak csomagolja.) A Németországból importált HAAS gyártmányú szójakocka nem a legalkalmasabb erre a célra, mivel túl kemény, rágós, ráadásul drága.

Húspótló szójamassza

A szójatepertőnek az eddig leírtaknál sokkal szélesebb körű a felhasználási lehetősége, mert ha a kész tepertőt normál méretű tárcsával ellátott húsdarálón melegen ledaráljuk, akkor olyan alapanyagot kapunk, amely tökéletesen kiváltja a darált húst.¹⁵⁵ Húspótlóként ezt a masszát bármilyen ételbe beletehetjük, amelyhez darált húst írnak elő, és ha nem mondjuk meg előre, akkor még a legmegrögzöttebb húsevők sem fogják észrevenni, hogy az eléjük tett étel nem valódi húsból készült. Ez a fajta szójahús frissen a legfinomabb, több napig tárolva fokozatosan veszít az ízéből.

A húspótló szójamasszának van egy másik, gyakrabban alkalmazott módja is. Ennél a változatnál a szójakockát csak addig kell sütni, amíg az összes leve elpárolog, és az olajat felszívja. (Annak érdekében, hogy ne legyen vízíű, hagyjuk egy kicsit pirulni, hogy a víz teljesen kiszűljön belőle.) Amint zsírjára sült, vegyük le a tűzről. Hagyjuk langyosra hűlni, és csak utána daráljuk le. Mivel a félig megpirított szója kevesebb olajat szív magába, 10 dg szójakockához 1 dl olaj is elegendő. A szóját most is élénk tűzön süssük, mert ha kiszárítjuk, akkor taplószerű és kérges lesz. Ez a fajta szójahús frissen kevésbé ízletes. A tárolás során azonban fokozatosan javul az íze. Kétnapi érlelés után a legfinomabb Mindkét változatot hűtőszekrényben tároljuk. Mivel a szója jól bírja a fagyasztást, a szójahúsokat le is fagyaszthatjuk. A mélyhűtés nem rontja sem az ízét, sem az állagát. (Felhasználás előtti napon vegyük ki a mélyhűtőből, és tegyük át a normál hűtőtérbe, hogy lassan felengedjen.)

Brassói aprópecsenye¹⁵⁶ (3 személyes adag)

Ha 10 dg szójakockából készült tepertőhöz a sütés végén hozzádinsztelünk 5 dg apróra vágott vörshagymát, és ráreszelünk 2 gerezd fokhagymát, akkor kiváló minőségű brassói aprópecsenyét is készíthetünk belőle. (Ne hagyjuk a hagymákat színesedni, mert a tüzet elzárva még a forró serpenyőben is sülnék, és könnyen megéghetnek.) Aki szereti a pecsenyeszerű levet, 1,8 dl olajat használjon a pirításhoz. Igen finom kolbászszírszerű levet kapunk, ha a sütés végén személyenként 1 evőkanál rostos paradicsomlevet, vagy kevés vízzel hígított 1 makkáskanál sűrített paradicsomot keverünk a szójatepertőhöz. Az összeforralásnál jól forgassuk át a készre süttő tepertőt, hogy minden oldalába beivódjon a paradicsomos lé. Ezt követően már ne pirítsuk, csak süssük le zsírjára; különben, tapló lesz belőle. Friss kenyérrel, sült krumplival, teával és savanyúsággal tálalva finom vacsora készíthető belőle. Főzelékekhez feltétként is adható.

¹⁵⁴ A szójatepertő nem csak ledarálva, húspótló alapanyagként használható. Önmagában is fogyasztható. Friss kenyérrel, zöldhagymával vagy zöldpaprikával és paradicsommal, illetve retikkel; télen pedig savanyúsággal tálaljuk. Kiadósabb lesz, ha teát és sült-, illetve héjában főtt burgonyát is készítünk hozzá.

¹⁵⁵ Ne hagyjuk lehűlni, mert megkeményedik, és nem megy át a darálón. Ha erre nem ügyeltünk, akkor csak egy-két szemenként adagolva tudjuk ledarálni.

¹⁵⁶ A brassói aprópecsenye eredetileg nem önálló étel volt, hanem maradékokból keletkezett. Brassóhoz sincs köze, mert Budapesten született az 1940-es évek végén. Először a Mátyás-pince vendégeinek szolgálták fel, nagy sikerrel.

Gombás szójafasírt (6 személyes adag)

Előzőleg vágjunk vékony szeletekre 1 fehér lisztből készült 5 dekagrammos bolti zsemlet, és áztassuk be kevés tejbe, majd készítsünk egy adag félig megsütött Húspótló szójamasszát a beáztatott szójakockából. (Áztatáshoz az 1-2 napos szikkadt zsemle a legjobb. A friss egy csomóba összeragad, nehéz szétzúzni. Csak annyi tejet öntsünk a vékony szeletekre vágott zsemle, amennyi éppen elég az átnedvesítéséhez. A szójakockát most sem szabad pirítani, de a vizet teljes mértékben süssük ki belőle, különben szétdől a fasírt.) Utána 40 dg barna csiperkegombát folyó vízben mossunk meg, vágjuk 3-4 mm vastag szeletekre, majd keresztben metéljük ugyancsak 3-4 mm vastagra. A szárát hosszában hasítsuk ketté, és vágjuk szintén 3-4 mm széles szeletekre. Az így képződött apró darabokat 0,5 dl étolajon pirítsuk meg. Közben 5 dg vöröshagymát aprítsunk fel, és a megpirult gomba közepé keverve dinszteljük üvegesre. A gombás hagymát egy csokor apróra vágott petrezselyemmel együtt adjuk a félig megsütött és ledarált szójamasszához. Ezután morzsoljuk az erősen kifacsart zsemlet is a péphez, és öntsünk bele 1 előzőleg felvert nagyobb, vagy 2 jércetojást. Reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát, majd tegyük bele 1 mokkáskanál sűrített paradicsomot, 1 csapott mokkáskanál sót, egy csipet őrölt borsot, és jól keverjük össze.

Ezután vizes kézzel formáljunk belőle 2 cm vastag pogácsákat, forgassuk bele zsemlemorzzába, és bő forró olajban mindkét oldalát süssük pirosra. A sütést élénk tűzön, fedő nélkül végezzük. (Lassan sütve berepedezik.) Csak akkor forgassuk át, ha az alja már teljesen megsült, különben szétesik. Vigyázzunk rá, hogy ne égessük meg. Barnára se pirítsuk, mert rágós lesz, és elveszti az ízét. Arra is ügyeljünk, hogy ne rakjuk túl szorosan a serpenyőbe, mivel a kiáramló gőztől megrepesztik egymást. (Akkor is fellép ez a kellemetlen jelenség, ha a tojást nem dolgoztuk bele alaposan a masszába.) Melegen, feltétként fogyaszthatjuk főzelékekhez, de hamburgert is készíthetünk belőle. Ez esetben jobban lapítsuk el. (Mivel most fennáll a kettétörés lehetősége, a forgatást rósejbnisütő lapáttal végezzük.) Hűtőszekrényben tároljuk.

Sajnos a felmelegítés során a legtöbb szójás készítményhez hasonlóan a fasírt is veszít az ízéből. Ez a károsodás azonban elkerülhető, ha a fogyasztás előtt néhány órával kivesszük a hűtőből. Szobahőmérsékletre felmelegedve feltétként is nyugodtan tálalhatjuk. A szójás fasírt jellegzetessége, hogy íze, zamata hidegen sokkal jobban érvényesül, mint melegen, így kiválóan alkalmas hideg sültetek helyettesítésére. (Az ínycsekek egyébként a frissen sült szójafasírtot sem fogyasztják azonnal, hanem szobahőmérsékleten legalább fél napig hagyják érlelődni, mert így finomabb.) Mivel a szója jól bírja a fagyasztást, szükség esetén a gombás szójafasírt is lefagyasztható. Némi állagromlással azonban számolni kell. Ez azonban elkerülhető, ha nem készre sütve, hanem nyersen, panírozva fagyasztjuk le a fasírtot, illetve a hamburgerpogácsát. Előző este vegyük ki a mélyhűtőből, és tegyük át a normál hűtőtérbe. Másnap kisütve olyan lesz, mintha frissen süttöttük volna. A fenti mennyiségű alapanyagból 12 db normál méretű fasírt vagy hamburgerpogácsa készíthető.

Forrás:

Kun Elektronikus Könyvtár
Reformételek ínycsekeknek

Ajánlatomra meglepően gyorsan válaszoltak. Más másnap megérkezett az elutasító levelük:

info a(z) mcdonaldscorp.onmicrosoft.com domainen keresztül

aug. 28. 17:45

címzett: info@kunlibrary.com

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönjük megtisztelő megkeresését!

Tisztelettel tájékoztatjuk azonban, hogy belső szabályzatunk értelmében minden olyan üzenetet, mely arra enged következtetni, hogy az termékfejlesztési ötleteket, marketinggel, folyamatokkal vagy

egyéb működtetéssel kapcsolatos javaslatokat tartalmaz, törölnünk kell, azt az illetékesek felé nem továbbíthatjuk.

Köszönjük megértését.

Üdvözlettel:

Info Team

Ezt követően elküldtem leveletem a McDonald's műhúspogácsa-beszállítójának a Nestlének. Őket sem érdekelte az ajánlatom. Válaszra sem méltattak. Ezután felajánlottam ezt a lehetőséget a másik gyorsétterem láncnak a Burger Kingnek. Nekik sem kellett. Oly annyira, hogy még egy elutasító választ sem küldtek. Végül a Burger Kinget műhúspogácsával ellátó Unileverhez fordultam ajánlatommal. Tőlük ezt a választ kaptam:

Unilever Mo. Kft. Fogyasztói Kapcsolatok a(z) vz83956i3kus.e-bbljmai.um5.bnc.salesforce.com domainen keresztül

szept. 07.

Ügy hivatkozási száma: 33949191

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönjük szépen az érdeklődését és a megkeresését.

Cégünk Magyarországon nem folytat direkt beszerzést, tehát semmilyen alapanyag-beszerzéssel nem foglalkozunk. Globális szinten kezelünk minden ilyen jellegű beszerzést.

Köszönjük megértését és további szép hetet kívánunk.

A fejlesztések útjában álló gátak következtében az egészségükkel törődő, környezettudatos fogyasztók olcsó és ízletes hamburgerhez sem fognak hozzájutni mostanában. Zavartalanul tovább folytatódik a méregdrága műhúspogácsák fejlesztése, melyek külsőre tetszetősek, csak a legfontosabb hiányzik belőlük, az íz. A mi világunkban azonban a profit fontosabb a minőségénél. Ha valamit nem lehet drágán eladni, akkor nem foglalkoznak vele.

Mivel a két nagy gyorsétteremlánc fennhézó, öntelt vezetőinek nincs szükségük kívülről jövő ötletekre, tovább kutattam receptjeim széles körű használatának lehetőségét. Tudomásomra jutott, hogy az üzemanyagtöltő állomásoknak kávéházaik is vannak, melyekben szendvicseket és különféle süteményeket kínálnak az éhes utasoknak. A holland Shell, az osztrák OMV és a magyar MOL több száz kávéházat üzemeltet országszerte. Most mindhárom cégnek egyszerre elküldtem az ajánlatomat. Egyiknek sem kellett a gombás szójahamburgerem. Válaszra sem méltattak. Lehet, hogy nincs szükségük hamburgerre? Nem akarnak versenyezni a gyorsétteremláncokkal? Kávéházaikban főleg szendvicseket és süteményeket árulnak. Akkor készíték nekik húsmentes szendvicset, a vegetáriusok számára. Ehhez a 30 évvel ezelőtt kidolgozott Szójaszalámi receptjét használtam. Mellé raktam a Graham-zsemle elkészítési módját, és ezt az ajánlatomat is elküldtem a Burger Kingnek, valamint mindhárom üzemanyagtöltő állomásnak.

E-mail cím: eszrevetel@fusionrt.hu

Tisztelt Burger King Csapat!

Világszerte rohamosan nő a vegetáriusok száma. Egy részük egészségvédelmi okokból, más részük környezetünk védelme érdekében vagy erkölcsi okokból nem fogyaszt húst. Nincsenek könnyű helyzetben, mert a vegetárius gyorséttermek kínálata meglehetősen szegényes. Többnyire kimerül a sajtos és a gombás szendviccsben. Húsízű húsmentes szendvicset pedig sehol sem lehet kapni. A hamburgerhez kifejlesztett műhúsból lehetne ugyan szendvicset is készíteni, de ez az utánzat meglehetősen drága, és szinte semmi húszíze nincs. Nekem több hónapnyi kísérletezéssel sikerült kifejlesztenem egy szójaízestítő fűszerkeveréket, ami olyan ízt kölcsönöz a pirított szójakockából készült szójának, mint a hús íze. Ezt követően készítettem egy szójaszalámit, melynek íze nagyon hasonlít a húsrá, és ára csupán egyötöde a Pick szaláminak. Ebből az alapanyagból kiváló minőségű, húsízű szendvicset lehet készíteni. Nagy valószínűséggel szeretnék kipróbálni állításaim igazságát, ezért

mellékelten elküldöm PDF formátumban a Szójaízesítő fűszerkeverék, a Szójahús, a Szójás szendvics és a Graham-zsemle receptjét.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020. szeptember 24.

PDF melléklet:

Szójaszalámis szendvics

A friss kenyérszeleteken kialakított nyitott szendvics finom és látványos, de csak asztal mellett, tányéron fogyasztható. Ha magunkkal akarjuk vinni, zárt szendvicsre van szükség. A papírba csomagolt zárt szendvicset gépkocsiban vagy vonaton is fogyaszthatjuk. Tölteléke nem csepeg a ruhánkra, és ujjaink sem lesznek zsírosak tőle. Erre a célra legalkalmasabb a félbevágott zsemlebe töltés. A gyorséttermi láncok ehhez tejjel készített, kissé édeskés puffancsot (hamburgerzsemlet) használnak. Az adalékolt fehér lisztből sült, vegyszerekkel kelesztett puffancs azonban ízetlen, és hamar kiszárad. Erre a célra legalkalmasabb a Graham-lisztből készített kovászos zsemle. A korpás liszt ízletessé teszi a zsemlet, a kovász pedig nem engedi kiszáradni. Ráadásul laktatóbb. Már egy Graham-lisztes zsemleléből készített szendvics is megszünteti az éhségérzetünket. Ezáltal nem fenyeget bennünket a túlevés és az elhízás veszélye. Nagy előnye még ennek a szendvicsnek, hogy jól bírja a tárolást. Amíg a gyorséttermi láncokban és az üzemanyagtöltő állomások kávéházaiban árult szendvicsek 1-2 napi tárolás után ehetetlenné válnak, ez a szendvics egyre finomabb lesz. Szalvétába csomagolva majd papírzacskóba bujtatva és hűtőszekrényben tárolva még egy hét után is fogyasztható. Nem szárad ki, és a húsos szendvicsekkel ellentétben nem romlik meg.

A Szójaszalámis szendvics elkészítését most is a szójaszalámi előállításával kezdjük. Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 10 dg szójakockát a Szójatepertőnél leírt módon, azzal a különbséggel, hogy most 0,5 liter vizet használjunk hozzá. Sütés előtt öntsük le a levét egy pohárba, és öblítsük át, majd töltsünk rá ugyanannyi tiszta vizet, mint amennyit leöntöttünk róla. Tegyük rá 2 púpozott teáskanál szójaízesítő fűszerkeveréket, és adjunk még hozzá fél mokkáskanál szárított, őrölt kakukkfűvet. Utána öntsünk az áztatólébe 0,6 dl étolajat és teljes lángon, gyakran megkeverve süssük, amíg minden levét elfövi, majd az összes olajat felszívja. (Vigyázzunk, hogy ezt követően már ne pirítsuk, mert olaj nélkül lesül.) Vegyük le a zsírjára sült szójakockát a tűzről, hagyjuk kissé hűlni, majd szórjunk rá 20 dg reszelt olvadékony sajtot (Ammerländer trappista, Magyar Trappista, edámi, ementáli). Reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát, jól keverjük át, majd kézzel gyúrjuk össze. (Ha a meleg szójára tesszük a sajtot, megolvad, és egy csomóba összeáll. Ha pedig hagyjuk lehűlni, a sajt nem fog beolvadni a szójakockák közé, és formázásakor töredezni fog. Addig gyúrjuk, amíg egy csomóba összeáll, nem peregnek ki belőle a szójakockák. Arra azonban ügyeljünk, hogy ne zúzzuk teljesen össze a szójakockákat.) Amennyiben a fokhagymával együtt 1 teáskanál fűszerpaprikát is adunk hozzá, Paprikás szójaszalámis szendvics lesz belőle. (Ez a magyaros változat is nagyon finom.)

Ezt követően gyűjtsük be a sültöt, állítsuk 210 °C-ra, majd osszuk a masszát 3 részre, és vizes kézzel formáljunk belőle kb. 18 cm hosszú rudakat. Szabdaljunk ki, majd vizezzünk meg 3 db 28 x 28 centiméteres celofánt. Rakjuk a rudak mellé, és görgessük rá a formázott töltelék, majd szorosan csomagoljuk bele. A kifakadás elkerülése érdekében a celofán két végét a göngyölés irányába csavarjuk meg, majd szorosan tűrjük be a töltelékbe.¹⁵⁷ A rudakat helyezzük egy kisebb méretű zomán-

¹⁵⁷ Aromatartónak nevezett speciális befőzési celofánt ne használjunk erre a célra. Ha a megvásárolt celofán nem elég vékony, és vízbe mártva nem ázik el, akkor ne alkalmazzuk, mert polipropilénnel keverve készült, amely hő hatására megolvad, és a felszabaduló mérgek bekerülnek a töltelékbe. Minél kevésbé nedvesedik a celofán, annál nagyobb a műanyagtartalma. Csak olyan celofán jó ezeknek a készítményeknek a sütéséhez, amely legalább +220 °C-ig hőálló. A szárnyasok sütéséhez gyártott polietiléntereftalát-tartalmú hőálló fólia sem felel meg a követelményeknek, mivel nem nedvesíthető, így a szélei nem ragadnak össze. Ezt az anyagot csak kisméretű zsákokként kialakítva lehetne használni. Alkalmazása azonban így sem célszerű, mert nem légáteresztő. Ennélfogva nem pirul benne a töltelék, hanem csak fő, mint az alufóliában. Tehát alufóliába se csomagoljuk, mert nem fog megpirulni a szalámi. Gusztustalan nyálkás lesz.

cozott tepsibe úgy, hogy a szélük felül legyen. Toljuk az előmelegített sütőbe, és közepes tűzön süs-sük max. 20 percig, amíg a felületük enyhén megpirul. Kihűlés után vegyük ki a tepsiből, és tegyük hűtőszekrénybe. Másnap szeletelve töltsük Graham-zsemlebe. Ha nem használjuk el az egészet, a maradék szójaszalámira tegyük vissza a celofánt, hogy a hűtőbe visszarakva ne száradjon ki, és ne vegye át más ételek szagát. (A kiszáradást késleltethetjük, ha nem szabadon, hanem fémfedővel la-zán letakart fémedényben tároljuk. A másik megoldás, hogy kisméretű tálcára rakjuk, és kétrétegű papírral letakarjuk. Polietilénfóliába ne csomagoljuk, és nejlonzacskóba se rakjuk, mert ettől befül-led, és megnyálkásodik.)

1-2 napi pihentetés után süssünk egy adag korpás, kovászos puffancsot a Graham-zsemle-nél leírt módon. A lehűlt zsemleket vágjuk ketté, és mindkét felét kenjük meg vajjal. Vegyük ki a hűtőből az érlelt szójaszalámit, göngyöljük le róla a celofánt, és egy éles, fűrészfogú késsel vág-juk mindhárom rudat kb. 1,5 cm vastag szeletekre. Helyezzünk a megvajazott zsemle alsó felére 5-5 db szalámiszeletet úgy, hogy teljesen befedje, majd takarjuk le 1-1,5 mm vastag szeletekre vágott lila hagymával. Borítsunk rá egy jégsalátalevelet. (A látvány fokozása érdekében a salá-talevél kissé lógjon túl a zsemle-n.) A további ízesítést kétféle módon végezhetjük. A friss zöldségek kedvelői számára rakjunk a salátalevélre egy réteg kb. 2 mm vastag szeletekre vágott ke-mény húsú paradicsomot, majd egy réteg keskeny szeletekre vágott, vékony-, fehér húsú zöldsé-gpaprikát.¹⁵⁸

A savanyúságok kedvelői számára szintén borítsunk a lila hagymára egy jégsalátalevelet, majd rak-junk rá kb. 3 mm vastag szeletekre vágott kovászos uborkát. Aztán nyomjunk az uborkaszeletek kö-zé egy-egy borsószemnyi majonézt. (Ketchupot ne tegyünk bele, mert elnyomja a szójaszalámi í-zét.) Végül rakjuk rá a zsemle megvajazott tetejét. Kissé nyomjuk rá, majd csomagoljuk papírszal-vétába, hogy fogyasztásakor ne potyogjon ki belőle a töltelék. Ha magunkkal visszük, a maszatolás elkerülése érdekében tegyük a szendvicseket papírzacskóba. Szobahőmérsékleten fogyasszuk. A maradékot hűtőszekrényben tároljuk. Fogyasztás előtt legalább egy órával vegyük ki a hűtőből, hogy szobahőmérsékletre melegedjen. A szójaszalámit felmelegíteni nem szabad, mert sokat veszít az ízéből. A fenti mennyiségből max. 0,5 kg szójaszalámi várható.

Ugyanígy készül a **Kolbászos szendvics**. A vegetáriusok ehhez füstölt gabonakolbászt használ-nak. Gabonakolbászt, illetve szójakolbászt mi is készíthetünk, de házilag nem tudjuk megoldani a füstölését. A füstízű sóval készített gabonakolbász íze pedig nem az igazi, nem vetekedhet a sertés-húsból készült kolbászok ízével. Ezért a kolbászos szendvicshez bioboltban vásároljunk füstölt ga-bonakolbászt. Ezt nagyüzemileg bükkfán füstölik. Ez már jóízű. Egyetlen hátránya, hogy nem ol-csóbb, mint a húsból készült kolbász. Felhasználása előtt húzzuk le róla a vékony bőrét, majd vág-juk kb. 1 cm vastag szeletekre. Ebből 6 szeletet rakjunk a zsemle megvajazott alsó felére. (Egyet középre, ötöt köréje tegyünk.) Zöldségekkel történt dúsítását a szójaszalámis szendviccsel meg-egyező módon végezzük. (A ketchupot itt is mellőzzük.)

A szójaszalámi alapanyagából könnyen készíthetünk **Rántott szóját** is. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint a masszát kb. 1,5 cm vastagra nyújtani, majd a féltényérnyi szójahúst panírozni, és bő, forró olajban világospirosra sütni. A rántott szójából szendvicset is készíthetünk, Félbe vágott zsemlebe rakva egy réteg salátalevelet és vékony szeletekre vágott kovászos uborkát rakjunk rá. Végül nyomjunk az uborkaszeletek közé egy-egy borsószemnyi majonézt. Ez a változat is nagyon finom. Íze nem marad el a sertéshúsból készült rántott hús ízétől. A rántott szóját is legalább 1 na-pig pihentetni kell. A hűtőből kivéve szobahőmérsékleten fogyasszuk. Felmelegíteni nem szabad. A fűszerpaprikás alapanyagból is ízletes rántott szója készíthető.

¹⁵⁸ Ezt a fajta (szegedi nemesítésű) paprikát külföldön magyar paprikának nevezik. Kaliforniai paprikát ne tegyünk be-le, mert ízetlen és vastag. Szétdől tőle a szendvics. A kápia-, illetve a paradicsompaprika paprika sem jó erre a célra, mert édes.

Graham-zsemle

Előzőleg 15 dg finomlisztből, 1,1 dl friss, langyos tejjel, 2 dg elmorzsolt élesztővel és egy csipet aszkorbinsavval készítsünk friss kovászt.¹⁵⁹ Amikor a meleg helyen érlelt kovász teljesen feljött¹⁶⁰, adjunk hozzá 20 dg finomlisztet, 10 dg Graham-lisztet, 5 dg világos rozslisztet, 1 teáskanál cukrot, 1 teáskanál sót, fél mokkáskanál őrölt köménymagot, 1 evőkanál étolajat, valamint 2,6 dl langyos tejet, és dagasszuk a tésztát kb. 20 percig, amíg egy csomóba összehurkázódik és kisimul. Ha robotgépet használunk, 10 perc is elegendő a dagasztásához. Utána konyharuhával takarjuk le, és meleg helyen 1 órán át kelesszük.

A háromszorosára kelt tésztát a tálban lisztes kézzel gyúrjuk át, majd helyezzük belisztezett deszkára. Formáljuk rúd alakúra, és megvizezett éles késsel vágjuk 9 egyenlő részre. Az egyes adagokat formáljuk gombóc alakúra, és tegyük egy étolajjal kikent, nagyméretű zománczott tepsibe úgy, hogy egymástól minél távolabb kerüljenek. (Belisztezett tenyerünkben gyúrjuk gömbölyűre úgy, ahogy azt a tálban tettük.) Meleg helyen, konyharuhával letakarva, fél órán át kelesszük, majd finoman kenjük meg a zsemlek tetejét langyos vízzel, és szórjuk meg szezámmaggal. Előtte gyújtuk be a sütőt, állítsuk 240 °C-ra. Töljük a tésztát az előmelegített sütőbe, és erősebb tűzön süssük 5 percig, majd mérsékelt tűzön (180 °C-on) még kb. 20 percig, amíg a teteje aranybarna lesz. Sütés után szedjük ki a kb. 8 dg súlyú zsemleket a tepsiből, és rácsra helyezve hagyjuk kihűlni.

A 8 cm átmérőjű, kellemes illatú, édeskes tejes zsemlek jól használhatók hamburgerkészítésre is. A kovással történt kelesztés következtében a Graham-zsemle foszlósabb a finomlisztből készített szokványos puffancsnál, és jelentős korpatartalma miatt egészségesebb. Száraz, hűvös helyen, két-rétegű papírba csomagolva és nejlonzacskóba rakva tároljuk. Ha egyszerre csak 2-3 darabot vágunk fel, a másnapra-harmadnapra maradt zsemleket enyhén vizezzük meg, és grillsütőben melegítsük át. Így olyan lesz, mintha frissen sült volna. Amennyiben a készüléknek csak egy fűtőbetéte van, akkor az alját pirítsuk először. Ne hagyjuk felügyelet nélkül, mert pillanatok alatt megég. Teljesen lehűlve használjuk. (A még meleg zsemle nem fog ropogni, és a rákent vaj megolvad rajta.)

Ebből a tésztából nem csak zsemlet, hanem **Zsúrkenyeret** is készíthetünk. Ehhez a francia bagetthez hasonló vastagságú, könnyen átsülő, vékony héjú kenyérhez keményebb tésztára van szükség. Ezért csak 2,5 dl tejet adjuk hozzá.¹⁶¹ Ebben az esetben a megkelt tésztát osszuk három részre, és formáljuk olyan hosszú rudakká, hogy a kiolajozott tepsiben végigérjenek. A 3 rudat minél távolabb helyezzük el egymástól, hogy a kiáramló gőz szabadon eltávozhasson belőlük. A második kelesztési idő most 40 perc. A zsúrkenyér sütési ideje erősebb tűzön 10 perc, majd mérsékelt tűzön kb. fél óra. A vékony rudakban kisütött kenyér nagy előnye, hogy a héja ropogós, és a Graham-zsemlehez hasonlóan másnap felfrissíthető. Miután egyszerre csak egyet vágunk fel, a másnapra-harmadnapra maradt rúd alját, tetejét kissé vizezzük meg, és grillsütőben melegítsük át. Így olyan lesz, mintha frissen sült volna. A félbevágott rúd is felfrissíthető, ha a vágási felületet is megvizezzük. A zsúrkenyér felhasználási területe a szendvicskészítés. Könnyen fogyasztható, finom nyitott szendvicsek lehet belőle előállítani. A fenti mennyiségből 3 db max. 25 dg súlyú zsúrkenyér lesz, melyekből min. 60 db féltenyérsnyi méretű nyitott szendvics készíthető. A felhasználás során vágjuk 1,5 cm széles szeletekre.

Forrás:

Kun Elektronikus Könyvtár

Reformételek ínyenceknek

¹⁵⁹ Ehhez dagasztópálcával ellátott mixert használjunk. Addig dagasszuk a kovászt, amíg egy csomóba összehurkázódik, és kisimul.

¹⁶⁰ Felhasználásával nem kell sietni. Nem baj, ha a kovász túlkel és összeesik. Minél tovább kel a kovász, annál finomabb és foszlósabb lesz a zsemle. (Most nem célszerű előző este bekeverni, mert a benne levő tej megsavanyodhat.)

¹⁶¹ A tésztához adandó tej mennyisége függ a lisztek fajtájától, sikértartalmától és szárazságától. Ezért előfordulhat, hogy 1-2 centiliterrel többet vagy kevesebbet kell hozzáadni.

A Szójaszalámis szendvicsem sem kellett nekik. Most sem érkezett válasz tőlük. Pontosabban a MOL-tól jött egy elutasító levél:

RE: [EXTERNAL SENDER] Ajánlat
Szemes, Mónika <monika.szemes@omv.com>
2020. szept. 28. H 7:59

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönjük megkeresését. Sajnos a Viva kávézóinkban kizárólag konyhakész, szeletelt, egalizált kész alapanyagokból tudunk termékeket, – így szendvicseket is – készíteni. Fűszerek felhasználásával semminemű gyártás, előállítás nem lehetséges jelenlegi technológia készülségünk alapján.

Üdvözlettel:

Szemes Mónika
Professional Category Manager Gastro HU
Convenience Retail Mgmt HU
OMV Hungária Ásványolaj Kft.

Lelombozódásom teljessé tétele érdekében, rá két napra a gastro megvalósítási szakértőjük is megerősítette az elutasításukat:

Lovász József Gábor (MOL Nyrt.) <JoLovasz@mol.hu>
2020. szept. 30. H 9:34 (1 órával ezelőtt)

címzett: én; Schram

Tisztelt Kun Ákos,

Köszönjük a levelet. Korábban fejlesztettük a termékportfóliónkat ebbe az irányba, így jelenleg nem aktuális számunkra az ajánlat.

Üdvözlettel,

Lovász József

Gastro Megvalósítási szakértő

Kiskereskedelem MOL

Hát nem arra gondoltam, hogy a kávéházaikban kezdjenek el sütni, főzni. A szendvicsek előállítását, vállalkozásokra, kifőzdékre kell bízni, akik késztermékként szállítják ki a kávéházakba. Ha annyira kellene nekik ez a szendvics, minden bizonnyal megoldanák a nagybani előállítását. A MOL-nak több mint 500 kávéháza van. Ennyi vendéglátóhelyet egy személy képtelen ellátni szendvicsekkel. Ehhez főállású szakácsokra, és egy nagykonyhára vagy kisüzemre van szükség. Persze ha megvannak elégedve a jelenlegi termékportfóliójukkal, akkor érthető, hogy nem tesznek lépéseket ebbe az irányba. A merev elutasítások következtében a vegetáriusok továbbra is ehetik a húsos szendvicseket, mert nem kapnak mást.

E-mail cím: eszrevetel@fusionrt.hu

Tisztelt Burger King Csapat!

Az előző levelemben említett szójaszalámi alapanyagából könnyen lehet rántott szójaszelettel bélelt szendvicset készíteni. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint a masszát kb. 1,5 cm vastagra nyújtani, majd a féltényérnyi szójahúst panírozni, és bő, forró olajban világospirosra sütni. Ez esetben a kettévágott Graham-zsemlét nem kell megvajazni. Csak bele kell tenni a legalább 1 napig pihentetett féltényérnyi méretű rántott szójaszeletet, és vékony szeletekre vágott kovászos uborkával dúsítani. A vegetárius szendvicsek választékát bővíteni lehet Gombakrémes szendviccselel, Szezámkrémes szendviccselel, Sajtos szendviccselel és Körözöttes szendviccselel is. Ezek nyitott szendvicsek, ezért csak üzlethelyiségen belül, asztalnál fogyaszthatók. Előállításukhoz szeletekre vágott zsúrkenyeret kell használni. Ugyancsak asztalnál fogyasztható a melegszendvicsek. Közülük legegyszerűbb a Fokhagymás melegszendvics. Ennek ellenére finom, és olcsón előállítható. A szendvicsekhez

hasnlonan kézben tartva fogyasztható magyar specialitás a Burgonyás lángos. A balatoni lángossütőknél hosszú sorokban állnak érte. A külföldi turisták is nagyon kedvelik.

Az egész világot behálózó étteremláncoknál nemcsak autósokat szolgálnak ki. Rohamosan nő a gyorséttermi szolgáltatásokat igénybe vevő ülővendégek száma is. Ezért a McDonald's étteremhálózat újabban pincéeket is alkalmaz, akik kiviszik az ételt az asztalokhoz. A sütés-főzés ezekben az éttermekben is központilag történik, és hűtőkamionokkal kiviszik az ételeket a többnyire franchise üzemeltetésű vendéglőkbe. Ott csak felmelegítik és porciózzák. Amennyiben Önök is átállnának erre a kiszolgálási módra, lényegesen bővíthetnék az ételválasztékukat. Erre kiválóan alkalmas a Szójás hurka, kompóttal tálalva. A vegetáriusok minden bizonnyal örülnének a paradicsomos Lencsefőzeléknek is, Stefánia szelettel a tetején. A Szójás Stefánia vagdalt fasírtmasszából készül. A gombás szójafasírt, illetve a gombás szójahamburger masszáját el kell nyújtani, és a közepébe bele kell göngyölni 4 kemény tojást. Készre sütése után szeletekre vágva, feltétként tálalható különböző főzelékekhez. A lencsefőzelék Rántott hagymakarikákkal is nagyon finom.

A rántott hagymakarika Kelkáposztafőzelékre is rakható. A hozzánk látogató külföldiek nagyon kedvelik ezt a főzeléket. A különféle zöldségekből készített főzelék magyar specialitás. Külföldön nem nagyon ismert. Pedig olcsó és ízletes egytálételeket lehet ily módon készíteni. A kelkáposztafőzelék 2 darab gombás szójafasírttal a tetején is tálalható, de legfinomabb Szójapörkölttel fogyasztva. A szójapörkölt tejfölös változata és a Tejfölös szójatokány párolt rizzsel vagy galuskával fogyasztva a legfinomabb. Salátaként Fejes salátát adjunk hozzá. A változatosság kedvéért Tejfölös gombapaprikást, illetve Gombapörköltet, Tojaspörköltet vagy Hagymatokányt is készíthetünk. Magyar specialitás a Tarhonya, amely szójapörkölttel és Cékasalátával a legfinomabb. Kevesek által ismert igen finom étel a Karfiolpörkölt, Tejfölös uborkasalátával. Nem kevésbé ízletes a Szójás székykáposzta. Központi előállítás nem okoz gondot, mert semmi mást nem kell tenni, mint puhára párolt savanyú káposztába szójapörköltet keverni, és tejföllel dúsítani.

Sokak kedvence a Parajfőzelék. Ez is tálalható gombás szójafasírttal, de egy adag szójapörkölttel a tetején a legfinomabb. A gyerekek is szívesen fogyasztják a Zöldborsófőzeléket és a Finomfőzeléket. Ezeket is lehet gombás szójafasírttal, szójas Stefánia vagdalttal vagy szójapörkölttel tálalni, de rántott szójával a tetején a legfinomabbak. Mindegyik főzelékhez 2 db frissen sült Graham-zsemlet kell adni. Ily módon tálalva kiadós, laktató étel lesz belőlük. A külföldiek által is kedvelt magyaros ételek sorából nem lehet kihagyni a lecsót. Ennek számtalan változata van (pl. kolbászos, szalonnás, rizses). Vegetárius változata a tojással sült Szójás lecsó.

Üdvözzel: Kun Ákos – 2020. október 12.

PDF melléklet:

Gombakrémes szendvics

Előzőleg sós vízben főzzünk keményre 2 tojást, majd folyó víz alatt alaposan mossunk meg 25 dg barna csiperkegombát, és vágjuk apróra. Utána 25 dg szobahőmérsékletű vajból vegyünk el kb. 5 dekagrammot, és pirítsuk meg benne a gombát. (Süssük ropogósra, de ne süssük túl, mert elszeneseedik.) Dinszteljük a készre pirított gombához 2-3 szál apróra vágott petrezselymet. A tűzről levéve hagyjuk lehűlni, majd adjuk hozzá a maradék vajat, negyed mokkáskanál sót és egy csipet örölt borsot. Végül keverjük bele a megtisztított és apróra vágott tojásokat, és hűtőszekrényben kb. fél óráig érleljük. (Tojásszeletelővel vágjuk karikákra, majd hármat-négyet egymásra helyezve aprítsuk kis kockákra.) Friss kenyérszeletekre kenve, hidegen fogyasszuk. Teával tálalva ízletes vacsora is készíthető belőle. Hűtőszekrényben tároljuk, de felhasználás előtt hagyjuk szobahőmérsékletre felengedni. Mélyhűtőbe ne rakjuk, mert a főtt tojás nem bírja a fagyasztást.

Szezámkrémes szendvics

20 dg hántolt szezámaghoz adjunk 1 mokkáskanál tengeri sót, és pirítsuk aranyárgára a Pirított napraforgómagnál leírt módon. Tálcan vagy egy papírlapon szétterítve hagyjuk hűlni, majd mákdarálón öröljük homokszemcse finomságúra. (Állítsuk a hajtókar rugóját lazára, hogy ne présel-

je ki belőle az olajat.) Az így kapott **Gomassziót** (szezámsót) dolgozzuk össze 20 dg előzőleg habosra kevert szobahőmérsékletű vajjal, és vékonyan kenjük friss zsúrkenyérszeletekre.¹⁶² A tetejét borítsuk be 2 mm vastag szeletekre vágott kovászos uborkával. Hidegen, fogyasszuk. A fel nem használt krémet hűtőszekrényben tároljuk. Amennyiben pár napon belül nem tudjuk elfogyasztani a teljes mennyiséget, akkor a mélyhűtőben tároljuk, így elkerülhetjük az avasodást. A fagyasztás nem tesz kárt sem az ízében, sem az állagában. Az olasz eredetű gomasszió érdekessége, hogy a teper-tőhöz hasonló íze van, így a frissen kisütött tepertő iránt nosztalgiát érzők anélkül élvezhetik ezt a sajátos zamatot, hogy számolniuk kellene a telített zsírsavak egészségkárosító hatásával. Ennek a különleges aromának az intenzitása azonban nagymértékben függ a pörköléstől. Ha a szezámagot nem pirítjuk meg eléggé, úgy kevésbé érződik ez a zamat, ha viszont világosbarnára pörköljük, akkor fellép egy kesernyés mellékíz is.

Az ínycsekek a szezámkrémet apróra vágott főtt tojással dúsítják. Sós vízben főzzük keményre 1 tojást. Lehűlése és tisztítása után diódarálón reszeljük le, és 5 dg apróra vágott lila hagymával, valamint egy csipet őrölt borssal együtt adjuk a szezámkrémhez. Alaposan összedolgozva, hűtőszekrényben kb. fél óráig érleljük. Friss zsúrkenyérszeletekre kenve, hidegen fogyasszuk. Még finomabb lesz, ha a tetejét szeletekre vágott kovászos uborkával beborítjuk. Hűtőszekrényben tároljuk, de felhasználás előtt hagyjuk szobahőmérsékletre felengedni. A szezámkrémmel ellentétben ez a készítmény nem tehető be a mélyhűtőbe, mert a főtt tojás nem bírja a fagyasztást. Ha ez szükséges, akkor a szezámkrémet külön fagyasszuk le, és felengedése után dúsítsuk utólag főzött kemény tojással.

Sajtos szendvics

Frissen sült Graham-szendvicskenyérből vágjunk 1,5 cm vastag szeleteket. Kenjük meg vajjal, és fektessünk rá egy szelet kb. 2 mm vastag félkemény sajtot.¹⁶³ Utána tegyünk a közepére egy szelet kemény tojást. A tojást acélhuzalos készülékkel célszerű szeletelni. (A két végéről leeső tojássárgája nélküli szeleteket ne dobjuk ki. Vágjuk ketté, és rakjuk a szendvics két végére.) Végül díszítsük a tojásszelet közepét és a szendvics két végét egy-egy pötty paprikakrémmel. Az intenzív ízek kedvelői csípős paprikakrémet használjanak. Hidegen fogyasszuk. Ízletesebbé tehetjük, ha nyáron zöldpaprikát és paradicsomot, télen pedig kovászos uborkát, vagy retket és újhagymát adunk hozzá. Hűtőszekrényben tároljuk.

Körözöttes szendvics

Először készítsünk körözöttet.¹⁶⁴ Villával törjünk át 20 dg brindzát¹⁶⁵, majd keverjük habosra 10 dg szobahőmérsékletű vajjal, és 1 púpozott evőkanál tejföllel. Adjunk hozzá egy diónyi apróra vágott lila hagymát, 1 mokkáskanál fűszerpaprikát, fél mokkáskanál őrölt köménymagot, egy csipet őrölt borsot, és jól dolgozzuk össze.¹⁶⁶ Régebben szardellapasztát is tettek a körözöttbe, amelyet jól he-

¹⁶² A vajas kenyérral megegyező módon kenjük meg a Graham-lisztből sült kovászos zsúrkenyérszeleteket.

¹⁶³ Olyan sajtot használjunk hozzá, amelyet szeretünk. Füstölt vagy rúzsflórán érlelt sajtot is tehetünk rá. A trappista sajt kedvelői válasszák az Alföldi Tej Kft. **Magyar Trappista** sajtját. Olcsó, és a trappista sajtok közül ez a legfinomabb.

¹⁶⁴ A körözött többnyire csak Közép-Európa országaiban ismert és használt paprikás túrókrém. Régen lipitói túróból készítették, ami nem más, mint juhtúró. Újabban erjesztett juhtúróból (brindzából) készítik, melynek sokkal intenzívebb az íze. A brindzát Szlovákiából szerzik be, ahol nagy mennyiségben állítják elő. A magyar „körözött” kifejezés onnan ered, hogy készítésekor a hozzávalókat köröző mozdulatokkal, alaposan össze kell keverni. Ausztriában a lipitói túróról kapta a nevét, ezért „Liptauer” a neve. Liptó vármegye Észak-Szlovákiában található. Az Osztrák-Magyar Monarchiában innen szállították a sajt készítő asszonyok az erjesztett túrókat a bécsi piacra. Ma már minden szinte szupermarketben kapható **brindza**. Csak a csomagolásuk más, de mindegyik Szlovákiából származik. A szlovákok **bryndza** néven forgalmazzák. Legolcsóbban a Penny Marketben szerezhető be. A 125 grammos Sissy brindza 300 forintba kerül.

¹⁶⁵ Natúr juhtúrót ne használjunk hozzá, mert nem elég ízletes. Ha gyerekek is esznek belőle, használjunk helyette kevésbé csípős gomolyatúrót. A gomolyatúrót erjesztett tehéntúró. Az Auchan áruházban kapható. Az **Erdélyi tömlős félzsiros gomolyatúró** ára 780 Ft, 250 grammos kiszerezésben. (Kilogrammja 3120 Ft.)

¹⁶⁶ A régi szokás szerint fakanállal és köröző mozdulatokkal. Mixert ne használjunk erre a célra, mert pépesíti, tönkreteszi a túró állagát.

lyettesít a Worcester szósz. Az alaposan összekevert körözöttet egy kisebb tálra halmozva hidegen tálaljuk, előtte azonban hűtőszekrényben pár óráig érleljük. Friss kenyérrre kenve, zöldpaprikával és paradicsommal fogyasszuk. (A zöldpaprika és a paradicsom íze szobahőmérsékleten a legfinomabb. Ezért fogyasztás előtt pár órával vegyük ki a hűtőből.) Aludttejjel tálalva finom vacsorát készíthetünk belőle. Dekoratív tálalási módja a körözöttnek, hogy személyenként egy-egy zöldpaprikát száraztól kettévágunk, a magházát kikaparjuk, és nyomózsákkal beletöltjük a juhtúrós masszát. Erre a célra legalkalmasabb a vékony, fehér húsú magyar paprika. A paradicsomot figurális vágószerszámmal daraboljuk fel, és helyezük a hullámosan kinyomott massa tetejére. Így lehűtés után a sajtkerckshez hasonlóan késsel, villával fogyasztható. Adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét. Gyorséttermekben legcélszerűbb tálalási módja, hogy frissen sült Graham-szendvicskenyérből vágott szeletekre kenjük. A tetejére hosszában fektessünk egy keskeny szelet zöldpaprikát. Hűtőszekrényben, letakarva tároljuk. Mivel a juhtúró jól tűri a mélyhűtést, a maradék lefagyasztható.

Fokhagymás melegszendvics

20 dg szobahőmérsékletű vaját keverjük össze 1 dg (1 kis fej) áttört vagy finomra reszelt fokhagymával, egy kis csokor apróra metélt petrezselyemmel, negyed mokkáskanál sóval, és negyed mokkáskanál őrölt borssal. (Télen 1 kávékanál szárított petrezselymet adjunk hozzá.) Az egzotikus ízek kedvelői tehetnek bele egy csipetnyi curryt is. Vékonyan kenjük a krémet friss zsúrkenyérszeletekre, és jól szórjuk meg reszelt sajttal. (Ennek legcélszerűbb módja, hogy a megkent szendvicset egy papírlapon szorosan egymás mellé fektetjük, és a sajtot ráreszeljük. A pizzához hasonlóan melegszendvics készítésére is csak hőre olvadó sajt használható (pl. Ammerländer trappista, Magyar Trappista, edámi, ementáli). Grillsütőben addig süssük, amíg a megolvadt sajt kissé megpirul. Ne hagyjuk felügyelet nélkül, mert hamar megég. Ügyeljünk arra is, hogy készre sütése után ne hagyjuk a készülékben, mert kiszárad. A befűlledés elkerülése érdekében fejfelé tegyük ki a tányérra, és csak a fogyasztás előtt fordítsuk meg. Melegen, teával tálaljuk. Aludttejjel fogyasztva is nagyon finom. Ez a szendvics csak melegen jó. Ha sokat készítünk, az első darabok a végére kihűlnek. Ezen azonban könnyen segíthetünk. Kaparjuk le a túlpirult szélét, és közvetlenül fogyasztás előtt, pár másodpercre tegyük vissza a grillsütőbe.

Burgonyás lángos

Igazán finom lángost csak kovásszal kelesztett tésztából lehet készíteni. Ezért előzőleg egy mély gyúrotálban dolgozzunk össze 15 dg lisztet 1,1 dl langyos tejjel és 2 dg elmorzsolts élesztővel, majd letakarva tegyük meleg helyre. Kb. háromnegyed óra múlva főzzünk puhára 20 dg lisztes burgonyát, és meghámozva törjük át. Amikor a kovász megkelt, adjuk hozzá a még meleg krumplit, 25 dg lisztet, 1 mokkáskanál sót, valamint 1,6 dl langyos vizet, és dagasszunk belőle lágy tésztát. Amennyiben túl kemény lenne, öntsünk hozzá még egy kis vizet, hogy nyúlós és ragacsos legyen. Addig dagasszuk, amíg a ragadós, lágy tészta el nem válik az edény falától. Utána szórjunk a tetejére kevés lisztet, és konyharuhával letakarva meleg helyen kelesszük kb. 1 órán keresztül.

Amikor a hólyagosra kidolgozott tészta legalább duplájára dagadt összegyúrás nélkül, vizes kézzel vagy egy hideg vízbe mártogatott evőkanállal szaggassuk tojásméretű darabokra, és cipóvá formálva tegyük megvizezett deszkára. (Vigyázzunk, hogy most se nyomkodjuk agyon, mert elveszti a jellegzetes, sült kovászhoz hasonló ízét, és közönséges kelt tészta lesz belőle. Tovább fokozhatjuk ezt a sajátos ízt, ha a kovászt túlkelesztjük, hagyjuk „megbuggyanni”.) A szétterülő darabokat minél távolabb helyezzük egymástól, hogy ne ragadjanak össze. A kiszaggatott tésztát kelesszük még negyedóráig, majd vizes kézzel nyújtsuk tenyérnyi méretűre, és min. 1,5 cm magas forró olajban mindkét oldalát süssük aransárgára. Víz helyett kevés étolajjal is bekenhetjük a kezünket, így sem fog ragadni hozzá a tészta. (A berakásnál ne hajoljunk föléje, mivel a vizes tészta miatt pattogó, forró zsiradék a szemünkbe freccsenhet. Akinek van szemüvege, rakja fel.) Ügyeljünk arra, hogy ne pirítsuk túl, mert rágós lesz. A lángost nagyméretű zománcozott lábasban, teljes lángon célszerű sütni, hogy minél kevesebb olajat szívjon magába.

A kiszedett lángosokat ne rakjuk egymásra, mert egyik a másikatól befülled, hanem egy rácson élére állítva helyezük egymás mellé őket. (Erre a célra legalkalmasabb a grillsütő rácsa, a csepegtető tálcával együtt.) Az ily módon tárolt lángos ropogós marad, és a felesleges olaj is lecsorog róla. Melegen tálaljuk. Fokhagymás vízzel megkenve fogyasszuk. Ehhez előzőleg reszeljük le vagy préseljük át 2 gerezd fokhagymát, és kb. 0,5 dl vízzel leöntve felhasználásig áztassuk. Finomabban is ízesíthetjük, ha az egyik oldalát megkenjük simára kevert meleg tejföllel, és megszórjuk kevés reszelt sajttal. A fenti adag tésztából kb. 12 db normál méretű lángos készíthető. Csak frissen kisütve ízletes, így mindig annyit készítsünk belőle, amennyi el is fogy. Szükség esetén papírzacskóba rakva tároljuk. Hűtőszekrénybe nem szabad betenni. Másnap megpróbálkozhatunk a grillsütőben való felfrissítésével, de nem lesz olyan finom, mint frissen kisütve.

Találékony lángosimádók azonban megoldották ezt a problémát. Egy rendkívül egyszerű eljárást alkalmaztak. A kelesztést nem szobahőmérsékleten végzik, hanem hűtőszekrényben. Egy jól működő hűtőszekrény normál hűtőterében a hőmérséklet nem haladja meg a 10 °C-ot. Ezen a hőfokon pedig nem tud túlkelni a tészta. Az első kelesztés után nem szagatják ki, hanem cipóvá formálva beteszik egy belül olajjal kikent nejlonzacskóba. (Azért kell beolajozni a zacskót, hogy ne ragadjon bele a tészta.) Aztán berakják a hűtőszekrény legalsó polcára. Másnap folytatják a sütést. Annyit vesznek ki a tésztából, amennyi aznapra kell. A többit visszarakják a hűtőbe. Az ily módon kelesztett tészta ugyanis még egy hét múlva is használható, nem kel túl. (Ezt a módszert nagyüzemileg is lehet alkalmazni.) Most a kiszagatatott tésztát nem kell szobahőmérsékleten tovább keleszteni. Azonnal nyújtható és süthető. Íze, ropogóssága semmivel sem marad el a frissen süttött változattól. Lehűlése után az olajat fedővel takarjuk le, és tegyük hűvös helyre (pl. az éléskamrába). Másnap folytathatjuk benne a sütést.

Szójás hurka (4 személyes adag)

Készítsünk egy adag 1 dl olajban félig megsütött Húspótló szójamasszát az előző este beáztatott szójakockából. Amíg a szójakocka sül, mossunk meg 20 dg fényezetlen (B-osztályú) rizst, és kb. 2 liter forró vízbe rakva, legalább egyszer átkeverve főzzük teljesen puhára. (Vigyázzunk, ne főzzük túl, mert akkor lottyadt és vízízü lesz a hurka.) Utána szűrjük le róla a vizet, majd 5 dg vöröshagymát vágjunk apróra, és 0,5 dl étolajon pirítsuk sárgára. Tegyük a rizst a pirított hagymával, valamint a visszamaradt olajjal együtt a félig megsütött és ledarált szójamasszához, és öntsünk még hozzá 0,5 dl olajat, majd reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát. Adjunk hozzá 1 púpozott teáskanál majoránna, 1 csapott mokkáskanál tengeri só, fél mokkáskanál őrölt szegfűszeget, negyed mokkáskanál őrölt borsot, és villával jól keverjük össze. Ezután osszuk el a masszát négyfelé, és az egyes adagokat csavarjuk előzőleg megvizezett, kb. 28 × 28 centiméteres vékony celofándarabkába, majd a max. 18 cm hosszú rudakat helyezzük egy nagyobb méretű tepsibe, és közepes tűzön (210 °C-on) süssük kb. 20 percig, amíg a teteje kissé színesedni kezd. Ne süssük túl, mert akkor kiszárad, és elveszti az ízét. A kifakadás elkerülése érdekében a celofán két végét a göngyölés irányában csavarjuk meg, majd szorosan tűrjük be a töltelékbe, és a kb. 20 dekagrammos rudakat úgy helyezzük a tepsibe, hogy a széle felül legyen.

Ha lehűlt tegyük a hűtőszekrénybe, és legalább 1 napig érleljük.¹⁶⁷ A felmelegítésével járó ízvesztés elkerülése érdekében fogyasztás előtt pár órával vegyük a hűtőből, hogy szobahőmérsékletre melegedjen. Göngyöljük le róla a celofánt, és keresztben kettévágva tálaljuk. 1 db frissen süttött Graham-zsemlével és almakompóttal vagy őszibarackkompóttal, illetve szilvakompóttal fogyasztva érvényesül leginkább az íze.¹⁶⁸ A celofánt közvetlenül fogyasztás előtt vegyük le róla, mert

¹⁶⁷ A többi félig megsütött szójakockából előállított készítményhez hasonlóan a hurka is min. egy-, de inkább kétnapi érlelés után a legfinomabb. Nem kell melegíteni, mert hidegen, illetve szobahőmérsékletre felmelegedve is finom.

¹⁶⁸ Ízletes almakompót csak savanyú rétesalmából készíthető. Augusztusban **Nyári fontos almát**, télen **pogácsaalját** vagy **jonatánalmát** használjunk hozzá. (Mivel a jonatánalma nem túl savas, a főzés végén adjunk a kompóthoz kevés citromlevet.) Igazán finom őszibarackkompót a fehér húsú fajtákból készíthető. Szilvakompót készítésre legalkalmasabb az kisméretű „**nemtudom**” szilva, vagy az apró golyó alakú kék **vadszilva**. A vadszilva nagyüzemileg is könnyen termesztendő, mert ellenáll a növényi betegségeknek, és nem igényel semmilyen gondozást. Termése szüretelő géppel is

a szobahőmérsékleten történő tárolás során is kiszárad, megkeményedik a külseje. Más szójas készítményekkel ellentétben a hurka mélyhűtéssel nem tartósítható. (A párolt rizs nem bírja a mélyhűtést. A fagyasztástól vizenyőssé válik.) Jó minőségű hurka csak kásává dagadó, rövid szemű fényezetlen rizsből készíthető. A hosszú szemű fényezett rizsből készült hurka szétdől, mivel a pergő rizsszemek kihűlés után megkeményednek, és nem tartják össze a töltelékét. Leszűrés után alaposan csepegtessük le, hogy ne maradjon benne semmi víz. A legjobb, ha a szűrőkanálba hagyjuk, és felhasználásig a főzőedény tetejére rakjuk. Egyébként is meg kell várni, míg lehül, mert a forró töltékbe nem lehet belenyúlni, a lehüléséig nem lehet formázni. Mellesleg a hurka jellegzetes magyar étel. Belsősegekből, sertésmájából és egyéb zsigeri szervekből más országokban is készítenek töltelékárut, de nem kevernek bele főtt rizst. Pedig a májas hurka nagyon finom étel. Igazi hungarikum. A szójas változata is hasonlóan ízletes.

Lencsefőzelék (4 személyes adag)

Előző este tésztaszűrőben, folyó víz alatt mossunk meg 30 dg megtisztított lencsét. Tegyük egy zománcozott edénybe, és öntsünk rá 7 dl vizet. Másnap adjunk hozzá 5 dg megtisztított vöröshagymát, 1 púpozott mokkáskanál sót, reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát, és fedő alatt főzzük kb. 15 percig, amíg megpuhul. (Annak érdekében, hogy a hagyma íze jobban kifőjön, a szár felőli végénél metsszük be félig.) A főzés során képződő habot teaszűrővel szedjük le róla. (Ha a lencse túl sok vizet szívott fel, akkor öntsünk rá még annyit, hogy ellepje.) Utána távolítsuk el belőle a vöröshagymát, és rántsuk be a főzeléket. 2 evőkanál zabpehelyliszthez adjunk annyi olajat amennyit felvesz, és élénk tűzön, állandóan kevergetve hevítsük habzásig, majd vegyük le a tűzről. Hagyjuk langyosra hűlni, majd dolgozzunk bele 3 evőkanál sűrített paradicsomot és 10 dg tejfölt. Keverjük simára, majd engedjük fel 1 dl hideg tejjel, és adjuk a puhára főtt lencséhez. Végül gyakran megkeverve főzzük még néhány percig, hogy besűrűsödjön. Melegen, 1 szelet Szójas Stefánia vagdalttal, vagy 2 db gombás szójafasírttal a tetején tálaljuk. Rántott hagymakarikákkal is finom. 2 db frissen sült Grahamzsemelével fogyasszuk. Hűtőszekrényben tároljuk. Lefagyasztani nem lehet, mert a főtt lencse és a főtt bab felengedés után megkásásodik, ehetetlenül gusztustalan lesz.

Szójas Stefánia vagdalt¹⁶⁹ (6 személyes adag)

Előzőleg készítsünk egy adag gombás húspótló szójamasszát a Gombás szójafasírtnál leírt módon, majd sós vízben főzzük meg 4 tojást. Egy nagyobb húsvágó deszkát egyenletesen hintsünk meg zsemlemorzsával, és terítsük szét rajta a nyers fasírtmasszát. Hámozzuk meg a tojásokat, és hosszában egymás mellé rakva tegyük a kb. 20 × 20 cm méretű massa közepére. A szorosabb illeszkedés érdekében előzőleg vágjunk le a tojások végéből kb. 0,5 centiméternyi darabkát. Utána a gombás szójamassa két szélét göngyöljük rá a tojásokra úgy, hogy a burok hézagmentesen záródjon.¹⁷⁰ Két rósejbnisütő- vagy tortalapáttal alányúlva, óvatosan helyezzük a töltött vagdaltat egy kisebb méretű kiolajozott tepsibe. Kenjük meg a tetejét és körben az oldalát 1 felvert tojással, majd közepes tűzön (210 °C-on) süssük kb. 25 percig, amíg a teteje világospirosra pirul. Kivétel után a kifolyt olajat locsoljuk a tetejére, hogy ne száradjon ki. Lehülve tegyük a hűtőszekrénybe, és legalább 1 napig érleljük. (Takarjuk le papírral, hogy ne száradjon ki.) Másnap vágjuk kb. 2 cm vastag szeletekre, és rósejbnisütő lapáttal óvatosan kiemelve, főzelékekhez feltétként tálaljuk. A felmelegí-

betakarítható, mert a fa megrázásával gyümölcse könnyen lehullik. Ráadásul bőtermő. Fája roskadásig tele van apró, kék szilvával. (Fehér vadszilva is létezik, de ez nem olyan intenzív ízű, mint a kék.)

¹⁶⁹ A Stefánia vagdalt II. Lipót belga király lányáról kapta a nevét, aki Lónyai Elemér feleségeként Magyarországon élt. Stefánia hercegnő igen kedvelte az országot, és a magyar konyháét. Számos étel pl. rizottó, felfújt és torta is viseli a nevét. Se szeri, se száma a „Stefánia módra” készítményeknek. Ezeknek közös jellemzőjük, hogy valamilyen formában főtt tojást tartalmaznak.

¹⁷⁰ A levágott tojásfehérje-darabkákat ne dobjuk ki. A göngyölés során dugjuk a tojások közötti hézagokba.

téssel járó ízvesztés elkerülése érdekében fogyasztás előtt pár órával vegyük a hűtőből, hogy szobahőmérsékletre melegedjen. (A felmelegítés hiánya ez esetben sem okoz gondot. A forró főzelékre rakva ugyanis pár perc alatt átmelegedik a feltét is.) Lefagyasztani nem lehet, mert a főtt tojás nem bírja a mélyhűtést.

Kelkáposztafőzelék (4 személyes adag)

70 dg megtisztított kelkáposztát a torzsája és a vastag főerek nélkül vágjunk kb. 2 cm széles szeletekre, majd folyó víz alatt mossuk meg. 5 dg vöröshagymát vágjunk apróra, és 2 evőkanál étolajon egy nagyobb edényben dinszteljük üvegesre. Tegyük bele a feldarabolt kelkáposztát, adjunk hozzá 1 púpozott makkáskanál sót, egy csipet örölt borsot, és fél makkáskanál örölt köménymagot vagy majoránát.¹⁷¹ Utána engedjük fel 7 dl vízzel, reszeljük bele 2 gerezd fokhagymát, és fedő alatt főzzük 10 percig, amíg a káposzta félig megpuhul. (Nyáron a zseme kelkáposztára vagy a sötétzöld levelű fodros kelkáposztára csak 6 dl vizet öntsünk.) Közben 25 dg lisztes burgonyát hámozzunk meg, vágjuk kb. 1 centiméteres kockákra, és újból megmosva tegyük a félig megfőtt kelkáposztához. Főzzük még kb. 20 percig, amíg a káposzta és a burgonya megpuhul. Közben 2 evőkanál zabpehelyliszthez adjunk annyi olajat amennyit felvesz, és élénk tűzön habzásig hevítve készítsünk belőle rántást. Vegyük le a tűzről, hagyjuk langyosra hűlni, majd állandó kevergetés mellett engedjük fel annyi hideg vízzel, hogy tejszín sűrűségű legyen, és öntsük a főzelékbe. Végül gyakran megkeverve főzzük még pár percig, hogy besűrűsödjön. (Berántás előtt a kelkáposztán annyi víz maradjon, hogy félig ellepje.) Melegen, feltéttel tálaljuk. Szójapörkölttel vagy 2 gombás szójafasírttal fogyasztva érvényesül leginkább az íze. 2 frissen sült Graham-zsemlét is adjunk hozzá. Hűtőszekrényben tároljuk. A többi káposztás étellel ellentétben (pl. székelykáposzta) a kelkáposztafőzelék nem fagyasztható le. A főtt krumpli ugyanis nem bírja a fagyasztást. A mélyhűtés során megkásásodik, gusztustalanná válik.

Szójapörkölt (4 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 10 dg szójakockát a Szójateper-tőnél és a Húspótló szójamasszánál leírt módon. Sütés előtt öntsük le a levét egy pohárba, és öblítsük át, majd töltsünk rá ugyanannyi tiszta vizet, mint amennyit leöntöttünk róla. Tegyük rá 2 púpozott teáskanál szójaízesítő fűszerkeveréket, öntsünk rá 1 dl étolajat, és fedő nélkül, teljes lángon, gyakran megkeverve süssük zsírára. Még mielőtt az összes olajat felszívná, adjunk hozzá 5 dg apróra vágott vöröshagymát, és reszeljük rá 1 gerezd fokhagymát. 4 megmosott zöldpaprikát szeleteljünk fel, és keverjük az üvegesre dinsztelt hagymához. Miután a zöldpaprika megpuhult, tegyük bele 2 közepes méretű megmosott paradicsomot is cikkekre vágva, majd adjunk hozzá 1 teáskanál fűszerpaprikát, fél makkáskanál sót, fél teáskanál szárított bazsalikomot és egy csipet örölt borsot.¹⁷² (Télen a zöldpaprika és a paradicsom 3 dl konzervlecsóval helyettesíthető.)¹⁷³

Amikor a lecsó zsírára sült, szórjunk a pörköltre 1 evőkanál zabpehelylisztet, keverjük össze, majd lassan adagolva öntsünk rá 2 dl hideg vizet, és folyamatosan kevergetve forraljuk össze.¹⁷⁴ (Ha másnapra készítjük 3 dl vizet öntsünk rá, mert a szója a tárolás alatt is sok nedvességet szív magába. Érdemes előző nap elkészíteni, mert a szójapörkölt is egy napi érlelés után a legfinomabb.) Főzelékekhez feltétként tálalható. Galuskához, párolt rizshez szervírozva azonban finomabb, ha tejfölösen készí-

¹⁷¹ A kömény és a majoránna teljesen eltérő ízt ad a kelkáposztafőzeléknek. Próbáljuk ki mindkettőt, és döntsük el, hogy nekünk melyik ízlik jobban.

¹⁷² Egészen különleges ízt kap, ha bazsalikom helyett 1 teáskanál finomra metélt tárkonylevelet teszünk bele. (A tárkony csak zöldfűszerként használható, mert a szárított tárkonynak kesernyés az íze.)

¹⁷³ A főszezonban (augusztus végén) befőzött lecsót 3,5 deciliteres befőttes üvegekbe töltsük. Így nem kell méregetni. Felbontás után az egészet öntsük a szójára. 5,8 deciliteres üvegbe is tölthetjük. Ez esetben dupla mennyiségű szójapörköltet készítsünk. A maradék károsodás nélkül lefagyasztható.

¹⁷⁴ A szójakockát ne pirítsuk, nem hagyjuk színesedni. Ellenkező esetben rágóssá, taplóssá válik. (Ugyanez a szabály érvényes a többi félig megsültött szójakockából készített ételre.)

jük. Ebben az esetben a vízzel való felhígítás előtt adjunk még a szójapörköltökhöz 5 dg tejfölt, majd jól összekeverve forraljuk fel. Melegen tálaljuk. Adjunk mellé valamilyen savanyúságot (pl. kovászos uborka, csalamádé, káposztasaláta). A **Tejfölös szójapaprikás** csak hűtőszekrényben tárolható. Ha másnapra besűrűsödne, öntsünk alá kevés vizet, és forraljuk pár percig. Szükség esetén berakhatjuk a mélyhűtőbe is, mert a szója jól bírja a fagyasztást.

Tejfölös szójatokány (4 személyes adag)

Elkészítési módja nagyon hasonló a tejfölös szójapaprikáshoz, csak az állaga és a fűszerezése más. Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 10 dg szójaszeletet¹⁷⁵ a Szója-tepertőnél és a Húspótló szójamasszánál leírt módon. Sütés előtt öntsük le a levét egy pohárba, és öblítsük át, majd töltsünk rá ugyanannyi tiszta vizet, mint amennyit leöntöttünk róla. Utána a megdagadt szójaszeleteket vágjuk ketté, és keresztben metéljük kb. 1 cm széles csíkokra. Tegyük rá 2 púpozott teáskanál szójaízesítő fűszerkeveréket, öntsünk rá 1 dl étolajat, és fedő nélkül, teljes lángon, gyakran megkeverve süssük zsírjára. Még mielőtt az összes olajat felszívná, adjunk hozzá 5 dg apróra vágott vöröshagymát, és reszeljünk rá 1 gerezd fokhagymát.

4 megmosott zöldpaprikát szeleteljünk fel, és keverjük az üvegesre dinsztelt hagymához. Miután a zöldpaprika megpuhult, tegyük bele 2 közepes méretű megmosott paradicsomot is cikkekre vágva, majd adjunk hozzá fél makkáskanál sót és 1 makkáskanál frissen reszelt gyömbért. (Télen a zöldpaprika és a paradicsom 3 dl konzervlecsóval helyettesíthető. Friss gyömbér helyett pedig fél makkáskanál gyömbérport is tehetünk bele.) A mediterrán ízek kedvelői gyömbér helyett fűszerezhetik fél makkáskanál örölt kakukkfűvel is. Az egzotikus konyhák hívei fél makkáskanál curryt tegyenek bele. Amikor a lecsó zsírjára sült, szórjunk a tokányra 1 teáskanál lisztet és egy kis csokor apróra vágott petrezselymet. Keverjük össze, majd dolgozzunk bele 10 dg tejfölt. Végül lassan adagolva öntsünk rá 2 dl vizet, és folyamatosan kevergetve forraljuk fel. A szójatokány főzelékekhez feltétként tálalható, de párolt rizzsel vagy galuskával fogyasztva is finom. Párolt rizzsel vagy galuskával tálalva adjunk mellé valamilyen savanyúságot (pl. kovászos uborka, csalamádé, káposztasaláta). Hűtőszekrényben tároljuk. Ugyanígy készül a **Borsos szójatokány**. A különbség csak annyi, hogy ebbe gyömbér, illetve kakukkfű helyett fél makkáskanál örölt borsot kell tenni.

Káposztasaláta (6 személyes adag)

Kovászos uborkát és csalamádét csak önerjesztéses savanyúságként érdemes készíteni. Ez az eljárás azonban bonyolult, és sok időt vesz igénybe.¹⁷⁶ Ízletes káposztasalátát azonban az év bármely szakában könnyen és rövid idő alatt készíthetünk:

5 dg vöröshagymát vágjunk apróra. 4 dl vízhez adjunk 3 evőkanál almaecetet, 2 púpozott teáskanál szőlőcukrot, 1 púpozott teáskanál sót és negyed makkáskanál örölt borsot. A salátalevet öntsük a hagymára, majd 60 dg fehér káposztát torzsája nélkül reszeljünk durvára, és adjuk hozzá. Jól összekeverve rakjuk egy fémfedéllel zárható 9 deciliteres befőttesüvegbe, és néhány napig hűtőszekrényben érleljük. Fogyasztás előtt adagoljuk kis lapos tányérokra, csurgassunk rá néhány csepp salátalajat, és örölt köménnyel megszórva tálaljuk. Intenzívebb lesz az íze, ha fél makkáskanál köménymagot szárazon pattogásig pirítunk, és kifőzzük. Ha lehűlt szűrjük le, és ebből a fűszeres teavízből készítsük a salátalevet. Az ínycseck egy kis csokor apróra vágott kaprot vagy 2 dg finomra reszelt tormát is keverhetnek bele. (Ez esetben a vitaminok és ásványi anyagok felszívódását elősegítő pár csepp salátalajat is most tegyük bele.) Érdemes korábban elkészíteni, mert minél tovább érleljük, annál finomabb lesz. Sokáig ne halogassuk a káposztasaláta fogyasztását, mivel 2 hét után megrom-

¹⁷⁵ A szójakockához hasonlóan a szójaszelet is bioboltokban kapható. Ára: 215 Ft, 100 grammos kiszerezésben.

¹⁷⁶ Az önerjesztéses savanyúságok készítése módja a Reformételek **ínycsecknek** című szakácskönyvben található, az **Uborkasavanyítás**-nál. Cím: <http://kunlibrary.com>

lik. (Ha fémfedéllel légmentesen lezárjuk, 3 hétig is eláll. A fűszeres teavíz használata is növeli az eltarthatósági időt, mivel a felforralt víz már nem tartalmaz baktériumokat.) Jól bírja azonban a fagyasztást, ezért a maradékot tegyük a mélyhűtőbe. Még finomabb lesz ez a saláta, ha apróra vágva 10 dg zöldpaprikát és 10 dg paradicsomot is keverünk hozzá. Ez esetben tegyük még bele negyed mokkáskanál sót. Ez a változat hűtőben csak 1 hétig tartható el, a mélyhűtést azonban szintén jó bírja.

Tejfölös gombapaprikás (4 személyes adag)

0,5 kg barna csiperkegombát folyó vízben mossunk meg, és vágjuk 4-5 mm vastag szeletekre. (A vastag szárát előzőleg hosszában hasítsuk ketté, a nagyméretű gombafejeket pedig keresztben vágjuk ketté.) 5 dg vöröshagymát aprítsunk fel, és tapadásgátló bevonattal ellátott serpenyőben, 0,5 dl étolajon dinszteljük üvegesre. Utána tegyük hozzá a gombát, majd keverjük bele egy kis csokor apróra vágott petrezselymet, 1 teáskanál fűszerpaprikát, 1 csapott mokkáskanál sót és egy csipet őrölt borsot. A különleges ízek kedvelői petrezselyem helyett 1 mokkáskanál apróra vágott friss (téli negyed mokkáskanál szárított) kakukkfűvet tesznek bele. Teljes lángon, állandóan kevergetve süssük zsírára. Kóstoljuk meg, és ha nem elég puha, süssük még pár percig, de ne pirítsuk. (Ne öntsünk rá vizet, és ne főzzük, mert a sokáig főzött gomba meggumisodik. (Nyáron a kiszáradt, fonnyadt gomba alá azonban mindjárt az elején öntsünk kevés vizet, hogy sütés közben ne égjen le, és pirítás nélkül megpuhuljon.)

Ezután szórjunk rá 1 teáskanál lisztet. Keverjük össze, majd adjunk hozzá 5 dg tejfölt, és ezt is jól dolgozzuk bele. Végül engedjük fel 1,5 dl, illetve annyi hideg vízzel, amennyi levet akarunk a gombapaprikásnak, és állandóan kevergetve forraljuk össze. Akkor kész, amikor a zsírszemcsék eltűnnek a tetejéről. Párolt rizzsel, savanyúság nélkül tálalva érvényesül leginkább az íze. Csak hűtőszekrényben tárolható. Sajnos a tejfölös gombapaprikás hamar romlik. Jól bírja azonban a fagyasztást, így a mélyhűtőben huzamosabb ideig is eltartható. A tejfölös gombapaprikás tejföl nélkül, **Gombapörkölt**ként is elkészíthető. Ezt a változatot főleg főzelékekhez használják, feltétként. A gombapörköltöz 60 dg gombát használunk.

A gombapörköltből könnyen csinálhatunk **Hamis vesevelőt**, ha csiperke- és pöfeteggombából készítjük fele-fele arányban. A pöfeteggombát kockákra vágjuk. Mivel a pöfeteggomba hamar romlik, lehetőleg még a vásárlás napján fel kell dolgozni. Mielőtt alapos mosás után nagy kockára vágnánk, húzzuk le a héját, illetve hámozzuk meg. Az igazihhoz hasonlóan a hamis vesevelő is fogyasztható önálló ételként. Ez esetben üssünk fel 2 tojást, adjunk hozzá két csipet sót, verjük habosra, és öntsük a kész pörköltre. Alaposan átkeverve a tojásrántottával megegyező módon süssük meg. Frissen sült Graham-zsemelével tálaljuk.

Galuskakészítés (4 személyes adag)

Egy vékony falú zománcozott edényben tegyük a tűzhelyre 4 liter vizet, és keverjük bele 1 evőkanál étolajat, valamint 1 teáskanál sót. Az intenzív ízek kedvelői só helyett szórjanak bele 1 púpozott teáskanál Vegetát. Mielőtt a víz felforrna, 2 tojáshoz adjunk 1 mokkáskanál sót, és fakanállal verjük habosra. Utána öntsünk rá 2,2 dl vizet, majd adjunk hozzá 40 dg lisztet, és keverjük simára. Ezt csak addig végezzük, amíg a massa csomómentessé válik, mert az alaposan kidolgozott galuskatészta szíjas lesz. Amennyiben túl sűrű lenne, tegyük hozzá még egy kis vizet. Átlagosnál nagyobb méretű tojások használata esetén viszont csak 2 dl vizet adjunk hozzá. A tészta akkor jó, amikor még éppen nem folyik le a deszkáról. Ekkor öntsünk egy merőkanálnyi tésztát a forró vízbe mártott nyeles vágódeszka közepére, és egy gyakran megnedvesített egyenes pengéjű késsel gyorsan szaggassuk bele a felforralt vízbe. Ezt úgy csináljuk, hogy nedves késsel vágunk ki egy ujjnyi szeletet a tészta széléből, majd keskeny darabokra metélve csúsztassuk a lobogó vízbe. (Olyan nagyobb méretű kést használunk hozzá, amelynek az éle egyenes, és a hegye nincs sarlószerűen leke-

rekítve. A profi háziasszonyok úgy biztosítják a galuska egyenletes puhulását, hogy először nagyobbra, majd fokozatosan kisebbre szaggatják a tésztát.) Aki a kemény galuskát kedveli, kifőzés előtt pihentesse a tésztát min. negyedóráig.

Kifőzdékben, éttermekben ez a lassú és munkaerő-igényes módszer nem alkalmazható. Számukra a Bernáth-féle galuskaszaggató¹⁷⁷ ajánlott. Ezzel a magyar gyártmányú készülékkel igen formás galuskát készíthetünk. Ehhez azonban keményebb tésztára van szükség, ezért kb. 10%-kal kevesebb vizet adjunk a liszthez, hogy a sűrűn elhelyezett lyukakból kipréselt tészta ne ragadjon össze. (A préselés során úgy tűnik, hogy így is össze fog ragadni, de emiatt ne aggódjunk. A forró vízben a tészta darabok szét fognak válni.) Ennek előfeltétele, hogy időnként keverjük át a galuskát. Mindkét tésztát lobogó forró vízben, a szaggatás befejezésétől számítva kb. 15, a lágyabb változatot pedig 10 percig kell főzni, amíg feljön a víz felszínére és megpuhul. Amikor megkóstolva jónak találjuk, szűrőkanállal szedjük ki, meleg vízzel öblítsük át, és jól lecsurgatva keverjük össze 2 evőkanál forró étolajjal. Köretként vagy ízesítve melegen tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk.¹⁷⁸

A kifőtt galuskából percek alatt készíthetünk finom **Tojásos galuskát**. Üssünk fel 4 nagyobb tojást, adjunk hozzá 2 evőkanál étolajat, negyed mokkáskanál sót, és verjük habosra. Lángterelő felett melegítsünk fel a galuskát, és öntsük rá a felvert tojást. Teljes lángon fakanállal addig kevergessük, amíg a tojás megszilárdul. Melegen, fejes salátával vagy kovászos uborkával önálló ételként tálaljuk. (Télen káposzta salátát adhatunk hozzá.) Az ínycsevek kevés reszelt sajtot szórnak a tetejére. Március végén, a medvehagyma szezonban keverjük a tojásba 2 evőkanál apróra vágott medvehagymát. Ettől igen finom, pikáns íze lesz. Szezonon kívül 10 dg apróra vágott és 2 evőkanál étolajon sárgára sült póréhagymával pótolhatjuk a medvehagymát.

Fejes saláta (4 személyes adag)

Méretétől függően 2-4 fej fejes salátát tisztítsunk meg, majd szedjük szét leveleire, és a vastag ereket vágjuk ki. (Aki a ropogós salátát kedveli, előzőleg rakja a salátafejeket polietilénzacskóba és légmentesen lezárva kb. 10 percre tegye a hűtőbe.) A zsenge salátaleveleket erős vízszög alatt mossuk meg, majd összefogva vágjuk kb. kétujjnyi széles szeletekre. Utána 8 dl vízbe keverjük 4 teáskanál szőlőcukrot, 2 teáskanál sót, és 0,6 dl almaecetet. Forgassuk bele a leveleket, és hagyjuk ázni legalább fél óráig. A magyaros ízek kedvelői kevés apróra vágott póréhagymát is tehetnek a páclébe. Salátástálra kiszedve, és kevés lével leöntve tálaljuk. Vitamintartalmának felszívódása érdekében csepegtessünk rá kevés hidegen sajtolt olajat. Külföldön dresszingszel meglocsolva fogyasztják a különböző salátaleveleket. Ennek egyik oka, hogy az ecetes lébe áztatott vékony levelek egy idő után összeesnek, gusztustalanul lottyadtá válnak. Ez azonban könnyen elkerülhető, ha a salátalébe ecet helyett citromlevet teszünk. Ez esetben nem fog összeesni a saláta. Egész nap felszolgálható lesz, sőt másnap is roppanós marad.

Tojáspörkölt (4 személyes adag)

Először sós vízben főzzünk keményre 4 nagyobb, vagy 6 kisebb méretű tojást. Utána 5 dg vöröshagymát aprítsunk fel, és egy nagyobb méretű serpenyőben 0,4 dl étolajon dinszteljük üvegesre,

¹⁷⁷ Gyártója: Bernáth Lászlóné 2092. Tök, Dózsa György u. 3. Tel: (06)-23-450 507 és 06-30-894-8971. Honlapjának címe: <http://www.szaggato.com> E-mail: szaggato@szaggato.com

¹⁷⁸ A galuska nem magyar étel. Mátyás király olasz felesége, Beatrix hozta magával a középkorban. Az elmúlt évszázadok alatt mi is megkedveltük, és némileg átalakítottuk. A magyarosított galuska annyiban különbözik az olasz gnocchi-tól, hogy nincs benne főtt krumpli, és tej helyett vízzel készítjük. Ezért a galuska nem olyan könnyű és omlós, de mi rágósan szeretjük. Oly annyira, hogy a galuska a paprikás csirke elmaradhatatlan körete lett, amit kovászos uborkával fogyasztunk. Az eredeti „gnocchi” név nem veszett ki teljes értékben a nyelvünkéből, de miután nem tudtuk kimondani „nokedli” lett belőle. Sokan ma is így hívják a galuskát.

majd szeljük bele 4 zöldpaprikát. Ha a paprika megpuhult, tegyük hozzá 2 közepes méretű paradicsomot kisebb darabokra vágva, majd keverjük bele 1 mokkáskanál fűszerpaprikát, fél mokkáskanál só, negyed mokkáskanál őrölt borsot, reszeljük rá 1 gerezd fokhagymát, és lángterelő felett süssük tovább, amíg lecsó lesz belőle. Télen a paprika és a paradicsom 3 dl konzervlecsóval helyettesíthető. Amikor a lecsó zsírjára sült, szórjunk rá 1 mokkáskanál zabpehelylisztet, keverjük össze, majd lassan adagolva öntsünk rá 2 dl vizet, és folyamatosan kevergetve forraljuk össze. Végül vegyük le a lángot takarékra, és a kemény tojásokat vágjunk cikkekre, vagy karikákra. Arányosan elosztva tegyük a lecsóra, finoman rázzuk össze vele, és forraljuk át. (Ha a paprikás lé nem lepi el a tojásokat, kanállal finoman nyomkodjuk bele.) Főzelékekhez feltétként tálalható. Hűtőszekrényben tároljuk.

Hagymatokány (4 személyes adag)

70 dg kisebb méretű vöröshagymát tisztítsunk meg, vágjuk kb. 1 cm széles gerezdekre, és egy vastag falú serpenyőben vagy lángterelő felett, 0,4 dl étolajon, fedő alatt, élénk tűzön pároljuk kb. negyedóráig, amíg megpuhul. (Mielőtt beletennénk a serpenyőbe, nyomkodjuk szét kisebb darabokra, hogy könnyebben átsüljön.) Utána vegyük le róla a fedőt, és állandóan kevergetve, teljes lángon pirítsuk sárgára. (Ha nem pirul egyformán, a színesedő darabokat villával szedjük ki a serpenyőből, és amikor a nagyok is megsültek, tegyük vissza. Így az apró darabok nem égnek meg, mire a nagyobbak megpirulnak.) Amikor a teljes mennyiség aranysárgára sült, adjunk hozzá 1 teáskanál fűszerpaprikát, 1 mokkáskanál só és egy csipet őrölt borsot. Szórjunk rá 1 csapott evőkanál zabpehelylisztet, dolgozzuk el, majd adjunk hozzá 5 dg tejfölt, és ezt is jól keverjük bele.¹⁷⁹ Végül engedjük fel 2 dl vízzel, és az egészet forraljuk össze. Párolt rizzzel tálalva érvényesül leginkább az íze, de feltétként különféle kásákhoz, főzelékekhez is adható. Hűtőszekrényben tároljuk. Ha másnapra besűrűsödne, keverjük bele kevés vizet, és forraljuk fel.

Rántott hagymakarika (4 személyes adag)

4 közepes méretű (kb. 10 dekagrammos) vöröshagymát tisztítsunk meg, és keresztben vágjuk kb. 1 cm széles szeletekre. Az egyes szeleteket szedjük szét, és a külső hagymakarikákat forgaszuk meg lisztben. Utána verjük fel 2 nagy tojást, keverjük bele fél mokkáskanál Vegetát, és mártjuk bele a lisztes karikákat. (Pikánsabb lesz az íze, ha a tojásépbe 1 gerezd áttört fokhagymát és negyed mokkáskanál fűszerpaprikát is keverünk.) Végül forgassuk meg zsemlemorzsában és bő, forró olajban, közepes lángon süssük aranysárgára. Melegen, feltétként tálaljuk. Főzelékekkel érvényesül leginkább az íze, de tartármártással leöntve, vagy párolt rizzzel fogyasztva is finom.

A megtisztított vöröshagymát közvetlenül sütés előtt vágjuk fel, mert az állás során kevés levet enged, és nem tapad rá olyan jól a panír. A kisebb hagymadarabokat egy befőttesüvegbe rakva tegyük hűtőszekrénybe, és egyéb készítményekhez (pl. pörköltekhöz) használjuk el. Hagymatokánynak is kiválóan alkalmas. A tetejét megvizezett celofánnal borítsuk be, mert fémfedővel légmentesen lezárva befülled, és pár nap alatt bebarnul, megromlik.¹⁸⁰ Amennyiben 2 napra készítjük a rántott vöröshagymát, ne süssük ki az egészet, mert másnap felfrissítve nem olyan finom. A bepanírozott hagymakarikák felét tegyük tányérra, bujtassuk nejlonzacskóba, és rakjuk a hűtőbe. Másnap ki-sütve olyan lesz, mint az előző napi. Nem válik le róla a panír, mint a nagy víztartalmú zöldségekről.

¹⁷⁹ Ha nem mértük ki előre a tejfölt, vegyük le a serpenyőt a tűzről, mert a liszt le fog égni.

¹⁸⁰ A celofán cellulóz alapanyagú, ezért szellőzik.

Tarhonya¹⁸¹ (4 személyes adag)

40 dg szárított tarhonyát¹⁸² vastag falú lábasban, 2 evőkanál étolajon, állandó kevergetés mellett pirítsunk zsemleszínűre. (Ha nincs vastag falú lábasunk, tegyük alá lángterelőt.) Utána öntsünk rá 6,5 dl meleg vizet, adjunk hozzá 1 mokkáskanál sót, és lefedve, lángterelő felett főzzük min. fél óráig, amíg megpuhul. Időnként keverjük meg, nehogy leégjen. Ha nem elég puha, öntsünk alá még egy kis vizet, és főzzük tovább. Túl sokat azonban ne adjunk hozzá, hogy a puhára párolt tarhonya különálló szemekben maradjon. Melegen, köretként tálaljuk. Szójapörkölttel a tetején érvényesül leginkább az íze. Savanyúságként céklasalátát adjunk hozzá. Hűtőszekrényben tároljuk. (Mielőtt betennénk a hűtőbe, villával keverjük át, lazítsuk fel.) A párolt rizzzel ellentétben a tarhonyát előző nap is elkészíthetjük, mert kiszáradva jobb ízű és kellemesebb állagú, mint frissen. A többi főtt tésztával ellentétben a tarhonya annál finomabb, minél régebben készítették. A hűtőből kivéve melegítjük fel. Ennek legegyszerűbb és a legkevésbé ártalmas módja, hogy a grillsütő tálcáján szétterítjük.

Céklasaláta (4 személyes adag)

60 dg céklát mosás után hámozzunk meg, és vágjuk kb. 1 cm széles hasábokra.¹⁸³ A feldarabolt céklát helyezzük egy zománcozott edénybe, öntsünk rá annyi vizet, hogy majdnem ellepje, adjunk hozzá 1 mokkáskanál köménymagot, és néhányszor óvatosan átkeverve főzzük puhára. (Főzési ideje min. fél óra, de a tavalyi fonnyadt céklát több mint 1 órán át kell főzni.) Az elpárolgó vizet időnként pótoljuk. (A főzés végén annyi víz maradjon rajta, hogy éppen ellepje.) Ha megpuhult, hagyjuk kihűlni. Utána 3 púpozott teáskanál szőlőcukorral és 3 teáskanál almaecettel ízesítsük. Végül 2 dg friss tormát reszeljük le, szórjuk a céklára, és összekeverve hűtőszekrényben másnapig érleljük.¹⁸⁴ Fogyasztás előtt adagoljuk salátástálakba, csurgassunk rá néhány csepp salátaolajat, és öntsük rá a levét is arányosan elosztva. Fémfedéllel légmentesen lezárva hűtőszekrényben tároljuk. Néhány napi érlelés után lesz a legfinomabb.

Karfiolpörkölt (4 személyes adag)

1,3 kg friss, fehér karfiolt zöldjétől megszabadítva szedjük szét rózsáira, folyó vízben mossuk meg, és vágjuk 1,5-2 cm széles darabokra. A torzsáját vastagon hámozzuk meg, majd hosszában kettéhasítva és 2-3 mm vastag szeletekre vágva ezt is adjuk hozzá. 5 dg vöröshagymát aprítsunk fel, és 1,2 dl étolajon dinszteljük üvegesre. Rakjuk rá a feldarabolt karfiolt, és ezt is dinszteljük pár percig. Utána öntsünk rá 0,3 dl vizet, keverjük hozzá 1 teáskanál fűszerpaprikát, 1 mokkáskanál sót, és takaréklángon, fedő alatt pároljuk puhára. Időnként keverjük meg, nehogy leégjen. Ha nem

¹⁸¹ A tarhonya ősrégi magyar étel. Érdekes, hogy ez a tésztafajta más országokban alig ismert, pedig a száraztésztákat a világ minden földrajzi régiójában kedvelik. Érdekes azonban ezzel is megismerkedni, mert az előzőleg megpirított száraztészta sokkal finomabb, mintha pörkölés nélkül főznénk. Sokan összetévesztik az arab országok közkedvelt ételét, a kuskuszt a tarhonyával. A kuskusz azonban nem tésztából készül, hanem gőzben puhított hántolt búzából. A puha búzát szitán áttörik, majd megszáritják, és méret szerint osztályozzák. A kuskusz tehát nem más, mint félig megfőzött nagy szemcseméretű búzadara. A tévhit onnan ered, hogy az íze nagyon hasonlít a száraztésztára.

¹⁸² A tarhonya annál finomabb, minél több tojásból készült a tészta. Kerüljük a gyárilag készített, egyforma méretre granulált 2 tojásos tarhonyát, mert rágós és nincs semmi íze. 8 tojásos, kézzel készített tarhonyát használjunk. Ezek közül legfinomabb és legolcsóbb a **Dunakeszi 8 tojásos**. A Tesco szupermarketben kapható. Ára 200 grammos kiszerezésben: 190 Ft. Ugyancsak jó minőségű a 8 tojásos kézi készítésű **Ürömi Arnold tarhonya**. Ez a Tesco szupermarketben 229 forintba kerül.

¹⁸³ Ennek legegyszerűbb és leghatékonyabb módja, hogy V-gyaluval aprítjuk. A komolyabb késes zöldséggyaluknak van egy olyan késes betéte, ami a burgonyát, céklát kb. 8 mm széles hasábokra darabolja.

¹⁸⁴ Ha egy ventilátort az asztalra állítunk, és mögötte reszeljük a tormát, akkor nem fogunk könnyezni tőle.

elég puha, öntsünk alá még egy kis vizet, és pároljuk tovább. Végül fedő nélkül süssük le zsírjára, majd üssünk fel 4 tojást, adjunk hozzá fél mokkáskanál sót, és jól felfelve öntsük rá. Teljes lángon finoman kevergessük, amíg megszilárdul. Melegen, önálló ételként tálaljuk. Fűszerpaprikával és őrölt borssal megszórt tejfölös uborkasalátával fogyasszuk. Aki igényli, annak adjunk hozzá 1 frissen süttött Graham-zsemlét. Hűtőszekrényben tároljuk.

Ezt az igen ízletes ételt télen is élvezhetjük, mert mind a megtisztított karfiol, mind a meghámozott és vékonyra gyalult uborka jól fagyasztható. Arra azonban ügyeljünk, hogy csak a nyáron feldolgozott szabadföldi karfiolnak és uborkának van jó íze. Ráadásul ilyenkor a legolcsóbb. A fentiekkel megegyező módon készül **Brokkolipörkölt**. A különleges, markáns íz kialakulásának előfeltétele a friss, haragoszöld brokkoli használata. A karfiol kiválasztása során ügyeljünk arra, hogy egyes kereskedők annyi levelet hagynak rajta, amennyi a kelvirág tömegét is elérheti. A zöldjétől megfosztott, és megtisztított kelvirág súlyának 90 dekagrammnak kell lennie. Friss **brokkoliból** a kevesebb zöldvesztés miatt 1,2 kg is elegendő. Télen a teljesen megtisztított mirelit karfiolból, illetve brokkoliból szintén 90 dekagrammot használjunk. A mirelit zöldséget fagyott állapotban tegyük az edénybe, és ne öntsünk hozzá vizet, mert a rajta levő zúzmara elegendő folyadékot ad a puhára pároláshoz. Teljesen puhára ne főzzük egyik zöldséget se, mivel a zsírjára sütésnél is puhul, és a végén kása lesz belőle.

Tejfölös uborkasaláta (4 személyes adag)

90 dg közepes méretű salátauborkát (télen kígyóuborkát) mossunk meg, és meghámozva vékonyan gyaluljuk le. (1 milliméternél ne legyen vastagabb, mert akkor rágós lesz, és nem tudja átjárni a fűszeres lé.) Ha fürtös uborkát használunk, akkor a két végéből szeljük le egy keveset, és a leeső darabokat ízleljük meg, hogy nem kesernyések-e. Ha igen, addig vágjuk, amíg a keserű íz el nem tűnik, és csak utána gyaluljuk le. Ezután szórjunk rá 1 teáskanál sót, keverjük össze, és hagyjuk állni kb. fél óráig. 2 gerezd fokhagymát reszeljük le, öntsünk rá 3 teáskanál almaecetet, adjunk hozzá 3 evőkanál tejfölt, és egy befőttesüvegbe téve dolgozzuk össze. Végül keverjük hozzá a levéből kiszedett és jól kinyomkodott uborkát is, majd lefedve hűtőszekrényben néhány óráig érleljük. Fogyasztás előtt kis lapos tányérokra adagoljuk, és őrölt borssal, fűszerpaprikával finoman megszórva tálaljuk.

Vékonyra gyalult, héj nélküli gyorsfagyasztott uborkából télen is ízletes salátát készíthetünk. Házilag is fagyaszthatunk magunknak salátának valót. Mivel a fagyott uborka nagyon összeesik, sok levet enged, most 1 kilogrammot használjunk egy adaghoz. A gyalulás során kiszivárgott levét ne öntsük a zacskóba. Sózni most nem szabad. Nagyméretű, magvas uborkát is fagyaszthatunk erre a célra. Ez esetben hosszában hasítsuk ketté, kanállal kaparjuk ki a magjait, és a húsát gyaluljuk le. A mirelit uborkát fagyosan, teljes felengedés előtt kell feldolgozni, akkor ropogós marad. Ha olvadás közben nem éri levegő, nem puhul meg. (A fagyasztott uborkát nem szabad kifacsarni, csak öntsük le róla a levét. Amennyiben hagyjuk teljesen felengedni, sok levet enged, ami veszendőbe megy, és a visszamaradt alacsony nedvességtartalmú uborkaszeletek rágósak lesznek.) A mirelit uborkát fél teáskanál sóval ízesítsük.

Szójás székelykáposzta (4 személyes adag)

10 dg szójakockából készítsünk Szójapörköltet a fenti recept szerint, de ne engedjük fel vízzel. Előtte öblítsünk át 70 dg vecsési savanyú káposztát. Ennek legcélszerűbb módja, hogy a káposzta polietilénzacskóját teleöntjük hideg vízzel, jól összerázzuk, és az összefogott nyíláson át leengedjük az összes levét. (Öblítés előtt érdemes a savanyú káposzta levét leönteni egy pohárba. Egyrészt azért, mert igen egészséges ital, másrészt ha túlságosan átmostuk a káposztát és ízetlenné vált, utólag egy kis lé hozzáadásával helyrehozhatjuk a hibát.) A túlzott savanyúságtól megszabadított mosott káposztát tegyük egy zománcozott edénybe, öntsünk rá annyi vizet, hogy jól ellepje. Fedő alatt főzzük min. 1 órán keresztül. Ha elfőtte a levét, öntsünk rá még egy kis vizet, és főzzük tovább, amíg megpuhul. (A végén annyi lé

maradjon rajta, hogy a káposztát éppen ellepje.) Ekkor keverjük bele a víz nélküli szójapörköltet, és fedő nélkül főzzük még kb. 5 percig, hogy a káposzta besűrűsödjön. Végül dolgozzunk bele 10 dg tejfölt, és forraljuk fel. Melegen, 2 db frissen sült Graham-zsemlével tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk. Szükség esetén berakhatjuk a mélyhűtőbe is, mert a szója és a káposzta is jól bírja a fagyasztást.

Parajfőzelék (4 személyes adag)

Előző este vegyünk ki 90 dg mirelit spenótot a mélyhűtőből, és tészaszűrőbe rakva tegyük a normál hűtőtérbe, hogy felengedjen, és a leve kicsepegjen¹⁸⁵. (Erre a célra vagdalt spenótot használunk. Ne parajpürét vagy parajkrémet vegyünk, mert ezek a trutymók meglehetősen gusztustalanok és ízetlenek.) Másnap vékonyan szeleteljünk fel 1 fehér lisztből készült 5 dekagrammos bolti zsemlét, majd 3 dl tejből öntsünk rá annyit, hogy átnedvesedjen, és villával törjük össze. (Áztatáshoz az 1-2 napos szikkadt zsemle a legjobb. A friss egy csomóba összeragad, nehéz szétzúzni.) Utána 2 evőkanál fehér liszthez adjunk annyi étolajat, amennyit felvesz, reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát, és élénk tűzön habzásig hevítve készítsünk belőle rántást. (Állandóan kevergetve addig süssük, amíg elkezd pezsegni, de ne hagyjuk színesedni.) A szokásosnál nagyobb méretű edényben pirított rántáshoz tegyük hozzá a hűtőből kivett parajt, és állandóan kevergetve, lángterelő felett főzzük kb. 5 percig. Időközben adjuk hozzá a jól kinyomkodott zsemlét is, és alaposan beledolgozva forraljuk össze a spenóttal. (Ha a beáztatott zsemle nem elég puha, kissé melegítsük fel, és néhányszor keverjük át a pépet.) Ezt követően öntsük hozzá a maradék, és a zsemléből kinyomkodott tejet. Szórjunk rá 1 púpozott makkáskanál sót, és negyed makkáskanál örölt borsot, majd tovább kevergetve forraljuk fel. (Miután felengedtük tejjel, már ne főzzük sokáig, és ne keverjük intenzíven, mert nyúlós lesz, és íztlenné válik.) Melegen, feltéttel tálaljuk. Szójapörkölttel vagy gombás szójafasírttal érvényesül leginkább az íze, de tükörtojással fogyasztva is finom. 2 db frissen sült Graham-zsemlét adjunk hozzá. Hűtőszekrényben tároljuk. Ha másnapra besűrűsödne, öntsünk bele egy kis tejet, és forraljuk fel. Mivel a spenót jól bírja a fagyasztást, a parajfőzeléket is betehetjük a mélyhűtőbe.

Zöldborsófőzelék (4 személyes adag)

Először vegyünk ki a mélyhűtőből 90 dg mirelit zöldborsót, és öntsük szűrőkanálba. (Ha a borsó zúzmarás vagy jégdarabok vannak a zacskóban, ez annak a jele, hogy a bolti tárolás során felengedett, és újra fagyasztották. Ez esetben meleg vízzel öblítsük le.) Tegyük egy zománcozott edénybe, adjunk hozzá 1 evőkanál étolajat, 1 makkáskanál barna cukrot, 1 púpozott teáskanál sót, és dinszteljük pár percig. Utána engedjük fel annyi vízzel, hogy félig ellepje, és fedő alatt főzzük kb. 5 percig, amíg megpuhul. Közben 2 evőkanál zabpehelyliszthez öntsünk annyi olajat, amennyit felvesz, és élénk tűzön habzásig hevítve készítsünk belőle rántást. Szórjunk bele egy kis csokor apróra vágott petrezselymet, és miután átsült vegyük le a tűzről. Hagyjuk langyosra hűlni, és adjunk hozzá 10 dg tejfölt. Dolgozzuk simára, majd lassan engedjük fel 1 dl hideg tejjel, és öntsük a főzelékhez. Végül állandó kevergetés mellett főzzük még pár percig, hogy besűrűsödjön. Melegen, feltéttel tálaljuk. Rántott szójával a tetején a legfinomabb, de gombás szójafasírttal, szójas Stefánia vagdalttal fogyasztva is finom. Rántott gombát is rakhatunk rá.¹⁸⁶ 1 db frissen sült Graham-zsemlét adjunk hozzá. Hűtőszekrényben tároljuk. Ha másnapra besűrűsödne, öntsünk rá egy kis tejet, és forraljuk fel. Mivel a zöldborsó jól tűri a mélyhűtést, a maradék lefagyasztható.

¹⁸⁵ Rakjunk a tészaszűrő alá egy lábast, hogy a kifolyó lé ne szennyezze be a hűtőszekrényt.

¹⁸⁶ A rántott gomba könnyen elkészíthető. 40 dg barna csiperkegombát mossunk meg, és lisztbe, felvert tojásba, zsemlemorzsa mártogatva panírozzuk be, majd bő, forró olajban süssük mindkét oldalát világosbarnára. A nagyméretű gombafejeket panírozás előtt keresztben vágjuk ketté. (A szárát is rántsuk ki. A vastag szárát hosszában hasítsuk ketté.)

Finomfőzelék (4 személyes adag)

Először 5 dg vöröshagymát metéljük apróra. 30 dg sárgarépát és 30 dg karalábét tisztítsunk meg, vágjuk kb. 0,5 cm széles kockákra, és a hagymával együtt 1 evőkanál étolajon, 1 púpozott mokkáskanál só, valamint fél mokkáskanál barna cukor hozzáadásával dinszteljük pár percig.¹⁸⁷ Utána engedjük fel 3,5 dl vízzel, és fedő alatt főzzük kb. 10 percig, amíg kissé megpuhul. Ekkor adjunk hozzá 30 dg mirelit zöldborsót, és főzzük a zöldségeket teljesen puhára. Végül 2 evőkanál zabpehelylisztet adjunk annyi olajat, amennyit felvesz, és élénk tűzön, állandóan kevergetve, és habzásig hevítve készítsünk belőle rántást. Keverjük bele egy csokor apróra vágott petrezselymet, és miután átsült vegyük le a tűzről. Hagyjuk langyosra hűlni, és állandó kevergetés mellett tegyük hozzá 10 dg tejfölt. Dolgozzuk simára, majd engedjük fel 1 dl hideg tejjel, és adjuk a puhára főtt zöldségekhez. Állandó kevergetve főzzük még pár percig, hogy besűrűsödjön. Melegen, feltétel tállaljuk. Gombás szójafasírttal vagy tükörtojással fogyasztva érvényesül leginkább az íze. Rántott gombát is rakhatunk rá. 1 db frissen sült Graham-zsemlet adjunk hozzá. Hűtőszekrényben tároljuk. Ha másnapra besűrűsödne, öntsünk bele egy kis tejet, és forraljuk fel. Mivel a főtt zöldségek jól tűrik a mélyhűtést, a maradék lefagyasztható.

A finomfőzelék indiai változata a **Currys finomfőzelék**. Elkészítési módja csupán annyiban különbözik a magyar változattól, hogy miután felengedték vízzel, keverjük bele 1 evőkanál curry fűszerkeveréket, sűrítéséhez pedig tej helyett kókusztejet használjunk. A tűzről levéve keverjük bele 1 teáskanál citromlevet is.

Szójas lecsó (4 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 5 dg szójakockát, és másnap készítsünk fél adag Szójatepertőt azzal a különbséggel, hogy a beáztatott szójakockát körmünkkel szakítsuk két-háromfelé. Utána 10 dg vöröshagymát aprítsunk fel, és egy nagyobb méretű, vastag falú lábasban 1,2 dl étolajon dinszteljük üvegesre. 1,8 kg vékony húsú zöldpaprikát folyó vízben mosunk meg, vágjuk fel kb. 1 cm vastag karikákra, illetve 1 cm széles szeletekre, és adjuk a hagymához, majd fedő alatt pároljuk puhára. (A belső eret ne távolítsuk el a szeletekről, mivel ez adja a paprika ízét. Sokan még a visszamaradt torzsa magjait is belemorzsolják a lecsóba, mert ettől még finomabb lesz.) Különösen finommá válik a lecsó, ha 1-2 paradicsompaprikát (pritamint) vagy kápia paprikát is szeletelünk bele. Aki szereti, tehet bele egy csípős paprikát vagy fél cseresznyepaprikát (chili paprikát) is, illetve fűszerezze őrölt csípős paprikával. Amikor a zöldpaprika kezd összeesni, mossunk meg 60 dg lédús paradicsomot, és adjuk hozzá kisebb darabokra vágva. Keverjük bele 1 teáskanál fűszerpaprikát, 1 mokkáskanál sót, egy csipet cukrot, és fedő nélkül, gyakran keverve főzzük tovább. A pikáns ízek kedvelői 1-2 gerezd áttört fokhagymát, vagy kevés apróra vágott friss bazsalikomot vagy illetve kakukkfűvet is tehetnek bele. Zöldfűszerek hiányában negyed mokkáskanál egész köményt is rakhatunk hozzá. (Intenzívebb lesz az íze, ha a hagymára szórva megpirítjuk.) Ha minden nedvessége elpárolgott, süssük le zsírjára, és keverjük bele a szójatepertőt.

A lecsót élénk tűzön addig kell sütni, amíg nem érződik a sült paprika illata, különben vízízű lesz. Arra azonban ügyeljünk, hogy ne süssük túl, mert akkor elmegy az íze, és csípős paprika használatánál az ereje is. Sokan nem kedvelik az összepondorodott paradicsomhéjat, ezért nem sűtik le zsírjára a lecsót. Ebben az esetben a paprika párolását fedő nélkül, közepes lángon végezzük, mivel kisebb mértékben ugyan, de a lassú sütés alatt is kialakul a kívánt íz. (Ehhez a változathoz 1,5 kg zöldpaprika és 0,5 kg paradicsom is elegendő.) Végül üssünk fel 4 tojást, szórjunk rá negyed mokkáskanál sót, és jól felfelve öntsük a lecsóra. Lassú tűzön ide-oda tologatva finoman kevergessük, amíg megszilárdul. A lecsó akkor lesz ízletes, ha a ráöntött tojás nem esik szét apró golyókra a magas víztartalom miatt, hanem szálasan kocsonyásodik, mint a tojásrántotta. Amennyiben nincs vas-

¹⁸⁷ A feltüntetett mennyiségek tisztított zöldségekre vonatkoznak.

tag falú (célszerűen öntöttvas) lábasunk, akkor tegyük az edény alá lángterelőt, és gyakran megkeverve teljes lángon süssük. Melegen, önálló ételként tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk.

Házilag konzervált alapanyagból télen is finom lecsót készíthetünk. A tartósított lecsót fedő nélkül kell sütni. A szükséges mennyiség: 1,6 liter. (A konzerválásához 9 deciliteres üvegeket használjunk. Konzervált lecsó használata esetén csak a lé elpárolgása után kell lángterelőt tenni a lábas alá.) A külföldön élők számára meg kell még említeni, hogy kiváló ízű és állagú lecsót csak fehér, vékony húsú magyar paprikából lehet készíteni. A csemegepaprikának nevezett vastag húsú zöld, sárga és piros színű paprikák alkalmatlanok erre a célra. Ha Amerikában rászánjuk magunkat a lecsókészítésre, kubai zöldpaprikát és kanadai paradicsomot vegyünk hozzá, mert ízben ezek hasonlítanak legjobban a hazaira. Egyébként a vékony héjú zöldpaprika intenzív íze nem a véletlen műve. Ez a fajta áll a legközelebb a hibridizálatlan őspaprikához. Azért kapta az étkezési paprika nevet, mert nálunk ebből a zöldpaprikából fogy a legtöbb.

A csemegepaprikák finomak, de édesek vagy csípősek. Nincs paprikaízük. Csak a vékony fehér héjú étkezési a paprika rágása során éri az ember, hogy Isten valaha ilyennek teremtette a paprikát. Amit aztán mi teljesen elrontottunk a különféle hibridizálásokkal. „Nemesített” paprikáink szépek, harsogó színűek, csak éppen ízük, illatuk nincs. Ezért nem lehet belőlük lecsót készíteni. Sajnos magyar zöldpaprikát és paradicsomot nem lehet kapni külföldön. Nem azért, mert nem szállítunk, hanem mert a külföldi kereskedők nem rendelnek tőlünk. A vékony húsú zöldpaprikánkat azonban jól ismerik külföldön. A nyugati országokban „Hungarian type” néven tartják számon. Különösen a németek kedvelik, mert a mi paprikánknak nem csak íze, hanem illata is van. Nálunk ezt a fajtát nem csak nyersen használják. Ebből készül a töltött paprika. Ezért sokan „TV” paprikának nevezik. A hobbikertészek a szegedi paprikafajták magját keressék, mert ezek a legízletesebbek. A fűszerpaprikafajták közül is a szegedi a legjobb.

Forrás:

Kun Elektronikus Könyvtár
Reformételek ínyenceknek

Abban a reményben, hogy ezek az ételek talán felkeltik az étteremláncok érdeklődését, a fenti ajánlatomat is elküldtem a Burger Kingnek, valamint az OMV és a Shell üzemanyagtöltő állomásoknak. Sajnos a reakciójuk nem változott. Továbbra sem válaszoltak a levelemre. Nem adtam fel. Küldtem még nekik néhány szójas receptet, hátha ezek jobban tetszenek nekik.

E-mail cím: eszrevetel@fusionrt.hu

Tisztelt Burger King Csapat!

A húspótló szójamassza sokoldalúan használható alapanyag. A húsos töltelékek is kiválthatók vele. A hús gyakori felhasználási módja a töltelékészítés. Mivel a tölteléknek lazának, formálhatónak kell lennie, a húst ledarálják. A darált hús azonban sütve-főzve még mindig tömör és rágós lesz, ezért tovább kell lazítani. Ennek érdekében rizst adnak hozzá. A darált hússal együtt főzött rizs csökkenti a hús rostjainak egymáshoz tapadását, ami lazává teszi a tölteléket. A rizzsel dúsított töltelék helyettesítése is megoldható szójával. A főtt rizzsel kevert gombás szójamassza íze nem marad el a húsos változattól. Kitűnő Töltött káposztát, Töltött paprikát és különféle rakott ételeket lehet belőle készíteni. A rakott zöldségek közül legkedveltebb a Rakott burgonya. A bácskai rizses hús vegetárius változata a Bácskai rizses gomba és a Bácskai rizses szója. Szendvicskészítéshez ízletes húspótló alapanyag a Szójapástétom. Jól kiegészíti a szójaszalámmal, illetve a rántott szójával készített szendvicseket. Májpástétomra emlékeztető nyers masszája húspótló tölteléként is használható. Ízletes töltött gombát, töltött paradicsompaprikát és egyéb töltött zöldségeket készíthetünk belőle.

Külföldön leveseket sem nagyon fogyasztanak. Pedig ezek a magas víztartalmú ételek is nagyon finomak, és egészségesek. Enyhíti a sokak számára gondot okozó folyadékhiányt, és vitaminokban, ásványi anyagokban is bővelkedik. Gulyáslevesünk világhírű, de ki tudja miért külföldön sűrűre főzik. A valódi gulyásleves a csirkehúsból készített húsleves marhahúsos változata. Ugyanolyan híg, mint a húsleves, csak más ízű. A vegetáriusoknak sem kell nélkülözni ezt az egytálételként is fogyasztható levest, mert a Szójagulyás hasonlóan ízletes. Érdekessége, hogy ebben nem félig, hanem teljesen megsütött szójakocka, azaz szójatepertő van. Mivel meglehetősen laktató, egytálételként is

fogyasztható. Nem kevésbé finom magyar egytálétel a Szójás raguleves és a Szójagombóclevés. Tojásból könnyen és gyorsan készíthetők különböző ételek. Legegyszerűbb változata az omlett. Az egész világon ismert. Mi rántottát készítünk a tojásból, ami az omlettnél is finomabb. Közülük legízletesebb a Gombás tojásrántotta és a Sajtos tojásrántotta. Magyaros változata a Zöldpaprikás tojásrántotta.

Külföldön szinte teljesen ismeretlenek a friss gyümölcsből főzött krémlevesek. Közülük legfinomabb az Almaleves és a Meggyleves. Nyáron, a kánikulában kifejezetten üdítő egy tányér hideg gyümölcsleves fogyasztása. Nálunk sokan készítenek gyümölcslevest, eltérő minőségben. A menzákon és az üzemi konyhákban liszttel sűrítik be. A háziasszonyok pudingport használnak a sűrítésére. Ez már ehető, de a pudingporban található vegyszerek (észter, élelmiszerszínezék, tartósítószer) nem használnak az egészségnek. Az ínycsemegetőket is kielégítő igazán finom gyümölcslevest csak főzött tojáskrémlevesből lehet készíteni. Előállításának hátránya, hogy sokáig kell kevergetni, sűríteni. Nagyüzemi előállítás esetén azonban ez nem okoz gondot, mert erre a folyamatra ma már robotot használnak. A krémlevesekhez hasonló különlegességünk a Madártej. Többnyire ezt is fehér liszttel vagy pudingporral sűrítve állítják el, de igazán csak a főzött tojáskrémlevesből készült változatot lehet élvezni. Akik csak nassolni akarnak, azok számára ajánlott az üdítő és zamatos Alkoholmentes citrusbólé. A bőlét mindenki kedveli. A gyorséttermeket gépkocsival látogatók azonban nem fogyaszthatnak alkoholt. Ennek a bőlétnek az íze azonban feledtetni velük az alkohol hiányát.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020. október 20.

PDF melléklet:

Töltött káposzta¹⁸⁸ (8 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 10 dg szójakockát a szójatepertőnél leírt módon. Másnap öblítsünk át 2 kg vecsési savanyú káposztát¹⁸⁹. Ennek legcélszerűbb módja, hogy a káposzta polietilénzacskóját teleöntjük hideg vízzel, jól összerázzuk, és az összefogott nyíláson át leengedjük az összes levét. (Öblítés előtt érdemes a savanyú káposzta levét leönteni egy pohárba. Egyrészt azért, mert igen egészséges ital, másrészt ha túlságosan átmostuk a káposztát és ízetlenné vált, utólag egy kis lé hozzáadásával helyrehozhatjuk a hibát.) A túlzott savanyúságtól megszabadított mosott káposztát tegyük egy nagyméretű zománczott lábasba¹⁹⁰, öntsünk rá annyi vizet, hogy jól ellepje. Fedő alatt főzzük kb. 2 órán keresztül. Ha elfőtte a levét, öntsünk rá még egy kis vizet, és főzzük tovább, amíg megpuhul. (A végén annyi lé maradjon rajta, hogy a káposztát éppen ellepje.)

Mialatt a káposzta puhul, készítsünk egy adag, rizzsel dúsított gombás húspótló szójamasszát a töltelék számára. Ehhez félig megsütött Húspótló szójamasszára van szükség. A beáztatott és 1 dl étolajon zsírjára sült szójakocka ledarálása után szeleteljünk fel 40 dg megmosott csiperkegombát, majd kisebb darabokra vágva 0,5 dl étolajon pirítsuk meg.¹⁹¹ 5 dg vöröshagymát vágjunk apróra, és a megsült gomba közé keverve dinszteljük üvegesre. (Vigyázzunk ne pirítsuk, mert hagymaszagú lesz a töltelék.) A hagymás gombát a visszamaradt olajjal együtt keverjük a húspótló szójamasszához. Közben 10 dg B-rizst mossunk meg, öntsünk rá 2 dl vizet, és lángterelő felett, forrástól számítva főzzük min. 10 percig, amíg megpuhul, majd tegyük a masszához. (Ügyeljünk arra, hogy ne főzzük túl, mert akkor felpuhul a

¹⁸⁸ A töltött káposzta arról kapta a nevét, hogy a töltelék eredetileg savanyított káposztalevélbe csomagolták. Erre a célra egész fej káposztát savanyítottak, és arról annyi levelet választottak le, ahány gombócot kívántak főzni. A fogyasztás során azonban ezt a vastag levelet szinte mindenki leválasztja a töltelékről, és a tányér szélére tolja. Nem eszi meg. Akkor meg minek rátenni?

¹⁸⁹ Ha nem vékony szálú vecsési savanyú káposztát vásároltunk, előfordulhat, hogy a nagyobb haszon érdekében előállítója kispórolta belőle a fűszereket. Ez esetben ezt nekünk kell pótolni. Adjunk az átöblített káposztához 1 babérlevelet, néhány szem egész borsot, és egy kis darab tormát. (A tálalás során a babérlevelet és a tormát el kell távolítani belőle.) Amennyiben a vásárolt káposzta vastag szálú, arra is készüljünk fel, hogy 3 óráig kell főzni, mire megpuhul.

¹⁹⁰ Annak érdekében, hogy a gombócok elférjenek az alján, legalább 26 cm átmérőjű edényre van szükség.

¹⁹¹ Mosás után törjük ki a gomba szárát, hosszában hasítsuk ketté, majd keresztben vágjuk 2-3 mm vastag szeletekre. A gombák kalapjának legegyszerűbb aprítási módja, hogy ugyancsak 2-3 mm vastag szeletekre vágjuk, majd 90°-kal elfordítjuk, és így is végigvágjuk. Ne metéljük vastagabbra, mert akkor szétdől a gombóc. A vöröshagymát is így kell apróra vágni. (Hosszában szeljük ketté, fektessük a deszkára, és hosszában, keresztben aprítsuk.)

töltelék, de kemény se legyen. A rövid szemű ragacsos rizst 1,8 dl vízben főzzük.) Végül adjunk hozzá 2 nagy vagy 3 kisebb tojást előzőleg felferve. Reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát, szórjunk rá egy csipetnyi örölt borsot, 1 mokkáskanál sót, valamint 2 púpozott evőkanál szójalisztet, és villával jól dolgozzuk össze.

Ha a káposzta már majdnem puha, villával szedjük le a háromnegyedét, majd vizes kézzel formáljuk a gombás húspótló szójamasszából 16 db gombócot, és helyezzük a maradék káposztára. (Csak egy ujjnyi réteg maradjon az alján, hogy a gombócok ne égjenek le. A nyers gombócok nem rakhatók egymásra, mert összeragadnak. Mielőtt beraknánk a gombócokat, ellenőrizzük a káposzta lészintjét. Ha elfőtte a levét, öntsünk rá annyi vizet, hogy éppen ellepje, és forraljuk fel.)¹⁹² Ezután terítsük a gombócokra a káposzta leszedett részét, és főzzük még 25 percig, amíg teljesen megpuhul, és a töltelékek megkeményednek. (A gombócok berakása után állítsuk a lángot maximumra, és csak a káposzta újbóli felforrása után vegyük takarékra.) Megszilárdulásuk után egy nagyobb kanállal óvatosan szedjük ki a gombócokat, és rántsuk be a káposztát.

3 evőkanál zabpehelyliszthez adjunk annyi olajat, amennyit felvesz, és hevítsük habzásig. Vegyük le a rántást a tűzről, és keverjük bele fél mokkáskanál fűszerpaprikát. Hagyjuk langyosra hűlni, majd tovább kevergetve engedjük fel annyi hideg vízzel, hogy tejszín sűrűségű legyen. Utána vékony sugárban öntve keverjük a káposztához, és tegyük bele 1 mokkáskanál sűrített paradicsomot.) Az erdélyi ízeket kedvelők a gombócok visszarakása előtt keverjenek a káposztába fél mokkáskanál borsikát. (A borsika finomabbá teszi a savanyú káposztából készített ételt, és csökkenti az általa kiváltott felfűvődést.) Végül rakjuk vissza a gombócokat, finoman rázzuk bele a káposztába, és ezzel is forraljuk pár percig.¹⁹³ A kész káposzta másnap újramelegítve, és tejföllel dúsítva tálandó. A töltött káposztát ugyanis nem célszerű frissen fogyasztani. A tejfölt ne forraljuk bele a teljes mennyiségbe, mert akkor hamar megromlik, márpedig az ínycsekek szerint csak a két-három napos felmelegített töltött káposztának van jó íze. Ha a tárolás során besűrűsödne, adjunk hozzá kevés vizet, és a tejföllel együtt forraljuk fel. Takaréklángon melegítsük, hogy a szójagombóc is átmelegedjen. 2 gombóccal a tetején, melegen tálaljuk. Adjunk mellé 2 frissen sült Graham-zsemlet. Hűtőszekrényben tároljuk. A maradékot nem lehet lefagyasztani, mert a párolt rizs nem bírja a mélyhűtést.

Töltött paprika¹⁹⁴ (8 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 10 dg szójakockát a szójateper-tőnél leírt módon. Másnap készítsünk egy adag rizzsel dúsított gombás húspótló szójamasszát a Töltött káposztánál leírtak szerint, és formázzunk belőle 16 gombócot. Utána egy nagyobb zománcozott lábasba öntsünk 2,4 liter rostos paradicsomlevet¹⁹⁵. Tegyük bele 2-3 szál zellerzöldet, majd adjunk hozzá 12 dg mézet és negyed mokkáskanál sót. Télen a paradicsomlevet 1 mokkáskanál szárított zellerlevéllel ízesíthetjük. Forraljuk fel, majd helyezzük bele a szójagombócokat, és fedő alatt főzzük kb. 25 percig, amíg a töltelék megkeményedik. Közben néhányszor rázzuk meg, nehogy leégjen. (Kb. 10 perc után a felúszott gombócokat forgassuk át, hogy a felső részük is átfőjön.) Végül rántsuk be a paradicsomlevet. 3 púpozott evőkanál zabpehelyliszthez adjunk annyi olajat, amennyit felvesz, és hevítsük habzásig. Vegyük le a rántást a tűzről, és keverjük bele fél mokkáskanál fűszerpaprikát. Hagyjuk langyosra hűlni, majd tovább kevergetve engedjük fel annyi hideg vízzel, hogy tejszín sűrűségű legyen. Ezt követően óvatosan szedjük ki a töltelékot, és keverjük bele a rántást a paradicsomlébe. Fedő nélkül, teljes lángon, állandóan kevergetve főzzük még 10 percig, hogy

¹⁹² Erre azért van szükség, mert a szójagombóc csak forró lében tud megkeményedni. Ha egy része gőzben párolódik, akkor szét fog dőlni.

¹⁹³ Ide-oda forgatva kell rázni a lábast, hogy a káposzta tetejére rakott szójagombócok lesüllyedjenek. Ha nem akarnak elmerülni, kanállal finoman nyomkodjuk le.

¹⁹⁴ A töltött paprika arról kapta a nevét, hogy a töltelékot eredetileg előzőleg puhára főzött nagyméretű (TV) zöldpaprikába töltötték. A fogyasztás során azonban ezt a lottiyadt, gusztustalan paprikahéjat szinte mindenki leválasztja a töltelékéről, nem eszi meg. Akkor meg minek rátenni?

¹⁹⁵ Ha nyáron nem tettünk el magunknak paradicsomlevet, az élelmiszerboltokban a passzírozott paradicsomot keressük. A paradicsom ivólé nem jó, mert azt vízzel hígítják.

besűrűsödjön, majd rakjuk vissza a töltelékét. Legalább egynapi érlelés után fogyasszuk. Másnap takaréklángon melegítsük fel, hogy a szójagombóc is átmelegedjen. Melegen, 2 szójagombóccal tálaljuk. Adjunk mellé 2 frissen sült Graham-zsemlét. Hűtőszekrényben tároljuk. A maradékot nem lehet lefagyasztani, mert a párolt rizs nem bírja a mélyhűtést.

Rakott burgonya (6 személyes adag)

80 dg közepesen tömör burgonyát sós vízben főzzünk teljesen puhára, majd hámozzuk meg, és lehűlés után vágjuk kb. 4 mm vastag szeletekre. Közben sós vízben főzzünk meg 4 tojást is, majd készítsünk egy adag rizzsel dúsított gombás húspótló szójamasszát a Töltött káposztánál leírt módon. Utána vajazzunk ki egy közepes méretű tűzálló üveg- vagy kerámiatálat, és a felszeletelt burgonya harmadából rakjunk egy réteget az aljára. Helyezzük rá a töltelékét egyenletesen elterítve, majd fedjük be a következő harmad burgonyával. Utána rakjuk rá a felszeletelt kemény tojásokat, és az egészet takarjuk be a maradék burgonyával. Erre jön a gratinírozó öntet a „csöben sütés” elősegítésére. 20 dg tejfölt 9 dg olvasztott vajjal keverjük simára, és locsoljuk a burgonyakarikák tetejére. Végül szórjunk rá 5 dg olvadékony reszelt sajtot¹⁹⁶, és lefedés nélkül, közepes tűzön (210 °C-on) süssük kb. fél óráig, amíg a sajt zsemleszínű lesz. 6 kockára vágva önálló ételként, melegen tálaljuk. Almakompóttal vagy őszibarackkompóttal, illetve szilvakompóttal fogyasszuk. Aki igényli, annak adjunk hozzá 1 frissen sült Graham-zsemlét. Hűtőszekrényben tároljuk. Másnap grillsütőben felfrissíthetjük.

Bácskai rizses gomba (4 személyes adag)

Először készítsünk egy adag Párolt rizst. 30 dg hosszú szemű, A-osztályú rizst szűrőkanálban, meleg folyó víz alatt mossunk meg, és egy nagyobb zománcozott lábasban, lángterelő felett, 2 evőkanál étolajon pirítsuk pár percig. Amikor kezd kifehéredni, engedjük fel kétszeres mennyiségű, azaz 6 dl vízzel. (Légmentesen záró pl. Zepter edény használata esetén csak 5,5 dl vizet adjunk hozzá.) Utána keverjük bele 1 púpozott makkáskanál sót vagy 1 púpozott teáskanál Vegetát, és fedővel letakarva, főzzük 20 percig. (A lángterelő lemezre azért van szükség, hogy a pörkölés és a párolás alatt a rizs ne égjen le, ne kérgesedjen meg az alja.)¹⁹⁷ Ha kész, zárjuk el alatta a lángot, és tálalásig hagyjuk a tűzhelyen. Ne vegyük le róla a fedőt, és a főzés befejezése után se keverjük át, mert összetörik.

Amíg a rizs fő, 5 dg vöröshagymát vágjunk apróra, és 4 evőkanál étolajon dinszteljük üvegesre. 4 db zöldpaprikát mossunk meg, daraboljuk fel kb. 0,5 cm széles karikákra, illetve a torzsájától lefelé 1 cm széles szeletekre, és tegyük a hagymához, majd fedő alatt pároljuk puhára. Ha a paprika megpuhult, adjunk hozzá 2 közepes méretű lédús paradicsomot kisebb darabokra vágva, és főzzük tovább, amíg a paradicsom szétesik, majd fedő nélkül süssük le zsírára. (Télen a paprika és a paradicsom 3 dl lecsóval helyettesíthető.) Ezután folyó víz alatt mossunk meg 30 dg csiperkegombát, és a szárával együtt metéljük kb. 1 cm széles kockákra. Amikor a lecsó zsírára sült rakjuk bele a gombát, szórjunk rá 1 makkáskanál fűszerpaprikát, fél makkáskanál sót, egy csipet örölt borsot, majd öntsünk rá 1 dl vizet, és jól összekeverve fedő alatt pároljuk, amíg megpuhul. (Ha a gomba nem enged elég levet, öntsünk rá még egy kis vizet, és főzzük tovább, amíg megpuhul.) Miután puhára főtt süssük le zsírára, adjuk a párolt rizshez, és tálalóvillával kíméletesen összekeverve takaréklángon, fedő nélkül főzzük még pár percig, hogy az ízek összeérjenek. Önálló ételként, melegen tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk.

Hasonló módon készül a **Bácskai rizses szója**. Ebben az esetben is először párolt rizst kell készíteni, majd süssünk lecsót a fentiek szerint. Ehhez 5 dg vöröshagymát vágjunk apróra, és 3 evőka-

¹⁹⁶ Ammerländer trappista, Magyar Trappista, edámi, ementáli sajt.

¹⁹⁷ Párolás közben ne keveressük, mert csirizes lesz. (Főzés közben a rizszemek megdagadnak, és közöttük gőzcsa-tornák keletkeznek. Ha ezeket megbolygatjuk, a víz nem tud eltávozni belőle, és az egész ragacsos kásává válik. Az összetört rizszemekből pedig kiáramlik a keményítő, amitől még jobban összetapadnak a rizszemek.)

nál étolajon dinszteljük üvegesre. 4 db zöldpaprikát mossunk meg, daraboljuk fel kb. 0,5 cm széles karikákra, illetve a torzsájától lefelé 1 cm széles szeletekre, és tegyük a hagymához, majd fedő alatt pároljuk puhára. Ha a paprika megpuhult, adjunk hozzá 2 közepes méretű lédús paradicsomot kisebb darabokra vágva. Szórjunk rá 1 mokkáskanál fűszerpaprikát, negyed mokkáskanál sót, egy csipet őrölt borsot, és főzzük tovább, amíg a paradicsom szétesik, majd fedő nélkül süssük le zsírjára. (Télen a paprika és a paradicsom 3 dl lecsóval helyettesíthető.) Utána készítsünk egy adag félig megsütött szójatepertőt az előző este beáztatott 10 dekagrammnyi szójakockából, és a lecsóval együtt tegyük a párolt rizsre. Tálalóvillával kíméletesen összekeverve, takaréklángon, fedő nélkül főzzük még pár percig, hogy az ízek összeérjenek. A beáztatott szójakockát a Húspótló szójamasszá-nál leírtak szerint 1 dl olajban süssük ügyelve arra, hogy ne hagyjuk színesedni, mert akkor rágós lesz. A bácskai rizses szóját célszerű előző nap elkészíteni, mert egy napi érlelés után finomabb.

Szójapástétom (6 személyes adag)

Először tisztítsunk meg, majd vágjunk kb. 0,5 centiméteres kockákra 5 dg vöröshagymát, 5 dg fehérrépat, 3 dg sárgarépat, 2 dg zellert¹⁹⁸, és 0,4 dl vizet aláöntve 3 dg vajon, lefedve pároljuk puhára. (Légmenetesen záró edénynél 0,2 dl víz is elegendő.) Ha megfőtt, fedő nélkül süssük le zsírjára, majd tegyük félre. Utána készítsünk egy adag Húspótló szójamasszát azzal a különbséggel, hogy most 0,5 liter áztató vizet használjunk hozzá. Az előző este beáztatott szójakockát most ne olajban, hanem 6 dg vajban süssük. Ahogy zsírjára sült, rögtön vegyük le a tűzről. Ne pirítsuk, mert szemcsés lesz a pástétom. Arra azonban ügyeljünk, hogy minden vizet süssünk ki belőle, különben nedves lesz, szétesik a pép. Amíg a szója párolódik, vágjunk ugyancsak apró kockákra 6 dg paradicsompaprikát vagy kápia paprikát. A lehűlt szójakockát kétszer egymás után hajtsuk át egy 3 mm lyukátmérőjű tárcsával ellátott húsdarálón. Ezt követően szemenként daráljunk bele 3 dg sós keksz¹⁹⁹. Adjuk a masszához a párolt zöldségeket, az összevagdalt pritamin paprikát, 1 felvert tojást, 5 dg olvasztott vajat, 1 csapott mokkáskanál szárított, morzsolt bazsalikomot, fél mokkáskanál fűszerpaprikát, negyed mokkáskanál tengeri sót, negyed mokkáskanál szárított, őrölt kakukkfűvet, egy csipet őrölt borsot és 1 teáskanál Worcester szósz.²⁰⁰

Jól dolgozzuk össze, majd szakítsunk le egy kb. 40 cm hosszú, normál szélességű alufóliát. A fényesebbik felületét kenjük meg vajjal, és a hosszabbik oldala mentén rakjuk a szélére a töltelékét. Alakítsunk ki belőle egy kb. 28 cm hosszú rudat, majd göngyöljük bele a fóliába. Tűrjük be a két végét is, hogy hézagmentesen záródjon, és tegyük egy kisebb méretű zománczott tepsibe úgy, hogy a széle felül legyen. Előmelegített sütőbe rakva mérsékelt tűzön (180 °C-on) süssük 20 percig, majd hagyjuk a tepsiben lehűlni. Legalább egy napi érlelés után hidegen tálaljuk. Polietilénfóliába csomagolva hűtőszekrényben tároljuk. Ha néhány napon belül nem fogy el a teljes mennyiség, a mélyhűtőbe is berakhatjuk. A fenti mennyiségből kb. 65 dg pástétom várható. A pástétomot régebben utóételként fogyasztották. Mi finom szendvicset készíthetünk belőle.

Szójapástétomos szendvics

A pástétom 1-2 napi pihentetése után süssünk egy adag korpás, kovászos puffancsot a Graham-zsemlénél leírt módon. A lehűlt zsemléket vágjuk ketté, és mindkét felét kenjük meg vajjal. Vegyük ki a hűtőből az érlelt szójapástétomot, göngyöljük le róla az alufóliát, és egy éles késsel vágjuk kb. 1,5 cm vastag szeletekre. Utána az egyes szeleteket vágjuk ketté, majd helyezzünk a megvajazott

¹⁹⁸ Ezek tisztítás utáni mennyiségek.

¹⁹⁹ Sós keksz legolcsóbban a Tesco szupermarketben és az Auchan áruházban szerezhető be. A **Tuc Original sós keksz** ára 219 Ft, 100 grammos kiszerelelésben. (Csak a fehér lisztből készült keksz felel meg erre a célra, mert a korpás és magos kekszekből szemcsés lesz a pástétom.)

²⁰⁰ A magyaros ízek kedvelői kevés csípős paprikát is tehetnek a masszába. Egy másik elkészítési mód szerint préseljük a pépbe 2 gerezd fokhagymát is. Ebben az esetben a bazsalikom helyett szárított, őrölt rozmaringgal fűszerezzük.

zsemlék alsó felére 5-5 db pástétomdarabkát úgy, hogy teljesen befedje. Borítsunk rá egy jégsalátalevelet. (A látvány fokozása érdekében a salátalevél kissé lógjon túl a zsemlén.) Rakjunk a salátalevélre egy réteg kb. 2 mm vastag szeletekre vágott kemény húsú paradicsomot, majd egy réteg keskeny szeletekre vágott, vékony-, fehér húsú zöldpaprikát.²⁰¹ (Ketchupot ne tegyünk bele, mert elnyomja a szójapástétom ízét.) Végül rakjuk rá a zsemle megvajazott tetejét. Kissé nyomjuk rá, majd csomagoljuk papírszalvétába, hogy fogyasztásakor ne potyogjon ki belőle a töltelék. Ha magunkkal visszük, a maszatolás elkerülése érdekében tegyük a szendvicseket papírzacskóba. Szobahőmérsékleten fogyasszuk. A maradékot hűtőszekrényben tároljuk. Fogyasztás előtt legalább egy órával vegyük ki a hűtőből, hogy szobahőmérsékletre melegedjen. A szójapástétomot felmelegíteni nem szabad, mert sokat veszít az ízéből.

Szójagulyás (4 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 5 dg szójakockát, és másnap készítsünk fél adag Szójatepertőt azzal a különbséggel, hogy a beáztatott szójakockát körmünkkel szakítsuk két-háromfelé. 30 dg közepesen tömör burgonyát hámozzunk meg, és újból megmosva vágjuk kb. 1,5 centiméteres kockákra.²⁰² Utána tisztítsunk meg, majd szeleteljünk kb. 2 mm vastag karikákra 5 dg sárgarépat, valamint 5 dg fehérrépat. (Ha a répák nagyon vastagok, szeletelés előtt hosszában hasítsuk ketté.) 5 dg vöröshagymát aprítsunk fel, szórjunk rá egy csipet sót, negyed mokkáskanál köménymagot, és 1 evőkanál étolajon dinszteljük üvegesre. Tegyük hozzá előbb a zöldségeket, majd kicsit később a burgonyát, és ezzel is dinszteljük néhány percig. Utána keverjük hozzá fél mokkáskanál fűszerpaprikát, egy csipet őrölt borsot, és engedjük fel 1,2 liter vízzel. Egy kis csokor petrezselymet és egy szál zellerzöldet mossunk meg, csavarjuk fel, fehér cérnával kötözzük össze, majd 1 zöldpaprikával és 1 kisebb paradicsommal együtt dobjuk a levesbe.²⁰³ A magyaros ízek kedvelői beletehetnek fél cseresznyepaprikát (chilit) is, magjával együtt. Adjunk hozzá 1 púpozott mokkáskanál sót, és fedő alatt főzzük kb. 20 percig, amíg a répák megpuhulnak. Télen hosszabb idő kell a zöldségek puhára főzéséhez, ezért a burgonyát 5 perccel később helyezük a főzővízbe. Ha kész, a paprikát, a paradicsomot, valamint a petrezselyemcsomót szedjük ki egy tányérra, és mielőtt kidobnánk, a levét kanállal nyomkodjuk bele a levesbe. Végül keverjük bele a szójatepertőt, és vegyük le a tűzről. Melegen, csipetkével tálaljuk²⁰⁴. Hűtőszekrényben tároljuk. A maradékot nem lehet lefagyasztani, mert a főtt krumpli nem bírja a mélyhűtést.

Szójas raguleves (4 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 5 dg szójakockát, és másnap készítsünk fél adag Szójatepertőt azzal a különbséggel, hogy a beáztatott szójakockát körmünkkel szakítsuk két-háromfelé. Utána folyó vízben mossunk meg 20 dg csiperkegombát, és vágjuk kb.

²⁰¹ Ezt a fajta (szegedi nemesítésű) paprikát külföldön magyar paprikának nevezik. Kaliforniai paprikát ne tegyünk bele, mert ízetlen és vastag. Szétdőli tőle a szendvics. A kápia-, illetve a paradicsompaprika paprika sem jó erre a célra, mert édes.

²⁰² A fél adag szójakocka áztatásához és pirításához kisebb (22 cm) átmérőjű serpenyőt használjunk. Ha az egész adag szójakocka áztatásához szüksége nagyméretű (28 cm) átmérőjű serpenyőt használjuk itt is, akkor a szójakockák nem tudnak átfordulni, csak ide-oda tolódnak, és közben megégnek. Ahhoz hogy átforduljanak, hozzá kell ütödniük egymáshoz, és a serpenyő falához.

²⁰³ Télen a paprika és a paradicsom 1-2 evőkanál lecsóval vagy kevés paprikakrémmel és 1 evőkanál passzírozott paradicsomlével is helyettesíthető. Ízesítőként szárított vagy mélyhűtött petrezselyem-, illetve zellerlevelet használhatunk, és a vízzel való felengedés előtt keverjük a burgonyához. A lecsót korrózióálló acél teatojásba töltjük, így a főzés végén könnyen eltávolíthatjuk a levesből.

²⁰⁴ Ha gyári csipetkét használunk, 8 tojásosat vegyünk. A 2 és 4 tojásos száraztészták nem keverhetők bele a levesbe, mert eláznak. Ezeket a gyenge minőségű tésztákat csak tálalásnál lehet a levesbe keverni. A gyári csipetke azonban megfőzve túl nagyra dagad. Jobban járunk, ha 8 tojásos házi készítésű tarhonyát veszünk. Közülük legjobb az Ürömi Arnold tarhonya. A szárított csipetkéből személyenként 1 teáskanálnyit használjunk, és kb. 25 percig főzzük 1 liternyi sós vízben.

2 mm vastag szeletekre. (A nagyméretű gomba szárát és fejét előbb hosszában vágjuk ketté, és utána szeleteljük.) Mossunk meg 10 dg sárgarépát és 5 dg fehérrépát. Kaparjuk le a répák héját, ismét mossunk meg őket, majd hosszában hasítsuk kisujjnyi vastag hasábokra, és vágjuk kb. 2 mm széles szeletekre. Metéljük apróra egy kis csokor petrezselymet. Ezt is tegyük félre. Tisztítsunk meg 10 dg vöröshagymát, vágjuk apróra, és reszeljük rá 2 gerezd fokhagymát. A hagymákat 2 evőkanál étolajon dinszteljük üvegesre. Közben szórjunk rá fél teáskanál őrölt köményt, a petrezselymet és fél mokkáskanál fűszerpaprikát. Adjuk hozzá a feldarabolt répákat, és tovább kevergetve dinszteljük még pár percig, majd öntsük fel 1 liter vízzel. Szórjunk bele 1 teáskanál szárított bazsalikomot, 1 púpozott mokkáskanál sót, negyed mokkáskanál csípős paprikakrémet, egy csipet őrölt borsot. Főzzük 10 percig, majd adjuk hozzá a gombát és 20 dg mirelit zöldborsót, majd főzzük még kb. 10 percig, amíg az összes alapanyag megpuhul. Végül keverjük bele a szójatepertőt, de ezzel már ne főzzük. Melegen tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk. Szükség esetén a maradék lefagyasztható, de a főtt zöldségeknek nem használ a mélyhűtés, ezért némi állagromlással számolni kell.

Szójagombóclevés (4 személyes adag)

Előző este vagy néhány órával a felhasználás előtt áztassunk be 5 dg szójakockát, és másnap készítsünk fél adag félig megsütött Húspótló szójamasszát. Utána 10 dg gombát folyó vízben mossunk meg, vágjunk kb. 2 mm vastag szeletekre, majd metéljük apró darabokra, és 2 evőkanál étolajon pirítsuk meg. Közben 5 dg vöröshagymát is aprítsunk fel, és a megpirult gomba közé keverve dinszteljük üvegesre, majd adjuk a félig megsütött és ledarált szójamasszához. Ezután tisztítsunk meg és vágjunk 2 mm vastag szeletekre 5 dg sárgarépát, valamint 5 dg fehérrépát, és rakjuk egy zománcozott edénybe. (Ha túl vastagok a répák, előtte hosszában hasítsuk ketté.) 1 evőkanál étolajon dinszteljük pár percig, majd öntsünk rá 1,4 liter vizet, tegyük bele 1 púpozott mokkáskanál sót, és forraljuk fel. Egy kis csokor petrezselymet mossunk meg, felső leveleit vágjuk le, aprítsuk össze, és rakjuk félre. A maradék részt fehér cérnával összekötözve szintén tegyük a levesbe.²⁰⁵ Amíg a leves felforr, szórjunk a gombás szójára 1 csipet őrölt borsot, negyed mokkáskanál sót, 1 evőkanál szójalisztet, a felaprózott petrezselyem felét, majd reszeljük rá 1 gerezd fokhagymát, öntsünk rá 1 felvert tojást, és adjunk hozzá fehér lisztből sült fél (2,5 dg) zsemlet is apró darabokra vágva. Jól gyúrjuk össze a masszát, majd vizes kézzel formáljunk belőle 8 gombócot, és helyezzük az időközben felforrt levesbe. Főzzük kb. 20 percig, amíg a répák megpuhulnak. Nyáron 1 zöldpaprikát és 1 kisebb paradicsomot is rakjunk bele.

Ha kész, a petrezselyemcsomót, valamint a paprikát és a paradicsomot szedjük ki egy tányérra, és mielőtt kidobnánk, a levét kanállal nyomkodjuk a levesbe. Télen kevés paprikakrémmel és paradicsompürével ízesíthetjük. Végül 1 evőkanál zabpehelyliszthez adjunk annyi olajat amennyit felvesz, és élénk tűzön habzásig hevítve készítsünk belőle rántást. Tegyük bele a felaprózott petrezselyem másik felét, és miután átsült, vegyük le a tűzről, majd szórjunk rá fél mokkáskanál fűszerpaprikát. Hagyjuk langyosra hűlni, majd állandó kevergetés mellett engedjük fel annyi vízzel, hogy tejszín sűrűségű legyen. Öntsük a rántást az óvatosan kevert levesbe, és forraljuk még kb. 5 percig, hogy besűrűsödjön. Melegen tálaljuk, 2 szójagombóccal tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk. A többi húspótló szójamasszát tartalmazó ételhez hasonlóan ezt is érdemes előző nap elkészíteni, mert 1 napi érlelés után a legfinomabb. Mivel ebben a gombócban nincs rizs, a maradék lefagyasztható. A főtt répák azonban nem szeretik a mélyhűtést, ezért némi állagromlással számolni kell.

Gombás tojásrántotta (4 személyes adag)

Először mossunk meg 20 dg barna csiperkegombát, és a szárával együtt vagdaljuk kb. 2 mm vastag szeletekre. (A vastag szárát előzőleg hosszában hasítsuk ketté, a nagyméretű gombafejeket pedig keresztben vágjuk ketté.) Utána 0,5 dl olívaolajon félig pirítsuk meg. Nem szabad ropogásra

²⁰⁵ Ha ez a művelet gondot okoz nekünk, tömködjük teatojásba.

pirítani, mert rágós lesz. Üssünk fel 12 tojást, szórjunk rá fél teáskanál sót, adjunk hozzá 5 dg olvasztott vaját, egy csipet örölt borsot, és villával jól felferve öntsük a teljes lángon felhevített pirított gombára. Keverjük össze, és lassú tűzön süssük, amíg megkocsonyásodik. Sütés közben a külső, korábban megszilárduló részeket villával finoman húzkodjuk befelé, nehogy leégjen. Vigyázzunk, hogy ne süssük túl, mert akkor meggumisodik. Akkor lesz a legfinomabb, amikor a teteje kissé nyers, mivel a tojásrántotta a tűzről levéve még egy ideig tovább sül. Sütés céljára leragadásgátló bevonattal ellátott nagyméretű serpenyőt használjunk. Az olajat ne a hideg, hanem a felforrósított serpenyőbe öntsük. Nagyon fontos még, hogy a tojáspép beleöntésekor a zsiradék kellően forró legyen, mert ha nem elég meleg, akkor a serpenyő aljához sül. Előmelegített tányérokra forrón találjuk. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét. Másnap grillsütőben felmelegíthetjük, de már nem lesz olyan finom, mint frissen sütve.

Sajtos tojásrántotta (4 személyes adag)

Először reszeljük le 10 dg félkemény sajtot.²⁰⁶ Üssünk fel 12 tojást, szórjunk rá fél mokkáskanál sót, adjunk hozzá 6 dg reszelt sajtot, öntsünk rá 5 dg olvasztott vaját, és villával jól verjük fel. Egy nagyobb méretű leragadásgátló bevonattal ellátott serpenyőben olvassunk fel 5 dg vaját, és amikor felforrósodott öntsük rá a felvert tojást. Keverjük össze, és lassú tűzön süssük, amíg megkocsonyásodik. Sütés közben a külső, korábban megszilárduló részeket villával finoman húzkodjuk befelé, nehogy leégjen. Vigyázzunk, hogy ne süssük túl, mert akkor meggumisodik. Akkor lesz a legfinomabb, amikor a teteje kissé nyers, mivel a tojásrántotta a tűzről levéve még egy ideig tovább sül. Előmelegített tányérokra forrón találjuk, de előtte még a serpenyőben szórjuk rá a maradék sajtot. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét. Hűtőszekrényben tároljuk. Másnap grillsütőben felmelegíthetjük, de már nem lesz olyan finom, mint frissen sütve.

Zöldpaprikás tojásrántotta (4 személyes adag)

25 dg zöldpaprikát²⁰⁷ vágjunk kb. 0,5 cm széles karikákra, illetve a torzsájától lefelé kb. 1 cm széles szeletekre. Egy nagyobb méretű leragadásgátló bevonattal ellátott serpenyőbe öntsünk 1 dl olívaolajat, tegyük bele a felaprított zöldpaprikát, és fedő alatt süssük, amíg megpuhul. (Ne pirítsuk.) Közben 10 dg vöröshagymát vágjunk vékony szeletekre, és gyakran megkeverve, fedő nélkül dinszteljük a megpuhult zöldpaprikához. Utána üssünk fel 12 tojást, szórjunk rá fél teáskanál sót, egy csipet örölt borsot, és villával jól felferve öntsük a serpenyőbe. Keverjük össze, és lassú tűzön süssük, amíg megkocsonyásodik. Sütés közben a külső, korábban megszilárduló részeket villával finoman húzkodjuk befelé, nehogy leégjen. Vigyázzunk, hogy ne süssük túl, mert akkor meggumisodik. Akkor lesz a legfinomabb, amikor a teteje kissé nyers, mivel a tojásrántotta a tűzről levéve még egy ideig tovább sül. Előmelegített tányérokra forrón találjuk. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét. Másnap grillsütőben felmelegíthetjük, de már nem lesz olyan finom, mint frissen sütve. A húsevők kolbászkarikákkal dúsítják ezt a tojásrántottát. Mi is könnyen készíthetünk **Kolbászos tojásrántottát** gabonakolbásszal. 10 dg füstölt gabonakolbászból húzzuk le a vékony bőrét, és vágjuk kb. 3 mm vastag szeletekre. A forró olajban süssük át mindkét oldalát, és dinszteljük hozzá a hagymát. (Ne pirítsuk, mert rágós és kesernyés lesz a füstölt kolbász.)

²⁰⁶ Legfinomabb tojásrántotta parmezán sajtból készíthető, de bármilyen reszelhető sajtot használhatunk hozzá, ami nekünk ízlik.

²⁰⁷ Erre a célra csak vékony húsu lecsópaprika használható. A csemegepaprikák (kaliforniai paprika, paradicsompaprika, kápia paprika) nem jók ide, mert édesek.

Almaleves (8 személyes adag)

1 kg illatos rétesalmát (savas ízű nyári alma) mossunk meg, vágjuk ketté, és vékonyan hámozzuk meg.²⁰⁸ A magház kivágása után aprítsuk kisebb darabokra, öblítsük át, és tegyük egy vékony falú fazékba. Öntsünk rá 9 dl vizet, adjunk hozzá fél vaníliarudat hosszában kettéhasítva, egy csipet sót, és fedő alatt főzzük puhára. Közben 4 nagyobb tojássárgáját 14 dg kristálycukorral verjük fel habosra. Lassan engedjük fel 1 liter friss, hideg tejjel, és néhány percig folyamatosan keverjük. Ha nyers tejet használunk, azt előtte egy külön erre a célra fenntartott, és előzőleg kivizezett vastag falú zománcozott edényben forraljuk fel, mert a lassú főzéstől megsavanyodhat. A bőrösödés elkerülésére célszerű a tejet hideg vízbe állítani, és időnként megkeverve lehűteni. (Nem kell felforralni a nyers tejet, ha garantáltan friss.)²⁰⁹ Vegyük le az almakompótot a tűzről, és lassan adagolva keverjük hozzá a tejes pépet.

Tegyük vissza a fazekat a tűzhelyre, és továbbra is állandóan kevergetve takaréklángon főzzük kb. háromnegyed óráig. (Ha túl kicsi a lángnyelv, állítsuk kissé nagyobbra, mert ha nem gőzölög a folyadék, nem fog sűrűsödni. Tejszín állagúra kell sűríteni.) Sűrítés közben a kevergetést rövid időre sem szabad abbahagyni, mert akkor a tej összefut, és dobhatjuk ki az egészet. Főzés közben a levest még állandó keverés mellett se hagyjuk felforrni, mivel ebben az esetben is megcsomósodik. Sűrítés után engedjük hideg vizet a mosogatóba, állítsuk bele a fazekat, és keverjük tovább, amíg lehül. Ha nem elég savanyú almát használtunk, keverjük bele 1 mokkáskanál citromlevet. Csak hűtőszekrényben tárolható. A jobb helykihasználás, és az esetleges kiömlés elkerülése érdekében a kész levest töltsük egy 2,7 literes befőttesüvegbe. Hidegen tálaljuk. Mivel tárolás alatt a víz kicsapódik a tetején, az alma pedig leül az aljára, tálalás előtt keverjük össze. Hűtőszekrényben tároljuk. 2 napnál tovább nem tartható el, de a maradék lefagyasztható. Némi állagromlással azonban számolni kell.

Meggyleves (8 személyes adag)

Igen ízletes gyümölcslevest készíthetünk meggyből is, 16 dg mézzel édesítve. Erre a célra legalkalmasabb a kissé savas ízű Pándy üvegmeggy. A sötétbordó, édeskés étkezési meggyfajtából közel sem lehet olyan finom, illatos és élénkpiros színű levest készíteni, mint ebből az áttetsző világospiros fajtából. A friss fogyasztásra szolgáló Érdi bőtermő igen finom ugyan, de kompót- illetve süteménykészítéshez túl édes. Ha nem kapunk Pándy meggyet, megpróbálkozhatunk az Újfehértói fűrtőssel vagy a Cigánymeggyel. Ezek a fajták is intenzív savas ízűek, de apró szeműek. Az almával megegyező mennyiségű, gondosan kiválogatott és megmosott friss meggyet addig főzzük, amíg a héja be nem repedezik, mivel a levét csak így engedi ki. Ebben az esetben fokozottan ügyeljünk arra, hogy a tejes pépet vékony sugárban öntsük a kompóthoz, amely nem lehet forró, különben a Meggyleves meggrízsedik. Vannak, akik kifejtett meggyből készítik ezt a levest. Ez nem ajánlatos, mert a meggyleves aromáját nagyrészt a magból kifőtt ízanyagok adják. (Tálalásánál adjunk mellé egy kistányért, amire vendégeink a magjait kirakják.)

Télen gyorsfagyasztott meggyet is használhatunk. A mirelit meggyet fagyott állapotban tegyük a főzővízbe, így jobb íze lesz és kevésbé fő szét. Levének kifőzése után hagyjuk a puhára főtt meggyet szobahőmérsékletre lehűlni, mert így kisebb az összefutás veszélye. A meggybefőtt ebben az esetben sem használható. A konzervált meggyel ugyanaz a helyzet, mint a kompótalmával. Hiába

²⁰⁸ Legalkalmasabb erre a célra az augusztusban érő **Nyári fontos** alma. Sajnos ez a fajta nem télálló, ezért szezonon kívül használjunk helyette **aranyparmen** vagy **pogácsaalma**t. Tél végén, tavasszal azonban már csak hűtőházban raktározott **jonatánalmát** kaphatunk. (Az étkezési almafajták nem használhatók erre a célra, mert hőkezelés hatására elvesztik ízüket vagy meggumisodnak. Ehhez a leveshez szétfővő almára van szükség. Ugyancsak használhatatlan a nyáron eltett almakompót, mert a kettős hőkezelés következtében nagymértékben csökken az íze.)

²⁰⁹ Szükség esetén a nyers tej le is fagyasztható. Felengedés után nem lesz szemcsés, nem fut össze, és az eltarthatósági ideje sem csökken. Rohanó világunkban jó ha tudjuk, hogy lefagyasztása esetén a nyers tej semmilyen minőségromlást nem szenved. A pasztörözött tejjel ellentétben háromcsillagos mélyhűtőben hónapokig tárolhatjuk íz- és állagromlás nélkül.

jobb ízű a rétesalma a téli tárolásra alkalmas almáknál, az újbóli főzés következtében annyira tönkremennek a zamatanyagai, hogy télen a kevésbé jóízű nyers jonatánalmából finomabb leves készíthető, mint az egyszer már hőkezelt kompótból. Jobban járunk tehát, ha télen gyorsfagyasztott meggyet használunk erre a célra. Ha nem tudunk hozzájutni friss gyümölcshöz, akkor lehűtés után keverjük a levesbe kevés citromlevet. A citromsav kioldja a gyümölcs levét, és ezáltal színesebbé teszi a tejes krémet. (Főzés közben a meleg léhez ne adjunk citromlevet, mert megtúrósodik tőle a tej.)

Mindig ügyeljünk arra, hogy csakis kifogástalan minőségű és érett gyümölcsöt használjunk, különben kárba vész az a sok munka, amit ezeknek a krémleveseknek az elkészítésébe fektettünk. Nagyon fontos még, hogy a beszerzett tej friss legyen. Savanykás gyümölcsök használata esetén már a másnapos tej is meggrízsedik, és a leves eltarthatósági ideje jelentősen csökken. Aki igazán finom levest akar készíteni, ügyeljen a gyümölcs főzési idejére is. Akkor zárjuk el alatta a tüzet, amikor legintenzívebb az illata. (A rétesalma már 5 perc alatt megfő.) A meggynek is elegendő 5 perc főzés. A túlfőzött gyümölcs rohamosan veszít ízéből, a nem eléggé megfőzött pedig nem festi meg a levest. Az is sokat javít az ízén, ha háztáji tojást és zsírdús nyers tejet használunk hozzá.

Madártej (6 személyes adag)

5 tojássárgáját 6 dg mézzel és egy csipet sóval verjük fel habosra, majd 1 liter friss tejből vegyünk el 2 decilitert, és lassan engedjük fel vele a pépet. Igazán finom madártej csak zsírdús nyers tejből és háztáji tojásból készíthető.²¹⁰ A maradék tejbe tegyünk fél vaníliarudat hosszában kettévágva, és egy zománcozott fazékban forraljuk fel. Utána az 5 tojásfehérjét verjük fel, majd adjunk a habhoz 2 evőkanál mézet, és verjük tovább, amíg megkeményedik. (Ügyeljünk rá, hogy egy csepp tojássárgája se kerüljön bele, mert ez is meggátolja a tojásfehérje habbá verését.) Teáskanállal szagassunk a habból galuskákat, és a forró tejbe rakva főzzük kb. 1 percig. Egyszerre ne tegyünk túl sokat bele, mert megduzzadnak. Ha felemelkedtek a tej felszínére, fordítsuk meg, és a habgaluskák másik oldalát is főzzük kb. fél percig. Ezután szűrőlapáttal szedjük ki egy tésztaszűrőbe, hogy a tej lecsorogjon rólok.

A lefolyt tejet öntsük vissza a többihez, állítsuk a lángot takarékra, majd a félretett tojáspépet lassan adagolva keverjük a meleg tejbe, és továbbra is állandóan kevergetve főzzük kb. háromnegyed órán keresztül. A sűrítésnél ugyanúgy járjunk el, mint a krémleveseknél, tehát a kevergetést itt sem lehet abbahagyni, és nem szabad a tejes krémet felforralni. A kb. félliternyi híg mártás sűrűségű krémet hűtsük le, és merjük rá a habgaluskákra. Csak hűtőszekrényben tárolható. Ennek legcélszerűbb módja, hogy a gyümölcslevesekhez hasonlóan a habgaluskákat egy 1,5 literes befőttesüvegbe rakjuk, és rámerjük vagy finoman ráöntjük a lehűlt krémet. Hidegen tálaljuk. (Rakjuk a habgaluskákat kis üveg vagy porcelántálkákba, és merjük rá a tojáskrémet.) Teáskanállal fogyasszuk. Érdeemes előző nap elkészíteni, mert egy nap érlelés után finomabb.

Ha a tojáskrémet előzőleg megvizezett tálkába téve a mélyhűtőben kifagyasztjuk, akkor kitűnő **Jégkrém** lesz belőle. Ebből az alapanyagból kiváló minőségű **Fagylalt**ot is készíthetünk, különböző ízesítéssel. Ha gyümölcsöt keverünk a vaníliás krémhez, azt előzőleg pépesítsük. Amíg a kakaót és a kávé még a főzés megkezdése előtt kell a tojásos péphez keverni, addig a gyümölcskocsonyát, a citromlevet és a feldarabolt olajos magvakat mindig utólag adjuk a lehűlt krémhez. A cukrászok a kásássá fagyott félig kész fagylaltba keverik bele. Finomabb lesz a kávé fagylalt, ha a krémbe néhány dekagramm keserű csokoládét is olvasztunk. Az ízesített masszát a fagylaltgéphez töltés előtt alaposan hűtsük ki. Még finomabbá válik a krémfagylalt, ha a tojásos pép főzését tej helyett tejszín-

²¹⁰ Nyers tej a piacokon kapható, kimérve. Ezért vigyünk magunkkal egy ásványvizet palackot. Zsír tartalma 3,6-4,6 %. Ennek ellenére olcsóbb, mint a szupermarketekben kapható 2,8% zsírtartalmú pasztörözött tej. A friss tejet a vásárlás napján használjuk fel. Ha erre nincs mód, tegyük a mélyhűtőbe. A nagy zsírtartalmú nyers tej jól bírja a fagyasztást. Kiengedés után nem szemcsésedik meg, mint a pasztörözött tej. (A felhasználás előtti napon vegyük ki a mélyhűtőből, és tegyük át a normál hűtőterembe, hogy felmelegedjen.) Friss háztáji tojás szintén a piacokon szerezhető be, az őstermelőknél. Nálunk nem drágább, mint a szupermarketekben hegyekben álló, sokszor többhetes tápos tojás.

nel végezzük. (Főzött tojáskrémből ma már sehol sem készítenek fagyaltot. Sokat kell vele dolgozni, és nincs rá fizetőképes kereslet. Érdeemes otthon próbálkozni vele. Aki egyszer megkóstolja a főzött tojáskrémből készült fagyaltot, soha több nem vágyik a cukrászdák fagyaltporból készült, felturmixolt hamisítványaira.)

Alkoholmentes citrusbólé (8 személyes adag)

4 nagyméretű mandarint és 2 narancsot mosás után hámozzunk meg, majd szedjük szét gerezdjeire, és tisztítsuk le róluk a fehér bélállományt. Ezt követően keresztben vágjuk kb. 1 cm széles darabokra. Eközben távolítsuk el belőle a magvakat, és tegyük a gyümölcskockákat egy legalább 2,5 literes, mély, öblös üvegtálba. Utána hámozzunk meg 2 banánt és vastag szeletekre vágva adjuk hozzá, majd keresztben vágjunk ketté és facsarjunk ki 1 sárga húsú grépfrútot. Öntsük a levét a feldarabolt gyümölcsökre, és tegyünk bele 1 evőkanál konyakaromát. Végül adjunk hozzá 6 dg felolvasztott mézet, öntsünk rá 0,5 liter narancsdzsúszt, és az egészet óvatosan keverjük össze.²¹¹ Lefedve, hűtőszekrényben másnapig érleljük. Fogyasztás előtt engedjük fel 1 liter előzőleg lehűtött szénsavas gyömbér üdítőitalal, és jól keverjük át. (Ne egyszerre öntsük bele az egészet, mert a nagy mennyiségben felszabaduló szén-dioxidtól kifut.)

Hidegen, vastag talpú, tömzsi üvegpoharakban tálaljuk. A poharakhoz mellékeljük egy-egy kiskanalat is, hogy a gyümölcsöt ki lehessen szedni. Amennyiben újra veszünk belőle, ismét keverjük át, mert a gyümölcs felúszik a tetejére. Még finomabbá tehetjük, ha a meleg vízben alaposan megmosott narancsok, valamint egy citrom héját vékonyan lereszeljük, majd egy korrózióálló acél teatojásba töltve a bőléba tesszük, és tálalásig benne áztatjuk. A savanykás ízek kedvelői 1 teáskanál citromlevet is keverhetnek bele. Aki nem ragaszkodik a megszokott ízekhez, el is hagyhatja belőle a konyakaromát. Más trópusi gyümölcsöt ne tegyünk bele, mert elrontja. (A kivi a szénsavtól megkásosodik benne, a mangótól pedig gázolaj szagú és ízű lesz.)

Forrás:

Kun Elektronikus Könyvtár
Reformételek ínycsekeknek

Ez az ajánlatom is süket fülekre talált. Gondoltam teszek még egy utolsó próbát. Talán desszertjeim kedvező fogadtatásra találnak. Ez az elvárás is hiú reménynek bizonyult. Erre a levelemre sem kaptam választ. Még egy rövid elutasító válasza sem méltattak.

E-mail cím: eszrevetel@fusionrt.hu

Tisztelt Burger King Csapat!

Mi is nagyon kedveljük a hidegkonyha készítményeit és a különféle zöldségsalátákat. Közülük legfinomabbak a majonézes saláták, melyek alapanyaga a Tartármártás. Ezt is különböző minőségben állítják elő, a tojásporból készített és agyonvegyszerezett gyári majonéztól kezdve a házilag készített majonézig, illetve tartármártásig. A házilag előállított tartármártásból igen finom Majonézes burgonyasalátát, Majonézes gombasalátát, Majonézes zöldborsosalátát és Majonézes tojássalátát lehet készíteni. A majonézes salátákat a Kaszinótojás koronázza meg, melynek alapja a Majonézes franciasaláta. Világszerte kedveltek a tésztás ételek. Közülük kevesek által ismert magyar specialitás a Túrós tészta, a Mákos tészta, a Káposztás tészta és a Szójás makaróni.

Az egytálételek fogyasztása után sokan vágnak egy szelet desszertre. Ezek között is vannak kiemelkedően finomak. A hagyományos sütemények közül legkedveltebb a Diós pite, a Mákos pite, az Almás pite és a Meggyes pite. Nálunk minden cukrászdában kapható a Zserbó cukrászda specialitása, a Zserbószelet. Sajnos mindenütt linzertésztából készítik, holott kelt tésztából sütve sokkal fino-

²¹¹ (Nálunk a rostos narancslevelek közül a 100% gyümölcstartalmú papírdobozos Sió Natura a legfinomabb. A 100% gyümölcstartalmú rostos levek közül nagyon finom még az osztrák Rauch cég „happy day” márkanéven forgalmazott narancsleve.)

mabb. Magyar specialitás a Fatörzs is. Mindenki piskótatésztaból készíti, pedig létezik egy tészta nélküli változata is. Ez a csupa krémes változat az ínycsemegető igényeit is messzemenően kielégíti. Nagyon hasonlít hozzá a Gesztenyés kosárka. A Kókuszos kocka is igen népszerű sütemény. Mindenki hideg vajkrémmel tölti, holott főzött tojáskrémmel az igazi. Nem kevésbé finom, a Csokoládés szelet. A Csokoládés puszelli is kiemelkedik a szárazsütemények családjából. Nálunk óriási népszerűségnek örvend a Túró Rudi. Ennek az étcsokoládéval bevont túroszeletnek is van egy ízletesebb változata a Túróbombon. A Tojáslikőrös kókuszgolyó sem szokványos desszert. A világ legfinomabb sajtortája a Budapesti sajtortó. A csokolisták kedvence a Lúdlábszelet. Kívül-belül tömény csokoládé, meggyel dúsítva. Egyetlen szelet napokig csillapítja a csokoládééhségünket. Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020. október 27.

PDF melléklet:

Tartármártás, Majonéz (4 személyes adag)

Üssünk fel 3 tojást, és a sárgáját tegyük egy magas falú üveg- vagy kerámiatálba. Adjunk hozzá fél mokkáskanál sót, 1 púpozott evőkanál mustárt, és habverőpálcával ellátott mixerrel, nagy fordulatszámon keverjük simára. Amikor a tojás felverődött, kisebb (teáskanálnyi) adagokban öntsünk hozzá 2 dl napraforgó-, kukoricacsíra-, vagy más finomított étolajat.²¹² Amint a tojáslepény elnyelte a ráöntött olajat, mehet rá a következő adag. (Meglepődve fogjuk tapasztalni, hogy minél több olajat öntünk rá, annál sűrűbb lesz a tojáskrém, és nem fut össze. Az utolsó olajadag elnyelése után állítsuk le a mixert, és adjunk a péphez egy csipet őrölt fehér borsot, 3 teáskanál citromlevet, 1 mokkáskanál almaecetet és 1 teáskanál porcukrot. Nagy fordulatszámon megint verjük simára, majd ismét állítsuk le a mixert. Utána tegyünk az elkészült majonézbe 20 dg 20% zsírtartalmú tejfölt²¹³, amelyről előzőleg ajánlatos a savót leönteni. Most a legalacsonyabb fordulatszámon indítsuk el a mixert, és kíméletesen forgassuk bele a tejfölt a majonézbe. Ha nagy fordulatszámon vagy sokáig verjük, kiválik belőle a savó, és felhígítja a tartármártást.

Ezzel a módszerrel negyedóra alatt készíthetünk majonézt, illetve tartármártást. Végül fedjük le, és hűtőszekrényben másnapig érleljük. Hidegen tálaljuk, illetve használjuk fel. Miután a tojás nincs hőkezelve, 3 napnál tovább nem áll el. Ha nem akarunk egyszerre két különböző salátát készíteni, akkor a fel nem használt tartármártás mélyhűtőben huzamosabb ideig eltartható. (Érdemes dupla mennyiséget készíteni, és 3,5 deciliteres konzerves üvegekbe töltve lefagyasztani. Így mindig lesz tartalék azokra a napokra, amikor nem érünk rá főzni.)²¹⁴ A felolvasztás a hűtőszekrény normál rezekésében történjen, mert szobahőmérsékleten megtúrósodik. Felengedése után evőkanállal, erőteljes mozdulatokkal keverjük simára. Ne várjuk meg, míg az olaj feljön a tetejére, mert akkor már nem lehet simára keverni! A maradék visszafagyasztható, de minden felolvasztás és simára keverés után hígabb lesz.

A tartármártás alapja a **Majonéz**. Régen a hidegtálakat majonézzel készítették, és innen ered a nevük. Tartármártással azonban sokkal finomabbak, ezért ma már szinte mindenki így készíti a majonéz alapú zöldségsalátákat. Amennyiben más célra kívánjuk használni a majonézt, ugyanígy készíthetjük el, csak hagyjuk ki belőle a tejfölt. A tömegcsökkenés következtében mérsékeljük az ízesítőanyagok mennyiségét. A majonézhez 3 tojássárgáját, 1 evőkanál mustárt, negyed mokkáskanál sót, 2 dl finomított étolajat, egy csipet őrölt fehér borsot, 3 mokkáskanál citromlevet, fél mokkáskanál almaecetet és fél teáskanál porcukrot használjunk. A tartármártáshoz hasonlóan a friss tojásból

²¹² Ne használjunk hozzá szűz olívaolajat vagy más aromás olajat, mert ízük zavaróan hat a tartármártásban. Erre a célra csak ízanyagaitól megszabadított finomított étolaj használható. Legjobb választás a Floriol napraforgó étolaj.

²¹³ Fogyókúrázóknak tejföl helyett görög joghurtot tesznek a tartármártásba. Ha nem kapunk görög joghurtot, használjunk helyette 12% zsírtartalmú tejfölt. (A görög joghurt zsírtartalma 10%.)

²¹⁴ Fagyasszuk le egy nagy adag rántott sajtot is. A tartármártásba mártogatva finom vacsora lesz belőle.

készített majonéz is lefagyasztható. Felengedése után olajtartalmának egy része kiválik ugyan belőle, de evőkanállal, erőteljes mozdulatokkal simára keverhető. A maradék visszafagyasztható. (Itt nem kell felhígulással számolni.)

Bármelyik változatot készítjük is el nagyon fontos, hogy feltörés előtt a nyers tojás héját meleg mosószeres vízzel alaposan sűröljük meg, mivel a rajta levő baktériumoktól könnyen kaphatunk szalmonellafertőzést. Sajnos a fertőzés veszélye még így is fennáll, mert a baktériumok egy idő után bekerülnek a tojás belsejébe is. Ezért erre a célra sokan tápos tojást használnak, mert a „tojásgyárból” alaposan fertőtlenítté kerülnek ki a tojások.²¹⁵ Arra is ügyeljünk, hogy mindig friss tojást használjunk, mert hőkezelés hiányában a belül szaporodásnak indult baktériumok nem pusztulnak el. A tojásokat egyenként törjük fel, és ha a fehérje opálos, a sárgája pedig szétfolyik, akkor már ne használjuk erre a célra. A mustár szavatossági idejét is nézzük meg, mivel ez is okozhat problémát. Az állott mustártól megkeseredik a majonéz. (Ha csak erre a célra használunk mustárt, a maradékot tegyük a mélyhűtőbe. Ott évekig eláll.)

Majonézes burgonyasaláta (2 személyes adag)

5 dg vöröshagymát vágunk ketté, majd metéljük kb. 1 mm vastag szeletekre, és öntsünk rá annyi vizet, hogy éppen ellepje. A vizet fél mokkáskanál almaecettel, egy csipet sóval és egy csipet őrölt fehér borssal ízesítsük. Sós vízben főzzük meg 40 dg tömör burgonyát. Villára szűrva még melegen hámozzuk meg, és miután kihűlt, vágjuk kb. 1 cm széles kockákra. Adjuk hozzá a hagymához, és időnként finoman átkeverve addig marinírozzuk vele, amíg az ecetes levet felszívja. Ekkor keverjük hozzá fél adag tartármártást, és másnapig hűtőszekrényben érleljük. Hidegen tálaljuk. Még finomabbá és gusztusosabbá tehetjük, ha a tetejét néhány petrezselyemlevéllel díszítjük. (A különleges ízek kedvelői friss tárkonylevelet tegyenek rá, apróra vágva.) Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét.

A hazai fajták közül salátakészítés céljára legalkalmasabb a kifliburgonya. Sajnos a régi, ízletes fajták kiveszöben vannak, mivel nagyon érzékenyek a vírusfertőzésre. A legújabb rezisztens fajták közül jól bevált a „Somogyi sárga kifli”. A húsa sárga, állománya kemény, és a hozama jónak mondható. Ennek ellenére kevesen termesztik, ezért a piacon csak ritkán kapható. A külföldi fajták közül nálunk is kedvelt a francia nemesítésű, piros héjú cherry, valamint az Agatha burgonya. Ha nem tudunk hozzájutni salátaburgonyához, használhatunk helyette közepesen tömör desirè-t. (Jól használható hazai fajták még az impala, a balatoni rózsa és a kondor.) Sajnos a szupermarketekben nem tüntetik fel a zöldségek-gyümölcsök fajtáját, és többnyire csak két fajta burgonyát forgalmaznak. Ez esetben válasszuk a piros héjút, mert a sárga héjú többnyire lisztes. Előtte nézzünk körül, mert néha kifli alakú tömör salátaburgonyát is árulnak hálóban. (Megvizezett késsel daraboljuk, így kisebb a szétdőlés veszélye.)

Majonézes gombasaláta (2 személyes adag)

40 dg barna csiperkegombát folyó vízben mossunk meg, és vágjuk 4-5 mm vastag szeletekre. (A vastag szárat előzőleg hosszában hasítsuk ketté, a nagyméretű gombafejeket pedig keresztben vágjuk ketté.) Egy tapadásgátló bevonattal ellátott serpenyő alját és oldalát vastagon kenjük ki étolajjal, tegyük bele a gombát, majd keverjük bele negyed mokkáskanál sót és egy csipet őrölt borsot. Teljes lángon,

²¹⁵ Az ízük azonban nem túl jó. A ketrecekbe zsúfolt tyúkok nem kapnak zöldtakarmányt. Táppal, sokszor hallisztal etetik őket. Ráadásul telenyomják őket betegségmegelőző antibiotikummal és tojóképesség-növelő hormonnal. (Az első osztályú éttermekben ezt a problémát úgy oldják meg, hogy a tojássárgáját negyedórán át +62 °C-os vízfürdőben tartják. A szalmonellabaktérium ugyanis 60 °C felett elpusztul, a tojássárgája viszont ilyen alacsony hőmérsékleten még nem szilárdul meg. A jobb hőeloszlás érdekében időnként meg kell keverni.)

állandóan kevergetve süssük zsírjára. Kóstoljuk meg, és ha nem elég puha, süssük még pár percig, de ne pirítsuk. (Ne öntsünk rá vizet, és ne főzzük, mert a sokáig főzött gomba meggumisodik. Nyáron a kiszáradt, fonnyadt gomba alá azonban mindjárt az elején öntsünk kevés vizet, hogy sütés közben ne égjen le, és pirítás nélkül megpuhuljon.) Lehűlés után keverjük fél adag tartásmártáshoz, és a hűtőben pár óráig érleljük. Hidegen tálaljuk. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét.

Majonézes zöldborsósaláta (2 személyes adag)

2 db sós vízben megfőzött kemény tojást keresztben vágunk ketté, és daraboljuk 6 cikkre. Közben a tojás fő, majd hűl, metéljük finomra egy kis csokor petrezselymet. Utána forraljunk fel kb. 1 liter vizet, és keverjük bele 1 mokkáskanál sót. Öntsünk bele 30 dg mirelit zöldborsót, és fedő alatt főzzük kb. 5 percig, amíg megpuhul. Szűrjük le, és még forrón keverjük bele az összevágott petrezselymet. Miután lehűlt keverjük bele fél adag tartásmártást, majd finoman forgassuk bele a cikkekre vágott tojást. Hűtőszekrényben néhány óráig érleljük, és hidegen tálaljuk. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét.

Sokan kedvelik a majonézes zöldborsósaláta magyaros változatát. Ez esetben 5 dg vöröshagymát vágunk apróra. Adjunk hozzá egy kis csokor apróra metélt petrezselymet, szórjunk rá fél mokkáskanál sót, egy csipet örölt borsot, és 1 evőkanál étolajon dinszteljük pár percig, amíg a hagyma üveggé válik. Ekkor tegyük bele 40 dg mirelit zöldborsót, öntsünk rá 0,5 dl vizet, és fedő alatt főzzük kb. 5 percig, amíg megpuhul. Állandóan kevergetve süssük le zsírjára, majd vegyük le a tűzről, és hagyjuk lehűlni. Végül keverjük bele fél adag tartásmártást. Ehhez a változathoz nem kell főtt tojást adni.

Majonézes tojássaláta (2 személyes adag)

6 db sós vízben megfőzött kemény tojást keresztben vágunk ketté, és 6 cikkre aprózza²¹⁶ kevés apróra vágott petrezselyemlevéllel keverjük az előző nap elkészített tartásmártás másik feléhez. Hűtőszekrényben néhány óráig érleljük, és hidegen tálaljuk. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét. Ha nem akarunk egyszerre két adag salátát készíteni, akkor a fel nem használt tartásmártás mélyhűtőben huzamosabb ideig eltartható. A felolvasztás a hűtőszekrény normál rekeszében történjen, mert szobahőmérsékleten megtúrósodik. Önmagában fogyasztva a fél adag tartásmártásból készült saláták mindegyike 2 személynek elegendő. (A másik feléből készítsünk más fajta salátát. Így mindenki a neki tetszőt fogyaszthatja.)

Majonézes franciasaláta²¹⁷ (4 személyes adag)

10 dg zellert tisztítsunk meg, és 0,5 centiméteres szeletekre vágva bő sós vízben, fedő alatt pároljuk kb. 25 percig, amíg megpuhul. 5 perc múlva adjunk hozzá 10 dg megtisztított sárgarépat, valamint 10 dg fehérrepat hosszában négyfelé hasítva, és együtt pároljuk a vegyes zöldséget készre. Közben ugyancsak sós vízben, de egy másik edényben főzzük meg 15 dg kifliburgonyát. A puhára főtt krumplit villára szúrva még melegen hámozzuk meg, és hagyjuk kihűlni. Ezután szűrjük le a saját levében kihűlt vegyes zöldséget, majd sós-cukros vízben pároljunk puhára 15 dg mirelit zöldborsót. Vigyázzunk, hogy egyik zöldséget se főzzük túl puhára, mert akkor kása lesz a salátából. (A mirelit zöldborsó 5 perc alatt megpuhul.) Utána mérjük ki 5 dg kovászos uborkát, majd hámozzuk meg 5 dg sa-

²¹⁶ Létezik egy speciális tojáscikkező szerszám, amellyel ez a művelet egy mozdulattal elvégezhető. (A főtt tojást előbb keresztben vágjuk ketté, és utána daraboljuk.)

²¹⁷ A franciáknak ehhez a salátához nem sok közük van. Ők ezt a salátát oroszsalátának nevezik. Az oroszok azonban kevés húst is tesznek bele. Nálunk viszont az apróra vágott sonkával dúsított franciasalátát hívják oroszsalátának.

vas ízű nyári almát, és metsszük ki a magházát. (Télen jonatánalmát használjunk helyette.)²¹⁸ Végül a vegyes zöldséget, a burgonyát, az uborkát és az almát vágjuk kb. 0,5 centiméteres kockákra, adjuk hozzá a lecsepegtetett borsót, és keverjük hozzá egy teljes adag (0,5 kg) tartármártáshoz.²¹⁹ (A visszamaradt salátalevet ne öntsük bele.) Még finomabb és esztétikusabb lesz a franciasaláta, ha a tartármártásba előzőleg beleteszünk egy kis csokor apróra vágott petrezselyemlevelet is. Hűtőszekrényben másnapig érleljük, és hidegen tálaljuk. Aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét.

Kaszinótojás (4 személyes adag)

6 db sós vízben keményre főzött tojást hosszában vágunk ketté, a sárgáját vegyük ki, és fokhagymaprésen nyomjuk át, vagy villával törjük össze. Adjunk a péphez 2 evőkanál tejfölt, 1 púpozott teáskanál mustárt, egy csipet finomra őrölt sót, egy csipet őrölt borsot, egy kis csokor apróra vágott petrezselymet, és jól dolgozzuk össze. A simára kevert masszát félgömbszerűen töltjük vissza a tojásfehérjékbe, majd a töltelékkel felfelé helyezük őket egy teljes adag egyenletesen szétterített Majonézes franciasalátára. Végül öntsük le a tetejüket sűrű tartármártással. Díszítésként apróra vágott metélőhagymát vagy petrezselymet szórhatunk rá. Mivel a kaszinótojáshoz szilárdabb alap kell, a tojások leöntéséhez szükséges kb. 10 dekagrammnyi mártást a franciasalátához adandó tartármártásból vegyük el. Hűtőszekrényben másnapig érleljük, és hidegen tálaljuk. A kaszinótojást nem szokták kenyérrel enni, de aki igényli, annak adjunk mellé 1 frissen sült Graham-zsemlét. A különlegességek kedvelői petrezselyemlevél helyett apróra vágott kaporral is ízesíthetik. Télen szárított petrezselymet, illetve kaporlevelet szíthatunk rá.

Túrós tészta (4 személyes adag)

Előző este áztassunk be 5 dg szójakockát, és másnap készítsünk belőle fél adag Szójatepertőt az-
zal a különbséggel, hogy a beáztatott szójakockát körmünkkel szakítsuk két-háromfelé. Utána főzünk ki 40 dg 4 tojásos keskeny metélt tésztát²²⁰. (Min. 4 liter vízbe keverjük 1 evőkanál étolajat. Forraljuk fel, majd adjunk hozzá 1 evőkanál sót, és amikor már lobog, dobjuk bele a tésztát. Közben keverjük meg, és addig főzzük, amíg feljön a víz felszínére, és megpuhul.) Egy 4 literes zománcozott fémtálba tegyünk 2 evőkanál étolajat, és rakjuk rá a leszűrt tésztát, majd lángterelő felett, lassan melegítve keverjük össze 25 dg előzőleg villával áttört félzsíros, tehéntúróval²²¹ és 1 mokkáskanál sóval. Szórjuk rá a szójatepertőt is, és a beleforgatást tálalóvillával, finoman végezzük, hogy ne törjön össze a tészta. Előmelegített tányérokba, forrón tálaljuk. A tálalás során locsoljunk a tetejére kevés tejfölt. Ugyanígy készül a **Túrós csusza** is, de 4 tojásos csusza vagy fodros kockatésztából.²²² A húsevők a túrós csuszát afrikai harcsából készült pörkölttel a tetején fogyasztják.²²³ Ez az ételspecialitásunk a külföldi turisták körében is igen népszerű. Hűtőszekrényben tároljuk. A kifőtt tésztákat

²¹⁸ A hozzávalók mellett feltüntetett mennyiség nettó súly, így a beszerzésnél vegyük tekintetbe a tisztításnál keletkező veszteséget.

²¹⁹ Ebből a salátából a sok munka miatt nem érdemes fél adagot készíteni. A kaszinótojáshoz is teljes adag franciasalátára van szükség.

²²⁰ Jól használható erre a célra az Auchan áruházban kapható Izsáki Házitészta. Juhászné 4 tojásos gyufametélt száraz-tésztája 555 forintba kerül, 500 grammos kiszerelesben. Még finomabb lesz a 8 tojásos Gyermelyi gyufametélt száraz-tésztával, de ez drágább. (Kilogrammja 1516 Ft.) Ha nem jutunk keskeny metélt tésztához, vegyünk egy csomag négy-tojásos spagetti tésztát, és háromfelé tördelve főzzük ki.

²²¹ Nejlonzacszóban forgalmazott száraz, rögző túró használjunk hozzá. A műanyag dobozban árusított lágy, krémes túró nem jó bele.

²²² Külföldön az olasz blecs tésztát használják erre a célra. A Friuli tartomány jellegzetes tésztája abban különbözik a mi kockatésztánktól, hogy nem négyzet-, hanem háromszög alakúra darabolják.

²²³ A harcsapaprikást az teszi különlegessé, hogy az afrikai harcsának olyan az íze és az állaga, mint a borjúhúsnak.

frissen kell fogyasztani. Amennyiben szükséges, másnap grillsütőben szétterítve felmelegíthető. (A tányérokat tegyük a grillsütő tetejére, hogy melegedjenek.)

Mákos tészta (4 személyes adag)

Először főzzünk ki 40 dg 4 tojásos keskeny metélt tésztát²²⁴. (Min. 4 liter vízbe keverjük 1 evőkanál étolajat. Forraljuk fel, majd adjunk hozzá 1 evőkanál sót, és amikor már lobog, dobjuk bele a tésztát. Közben keverjük meg, és addig főzzük, amíg feljön a víz felszínére, és megpuhul.) Közben daráljunk finomra 15 dg mákot²²⁵, és keverjük össze 15 dg porcukorral. Egy 4 literes zománcozott fémtálba tegyünk 2 evőkanál étolajat, és rakjuk rá a leszűrt tésztát, majd lángterelő felett, lassan melegítve keverjük bele a cukros mákot. A beleforgatást tálalóvillával, finoman végezzük, hogy ne törjön össze a tészta²²⁶. Előmelegített tányérokba, forrón tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk. A kifőtt tésztákat frissen kell fogyasztani. Amennyiben szükséges, másnap grillsütőben szétterítve felmelegíthető. (A tányérokat tegyük a grillsütő tetejére, hogy melegedjenek.)

Káposztás tészta (4 személyes adag)

Előzőleg pirítsunk meg 1,2 kg fehér káposztát. (Torzsája nélkül nagylyukú reszelőn reszeljük le. Keverjük össze 1 mokkáskanál sóval, és hagyjuk állni kb. fél óráig. Utána nyomkodjuk ki a levét, ízesítjük fél mokkáskanál őrölt borssal, egy csipet cukorral és 0,6 dl étolajon, gyakran megkeverve, élénk tűzön pirítsuk aransárgára. A pirítást nagyméretű, vastag falú, leégésvédő bevonattal ellátott serpenyőben végezzük. A káposzta akkor jó, amikor már nem vízíű. Amint elkezd színesedni, és kialakul a kellemes pirított íze, vegyük le a tűzről.) Utána főzzünk ki 40 dg 4 tojásos nagy kocka vagy fodros kocka tésztát²²⁷. (Min. 4 liter vízbe keverjük 1 evőkanál étolajat. Forraljuk fel, majd adjunk hozzá 1 evőkanál sót, és amikor már lobog, dobjuk bele a tésztát. Közben keverjük meg, és addig főzzük, amíg feljön a víz felszínére, és megpuhul.) Egy 4 literes zománcozott fémtálba tegyünk 2 evőkanál étolajat, és rakjuk rá leszűrt tésztát, majd lángterelő felett, lassan melegítve keverjük össze az aransárgára pirított káposztával. A beleforgatást tálalóvillával, finoman végezzük, hogy ne törjön össze a tészta. Közben szórjunk rá fél mokkáskanál sót. Előmelegített tányérokban, forrón tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk. A kifőtt tésztákat frissen kell fogyasztani. Amennyiben szükséges, másnap grillsütőben szétterítve felmelegíthető. (A tányérokat tegyük a grillsütő tetejére, hogy melegedjenek.) Nyáron lehetőleg tavalyi káposztát használjunk hozzá, mert a friss, primőr ká-

²²⁴ Jól használható erre a célra az Auchan áruházban kapható Izsáki Házitészta. Juhászné 4 tojásos gyufametélt száraztésztája 555 forintba kerül, 500 grammos kiszerezésben. Még finomabb lesz a 8 tojásos Gyermelyi gyufametélt száraztésztával, de ez drágább. (Kilogrammja 1516 Ft.)

²²⁵ Mákot a piacon, a magárosoknál célszerű vásárolni. Náluk biztosan nem avas. A mákdaráló hajtókarján a rögzítő csavart állítsuk olyan szorosra, hogy a mákszemekből kipréselődjön az olaj. A durvára őrölt máknak nincs jó íze. (A külföldi turisták idegenkedve nézik a mi mákos ételeinket, mivel azt hiszik, hogy ópium van benne. Ez a tévhit azonban minden alapot nélkülöz. Az ópium nem a mák magjaiban, hanem a tokjában található. A kerti mák apró fekete magvai nem tartalmaznak semmilyen narkotikumot, fogyasztásuk a legcsekélyebb mértékben sem káros, sőt gazdag beltartalmi értéke szinte nélkülözhetetlen a szervezet számára. Ezt már az Ókorban is tudták. A Római Birodalomban ismerték és használták a mákot. Mint ahogy a vadkender sem azonos az ipari kenderrel, az étkezési máknak sincs semmi köze a gyógyszergyárak számára termelt magas alkaloid-tartalmú mákhoz. Ezek különböző fajták. Ezért népegészségügyi szempontból kifejezetten hasznos lenne a mák széles körű fogyasztása. Ez az olajos mag nem csak gazdagítaná a nyugati országokban élők ételkultúráját, hanem jelentős mértékben elősegítené az egészségmegőrzést is. Pl. több kalciumot tartalmaz, mint a sajt.)

²²⁶ Kevésbé törik össze, ha rétegesen ízesítjük. Ahogy beletettük az első adag leszűrt tésztát, szórjuk rá a cukros mák felét, a maradékot pedig a második adag tésztára rakjuk. Így csak egyszer kell átforgatni az egészet.

²²⁷ Jól használható erre a célra a 4 tojásos Gyermelyi nagy kocka vagy fodros kocka száraztészta. Ára 525 Ft, 500 grammos kiszerezésben.

poszta nagy nedvességtartalma nehezen párolog el, és a pirítás után egy csomóba összeáll. Emiatt nehezen osztható szét a tésztán.

Szójás makaróni (4 személyes adag)

Először készítsünk fél adag Szójatepertőt az előző este beáztatott 5 dg szójakockából, és hajtsuk át húsdarálón. (Vigyázzunk, hogy ne pirítsuk túl, és ne hagyjuk lehűlni, mert olyan kemény lesz, hogy nem lehet ledarálni.) Utána 15 dg csiperkegombát folyó vízben mossunk meg, vágjuk 3-4 mm vastag szeletekre, majd keresztben metéljük ugyancsak 3-4 mm vastagra. A szárát hosszában hasítsuk ketté, és vágjuk szintén 3-4 mm széles szeletekre. Az így képződött apró darabokat 3 dg vajon süssük ropogósra. Közben féldiónyi vöröshagymát vágjunk apróra, és a megpirult gomba közé keverve dinszteljük üvegesre, majd adjuk a hagymás gombát a teljesen megsütött húspótló szójamasszához. Szórjunk rá fél mokkáskanál sót, egy csipet örölt borsot, jól keverjük össze, és tegyük félre. Ezután főzzünk ki 40 dg 4 tojásos csőtésztát. (Min. 4 liter vízbe keverjünk 1 evőkanál étolajat. Forraljuk fel, majd adjunk hozzá 1 evőkanál sót, és amikor már lobog, dobjuk bele a kettétört tésztát. Közben keverjük meg, és addig főzzük, amíg feljön a víz felszínére, és megpuhul.)

Amíg a tészta fő, reszeljünk le 12 dg olvadékony sajtot (Ammerländer trappista, Magyar Trappista, edámi, ementáli). Egy 4 literes zománcozott fémtálban olvassunk fel 1 dg vajat, és rakjuk rá leszűrt tésztát, majd lángterelő felett, lassan melegítve, tálalóvillával finoman dolgozzunk bele 1 púpozott evőkanál sűrített paradicsomot. Apránként rászórva tegyük hozzá a sajt felét, kisebb adagokban morzsoljuk rá a gombás szójapépet, és tálalóvillával jól összekeverve, előmelegített tányérokban, forrón tálaljuk. Fogyasztás előtt a maradék sajtot szórjuk a tésztára. Hűtőszekrényben tároljuk. A kifőtt tésztákat frissen kell fogyasztani. Amennyiben szükséges, másnap grillsütőben szétterítve felmelegíthető. (A tányérokot tegyük a grillsütő tetejére, hogy melegedjenek.)

Diós pite (4 személyes adag)

30 dg liszthez adjunk 7 dg porcukrot, 1 dg vanillincukrot, 1 mokkáskanál sütőport, egy csipet sót, és morzsoljuk össze 15 dg hűvös vajjal. Meleg folyó víz alatt súroljunk tisztára egy citromot, és vékonyan reszeljük bele a héját, majd tegyük bele 1 előzőleg felvert tojást, 3 evőkanál tejfölt, és az egészet gyúrjuk össze. Ha túl kemény lenne, adjunk hozzá még egy kis tejfölt. A tészta akkor jó, ha a kézre nem tapad rá, de ne legyen annyira masszív, mint a bejglítészta. A kidolgozást gyorsan végezzük, hogy a kéz melegétől megolvadó vaj ne lágyítsa ki. Összegyúrás után hideg helyen, letakarva 1 órán át pihentessük.

Közben 30 dg előzőleg megtisztított és ledarált dióba keverjünk 16 dg mézet, 5 dg vajat, 1,5 dl tejet, 5 dg megmosott mazsolát és 1 citrom reszelt héját, majd a kásaszerű masszát lassú tűzön, lángterelő felett főzzük kb. 5 percig. Utána gyújtsuk be a sütőt, állítsuk 210 °C-ra. Vegyük ki a tésztát a hűtőből, osszuk ketté, és formáljunk belőlük tömzsi rudakat. Az egyiket sodorjuk ki akkorára, hogy egy kisebb méretű zománcozott tepsibe helyezve az oldalán a tészta kissé visszahajoljon. Kenjünk 10 dg baracklekvárt a tepszi alján elegyengetett tésztára, majd terítsük rá a kissé lehűlt töltelék. (A szélére ne nagyon rakjunk lekvárt, mert a töltelék elsimításakor úgyis kitüremkedik.) Utána tepszi méretűre sodorjuk ki a másik rudat is. A kinyújtott lapot ugyancsak sodrófára csavarva illesszük a töltelék tetejére, és a szélét körös-körül nyomkodjuk hozzá a tepszi oldalához. Verjünk fel 1 kisebb tojást, és kenjük meg a ráhelyezett lapot, majd villával kb. 2 centiméterenként jó mélyen szurkáljuk meg, hogy a töltelékben keletkező gőz szabadon eltávozhasson.²²⁸

Végül tegyük forró sütőbe, és süssük kb. 20 percig, amíg a tészta teteje világosbarnára pirul. Ha teljesen kihűlt, vágjuk kb. 4 × 5 centiméteres kockákra, és óvatosan kiemelve tálaljuk. Előtte azon-

²²⁸ Takarékos háziasszonyok a tésztához adandó felvert tojásból elvesznek 1 evőkanálnyi a tészta tetejének megkenésére. A hiányt tejföllel pótolják.

ban még a tepsiben metéljük le a széleit. Melegen ne nyúljunk hozzá, mert a vágás mentén a tészta „megszalonnásodik”, a töltelék pedig kidől belőle. Fogyasztás előtt szitáljunk a tetejére kevés porcukrot. Ha másnapra marad, ne melegítsük fel, mivel hidegen finomabb. Hűtőszekrényben nem szabad tárolni. A fenti mennyiségből kb. 24 db sütemény várható.

Mákos pite (4 személyes adag)

30 dg liszthez adjunk 7 dg porcukrot, 1 dg vanillincukrot, 1 mokkáskanál sütőport, egy csipet sót, és morzsoljuk össze 15 dg hűvös vajjal. Meleg folyó víz alatt súroljunk tisztára egy citromot, és vékonyan reszeljük bele a héját, majd tegyünk bele 1 előzőleg felvert tojást, 3 evőkanál tejfölt, és az egészet gyúrjuk össze. Ha túl kemény lenne, adjunk hozzá még egy kis tejfölt. A tészta akkor jó, ha a kézre nem tapad rá, de ne legyen annyira masszív, mint a bejglítésza. A kidolgozást gyorsan végezzük, hogy a kéz melegétől megolvadó vaj ne lágyítsa ki. Összegyúrás után hideg helyen, letakarva 1 órán át pihentessük.

Közben 30 dg előzőleg megőrölt mákba²²⁹ keverjük 20 dg mézet, 5 dg vajat, 1,7 dl tejet, 5 dg megmosott mazsolát és 1 citrom reszelt héját, majd a kásaszerű masszát lassú tűzön, lángterelő felett főzzük kb. 5 percig. (Mazsola helyett 10 dg kimagozott és kettéválasztott meggyel is dúsíthatjuk a tölteléket. Ebben az esetben 1,2 dl tejet és 24 dg mézet adjunk hozzá. A gyümölcs nedvességtartalmától függően a tej mennyisége kismértékben változhat. Ezért egy keveset tartsunk vissza belőle, és csak a töltelék felfőzése során adjuk hozzá, amennyiben szükséges.) Utána gyűjtünk be a sütőt, állítjuk 210 °C-ra. Vegyük ki a tésztát a hűtőből, osszuk ketté, és formáljunk belőlük tömzsi rudakat. Az egyiket sodorjuk ki akkorára, hogy egy kisebb méretű zománcozott tepsibe helyezve az oldalán a tészta kissé visszahajoljon. Kenjük 10 dg baracklekvárt a tepsi alján elegyengetett tésztára, majd terítsük rá a kissé lehűlt tölteléket. (A szélére ne nagyon rakjunk lekvárt, mert a töltelék elsimításakor úgylis kitüremkedik.) Ezután tepsi méretűre sodorjuk ki a másik rudat is. A kinyújtott lapot ugyancsak sodrófára csavarva illesszük a töltelék tetejére, és a szélét körös-körül nyomkodjuk hozzá a tepsi oldalához. Verjük fel 1 kisebb tojást, és kenjük meg a ráhelyezett lapot, majd villával kb. 2 centiméterenként jó mélyen szurkáljuk meg, hogy a töltelékben keletkező gőz szabadon el távozhasson.

Végül tegyük forró sütőbe, és süssük kb. 20 percig, amíg a tészta teteje világosbarnára pirul. Ha teljesen kihűlt, vágjuk kb. 4 × 5 centiméteres kockákra, és óvatosan kiemelve tálaljuk. Előtte azonban még a tepsiben metéljük le a széleit. Melegen ne nyúljunk hozzá, mert a vágás mentén a tészta „megszalonnásodik”, a töltelék pedig kidől belőle. Fogyasztás előtt szitáljunk a tetejére kevés porcukrot. Ha másnapra marad, ne melegítsük fel, mivel hidegen finomabb. Hűtőszekrényben nem szabad tárolni. A fenti mennyiségből kb. 24 db sütemény várható.

Almás pite (4 személyes adag)

Először 30 dg liszthez adjunk 7 dg porcukrot, 1 dg vanillincukrot, 1 mokkáskanál sütőport, egy csipet sót, és morzsoljuk össze 12 dg hűvös vajjal. Meleg folyó víz alatt súroljunk tisztára egy citromot, és vékonyan reszeljük bele a héját, majd tegyünk bele 1 előzőleg felvert tojást, 3 evőkanál tejfölt, és az egészet gyúrjuk össze. Ha túl kemény lenne, adjunk hozzá még egy kis tejfölt. A tészta akkor jó, ha a kézre nem tapad rá, de ne legyen annyira masszív, mint a bejglítésza. A kidolgozását gyorsan végezzük, hogy a kéz melegétől megolvadó vaj ne lágyítsa ki. Összegyúrás után hideg helyen, letakarva 1 órán át pihentessük.

²²⁹ Mákot a piacon, a magárosoknál célszerű vásárolni. Náluk biztosan nem avas. A mákdaráló hajtókarján a rögzítő csavart állítsuk olyan szorosra, hogy a mákszemekből kipréselődjön az olaj. A durvára őrölt máknak nincs jó íze.

Közben mossunk meg 80 dg illatos, érett rétesalmát²³⁰, vágjuk ketté, távolítsuk el a magházat, és káposztareszelőn héjastól reszeljük durvára, majd enyhén nyomkodjuk ki a levét. Keverjük hozzá 10 dg mézet, 1 mokkáskanál őrölt fahéjat, majd lassú tűzön, lángterelő felett főzzük 5 percig. Daráljunk le 10 dg dióbelet, majd gyűjtsuk be a sütőt, állítsuk 210 °C-ra. Vegyük ki a tésztát a hűtőből, osszuk ketté, és formáljunk belőlük tömzsi rudakat. Az egyiket sodorjuk ki akkorára, hogy egy kisebb méretű zománcozott tepsibe helyezve az oldalán a tészta kissé visszahajoljon. Az elegyenetett tésztát hintsük meg a ledarált dióval, és terítsük rá a lehűlt töltelék, majd sodorjuk ki tepsi méretűre a másik cipót is. A kinyújtott lapot ugyancsak sodrófára csavarva illesszük a töltelék tetejére, és a szélét körös-körül nyomkodjuk hozzá a tepsi oldalához. Utána verjünk fel 1 kisebb tojást, és kenjük meg a felső lapot, majd villával kb. 2 centiméterenként jó mélyen szurkáljuk meg, hogy a töltelékben képződő gőz szabadon eltávozhasson.

Végül helyezzük forró sütőbe, és süssük kb. 25 percig, amíg a tészta teteje világosbarnára pirul. Ha teljesen kihűlt, vágjuk kb. 4 × 5 centiméteres kockákra, és óvatosan kiemelve tálaljuk. Előtte azonban még a tepsiben metéljük le a széleit. Melegen ne nyúljunk hozzá, mert a vágás mentén a tészta „megszalonnásodik”, a töltelék pedig kidől belőle. Fogyasztás előtt szitáljunk a tetejére kevés porcukrot. Ha másnapra marad, ne melegítsük fel, mivel hidegen finomabb. Hűtőszekrényben nem szabad tárolni. A gyümölcsös piték tésztája nem hajlamos a kiszáradásra, ezért nem szükséges polietilénfóliával letakarni. A fenti mennyiségből kb. 24 db sütemény várható.

Meggyes pite (4 személyes adag)

Előző este vegyük ki a mélyhűtőből 90 dg kimagozott meggyet, és tegyük át a normál hűtőtérbe, hogy felengedjen. Másnap tegyük szűrőkanálba, hogy a leve lecsepegjen, majd 30 dg liszthez adjunk 7 dg porcukrot, 1 dg vanillincukrot, 1 mokkáskanál sütőport, egy csipet sót, és morzsoljuk össze 12 dg hűvös vajjal. Meleg folyó víz alatt súroljunk tisztára egy citromot, és vékonyan reszeljük bele a héját, majd tegyük bele 1 előzőleg felvert tojást, 3 evőkanál tejfölt, és az egészet gyúrjuk össze. Ha túl kemény lenne, adjunk hozzá még egy kis tejfölt. A tészta akkor jó, ha a kézre nem tapad rá, de ne legyen annyira masszív, mint a bejglítészta. A kidolgozását gyorsan végezzük, hogy a kéz melegétől megolvadó vaj ne lágyítsa ki. Összegyúrás után hideg helyen, letakarva 1 órán át pihentessük.

Közben keverjük a lecsepegtetett meggyhez 12 dg mézet, 1 mokkáskanál őrölt fahéjat, majd lassú tűzön, lángterelő felett főzzük 3 percig. Daráljunk le 10 dg dióbelet, majd gyűjtsuk be a sütőt, állítsuk 210 °C-ra. Vegyük ki a tésztát a hűtőből, osszuk ketté, és formáljunk belőlük tömzsi rudakat. Az egyiket sodorjuk ki akkorára, hogy egy kisebb méretű zománcozott tepsibe helyezve az oldalán a tészta kissé visszahajoljon. Utána az elegyenetett tésztát hintsük meg a ledarált dióval, és terítsük rá a lehűlt töltelék, majd sodorjuk ki tepsi méretűre a másik cipót is. A kinyújtott lapot ugyancsak sodrófára csavarva illesszük a töltelék tetejére, és a szélét körös-körül nyomkodjuk hozzá a tepsi oldalához. Ezután verjünk fel 1 kisebb tojást, és kenjük meg a felső lapot, majd villával kb. 2 centiméterenként jó mélyen szurkáljuk meg, hogy a töltelékben képződő gőz szabadon eltávozhasson.

Végül helyezzük forró sütőbe, és süssük kb. 25 percig, amíg a tészta teteje világosbarnára pirul. Ha teljesen kihűlt, vágjuk kb. 4 × 5 centiméteres kockákra, és óvatosan kiemelve tálaljuk. Előtte azonban még a tepsiben metéljük le a széleit. Melegen ne nyúljunk hozzá, mert a vágás mentén a tészta „megszalonnásodik”, a töltelék pedig kidől belőle. Fogyasztás előtt szitáljunk a tetejére kevés porcukrot. Ha másnapra marad, ne melegítsük fel, mivel hidegen finomabb. Hűtőszekrényben nem

²³⁰ Erre a célra a savanykás Nyári fontos alma a legalkalmasabb. Mivel ez csak augusztusban kapható, idényen kívül télálló pogácsa almát vagy aranyparmen almát, illetve jonatán almát használjunk hozzá. Mivel a jonatán alma kevésbé savanyú, célszerű 1 mokkáskanál citromlevet is belekeverni a töltelékbe. Külföldön helyileg termesztett savanykás kompót almát tegyük bele. A savanyú ízű zöldalmákkal (pl. Mutsu, Granny Smith) ne próbálkozzunk, mert ezek főzve elvesztik az ízüket, és meggyumisodnak.

szabad tárolni. A gyümölcsös piték tésztaja nem hajlamos a kiszáradásra, ezért nem szükséges polietilénfóliával letakarni. A fenti mennyiségből kb. 24 db sütemény várható.

Mézes zserbószelet (6 személyes adag)

Először gyúrjunk egy adag félvajjas bejglitésztát, azzal a különbséggel, hogy most kevesebb tejet tegyünk bele, a porcukor helyett pedig mézet adjunk hozzá. (Ez esetben a bejglitésztánál keményebb alapanyagra van szükség, hogy a töltelék ne áztassa el a tésztaalapokat. Ezért ha túl folyós a mézünk, még kevesebb tejet tegyünk bele.) Tehát előzőleg vegyük ki a vaját a hűtőből, hogy felmelegedjen. 0,6 dl langyos tejben futtassunk fel 2 dg élesztőt, 1 mokkáskanál porcukor hozzákeverésével. Közben egy nagyobb gyúrotálban morzsoljunk össze 0,5 kg lisztet 25 dg hűvös vajjal. Keverjük hozzá 8 dg mézet, egy csipetnyi sót, 2 tojássárgáját, majd adjuk hozzá a felfutott élesztőt, és az egészet gyúrjuk össze. A félkemény tészta akkor jó, ha már nem tapad sem a kézre, sem a tál aljához, és simává, csomómentessé válik. Miután jól összedolgoztuk, takarjuk le, és hűtőszekrényben pihentessük 1 órán át.

Amíg a tésztát hideg helyen pihentetjük, 20 dg sűrű baracklekvárt keverjük össze 15 dg darált dióval és 8 dg olvasztott mézzel. A hűtőből kivett tésztát gyúrjuk össze, és formáljunk belőle 4 tömzsi rudat. Utána nyújtsuk ki akkorára, hogy egy kisebb méretű tepsibe helyezve a szélük kissé visszahajoljon. Illesszük az egyik lapot a tepsi aljába, és egyenletesen kenjük rá a töltelék egyharmadát. Sodrófára csavarva helyezzük rá a második lapot, kenjük meg a krém következő harmadával, és ugyanúgy járjunk el a harmadik lappal is. Ezt követően illesszük a rétegesen töltött tészta tetejére a negyedik lapot, és meleg helyen 1 órán keresztül kelesszük. Mielőtt a sütőbe raknánk villával, kb. 2 centiméterenként jó mélyen szurkáljuk meg, hogy a kiáramló gőztől ne púpodjon fel a teteje. Elmelegített sütőben mérsékelt tűzön (180 °C-on) süssük kb. fél óráig, amíg a zárólap világosbarnára pirul. Hurkapálcikával támasszuk ki a sütő ajtaját, hogy a felesleges gőz eltávozzon.

Miután kihűlt öntsük le a tetejét csokoládémázzal, egyenletesen kenjük szét rajta, és 1-2 órára tegyük a hűtőbe, hogy a bevonat megdermedjen. A méz sűrűségű öntethez egy kisebb zománcozott edényben 2 evőkanál kakaóhoz adjunk 12 dg szőlőcukrot, és 0,6 dl vízzel keverjük simára. Lassú tűzön, állandóan kevergetve főzzük kb. 10 percig, amíg besűrűsödik, majd vegyük le a tűzről, és tegyünk bele 3 dg vaját. Végül egy megvizezett fűrészfogó késsel (ügyelve a merőleges kéztartásra) vágjuk fel a zserbót kb. 3 × 7 centiméteres téglalapokra, előtte azonban még a tepsiben metéljük le a széleit. Amíg teljesen ki nem hűl, ne vágjuk fel, mert a tésztaja „megszalonnásodik”, a bevonat pedig összemaszatolódik rajta. A szeleteket óvatosan kiemelve helyezzük egy nagyobb süteményes tányérra, és fogyasztásig hűvös, száraz helyen tároljuk. Ne rakjuk őket egymásra, mivel a csokoládémáztól összeragadnak. A mézes zserbószeletet célszerű előző nap elkészíteni, mert egy napi érlelés után lesz igazán jó íze. Ha ezt a tanácsot megfogadjuk, akkor csak másnap vágjuk fel, így nem fog ragadni. Ebben az esetben nem szükséges hideg helyen dermedtetni. A fenti mennyiségből 24 sütemény várható. Hűtőszekrényben nem szabad tárolni. Polietilénfóliával se takarjuk le, mert minél jobban kiszárad, annál omlósabb, porhanyósabb lesz.

Fatörzs²³¹ (6 személyes adag)

6 dg mézhez adjunk 20 dg darabokra tördelt étcsokoládét, és 20 dg szeletekre vágott vaját. Lassú tűzön, lángterelő felett, állandóan kevergetve olvasszuk fel, majd hagyjuk lehűlni. (Nem szabad forralni. Csak addig melegítsük, amíg a hozzávalók megolvadnak, és sűrű krémmé állnak össze. Ha

²³¹ Nálunk sokak által kedvelt desszert a fatörzs. Korábban piskótatésztával készítették. Van azonban egy finomabb változata is, amelynek állaga és íze leginkább a csokoládés jégkrémhez hasonlítható. Ez a változat igazi vendégváró desszert. Miután nem kell keleszteni, sütni, így nagyon hamar elkészíthető, és igen ízletes.

túlságosan megolvadt, lehülés után tegyük a hűtőszekrény normál hűtőterébe, hogy kenhető állagúvá dermedjen.) Utána egy 3 mm lyukátmérőjű tárcsával ellátott húsdarálón hajtsunk át 0,5 kg ízesített gesztenyemasszát. (A friss, lágy gesztenyemassza burgonyatörőn is átpasszírozható.) Adjunk hozzá 1 dg vanillincukrot, és gyúrjuk össze. Formáljunk belőle vastag rudat, majd fektessük egy megvizezett konyharuha egyik felére. Hajtsuk rá a konyharuha másik felét, és sodrófával nyújtsuk ki kb. 26 × 26 cm méretűre. A lehült csokoládékrémet keverjük habosra, majd osszuk ketté, és az egyik felét kenjük egyenletesen az elnyújtott gesztenyemasszára. Simítsuk el, és a konyharuha segítségével szorosan tekerjük fel a kétrétegű nyersanyagot. Gurítsuk tortatálcára, majd egyenletesen elosztva kenjük az oldalára és a tetejére a maradék csokoládékrémet. Végül egy villa fokával mintázzuk fatörzs formájúra, és hűtőben néhány óráig érleljük. Kb. 1 cm vastag szeletekre vágva hidegen tálaljuk. Még finomabb lesz, ha tejszínhabot is rakunk a szeletek tetejére. Csak hűtőszekrényben szabad tárolni. 3-4 napnál tovább ne áll el. Jól bírja azonban a fagyasztást, de csak három csillogos mélyhűtőben tárolható hosszabb ideig²³².

Gesztenyés kosárka (6 személyes adag)

20 dg étcsokoládét tördeljünk darabokra, és gőz felett olvasszuk fel. Keverjük simára, várjuk meg, amíg langyosra hűl, majd ecsettel kenjük kb. 1,5 mm vastagon 12 db minyonpapír²³³ belsejébe. (Ha az oldaláról lefolyna a csokoládé, hagyjuk egy kicsit dermedni, és kenjük át újra. Nyáron, kánikulában tegyük a hűtőbe.) Az egyenletesen bevont bordázott oldalú papírkosárkát rakjuk egy tálcára, és tegyük a hűtőbe. (Vigyázzunk, hogy ne érjenek se egymáshoz, se a tálca oldalához, mert eldeformálódnak.) Amikor a csokoládé megkeményedett, körömmel óvatosan húzzuk le a kosárkáról a papírformát, majd tegyük vissza őket a hűtőbe, hogy ne lágyuljanak ki. Utána burgonyatörőn préseljünk át 25 dg ízesített gesztenyemasszát, és a pürét finoman keverjük össze 2 dl friss tejszínből vert habbal.²³⁴ (Amikor félig felverődött a hab, szórjunk bele 1 evőkanál porcukrot, és verjük tovább, amíg megkeményedik. Ne verjük túl, mert akkor kiválik belőle az író, és összeesik a tejszínhab.)²³⁵ Merjük a krémet habzsákba, és Ø 10 mm-es csillagcsőrrel ellátva spirálisan töltsük tele a kosárkát. Ismét rakjuk be a hűtőbe, hogy a púpozott töltelék is megdermedjen. Még finomabb lesz, ha a tetejére egy-egy szem rumos meggyet helyezünk. (A fejtett meggyet vagy kimagozott meggybefőttet előző este áztassuk be mézzel kevert sütőrumba, és a hűtőben pácoljuk.) Hidegen tálaljuk. Hűtőszekrényben tároljuk. Ez az igen finom és látványos desszert előző nap is elkészíthető, mert keményre vert habot használva 2-3 nap múlva sem esik össze a tölteléke.

Kókuszos kocka (8 személyes adag)

1 tojást keverjük habosra 20 dg porcukorral. Adjunk hozzá 5 dg szobahőmérsékletű vaját, és tovább keverve jól dolgozzuk össze 30 dg liszttel, fél mokkaikanál szódadikarbónával, valamint egy csipet sóval. A porokat előzőleg elegyítsük egymással. (Ennek legegyszerűbb módja, hogy a lisztre rászórjuk a szódadikarbónát, valamint a sót, és az egészet átszitáljuk, majd evőkanalanként a péphez

²³² A tejszín nem lehet fagyasztani, mert túrószemcsésé válik. A maradék tartós tejszín normál hűtőterben sem romlik meg, de felbontás után néhány nappal már nem verhető habbá.

²³³ A minyonpapír papír-írószer boltokban szerezhető be. Hipermarketekben is kapható, de ők muffin formába helyezhető papír kapszliként árulják, jóval drágábban. Felső perem mérete: Ø = 4 cm és Mélysége: 2,5 cm. Legolcsóbban a kínai vegyesboltokban szerezhető be. Ára 300-330 Ft, 80-100 darabos csomagolásban. Mivel ilyen sokat kapunk, érdemes dupla vastagságban (kettőt egymásba helyezve) használni őket. Így kisebb a deformálódás veszélye.

²³⁴ Legkönnyebben a legalább 30% zsírtartalmú papírdobozos UHT tejszín verhető habbá. Mivel az UHT habtejszínbe habosító szert (stabilizátort) is kevernek, a belőle készített hab 2 nap után sem esik össze. Legkönnyebben a Penny Marketben kapható **PENNY Whipped Cream** verhető habbá. (2 perc alatt kemény hab lesz belőle, és nem drágább, mint a többi szupermarket 30% zsírtartalmú UHT habtejszínje.) Ára 200 milliliteres kiszereleésben 219 Ft.

²³⁵ Habfixáló nem kell bele, mert két nap után elkezd sűrűsödni a gesztenyés töltelék, és egyre keményebb lesz.

adjuk.) Végül keverjük bele 1 dl tejet, hogy sűrű, de kenhető massa legyen belőle. Egy kisebb zománcozott tepsi alját vékonyan vajazzuk ki, majd hintsük meg liszttel, és különböző helyekre adagolva gyakran vizezett simítókanállal egyenletesen kenjük szét benne a simára kevert masszát. Mérsékelt tűzön (180 °C-on) süssük kb. negyedóráig. Ekkor szúrjunk a közepébe egy villát, és ha már nem ragad rá a még fehér massa, zárjuk el a sütőt, és hagyjuk a tésztát benne zsemleszínűre sülni. A tepsit előmelegített sütőbe tegyük, és 10 percig ne nyissuk ki az ajtaját, mert gőz nélkül a felfúvódó massa összeesik. Ennek a tésztának a legjellegzetesebb tulajdonsága, hogy könnyű és lágy, ugyanakkor nem olyan fullasztó, mint a több tojásból készült piskótatészták. Teljes lehűlés után a széleit vágjuk le, és a szivacsos tésztát szeleteljük kb. 3 × 5 centiméteres darabokra, majd töltsük meg főzött csokoládékrémmel.

Előzőleg vegyük ki a vajat a hűtőből, hogy felengedjen. Utána 4 tojássárgáját 12 dg mézzel, 5 evőkanál jó minőségű (22% kakaóvajtartalmú holland) kakaóval és egy csipet sóval verjük fel habosra, majd lassan engedjük fel 2 dl előzőleg felforralt nyers tejjel²³⁶. Állítsuk a tejes krémet takaréklángra, adjunk hozzá fél vaníliarudat hosszában kettéhasítva, és állandóan kevergetve főzzük kb. fél órán keresztül. Sűrítés alatt a kevergetést rövid időre se hagyjuk abba, különben a krém megcsomósodik, és kezdhethetjük előlről az egészet. Amikor a kiemelt fakanálról már nem fut le a krém, állítsuk az edényt hideg vízbe, és keverjük tovább, amíg lehül. Ha közben túl keménnyé, gumyszerűvé válna, akkor a tűzre visszarakva keverjük bele egy kis tejet, hogy kenhető massa legyen belőle. (A keményedés úgy is elkerülhető, hogy a vajból keveset hozzáadunk a túlfőzött krémhez, és csak utána hűtjük le.) Ezután távolítsuk el belőle a vaníliarudakat, és apránként dolgozzunk bele 30 dg szobahőmérsékletű vajat. Amennyiben keverés közben a krém túlságosan kilágyulna, pár percre tegyük a mélyhűtőbe.

Az egyes téglalapokat szeljük két lapra, és a habosra kevert krémmel vastagon kenjük meg a közepét, majd az egymásra helyezett lapok oldalát, végül a tetejét is. A krémmel megtöltött kockákat forgassuk meg 12 dg kókuszreszelékben, és egy nagyobb tálon helyezzük őket egymás mellé. (Ha időközben a massa kilágyulna, rövid időre tegyük a mélyhűtőbe. Amennyiben folyamatosan akarunk dolgozni, akkor állítsuk a krémes edényt jégkockával hűtött hideg vízbe.) Hűtőszekrényben tároljuk. Ennek a süteménynek a jellegzetessége, hogy minél tovább érleljük, annál jobb ízű, így már napokkal a feltalálás előtt elkészíthetjük. (A tárolás során polietilénfóliával légmentesen zárjuk le, különben a tésztája kiszárad.) Az eredeti receptben még kockára vágott, és habosra kevert hideg vajkrémbe mártogatott kókuszos süteményből ezen a módon max. 36 db téglalap alakú minitorta készíthető.

Csokoládészelet²³⁷ (4 személyes adag)

Előző este vegyünk ki 25 dg jó minőségű (legalább 72% gesztenyetartalmú) gesztenyemasszát és egy nagy csomag vajat a mélyhűtőből, s tegyük át a normál hűtőtérbe. Másnap villával törjük össze a gesztenyemasszát, és lazítsuk fel 4 evőkanál rummal. Utána gőz felett olvasszunk meg 20 dg jó minőségű (legalább 50% kakaótartalmú) étcsokoládét²³⁸ 8 dg szeletekre vágott vajjal²³⁹, és még melegen forgassuk a gesztenyemasszába. Adjunk hozzá 1 evőkanál citromlevet, és keverjük simára.

²³⁶ Igazán finom sütemény csak zsírdús nyers tejből és háztáji tojásból készíthető. Mindkettőt a piacon szerezhethetjük be.

²³⁷ Sokan nosztalgiaival gondolnak gyermekkoruk szeletelt csokoládéira. Ezeket a többnyire 25 grammos csokoládészeleteket jelenleg is gyártják, de már ehetetlenek. Minden élvezhető alapanyagot eltávolítottak belőle, és olcsó töltőanyagokkal helyettesítették. Olyan az ízük, mintha cukrozott fűrészporból gyártanák. Ráadásul tele vannak tartósítószerrel és ízpótló vegyszerekkel. Csupán 80 forintba kerülnek, de annyit sem érnek. Ezért készítsünk magunknak ízletes nassolnivalót. Ez a csokoládészelet sokkal jobb minőségű, és csak fele annyiba kerül, mint a bolti hamisítvány. (A gyerekek nagyon szeretik.) Mivel nem kell sütni, gyorsan és könnyen elkészíthető.

²³⁸ Jó minőségű étcsokoládé legolcsóbban a Penny Marketben szerezhető be. Az 50% kakaótartalmú, Stollwerck gyártmányú **Chocóla Edelherbe Zartbitterschokolade** ára 219 Ft. A gesztenyemassa is itt a legfinomabb. Sajnos nem mindig kapható. Az Aldi áruházban és a Lidl áruházban azonban egész évben beszerezhető. Ára mindhárom helyen 340 Ft.

²³⁹ Kiváló ízű vaj legolcsóbban a Spar szupermarketekben kapható. A 100 grammos **Spar** vaj ára 279 Ft. A 250 grammos **Budget** vaj is finom és olcsó. (Kilogrammja 2600 Ft.)

(A különleges ízek kedvelői tehetnek bele negyed mokkáskanál Bourbon vaníliát vagy örölt fahéjat is.) Végül béleljünk ki kétrétegű polietilénfóliával egy kisebb méretű, téglalap alakú tortaformát. Kenjük bele a gesztenyés masszát, megvizezett spatulával simítsuk el a tetejét, és min. fél órára tegyük a hűtőbe, hogy megdermedjen.

Közben gőz felett olvasszunk fel 10 dg étcsokoládét 4 dg vajjal. Vegyük ki a félig kész csokoládészeletet a hűtőből, kenjük a tetejére az olvasztott csokoládé felét, és tegyük vissza. Kb. fél óra múlva emeljük ki a formából, húzzuk le róla a műanyag fóliát, fordítsuk meg, tegyük vissza a sütőformába, és simítsuk rá az aljára a felmelegített csokoládé másik felét. Megint rakjuk vissza a hűtőbe. Amikor mindkét csokoládébevonat megdermedt, egy megvizezett éles késsel hosszában vágjuk ketté a csokoládétáblát, és daraboljuk kb. 2 cm széles szeletekre. A kb. 35 grammos csokoládészeleteket alufóliába csomagolva hűtőszekrényben tároljuk. Mivel a fagyasztott gesztenyemassza nem tartalmaz tartósítószeret, néhány napnál tovább hűtőszekrényben sem tartható el. Ezért a maradékot tegyük a mélyhűtőbe. A fagyasztás nem okoz benne semmilyen kárt. A fenti mennyiségből kb. 20 db csokoládészelet várható, melyek összszúlya max. 70 dg.

Csokoládés puszedli (6 személyes adag)

Először grillsütőben pirítsunk meg 10 dg dióbelet, majd vágjuk apróra. Utána káposztareszelőn reszeljük le 10 dg jó minőségű étcsokoládét²⁴⁰, majd vajazzuk ki egy nagyméretű zománczott tepsi alját. Egy vastag falú tálban verjünk habosra 1 nagyobb tojást 15 dg porcukorral és 1 dg vanillincukorral²⁴¹. Dolgozzunk bele 9 dg lágy vajat, 2 evőkanál kakaót és egy csipet sót. Az egyenletes, sima pépet keverjük össze 15 dg liszttel és 1 púpozott teáskanál sütőporral. A porokat előzőleg elegyítsük egymással. (Ennek legegyszerűbb módja, hogy a lisztre rászórjuk a sütőport, és az egészet átszitáljuk, majd evőkanalanként a masszához adjuk.) Gyűjtsuk be a sütőt, és állítsuk 180 °C-ra. Végül forgassunk a pépbe a lereszelt étcsokoládét, és az apróra vágott pirított dióbelet. Vizes kézzel diónyi méretű golyókká formálva rakjuk a kemény, gyurmaszerű masszát az előkészített tepsibe, és mérsékelt tűzön süssük kb. negyedóráig, amíg a tészta szűrt fogvájóra már nem tapad rá a pép. Ügyeljünk arra, hogy az egyes golyók szélei között legalább 2 cm távolság legyen, különben sütés közben egymásba folynak. Rácsra szedve hagyjuk kihűlni. Hűtőszekrénybe nem szabad betenni. A fenti mennyiségből min. 36 db puszedli várható. Csak normál, 36 x 36 cm belméretű tepsit használva kapunk szabályos, kör alakú süteményeket. Kisebb tepsiben az összeragadt puszedliket késsel válasszuk el egymástól.

Túróbanbon²⁴² (4 személyes adag)

25 dg tehéntúrót hajtsunk át egy 3 mm lyukátmérő tárcsával ellátott húsdarálón. (A lágy túró bur-

²⁴⁰ Erre a célra 20 dekagrammos táblacsokoládét célszerű használni, mivel ez vastagabb, szilárdabb. (Csavarjuk köré a csokipapírt, így reszelés közben nem olvad meg az ujjainktól.) A főzőcsokoládéktól tartózkodjunk, mert többnyire nem tartalmaznak kakaóvaját.

²⁴¹ A vaskos üveg- vagy porcelántálra azért van szükség, hogy a kemény massa összedolgozása során a tál ne ugráljon az asztalon.

²⁴² Ennek a különlegességnek az íze és állaga nagyon hasonlít a Túró Rudinak nevezett közkedvelt csemegére. Külföldön egyáltalán nem gyártják ezt a magyar gyerekek körében igen népszerű édességet, pedig jóval kevésbé rongálja az egészséget, mint a szokványos cukorkák és csokoládék. Ezzel az előnnyel azonban csak a korábban gyártott alapváltozat rendelkezett. A Teszt magazin vizsgálatai szerint a mostanában gyártott ízesített változatok a finomított fehér cukron kívül különféle vegyszereket (E440, E322) is tartalmaznak. A legnagyobb baj azonban az, hogy újabban tartósítószer (E202) is raknak bele, hogy a korábbi 3-5 nap helyett 2-3 hétig is forgalmazható legyen. Mivel ezek a manipulációk többletköltséggel járnak, duplájára emelték az árát is. (Aki továbbra is ragaszkodik a gyári változathoz, vásárolja a **Friesland Campina Hungária Zrt natúr Pöttyös Túri Rudiját étbevonóval**. Ez a legjobb minőségű, de egyben a legdrágább. Az Aldi áruházban kapható **Koronás Natur Rudi** azonban ugyanolyan minőségű, és csupán harmadannyiba kerül. Ára 49 Ft, 30 grammos kiszerelésben. Minősége megegyezik a Pöttyös Túró Rudiával, mert ugyanaz a cég gyártja, ugyanúgy.)

gonyatorón is átpasszírozható.) Keverjük bele 10 dg mézet, egy meleg víz alatt körömkefével tisztára súrolt citrom reszelt héját, és 1 dg vanillincukrot. Hagyjuk állni kb. negyedóraig, majd dolgozzuk össze 12 dg kókuszreszeléssel. A kemény masszából szaggassunk dió nagyságú darabokat, a közepébe helyezünk egy-egy szem török mogyorót, és formáljuk golyó alakúra. Tálcára rakva min. 1 órára tegyük a hűtőszekrénybe, hogy megdermedjen. Ezalatt gőz felett olvasszunk fel 10 dg félédes étcsokoládét 5 dg vajjal, majd villára helyezve forgassuk bele a túrógolyókat. Az ínycsegek török mogyoró helyett 5 dg hántolt mandulát vagy sóltan, pörkölt pisztáciát is rakhatnak bele, de piritott dióval is finom. Hűtőszekrényben tároljuk. Ha néhány nap alatt nem fogy el, a maradékot tegyük a mélyhűtőbe, különben megsavanyodik. A fagyasztás semmilyen kárt nem tesz benne. A fenti mennyiségből max. 25 db bonbon várható.

Tojáslikőrös kókuszgolyó (6 személyes adag)

Először diódarálón hajtsunk át 20 dg kisebb darabokra tördelt vajjas kekszet.²⁴³ Utána gőz felett olvasszunk fel 15 dg fehér csokoládét 10 dg vastag szeletekre vágott vajjal. Keverjük a darált kekszhez 10 dg kókuszreszeléket, 1,8 dl tojáslikőrt²⁴⁴ és 1 dg vanillincukrot. Dolgozzuk bele a vajjas csokoládét, és tegyük a masszát a hűtőbe, hogy dermedjen. 1 óra múlva vegyük ki, és formáljunk belőle diónyi méretű golyókat. Megint tegyük be a hűtőbe. Gőz felett olvasszunk fel 15 dg fehér csokoládét 5 dg vajjal. A gőzölő edénnyel együtt tegyük az asztalra, majd vegyük ki a kókuszgolyókat a hűtőből, és villára helyezve mártogassuk az olvasztott csokoládéba. Fogyasztás előtt legalább fél napig érleljük. Hűtőszekrényben tároljuk. Ha 1 héten belül nem fogy el, a maradékot tegyük a mélyhűtőbe. A fagyasztás semmilyen kárt nem tesz benne. A fenti alapanyagból max. 35 db bonbon várható.

Budapesti sajtorta (4 személyes adag)

Először 10 dg liszthez adjunk 3 dg porcukrot, negyed mokkáskanál szóda-bikarbónát, egy csipet sót, és morzsoljuk össze 5 dg hűvös vajjal. Tegyük bele 1 tojássárgáját, 1 evőkanál tejfölt, és az egészet gyúrjuk össze. A kidolgozást gyorsan végezzük, hogy a kéz melegétől megolvadó vaj ne lágyítsa ki a linzertésztát. Tegyük a hűtőbe, és legalább 1 órán át pihentessük. Közben gyűjtsük be a sütőt, és állítsuk 180 °C-ra, majd sütőpapírral béleljünk ki egy 22 cm átmérőjű tortasütő formát. A hűtől kivéve belisztezett deszkán nyújtsuk ki a tésztát, és helyezzük a bélelt sütőforma aljába.²⁴⁵ Villával szurkáljuk meg a tetejét kb. 2 centiméterenként, hogy ne púposodjon fel. Végül tegyük az előmelegített sütőbe, és mérsékelt tűzön süssük max. negyedóraig, amíg a teteje aranysárgára pirul.

Amíg a tészta sül, meleg folyó víz alatt körömkefével alaposan mossunk meg 1 citromot, reszeljük le a héját, és facsarjuk ki a levét. Tegyük félre, és készítsük el a töltelékot. 60 dg Philadelphia vagy Arla sajtkrémet²⁴⁶ fakanállal keverjük össze 18 dg mézzel, 4 dg étkezési keményítővel, 3 egyenként hozzáadott tojássárgájával, 20 dg 20% zsírtartalmú tejföllel, 1 mokkáskanál Bourbon vaníliával²⁴⁷, a lereszelt citromhéjjal és 1 evőkanál citromlével. Közben vegyük ki a megsült tésztát, és hagyjuk lehűlni. Végül terítsük rá a töltelékot, majd enyhe tűzön (150 °C-on) süssük még min. 1 órán

²⁴³ A vajjas keksz legolcsóbban a Lidl áruházban szerezhető be. A 200 grammos **Sondey Butter Biscuits** ára 250 Ft.

²⁴⁴ Tojáslikőrt mi is készíthetünk főzött tojáskrémből, és 40% alkoholtartalmú orosz vodkából. Ez ugyan drágább lesz, mint a szupermarketekben kapható változat, de természetes alapanyagánál fogva sokkal finomabb, és nem tartalmaz vegyszereket. Ha erre nem érünk rá, a legfinomabb és egyben a legolcsóbb változat az Aldi áruházban szerezhető be. Az osztrák gyártmányú 0,7 literes **Riquet Eier likőr** 1400 forintba kerül.

²⁴⁵ Ha kiszakad, ne essünk kétségbe. Nyomkodjuk a sütőforma aljához, és szorosan az oldalához.

²⁴⁶ Sajnos mindkét sajtkrém nagyon drága. A Penny Marketben azonban kapható egy 60% zsírtartalmú, német gyártmányú sóltan krémsajt. A **Milkeria Cream cheese Natural** íze és állaga nagyon hasonlít az Arla krémsajthoz, de feleannyiba sem kerül. Ára 249 Ft, 200 grammos kiszerelesben. (Kilogrammja 1245 Ft.) 3 dobozzal vegyük belőle.

²⁴⁷ A Bourbon vanília nem más, mint örölt vaníliarúd. Nálunk legolcsóbban a Nagyvásárcsarnok mellett, az Ázsia fűszerboltban lehet beszerezni **Vanília komplett** néven.

át, amíg a krém megkocsonyásodik. Csukott ajtó mellett hagyjuk a sütőben lehűlni. Utána tegyük a tortát hűtőszekrénybe, és legalább félnapig dermesszük. (Korábban nem vágható fel, mert szétdőlt. Hideg vízbe mártogatott éles kést használjunk hozzá.) Végül a sütőpapírral emeljük ki a tortaformából, és tortalapáttal alányúlva helyezük az egyes szeleteket süteményes tányérra. Hűtőszekrényben, polietilénfóliával letakarva tároljuk. A fenti mennyiségből max. 12 szelet várható. Hidegen fogyasszuk. Kétnapi pihentetés után a legfinomabb. Ha néhány napon belül nem tudjuk elfogyasztani, a maradékot tegyük a mélyhűtőbe. A fagyasztás nem árt sem a tésztájának, sem a tölteléknek.

Lúdlábszelet (6 személyes adag)

Előző nap áztassunk be 10 dg friss fejtett meggyet vagy kimagozott mirelit meggyet kevés rummal ízesített mézbe, és tegyük a hűtőbe. Másnap vegyük ki a vajat a hűtőből, hogy felengedjen. A párizsi krémet hordozó tésztát legcélszerűbb vizes piskótából készíteni. Először mérjük ki az előírt alapanyagokat, majd vajazzunk és lisztezzünk ki egy kisebb méretű zománczott tepsit. Utána gyűjtsük be a sütőt, állítsuk 150 °C-ra (nyolcosztású skálán 2. fokozat), majd 2 tojásfehérjéhez adjunk 2 evőkanál vizet, és verjük fel. Tegyük hozzá 8 dg porcukrot, és folytassuk a habverést, amíg megkeményedik. Ekkor adjunk hozzá 2 tojássárgáját, és alacsony fordulatszámon tovább verve óvatosan keverjük össze a habbal. Ezután egy nagy lyukú teaszűrővel szitáljunk rá 8 dg lisztet, amit főzőkanállal finoman dolgozzunk bele a pépbe. Végül öntsük a masszát a kikent tepsibe, simítsuk el a tetejét, és az előmelegített sütőbe helyezve, enyhe tűzön süssük kb. 20 percig, amíg a teteje zsemleszínűre pirul. Tovább ne süssük, mert kiszárad. A sütő ajtaját legalább 10 percig ne nyissuk ki, mert akkor a piskóta összeesik. Magasabb lesz a vizes piskóta, és kisebb az összeesés veszélye, ha víz helyett szódavizet vagy szénsavas ásványvizet adunk hozzá.

Amíg a tészta pirul, keverjük simára 5 evőkanál kakaót 12 dg mézzel, egy csipet sóval és 2 dl friss tejszínnel, majd főzzük kb. fél óráig, amíg besűrűsödik. A tejszín kisebb adagokban adjuk hozzá, nehogy a kakaó csomós maradjon, és lassú tűzön, állandó kevergetés mellett főzzük. Amikor a krém lehűlt, keverjük ki 25 dg szobahőmérsékletű vajjal, majd kisebb darabokra aprítva dolgozzuk bele a sütőrumba áztatott meggyet²⁴⁸, és kb. fél órára rakjuk a hűtőszekrény normál hűtőterébe. (A mélyhűtőbe nem tegyük be, mert megfagyhat, amitől a tejszín megkásásodik.) A megdermedt vajas krémet keverjük habosra, és egyenletesen terítsük szét a lehűlt piskótatésztán. Végül öntsük le az elsimított párizsi krém tetejét 8 dg étkezési csokoládéból és 5 dg vajból készített olvasztott csokoládéval, majd tegyük a hűtőszekrénybe. (A legalább 50% kakaótartalmú étcsokoládé és a szeletekre vágott vaj olvasztását gőz felett végezzük.) Még mielőtt a bevonat teljesen megdermedne, egy megvizezett fűrészfogó késsel vágjuk a torta tetejét nagyobb téglalapokra, majd az egyes téglalapokat átlósan szeljük ketté. Aki nem ragaszkodik a hagyományos lúdláb alakú formához, felvághatja kisebb téglalapokra is. A krémes töltelék kidőlésének elkerülése érdekében tegyük vissza a tortát a hűtőbe, hogy megdermedjen. Ezt követően teljes keresztmetszetében vágjuk át, hogy a töltelék és a piskóta is különváljon, majd óvatosan emeljük ki az elkészült szeleteket a tepsiből. Mivel ez a torta is egy napi érlelés után a legfinomabb, ezt a műveletet másnap célszerű elvégezni. Hűtőszekrényben tároljuk. A fenti mennyiségből max. 24 db sütemény készíthető.

Forrás:

Kun Elektronikus Könyvtár
Reformételek ínyceneknek

Szegedi ÉVA <rpbekesmegye@citromail.hu> ezt írta (időpont: 2020. nov. 26., Cs, 7:00):

²⁴⁸ Hozzáadás előtt a meggyet meg kell keverni, majd le kell szűrni. Ne nyomkodjuk, a levét ne préseljük ki. A kicsorogott levét nem szabad beleönteni.

SZEGEDI ÉVÁNAK HÍVNAK AZ RPM BÉKÉS MEGYEI ELNÖKE VAGYOK. TÖBB ÉVE FOGLALKOZOM ÖNKÉNTES ADOMÁNYGYŰJTÉSSEL. SAJNOS NAGYON SOK CSALÁDNAK NEM LESZ MIT TENNI KARÁCSONYKOR AZ ASZTALRA. NAGYON SOK SZEGÉNY CSALÁDDAL VAGYOK KAPCSOLATBA NAPONTA SOK KÉRÉS ÉRKEZIK. A VÍRUSSEL SOK EMBER ELVESZTETTE A MUNKAHELYÉT. EZÉRT ISMÉT ÖSSZEFOGÁSSAL NAGYSZABÁSÚ GYŰJTÉSBE KEZDTÜNK. HA VAN MÓD ÉS LEHETŐSÉG, KÉREM TÁMOGASSA ÖN IS A HÁTRÁNYOS HELYZETBEN ÉLŐ CSALÁDOKAT GYEREKEKET. BÁRMIT SZÍVESEN ELFOGADUNK. HA NEM IS SOK MINDENNEL TUD TÁMOGATNI, SOK KICSI SOKRA MEGY!

5741 KÉTEGYHÁZA MÓRA FERENC U 2.1

SZEGEDI ÉVA

TAKARÉK BANK: 53600115-10009268

FACEBOOK: Nagy Zsolt Szegedi Éva

Tel: 06301971166

Kedves Szegedi Éva!

Én is támogatásra szorulok. A fél nyugdíjamból nem tudok megélni. Nem tudom, miért hiszi azt mindenki, hogy milliomos vagyok. Olyan szegény vagyok, mint a templom egere.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020.11.27

Miután a gasztronómiában sem nyílt számomra kitörési lehetőség, nem maradt más hátra, mint külföldön szerencsét próbálni. 43 éve foglalkozom ezotériával, szubotronikával, gasztronómiával és még sok minden mással. Alkottam 10 találmányt, egy komplett tűz- és betörésvédelmi termékcsaládot, írtam 12 könyvet, de nem mentem velük semmire. Miután senkitől semmilyen támogatást nem kaptam, tönkretették a találmányaimat, nem tudtam gyártásba venni a biztonságtechnikai gyártmánycsaládot, és a könyveimet sem tudtam lefordíttatni, kiadatni. A sikertelenség nem rajtam múlt. 13 éves korom óta napi 14 órát dolgozom, hétköznap, hétvégén megállás nélkül. Amíg más gyerekek nyaraltak, ifjúsági táborokban töltötték a vakációt, nekem minden szünidőben dolgozni kellett. (Apám politikai üldözött volt, ezért megtiltották neki az állásvállalást. Alkalmi munkából tartotta el a családját, ami tönkretette az egészségét. Ezért nagy szegénységben éltünk. Ebben a helyzetben nekem kellett előteremtenem a továbbtanulásom költségét.) Iskolai tanulmányaim után fejlesztő mérnökként sem pihentem egy napot sem. A szabadságom alatt találmányi leírásokat fogalmaztam, műszaki rajzokat készítettem.

A nyugdíjas éveim is hasonló módon telnek. Most, 70 évesen is napi 14 órát dolgozom megállás nélkül. Ennek tudható be siralmas anyagi helyzetem is. Miután egész életemben dolgoztam, nem értem rá pénzt keresni. Ennélfogva nincs lakásom, kocsim, nyaralóm. Önkormányzati társbérletben lakom, egy 9 négyzetméteres szobában, amelyben nincs fűtés, és fürdőszobahasználatra sincs lehetőség. Ezt kaptam a szülőhazámtól. Ebből a helyzetből csak egy kiút van, elmenni innen minél messzebbre. Külföldön talán igényt tartanak az alkotásaimra. Még mielőtt erre az útra lépnék úgy gondoltam, hogy teszek még egy próbát a külföldre történő kiajánlás előtt. Ne érjen az a vád, hogy nem tettem meg mindent szülőhazám érdekében. Miután a magyar politikusok tudomást sem vesznek rólam, a magyar milliárdosoknak pedig eszük ágában sincs támogatni engem, iparjogvédelmi szakemberekhez fordultam:

Maróth Miklós elnök

Eötvös Loránd Kutatási Hálózat

e-mail: fotitkar@elkh.org

Pomázi Gyula Zoltán elnök

Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala

e-mail: gyula.pomazi@hipo.gov.hu

Tisztelt Elnök Úr!

Több mint 40 éve foglalkozom ezotériával. Szakirodalmi kutatásaim és saját ötleteim felhasználásával 4 ezoterikus könyvet is alkottam, melyek találmányaimmal együtt a Kun Elektronikus Könyvtárban található. Cím: <http://kunlibrary.com> Ezek a művek olyan felismeréseket tartalmaznak, melyek képesek lennének kivezetni bennünket a jelenlegi bajainkból. Nem csak az erkölcsi fejlődésünket segítenék elő, hanem a technikai fejlődésünket is nagyságrendekkel gyorsítaná. Erre azért is szükség lenne, mert a jelenlegi „maszatolással” (napelemek, szélérőművek, geotermikus erőművek, hidrogén meghajtású autók, akkumulátorral hajtott elektromos autók, stb.) nem lehet a globális felmelegedést leállítani, a klímaösszeomlást elkerülni. Ehhez paradigmaváltásra van szükség. Olyan műszaki megoldásokra, amelyek nagyságrendekkel hatékonyabbak a jelenlegi eljárásoknál. A szubotronika (az ezotéria és az elektronika ötvözete) képes lenne ezeket az eszközöket, készülékeket, berendezéseket létrehozni. Ennek során nem kellene nulláról indulni, mert nagy elődeink (pl. Tesla vagy Raymond Rife) már 80 éve kifejlesztették ezeket a készülékeket, de a profithajszja meggátolta a gyakorlati alkalmazásukat.

A könnyebb alkalmazhatóság érdekében műveimből kigyűjtöttem azokat az információkat, melyek elősegítenék ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését. (Ezek a kivonatok könyvtáram jobb szélén, lent található, **Ezoterikus találmányok** címmel.)

1. A **Tesla-konverter** leírása ismerteti ennek a készüléknek a működési elvét, és rekonstruálásának módját. Arról is tájékoztatást ad, hogy ez a rendkívül egyszerű áramkör alkalmas a longitudinális hullámokkal történő távközlésre.
2. A **Tesla-generátor** segítségével megszüntethető lenne a betegségek túlnyomó része. A lemmisz-káta csővezetékkel a csapvíz destrukturált molekulaszervezetét strukturálttá lehetne tenni, ami szintén jelentős egészségjavulást eredményezne.
3. Az **Antigravitációs hajtóművek** leírása lehetőséget teremtene olyan űrhajók építésére, melyeket a földönkívüliek használnak. Ezáltal megszabadulnánk a füstölgő és balesetveszélyes rakétáinktól, melyekkel legfeljebb a Holdat tudjuk elérni. Az antigravitációs hajtómű nem igényel üzemanyagot, és nagyságrendekkel gyorsabb a rakétánál. Ezzel a hajtóművel mi is szabadon utazhatnánk nem csak a Naprendszerben, hanem Tejútrendszerben is. Ez esetben sem kellene a nulláról indulni, mert a németek a II. világháború alatt nagy lépéseket tettek ez irányba. A földönkívüliektől kapott Hamel-generátor is ígéretesnek tűnik. Könnyen lehet, hogy mini villamos erőműként is használható lenne.
4. A **Rákgyógyászat** leírásában található készülék napjaink legaktuálisabb problémáját, a vírusok, baktériumok elleni küzdelmet (pl. koronavírus-járvány) oldaná meg gyökeresen és rendkívül olcsón. Az amerikai Raymond Rife által feltalált készülékkel minden mikrobát, kártékony rovat (pl. kullancsot) ki lehet irtani. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint rezonanciafrekvencián besugározni őket. A rákos sejtek is elpusztíthatók vele. A rezonanciafrekvenciára hangolt mágneses hullámokkal a kártékony növények (pl. a parlagfű) is kiirtható lenne. Ehhez csupán a magjait kellene besugározni, csíráképtelenné tenni. A fákon és a talajban levő élősködők elpusztítása rendkívül egyszerű és olcsó lenne, mert csak a rájuk permetezett öntözővizet kellene besugározni. Ez az eljárás az élelmiszeriparban szükségtelenné tenné tartósítószer alkalmazását. A mágneses sugárzással sterilizált élelmiszerek szinte végtelen ideig eltarthatók. Még hűtőszekrény sem kell a tárolásukhoz.
5. A **Longitudinális telekommunikáció** leírása lehetővé teszi, hogy mi is alkalmazzuk az univerzumban általánosan használt telekommunikációs eljárást. Az elektromágneses vivőhullámokkal történő jeltovábbítás csupán fénysebességgel történő jeltovábbítást tesz lehetővé. A Tesla által feltalált, de mindmáig nem használt longitudinális jeltovábbítás 12 nagyságrenddel gyorsabb, mint a Marconi által alkalmazott, és mindmáig használatos módszer. Ennek oka, hogy a longitudinális jeltovábbítás az étert használja vivőhullámként. Mivel az éteri energiáreszecskek (éterionok) 12 nagyságrenddel kisebbek az elektronnál, a terjedési sebességük is ehhez igazodik. A longitudinális hullámokat kibocsátó- és vevő áramkörökkel rekonstruálható lenne az 1960-as években kifejlesztett, majd szétszerelt és elrejtett kronovízor is. Ennek az elvnek a felhasználásával időgépet is építhetünk, amellyel

visszamehetünk a múltba és talán jövőt is megtekinthetjük. Ez az egyszerű áramkör a bűnügyi szerveknek lehetővé teszi a bűnözők távoli, akár falakon belüli észrevétlen lehallgatását is.

6. A **Modern alkímia, Anyagátalakítás** leírása arról tájékoztat, hogy mágneses besugárzással hogyan lehet bármilyen anyagból szinte bármilyen más anyagot létrehozni. (Akár homokból aranyat.) Ezzel az eljárással elsősorban nem aranyat fogunk előállítani, hanem ritka fémeket, és olyan ásványokat, melyek a bányáinkban kimerülőben vannak. Ehhez a témához tartozik a mikrogravitáció tárgyalása, melynek alkalmazása lehetővé teszi az anyagolvasztás nélküli hegesztést, a sebhelymentes operálást, a vérzésmentes műtétet, a roncsolásmentes anyagszétválasztást.

7. **Időjárás-szabályozás** leírása lehetőséget ad az időjárás befolyásolására. Aszály idején felhőfakasztására, a tornádók megszüntetésére, árvizek, földcsuszamlások elkerülésére, a jégesőt okozó felhők szétesztelésére. Ez sem új eljárás. Egy olasz feltaláló már a múlt század első felében képes volt több száz kilométer távolságból befolyásolni az időjárást. Ez a módszer lehetőséget ad a Föld bármely térségének klimatizálására is. A +23 °C-on stabilizált léghőmérséklettel örök nyár köszöntene ránk.

Ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdése nem okoz semmilyen problémát. Amíg egy atomerőmű megépítése több ezer milliárd forintba kerül, az ezoterekus termékek néhány ezer forintos alkatrészekből előállíthatók. Csupán egy jól felszerelt villamos laboratóriumra van szükség, amelyből több is van az országban. Új dolgokra fogékony és előítélet-mentes szakembereket is lehet találni, akiknek nem idegen ez a téma. Egy-egy ilyen fejlesztői csoport néhány hónap alatt látványos eredményeket érne el. Amennyiben elakadnának, szívesen segíték nekik. Érdemes elindulni ezen az úton, mert semmi kockázattal sem jár, és nem igényel komoly beruházást. Az eredmény azonban minden várakozást felülmúló lehet. Az éter felhasználásával világunk szinte minden problémája megoldható. Üdvözlettel: Kun Ákos – 2020. december 30.

Sajnos ez a kezdeményezésem is kudarcba fulladt. A két címzett közül egyik sem válaszolt a levelemre. Ők sem tartanak igényt a segítségemre. A több évtizedes beidegződés meggátolja őket a tisztánlátásban. Emellett féltik a pozíciójukat, nem vállalnak semmi kockázatot. Pedig ez a téma megérne egy próbát. Néhány olcsó transzformátor és kondenzátor berendelésével el lehetne kezdeni a fejlesztést, melynek során hamar kiderülne, hogy az ezotéria szélhámosság, vagy egy hatalmas lehetőség. Lehet, hogy éppen ettől félnek. Ha kiderül, hogy van éter, és az ezotéria, a parapszichológia nem szélhámosság, akkor mivel indokolják meg a tudósok, az akadémikusok, hogy száz éven át gátolták a tudomány fejlődését. Ezalatt több száz millió ember halt meg értelmetlenül különféle járványokban, betegségekben, természeti katasztrófákban, éhínségben.

Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala évtizedek óta fő támasza a hivatalos tudománynak. (A kommunizmusban Országos Találmányi Hivatal volt a neve. 1996-ban átkeresztelték Magyar Szabadalmi Hivatallá. Jelenlegi nevét 2011-ben kapta.) Ez azonban semmit sem változtatott az ezoterekus találmányokhoz való hozzáállásukon. Most is elutasítanak minden ezotériával kapcsolatos szabadalmi kérelmet. Ha valaki örökmozgóra vagy valamilyen szabadenergia előállító találmányra kér védelmet, megkérdezik a Magyar Tudományos Akadémiát. Az akadémikusok pedig már tudjuk, hogy reagálnak: „Az ezotéria szélhámosság, kuruzslás.” Aztán megírják a feltalálónak, hogy a hivatalos tudomány szerint a semmiből nem lesz semmi, tehát szabadenergiát, ingyenenergiát vagy ahogy a feltalálók nevezik nullponti energiát nem lehet előállítani. Végül visszadobják a kérvényüket. Pedig ezek a készülékek nem a semmiből állítanak elő többletenergiát. Mindegyikük valamilyen módon az étert fogja munkára, és az éteri részecskék anyagba áramlása, anyagra hatása hozza létre a szabadenergiát. Ezt nagy valószínűséggel a találmányi leírásokat elbíráló szabadalmi ügyvivők is sejtik, de kell nekik az MTA állásfoglalása, hogy legyen mivel takarozni. Így aztán tapodtat sem jut előre a tudomány, elmarad a paradigmataváltás.

Az ELKH egy évvel ezelőtt alakult, és jelentős költségvetési keretből gazdálkodik. A jelenlegi kormány megelégedte az akadémikusok és a különböző tudományos címekkel rendelkező tudósok tehetetlenségét, impotenciáját, és elvette a tudományos fejlesztés irányítását a Magyar Tudományos Akadémiától. Létrehozta az Eötvös Loránd Kutatási Hálózatot, és közvetlenül a kormány hatáskö-

rébe utalta őket. Ettől az intézkedéstől várják, hogy Magyarország a tudományos fejlődés élvonalába kerüljön. Elkövettek azonban egy nagy hibát. Az intézmény élére egy akadémikust neveztek ki, aki magával hozta az MTA-ból a hivatalos tudomány álláspontját. Így az ELKH az MTA kihelyezett intézményévé vált. Ugyanazt csinálja, amit az akadémikus urak. Ezért érthető, hogy elzárkóznak minden ezotériával kapcsolatos javaslattól. Ezt a többi kormányhivatalhoz hasonlóan teszik. Egyszerűen nem válaszolnak a beadványra. Annak ellenére cselekszenek így, hogy törvény írja elő, hogy a kormányhivatalok kötelesek válaszolni az állampolgárok leveleire.

Orbán Viktor kormányfő az újév kezdetén, 2021. január 3-án így nyilatkozott a közszolgálat tévécsatornának: „Ebben az évben olyan dimenzió nyílik ki előttünk, amire eddig nem volt példa. Dimenzióváltás előtt áll a magyar gazdasági rendszer. Az előttünk álló évtized fantasztikus lesz. Hatalmas fejlesztési forrásokat halmoztunk fel. Nagyon nagy programokat foglalmaztunk meg. 10 év múlva alig lehet majd ráismerni erre az országra. Gyorsabban fogunk növekedni, mint az Európai Unió nyugati fele. Egy egészen más világ bontakozik ki előttünk. Be kell gyűjtani a rakétákat. El kell érni, hogy 2021 kiemelkedően jó év legyen. Az emberek is gyarapodni fognak. A jómód nagyobb lesz, az emberek nagyobb lakásokban, nagyobb otthonokban fognak élni. A következő évtizedekre ez nagy biztonsággal megjósolható. Ennek a jövőnek a fejlesztési terveit elkészítettük. Pénzügyi fedezetét a pénzügyminiszter biztosította, felhasználási módját az innovációs és technológiai miniszter kialakította.” Ez a szónoklat álmodozásnak is tűnhetne, de a kormány minden eddiginél nagyobb összeget, 860 milliárd forintot biztosított ezeknek a céloknak az elérésére.

Ez nem kis összeg, csak az a baj, hogy nem azokhoz jut el, akik ezt a leghatékonyabban a hasznosíthatnák. Ha alsóbb szinteken, a pénzek szétosztásán olyan fafejű bürokraták tevékenykednek, akik hülyeségekre költik a pénzt, akkor hiába várjuk a felemelkedést, a „dimenzióváltást”. Manapság az önvezető autózás, a mesterséges intelligencia, az okosotthon, a szolárcellák tökéletesítése, lítium akkumulátorok fejlesztése és a robottechnika számít húzóágazatnak. Valószínűleg erre a célra fordítják a beruházási összegeket. Az önvezető autózás azonban nem más, mint idétlen játszadozás. Azért sem lesz rá szükség, mert a jövőben a technológiaváltás következtében több száz millió munkanélküli lesz a világon. Ha sofőrként sem tudnak elhelyezkedni, akkor hogyan fogják eltartani a családjukat. Ezzel a fejlesztéssel ráérnének akkor foglalkozni, amikor a legégetőbb problémáinkat (globális felmelegedés, klímaösszeomlás, fertőző betegségek leküzdése) megoldottuk.

Egyébként ezt a rendszert a földönkívüli civilizációk is alkalmazzák, de nem úgy, ahogy mi. Ők antigravitációs repülőgépeket (mini UFO-kat) használnak erre a célra. Ezek úgy közlekednek, mint egy nagyméretű drón. Nem csak csomagokat szállítanak a megadott címre, hanem max. 6 személy is utazhat rajtuk. Ezekben nincs személyzet. A fedélzeti számítógépen be kell jelölni az útirányt, és a jármű automatikusan odaszállítja az utasokat. A balesetveszély minimális, mert a levegőben nincsenek útkereszteződések, közlekedési lámpák, nincs szembejövő forgalom. A mi zsúfolt útjainkon az önvezető autó használata házárdjáték. Az okosotthon is zsákutca lesz, mert lakói a halmozódó elektroszmog miatt néhány év múlva a rákkórházakban fognak kikötni. A napelemeket, szélerőműveket és az atomerőműveket pedig kidobhatják a szemétre, mert a Tesla-konverter hatékonyabban és ingyen fog elektromos energiát előállítani. A hőerőművek korszerűsítése, (gázfűtésre történő átalítása) sem tűnik perspektivikus beruházásnak. Ezekre az értelmetlen fejlesztésekre eddig több száz millió forintot költött a kormány, teljesen feleslegesen.

A történetek után nincs más lehetőség, nézzünk körül külföldön. Nem kellett messze menni, mert a külföldi cégek jöttek hozzánk. Vonzza őket a jól képzett, olcsó munkaerő. A magyar bérabszolgáknak harmadannyit kell fizetni, mint a nyugati munkásoknak. Ráadásul a magyar politikusok agyontámogatják őket. Sokszor a gyártelepítési költség felét is kifizetik nekik. Összeszerelő üzemet csináltak az országból. Ily módon közel fél tucat külföldi autógyárat hívtak az országba. Kigyűjtöttem a címüket, és január 14-én felajánlottam nekik a segítségemet. Valószínűleg kapva kapnak a lehetőségen, hogy a drága lítium akkumulátort lecseréljék Tesla-konverterre. A lítium akkumulátorok duplájára emelik az elektromos gépkocsik árát, míg a Tesla-konverter nem kerül többé néhány tíz-

ezer forintnál. Az antigravitációs hajtómű is minden bizonnyal érdekelné őket, mert az országút felett repülő autóval megspórolnák a kerekek, tengelyek, lengéscsillapítók, fékek, stb. árát is.

AUDI HUNGARIA Zrt.
9027 Győr, Audi Hungária út 1.
<https://audi.hu/hu/kapcsolat/>

Magyar Suzuki Zrt.
2500 Esztergom
Schweidel József u. 52.
<https://karrier.suzuki.hu/kapcsolat>

Opel Szentgotthárd Kft.
opelszentgotthard@opel.com

BMW Hungary Kft.
ugyfelszolgalat@bmw.hu

Mercedes-Benz Manufacturing Hungary Kft.
jelentkezes@daimler.com
internet-hu@daimler.com

Toyota Central Europe Kft.
infohu@toyota-ce.com

Tisztelt Fejlesztési Osztály!

Több mint 40 éve foglalkozom ezotériával. Szakirodalmi kutatásaim és saját ötleteim felhasználásával 4 ezotérikus könyvet is alkottam, melyek találmányaimmal együtt a Kun Elektronikus Könyvtárban található. Cím: <http://kunlibrary.com> Ezek a művek olyan felismeréseket tartalmaznak, melyek képesek lennének kivezetni bennünket a jelenlegi bajainkból. Egészségügyi problémáink megoldásán kívül a technikai fejlődésünket is nagyságrendekkel gyorsítaná. Erre azért is szükség lenne, mert a jelenlegi „maszatolással” (napelemek, szélérőművek, geotermikus erőművek, hidrogén meghajtású autók, akkumulátorral hajtott elektromos autók, stb.) nem lehet a globális felmelegedést leállítani, a klímaösszeomlást elkerülni. Ehhez paradigmaváltásra van szükség. Olyan műszaki megoldásokra, amelyek nagyságrendekkel hatékonyabbak a jelenlegi eljárásoknál. A szubotronika (az ezotéria és az elektronika ötvözete) képes lenne ezeket az eszközöket, készülékeket, berendezéseket létrehozni. Ennek során nem kellene nulláról indulni, mert nagy elődeink (pl. Tesla) már 80 éve kifejlesztették ezeket a készülékeket, de a profithajszá meggátolta a gyakorlati alkalmazásukat.

A könnyebb alkalmazhatóság érdekében műveimből kigyűjtöttem azokat az információkat, melyek elősegítenék ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését. (Ezek a kivonatok könyvtáram jobb szélén, lent található, **Ezotérikus találmányok** címmel.) A hét találmányi leírás közül Önöket minden bizonnyal az alább kettő érdekelné leginkább:

1. A **Tesla-konverter** leírása ismerteti ennek a készüléknek a működési elvét, és rekonstruálásának módját. Az elektromotoros gépjárművek használata rohamosan terjed világszerte. A robbanómotoros gépjárműveket azonban nem tudják teljes mértékben leváltani, mert ehhez nincs elegendő villamos energia, és a villamos elosztó hálózatok sem bírják a több millió töltőállomás kiszolgálását. Ily módon nem is lenne értelme a váltásnak. Az elektromos gépkocsi valóban környezetkímélő, a legcsekélyebb mértékben sem szennyezi a környezetet, de nem önellátó. Az akkumulátorok töltéséhez szükséges áramot sok helyen még ma is szénerőművek termelik meg, ami viszont rendkívül le-

vegőszennyező. Az atomerőművek pedig veszélyesek, és a kiegészített fűtőelemek tárolása a jövő generációk számára időzített bomba.

Ezen a helyzeten csak egy módon lehet segíteni, olyan elektromotoros járműveket kell gyártani, melyek önmagukat táplálják elektromos árammal. Erre a célra legmegfelelőbb megoldás a Tesla-konverter használata. Ez a rendkívül egyszerű készülék már néhány tízezer forintból megépíthető, legyártható. Ezzel megoldódna az elektromos gépjárművek széles körű terjedésének másik akadálya, a drága lítium-ion akkumulátor használata. Jelenleg az elektromos autók árának felét ez a drága akkumulátor teszi ki. Lecserélésével felére csökkenne az elektromos gépkocsik ára. Ezzel már az elavult robbanómotoros gépjárművek nem tudnának versenyezni. Az elektromos gépjárművek gyakori töltésgényével sem érvelhetnének, mert a Tesla-konverter szünetmentesen állítja elő az energiát, így megszűnik a jelenlegi néhány száz kilométeres hatótávolság.

2. Az **Antigravitációs hajtóművek** leírása lehetőséget teremtene az elektromos gépjárművek előállításának költségének további csökkentésére. Ez esetben az autók az országút felett 70-80 cm magasan, a levegőben úszva közlekednének. A repülő autóval megszörolnák a kerekek, tengelyek, lengéscsillapítók, fékek, stb. árát is. Ilyen autók (taxik) már ma is léteznek, de ezek ventilátoros hajtóművel rendelkeznek, ezért a sebességük és terhelhetőségük rendkívül alacsony. Ez esetben sem kellene a nulláról indulni, mert a németek a II. világháború alatt nagy lépéseket tettek ez irányba. Nekünk csak folytatnunk kellene ezeket a kutatásokat. Az ezoterikus szakirodalom közel féltucatnyi antigravitációs hajtóműről tesz említést, melyek közül legalább egy belátható időn belül kivitelezhető lenne.

Amennyiben javaslatom felkeltette az érdeklődésüket, kérem válaszoljanak a levelemre.

Üdvözzel: Kun Ákos – 2021. január 14.

Nemrég olvastam az Interneten, hogy a japán Toyota autógyár kutatási, fejlesztési célpontnak szemelte ki Magyarországot. Nem voltak szűkmarkúnak, mert összesen 241 milliárd forintot adnak nekünk, csúcstechnológiai fejlesztésekre. Ebből a befektetési alapból elsősorban autózást érintő technológiai fejlesztéseket támogatnának. A japán autógyártó kutatással foglalkozó részlegéhez (Toyota Research Institute Advanced Development - TRI-AD) tartozó, Woven Capital befektetési alap 800 millió dolláros tőkével kezdi meg a működését 2021 januárjában. Az alap olyan növekedési fázisban lévő cégekbe fektet majd, amelyek többek között az önvezető autózással, a mesterséges intelligenciával és automatizálással, adatkezeléssel és elemzéssel foglalkoznak. James Kuffner, a TRI-AD vezérigazgatója azt mondta, a befektetési alap befektetéseivel egy globális, különböző együttműködő cégekből és technológiákból álló portfóliót szeretnének kialakítani. Ebbe a portfólióba valószínűleg beleférne a Tesla-konverter rekonstrukciója, és az antigravitációs hajtómű kifejlesztése is. Ezért nekik is elküldtem a fenti leveletemet.

Mivel egy magyar gyár is lítium akkumulátorokat használ a kisrepülőgépekhez, nekik is felajánlottam a közreműködésemet. 2018-ban a Pécs-Pogány repülőtéren tesztrepülés közben lezuhant a Magnus Aircraft Zrt. által gyártott eFusion típusú légszaváros kisrepülőgép. A fedélzetén tartózkodó két berepülőpilóta széné égett. A gép roncsai is a felismerhetetlenségig összeégtek. A baleset oka, hogy a lítium akkumulátor felrobbant. (Ez nem ritka jelenség. A lítium-ion akkumulátorral működő okostelefonok is gyakran felrobbannak, súlyos sérüléseket okozva. Az elektromos gördeszkát használók sem érezhetik biztonságban. Nemrég egy mini segway robbant fel a járdán, használat közben.) A tragédia után Magnus Aircraft Zrt. is minden bizonnyal szívesen látna a laboratóriumukban. A Tesla autógyár tulajdonosának is el akartam küldeni az ajánlatomat, de nem tudtam. Elon Musk ugyanis sem az e-mail címét, sem a telefonszámát nem tüntette fel a honlapján. Ha bujkál, akkor vessem magára. Egyébként sem lenne értelme felvenni vele a kapcsolatot, mert Elon Musk nem hisz az UFO-kban. Azt mondta, azért nem hisz az idegenekben, mert ha léteznének, ő biztosan tudna róluk. Emiatt nem érdekli az antigravitációs hajtómű sem. Füstölgő rakétaival akarja meghódítani a kozmoszt.

Magnus Aircraft Zrt.

info@magnus-aircraft.com

Tisztelt Vezérigazgató Úr!

Sajnálattal értesültem róla, hogy 2018-ban lezuhant az egyik repülőgépünk, és a tesztrepülést végző két pilóta életét vesztette. A híradások szerint a baleset oka, hogy a lítium akkumulátor felrobbant. A hasonló balesetek megelőzése érdekében célszerű lenne a lítium-ion akkumulátort Tesla-konverterre lecserélni. Ezzel nem csak a robbanásveszély szűnne meg, hanem jóval olcsóbb lenne a repülőgép előállítási költsége. Mivel a Tesla-konverter szünetmentesen állítja elő az energiát, így megszűnne az egy töltéssel elérhető meglehetősen korlátozott hatótávolság.

Több mint 40 éve foglalkozom ezotériával. Szakirodalmi kutatásaim és saját ötleteim felhasználásával 4 ezoterikus könyvet is alkottam, melyek találmányaimmal együtt a Kun Elektronikus Könyvtárban található. Cím: <http://kunlibrary.com> A könnyebb alkalmazhatóság érdekében műveimből kigyűjtöttem azokat az információkat, melyek elősegítenék ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését. (Ezek a kivonatok könyvtáram jobb szélén, lent található, **Ezoterikus találmányok** címmel.) A hét találmány leírás közül Önöket minden bizonnyal az alábbi kettő érdekelné leginkább:

1. A **Tesla-konverter** leírása ismerteti ennek a készüléknek a működési elvét, és rekonstruálásának módját. Ennek során nem kellene nulláról indulni, mert Tesla már 80 éve kifejlesztette ezt a készüléket, de a profithajszá meggátolta a gyakorlati alkalmazását. A tudósok szerint a Tesla-konverter nem más, mint városi legenda. Sohasem létezett. Ez azonban nem igaz, mert több száz ember látta Teslát Buffalo utcáin közlekedni a teljesen zajtalan elektromotoros gépkocsijával. Segédje még azt is elmondta, hogy nézett ki a készülék belülről. A pontos külméretét is megadta. Sajnos gyártási dokumentáció nem maradt fenn a készülékről, mert Tesla minden találmányát fejben alkotta meg, és amikor úgy látta, hogy tökéletes, leült, és megcsinálta. Elgondolása mindig oly pontos és precíz volt, hogy készülékei, berendezései első bekapcsolásra tökéletesen működtek. Dokumentálni akkor kellett volna, ha kiadja sorozatgyártásra. Erre azonban nem került sor, mert a reménybeli gyártó kalapáccsal összetörte a prototípust, hogy az ingyenáram ne jelentsen konkurenciát az erőművi áramnak. Ez a rendkívül egyszerű készülék már néhány tízezer forintból megépíthető, legyártható lenne, akár több kilowattos teljesítményben.

2. Az **Antigravitációs hajtóművek** leírása lehetőséget teremtene a földönkívüliek által használt antigravitációs meghajtásra. Az antigravitációs hajtóművel ellátott repülőgépek és űrhajók repülési sebessége elérheti a 72 00 km/h-át is, mivel a plazmaburok következtében légüres térben repülnek. Üzemanyagot sem igényelnek, mert ezt maguk állítják elő. Előállítási költsége pedig nem magasabb, mint a légcsavaros repülőgépeket meghajtó robbanómotoré, illetve az Önök esetében elektromotoré. Ez esetben sem kellene a nulláról indulni, mert a németek a II. világháború alatt nagy lépéseket tettek ez irányba. Nekünk csak folytatnunk kellene ezeket a kutatásokat. Az ezoterikus szakirodalom közel féltucatnyi antigravitációs hajtóműről tesz említést, melyek közül legalább egy belátható időn belül kivitelezhető lenne.

Amennyiben javaslataim felkeltették az érdeklődésüket, kérem válaszoljanak a levelemre.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2021. január 14.

Egy hónap után megérkezett az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat válaszlevele. Nem lepett meg:

EÖTVÖS LORÁND KUTATÁSI HÁLÓZAT TITKÁRSÁGA
HÁLÓZATFEJLESZTÉSI ÉS NEMZETKÖZI FŐOSZTÁLY
 E-mail: hnf@elkh.org

ELKH
 Eötvös Lóránd
 Kutatási Hálózat

Iktatószám: 4/1/2021/HNF
 Kun Ákos részére
 Tárgy: Válaszlevél megkeresésre

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Köszönettel megkaptuk Maróth Miklós elnök úrnak címzett levelét, amelyben tájékoztatja az Eötvös Loránd Kutatási Hálózatot az ezotériával kapcsolatos eddig megjelent kiadványairól, és bemutatja találmányait.

Ez úton tájékoztatom Önt, hogy az Eötvös Lóránd Kutatási Hálózat közfeladatairól a tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény rendelkezik, amelynek értelmében az Ön által ismertetett ezoterikus szakterület nem tartozik a kutatóhálózat kompetenciájába. Munkájához további jó egészséget kívánok.

Budapest, 2021. január 26.

Tisztelettel: Horváth Csaba
főosztályvezető

A külföldi autógyáraktól sem érkeztek jó hírek. A 7 címzett közül csak 2 válaszolt. Ezekkel sem mentem semmire. A BMW Hungary Kft. ügyintézője ezt írta: „Köszönettel fogadtuk megkeresését, levelét továbbítottuk az illetékes osztály részére. Amennyiben ajánlata aktuálissá válik számkra, felvesszük Önnel a kapcsolatot.” Az „aktuálissá válás” feltehetően azt jelenti, hogy a BMW most kezdte el építeni autógyárát Debrecen határában. Jelenleg a földmunkálatoknál tartanak. Legalább fél év, amíg felépül az üzemcsarnok. Ajánlatomat elküldhették volna a német központjuknak, de ezt nem tették.

A Toyota autógyár kockázati tőkéje pedig még nem ért el hozzánk. Ezért nem tudtam pályázni rá. Emiatt a Toyota magyarországi értékesítési hálózatának írtam, ahonnan ezt a nem túl biztató választ kaptam: „Mint bizonyára tudja, Társaságunk kereskedelmi tevékenységgel, a Toyota és Lexus gépkocsik forgalmazásával, alkatrész ellátásával foglalkozik, és ezekkel a tevékenységekkel kapcsolatos információkkal rendelkezünk. Tapasztalataink szerint műszaki fejlesztési ötleteket, a Toyota gyár/fejlesztő központ tudomásunk szerint csak hivatalosan, megfelelő fejlesztési háttérrel, referenciával rendelkező társaságoktól fogad be. Ennek módjáról és formájáról sajnos nincsen információnk, ezért úgy látjuk, hogy sajnos kérésében nem tudunk Önnek segítséget nyújtani.” Úgy tűnik, hogy magánszemélyekkel, holmi jöttment feltalálókka nem állnak szóba.

A külföldi autógyárak érdeklődésének hiánya miatt ismét a magyar kormányzati intézményekhez fordultam. A napokban érkezett a hír, hogy a kormány kinevezte Dr. Stumpf Istvánt kormánybiztosnak. Feladata, hogy a magyar egyetemeket felzárkóztassa a világ élvonalába. Ehhez felsőoktatási modellváltásra van szükség. A kormányfő rájött, hogy az ország versenyképessé tételét a felsőoktatási intézmények tanrendjének megváltoztatásával kell kezdeni. A struktúraváltáshoz új egyetemi kutatóhelyek kellenek. Részéről mindent megtett ennek megteremtése érdekében. Az Európai Uniótól 1509 milliárd forintot szereztek. Ebből a tervek szerint 955 milliárd forint jut a struktúraváltás támogatására, az oktatási, kutatási, művészeti tevékenység és infrastruktúra megújítására, 382 milliárd a tudományos és innovációs parkok, nemzeti laboratóriumok létrehozására, és 172 milliárd a szakképzési struktúra megújítására.

A megújulás levezénylését Stumpf Istvánra bízta. Nem biztos, hogy megfelelő személyt választott erre a célra, mert Stumpf István jogász, a politikatudományok kandidátusa. Évekig volt az Alkotmánybíróság tagja. Jobb híján neki is elküldtem ajánlatomat, melyben felhívtam a figyelmét arra, hogy a jelenlegi helyzetből csak paradigmaváltással mászhatunk ki. Sok reményem nincs a pozitív válaszra, mert Stumpf István is a tudományos társaság tagja, ezért nagy valószínűséggel ugyanúgy gondolkodik, mint az akadémikus urak. Könnyen lehet, hogy válaszra sem méltat. Ez történt.

Dr. Stumpf István
kormánybiztos
stumpf.istvan@tk.hu

Tisztelt Kormánybiztos Úr!

Gratulálok a kormánybiztosi kinevezéséhez. A magyar kormány nagy hangsúlyt fektet az innovációra, az ország versenyképessé tételére. Ennek a célnak az eléréséhez szükség van a felsőoktatási modellváltásra, a magyar egyetemek és főiskolák felzárkóztatására. Ön is azt nyilatkozta, hogy a magyar egyetemek nem versenyképesek, nagyon fontos lenne a világ élvonalába való felzárkózás. Azt is elmondta, hogy a modellváltásnak nincsenek anyagi akadályai, mivel az egyetemek fejlesztésére szánt 1509 milliárd forint uniós forrásból a tervek szerint 955 milliárd forint jut a struktúraváltás támogatására, az oktatási, kutatási, művészeti tevékenység és infrastruktúra megújítására, 382 milliárd a tudományos és innovációs parkok, nemzeti laboratóriumok létrehozására és 172 milliárd a szakképzési struktúra megújítására.

Nyilatkozatát azzal zárta, hogy a fejlesztés nem csak pénzügyi kérdés, hanem hozzáállás kérdése is. Jól látja, hogy az ország fejlődése, a tudomány élvonalába való felzárkóztatása hozzáállás kérdése. Nem az elavult technikákat, technológiákat kellene támogatni, hanem gyökeres változtatásra, paradigmaváltásra lenne szükség. A modellváltás azonban szemléletváltás nélkül nem megy. Ehhez meg kell vizsgálni az ezotéria által kínált lehetőségeket. A jelenlegi közfelfogás szerint az ezotéria áltudomány, kuruzslás, szélhámosság. Az ezoterikus szakirodalom azonban több olyan műszaki lehetőséget is kínál, melynek kihasználása forradalmi változásokat idézhetne elő az életünkben. Ennek kezdeményezői mi is lehetnénk.

Több mint 40 éve foglalkozom ezotériával. Szakirodalmi kutatásaim és saját ötleteim felhasználásával 4 ezoterikus könyvet is alkottam, melyek találmányaimmal együtt a Kun Elektronikus Könyvtárban található. Cím: <http://kunlibrary.com> Ezek a művek olyan felismeréseket tartalmaznak, melyek képesek lennének kivezetni bennünket a jelenlegi bajainkból. Nem csak az erkölcsi fejlődésünket segítenék elő, hanem a technikai fejlődésünket is nagyságrendekkel gyorsítaná. Erre azért is szükség lenne, mert a jelenlegi „maszatólással” (napelemek, szélenergiák, geotermikus energiák, hidrogén meghajtású autók, stb.) nem lehet a globális felmelegedést leállítani, a klímaösszeomlást elkerülni. Ehhez paradigmaváltásra van szükség. Olyan műszaki megoldásokra, amelyek nagyságrendekkel hatékonyabbak a jelenlegi eljárásoknál. A szubotronika (az ezotéria és az elektronika ötvözet) képes lenne ezeket az eszközöket, készülékeket, berendezéseket létrehozni. Ennek során nem kellene nulláról indulni, mert nagy elődeink (pl. Tesla vagy Raymond Rife) már 80 éve kifejlesztették ezeket a készülékeket, de a profithajza meggátolta a gyakorlati alkalmazásukat.

A könnyebb alkalmazhatóság érdekében műveimből kigyűjtöttem azokat az információkat, melyek elősegítenék ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését. (Ezek a kivonatok könyvtáram jobb szélén, lent található, Ezoterikus találmányok címmel.)

1. A **Tesla-konverter** leírása ismerteti ennek a készüléknek a működési elvét, és rekonstruálásának módját. Arról is tájékoztatást ad, hogy ez a rendkívül egyszerű áramkör alkalmas a longitudinális hullámokkal történő távközlésre.
2. A **Tesla-generátor** segítségével megszüntethető lenne a betegségek túlnyomó része. A lemniszkáta csővezetékkel a csapvíz destrukturált molekulaszervezetét strukturálttá lehetne tenni, ami szintén jelentős egészségjavulást eredményezne.
3. Az **Antigravitációs hajtóművek** leírása lehetőséget teremtene olyan űrhajók építésre, melyeket a földönkívüliek használnak. Ezáltal megszabadulnánk a füstölgő és balesetveszélyes rakétáinktól, melyekkel legfeljebb a Holdat tudjuk elérni. Az antigravitációs hajtómű nem igényel üzemanyagot, és nagyságrendekkel gyorsabb a rakétánál. Ezzel a hajtóművel mi is szabadon utazhatnánk nem csak a Naprendszerben, hanem Tejútrendszerben is. Ez esetben sem kellene a nulláról indulni, mert a németek a II. világháború alatt nagy lépéseket tettek ez irányba. A földönkívüliektől kapott Hamel-generátor is ígéretesnek tűnik. Könnyen lehet, hogy mini villamos erőműként is használható lenne.

4. A **Rákgyógyászat** leírásában található készülék napjaink legaktuálisabb problémáját, a vírusok, baktériumok elleni küzdelmet (pl. koronavírus-járvány) oldaná meg gyökeresen és rendkívül olcsón. Az amerikai Raymond Rife által feltalált készülékkel minden mikrobát, kártékony rovar (pl. kullancsot) ki lehet irtani. Ehhez semmi más nem kell tenni, mint rezonanciafrekvencián besugározni őket. A rákos sejtek is elpusztíthatók vele. A rezonanciafrekvenciára hangolt mágneses hullámokkal a kártékony növények (pl. a parlagfű) is kiirtható lenne. Ehhez csupán a magjait kellene besugározni, csíráképtelenné tenni. A fákon és a talajban levő élősködők elpusztítása rendkívül egyszerű és olcsó lenne, mert csak a rájuk permetezett öntözővizet kellene besugározni. Ez az eljárás az élelmiszeriparban szükségtelenné tenné tartósítószer alkalmazását. A mágneses sugárzással sterilizált élelmiszerek szinte végtelen ideig eltarthatók. Még hűtőszekrény sem kell a tárolásukhoz.

5. A **Longitudinális telekommunikáció** leírása lehetővé teszi, hogy mi is alkalmazzuk az univerzumban általánosan használt telekommunikációs eljárást. Az elektromágneses vivőhullámokkal történő jeltovábbítás csupán fénysebességgel történő jeltovábbítást tesz lehetővé. A Tesla által feltalált, de mindmáig nem használt longitudinális jeltovábbítás 12 nagyságrenddel gyorsabb, mint a Marconi által alkalmazott, és mindmáig használatos módszer. Ennek oka, hogy a longitudinális jeltovábbítás az étert használja vivőhullámként. Mivel az éteri energiárészecskék (éterionok) 12 nagyságrenddel kisebbek az elektronnál, a terjedési sebességük is ehhez igazodik. A longitudinális hullámokat kibocsátó- és vevő áramkörökkel rekonstruálható lenne az 1960-as években kifejlesztett, majd szétszerelt és elrejtett kronovizor is. Ennek az elvnek a felhasználásával időgépet is építhetünk, amellyel visszamehetünk a múltba és talán jövőt is megtekinthetjük. Ez az egyszerű áramkör a bűnügyi szerveknek lehetővé teszi a bűnözők távoli, akár falakon belüli észrevétlen lehallgatását is.

6. A **Modern alkímia, Anyagátalakítás** leírása arról tájékoztat, hogy mágneses besugárzással hogyan lehet bármilyen anyagból szinte bármilyen más anyagot létrehozni. (Akár homokból aranyat.) Ezzel az eljárással elsősorban nem aranyat fogunk előállítani, hanem ritka fémeket, és olyan ásványokat, melyek a bányáinkban kimerülőben vannak. Ehhez a témához tartozik a mikrogravitáció tárgyalása, melynek alkalmazása lehetővé teszi az anyagolvasztás nélküli hegesztést, a sebhelymentes operálást, a vérzésmentes műtétet, a roncsolásmentes anyagszétválasztást.

7. **Időjárás-szabályozás** leírása lehetőséget ad az időjárás befolyásolására. Aszály idején felhőfakasztására, a tornádók megszüntetésére, árvizek, földcsuszamlások elkerülésére, a jégesőt okozó felhők szétoszlatására. Ez sem új eljárás. Egy olasz feltaláló már a múlt század első felében képes volt több száz kilométer távolságból befolyásolni az időjárást. Ez a módszer lehetőséget ad a Föld bármely térségének klimatizálására is. A +23 °C-on stabilizált léghőmérséklettel örök nyár köszöntene ránk.

Ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdése nem okoz semmilyen problémát. Amíg egy vaskohó vagy egy atomerőmű megépítése több milliárd forintba kerül, az ezoterikus termékek néhány ezer forintos alkatrészekből előállíthatók. Csupán egy jól felszerelt villamos laboratóriumra van szükség, amelyből több is van az országban. Új dolgokra fogékony és előítélet-mentes szakembereket is lehet találni, akiknek nem idegen ez a téma. Egy-egy ilyen fejlesztői csoport rövid idő alatt látványos eredményeket érne el. Amennyiben elakadnának, szívesen segítsek nekik. Érdemes elindulni ezen az úton, mert semmi kockázattal sem jár, és nem igényel komoly beruházást. Az eredmény azonban minden várakozást felülmúló lehet. Az éter felhasználásával világunk szinte minden problémája megoldható.

Üdvözléssel: Kun Ákos

Együttal elküldtem leveletem Dr. Palkovics László innovációs és technológiai miniszternek is. Tőle érkezett válasz, de ebben sem volt köszönet. Február 25-én helyettes államtitkára által azt üzenté, hogy:

„Javaslataira reagálva tájékoztatom, hogy a 2011. évi Nemzeti felsőoktatásról szóló CCIV. törvény 108.§ 46. pontja nem sorolja az Ön által felsorolt kutatási témaköröket a tudományterületek-

hez, továbbá a Magyar Tudományos Akadémia Doktori tanácsa által összeállított új tudományos nomenklatúrában sem szerepelnek. Az innovációs szakpolitika hatáskörrel bíró, adófizetői forrásokkal gazdálkodó közigazgatási szervként ugyanakkor nem áll módunkban a tudományos világképbe nem illeszkedő irányzat immateriális, humán erőforrásbeli támogatása.”

Vagyis az elmúlt tíz év során sem változott a FIDESZ kormány álláspontja. Továbbra is az a véleményük, hogy az ezotéria kuruzslás, szélhámosság, amire nem pazarolják az adófizetők pénzét. 20 évvel ezelőtt az oktatásügyi miniszterük, Pokorni Zoltán is azt írta, hogy „kuruzsló eszméimmel nem fogják az ifjúságot mételyezni”.

INNOVÁCIÓS ÉS TECHNOLÓGIAI MINISZTERIUM

INNOVÁCIÓÉRT FELELŐS VÉGREHAJTÁSI ÉS ELEMZÉSI FŐOSZTÁLY

Iktatószám: 1FVEF/32436-1/2021-ITM

Kun Ákos úr részére

E-mail: kunlibrary@gmail.com

Tárgy: Válasz a készülékek fejlesztésének megkezdésével kapcsolatos megkeresésre

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Köszönettel vettük Prof. Dr. Palkovics László miniszter úrnak címzett, 2021. február 5-én keltezett elektronikus levelét. Megkeresése a Tárca Innovációért Felelős Helyettes Államtitkárságára, azon belül szervezeti egységem részére került továbbításra.

A szélsőséges időjárási jelenségek gyakoribbá válása, jelentős károkkal fenyegető következmények ráirányították a döntéshozók, a szakemberek figyelmét a klímapolitikára. A globális, a regionális és a nemzeti szintű intézkedések kidolgozása sürgős feladattá vált. A legújabb tudományos eredményeknek megfelelő második Nemzeti Éghajlatváltozási Stratégia kidolgozásra került, mely Magyarország felkészülési terve a globális felmelegedési válságra.

Levelében olyan műszaki megoldásokról tájékoztat, melyek képesek a globális felmelegedést leállítani. Javaslataira reagálva azonban tájékoztatom, a 2011. évi, Nemzeti felsőoktatásról szóló CCIV. törvény 108. 46. pontja nem sorolja az Ön által felsorolt kutatási témaköröket a tudományterületekhez, továbbá a Magyar Tudományos Akadémia Doktori Tanácsa által összeállított „új tudományági nomenklatúrában” sem szerepelnek. A Doktori Tanács 2016. június 24-i ülésén jóváhagyott új tudományági lista a <https://mta.hu/doktoritanacs/tudomanyagi-nomenklatura-106809> linken található. Az innovációs szakpolitika területén hatáskörrel bíró, adófizetői forrásokkal gazdálkodó közigazgatási szervként ugyanakkor nem áll módunkban a tudományos világképbe nem illeszkedő irányzat immateriális, humán erőforrásbeli támogatása.

Mindazonáltal örömmel fogadom, hogy ötleteivel a természetes ökoszisztéma helyreállítását tűzte ki célul. Továbblépési lehetőségként javaslom, hogy vegye fel a kapcsolatot a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalával (továbbiakban SZTNH). Innovatív ötletének gyakorlati megvalósulása érdekében szabadalmi oltalom megszerzésére irányuló eljárást kezdeményezhet, az SZTNH-hoz tett szabadalmi bejelentéssel. Bővebb információt a <https://www.sztnh.gov.hu/> oldalon talál.

Felhívom továbbá a figyelmét, hogy pályázati forrás igénybevételével kapcsolatos állampolgári tájékoztatást és segítségnyújtást a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal OIKFI Hivatal) végzi. Az NKFI Hivatal a +36-1-795-9500 telefonszámon, vagy az nkfi hivatal@nkfi.gov.hu illetve az nkfialap@nkfi.gov.hu e-mail címek valamelyikén elérhető.

Remélem, a korábban vázolt lehetőségek egyike megfelelő segítséget nyújt céljai eléréséhez, további munkájához sok sikert kívánok!

Budapest, 2021. február 25.

Tisztelettel:

Hugyák István
főosztályvezető

Február közepén az Európai Bizottság megszavazta, hogy az uniós helyreállítási alapból 807 milliárd EUR összegű támogatást nyújt a tagállamoknak a Covid-19 világjárvánnyal kapcsolatos veszteségek kompenzálására. Ebből az alapból rekord mennyiségű összeg, 17,2 milliárd euró (6100 milliárd forint) jutott Magyarországnak azzal a kikötéssel, hogy ennek a pénznek 30%-át környezetkímélő technológiák fejlesztésére kell költeni. Most már bőven van pénz a zöld fejlesztésekre, beruházásokra, sőt erre uniós kötelezettséget vállalt az ország, ezért ajánló leveletem elküldtem Orbán Viktor kormányfőnek, Varga Mihály pénzügyminiszternek, Szijjártó Péter külügyminiszternek és Nagy István agrárminiszternek is. Ha elolvassák, rádöbbennek arra, hogy feleslegesen költöttek milliárdokat a Paksi atomerőmű bővítésére, valamint az országba hívott külföldi lítiumakkumulátorgyártó és napelem-gyártó cégek támogatására. Választ egyik helyről sem kaptam. A kormányfőt és minisztereit nem érdekli egy sarlatán javaslat. Szélhámosokkal továbbra sem állnak szóba.

Orbán Viktor
miniszterelnök
e-mail: miniszterelnok@me.gov.hu
e-mail: orbanviktor@orbanviktor.hu

Varga Mihály
nemzetgazdasági miniszter
e-mail: miniszter@ngm.gov.hu

Szijjártó Péter
külgazdasági és külügyminiszter
e-mail: kozkapcsolat@mfa.gov.hu
peter.szijjarto@mfa.gov.hu

Dr. Nagy István
agrárminiszter
e-mail: info@am.gov.hu
e-mail: miniszter@am.gov.hu

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Több mint 40 éve foglalkozom ezotériával. Szakirodalmi kutatásaim és saját ötleteim felhasználásával 4 ezotérikus könyvet is alkottam, melyek találmányaimmal együtt a Kun Elektronikus Könyvtárban található. Cím: <http://kunlibrary.com> Ezek a művek olyan felismeréseket tartalmaznak, melyek képesek lennének kivezetni bennünket a jelenlegi bajainkból. Egészségügyi problémáink megoldásán kívül a technikai fejlődésünket is nagyságrendekkel gyorsítaná. Erre azért is szükség lenne, mert a jelenlegi „maszatolással” (napelemek, szélenergiák, geotermikus energiák, hidrogén meghajtású autók, akkumulátorral hajtott elektromos autók, stb.) nem lehet a globális felmelegedést le-

állítani, a klímaösszeomlást elkerülni. Ehhez paradigmaváltásra van szükség. Olyan műszaki megoldásokra, amelyek nagyságrendekkel hatékonyabbak a jelenlegi eljárásoknál. A szubotronika (az ezotéria és az elektronika ötvözeté) képes lenne ezeket az eszközöket, készülékeket, berendezéseket létrehozni. Ennek során nem kellene nulláról indulni, mert nagy elődeink (pl. Tesla) már 80 éve kifejlesztették ezeket a készülékeket, de a profithajza meggátolta a gyakorlati alkalmazásukat. A könnyebb alkalmazhatóság érdekében műveimből kigyűjtöttem azokat az információkat, melyek elősegítenék ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését. (Ezek a kivonatok könyvtáram jobb szélén, lent található, **Ezoterikus találmányok** címmel.)

1. A **Tesla-konverter** leírása ismerteti ennek a készüléknek a működési elvét, és rekonstruálásának módját. Arról is tájékoztatást ad, hogy ez a rendkívül egyszerű áramkör alkalmas a longitudinális hullámokkal történő távközlésre.
2. A **Tesla-generátor** segítségével megszüntethető lenne a betegségek túlnyomó része. A lemmiszkáta csővezetékkel a csapvíz destrukurált molekulaszervezetét strukturálttá lehetne tenni, ami szintén jelentős egészségjavulást eredményezne.
3. Az **Antigravitációs hajtóművek** leírása lehetőséget teremtene olyan űrhajók építésére, melyeket a földönkívüliek használnak. Ezáltal megszabadulnánk a füstölő és balesetveszélyes rakétáinktól, melyekkel legfeljebb a Holdat tudjuk elérni. Az antigravitációs hajtómű nem igényel üzemanyagot, és nagyságrendekkel gyorsabb a rakétánál. Ezzel a hajtóművel mi is szabadon utazhatnánk nem csak a Naprendszerben, hanem Tejútrendszerben is. Ez esetben sem kellene a nulláról indulni, mert a németek a II. világháború alatt nagy lépéseket tettek ez irányba. A földönkívüliektől kapott Hamel-generátor is ígéretesnek tűnik. Könnyen lehet, hogy mini villamos erőműként is használható lenne.
4. A **Rákgyógyászat** leírásában található készülék napjaink legaktuálisabb problémáját, a vírusok, baktériumok elleni küzdelmet (pl. koronavírus-járvány) oldaná meg gyökeresen és rendkívül olcsón. Az amerikai Raymond Rife által feltalált készülékkel minden mikrobát, kártékony rovar (pl. kullancsot) ki lehet irtani. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint rezonanciafrekvencián besugározni őket. A rákos sejtek is elpusztíthatók vele. A rezonanciafrekvenciára hangolt mágneses hullámokkal a kártékony növények (pl. a parlagfű) is kiirtható lenne. Ehhez csupán a magjait kellene besugározni, csíráképtelenné tenni. A fákon és a talajban levő élősködők elpusztítása rendkívül egyszerű és olcsó lenne, mert csak a rájuk permetezett öntözővizet kellene besugározni. Ez az eljárás az élelmiszeriparban szükségtelemné tenné tartósítószer alkalmazását. A mágneses sugárzással sterilizált élelmiszerek szinte végtelen ideig eltarthatók. Még hűtőszekrény sem kell a tárolásukhoz.
5. A **Longitudinális telekommunikáció** leírása lehetővé teszi, hogy mi is alkalmazzuk az univerzumban általánosan használt telekommunikációs eljárást. Az elektromágneses vivőhullámokkal történő jeltovábbítás csupán fénysebességgel történő jeltovábbítást tesz lehetővé. A Tesla által feltalált, de mindmáig nem használt longitudinális jeltovábbítás 12 nagyságrenddel gyorsabb, mint a Marconi által alkalmazott, és mindmáig használatos módszer. Ennek oka, hogy a longitudinális jeltovábbítás az étert használja vivőhullámként. Mivel az éteri energiárészecskék (éterionok) 12 nagyságrenddel kisebbek az elektronnál, a terjedési sebességük is ehhez igazodik. A longitudinális hullámokat kibocsátó- és vevő áramkörökkel rekonstruálható lenne az 1960-as években kifejlesztett, majd szétszerelt és elrejtett kronovizor is. Ennek az elvnek a felhasználásával időgépet is építhetünk, amellyel visszamehetünk a múltba és talán jövőt is megtekinthetjük. Ez az egyszerű áramkör a bűnügyi szerveknek lehetővé teszi a bűnözők távoli, akár falakon belüli észrevétlen lehallgatását is.
6. A **Modern alkímia, Anyagátalakítás** leírása arról tájékoztat, hogy mágneses besugárzással hogyan lehet bármilyen anyagból szinte bármilyen más anyagot létrehozni. (Akár homokból aranyat.) Ezzel az eljárással elsősorban nem aranyat fogunk előállítani, hanem ritka fémeket, és olyan ásványokat, melyek a bányáinkban kimerülőben vannak. Ehhez a témához tartozik a mikrogravitáció tárgyalása, melynek alkalmazása lehetővé teszi az anyagolvasztás nélküli hegesztést, a sebhelymentes operálást, a vérzésmentes műtétet, a roncsolásmentes anyagszétválasztást.
7. **Időjárás-szabályozás** leírása lehetőséget ad az időjárás befolyásolására. Aszály idején felhőfakasztására, a tornádók megszüntetésére, árvizek, földcsuszamlások elkerülésére, a jégesőt okozó felhők szétesztelésére. Ez sem új eljárás. Egy olasz feltaláló már a múlt század első felében képes

volt több száz kilométer távolságból befolyásolni az időjárást. Ez a módszer lehetőséget ad a Föld bármely térségének klimatizálására is. A +23 °C-on stabilizált léghőmérséklettel örök nyár köszön-tene ránk.

Ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdése nem okoz semmilyen problémát. Amíg egy atomerőmű megépítése több ezer milliárd forintba kerül, az ezoterikus termékek néhány ezer forintos alkatrészekből előállíthatók. Csupán egy jól felszerelt villamos laboratóriumra van szükség, amelyből több is van az országban. Új dolgokra fogékony és előítélet-mentes szakembereket is lehet találni, akiknek nem idegen ez a téma. Egy-egy ilyen fejlesztői csoport néhány hónap alatt látványos eredményeket érne el. Amennyiben elakadnának, szívesen segítek nekik. Érdemes elindulni ezen az úton, mert semmi kockázattal sem jár, és nem igényel komoly beruházást. Az eredmény azonban minden várakozást felülmúló lehet. Az éter felhasználásával világunk szinte minden problémája megoldható. Üdvözlettel: Kun Ákos – 2021. március 3.

Válasz csak az agrárminisztertől érkezett. Ő is lerázott a nyakáról:

AGRÁRMINISZTERIUM

PARLAMENTI ÉS TÁRSADALMI KAPCSOLATOK FŐOSZTÁLYA

Iktatószám: PTKF/360/1/2021.

Ügyintéző: Szabóné Nyerges Magdolna

Telefonszám: 79-52088

E-mail: magdolna.nyerges@am.gov.hu

Kun Ákos úr

részére

info@kunlibrary.com

Tárgy: tájékoztatás

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Dr. Nagy István miniszter úrhoz címzett elektronikus levelét, melyben ezoterikus találmányait ajánlja Miniszter úr figyelmébe, intézkedésre köszönettel megkaptam.

Az anyagot áttekintettük. Tájékoztatom, hogy az agrártárcának feladat- és hatáskör hiányában sajnos nincs lehetősége kutatásainak támogatására.

Munkájához sok sikert kívánva kérem válaszom szíves elfogadását.
Budapest, 2021. március 08.

Tisztelettel:

Agrárminisztérium, 1052 Budapest, Apáczai Csere János u 9.
email: parlamentinfo@am.gov.hu

Úgy látszik Magyarországot nem fenyegeti a globális felmelegedés és a klímaösszeomlás veszélye. Ezért a magyar agrárminiszter nem illetékes olyan ügyekben, mint az időjárás rendszabályozása, az aszályok, árvizek, orkánerejű viharok, jégesők elkerülése. Nálunk nem kell védekezni a növényeket támadó rovarok, rágcsálók ellen. A méhek is hadd pusztuljanak a mérgezett növények virágporától. A virágporallergiások pedig fulladozzanak tovább a parlagnyíl virágporától. Vizeink tisztítására sincs szükség. Jól elvagyunk a kanálissá szennyezett folyóinkkal, az iszapos, algás tavainkkal. Nincs szükség vegyszermentes mezőgazdaságra. Hozzászoktunk már a permetszerekkel és műtrágyával agyonvegyszerezett földjeinkről származó mérgezett zöldségekhez, gyümölcsökhöz. Az sem zavar bennünket, hogy a gyümölcsöket éretlenül szaggatják le, hogy minél tovább lehessen őket raktározni. Majd beérik otthon, a kredencen. Hogy a kényszerérett gyümölcsnek nincs íze? Nem baj, ehhez vagyunk szokva. Mágneses besugárással történő termélnövelésre sincs szükség, mert így is termésfelesleg van Magyarországon. A konzervált élelmiszereinkből sem akarjuk a tartósítószerket és egyéb vegyi anyagokat száműzni. Az sem baj, ha emiatt évente 60 ezer ember betegszik meg rákban, és közülük 30 ezer meghal. Így legalább nem kell nekik nyugdíjat adni.

Közben hazánkat is elérte koronavírus-fertőzés harmadik hulláma. Ennek következtében napról napra meredeken emelkedett az újonnan fertőzöttek és az elhaltak száma. Az egyre súlyosabb helyzet láttán úgy gondoltam, hogy az egészségügyi vezetők nyitottabbak lesznek az alternatív megoldásokkal szemben. A Természetgyógyász magazin 2021 februári számában olvastam egy érdekes cikket a hidrogén-peroxidos fertőtlenítésről. A természetgyógyászok a hidrogén-peroxid 0,5%-os oldatával minden vírust, baktériumot gombát 1 perc alatt el tudnak pusztítani. Utóhatása nincs, mert a hidrogén-peroxid a szervezetben vízzé és oxigénné bomlik le. 1%-os oldatának garatba permetezésével hatékonyan gyógyították a halálos kimenetelű kétoldali tüdőgyulladást. A hidrogén-peroxidot intravénásan, infúzió formájában is be lehet juttatni a szervezetbe. Kimásoltam ezt a cikket. Mellé másoltam a genetika módosításból származó védőoltások veszélyére figyelmeztető cikket. Megtoldtam még a homeopatikusok által javasolt kétféle gyógyszerről szóló írással. A három cikket március 3-án elküldtem Müller Cecília országos tisztifőorvosnak, Szlávik János infektológus főorvosnak és Kásler Miklós egészségügyi miniszternek. Ők sem válaszoltak a levelemre.

Prof. Dr. Kásler Miklós
Emberi Erőforrások Minisztériuma
e-mail: ugyfelszolgalat@emmi.gov.hu

Dr. Szlávik János
infektológus főorvos
Dél-pesti Centrumkórház
e-mail: szlavik.janos@dpckorhaz.hu

Dr. Müller Cecília
országos tisztifőorvos
e-mail: muller.cecilia@nnk.gov.hu
igazgatas@nnk.gov.hu

Tisztelt Dr. Müller Cecília!

Sajnálattal értesültem róla, hogy hozzánk is elért a Covid-járvány harmadik hulláma. Könnyen lehet, hogy nálunk is az a helyzet alakul ki, ami Szlovákiában, Csehországban és Portugáliában. Ennek elkerülése érdekében célszerű lenne megfontolni az alternatív gyógymódok használatát. Nem kellene csípőből elutasítani minden ötletet, ami nem a tudományos akadémiáktól származik. A természetgyógyászoknak is lehetnek hatékony módszereik a járvány visszaszorítására. A Természetgyógyász magazin 2021. februári számában három cikk is megjelent ezzel kapcsolatban, melyeknek

másolatát mellékelten elküldöm Önnek. Hasznos lenne elolvasni őket. Egy próbát mindenképpen megérne, hogy eldőljön mennyire hatásosak ezek a módszerek. Vesztenivalójuk nincs, mert ezek olcsó, filléres eljárások.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2021. március 3.

Végső megoldásként előálltam egy olyan javaslattal, ami nagy valószínűséggel mindenki tetszését el fogja nyerni. A rezonanciafrekvenciás készülékkel nem egyenként kellene kezelni a betegeket, mert ez a védőoltásokhoz hasonlóan meglehetősen hosszadalmas lenne. Hónapokig tartana, amíg mindenkit besugároznának, aztán kezdenék előlről az egészet, mert a mágneses besugárzás nem ad immunitást. Igaz, hogy minden beteget meggyógyít, de ily módon nem képes kiirtani a vírust az országból, a világból. A levegőbe és a különféle tárgyakra került vírus újabb és újabb embereket betegít meg. Ezt a járványt csak úgy lehet megállítani, ha tömegesen kezelik a vírushordozókat. Minél több embert sugároznak be, annál kisebb az esélye annak, hogy marad köztük vírushordozó.

A tömeges kezelés módja rendkívül egyszerű. A készüléket nem a beteg elé kell helyezni, hanem fel kell szerelni a mennyezetre. Nem az orvosi rendelők mennyezetére, hanem a középületek bejárata fölé. Olyan helyekre, ahová sokan járnak. Pl. szupermarketekbe, hipermarketekbe, plázákba. Miközben a vásárlók bevásárlókocsit szereznek maguknak, majd kifelé menet az árucikkeket berakják a szatyaikba, az áruház előterében elhelyezett sugárforrás alatt meggyógyulnak. A rezonanciás besugárzás ugyanis 3 perc alatt képes elpusztítani minden mikrobát. Ugyanezt kell tenni a kulturális- és oktatási intézmények előterével is. Ennél fogva az embereket nem kell tovább karanténra kötelezni. Nem kell kijárási tilalmat elrendelni. Sőt, ennek ellenkezőjét kell tenni. Biztatni kell az embereket, hogy járjanak közösségbe. Menjenek színházba, moziba, koncertekre, könyvtárakba. A diákok járjanak iskolába.

Minél többen mozdulnak ki otthonról, annál többen gyógyulnak meg. A vendéglátás és a szállodaipar is új erőre kap. Nem kell többé kitiltani a külföldieket az országból. Éppen ellenkezőleg hívni kell őket, hogy minél többen utazzanak hozzánk. A reptéri tranzit váróteremben aztán megtörténik a fertőtlenítésük. A közúti határátkelőkön pedig fel kell kérni az utasokat, hogy pár percre szálljanak ki a kocsijukból, és fáradjanak be a határállomás épületébe. Ott üljenek le a mennyezetre függesztett mágneses besugárzó készülék alá, és 3 perc múlva egészségesen mehetnek az útjukra. Nincs szükség oltási igazolványra, különféle tesztekre. Aki beteg, meggyógyul, akinek meg nem, arra semmilyen hatást sem gyakorol a készülék. A közösségi épületek nagyszámú látogatása esetén a vírusnak esélye sem lesz a továbbterjedésre. Néhány hét után megszűnik a járvány. Ha elmúlik a koronavírus-járvány, a készüléket át lehet állítani az influenzavírus vagy az éppen aktuális baktérium, vírus rezonanciafrekvenciájára.

Ez a megoldás minden bizonnyal elnyerné a kormányfő és minisztereinek a tetszését is, mert őket az országot érő gazdasági kár, és a karanténból eredő veszteség izgatja leginkább. A GDP rohamos csökkenése komoly érvágás nekik. A gazdaságban hatalmas károkat okoz a zárlat. Szijjártó Péter külgazdasági miniszter naponta 15 milliárd forint veszteség éri az országot a Covid-járvánnyal kapcsolatos korlátozások miatt. Ha így megy tovább, jövőre szétszakad a szociális háló, és következnek a megszorítások. Ez pedig világszerte a kormányok bukásához vezet.

Fennáll a lázadás veszélye is. Az emberek már egy éve élnek otthon bezárva. Közeleg a tavasz, szeretnének a természetben kötöttségtől mentesen tartózkodni. Nyáron nyaralni akarnak, a vízparton napozni, a tavakban fürödni szeretnének. Vissza akarják kapni a régi életüket. Színházba, moziba vágnak, a fiatalok koncertekre akarnak járni. Elegük van az online oktatásból. Hiányoznak nekik az iskolatársaik. A vendéglősök és a szállodatulajdonosok is alig várják már, hogy kinyithassanak. A türelmetlenség egyre jobban érezteti hatását. Olaszországban és Franciaországban illegálisan sorra nyitnak az éttermek. Tulajdonosaik és vendégeik fütyülnek a tiltásra, a biztonsági előírásokra. Nem lehet az embereket egy életen át házi őrizetben tartani.

Amennyiben ez a lázadás tömegessé válik, a hatóságok tehetetlenek lesznek. Az egész országot nem lehet letartóztatni és börtönbe zárni. A politikusok a védőoltásoktól várják a megoldást, de a gyógyszergyárak nem tudnak annyi vakcinát előállítani, ami elegendő lenne az emberiség nagy részének beoltásra. Aztán ha végeznek vele, kezdenék az egészet előlről, mert a jelenlegi vakcinák csak fél évre biztosítanak immunitást. Nem is szólva a költségekről. Egy adag oltóanyag 15-20 dol-

lárba kerül. (A kínai vakcináért 64 dollárt kell fizetni.) A járvány megszüntetéséhez az emberiség 60%-át be kellene oltani. Miután a teljes védetséghez két oltásra van szükség, ez 9 milliárd vakcina, ami 20 dollárral számolva 180 milliárd dollárba kerül. Mivel ezt az oltást évente kétszer kell beadni, a végösszeg 360 milliárd dollár. Meddig tudják ezt a kormányok finanszírozni? A mágneses besugárzás ingyen van, mert a generátorokat nagy valószínűséggel egy kisméretű Tesla konverter fogja táplálni. Előállítási költsége is csekély, még egy lélegeztetőgép árát sem éri el. Ezt a leveletem a három egészségügyi vezetőnek küldtem el, és bíztam benne, hogy tartalmát megosztják a politikai vezetőkkel is. Nem így történt. Ez az ötletem is vakvágányra futott.

Prof. Dr. Kásler Miklós
Emberi Erőforrások Minisztériuma
ugyfelszolgalat@emmi.gov.hu

Dr. Szlávik János
infektológus főorvos
Dél-pesti Centrumkórház
E-mail: szlavik.janos@dpckorhaz.hu

Dr. Müller Cecília
országos tisztifőorvos
e-mail: muller.cecilia@nnk.gov.hu
igazgatas@nnk.gov.hu

Tisztelt Dr. Müller Cecília!

Több mint 40 éve foglalkozom ezotériával. Szakirodalmi kutatásaim és saját ötleteim felhasználásával 4 ezoterikus könyvet is alkottam, melyek találmányaimmal együtt a Kun Elektronikus Könyvtárban található. Cím: <http://kunlibrary.com> Ezek a művek olyan felismeréseket tartalmaznak, melyek képesek lennének kivezetni bennünket a jelenlegi bajainkból. Ezek közül Önöket leginkább az egészségügyi problémáink megoldása érdekelné. A könnyebb alkalmazhatóság érdekében műveimből kigyűjtöttem azokat az információkat, melyek elősegítenék ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését. (Ezek a kivonatok könyvtáram jobb szélén, lent található, **Ezoterikus találmányok** címmel.)

A **Rákgyógyászat** leírásában található készülék napjaink legaktuálisabb problémáját, a vírusok, baktériumok elleni küzdelmet (pl. koronavírus-járvány) oldaná meg gyökeresen és rendkívül olcsón. Az amerikai Raymond Rife által feltalált készülékkel minden mikrobát, kártékony rovar (pl. kullancsot) ki lehet irtani. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint rezonanciafrekvencián besugározni őket. A rákos sejtek is elpusztíthatók vele. A rezonanciafrekvenciára hangolt mágneses hullámokkal a kártékony növények (pl. a parlagfű) is kiirtható lenne. Ehhez csupán a magjait kellene besugározni, csíráképtelenné tenni. A fákon és a talajban levő élősködők elpusztítása rendkívül egyszerű és olcsó lenne, mert csak a rájuk permetezett öntözővizet kellene besugározni. Ez az eljárás az élelmiszeriparban szükségtelemné tenné tartósítószer alkalmazását. A mágneses sugárzással sterilizált élelmiszerek szinte végtelen ideig eltarthatók. Még hűtőszekrény sem kell a tárolásukhoz.

A rezonanciafrekvenciás vírusirtásnak van egy rendkívül nagy előnye is: hetek alatt meg lehet vele szüntetni a járványt világszerte. A mágneses besugárzás alkalmazásának egyik módja, hogy a védőoltáshoz hasonlóan egyenként kezelik vele a betegeket. Ez nagyon hosszadalmas művelet, több milliárd ember kezelése évekig is elhúzódhat. Ez az eljárás azonban nem igényel egyéni kezelést. Mivel hatótávolsága a 100 métert is elérheti, a készüléket fel kell szerelni a mennyezetre. Olyan helyekre, ahová sokan járnak. Pl. szupermarketekbe, hipermarketekbe, plázákba. Miközben a vásárlók bevásárlókocsit szereznek maguknak, majd kifelé menet az árucikkeket berakják a szatyaikba, az áruház előterében elhelyezett sugárforrás alatt meggyógyulnak. A rezonanciás besugárzás ugyanis

3 perc alatt képes elpusztítani minden mikrobát. Ugyanezt kell tenni a kulturális- és oktatási intézmények előterével is. Ennélfogva az embereket nem kell tovább karanténra kötelezni. Nem kell kijárási tilalmat elrendelni. Sőt, ennek ellenkezőjét kell tenni. Biztatni kell az embereket, hogy járjanak közösségbe. Menjenek színházba, moziba, koncertekre, könyvtárakba. A diákok járjanak iskolába.

Minél többen mozdulnak ki otthonról, annál többen gyógyulnak meg. A vendéglátás és a szállodaipar is új erőre kap. Nem kell többé kitiltani a külföldieket az országból. Éppen ellenkezőleg hívni kell őket, hogy minél többen utazzanak hozzánk. A reptéri tranzit váróteremben aztán megtörténik a fertőtlenítésük. A közúti határátkelőkön pedig fel kell kérni az utasokat, hogy pár percre szálljanak ki a kocsijukból, és fáradjanak be a határállomás épületébe. Ott üljenek le a mennyezetre függesztett mágneses besugárzó készülék alá, és 3 perc múlva egészségesen mehetnek az útjukra. Nincs szükség oltási igazolványra, különféle tesztekre. Aki beteg, meggyógyul, akinek meg nem, arra semmilyen hatást sem gyakorol a készülék. A közösségi épületek nagyszámú látogatása esetén a vírusnak esélye sem lesz a továbbterjedésre. Néhány hét után megszűnik a járvány. Ha elmúlik a koronavírus-járvány, a készüléket át lehet állítani az influenzavírus vagy az éppen aktuális baktérium, vírus rezonanciafrekvenciájára.

Üdvözlettel: Kun Ákos – 2021. március 10.

Erre az ötletemre sem tartottak igényt a magyar egészségügy vezetői és a kormányzati politikusok. Így minden téren tovább folyik a nyűglődés. Egyre mélyebbre süllyedünk a pandémia bugyraiban. Mindezek tetejébe nyakunkon van a globális felmelegedés, a klímaösszeomlás veszélye. Megállíthatatlanul nő a rákos betegek és a fertőző betegségben szenvedők száma. A kemizálás világszerte terméketlenné teszi a földeket. Emiatt naponta százával pusztulnak ki a növény- és állatfajok. Az élelmiszerek tartósítószerrel történő agyonvegyszerezés emberek százmillióit betegíti meg, és teszi allergiássá. Ma már minden harmadik ember szenved valamilyen étel- vagy virágporallergiában. Ehhez nagymértékben hozzájárul a levegőszennyezés is. Az elavult robbanómotoros gépjárművek óriási mértékben szennyezik a levegőt. Emiatt folyamatosan nő a légzési betegségben szenvedők, és tüdőrákban elhaltak száma. A növekvő széndioxid-kibocsátást az óceánok melegedő vize és a csökkenő erdőterület már képtelen ellensúlyozni. (Az elmúlt 40 év során a trópusi esőerdők felét kiirtották. 1971 óta az Amazonas mentén kétszer akkora kiterjedésű erdőt irtottak ki, mint Magyarország területe.) Az ózonréteg elvékonyodása miatt életveszélyessé vált a vízparti napozás. A tűző napon tartózkodókat fokozottan veszélyezteti a bőrrák.

A rovarkártevők is egyre aktívabbak, és sorra teszik tönkre az élelmiszereink alapanyagát szolgáltató növényeket. Az évszakok rendjének felbomlása következtében a termőföldeket károsító rágcsálók is korlátlanul szaporodnak. Folyóink vize tele van hormonokkal és gyógyszermaradványokkal, melyeket nem lehet kiszűrni. Ezáltal bekerülnek az ivóvízbe is. A világtengerekbe öntött több millió tonna szemét lebomlása mikroműanyagokkal és higannyal mérgezik a halakat, és fogyasztásukkal ezek is bekerülnek a szervezetünkbe. Az óceánok szennyezését fokozza az olajszállító tankerek balesete, és tartályuk tisztára mosása. A klímaösszeomlás következtében aszályok, erdőtüzek, árvizek tornádók, késő tavaszi fagyok, folyamatos villámlással kísért mikrocellás viharok, teniszlabda nagyságú jégesők sújtják a mezőgazdaságot, és rombolják élőhelyünket. A természetrombolás következménye a földrengések számának és erősségének növekedése is. Minden téren olyan nagy a baj, hogy ebből a gödörből csak paradigmaváltással lehet kievickélni. Ha ezen az úton nem vagyunk hajlandók végigmenni, akkor a külső erők hajunknál fogva fognak minket végigrángatni rajta. Ez azonban sokba fog kerülni, és nagyon fog fájni.

A Pénzügyminisztérium 2021. március 16-i válaszeleveléből egyértelművé vált, hogy miért nem kapok segítséget a hivatalos szervektől. Miért zárták el az összes létező pénzcspot javaslataim megvalósításától. Nem velem van bajuk, hanem a témával, amivel foglalkozom. A politikusok elhitték a tudósoknak, hogy az ezotéria áltudomány. Aki ezzel foglalkozik az kókler, szélhámos. A szélhámosoknak pedig nem adnak pénzt. Nem támogatják a kuruzslókat, főleg nem az adófizetők pénzéből. Így egyre mélyebbre merülünk abba a mocsárba, amelybe az elmúlt évtizedek során juttattuk

magunkat. A bajokból kivezető utat a tudósoknak kellene megmutatni, ők viszont képtelenek hathatós javaslattal előállni. A sarlatánoknak nevezett ezoterikusok ki tudnák rántani civilizációnk szeke-
rét, ebből a kátyúból, de nekik meg nem hagyják. Ezért menthetetlenül el fog pusztulni a világunk.

PM_ERK/10933/2021

Tisztelt Kun Ákos!

Köszönettel megkaptuk az ezoterikus találmányok lehetséges felhasználását bemutató levelét. Ugyan az innováció megfelelő irányainak kijelölése nem a Pénzügyminisztérium feladatkörébe tartozik, Magyarország versenyképességének szempontjából fontosnak tartjuk a kutatási és fejlesztési beruházások ösztönzését. Azt gondolom, hogy jó helyzetben vagyunk, hiszen számos pályázat áll nyitva a feltalálók előtt és a piac is folyamatos igényét fejezi ki az új és hatékony megoldások iránt. Jelenleg is adottak a feltételek a hasznos és bizonyítottan jól működő találmányok fejlesztésére, az olyanokat viszont, amelyeknek nincsen tudományos megalapozottságuk nem áll módunkban támogatni. Így a levélben javasolt fejlesztői csoport létrehozását nem támogatjuk.

Üdvözlettel:

PÉNZÜGYMINISZTERIUM

Pénzügyminisztérium
Közigazgatási Koordinációs
és Ügyfélkapcsolati Osztály
ugyfelszolgalat@pm.gov.hu

Tel.: 06 1 795 5010

Három hét után megérkezett Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter levele is. Ügyesen lerázott a nyakáról. Ajánlásomat átpasszolta az innovációért és technológiáért felelős miniszternek. Palkovics Lászlónál azonban már jártam. Ő is hasonló módon koptatott le. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalához küldött. Az Országos Találmányi Hivatal vezetője azonban szóba sem állt velem. Levelemet mindmáig válaszra sem méltatta.

Közkapcsolati Iroda < kozkapcsolat@mfa.gov.hu >
Címzett: Kun Ákos < info@kunlibrary.com >

2021. március 22. 12:19

Tisztelt Kun Ákos Úr!

Miniszter úrnak címzett levelét a Külgazdasági és Külügyminisztérium Közkapcsolati Irodája fogadta. Köszönjük, hogy Miniszter Urat megtisztelte bizalmával, azonban megkeresése tárgyában a Kormány tagjainak feladat- és hatásköréről szóló 94/2018. (V. 22.) Korm. rendelet 136. § értelmében az innovációért és technológiáért felelős miniszter feladat- és hatásköre.

Javasoljuk, hogy javaslatait az Innovációs és Technológiai Minisztérium által rendszerített **formanyomtatvány** használatával nyújtsa be.

Az **Innovációs és Technológiai Minisztérium Ügyfélszolgálati Információs Irodájának** elérhetőségei:

Postacím: 1011 Budapest, Fő utca 44-50.

Központi postafiók címe: 1440 Budapest Pf. 1.

Telefonszám: +36-1-795-1700

Fax: +36-1-550-3944

Ügyfélszolgálati Információs Iroda: 1011 Budapest, Fő u. 44-50.

Telefonszám: +36-1-795-6766; +36-1-795-3832; +36-1-795-8455; +36-1-795-2792

E-mail: ugyfelszolgalat@itm.gov.hu

Tisztelettel:

Közkapcsolati Iroda
Külgazdasági és Külügyminisztérium
 H-1027 Budapest, Bem Rakpart 47.
 Telefon: +36 1 458 1576
 E-mail: kozkapcsolat@mfa.gov.hu

Két hónap után az Emberi Erőforrások Minisztériumától is megérkezett a válasz. Dr. Kásler Miklós Szijjártó Péteren is túltett találékonyágban. Született politikus módjára rázott le a nyakáról. Azt már elfelejtette megírni, hogy a nemzetközi szakmai elismertetést pénz nélkül hogyan érjem el. Ahhoz előbb fejleszteni, majd gyártani kell.

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA
KÖZPONTI ÜGYFÉLSZOLGÁLATI IRODA

Iktatószám: 11/2704-2/2021/ ÜGYFEL
 Hiv. szám:---
 Ügyintéző: Dr. Veres Gábor
 Telefonszám: (36-1) 795-3018
 Melléklet:---

Kun Ákos részére

kunlibrary@gmail.com

Tárgy: Alternatív gyógy módok

Tisztelt Kun Ákos úr!

Engedje meg, hogy Prof. Dr. Kásler Miklós miniszter úrnak címzett levelére – Miniszter Úr elfoglaltsága miatt, személyes megbízásából – én válaszoljak.

Tájékoztatom, hogy a Pénzügyminisztériumba küldött megkeresését, amelyben szakirodalmi kutatásai és saját ötletei felhasználásával elkészített ezoterikus könyveire hívja fel a figyelmet, a Pénzügyminisztérium – az Innovációs és Technológiai Minisztérium mellett – részünkre is továbbította.

A beérkezett megkereséseket áttekintettük, az azokban foglaltakkal kapcsolatban, kizárólag a hatáskörünket érintő egészségügyi vonatkozások tekintetében az alábbi tájékoztatást adom:

A hazai orvoslás alapját a bizonyítékokon alapuló terápiák és a nemzetközi szakmai irányelvek képezik, amelyeket a hazai viszonyokra adaptálnak. Amennyiben az Ön által javasolt terápiák ezeknek megfelelnek, beépíthetőek a hazai orvoslás gyakorlatába.

Munkatársaim nevében is minden jót kívánok!

Budapest, 2021. április 28.

Üdvözlettel:

irodavezető

Emberi Erőforrások Minisztériuma
 Dr. Veres Gábor

Cím: 1055 Budapest, Szalay u. 10-14. Postacím: 1884 Budapest, Pf. 1.

Kedves Kun Ákos!

Nem ismerjük egymást, a nevem XY, Veszprémben élek. Ön írt egy cikket a Tesla-konverterről, sőt ezt már frissítette is. Az igazság az, hogy nagyon lenyűgözött vele. A leírásból arra következtettem, hogy Ön is olvashatta anno Egely György Parajelenségek, elhallgatott találmányok c. könyvét, és a „Tesla-vonal”-ra nagyon ügyesen felépítette egy konverter elvi megépítésének a lehetőségét, pedig nagyon kevés adat állt rendelkezésére. Meglepett azzal, hogy nem a „Moray-vonal”-at lovalgolta meg, pedig ott látszólag sokkal több „adat” található, beleértve Moray vonatkozó szabadalmát is (amely nyilván nem, vagy nem úgy tartalmazza a legfontosabb dolgokat, amely alapján tényleg megépíthető lenne a konvertere, ez eddig még a fiának sem sikerült). Szóval bátor dolog volt Öntől, hogy a szegényesebben rendelkezésre álló eredeti adatok alapján inkább a Tesla-készüléket választotta. Nekem is az a szimpatikusabb, több ok miatt is.

Nem akarom viszont üres ömlengésekkel az idejét rabolni. Egy nagy, szinte kilátástalan dilemmában vagyok. Mióta az Egely könyvet olvastam, szinte villámként hasított belém, hogy nekem ezekkel a konverterekkel kellene foglalkoznom. (Nyitott kérdés, hogy ehhez mennyire volt köze annak, hogy nem sokkal a könyv előtt végeztem el a Reiki I és II tanfolyamot, – és az idők során még sok másikat is – amelyek alapjaiban forgatták fel az addigi ateista világnézetemet, és a vegyész véna helyett gyorsan kialakult bennem a környezetvédői.) Természetesen akkor azonnal elhessegettem a gondolatot, hiszen én vegyész vagyok, szinte semmit nem értek az elektromossághoz. (Időközben a vegyészet helyett már a minőségbiztosítással foglalkozom.)

Ez így ment hosszú évekig. Aztán jött a késztetés, én elhessegettem, megint jött, megint elhessegettem, de sajna nem hagy békén a dolog még a mai napig sem. Aztán próbáltam valakit találni, aki jobban ért az elektromossághoz/elektrotechnikához, mint én. Bár találkoztam ilyen emberekkel, az egyik vagy kerek-perec megmondta, hogy nem hisz ezekben a dolgokban, a másik hajlandó volt ugyan átnézni az általam az internetről, vagy innen-onnan összekeresgélt kapcsolási rajzokat, amikről röviden elmondta, hogy azok alapján nem építhető meg működőképes kütyü. Szóval senki sem tudott, vagy akart érdemben segíteni, bár olyanok talán lennének, ha nagyon konkrét, jó készültségfokú, tehát ígéretesnek tűnő kütyük rajza/leírása alapján nagy valószínűséggel segítenének nekem. A gond velem, hogy bár magam is időközben 60-on túl vagyok, nem az a célom, hogy így, vagy úgy, nagy nyereséget szakítsak a dologgal, bár a pénz természetesen mindig jól jön, egyszerűen csak úgy érzem, hogy meg kell csinálnom, vagy legalábbis részt venni a dolog megalkotásában. Ez valahol ezoterikus dolog lehet nálam, emiatt lehet a belső késztetés.

A dolog lényegére térve, amiért Önt keresem. Valamiért megírta azt a cikket, arra következtetek belőle, hogy segítőkészségből, hiszen ha kizárólag Önmaga akarta volna megépíteni, nem tárja a világ elé. Kérdéseim:

1. Foglalkozott-e Ön magával a Tesla-konverter konkrét megépítésével, illetve időközben sikerült-e ez?

2. Ön, mint villamos-elektromos, és sok egyéb irányban is meglehetősen járatos gondolkodó hajlandó volna kooperálni velem, laikussal egy ilyen konverter megépítésében, nem konkrét ötletekkel?

Ha igent mondana, megköszönném, és nyilván megtalálnánk annak a módját, hogy mindketten jól járjunk. Vegyész koromban nagy öröömöm leltem a kísérletezésben, vannak is megadott szabadalmaim a vegyészet terén. A fejlesztés azóta is része maradt az életemnek, most éppen minőségi rendszerfejlesztő vagyok.

Egy apróság még. A cikkében kitér arra, hogy egy kisfiú a középkorban időutazásban vehetett részt, és valahogy az Atlantiszra került. Önnek, mint az Ezotériában is erősen jártas szakembernek nyilván nem mondok újat Eckard Strohmáról, aki az Atlantiszról hozott viszonylag sok tudást, többek között az angyalkommunikációs technikát is. (Ő is egy időutazásban vett részt, és amikor ő ott volt, mindent látott és hallott, ami körülvette, de őt nem látták az atlantisziak). Ha esetlegesen kérdezni szeretne tőle dolgokat, tudnék segíteni Önnek a levélfordításban. Én valamikor Németország-

ban (NDK-ban) jártam egyetemre, azóta is napi szinten vagyok kapcsolatban a vállalatcsoporton belül a kinti német kollégákkal, bírom a német nyelvet. Megköszönném, ha válaszolna az e-mailre. Üdvözlettel: XY – 2021. szeptember 01.

Kedves XY!

Örülök a segítőkész levelének. 44 éve kezdtem el feltalálni, 31 éve írom a könyveimet, és Ön az első, aki segíteni akar nekem. Én minden könyvet, újságcikket elolvastam az ezotériával kapcsolatban. Így jól ismerem Egely György műveit is. Nagy tisztelője vagyok. Már két alkalommal is megpróbáltam felvenni vele a kapcsolatot szakmai együttműködés céljából, de egyik levelemre sem válaszolt. A Tesla-konverter rekonstruálása valóban nagyon hasznos lenne. Jelenleg a világ elektromos áramtermelésének 60%-a származik környezetkárosító szénből, földgázból és kőolajból. Ebből kifolyólag az energiaipar 26%-ban felelős a globális felmelegedést kiváltó széndioxid-termelés növekedéséért. A szállítás, közlekedés szintén 26%-ban, az ipari termelés pedig 20%-ban járul hozzá ehhez. A háztartások is jelentősen növelik a levegőszennyezést, 15% erejéig. Meglepő módon a mérges gázok és a szállópor kibocsátásáért 50%-ban a lakossági szilárd tüzelés a felelős. Vidéken sokan használnak nedves és puha, vagy vegyszerekkel kezelt fát, gyenge minőségű szenet. A szegények pedig hulladékkal fűtenek. Műszálas ronggyal, PET-palackokkal, autógumival, ami súlyosan terheli káros anyagokkal a levegőt.²⁴⁹ A bajokat tetézi, hogy évente több millió ember hal meg világszerte a légszennyezés miatt.

Mindezen gondok megszüntethetők lennének ingyenenergia használatával. A gépjárművek átállítása elektromotoros meghajtásra, a villanyfűtés általános elterjedése már önmagában is jelentős csökkenés eredményezne, de az a baj, hogy az ehhez szükséges villamos energiát ma még környezetszennyező fosszilis erőművek vagy veszélyes atomerőművek állítják elő. A Tesla-konverter viszont úgy állít elő villamos energiát, hogy az semmilyen károsanyag-kibocsátással nem jár. Ráadásul ezt ingyen teszi. Nagy előnye még, hogy az energiát helyben, a felhasználás helyén állítja elő, így igénybevételéhez nincs szükség távvezetékekre, transzformátorállomásokra, és mentesülünk drága erőművek építésétől is.

Kisméretű Tesla-konverterek beépítésével minden elektromos készülék önmagát táplálná, ami az üzemeltetési költség nullára csökkentésén kívül növelné a hordozhatóságukat. Ezt követően nem kell a lakásokat bekábelezni. Megszűnnek az elektromos vezetékzárlat okozta tüzek. Kéményekre sem lesz szükség a házak tetején, ami csökkenti az építkezés költségeit. Megszűnik a gázfűtésből eredő szénmonoxid-mérgezés veszélye is. Az sem elvetendő szempont, hogy nem lennének kiszolgáltatva az időjárási szélsőségeknek. Hurrikán vagy villámárvíz esetén nem szakadna meg napokra az áramszolgáltatás. Áram hiányában nem halnának meg a kórházakban a lélegeztetőgépre kötött betegek.

A Morayféle konverternek a híradástechnika forradalmasításban lesz nagy szerepe. Alkalmazásával 12 nagyságrenddel nő a kibocsátott jel sebessége, ami lehetővé teszi a földönkívüli civilizációkkal, valamint a túlvilági lényekkel történő kommunikációt. A longitudinális jelek érzékelése lehetővé teszi a kronovízor rekonstruálására is. A biztonsági szolgálatoknak, terrorelhárító alakulatoknak pedig lehetőségük lesz a bűnözők távolról történő szemmel tartására. Miután a longitudinális mágneses jelek a földgolyón is áthatolnak, nagyságrendekkel csökkenni fog a rádióadók, a tévéadók építési költsége. A mobiltelefonáláshoz sem kellene reléállomások. A tisztán mágneses jelátvitel megszünteti az elektroszmogot is.

A Tesla-konverter konkrét megépítésével nem tudok foglalkozni, mert nincs rá lehetőségem. Ehhez egy jól felszerelt villamos laboratóriumra lenne szükség, de én ezzel nem rendelkezem. Ilyen laboratórium legalább egy tucat van az országban, de semmi esélyem sincs rá, hogy bármelyikbe bejussak. Ezek ugyanis az Magyar Tudományos Akadémia felügyelete alatt állnak, és a tudósok szerint az ezotéria áltudomány. Támogatást sem tudtam szerezni. Az elmúlt évtizedekben több ezer levelet küldtem különböző intézményeknek, iparvállalatoknak, bankoknak és milliárdos vagyonnal

²⁴⁹ A használt autógumik égetésekor tizenháromezerszer több mutagén vegyület kerül a levegőbe, mint amit a szénerőművek termelnek.

rendelkező vállalkozóknak, de senki sem segített. Eleinte még kaptam tőlük elutasító leveleket, de újabban már válaszra sem méltatnak. Nemrég a minisztériumokkal próbálkoztam, de eredménytelenül. Ha érdeklí, olvassa el ezeket a leveleket, és a rá kapott válaszokat ennek műnek a levelezési rovatában. (Egy kicsit feljebb található) Mindegyik intézménytől azt a választ kaptam, hogy az MTA álláspontja szerint az ezotéria kurzuslás, szélhámosság, és szélhámosokat nem támogatnak. Aki ilyesmivel foglalkozik, azt sarlatánnak tekintik.

Egyébként már nyugdíjas vagyok, és a fél nyugdíjamból nem tudok több százezer forintba kerülő műszereket, valamint alkatrészeket vásárolni. (31 éve írom a könyveimet napi 24 órában, hét közben, hét végén egyfolytában. Ezért nem tudtam állást vállalni. Emiatt csak feleannyi nyugdíjat kapok, mintha a szolgálati időmet végigdolgoztam volna.) Ennélfogva egyelőre csak elméletben tudom a munkáját segíteni. Ami az Ön által felajánlott segítséget illeti, annak nagy hasznát venném. Említette, hogy jól beszél németül. Amennyiben hajlandó lenne a hét találmányi leírás német nyelvű nyersfordításait lektorálni, az nagy segítség lenne. Ezek csupán 10-30 oldalnyi dokumentumok. Ha külföldön is el tudnák olvasni ezeket a leírásokat, sokan bekapcsolódhatnának ebbe a munkába. Minél többen vagyunk, annál hamarabb érünk célba.

Üdvözzel: Kun Ákos – 2021. szeptember 02.

Kedves Ákos!

Nem kis dilemma elé állítjuk magunkat az egymás iránti kéréseinkkel. Az első munkahelyemen a Nitrokémiánál (Balatonfüzfő) sok éven keresztül foglalkoztam mellékállásban szakfordításokkal. Tehát nem önmagában a nyelvismeretről van szó. Óhatatlanul voltak lektorálási munkák is kis számban. Azonban az ilyen esetekben nagyon sok minden attól függ, hogy milyen minőségű a nyersfordítás. Ha az legalább négyötöd részben megközelíti a tökéletest, akkor is van vele dolog elég, szavak, szórendek, ragozás, igeidők igazítása hellyel, közzel, de mindegyik mondatot tüzetesen át kell rágni így is. Ha a minőség nem éri el a fenti szintet, akkor az eddigi tapasztalom alapján gyakorlatilag újra kell fordítani a szöveget, ami csupán Ákos egy-egy anyaga (10-40 oldal) kapcsán irdatlan munka hatalmas időigénnyel, nem véletlen, hogy hihetetlen módon felment a fordítások ára. Nekem itt főként az idővel vannak gondjaim. Időközben magam is nyugdíjkorhatáros lettem, de aktívan dolgozom tovább az utolsó munkahelyemen, ugyanabban a munkakörben (minőségügyi rendszerfejlesztő, belső auditok, minőségügyi folyamatok, folyamatleírások felügyelete, fejlesztése, felkészítés külső auditokra, valamint környezetvédelem, minőségügyi dokumentációs rendszer karbantartása). A gondom az, hogy a munka dandárja részünkre gyakorlatilag évente ilyenkor kezdődik, és március végéig tart. Ennek oka az éves nagyaudit a vállalatunknál, amely során az enyém a felelőség a cég éves nagy külső auditjára való felkészítés (német auditorral). A fordítást/lektorálást kizárólag esténként otthon tudnám csinálni, amelybe egyre inkább becsúszhatnak gyári hazavitt munkák is.

Ákos említette, hogy egyelőre csak elméletben tudná a munkámat segíteni. Jó és konkrét ötletekkel ez is jó segítség volna. A kivitelezéshez meg kell nyernem valakit, akinek jó elektrotechnikai érzéke van. Lenne is ilyen ismerősöm. A gond vele az, hogy ezekben a dolgokban nem hisz. Valószínűleg felajánlok neki egy órabért, ha ennek fejében hajlandó foglalkozni az ügygel. Neki viszont konkrét kapcsolási rajzok kellene majd, konkrét specifikált alkatrész-megnevezéssel, méretezéssel. Ezek nélkül neki sem fog állni, ahogy ismerem.

Én közben Ákos cikke alapján összeállítottam egy Excel-fájlt, egyfajta feladattervet, kigyűjtve a majdani kütyühöz szükséges alkatrészeket is (amelyek a cikkben elvi formában vannak meg, ennél fogva az Excel-fájlból is). Ha gondolja, szívesen elküldöm a következő e-mailemben, legfeljebb mosolyog rajta egy kicsit. Ákos feladata az lenne, ha egyetért vele, hogy egyrészt egy konkrét feladatsorrendet meghatároz, az egyes feladatokhoz konkrét alkatrészeket rendel, valamint kapcsolási rajzokat. Az alkatrészeket természetesen nem Ön rendelné, hanem én. Hozzárendelné a táblázat-hoz/feladatokhoz, tehát „csak” meghatározná, hogy mire van szükség. Elnézést az elírásért. Ha túl direktnek tűntem, elnézést. Ákos is nyugodtan adhat egy együttműködési javaslatot, aztán majd kialakul egy jó kompromisszum.

Nem vagyok annyira naiv, hogy azt higgyem, hogy az első kísérletsorozat rögtön meghozza a várva várt eredményt, a működőképes „kütyü”-t. Viszont annak alapján rögtön látni fogjuk, mit ho-

gyan változtassunk, és ismét végigvive a kísérletsort, további optimálni valókat fedezünk fel és így tovább. A mielőbbi siker érdekében azt javaslom, hogy a legelső kísérletekhez kizárólag már régóta ismert és jól bevált alkatrészeket használjunk, még ha azok akár 50, vagy 80 éve ismertek is, ennél fogva az első működőképes kütyü lehet akármilyen nagy is, és viszonylag rossz hatásfokú is, lényeg, hogy valamennyire működjön. Csak utána kicsinyítenénk és fokoznánk a hatékonyságát. A Nitrokémiás rengeteg kísérletezés során ez az alapelv vált be minden új termék/technológia kialakítása során. Van több jól bevált kísérletviteli elvem is, ezekről majd később, ha konkrétizáljuk a dolgainkat.

Önnek, mint az ezotéria lelkes hívének nyilván nem újdonság az Akasha-krónika. Meggyőződés szerint minden sikeres írónak, zeneszerzőnek, művésznek, és persze a „gyanúsán” sikeres feltalálónak (és Tesla pont egy ilyen volt) is hozzáférése van ehhez a központi kozmikus adatforráshoz, ahol megtalálhatók az optimális ideák az élet bármelyik területére, többek között az optimális műszaki megoldásokra. Abból, hogy ön sikeres szakíró, feltaláló, úgy vélem, valamilyen szinten Önnek is bejárása van ebbe a forrásba. Tévednék?

S ha ez így van, úgy vélem, egy kis átállítással, finom hangolással Ákos is el tud(na) jutni, vagy akár már meg is történt, abba a fázisba, hogy (közel) tökéletes megoldásokat megszondata. Ha ez sikerülne, és Ákos ebben az értelemben partner tudna lenni, sok értékes időt és pénzt meg lehetne spórolni, de az alapvetés az, hogy a kütyü így, vagy úgy létrejött. Szóval, ahogy én látom, mindketten tudunk olyat, amely a másikon segítene, ez valahol sorsszerűség is, és bár nekem nagyon sok munkával, Ákosnak sok hasznos és konkrét ötlettel járna, kölcsönösségi alapon közelebb kerülnénk egymás céljainak a megvalósításához. Véleménye?

Üdvözzel: XY – 2021. szeptember 05. (részlet)

Kedves XY!

Belátom, hogy nagyon elfoglalt. Ennyi munkahelyi elfoglaltság mellett nem várhatom el, hogy lektoráljon nekem. Azt viszont nem értem, hogy ha ennyire le van kötve, akkor hogy akar fejleszteni? Az ezoterikus fejlesztések egész embert kívánnak. Nem napi 8, hanem 14 órában, és nem csak munkanapokon, hanem hétvégén is. Én ezt csinálom gyerekkorom óta. Szegény családban születtem, ezért 13 éves korom óta napi 14 órát dolgozom, megállás nélkül. Amíg más gyerekek nyaralni meg különféle táborokba jártak, én végigdolgoztam a nyári szünidőket is. A kéthavi nyári „vakáció” alatt kerestem meg a jövő évi iskolai tanulmányaimhoz és a ruházódásomhoz szükséges költségeket. A politikai elitelt apám egészsége tönkrement, ezért anyagilag nem tudta támogatni a továbbtanulásomat. Ezért a főiskolai éveim alatt is mellékállást vállaltam, hogy fenn tudjam tartani magam.

Aztán 27 éves koromban jöttek a találmányaim, és emiatt kellett folyton dolgoznom. Fejlesztőmérnökként a szabadságomat is munkával töltöttem. Gépeltem, rajzoltam a szabadalmi leírásokat, egymás után gyártottam a tűz- és betörésvédelmi termékcsalád nyomtatott áramköreit. Aztán ezzel sem mentem semmire. Pénz, támogatás hiányában mind a 10 találmányom oltalmát megszüntette az Országos Találmányi Hivatal, mert nem tudtam fizetni az évenként exponenciálisan növekvő fenntartási díjat. A kéttucatnyi érzékelőelemmel, vészjelző készülékkel és vészjelző berendezéssel sem tudtam mit kezdeni, mert nem tudtam pénzt szerezni a gyártásukhoz.

Aztán 40 éves koromban elkezdtem könyveket írni. Először csak ezoterikus könyveket, de ezeket sem tudtam kiadni. Eleinte a kiadók arra hivatkoztak, hogy egy ismeretlen szerző vagyok, így nem tudják eladni a műveimet. Később meg azzal utasítottak el, hogy nagymértékben megnöttek a nyomdaköltségek, és az én egyre terjedelmesebb könyveim megjelenítését nem tudják finanszírozni. Az ezredforduló környékén pedig sorra mentek tönkre a könyvterjesztők, és a könyvkiadók nem tudták visszaszerezni a több száz milliós kintlévőségeiket.

Ezt látva megpróbálkoztam a magánkiadással. Először 50, majd 100, utána 150 példányban adtam ki három könyvem. A Líra és Lant bolthálózat forgalmazta őket. Pár hét alatt elkapták. Folytatni nem tudtam a gyártást, mert ezeket a könyveket magam állítottam elő, és a tapétavágóval történt rengeteg papírvágástól tönkrement a kezem. Ínhüvelygyulladást kaptam. A másik ok, hogy a szövegszerkesztőm tartozás fejében elvitte a pénzem. A '90-es években még nem volt számítógép, ezért kénytelen voltam szövegszerkesztőt foglalkoztatni. Elvitte a szüleim érdi telkéért kapott

350 ezer forintot, és még így is tartozom neki 80 ezer forinttal. De nem csak ez a pénz úszott el. Eladtam a szüleim ezüst evőeszközkészletét, anyám ékszereit, anyagilag teljesen lenulláztam a családomat, feleslegesen. (Emiatt ment tönkre a házasságom is.)

Közben több ezer levelet küldtem szét belföldre, külföldre szponzorokat keresve, de senki sem segített. Eleinte még kaptam elutasító leveleket, mostanában már azt sem. Válaszra sem méltatják a kérelmemet. Még a brit trónörökös Károly hercegtől is csak egy díszes elutasító levelet kaptam. (Rá egy hétre kigyulladt a Windsori kastély, és az inasok lélekszakadva hordták ki a több millió font értékű festményeket és egyéb műtárgyakat a kastélyból, hogy ne égjenek el. A kár így is kb. 120 millió fontra rúgott. Több mint száz terem rongálódott meg, ebből kilenc teljesen megsemmisült.) Károly herceg pénzhiányra hivatkozva utasította el a kérvényemet. Soros György pedig a magyar nyelvű kérvényemet egy másfél soros angol nyelvű levéllel utasította el. (25 évvel ezelőtt Soros György még nem volt olyan hírhedt, mint most.)

Aztán más úton próbáltam támogatókat szerezni. Arra gondoltam, hogy könnyebb témákkal kelene az emberek érdeklődését felkelteni a műveim iránt. Ezért szerkesztettem egy 32 nyelvű egzotikus zöldség-gyümölcs albumot, amelyben közel 700 trópusi haszonnövény található, kb. 13 500 képpel illusztrálva. Utána alkottam egy kontinentális zöldség-gyümölcs albumot 550 nálunk is termesztendő zöldséggel és gyümölccsel, 11 000 képpel illusztrálva. A két képalbumot 6 éven át szerkesztettem, napi 14 órás munkával. A végére beraktam a négy nyelvű Könyvismertetőt, hogy felhívjam az olvasók figyelmét az ezoterikus műveimre.

Céloamat nem értem el. Mindkét albumot sokan letöltik belföldön és külföldön egyaránt, de a prospektus senkit sem érdekel. Ezért elkezdtem vicceket gyűjteni, hátha ez felkelti olvasóim figyelmét. Kétkötetnyi általános viccet és egy erotikus viccgyűjteményt szerkesztettem. A három kötetben 9000 válogatott vicc található, amelyből 200 átkerült az 1200 oldalas szakácskönyvembe is. Az ezoterikus könyveimhez hasonlóan a vicckönyvekbe is beszerkesztettem több száz színvonalas karikatúrát. Ez a munka 3 évig tartott. A két gyűjtemény végébe most is beraktam a négy nyelvű Könyvismertetőt. Az eredmény ugyanaz. Vicckönyveim a letöltési statisztika élén állnak, de a prospektus senkit sem érdekel. Az erotikus viccgyűjteményemnek akkora sikere volt, hogy a Magyar Elektronikus Könyvtárban több százezren töltötték le. Amikor már megközelítette a félmilliót, lenullázták a statisztikaszámlálót, mert szégyellték, hogy a 22 ezer kötetet tartalmazó MEK legsikeresebb műve egy erotikus könyv. Pár hónap után újra felszökött a letöltési mutató több százezerre. Erre újból lenullázták. Most 150 ezernél áll a számláló, ezért várom a következő lenullázást.

Az újabb kudarc sem vette el a kedvemet a munkától. Tovább próbálkoztam. Ezt követően elkezdtem táncdalokat gyűjteni. Ennek eredményeként létrejött egy Énekesek és egy Zenekarok kötet, melyek 8375 YouTube-ról letöltött magyar dalt tartalmaznak, 57 944 változatban. A két kötetet kiegészítettem egy külföldi dalgyűjteménnyel is. A három kötet szerkesztése 4 évig tartott. Ezeknek a végére is beraktam a négy nyelvű Könyvismertetőt, Ezeket sem olvasta el senki, vagy ha elolvasták, nem törődtek vele. Eszük ágában sem volt segíteni. Összesen 13 évet pazaroltam el az életemből ezekre a mellékes művekre, teljesen feleslegesen.

Pedig nem kellett volna vagyonokat áldozniuk rám. Az Interneten 5 dollárt kérnek egy elektronikus könyvért, fele annyit, mint a nyomtatottért. (Ez nem drága. 1500 Ft egy könyvért manapság nem sok.) A statisztikai kimutatás szerint eddig 3 millióan töltötték le a könyveimet. Ha mindenki ennyit fizetett volna, akkor most 4,5 milliárd forintom lenne. Ehhez jön a találmányaim használatának díja. Legyen ez is 4,5 milliárd forint. A 9 milliárd forintból már létrehozhattam volna egy saját laboratóriumot, sőt még munkatársakat is fizethetnék. De nem adott senki semmit. Manapság az a divat, hogy mindenkiből kitépnek, amit csak lehet, aztán odébb rúgják.

A sorozatos kudarc után két évvel ezelőtt azt találtam ki, hogy összegyűjtöm a könyveimből az ezoterikus találmányokat, és hét témára osztva felrakom ezeket is a könyvtáramba. A siker elsöprő volt, amit tovább fokozott, hogy elkészítettem műveim német, angol és francia nyelvű nyersfordításait is. Már több mint 100 országból töltik le a könyveimet. Könyvtáram júniusi forgalma 159 GB volt. (Ebből 99 GB-ot a kínaiak vittek el.) A legutóbbi augusztusi statisztika sem sokkal rosszabb. 146 GB volt a lekérés. A saját találmányaimat is sokan használják. Tisztában vannak vele, hogy már

nem kell fizetni érte, mert lejárt az oltalmi idejük.²⁵⁰ Egy köszönetet azért megérdemelnék. A 10 találmányom, a tűz- és betörésvédelmi termékcsalád és a 12 könyvem magalkotása 44 évig tartott. Miután ingyen megkapták, legalább ezt az üzenetet megérdemelném egy rövid levélben: „Na, te marha! Köszönjük, hogy rááldoztad az egész életedet arra, hogy meggazdagodjunk rajtad.”

Sorozatos kudarcaim láttán volt, aki azt tanácsolta, hogy áruljam én is a könyveimet pénzért. Ez azonban nem járható út. Az emberek hozzá vannak szokva, hogy az Interneten minden ingyen van. Ha nincs, tesznek róla, hogy ingyenes legyen. Feltörnek a jelszót, és felrakják egy másik honlapra, ahonnan ingyen letölthetik. Ha ügyvéddel letiltatom, másnap felrakják két másik ingyenes honlapra. Ha ezeket is letiltatom, akkor már négy honlapra rakják fel. Én pedig fizethetem a horribilis ügyvédi költséget. Ha az évi 100 milliárd dollár árbevételű Microsoft nem tudja megvédeni a programjait a kódfeltörőktől, akkor egy csóró magánszemélynek semmi esélye sincs erre. (Minden Microsoft program megtalálható a warez oldalakon, ingyen letölthető és regisztrálás nélkül használható változatban.)

Pénz hiányában másoknak sem tudok segíteni. A letöltési statisztika szerint már több ezren foglalkoznak a 7 ezoterikus találmánnyal, de senki sem kéri a segítségemet. Azt gondolják, hogy most „megfogták Isten lábát”, és ezen fognak meggazdagodni. Azért nem veszik fel velem a kapcsolatot, mert nem akarnak osztozkodni a koncon. Nem tudják, hogy én mindenkinek segítek, aki kéri. Senkitől semmilyen fizetést, részesedést nem kérek. Ingyen is hajlandó lennék dolgozni bármely laboratóriumban, ha beengednének. Erre azonban semmi esélyem sincs, mert megbélyegeztek, kuruzslónak, sarlatánnak tekintenek. Képtelenek felfogni, hogy minden téren olyan nagy a baj a világban, hogy ebből csak a paradigmaváltás tud kivezetni bennünket. Ehhez pedig széles látókörű ezoterikusokra van szükség. A beszűkült agyú tudósok ezt a folyamatot nem tudják levezényelni.

Önök is szívesen segítek, de a leveléből ítélve erre nem lesz módom. A megbízásos alapon való fejlesztés járható út lenne, de az Ön által kiszemelt személy konkrét kapcsolási rajzokat, alkatrészjegyzéket kér. Ha ilyen lenne, ahhoz nem lenne szükség fejlesztőmérnökre. Ezek alapján egy műszerész is össze tudná rakni a készüléket. Az Akasha-krónika sem járható út. Én soha, semmilyen sugallatot, információt nem kaptam a túlvilágról. Az életemben minden alkotásomat véres verejtékkel szültem meg. Tíz körömmel kapartam össze a szakirodalomból, majd ráültetem a saját kútfőből kitermelt ötleteimet. Ezek az ötletek nem egy központi kozmikus adattárból jöttek. Nem vagyok telefonállomás. Még ihletet sem kapok adaátról. Az összeszedett információmorzsákat úgy kezelem, mint egy mozaikképet. Ami beleillik azt beépítettem, ami nem, azt elvettem. Minden, amit elértem a sok munkának, a szorgalmamnak köszönhetem.

A fejlesztés is így fog folyni. Sokat kell dolgozni, aztán menet közben jövök rá, hogy mit kell csinálni. „Vak tyúk is talál szemet” alapon. Bízom a szerencsémben, hogy sikerül. Segítséget nem várok senkitől. Sem a túlvilági szellemektől, sem a földönkívüliektől. A földönkívüli civilizációk segíthetnének ugyan, de eszük ágában sincs. Engem nagy ívben elkerülnek. Én még egy UFO-t sem láttam madártávlatból. Ennek ellenére hiszek a létezésükben. Pontosabban nem hiszek, hanem tudom, hogy léteznek. Isten és sajnos a Sátán létezését is naponta tapasztalom a bőrömön. Azt is tudom, hogy ezek a találmányok megvalósíthatók. Azért, mert nincsenek külön fizikai törvények nekünk, és külön a földönkívülieknek. Az egész univerzumban ugyanazok a törvények uralkodnak. Ezért ha nekik sikerült, nekünk is sikerülni fog.

Üdvözzel: Ákos – 2021. szeptember 6.

Kedves Ákos!

Köszönöm hosszú levelét. Sajnálom, hogy eddig nem nagyon járt sikerrel a dolgai értékesítésében. Pedig lett volna mit bőven. Sokan egy vagyont szednek össze az internetes szellemi javak értékesítéséből.

Kis félreértést látok az esetleges együttműködésünket illetően. Én nem írtam, hogy egy fejlesztőmérnök-ismerősömet akarom megbízni. Ha ilyen lenne, és nagyon kitartó és ügyes lenne, akkor ő

²⁵⁰ Utólag megjegyezve a szeptemberi statisztika még jobban alakult. Ebben a hónapban már 186 GB-nyi anyagot töltöttek le a honlapomról. Ebből a rohamosan fejlődő Kína 98 GB-ot vitt el.

tudna rajzokat készíteni, és a kivitelezést is elvégezné minden bizonnyal. Nem, nekem műszerész ismerősöm van, de ebben az esetben Ákos sem szándékozik segíteni nekem. Ez egy kicsit 22-es csapdája. Ha van kutatómérnök ismerősöm, akkor talán Ákos is segítene, ha nincs, akkor Ákos sem segít. Pedig, szerintem, ha nagyon akarna, tudna.

Ha elengedem a fantáziámat és próbálok az Ön eszével gondolkodni, akkor az Ön NEM-jének több oka lehet:

1. Miért is tenné, nem ismerjük egymást, hátha ellopom, amit Ákos létrehoz, hiszen eddig is mindig ez történt a dolgaival.
2. Sok munkával, utánanézésel járna, és most mással van elfoglalva.
3. Ákos összehozott egy jópofának, szinte bárki által elkészíthető dolognak tűnő dolgot egy cikk formájában, de igazából Ákos sem hiszi, hogy az tényleg megvalósítható.
4. Ákos már kicsit belefáradt a konkrét témák kidolgozásába, inkább már „csak az „írogatással” szeretne foglalkozni.

Nyilván kismillió egyéb ok is lehet még, de én innen távolból ezek valamelyikét, vagy kombinációját látom. Másfelől Ákos valahol úgy véli, talán joggal, hogy elég dolgot adott már a világnak, most a világon a sor, hogy visszaadjon valamit, és lám, még ezt a lektorálási dolgot sem akarja senki felvállalni ingyen, pedig hol van ez az Ön eddigi munkásságának az összértékétől? És valahol igaza is van, de féltő, hogy a világ nem teljesen így működik, vagy így gondolkodik. Pedig létezik egy irányító, koordináló központi erő, amely bár indirekte, mégis támogat bizonyos, neki tetsző, és egyben az emberiség érdekeiben történő ügyeket, személyeket. Gondoljunk csak Teréz Anyára, Bőjte Csabára, akik egy egész karitatív hálózatot hoztak össze a semmiből, erősen gátló környezetben.

Fordítsuk meg a dolgot: Küldjön nekem egy lektorálandó kisebb anyagot, hadd lássam, miről is van szó, és megcsinálom, természetesen ingyen. Ezért nem várok semmit, Ákos támogatását sem, legfeljebb azt, hogy Ákos aludjon még egyet a mostani nemleges válaszára. (Ha továbbra is ragaszkodna a nem mellett, akkor a 3. pontra tippelek majd.)

Amit felajánlok: Ha mégis az igen mellett döntene, ami nem jelenti azt, hogy Ákosnak kellene végezni az alkatrészbeszerzési, összeépítési munkát. Tehát Ákosnak egy forintjába sem kerül az együttműködés, de a konkrét ötletelés, és a kapcsolási rajzvázlatok készítése azért igen jól jönne, sőt anélkül nem is menne. Ákos említette, hogy korábban még nyomtatott áramköröket is készített, gond volna egy kapcsolási rajz? Ennek fejében nem lenne elvárás részemről, hogy az általunk összeépített kütyü feltétlenül működjön is elsőre, vagy másodikra, Ákos felé semmilyen ilyen irányú nyomást nem helyeznénk. (Ha az együttműködés beindul, én természetesen folytatom a lektorálási munkát is, a magam sebességével.)

Ha létrejönne, és jó hatékonysággal működne is a majdani kütyü, akkor Ákos részesedne az eladások eredményéből mondjuk 33%-kal, amennyiben a kütyü Ákos instrukciói alapján valósulna meg. Nekem addig egy nagybani kivitelezőről is gondoskodnom kell, elképzelés máris van a személyéről.

Ha megvan a kellő tudás és szorgalom minden résztvevő tag részéről az adott feladatrésze vonatkozóan, és fentről is megkapjuk rá a rábólintást és ezzel együtt a támogatást, akkor látszólag a mi erőnkől, de igazándiból felső támogatással meg tud valósulni az ügy, ha az egybecseng az univerzum érdekével. Ha nem cseng egybe, vagy ha valaki ki akarná önös módon sajátítani, akkor valahol félremegy majd, minden bizonnyal nem fog sikerülni. Én egyet tudok mondani, amit már említettem is: Véletlen volna, hogy már hosszabb ideje nem hagy békén ez a téma, (és itt most nem konkrétan szűkebben Ákos cikkére gondolok) és amikor csak vele foglalkozom, mindig fellelkesülök és érezhetően nagyobb erőt is érzek? Nem ér meg egy kísérletet a dolog, pont Önnek, aki a magot már elültette, és mire kikelne, pont Ön lenne, aki a kisarjadt palántát eltápossa?

Természetesen sok a ha, én még a műszerész barátomnak sem szóltam, minek is egyelőre, de ígérem minden beindul a maga rendjén, az Ön igenje után. Azt követően mindenben szorosán együttműködnénk, és infókkal, képekkel látnánk el Önt menet közben napi szinten. Persze szükséges lenne az őszinte bizalom mindkét oldalon. Persze más dolog, ha Ön őszintén megvallja, hogy ez már a

képességeit meghaladja, akkor nyilván békén hagynám a továbbiakban, viszont én Önt most mégis képesnek gondolom erre, pláne a cikke nyomán.

Üdvözlettel: XY – 2021. szeptember 10. (részlet)

Kedves XY!

Ez valami félreértés lehet. Én egy szóval sem mondtam, hogy nem segítek. Mindenkinek segítek, aki kéri, és még fizetni sem kell érte. Ötleteim ellopásának gyanúja pedig szóba sem jöhet. Én minden ötletemet, javaslatomat közzéteszek, felrakom az Internetre, és pénzt sem kérek érte. Sőt még regisztrálni sem kell senkinek. Cookie-ket sem küldök senkinek a gépére, hogy kémkedjek utánuk. Mindenki mindent megkap, és azt csinál vele, amit akar. Ha nem boldogul, akkor segítek neki.

Ez azonban nem olyan egyszerű. A világon több tízmillió villamosmérnök és technikus van. Legalább 1 ezrelékük, vagyis 10 ezer szakember megpróbálkozott már Tesla találmányainak rekonstrukciójával, de nem jártak sikerrel. A kudarc oka, hogy hagyományos eszközökkel, és hagyományos gondolkodásmóddal álltak neki. Tesla azonban olyan fizikai jelenségeket használt a találmányaihoz, melyek általunk még nem ismertek. Ezeket nem írta le, mert Tesla minden találmányát fejben alkotta meg. Amikor működőképesnek találta, akkor nekiállt és megépítette. Olyan részletesen megalkotta fejben, hogy első bekapcsolásra működött. Ezt tette a Tesla konverterrel is. Aztán elvitte Amerika legnagyobb áramszolgáltatójának, hogy gyártsa, terjessze el a használatát. Ő azonban kalapáccsal összetörte. Rájött, hogy az ingyenáramból neki semmi haszna sem származik. Ha az emberek ingyen tiszta energiaforráshoz jutnak, nem fognak erőművi áramot használni. Nem lesz szükség erőművi dolgozókra, nem lesz szükség áramszolgáltatókra. Világszerte több száz millió ember munka nélkül marad, és ami a legnagyobb baj, elmarad a profit is. A történetek után Tesla nem dokumentálta a konverter előállítási módját, sőt még nem is szabadalmaztatta. Minek, ha nem kell senkinek?

Így most mindent előlről kell kezdeni. Először is fel kell fedezni azokat a fizikai törvényeket, amelyek a Tesla-konvertert működtették. Sejtésem szerint ilyen három is van. Az egyik a szolitonhatás. Ahhoz, hogy kipróbáljuk a szolitonhatás hatékonyságát szolitongenerátorra van szükség. Ilyen nincs. Jelenleg egyetlen szignálgenerátor sem ad ki szolitonjelet. Ezt ki kell fejleszteni valamelyik gyártóval. Ez nem lesz olcsó. A második a közel nulla küszöb feszültségű dióda, amely negatív belső ellenállással rendelkezik, a zárófeszültsége pedig több ezer Volt. Ilyen sincs. Nekem egyik félvezető találmányom a „Téreléktromos félvezetők” diódája nagy valószínűséggel képes lesz erre, de ahhoz, hogy ez kiderüljön, le kellene gyártatni. Ehhez egy diszkrét félvezető eszközöket gyártó céggel kellene együttműködni. Ez sem könnyű, és nem lesz olcsó.

Évtizedekkel ezelőtt könnyebben ment volna, mert én Magyarország egyetlen félvezetőgyárában a Mikroelektronikai Vállalatnál dolgoztam. Találmányaim értékesítésével a Licencia Találmányértékesítő Vállalatot bíztam meg. Ők fel is ajánlották a mindhárom félvezető találmányomat a MEV vezérigazgatójának, aki nem tartott rá igényt. Aztán valamilyen ok miatt őt eltávolították. Jött a következő vezérigazgató. Neki is felajánlották. Ő sem tartott rá igényt. Ezt követően néhány hét múlva leégett a Mikroelektronikai Vállalat mikroprocesszorgyártó üzeme. Akkora hatalmas füstfelhőt keltett, hogy a város másik végéből is látni lehetett. Az egyik gyártóegység alatt ugyanis több tonnányi hűtőolaj volt, amit a tűzoltók nem tudtak eloltani. Emiatt az üzem porig égett, még az üzemcsarnok fémszerelvényei is megolvadtak. Az újságírók szerint a Mikroelektronikai Vállalat 1986-ban történt tüzesete az egyik legpusztítóbb magyarországi iparbiztonsági esemény volt a XX. században. A kár akkori árfolyamon 2 milliárd forint volt. (Ez mai árfolyamon 200 milliárd forint lehet.)

Ez a baleset padlóra vitte a céget. A többi termék (pl. elavult érzékelőelemek) gyártása nem volt képes eltartani a cég több mint 500 alkalmazottját. Ezért csődeljárás során eladták. Az Interbip Rt. vette meg, de ők sem tudták talpra állítani, ezért a rendszerváltás során szintén becsődöltek. Minden alkalmazottjukat elbocsátották, és ezzel Magyarország a félvezetőgyártás minden lehetőségét elvesztette. Jelenleg a Mikroelektronikai Vállalat Főti úti épületeit irodaházként próbálják kiadni, de a kutyának se kell. Ki megy ki a város szélére, 10 kilométerre, a belvárostól, amikor Budán, zöldövezetben, a belvárostól 10 percre többszintes irodaházak állnak üresen.

Miután Magyarországon a félvezetőgyártás lehetősége is megszűnt, keresni kell egy külföldi céget, aki hajlandó legyártani a mintapéldányokat. Ilyen lehet pl. a Texas Instruments vagy a Siemens. A harmadik áramtermelő fizikai elv a rezonancia lesz. Ez már ismert jelenség, de csak ultrahanggal gerjesztve. Az elektromos gerjesztés során érhetnek bennünket meglepetések. Pl. ártalmas mágneses kisugárzás. Ez ellen a fejlesztőknek is védőöltözetre, subára van szükségük. (Szőrével kifordított köpeny, sapka kesztyű. Enélkül vérrákban fognak meghalni.) Ezeket a ruhadarabokat talán Erdélyből lehet megrendelni, a Kárpátokban juhokat legeltető pásztoroktól.

Járálekos problémák is lesznek. Ha ennek a készüléknek jelentős mágneses kisugárzása lesz, akkor megszűnik a házi állattartás. (A gravitációs és az éteri kisugárzást semmivel sem lehet leárnyékolni.) Ez a sugárzás ránk nem hat, mert az özönvíz után Isten büntetesként felemelte agyfrekvenciánkat 20 Hz-re. Ezzel elvesztettük a „harmadik szemnek” nevezett parapszichológiai képességünket. Az állatoké azonban maradt 10 Hz. Ezért rendkívül érzékenyen reagálnak a mágneses sugárzásra. Ha egy UFO leszáll a valahol, a tehének elkezdnek bögni, a lovak megvadulnak, a kutyák és a macskák pedig pánikszerűen elmenekülnek. Ha ezt a készüléket tömegesen betelepítik az otthonokba, a szomszédok háziállatai is megőrülnek. Ennek oka hamarosan ki fog derülni, és bennünket világszerte százmillióan fognak átkozni. Az egyedülállók, a nyugdíjasok, a kisgyermekes családok szinte családtagként kezelik a kutyájukat, macskájukat, és nem nézik jó szemmel a tevékenységünket. Nem véletlen, hogy a nálunk fejlettebb civilizációk nem tartanak a lakásukban háziállatot. Ez nem jelenti azt, hogy kizárták az életükből az állatokat. Náluk is vannak állatok. Egy elkülönített rezervátumban, ahol nincsenek mágneses hullámokat kibocsátó berendezések, így nyugodtan élhetnek. Aki állatokat akar látni, az kimegy ebbe a rezervátumba, és egy szafarin körbeutazza.

Úgy vélem, hogy ezeknek a feladatoknak az ellátásához egy műszerész kevés lesz. Ezek után beláthatja, hogy nem tudok kapcsolási rajzzal szolgálni, mert fogalma sincs, hogy mi fog ebből az egészből kisülni. Csak azt tudom, hogy el kell kezdeni, különben nem érünk a végére. Ehhez pedig egy tőkeerős cégre van szükség, több tucat jól képzett kutató- és fejlesztőmérnökkel. (Ilyen lehet pl. a Simens vagy a Philips, illetve az AEG.) Az egy szép vágyálom, hogy na, gyártsunk Tesla-konvertert, és gazdagodjunk meg rajta. Ez nem úgy megy, hogy odamegyek a falhoz, és lekasztom a szög-ről a kész dokumentációt. Aztán odaadom egy műszerésznek, aki összerakja. Nagyon röögös út vezet odáig. Ez az út oly sok logisztikai feladat megoldásával jár, amit akkor sem tudna egyedül ellátni, ha nem lenne állása. Ennek ellenére ha érez magában annyi erőt, és van annyi pénze, hogy ezeken a buktatókon úrrá legyen, továbbra is szívesen állok a rendelkezésére.

Üdvözlettel: Ákos – 2021. szeptember 10.

titkarsag.noklapja@centralmediacsoport.hu

Tisztelt Szerkesztőség!

A Nők Lapja augusztus 25-i számában olvastam egy cikket „Billentyűkor és egérbaj” címmel. Ez az írás azonban csak felhívta a figyelmet korunk szinte általánosnak mondható problémájára, a számítógépperifériák okozta gyulladásokra. Én is sokáig küszködtem ezzel a bajjal, míg végül találtam két áthidaló megoldást rá. Amennyiben használhatónak találják az ötletemet, kérem tegyék közzé. Valószínűleg sokan fogják alkalmazni:

Mostanában sokan panaszkodnak, hogy az évek óta, vagy lassan már évtizedek óta végzett egérhasználatától ínhüvelygyulladást kaptak. Emiatt gyógyszeres kezelésnek vetik alá magukat, amely csak átmenetileg segít, és a szervezetükbe került vegyi anyagok nemkívánatos mellékhatásokat váltanak ki. A különböző bandázsok, kötözők sem sokat segítenek, és nagyon kényelmetlenek. Egyedüli hatásos ellenszer a pihentetés lenne, de aki hivatásszerűen foglalkozik informatikával, ezt nem engedheti meg magának. Emiatt nagy az esélye rá, hogy belerokkan ebbe betegségbe, és elveszti az állását. Én is hasonló cipőben jártam. A napi 14 órás számítógép-használatától ínhüvelygyulladást kaptam, és komoly fizikai fájdalmat okozott bármilyen típusú egér használata.

Ekkor azt találtam ki, hogy ezentúl bal kézzel fogok egerezni. Nem volt könnyű. A bal kéz ügyetlenebb, de hosszas gyakorlással egyre ügyesebbé válik. A legnagyobb problémát az okozta, hogy a bal kezem fordítva kezelte a bal és a jobb egérgombokat. Egy idő után ez a gond is megoldódott. 2-3 hét után megszűnt ez a probléma. Így ha mostanában elfárad a jobb kezem, és átteszem az egeret a balba, azonnal átáll az agyam a balkezes kezelésre, és ugyanolyan gyorsan és pontosan kezelem, mint jobb kézzel. Aztán ha a bal kezem is elfárad, akkor a jobb kezemmel folytatom a munkát. Már két éve alkalmazom ezt az eljárást, és megszűnt az ínhüvelygyulladás.

A másik probléma, hogy a billentyűzet gombjainak egész napon át történő nyomkodásától egy idő után begyulladtak, égtek az ujjbegyeim. (Ez azoknál okoz problémát, akik nem tudnak 10 ujjal gépelni.) Ez ellen is lehet védekezni. Akik két ujjal gépelnek, a mutatóujjuk helyett használják a középső ujjukat. Ha ez is begyullad, vessék be a gyűrűsujjukat. Ez sem megy simán, mert ezek az ujjaink ügyetlenebbek a mutatóujjnál, de némi gyakorlással ez is menni fog. Végső megoldást majd a telepatikus szövegbevitel hoz, de erre még várunk kell.

Budapest 2021.09.03.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Sajnos a Nők Lapja Szerkesztőségét nem érdekelte a javaslatom. Leveletem válaszra sem méltatták.

Béli Ádám
Csatorna igazgató
Petőfi Rádió

Tisztelt igazgató Úr!

Gratulálok a Petőfi Rádió és Petőfi Televízió élére történt kinevezéséhez. Ma délelőtt hallottam az Önnel készült interjút a Dankó Rádióban. Ott azt nyilatkozta, hogy teljesen átalakítja a Petőfi Rádió műsorstruktúráját. Ehhez új műsorokat indít. Engedje meg, hogy javasoljak Önnek egy teljesen új műsort, ami jelentősen növelné a Petőfi rádió hallgatóinak számát. A Dankó Rádióban évekig ment egy rendkívül kedvelt műsor, amely az operett műfaját népszerűsítette. Nagy Ibolya a „Túl az Óperencián” című műsorában nem csak operett betétdalokat játszott le, hanem nagyon érdekes interjúkat készített az operett művészeivel. Ezekben a zenetörténeti interjúkban olyan titkokra derült fény az operett világából, melyek soha sehol nem hangzottak el.

Januárban azonban Szabó Tamás, a Dankó Rádió új igazgatóhelyettese megszüntette a 8 éven át nagy népszerűségnek örvendő műsort, hogy több magyar nótát sugározhassanak. Ezt meglehetősen álszent módon tették. A Dankó Rádió mindmáig reklámozza ezt a műsorát, de a délelőtti 9 és 10 óra közötti tartományból áttették a hajnali 5 és 6 órai időtartományra. Ezzel kinyírták ezt a műsort. Ki az, aki hajnali 5 órakor felkel azért, hogy rádiót hallgasson? Ráadásul ezek nem új műsorok. Nagy Ibolya korábbi műsorait ismétlik.

Célszerű lenne átvenni, és újraindítani ezt a műsort. A Petőfi Rádió eddig főleg a fiataloknak sugárzott zenét. A zenei választék növelése érdekében napi 1 órában érdemes lenne beiktatni ezt a műsort a Petőfi Rádió műsorstruktúrájába. Ezzel az idősebb korosztályt is bevonhatnák hallgatóik körébe. Magyarországon 2 millió nyugdíjas van, és többségük rajong az operettért, amit jelenleg egyetlen zenei csatorna sem sugároz. Pedig az operettek színvonala vetekszik az operákkal. Nem véletlen, hogy nagyon sok operaénekes énekel operett betétdalokat. A fiatalok zenei ízlésének formálásában is szerepet játszhatna ez a műsor. A gazdag dallamvilágú operett távol tarthatná őket a mulatós zenétől, és a mostanában divó majomzenétől (tukci-tukci zene).

Üdvözlettel Kun Ákos – 2021. szeptember 5.

Tisztelt Uram!

Levelét, javaslatát köszönjük.

Mindazonáltal a Petőfi Rádió egy vállaltan kortárs, könnyűzenei, popkulturális rádióadó, melyen nem szeretnénk változtatni, így viszont ebbe nem férnek bele azok a színpadi műfajok, mint az Opera, Operett, Musical stb.

Szíves megértését kérjük és reméljük, hogy ettől függetlenül a Petőfi Rádió műsora elnyeri tetszését.

Üdvözlettel:

MTVA Sajtó és Marketing Iroda

Közönségszolgálat

Tel.: +36 1 759 5050

kozonszolgalat@mtva.hu

1037 Budapest, Kunigunda útja 64.

info@globalchallenges.org

Tisztelt László Szombatfalvy!

A Hihetetlen magazinban olvastam Önről egy cikket a svédországi sikeres pályafutásáról. Azt is megtudtam ebből a cikkből, hogy Ön nagyon aggódik civilizációnk sorsáért. Ezért vagyonának felét bevitte egy alapítványba, amelyből azokat kívánja támogatni, akik képesek járható kivezető utat mutatni a bajainkból való kilábalásra. A Global Challenges Foundation fő célkitűzése a szegénység, a háború, a klímaváltozás és a népességnövekedés leküzdése. Ezek a nemes törekvések azonban hagyományos módszerekkel nem érhetők el. A globális felmelegedés leállításához, a klímaösszeomlás elkerüléséhez, a szegénység megszüntetéséhez paradigmaváltásra van szükség. Ezt a beszűkült agyú politikusok nem tudják levezényelni. Ehhez tágabb ismeretekre, ezoterikus ismeretek bevonására is szükség van. Én több mint 40 éve tevékenykedem ezen a szakterületen, és kellő tapasztalattal rendelkezem ahhoz, hogy ezt a folyamatot elindítsam. Egyetlen akadály a pénzihiány. Enélkül nem tudok műszereket, alkatrészeket vásárolni, nem tudom a szükséges fejlesztéseket elkezdni.

Megpróbáltam kormányzati segítséget kérni, de az összes minisztérium azzal utasította el a kérényemet, hogy a Magyar Tudományos Akadémia álláspontja szerint az ezotéria áltudomány. Kuruzslás, szélhámosság, szélhámosságok pedig nem támogatnak. Ezek a levelek az általam létrehozott Kun Elektronikus Könyvtárban tanulmányozhatók. Webcím: <http://kunlibrary.com> (link: Ezoterikus Világ – Levelezési rovat) Könyvtárom jobb alsó sarkában található 7 találmányi leírás is, amely részletesen leírja, hogyan lehetne megoldani a világ legégetőbb problémáit. Ezekből kitűnik, hogy itt nagyon komoly tervekről, célkitűzésekről van szó, melyek megvalósítása nem reménytelen. Elérésük csupán szorgalom és kitartás kérdése, amiből nincs hiány. Csupán a pénz hiányzik az induláshoz. Amennyiben megvalósíthatónak tartja ezeket az ötleteket, kérem támogassa a munkámat.

Köszönettel:

Kun Ákos – Budapest, 2021.09.17.

Szombatfalvy László Svédországban élő milliárdos. 1956-ban hagyta el az országot. Vagyonát a stockholmi tőzsdén szerezte. Visszavonulása után vagyonának felét, 160 millárd forintnak megfelelő összeget az általa létrehozott alapítványnak adományozta. A Global Challenges Foundation meglehetősen szűkmarkúan bánik a rendelkezésükre álló tőkével. 2017-ben kiírtak egy 5 millió dollár összdíjazású pályázatot globális problémák megoldására. A beérkezett pályázatok azonban nem nyerték el a kuratórium tetszését, ezért a díjat nem osztották ki.

Én is hasonló módon jártam. Kérényemet arra sem méltatták, hogy elutasítsák. Pedig az általam javasolt ötletek képesek lennének elérni az alapítvány által kitűzött célt, a klímaváltozás leküzdését, a szegénység megszüntetését. Javasataim ugyanis nem lelki beszédek, hanem kőkemény gazdasági érdekek által vezérelt megoldások. Könyörgéssel, lelkiismeretre ható szónoklatokkal nem lehet az embereket rábírní arra, hogy törődjenek a természettel, ne tegyék tönkre a bolygónkat. A multinacionális cégeket nem érdekli a természetvédelem. A profithajszja mindenképp felett áll. A nyereség növelése érdekében végletekig kizsarolják a Földet.

A természetvédelemben csak akkor fognak bekapcsolódni, ha ez anyagilag érdekükben áll. Ha el látjuk őket ingyenenergiával, azonnal lemondanak a fosszilis üzemanyagokról, ami leállítja globális felmelegedést. A magánszemélyekkel is ezt kell tenni. Jelenleg 1 liter üzemanyag 450 forintba kerül. Egy gépkocsi tankjába közel 50 liter benzin fér, ami több mint 20 ezer forintba kerül. A Tesla-konverter rekonstruálásával az üzemanyag nekik is ingyen lesz, ezért tömegesen fognak átállni az elektromos gépkocsik használatára. A természetet az fogja megmenteni, ami most tönkreteszi: az önös érdek, a nyereségvágy. A szegénységet, az éhínséget az élelmiszerek mágneses csírátlantásával le-

het megszüntetni. Ha az áru nem romlik meg sem a termelőnél, sem a forgalmazónál, sem a felhasználónál, ez 30%-kal növelni fogja a rendelkezésünkre álló élelmiszer mennyiségét. Mivel ezzel a többletmennyiséggel nem tudnak mit kezdeni, így jobb híján odaadják a szegényeknek. Így senki sem fog éhen halni. A globálisan kiegyensúlyozott élelemellátás képes lesz leállítani a népvándorlást, az illegális bevándorlást is.

Szeptember végén olvastam egy cikket az Interneten. Ebből megtudtam, hogy Steve Jobs özvegye, Laurene Powell örökségéből 3,5 milliárd dollárt adományozott a Waverley Street Foundation szervezetnek az éghajlatváltozás, az élelmiszerbiztonság és az egészségügyi problémák leküzdésére. Gondoltam megpróbálok tőlük pénzt szerezni a fejlesztések elindítására. Angolra fordított leveletem még aznap elküldtem. Pár perc múlva megérkezett a visszaigazolás, hogy kérésem iktatták, és foglalkoznak vele. Úgy látszik sokáig tart műveim tanulmányozása, mert hónapok óta nem kapok tőlük választ. Az a gyanúm, hogy nem is fogok.

Waverley Street Foundation
sales@charitynavigator.org

Tisztelt Lisa Jackson!

Kun Ákos vagyok Magyarországról. 44 éve foglalkozom elektronikával, szubotronikával és ezotériával. Ez alatt alkottam 10 találmányt, és írtam 12 könyvet. Ezek a művek képesek lennének megállítani a globális felmelegedést, és megakadályozni a klímaösszeomlást. Ezen túlmenően megszüntetnék az összes fertőző betegséget, és lehetővé tennék a rákbetegek gyógyítását. Megoldást kínálnak az időjárási szélsőségek (hurrikánok, villámárvíz, jégeső, aszály) megfékezésére. Megszüntetnék az éhínséget a világban. (Mágneses besugárzással az élelmiszerek szinte korlátlan ideig eltarthatók lesznek. Ezáltal 30%-kal nő a világ élelmiszerkészlete, amelyből jut a szegényeknek is.) Javaslatom alapján kifejleszhető lenne az antigravitációs hajtómű, amellyel űrhajóink kiszabadulhatnának a Naprendszerből. Ötleteim megvalósításához megpróbáltam anyagi támogatást kérni a kormányzervektől. A minisztériumok azonban sorra utasították el a kérésemet azzal, hogy az ezotéria kuruzslás, szélhámosság, és sarlatánokat nem támogatnak az adófizetők pénzéből. Kérem Önöket, hogy olvassák el a Kun Elektronikus Könyvtár hét találmányi leírását, és ha megvalósíthatónak találják ezeket az ötleteket, támogassák a fejlesztés elindítását.

Honlapom címe: <http://kunlibrary.com>

A hét találmányi leírás honlapom jobb oldalán, lent található három nyelvre fordítva.

A hivatalos szervekkel történt levelezésem az „Ezoterikus Világ” című könyvem levelezési rovatában található.

Köszönettel: Ákos KUN – Budapest, 2021. szeptember 28.

Mivel támogatás hiányában az ezoterikus fejlesztéseket 2022-ben sem tudtam elkezdni, februárban nekiálltam a Slágerlisták bővítésének. Ennek során nagy megrökönyödést okozott, hogy a Word-ben kiserkesztett listák YouTube címei nem nyílnak meg. Jelenleg a YouTube videókat csak úgy lehet elindítani, hogy a webcímüket be kell másolni a YouTube keresőbe. Ez háromszorosára növel a lista bővítésének munkaidejét. A sok kattintgatástól pedig teljesen kikészül a kezem. Gondoltam írok egy levelet a YouTube fejlesztőinek, és felhívom a figyelmüket erre a hibára. Ez azonban nem ment. A YouTube-nak ugyanis egyetlen e-mail címe sem található meg az Interneten. Több órás keresgélés után csak a jogi osztályuk címét találtam meg. Így jobb híján nekik írtam:

Tisztelt YouTube Csapat!

Már egy évtizede hallgatok zenét a YouTube-on egy Word dokumentumban szerkesztett listából. Eddig semmi problémám nem volt vele. Rákattintottam az URL címre, és azonnal elindult a dal.

Most azonban Word listából nem lehet zenét hallgatni. Ha rákattintok valamelyik dalra, megjelenik a YouTube kereső ablaka, és abba kell bemásolni az URL címet. Ez csak a Vágólapon keresztül lehetséges. Ily módon 5-6 kattintásra van szükség, mire a dal felhangzik. Egy több ezer dalból álló lista ezen az úton történő meghallgatása során ínhüvelygyulladását kapok. Érdekes, hogy ha a Word fájlt átkonvertálom HTML vagy PDF formátumba, akkor nincs akadálya az URL közvetlen elindításának. Sőt, ha a Word dokumentumot LibreOffice programmal nyitom meg, ott is csak rá kell kattintani a kiválasztott dalra, és azonnal elindul. Miért haragszanak a Microsoft Word programra? A világban a dokumentumok 90 százaléka Word programban készül. Miért nem lehet a YouTube címeket Word-ben használni? Válaszukat várva üdvözlettel:

Ákos KUN – 2022. febr. 28.
e-mail: info@kunlibrary.com

*

YouTube Legal Support Team<legal+1edivh2g4rd8o0z@support.youtube.com>
febr. 28., H 21:42

Hello,

Thanks for contacting the YouTube Legal Support team. We will review your request as soon as possible. Please note that general help inquiries won't be answered here. To expedite our ability to investigate your claim, we encourage you to submit your legal claim electronically [via the instructions here](#).

For help with other site-related issues, please visit our [Help Center](#). If you wish to report abuse or inappropriate content, or would like to make a privacy complaint, please visit our [Safety Center](#).

Regards,

The YouTube Team

*

YouTube Legal Support Team other-legal+2pfvgrmwrye3u0m@support.youtube.com
febr. 28., H 22:13

Hello,

Please note that this team handles legal removal requests. Therefore, we cannot help you with this matter. For information regarding technical issues, please visit our [YouTube Help Center](#).

Regards,

The YouTube Legal Support Team

*

Tisztelt YouTube Csapat!

Sajnos a Sűgóban nem találtam választ erre a problémára. Tudnának nekem egy e-mail címet adni, amelyben felvehetném a kapcsolatot a műszaki fejlesztési részlegükkel? Mint az előző levelemben leírtam már egy évtizede használom a YouTube videókat Word dokumentumból. Eddig semmi probléma nem volt vele. Néhány hónapja azonban ha rákattintok valamelyik YouTube címre, nem nyílik meg. Helyette a YouTube kereső ablaka nyílik meg, amelybe a Windows Vágólapján keresztül be kell másolni a YouTube címet, és csak utána indítható. Egy több ezer darabos dallistában a háromszoros kattintás ínhüvelygyulladást okoz. Önöknek sem jó ez a helyzet, mert a világon a dokumentumok 90%-át Word programban írják. Ha a felhasználók innen nem tudják elérni a YouTube-ot,

nem látják a reklámjaikat, ami miatt jelentős haszontól fognak elesni. Segítségüket előre is köszönöm.

Üdvözlettel: Ákos KUN

*

YouTube Legal Support Team 2022. ápr. 1. 9:01

Hello,

Please note that this team handles legal removal requests. Therefore, we cannot help you with this matter. For information regarding technical issues, please visit our [YouTube Help Center](#).

Regards,

The YouTube Legal Support Team

*

Második nekifutásra is csak egy semmitmondó sablonlevelet kaptam. A multinacionális cégekkel nem lehet kapcsolatba lépni. Nem adják meg az elérhetőségüket, és ha ezt valaki megpróbál a közeliükbe férkőzni, lerázzák a nyakukról. Annyira arrogánsak, hogy még a jó tanácsot sem fogadják el. Azzal sem törődnek, ha ezzel önmaguknak ártanak.

45 éve próbálok támogatást szerezni találmányaim külföldi szabadalmaztatására, a tűz- és betörésvédelmi termékcsalád gyártására, könyveim nyomdai megjelentetésére. Ez ügyben több mint 1000 levelet küldtem szét kormányhivataloknak, gyáraknak, milliárdos vagyonnal rendelkező magánszemélyeknek, de segítséget senkitől sem kaptam. Külföldről elutasító válaszok érkeztek, belsőleg pedig a legtöbb esetben válaszra sem méltattak. Legutóbbi leveletem a Tungsram vezérigazgatójának, Jörg Bauer úrnak címeztem. Nagy meglepetésemre készek voltak tárgyalni velem. A Tungsramban folytatott tárgyaláson két műszaki tanácsadója vett részt. Javaslataim tetszetek nekik. Közölték velem, hogy a tűz- és betörésvédelmi- és a dekádszekerény-gyártmánycsaládot készek azonnal gyártásba venni, az ezoterikus találmányokhoz pedig együttműködő partnert keresnek. A munka elkezdésére azonban hiába vártam. Kétheti hallgatás után derült égből villámcsapásként ért a hír, mely szerint a Tungsram csődöt jelentett, miután az Eximbank Zrt. inkasszót nyújtott be a vállalat bankszámláira. Így ez a lehetőség is kútba esett.

Jörg Bauer
elnök-vezérigazgató
Tungsram Operations Kft.
Budapest, 1044.
Váci út 77.

Tisztelt Vezérigazgató Úr!

Az Index internetes újságban olvastam, hogy a pandémia, a globális ellátási nehézségek, és az ukrajnai háború megoldhatatlan probléma elé állította a cégcsoportot. Ön azt nyilatkozta, hogy egy azonnali kormányzati segítség lehetővé tenné a tudásalapú társadalomhoz hozzájáruló, innovatív értéket teremtő történelmi magyar márka további működését, sikeres transzformációját. A jelenlegi helyzetbe valószínűleg tucatjával érkeznek ilyen kérések a kormányhoz. Az államkincstár viszont nem tud eleget tenni ezeknek a kéréseknek, mert erre nincs pénzük. Ön azt is nyilatkozta, hogy a Tungsram hosszú távú életképességének előfeltétele, hogy iparági tapasztalatainkat és képességeinket felhasználva teljesen új üzletágakat építsünk fel. Tehát 2018-ban, a függetlenné váláskor azt néztük meg, hogy az a tudás és gyakorlat, amelyet több mint egy évszázad alatt a világítástechniká-

ban szereztünk, hogyan hasznosítható más iparágakban, amelyeknek nagyobb jövőjük van, mint a hagyományos lámpagyártásnak.

Véleményem szerint Önök számára ez lenne a kiút a jelenlegi válságból. Olyan termékeket kellene gyártaniuk, melyeket jelenleg senki sem gyárt, és nagy darabszámban eladhatók. Manapság sokan beszélnek a paradigmaváltásról, de senki sem tesz semmit ezen a téren. Mivel a tudósok ezt a témakört áltudománynak nevezik, és tüzzel-vassal küzdenek ellene, nem mernek cselekedni. Az ezotéria művelőit kuruzslónak, sarlatánnak bélyegezték. A politikusok pedig bedőltek ennek az állításnak, és a hozzájuk fordulókat elutasítják. Közlik velük, hogy szélhámosoknak nem adnak támogatást. Pedig az ezotéria lesz a jövő tudománya. A vele kapcsolatos ellenérzés annak tudható be, hogy az ezotéria szakterülete nagyon széles. Sajnos beletartozik a mágia is, ami valóban kuruzslás. A démonvilág tudománya, melynek művelése a pokolba vezet.

Ide tartozik azonban a szubotronika is, ami nem más, mint az elektronika és az ezotéria ötvözete. A gravitációs sugárzás és az éteri sugárzás elektronikus eszközökkel történő munkára fogása. (A tudósok az éternek még a létezését is tagadják. Az új, általunk nem ismert fizikai törvények használatáról pedig hallani sem akarnak.) A gravitonok és az éterionok befolyásolása azonban különleges műszereket és alkatrészeket igényel. Hagyományos eszközökkel nem megy. Ezért sem sikerült eddig jelentős eredményt elérni ezen a téren.

Az általam alkotott találmányokkal, és könyveimben összegyűjtött ezoterikus ismeretekkel azonban jelentős haladást érhetnénk el ezen a téren. Ennek módját leírtam a Kun Elektronikus Könyvtár jobb oldalán, lent található 7 ezoterikus találmányban. Kérem, olvassa el őket!

Cím: <http://kunlibrary.com>

A Tesla-konverter lehetőséget adna a vezetékes áramhálózatról történő leválásra. Ráadásul az általa termelt áram ingyen van. Ennek rendszerbe állításával megszűnne az energiaárak parttalan növekedése. Az áram a gázt is kiváltaná, nem kellene tartani a gázvezeték politikai okokból történő elzárásától. Gépkocsiba szerelve szükségtelenné teszi a drága lítium akkumulátor használatát. Ezáltal az elektromotoros autók ára felére csökken, hatótávolságuk pedig szinte végtelenre nő. A Tesla-konverter csak egy háztartást tud ellátni, de megoldható a gyárak, hivatalok ingyenárammal való ellátása is. Ehhez a Hamel-generátort kellene használni. Ez a készülék az atomeróművekkel ellentétben néhány ezer forintból megépíthető. Az ipartelep szélére telepített generátorok áramát inverterrel összefogva gyárakat, üzemeket is el lehetne látni ingyenárammal.

Az antigravitációs hajtóművek kifejlesztésével végre mi is elkezdhetnénk a világűr kutatását. Az elmúlt 60 év alatt füstölgő rakétáinkkal csak annyit értünk el, hogy ágyúgolyóként néhány száz kilométer magasságra fellőttük az asztronautáinkat. A Rákgyógyászat találmányi leírásból megtudhatjuk, hogy miként szüntethető meg néhány perc alatt az összes fertőző betegség, köztük a Covid járvány. A növénybetegségeket kiváltó rovarok (pl. a diófákat tönkretévő burokfűrölő) is elpusztítható vele. A fertőző kullancsok szintén kiirthatók ezzel a módszerrel. Az állatállományokat pedig nem tizedelné többé a madárinfluenza vagy a sertéspestis. A Longitudinális telekommunikáció találmányi leírás segítségével mi is áttérhetnénk a longitudinális jeltovábbításra, ami 12 nagyságrenddel gyorsabb az elektromágneses jeltovábbításnál. Hatótávolsága is igen nagy, ezért rendszerbe állításával nem lenne szükség mikrohullámú reléállomásokra. Ezáltal tizedére csökkenne a mobiltelefonok üzemeltetési költsége, és megszűnne az egészségkárosító elektroszmog.

A Tesla-generátor találmányi leírásban található ötletek az egészségmegőrzést, a gyógyítást segítik elő. Segítségével elpusztíthatók az élelmiszerekben levő mikrobák, ami nagyságrendekkel megnöveli az eltarthatóságukat. Megszabadulnánk a tartósítószerektől, és több nem romlana meg semmi az élelmiszerraktárakban és a hűtőszekrényekben. Ezáltal egyharmaddal nő a világ élelmiszerkészlete, ami megszünteti az éhínséget. Az Időjárásszabályozás találmányi leírás lehetővé teszi az aszály és az időjárási szélsőségek megszüntetését. Az Alkímia - Mikrogravitáció találmányi leírás lehetőséget ad az anyagátalakításra. Olcsó alapanyagokból pl. homokból akár aranyat is elő tudnánk állítani, amiből egyre nagyobb mennyiséget használ az elektronikai ipar.

Ezeknek a találmányoknak a kifejlesztéséhez új műszerekre, alkatrészekre van szükség, melyek előállításuk hónapokat vesz igénybe. Addig sem kellene tétlenkednünk, mert korábban kifejlesztettem egy komplett tűz- és betörésvédelmi családot, ami akár azonnal gyártásba vehető. A teljes gyár-

tási dokumentáció mellett mindegyik eszközből, készülékből készítettem egy proto darabot, amellyel ellenőrizhető a működőképességük. Ezen túlmenően kifejlesztettem egy dekádszekrény családot (ellenállás, induktivitás, kapacitás), melyek előállítási költsége tizede a méregdrága robusztus dekádszekrényeknek. Ebből is nagy mennyiséget lehetne eladni. Több gasztronómiában használható készüléket is terveztem, melyek szintén piacképesek. Működési elvük, kialakításuk szokatlan, de igen hasznosak. Amennyiben ajánlatom felkeltette az érdeklődését, kérem válaszoljon a levelemre.

Budapest, április 19.

Üdvözlettel:

Kun Ákos

E-mail címem: info@kunlibrary.com

*

Tisztelt Kun úr!

Budapest, 2022. május 16.

Még egyszer köszönjük szépen a pár héttel ezelőtti találkozást! Bauer úrnak bemutattam a megbeszélésünk eredményét, viszont arra a konklúzióra jutottunk, hogy a jelenlegi helyzetben sajnos nem áll módunkban új technológiák fejlesztésébe/kutatásába és új projektekbe belekezdenünk. Köszönjük szépen a megkeresését és az együttműködését!

Üdvözlettel:

Földes Gergely

Innovációs Koordinátor

Vezérigazgatói kabinet

gergely.foldes@tungsram.com

T +36 70 652 5257

Tungsram Group

H-1044 Budapest / 77 Váci út

www.tungsram.com

A Tungsram fiaskó nem vette el a kedvemet a további próbálkozástól, bár már kezd elegendő lenni a 45 éve tartó sikertelenségből. Ezt követően ismét a külföld felé fordultam. Arra gondoltam, hogy megpróbálok uniós pénzt szerezni a fejlesztésekhez. Ehhez az adta a biztatást, hogy az Európai Bizottság elnök asszonya bejelentette, hogy 300 milliárd eurót osztanak szét a tagállamok között az orosz energiafüggőség megoldásához. Két címre is elküldtem a leveletem. Az egyiket Christian Wigandnak, a másikat Katarzyna Kolankonak, a kutatási részleg biztosainak címeztem. (Ursula von der Leyen e-mail címét sehol sem lehet megtalálni az Interneten.) Miután e-mail leveleimre nem kaptam választ, tértivevényes postai levelet írtam az Európai Bizottság elnök asszonyának. Ő azonban a hagyományos postai úton elküldött levelémre sem válaszolt. Ursula von der Leyen az oroszok elleni újabb szankció-csomag összeállításával van elfoglalva, a világ megmentésére nincs ideje. Íme a levél:

Ursula von der Leyen

Europäischen Kommission

1049 Brüssel

Belgien

Tisztelt Elnök Asszony!

Naponta figyelemmel kísérem a világban történő eseményeket. Mély aggodalommal tölt el az orosz-ukrán háború, és ennek várható következménye, a globális éhínség. Az energiaválság, és a szinte megállíthatatlan infláció is több száz millió embernek okoz elviselhetetlen gondot. Pedig eze-

ket a problémákat le tudnánk küzdeni, és a várható káosz helyett normális világot teremthetnénk. Ehhez egy merőben új technikát kellene alkalmaznunk, ami nem más, mint a földönkívüli civilizációk által is használt éteri részecskék munkára fogása. Ezek az univerzumot teljesen kitöltő parányi energiárészecskék csodára képesek. Az anyag is éteri részecskékből épül fel. Manipulálásukkal olyan eszközöket, készülékeket, berendezéseket hozhatnánk létre, amelyekkel szinte minden bajunkat leküzdhetnénk. A gravitonok és az éterionok befolyásolása azonban különleges műszereket és alkatrészeket igényel. Hagyományos eszközökkel ez nem megy. Ezért sem sikerült eddig jelentős eredményt elérni ezen a téren.

Az általam alkotott találmányokkal, és könyveimben összegyűjtött ezoterikus ismeretekkel azonban jelentős haladást érhetnénk el. Ennek módját leírtam a Kun Elektronikus Könyvtár jobb oldalán, lent található 7 ezoterikus találmányban. Kérem, olvassa el őket! Cím: <http://kunlibrary.com>

A **Tesla-konverter** lehetőséget adna a vezetékes áramhálózatról történő leválásra. Ráadásul az általa termelt áram ingyen van. Ennek rendszerbe állításával megszűnne az energiaárak parttalan növekedése. Az áram a gázt is kiváltaná, nem kellene tartani a gázvezeték politikai okokból történő elzárásától. Gépkocsiba szerelve szükségtelemmé teszi a drága és robbanékony lítium akkumulátor használatát. Ezáltal az elektromotoros autók ára felére csökken, hatótávolságuk pedig végtelenre nő. A Tesla-konverter csak egy háztartást tud ellátni, de megoldható a gyárak, hivatalok ingyenárammal való ellátása is. Ehhez a **Hamel-generátort** kellene használni. Ez a készülék az atomerőművekkel ellentétben néhány száz euróból megépíthető. Az ipartelep szélére telepített generátorok áramát inverterrel összefogva gyárakat, üzemeket is el lehetne látni ingyenárammal.

Az **Antigravitációs hajtóművek** kifejlesztésével végre mi is elkezdhetnénk a világűr kutatását. Az elmúlt 60 év alatt füstölgő rakétáinkkal csak annyit értünk el, hogy ágyúgolyóként néhány száz kilométer magasságra fellőttük az asztronautáinkat. Antigravitációs hajtóművel ellátott rakétákkal több száz, illetve több ezer fényévnnyi távolságra is eljuthatnánk. A **Rákgyógyászat** találmányi leírásból megtudhatjuk, hogy miként szüntethető meg néhány perc alatt az összes fertőző betegség, köztük a Covid járvány. A növénybetegségeket kiváltó rovarok (pl. a diófákat tönkretévő burokfűrólégy) is elpusztítható vele. A fertőző kullancsok szintén kiirthatók ezzel a módszerrel. Az állatállományokat pedig nem tizedelné többé a madárinfluenza vagy a sertéspestis. A **Longitudinális telekommunikáció** találmányi leírás segítségével mi is áttérhetnénk a longitudinális jeltovábbításra, ami 12 nagyságrenddel gyorsabb az elektromágneses jeltovábbításnál. Hatótávolsága is igen nagy, ezért rendszerbe állításával nem lenne szükség mikrohullámú reléállomásokra. Ezáltal tizedére csökkenne a mobiltelefonok üzemeltetési költsége, és megszűnne az egészségkárosító elektroszmog.

A **Tesla-generátor** találmányi leírásban található ötletek az egészségmegőrzést, a gyógyítást segítik elő. Segítségével elpusztíthatók az élelmiszerekben levő mikrobák, ami nagyságrendekkel megnöveli az eltarthatóságukat. Megszabadulnánk a tartósítószerektől, és többé nem romlana meg semmi az élelmiszerraktárakban és a hűtőszekrényekben. Ezáltal egyharmaddal nő a világ élelmiszerkészlete, ami megszünteti az éhínséget. Az **Időjárásszabályozás** találmányi leírás lehetővé teszi az aszály és az időjárási szélsőségek megszüntetését. A szárazság és a jégkár nem tenné tönkre a növényeket, és megszűnnének az árvizek is. Az **Alkímia – Mikrogravitáció** találmányi leírás lehetőséget ad az anyagátalakításra. Olcsó alapanyagokból pl. homokból akár aranyat is elő tudnánk állítani, amiből egyre nagyobb mennyiséget használ az elektronikai ipar.

Amennyiben felkeltette figyelmét ez a rövid ismertető, kérem tegye lehetővé, hogy létrehozhaszak egy saját laboratóriumot, ahol néhány munkatársammal kifejleszthessem, illetve rekonstruálhaszam ezeket a találmányokat. Az akadémiai kutatóintézetekbe ugyanis nem engednek be. Mivel a tudósok ezt a témakört áltudománynak minősítik, és tüzzel-vassal küzdenek ellene, a jól felszerelt laboratóriumok vezetői szóba sem állnak velem. Az ezotéria művelőit kuruzslónak, sarlatánnak bélyegezték. A politikusok pedig bedőltek ennek az állításnak, és a hozzájuk fordulókat elutasítják. Közlik velük, hogy szélhámosoknak nem adnak támogatást. (Az elutasító levelek az Ezoterikus Világ című folyóiratom Levelezési rovatában található.) Pedig az ezotéria lesz a jövő tudománya. A vele kapcsolatos ellenérzés annak tudható be, hogy az ezotéria szakterülete nagyon széles. Sajnos bele tartozik a mágia is, ami valóban kuruzslás. A démonvilág tudománya, melynek művelése a pokolba vezet.

Ide tartozik azonban a szubotronika is, ami nem más, mint az elektronika és az ezotéria ötvözete. A gravitációs sugárzás és az éteri sugárzás elektronikus eszközökkel történő munkára fogása. (A tudósok az éternek még a létezését is tagadják. Az új, általunk nem ismert fizikai törvények használatáról pedig hallani sem akarnak.) Pedig jó lenne, ha foglalkoznának vele, mert a jövő tudománya az ezotéria lesz. Világunkban minden téren olyan nagy a baj, hogy ebből hagyományos módszerekkel nem tudunk kilábalni. Rajtunk már csak a paradigmaváltás segít. Világunk minden területét átfogó forradalmi változásokra van szükség ahhoz, hogy az Apokalipszis borzalmaival túléljük. A jelenlegi események ugyanis ennek a Biblia által megjövendölt korszaknak csak a kezdetét jelzik. Ha nem teszünk semmit, az események sokkal rosszabbra fordulnak. A lehetőségek azonban adottak a ránk váró tragédiák elkerülésére. Csak utat kellene engedni azoknak, akik ebben segíthetnének. Üdvözlettel:

Budapest, 2022. június 14.

Kun Ákos
fejlesztőmérnök
E-mail: info@kunlibrary.com

Az újabb fiaskó után úgy döntöttem, hogy teszek egy próbát az új államelnökkel. Novák Katalinnal. Nőként, és háromgyermekes családayaként talán átérzi az emberek gondját, és tesz valamit a jelenlegi válsághelyzetből való kilábalásra. Az előző államelnökkel, Áder Jánossal nem volt szerencsém. Megígérte ugyan, hogy tanulmányozni fogják a könyvtáramat, de a mandátumából hátralevő két év nem volt elegendő ahhoz, hogy a végére jussanak. Áder János csak a beszédben volt nagy. Körbejárta a világot, mindenütt veretes szónoklatokat tartott, de nem tett semmit a problémák leküzdése érdekében. Pontosan tudta és hangoztatta, hogy mi a baj, azt is elmondta, hogy mit kellene tenni, de a kisujját sem mozdította a gyakorlati megvalósítás érdekében.

Pedig megethette volna, mert a kormány 73 millió forintos keretet biztosított számára a közcélú kezdeményezések támogatására. (Ezt a pénzt az államelnök teljesen szabadon költheti el, vagyis nincs pályázattal kötelezettség vagy kiválasztási előírás, sőt írásos szerződést sem kell kötni a költsérről. Akár egyetlen szervezetnek vagy magánszemélynek is odaadható a teljes éves keret.) Ez ugyan nem nagy összeg, de az államelnök hatalmánál fogva és kapcsolatai révén nagyságrendekkel több pénzt is tud szerezni a minisztériumoktól vagy külföldi cégektől, szervezetektől. Ezt még kérnie sem kell, mert az általa létrehozott Kék Bolygó Alapítvány most kapott 2,5 milliárd forint költségvetési támogatást a Pénzügyminisztériumtól. A tőkealap 2021 közepéig 10 milliárd forintos keretösszeggel dolgozott, amiből futotta volna paradigmaváltásra is.

Időközben munkám ellehetetlenítése csúcspontra jutott. Valamilyen külső erő vagy hatalom úgy döntött, hogy tönkreteszi a könyvtáramat. (Ők nem tartanak szélhámosnak. Tisztában vannak vele, hogy amivel foglalkozom, az nem kuruzslás. Ezért akarnak leállítani.) Ennek véghezvitelére a DotRoll Kft-t szemelték ki. Egy ördögi tervvel meg akarják szerezni a honlapomat, hogy aztán töröljék, megsemmisítsék. 2022. május 4-én érkezett egy hosszú, kenetteljes levél tőlük, amelyben arról értesítettek, hogy a WEB-SERVER Kft. megszünteti a domain és tárhely szolgáltatást végző üzletágát és a szolgáltatások további kezelését a DotRoll Kft-re bízta. Levelükben körmönfont módon ki akarták csinálni tőlem tárhelyem ügyfélkapujának jelszavát:

Tisztelt Kun Ákos!

Üdvözljük Ügyfeleink között!

Ezúton cégünk is megerősíti a WEB-SERVER Kft. által Önnek 2022 április 14-én e-mailben küldött tájékoztatását, miszerint a WEB-SERVER Kft. megszünteti a domain és tárhely szolgáltatást végző üzletágát és a szolgáltatások további kezelését a DotRoll Kft-re bízta.

Jelen e-mailben szeretnénk Önt tájékoztatni, hogy mi történik és mi fog történni a jövőben a domain neveivel és szolgáltatásaival kapcsolatban.

Domain neve(i) és ha van szolgáltatása(i) bemigrálásra kerülnek a <http://www.dotroll.com> oldalon található ügyfélkezelő rendszerünkbe. Szolgáltatásai adminisztratív kezelését ezután ebben a rendszerben tudja elvégezni. Pl. szolgáltatások hosszabbítása, lemondás, új rendelés, számlázás, fizetés stb.

A belépéshez szükséges felhasználóneve a teljes e-mail címe (info@kunlibrary.com).

A belépéshez szükséges jelszó automatikusan generált, azt biztonsági okok miatt nem küldjük ki e-mailben és cégünk dolgozói sem ismerik. Ezért kérjük, hogy az elfelejtett jelszó oldalunk segítségével adja meg az új jelszavát: <https://admin.dotroll.com/password/reset>

Belépés után tudja ellenőrizni, hogy minden domain neve és szolgáltatása sikeresen és helyesen bemigrálásra került-e a rendszerbe. Kérjük szíves türelmét, mert a teljes migrálás és ellenőrzés akár több napot is igénybe vehet, azaz előfordulhat még a következő néhány napban, hogy korrigáljuk az adatokat, illetve pótoljuk a hiányosságokat.

Ezúton tájékoztatjuk, hogy a domain nevek lejárat dátumait a központi domain nyilvántartók adatbázisában szereplő dátumokhoz igazítjuk, így Ön a pontos lejárat dátumot fogja látni a rendszerünkben.

Hosszabbítás menete: A domain nevek és szolgáltatások hosszabbításának megrendelése automatikusan történik. Rendszerünk 15 nappal a lejárat előtt automatikusan megrendeli a hosszabbítást és elkészíti a fizetendő díjbekérőt. Önnek csak be kell fizetnie a díjbekérőt és nincs más teendője. Ha nem szeretne egy domain nevet meghosszabbítani, bármikor kikapcsolhatja az automatikus meghosszabbítást, ebben az esetben nem készül fizetendő díjbekérő. Rendszerünk több lejáratértesítő e-mailt küld a lejárat előtt.

Számlázás: cégünk az itthon méltán elterjedt szamlazz.hu rendszerét használja számlázásra, elektronikus úton továbbított papír alapú számlát fogunk kiállítani minden befizetés után. A díjbekérőket és számlákat bármikor elérheti rendszerünkben belépés után a számlázás menüpont alatt. A beállítások menüpont alatt kérjük ellenőrizze, hogy számlázási adatai helyesek és ha szükséges változtassa meg.

Fizetés: Szolgáltatásai ellenértékét jelenleg átutalással, bankkártyás befizetéssel vagy PayPal befizetéssel teljesítheti. Kérjük mindig a díjbekérő adatai alapján utaljon, az átutalás közlemény rovatába a díjbekérő számát írja be és pontos összeget utaljon, így a rendszer automatikusan fel tudja dolgozni a befizetését és szolgáltatásai meghosszabbítását. FONTOS amennyiben véletlenül még a WEB-SERVER Kft. bankszámlájára utal, úgy az utalása visszafordításra kerül és szolgáltatása nem lesz meghosszabbítva.

Szolgáltatások technikai kezelése: A tárhely, e-mail és egyéb kiegészítő szolgáltatások technikai kezelésében egyelőre nem lesz változás, azaz weboldala beállításait, e-mail címeket a megszokott módon tudja használni a meglévő adataival, nincs plusz teendő az Ön részéről.

Ügyfélszolgálatunk elérhetősége: Kollégáinkat minden munkanap reggel 6 órától este 10-ig közvetlenül eléri telefonon a +36-1-432-3232-es telefonszámon, a <http://www.dotroll.com> oldalunkon megtalálható online chat alkalmazásban, e-mailben a support@dotroll.com e-mail címen vagy bejelentkezés után az Ügyfélszolgálat menüpontban, hibajegy létrehozásával. A következő néhány napban várhatólag több megkeresés érkezik kollégáinkhoz, az esetlegesen megnövekedő válaszütem miatt kérjük szíves türelmét.

A sikeres együttműködésben bízva,

Üdvözlettel:

DotRoll Kft.

<https://www.dotroll.com>

<https://admin.dotroll.com/clientarea.php>

<https://admin.dotroll.com/submitticket.php>

Szerencsére nem tudtak lépre csalni. Két számítástechnikai könyv megírása után már van némi tapasztalatom a hackertámadások kivitelezési módjáról. Írtam a WEB-SERVER Kft-nek egy levelet, amelyben megkérdeztem, hogy valóban átadták a szerverparkjukat a DotRoll Kft-nek. Erre egy nagyon rövid válasz érkezett, amely így szólt:

Tisztelt Ügyfelünk!

A Web-Server megszüntette tevékenységét, azt a DotRoll Kft vette át.

Üdvözlettel:

Kiss Zoltán

DotRoll Kft.

1148 Budapest, Fogarasi út 3-5.

tel: +36-1432-3232

fax: +36-1432-3231

e-mail: support@dotroll.com

web: www.dotroll.com

ICANN accredited

Hibajegy ID: #807017

Tárgy: Felvilágosítás kérés

Státusz: Megválaszolva

HibajegyURL: <https://admin.dotroll.com/viewticket.php?tid=807017&c=pRMshPDI>

Kiderült, hogy a Web-Server e-mail címét kisajátították, magukhoz irányították. Rövid levelükre én is röviden válaszoltam:

Kun Ákos <info@kunlibrary.com>

2022. jún. 23. 13:31

címzett: DotRoll

Jó, Rendben van. Akkor erről küldjön a Web-Server Kft. egy hivatalos értesítést, PDF formátumban elmentve. Közel 20 éve van náluk a honlapom. Emiatt minimum ennyit megérdemelnék.

Üdvözlettel: Kun Ákos

A válasz még rövidebb volt:

DotRoll Kft. Általános / General

jún. 23., Cs 13:38

címzett: info

DotRoll Kft.

Tisztelt Kun Ákos!

A babicz.tibor@web-szerver.hu e-mail címen tud ilyet kérni.

Üdvözlettel:

Kántor György

DotRoll Kft.

1148 Budapest, Fogarasi út 3-5.

tel: +36-1-432-3232

fax: +36-1-432-3231

e-mail: support@dotroll.com

web: www.dotroll.com

ICANN accredited

Hibajegy ID: #807017

Tárgy: Felvilágosítás kérés

Státusz: Megválaszolva

HibajegyURL: <https://admin.dotroll.com/viewticket.php?tid=807017&c=pRMshPDI>

Ezzel a levéllel lebuktatták magukat, és nyilvánvalóvá vált, hogy itt egy aljas manipulációról van szó. A Web-Server Kft rendszergazdájának e-mail címe ugyanis babicz.tibor@web-server.hu. Babicz Tibor nevében létrehoztak egy hamis e-mail címet. Arra számítottak, hogy átsiklok az egybetűs eltérésen. Egy felületes szemlélő számára ez könnyen megeshet, mivel az angol nyelvben a servert szervertnek kell ejteni. A hitelesség látszatának növelése érdekében még Babicz Tibor fotóját is beszerkesztették a levélbe. Ezt követően elküldtem a hivatalos értesítést kérő leveletemet a babicz.tibor@web-szerver.hu címre. Nem kellett sokáig várni a hamisított válaszra, amely így szólt:

RE: FELVILÁGOSÍTÁS KÉRÉS

2022.06.27. 10:23 Tibor Babicz« babicz.tibor@web-szerver.hu »
levelet küldött Kun Ákos « info@kunlibrary.com »címre

Kedves Ákos!

Köszönjük jelzését.

A Dotroll Kft. valóban átvette a szerver és domain szolgáltatásainkat, melyről április 14-én értesítettük, valamint a Dotroll Kft is május 4.-én:

Most következik az állítólagos értesítés idézete:

"Tisztelt Ügyfelünk!

A WEB-SERVER Kft. azaz a web-server.hu megszűnési domain regisztrációs és webtárhely kiszolgáltatását végző tevékenységét, és az SSL és VPS szolgáltatásait, ideértve ezek kiegészítő szolgáltatásait is, és ezen Szolgáltatások jövőbeli üzemeltetését a DotRoll Kft.-nek adja át.

A DotRoll Kft. a tervek szerint 2022. május hó 05. napjától veszi át a Szolgáltatások üzemeltetését, és ettől kezdve elvállalja az Önnel fennálló szerződés teljesítését. A DotRoll Kft. a Szolgáltatások átvételének végleges időpontjáról külön e-mailben értesíti."

Az átadás/átvétel sikeresen megtörtént. Nyugodtan fordulhat hozzájuk, felkészült és technikailag fejlettebb kezekbe kerültek a szolgáltatásai.

További szép napot kívánok Önnek!

Tisztelettel

Babicz Tibor

WEB-SERVER.hu csapat

Ez az akció már kimeríti az okirathamisítás tényét. Mivel most sem tudtak lépre csalni, küldtek egy újabb levelet, amelyben az e-mail címem jelszavát akarták kicsalni:

DotRoll Kft. < support@dotroll.com >

jún. 21., K 15:07

DotRoll Kft.

Tisztelt Kun Ákos!

Kérjük, kattintson az alábbi linkre az e-mail címének ellenőrzéséhez. Erre azért van szükség, hogy megerősítsük az e-mail címét.

E-mail cím megerősítése

Ha a linkre kattintás nem működik, próbálja meg bemásolni és beilleszteni az alábbi URL-t a böngészőjébe:

<https://admin.dotroll.com/user/verify/68ff291334d953c184775b6bbea8c378fb5349cf92466e462e3cbe39dee5a0fc>

Ez a hivatkozás csak 60 percig érvényes. Ha lejárt, jelentkezzen be az admin felületünkre, és kérje a hitelesítő e-mail újraküldését. Az e-mail cím megerősítése nélkül az e-mail cím nem lesz használható rendszerünkben.

Üdvözlettel / Best Regards,

DotRoll Kft.

tel: +36-1-432-3232

fax: +36-1-432-3231

e-mail: support@dotroll.com

Most sem estem kétségbe a fenyegetőzésük miatt. Nem csináltam semmit. Azóta nem csak 60 perc, hanem több mint két hét telt el, és az e-mail címeim továbbra is működnek. Szerencsére a könyvtáram is elérhető. Közben megpróbáltam telefonon felhívni a Web-Server Kft. debreceni székházát. Kiderült, hogy a telefonszámukat is kisajátították. Többszöri próbálkozásom során először közölték velem, hogy foglalt a vonal, várjak. Kb. fél perc után egy másik hang azt közölte, hogy továbbra sem tudnak kapcsolni, telefonálás helyett használja az e-mail címüket. Na ennek használatáról már vannak tapasztalataim. Egy héttel később újra próbálkoztam. Akkor már azt közölte a telefonközpont, hogy: „Ezen a számon előfizető nem kapcsolható.”

Ezt követően írtam egy e-mail levelet a rendszergazda valódi címére. Babicz Tibor azonban nem válaszolt a levelemre. Erre a két informatikusuknak, Benke Ádámnak és Bakó Máténak is elküldtem a felvilágosítást kérő leveletem. Ők sem válaszoltak. Lehet, hogy megfélemlítették őket, azért nem válaszolnak? A postafiókjukat nem tudták törölni, mert akkor a Mailer Daemon jelezte volna leveleim kézbesíthetetlenségét. Ezután az Ügyfélkapun keresztül felmentem Web-Server Kft. honlapjára, és a belső levelezési rendszerükben próbáltam felvenni velük a kapcsolatot. Erről senki sem szerezhet tudomást, mert az internetes szolgáltatókkal titkosított (https) vonalon történik a kommunikáció. Ez azonban nem ment, mert megszűnt a levelezési fórumuk. Egyúttal törölték a befizetett számlákat tartalmazó nyilvántartást is. Így már csak egy lehetőségem maradt, leveletem a debreceni telephelyük címére küldtem, tértivevénnyel. Mellékelten elküldtem nekik a DotRollal folytatott levelezésem másolatát:

Web-Server Kft.

4025. Debrecen

Pásti utca 2. 1. em. 5.

Tisztelt Web-Server Csapat!

Próbáltam elérni Önöket telefonon, de folyton foglalt a vonal, illetve már meg is szűnt a telefonszámuk. Azt szeretném megtudni, hogy valóban átadták-e a szervereiket a DotRoll Kft-nek? Erről én semmilyen értesítést nem kaptam Önöktől. Mostanában ugyanis sorra kapom a leveleket tőlük, hogy adjam meg az Ügyfélkapum jelszavát. Most meg a levélcímeimet akarják átírányítani a szerverükre. Jó lenne tudni, hogy mi a helyzet Önökkel, mitévő legyek.

Köszönettel: Kun Ákos

<http://kunlibrary.com>

Időközben betörték a G-mail postafiókomba. Valaki törölte a DotRoll Kft. két leginkább kompromittáló levelét. Ez azért is meglepő, mert a G-mail kínos precizitással védi a postafiókjait. Ha csak kitörölöm a böngészőm cookie-jait, majd megnézem a leveleimet, a G-mail szerver azonnal küld egy értesítést, hogy valaki belépett a postafiókomba. Igazoljam, hogy én voltam-e! Ezenkívül mindig megnézem az előző látogatás időpontját, és csak a szokásos napi látogatásaim dátumait láttam. Ennélfogva a két levelet egy olyan intézmény távolíthatta el, amelynek bárhová szabad bejárása van. A hátsó kapun mentek be, a rendszeren belül törölték a leveleket, nagy valószínűséggel a Lomtárból is. A másik lehetőség, hogy a DotRoll Kft. emberei feltörték a postafiókomat. Ennek azonban igen kicsi a valószínűsége, mert minden általam igénybe vett online szolgáltatást rendkívül erős jelszó védi. Az órá-

kig tartó jelszófeltörési kísérletet a G-mail szerver nem tűrné. A számítógémem is többszörös védelem alatt áll, így a jelszófigyelés valószínűsége is csekély. Szerencsére ezeket a leveleket megérkezésük után azonnal letöltöttem.

Egy hét után Babicz Tibor aláírással megérkezett a tértivevény Debrecenből, amely igazolta, hogy a leveletem megkapták. Válasz azonban postai úton sem érkezett. A Web-Server Kft. tulajdonosa sem mer nyilatkozni arról, hogy mi folyik itt. Ez a hadjárat nem egy szokványos hackertámadás. Egy hacker nem képes postafiókokat, telefonszámokat kisajátítani, cégeket tönkretenni, tulajdonosukat, alkalmazottaikat megfélemlíteni. A DotRoll Kft-ről sem feltételezhető, hogy ezt az akciót ők kezdeményezték. Ez a tárhelyszolgáltató ugyanis 100 ezer honlapot kezel. Ebben a helyzetben mit számít nekik, hogy eggyel több vagy kevesebb ügyfelük lesz. Ezt a bűncselekmény-sorozatát azért követték el, mert vagy nyomás alá helyezték, vagy jól lefizették őket.

A támadások sorozata itt nem állt meg, sőt már pénzrablásba torkollt. Szeptember elején jár le honlapom ez évi domain fenntartási és tárhelybérleti díja. Ezért már augusztus közepétől vártam a következő évre szóló díjbekérőt. Meg is jött, de nem onnan, ahonnan vártam. Augusztus 21-én a DotRoll Kft-től kaptam egy fizetési meghagyást, 5320 forintról. Erre írtam egy levelet a WEB-SERVER.hu csapatnak, hogy ez a számla valószínűleg hamis. Én továbbra is náluk szeretném üzemeltetni a könyvtáramat.

Első díjbekérő szövege:

Díjbekérő elkészült
DotRoll Kft. support@dotroll.com 2022. aug. 21. 4:04

Tisztelt Kun Ákos,
Megrendelésének megfelelően elkészítettük a befizetéshez szükséges díjbekérőt.
Választott fizetési mód: Banki átutalás
Díjbekérő száma #DRPRO-395140
Befizetendő összeg: 5320.00 Ft
Fizetési határidő: 2022-09-04
Megrendelt tételek
Domain megújítása - kunlibrary.com - 1 Év 4189.00 Ft +ÁFA

Nettó: 4189.00 Ft
27.00% ÁFA: 1131.00 Ft
Kredit: 0.00 Ft
Összesen: 5320.00 Ft

A letöltéshez kérjük jelentkezzen be a következő oldalon:

<https://admin.dotroll.com/viewinvoice.php?id=395140> Kattintson a fizetés most gombra majd kövesse az instrukciókat.

Átutalásos fizetés esetén kérjük a díjbekérő összegét a következő bankszámlaszámra szíveskedjen utalni. Tájékoztatjuk, hogy USD és EUR összegek esetén nem fogadunk el átutalásos befizetést, csak bankkártyás vagy PayPal befizetést!

Bankszámla tulajdonosa: DotRoll Kft.
Bankszámla száma: 11713005-20406563 (OTP Bank NyRt.)
IBAN kód: HU06-11713005-20406563-00000000
SWIFT kód: OTPVHUBB
Közlemény rovatba kérjük a következőt adja meg: #DRPRO-395140
Befizetendő összeg: 5320.00 Ft
Üdvözlettel / Best Regards,
DotRoll Kft.

tel: +36-1-432-3232

fax: +36-1-432-3231

e-mail: support@dotroll.com

Amennyiben kérdése van a levélben leírtakkal kapcsolatban, kérjük keresse munkatársunkat! Felmerülő kérdéseire szívesen válaszolunk!

Már a DotRoll díjbekérő első mondata sem felel meg a valóságnak. Állításukkal ellentétben én nem rendeltem meg tőlük semmilyen díjbekérőt. Mivel a Mailer Daemon levéltovábbító rendszer most sem jelzett kézbesíthetlenséget levelem megérkezett a Web-Sever Kft e-mail postafiókjába. Válasz azonban továbbra sem jött tőlük. (Úgy látszik kellően hat rájuk a megfélemlítés.) A DotRoll Kft azonban már másnap reagált a Web-Server Csapatnak írt levélre. Küldtek egy új díjbekérőt, amely háromszoros összegről szólt. Állításuk szerint ezt is én rendeltem meg.

Második díjbekérő szövege:

Díjbekérő elkészült

DotRoll Kft. support@dotroll.com 2022. aug. 23. 4:02

Tisztelt Kun Ákos,

Megrendelésének megfelelően elkészítettük a befizetéshez szükséges díjbekérőt.

Választott fizetési mód: Banki átutalás

Díjbekérő száma #DRPRO-395499

Befizetendő összeg: 15497.00 Ft

Fizetési határidő: 2022-09-06

Megrendelt tételek

web-server.hu tárhely - Domain + csomag (2022-09-06 - 2023-09-05) 12202.00 Ft +ÁFA

Nettó: 12202.00 Ft

27.00% ÁFA: 3295.00 Ft

Kredit: 0.00 Ft

Összesen: 15497.00 Ft

A letöltéshez kérjük jelentkezzen be a következő oldalon:

<https://admin.dotroll.com/viewinvoice.php?id=395499> Kattintson a fizetés most gombra majd kövesse az instrukciókat.

Átutalásos fizetés esetén kérjük a díjbekérő összegét a következő bankszámlaszámra szíveskedjen utalni. Tájékoztatjuk, hogy USD és EUR összegek esetén nem fogadunk el átutalásos befizetést, csak bankkártyás vagy PayPal befizetést!

Bankszámla tulajdonosa: DotRoll Kft.

Bankszámla száma: 11713005-20406563 (OTP Bank NyRt.)

IBAN kód: HU06-11713005-20406563-00000000

SWIFT kód : OTPVHUHB

Közlemény rovatba kérjük a következőt adja meg: #DRPRO-395499

Befizetendő összeg: 15497.00 Ft

Üdvözlettel / Best Regards,

DotRoll Kft.

tel: +36-1-432-3232

fax: +36-1-432-3231

e-mail: support@dotroll.com

Amennyiben kérdése van a levélben leírtakkal kapcsolatban, kérjük keresse munkatársunkat! Felmerülő kérdéseire szívesen válaszolunk!

Időközben válaszoltak a Web-Server csapatnak írt levelemre. A válasz ismét az általuk létrehozott babicz.tibor@web-szerver.hu hamis postafiókról érkezett:

RE: DÍJBEKÉRŐ

Héten 2022.08.22. 14:41

Tibor Babicz«babicz.tibor@web-szerver.hu»

Kedves Ákos!

A domain és webtárhely szolgáltatásokat átvette tőlünk a Dotroll Kft. A WEB-SERVER KFT. megszüntette ezen szolgáltatások nyújtását.

A díjbekérő valós, javasolom, hogy telefonon vegye fel velük a kapcsolatot.

További szép napot kívánok Önnek!

Tisztelettel

Babicz Tibor

WEB-SERVER.hu csapat

Most az is kiderült, hogy a DotRoll Kft. miért tud válaszolni a Web-Server Kft-nek küldött levelekre. Telefonszámukkal ellentétben a Web-Server Kft. tulajdonosának e-mail címét nem tudták törölni, de miután bejutottak a szervereikre, a címükre érkező leveleket át tudták irányítani a saját postafiókjukba. A Web-Server postafiókjából azonban nem tudnak válaszolni, mert ők nem árulták el a jelszavukat. Ezért létrehozta egy megtévesztésig hasonló postafiókot, és onnan szélhámoskodnak. (A babicz.tibor@web-server.hu helyett a babicz.tibor@web-szerver.hu postacímet használják.) Ezeknek az illegális számláknak a kibocsátásával elkövettek egy újabb bűncselekményt, ami kimeríti a banki csalás és sikkasztás tényét. Én most sem válaszoltam a leveleikre, hanem befizettem a Web-Server Kft. bankszámlájára a tavaly kért 18710 forintot. A nekik korábban írt levelemben megemlítettem, hogy ha időközben emelkedett a díj jelezzék, és utólag azt is befizetem. Miután a pénzt nem utalták vissza, valószínűleg befizették az amerikai cégnek a domain fenntartási illetéket, a maradékból pedig továbbra is üzemeltetik a honlapomat.

Szeptember elején kritikus dátumhoz érkezett el a DotRoll-Web-Server háború, melynek a könyvtáram a célpontja. Szeptember 3-án lejár a domain fenntartás ez évi érvényessége és a szerverbérlet. Ez ügyben egymás után érkeztek a felszólító levelek a DotRoll Kft-től, hogy fizessem be a jövő évi díjakat. Ennek a felszólításnak sem tettem eleget. Többszöri felszólításuk után ezt válaszoltam nekik:

Kun Ákos <info@kunlibrary.com>

2022. aug. 30. 11:25 (5 nappal ezelőtt)

Tisztelt DotRoll Csapat!

Úgy döntöttem, hogy továbbra is Web-Server Kft. szerverén maradok. Augusztus 23-án átutaltam a számlájukra a tavalyi befizetéssel egyező 18710 forintot. Miután a pénzt nem utalták vissza, így nagy valószínűséggel befizették az amerikai cégnek a jövő évi domain fenntartási díjat. A maradékból pedig továbbra is gondozni fogják a honlapomat.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Erre ez a válasz érkezett:

DotRoll Kft. Támogatás / Support

2022. aug. 30. 13:46 (5 nappal ezelőtt)

Tisztelt Ügyfelünk!

Elküldené az utalási igazolást, mert még nem látjuk az összeget a rendszerünkben.

A fiókjában két díjbekérő nyitott 20817Ft értékben, ez a tárhely és a domain név hosszabbítását tartalmazza, ezeket kell majd befizetni.

Üdvözlettel:

Loibl Kinga

Pénzügyi koordinátor

DotRoll Kft.

1148 Budapest, Fogarasi út 3-5.

Egyre feljebb srófolták a befizetendő összeget. Előző levelükben még ez állt: Domain + csomag (2022-09-06 - 2023-09-05) 12202.00 Ft +ÁFA. Befizetendő összeg: 15497.00 Ft. Szélhámoságuk nem ismer határokat. Dühükben még további 5000 forintot le akarnak gombolni róla.

Gondoltam ezzel a válasszal lezárom ezt az ügyet:

Kun Ákos <info@kunlibrary.com>

2022. aug. 31. 12:56 (4 nappal ez-előtt)

Tisztelt Loibl Kinga!

Mint augusztus 30-i levelemben említettem a domain fenntartási díjat és a szerverbérletet (18710 forintot) a Web-Server Kft. számlájára fizettem be. Úgy döntöttem, hogy megmaradok a Web-Server rendszerén.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Nem sikerült lerázni őket, a huzavona tovább folytatódott:

DotRoll Kft. Támogatás / Support

2022. aug. 31. 16:21 (4 nappal ezelőtt)

Tisztelt Ügyfelünk!

A Web-Server Kft, mint domain és tárhelyszolgáltató megszűnt. Az ügyfeleket és a szolgáltatásokat cégünk vette át tőlük, noha cégünk nem jogutódja a Web-server Kft.-nek. Kérem küldje el nekünk a szóban forgó befizetés bizonylatát, hogy utána nézhessünk a problémának.

Üdvözlettel:

Balogh Alexa

DotRoll Kft.

1148 Budapest, Fogarasi út 3-5.

Na, ezen ne múljon:

Kun Ákos <info@kunlibrary.com>

2022. szept. 1. 15:13 (3 nappal ezelőtt)

Tisztelt Balogh Alexa!

Kérésükre mellékelten küldöm a Web-Server befizetés OTP visszaigazolását. Ez azonban nem jogosítja fel Önöket arra, hogy átmigrálják a honlapomat a szerverükre. Továbbra is Web-Server.hu-n kívánok maradni.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Erre egy még dühösebb válasz érkezett 1 nappal a domain fenntartási díj lejárta előtt:

DotRoll Kft. Támogatás / Support

2022. szept. 2. 9:32 (2 nappal ezelőtt)

Tisztelt Kun Ákos Úr!

A WEB-SERVER Kft. idén áprilisban megszüntette domain regisztrációs és tárhely szolgáltatását és a meglévő szolgáltatások kezelését a DotRoll Kft.-nek adta át. Ez vonatkozik az infrastruktúrára, dolgozókra, szoftverekre, mindenre. Ennek értelmében a WEB-SERVER Kft. már nem tudja meghosszabbítani az Ön szolgáltatását, mert nem Ők kezelik, nincs hozzáférésük már jó ideje.

Amennyiben szeretné meghosszabbítani a szolgáltatásait, kérjük a cégünk által kiállított díjbekérőket szíveskedjen befizetni. Amennyiben ez nem történik meg a szolgáltatásai hosszabbítás nélkül le fognak járni és nem fognak működni. A lejáratig természetesen gondoskodhat szolgáltatásai más szolgáltatóhoz való átköltöztetéséről.

A WEB-SERVER Kft. hamarosan vissza fogja utalni a neki átutalt összeget, mert mint említettem, Ők már nem tudják meghosszabbítani a szolgáltatásait.

Köszönjük megértését!

Üdvözlettel,

Komáromi Zsolt

DotRoll Kft.

Másnap bementem a bankba, és megnéztem, hogy a Web-Server Kft. valóban visszautalta-e a pénzemet. Nem utaltak vissza semmit, amiből arra következtettem, hogy elvégezték a domain fenntartási díj hosszabbítását, és a DotRoll Kft. állításával ellentétben továbbra is kezelik a honlapomat. Az is egy nagy hazugság, hogy a Web-Server Kft dolgozói átmentek a DotRoll Kft-hez. Senki nem állt be közénk. Ha ez így lenne, akkor válaszoltak volna a korábbi e-mail címükről, vagy a DotRoll Kft által biztosított új címükről:

Kun Ákos <info@kunlibrary.com>

2022. szept. 2. 20:44 (2 nappal ezelőtt)

Tisztelt Komáromi Zsolt Úr!

A Web-Server Kft. nem utalta vissza a befizetett összeget. Ezért nagy valószínűséggel elvégezte a domain regisztráció hosszabbítását. Meg kellene nézni az amerikai domain regisztráló cég nyilvántartását, hogy megtörtént-e a következő évi hosszabbítás. Én nem tudom még egyszer befizetni a fenntartási illetékeket.

Üdvözlettel: Kun Ákos

kunlibrary.com

Úgy látszik megnézték a nyilvántartást, mert erre a levelemre már nem érkezett válasz. Az volt a tervük, hogy a domain nevem saját felügyeletük alá helyezésével, és az éves szerverbérlet befizetésével végre birtokba vehetik a könyvtáramat. Ezután jött volna a felszólítás, hogy közöljem az Ügyfélkapu és az e-mail címeim jelszavát, hogy átmigrálhassák a honlapomat a saját szervereikre. Ezt követte volna a megsemmisítés. Ez a tervük sem sikerült. Maradtam továbbra is a Web-Server.hu szerveren, és a könyvtáram továbbra is zavartalanul üzemel. Ennek a megbízójuk nem fog örülni, ezért attól tartok, hogy ennek az ügynek lesz még folytatása. Sajnos a zavartalan üzemelés csak 2 napig tartott. Szeptember 6-án lekapcsolták a könyvtáramat az Internetről. Minden előzetes értesítés nélkül megszüntettek egy olyan szolgáltatást, ami egy évre előre ki lett fizetve. Ezzel megkoronázták a hónapok óta tartó bűncselekmény-sorozatukat. Ráadásul az e-mail postafiókjaimat is le tiltották. Emiatt senki sem tud nekem levelet küldeni, és én sem használhatom az e-mai postámat.

Ebben a helyzetben nem tehettem mást, mint sürgősen kerestem egy másik tárhelyet. Találtam is egy szolgáltatót, amely semmivel sem volt drágább, mint a Web-Server Kft tárhelye, és jóval olcsóbb volt, mint amennyit a DotRoll Kft. le akart gombolni rólam. Még aznap megjött a válasz, hogy örömmel átmigrálják a honlapomat, de a domain cím átvételéhez szükség van az AUTH/EPP kódra. Miután a kunlibrary.com címet én találtam ki, és kifizettem a jövő évi fenntartási díját, úgy

gondoltam, hogy ez az én tulajdonom. Ennélfogva jogom van átvinni. A biztonság kedvéért egyszerre kikerem a Web-Server Kft-től és a DotRoll Kft-től. Egyikük sem küldte el.

Miután már 1 hét eltelt könyvtáram és postafiókjaim megsemmisítése után, ismét elkértem tőlük a kódot. Most sem reagáltak a levelemre. Jobb ötlet híján körülnéztem a honlapomon, hátha megtalálom valahol. Nem volt sehol. Ezt a kódot jól elrejtik a felhasználók elől, nehogy megtalálják. Végül sikerült maradéktalanul eleget tenni megbízójuk akaratának. A nyilvánosság számára hozzáférhetetlenné tették 45 évnyi munkámat. Ezzel nem csak nekem, hanem az egész világnak felmérhetetlen kárt okoztak. Nem tudnak hozzájutni a 7 találmányi leírásban található ötletekre, javaslatokra, melyek kivezetnék az emberiséget a jelenlegi és jövőbeli bajaikból.

Az energiaárak egekbe emelkedését pl. ingyenáramot előállító készülékekkel lehetne kivédeni. Az aszályt esőfakasztó berendezéssel lehet megszüntetni. (Ezek a készülékek évtizedekkel ezelőtt már léteztek, csak rekonstruálni kellene őket.) A magvak mágneses besugárzásával nagymértékben lehetne növelni a terméshozamot. Raymond Rife rezonanciafrekvenciás készülékével el tudnánk pusztítani az összes mikrobát, melynek következtében káros vírusok, baktériumok, penészgombák és rovarok nem tizedelnék a termést. Ez az eljárás a romlástól is megvédené az élelmiszereket, ami önmagában harmadával növelné a világ élelmiszerkészletét. Tökéletes munkát végeztek. Megbízójuk elégedett lehet velük. Ezzel a hadjárattal világszerte több százmillió embert ítéltek éhhalálra és fagyhalálra.

Mivel szakmai pályafutásom során ennél nagyobb tragédiák is értek már, nem nyugodtam bele ebbe a helyzetbe. Azért sem, mert nem szeretek félmunkát végezni Minden nehézség ellenére küzdök tovább, még ha beledöglök is. Nem hagyom magam legyőzni, engedem a világot tönkretenni, bárki is álljon ennek a támadásnak a háttérben. Az Interneten felvettem a kapcsolatot egytucatnyi szakértővel. Válaszaikból az derült ki, hogy a Web-Server Kft. nem fizette be a domain fenntartási díjat. A kunlibrary.com cím azért jelez foglaltat, mert kezelője a <http://www.namecheap.com> szolgáltató parkoltatja. 90 napig parkoltatják, és ha addig sem rendeződik a helyzete, visszaadják a domaineik felügyeleti szervének az ICANN-nak. Azt mondták, hogy ezt követően sem biztos, hogy megkapom, mert domain nepperek figyelik a figyelmetlenség miatt elhagyott domain címeket, azonnal lecsapnak rá, és gyakran több millió forintért kínálják az eredeti tulajdonosnak.

A szakértők többsége azt javasolta, hogy valahogy próbáljam megszerezni az átmigráláshoz szükséges AUTH/EPP kódot. Azt is kijelentették, hogy a tárhely-szolgáltatónak kötelessége kiadni ezt a kódot. Miután hiába vártam a domain címem átmigrálásához szükséges kódra, nem maradt más választásom, hatósági útra tereltem az ügyet. Részletesen leírtam, hogy mi történt velem, és e-mail leveletem szeptember 15-én elküldtem a Nemzeti Kibervédelmi Intézetének. Mellékelten elküldtem a DotRoll Kft-vel folytatott sajátos levelezésemet. Ezt a nyomozást csak ők tudják lefolytatni.

Ez a reményem hamar szertefoszlott. Alig hogy elküldtem a leveletem, már jött is az elutasító válasz:

Tisztelt Kun Ákos!

A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat Nemzeti Kibervédelmi Intézete az elektronikus információs rendszerek biztonsági eseményeinek kezelésével és koordinációjával kapcsolatos feladatokat a 2013. évi L. törvény, valamint a 2001. évi CVIII. törvény alapján látja el.

Köszönjük szépen bejelentését!

Intézetünk az ügyben nem illetékes, nyomozati jogkörrel nem rendelkezünk. Amennyiben úgy gondolja, hogy feljelentést szeretne tenni, kérem forduljon a területileg illetékes rendőrkapitánysághoz.

Tisztelettel:

Németh Lilien

Nemzetbiztonsági Szakszolgálat

Nemzeti Kibervédelmi Intézet

Tel.: +36-1-336-4833

Web: nki.gov.hu

E-mail: csirt@nki.gov.hu

Más lehetőség híján megpróbáltam rávenni az új tárhelyszolgáltatómat a domain címem megszerzésére, Ez anyagilag is fontos lenne számomra, mert az új szolgáltatóm tisztában van azzal, hogy átmigrálás esetén a régi szolgáltató nem fizeti vissza a tárhelybérletet. Ezért kedvezményként elengedik az első évi tárhelybérleti díjat. Ehhez azonban fel kell mutatni a bérleti díj befizetésének bizonylatát. Még aznap elküldtem az OTP Bank visszaigazolását a díj átutalásáról. Erre egy bürokratikus válasz érkezett, mely szerint csak a címzett által kiállított hivatalos számlát fogadhatják el. Ez pedig nincs, mert a Wb-Server Kft. nem kommunikál velem, ennél fogva számlát sem hajlandó küldeni. A domain címemet sem engedi el, pedig ennek birtokában teljesen ingyenes lett volna az átmigrálás.

Kun Ákos« kunlibrary@vipmail.hu »

Kedves Renáta!

A segítségüket kérem. Próbálják Önök kikérni a számlát valamelyik cégtől. Ha hivatalos felszólítást kapnak, akkor talán hajlandóak lesznek erre. Velem nem kommunikálnak. Esetleg meg lehetne említeni, hogy ha elfelejtik a számlaadási kötelességüket, ezzel megsértik az Adótörvényt. Az Adóhivatal súlyosan bünteti azokat, akik bevételeik után nem adnak számlát.

Címük:

babicz.tibor@web-server.hu

support@dotroll.com

Köszönettel: Kun Ákos

Kedves Ákos!

Köszönöm levelét.

Sajnos ilyenre nincs lehetőség, a másik szolgáltatókkal Ön áll szerződésben, így mi nem kérhetjük tőlük a számla kiküldését.

Kérem, egyeztessen a cégekkel a számla kapcsán. A megrendelést enélkül nem áll módunkban jóváhagyni, ez esetben új tárhelyet tud rendelni a költöztetési kampányon kívül, a költöztetést pedig ön, vagy webfejlesztője tudja elvégezni.

Kun Ákos« kunlibrary@vipmail.hu »

Kedves Viktória!

Sajnos korábbi tárhelyszolgáltatóm nem áll szóba velem. Ezért kénytelen vagyok új tárhelyet igényelni. Ezt most meg is teszem. Miután nincs más választásom, a jövő évi tárhelybérletet és domain fenntartási díjat kétszer kifizetem.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Másnap befizettem a számlájukra 17 255 forintot, amellyel ebben a hónapban is lenulláztam a nyugdíjamat. Pénzem beérkezése után megindult az új honlap szerkesztése, és kunlibrary.net címen történő újraindítása.

Miután domain címem megszerzésének utolsó hazai lehetőségétől is elestem, megpróbáltam visszaszerezni a domain címek amerikai kiosztójától, a Namechip Inc-től:

Tisztelt Namecheap Csapat!

16 évvel ezelőtt regisztráltam Önöknél a **kunlibrary.com** domain címet. Eddig nem volt vele semmi baj. Jelenlegi tárhely szolgáltatóm **Web-Server.hu** azonban nem elég biztonságos (http) vonalat használ a fel- és letöltéshez. Emiatt egyre több hacker támadás éri a honlapomat. Ezért úgy döntöttem, hogy átköltöttem a Kun Elektronikus Könyvtárt egy másik szolgáltatóhoz, amely titkosított (https) vonalat használ. Ezt azonban nem tudom megtenni, mert a Web-Server Kft tulajdonosa megharagudott rám, és nem hajlandó kiadni az AUTH/EPP kódot. Enélkül pedig az új szolgáltatóm nem tudja elvégezni a migrálást. Augusztus végén befizettem a Web-Server.hu-nak a jövő évi tárhelybérletet és a domain fenntartási díjat. Erről mellékelten küldöm a banki elismervényt. Ők azonban

nem tesznek semmit. Lekapcsolták a honlapomat az Internetről. Letiltották mindkét e-mail címeimet. Nem fizették be a domain fenntartási díjat. Nem küldtek számlát a befizetésről, és a pénzem sem hajlandók visszautalni. A helyzetre való tekintettel kérem, hogy szabadítsák fel a kunlibrary.com domaint a parkoló állásból, és küldjék el nekem az AUTH/EPP kódját. Ezt követően az új szolgáltató azonnal befizeti a fenntartási díjat. (Utoljára a domain tulajdonos adatainak titkosításával kapcsolatban kaptam tőlük számlát. Ezt is elküldöm mellékelten.)

Köszönettel: Kun Ákos

Az angol fordításban elküldött kérvényemre azonnal jött a válasz. Sokra azonban nem mentem vele, mert az intézkedéshez bekérték a felhasználónevet és a támogatási PIN-kódot. Ez nekem nincs meg. A domain nevemet a Web-Server Kft, igényelte ki, ezért ezek az adatok nála találhatóak. Tőlük pedig semmit sem lehet megszerezni. A weblapon azonban volt egy lehetőség: Forgot username or password? Erre kattintva megnyílt a Reset My Password, ahol a domain címem beírása után ezt a választ kaptam: You've entered the incorrect username, email address or domain. Please try again. Megint bezárult a kör. A Web-Server Kft. közreműködése nélkül semmit sem lehet tenni.

Hello,

Thank you for contacting Namecheap!

Please rest assured that we will gladly assist you with your request, however, we will need to verify your account first as the security of our customers is our top priority.

Please provide us with the username and Support PIN.

The username may be found here: <https://ap.www.namecheap.com/profile/Info>

You can find the Support PIN here: <https://ap.www.namecheap.com/Profile/Security>

We are looking forward to your reply.

Best regards,

Oleksandra Laposhko

Namecheap Concierge Representative

Ticket Details

Ticket ID: NXH-597-96141

Department: Feedback

Type: Issue

Status: Awaiting Client Response

Priority: High

A tehetetlenséget erősíti meg a további levelezésem. Nem törődtem bele, hogy semmit sem tehetek domain nevem visszaszerzése ügyében. Tovább bombáztam őket kérvényeimmel. Végül úgy döntöttek, hogy ügyemet továbbítják a kockázatkezelő (Risk Management Team) részlegükhöz. Alaposan meghányták-vetették a problémámat, majd egy hosszú levélben ők is elutasították a kérésemet. Ezzel megadták nekem a kegyelemdőfést.

Risk Management Team« security@namecheap.com »

levelet küldött Nekem

Hello,

Your ticket has been forwarded to Risk Management.

Per our check, the domain name kunlibrary.com expired on 9/4/2022. Here is a brief description of a standard domain life-cycle for your information:

The owner of a domain name has a non-guaranteed grace period of about 30 days after the expiration date to renew the domain at the regular rate. If the domain is not renewed, it is deleted from our database and placed to a 'redemption period' at the Registry. In order to re-instate a domain name in the redemption phase, there is a redemption fee in addition to a regular price (most TLDs require the additional \$0.18 ICANN fee) to renew. If the domain is not re-instated in this phase, it is relea-

sed to the public and becomes available approximately in 80-120 days if not auctioned off by upstream vendors.

In addition, there is a final 5-day 'Pending Delete' phase. When a domain is in 'Pending Delete', no one is allowed to renew it and it cannot be registered as a new domain (not released to the public pool). Please note that some TLDs (mostly Country Code TLDs) have specific Registry restrictions and their life-cycle may differ. You may find more information via this link:

<https://www.namecheap.com/support/knowledgebase/article.aspx/9916/2207/tlds-grace-periods>).

If you are afraid that all the listed above may take too much time and prefer to renew the domain first it can be done in the following way:

1) You will need to create a new account with Namecheap, pre-fund it with the amount required for the domain renewal (\$14.16 in this case).

2) We will contact the account owner and, if we receive no objections within 24 hours, the domain will be renewed manually.

However, please mind that we will not be able to provide you with access to the domain name, to our regret.

If you agree with the above-mentioned conditions, provide us with the username of your new account and Support PIN (available at <https://ap.www.namecheap.com/settings/security>) for verification purposes.

>>I didn't register the kunlibrary.con domain, the hosting provider did.

Unfortunately, we cannot assist with your request, please contact the person responsible for account management and resolve the issue with them.

If you cannot agree with the person responsible for the account, you may need to seek legal advice on how to proceed.

Please be aware that Namecheap will comply with any decision issued by a U.S. court of law. If you can provide us with a court order demonstrating your rights to this domain, we will gladly help you with your request.

Alternatively, if the domain name itself contains a trademark you/your company own, you might want to get in touch with one of the Approved Dispute Resolution Service Providers about initiating a UDRP case for the domain. The approved providers can be found at

<http://www.icann.org/en/help/dndr/udrp/providers> . The information about UDRP is available at <http://www.icann.org/en/udrp/udrp.htm> .

Your cooperation and understanding are highly appreciated.

Hope to hear from you soon.

Best regards,

Anastasiia V.

Risk Management

Namecheap, Inc.

Ticket Details

Ticket ID: NXH-597-96141

Department: Risk Management

Type: Issue

Status: Awaiting Client Response

Priority: High

Végző kétségbeesésemben megkértem őket, hogy a kunlibrary.com domain felszabadítása után küldjenek egy e-mail értesítést nekem. Ezt a kérésemet is elutasították. Így nem maradt más választásom, mint egy új domain címre átköltöztetni a könyvtáramat. A kunlibrary.net domain címmel kezdek mindent előlről. Az elmúlt 16 év alatt a Google oly sok helyre beindexelte a könyvtáramat, hogy 103 országból töltötték le a műveimet, és a napi látogatók száma elérte a 3600-at. A címváltozás miatt ezek a bejegyzések mind elvesznek, és kezdek mindent előlről. 16 év múlva jutok el oda, ahol most álltam.

Risk Management Team« security@namecheap.com »

Hello,

Thank you for getting back to us.

>>> Please send me an e-mail before the library.com domain name is fully released so that I can now register it freely?

Unfortunately, we do not provide such an option of monitoring and informing our customers once a domain name is released. Please be reminded that the domain name in question expired on 9/4/2022, thus, you may feel free to check if it is available for registration in about 48 days.

Should you have any other questions, please let us know.

Regards,

Olena S.

Risk Management

Namecheap, Inc.

Ticket Details

Ticket ID: NXH-597-96141

Department: Risk Management

Type: Issue

Status: Awaiting Client Response

Priority: High

Könyvtáram kudarcos története nem könnyű olvasmány, de tanulságul szolgál azok számára, akik ezután kívánnak honlapot létrehozni. Ha ezeket a buktatókat el akarjuk kerülni, ne bízzuk a domain címünk igénylését a tárhelyszolgáltatóra. Nyissuk meg a **Namecheap Inc.** honlapját, és saját nevünkre regisztráljuk a domain címünket. Webcím: <https://www.namecheap.com> Az éves fenntartási díjat is nekik fizessük be. Így szükség esetén akadálytalanul átvihetjük a honlapunkat egy másik szolgáltatóhoz. Az AUTH/EPP kód birtokában a titkosszolgáltatások és a háttérhatalmak kevésbé tudnak ártani nekünk. Domain nevünk tulajdonjogának megszerzése a démonvilág ármánykodását is megnehezíti. Körmönfont kivitelezési módját látva nagy a valószínűsége annak, hogy ez a könyvtáramat megsemmisítő hadjárat egy démoni manipuláció volt. Akik végrehajtották ezt az akciót, azok a Sátán által törbe csalt, dróton rángatott bábuk voltak. Biztonságunk fokozása érdekében kérjük a tulajdonosi adatok titkosítását is. Ennek során személyi adatainkat törlik a nyilvánartásukból. Ezáltal lakóhelyünkön sem kell számítanunk zaklatásokra. A titkosítás nem túl drága. Éves előfizetési díja kevesebb, mint a domain fenntartási illeték.

Sajnos nem kaptam támogatást sem a magyar államfőtől, sem a fejlesztési minisztertől, sem az amerikai multimilliárdosoktól. Arra sem méltattak, hogy egy elutasító levelet küldjenek. Újabban úgy bánnak velem, mintha nem is léteznék. Teljes mértékben negligálnak. Már azt sem vágják a fejemhez, hogy kuruzsló, vagy sarlatán vagyok. Most már csak egyetlen lehetőségem maradt, a külföldi kormányzati szervek megkeresése.

Mivel az áram- és a gáz árának nagyságrendi emelkedése, valamint az élelmiszerek árának egekbe emelkedése legnagyobb mértékben a nyugat-európai országokat sújtja, megpróbálok a német, az osztrák, a svájci, a brit, a francia és a norvég kormánytól segítséget kérni. (Ez utóbbi esetén a Norvég Alapból fogok támogatást igényelni. Ezt az alapot az olajban gazdag Norvégia, Liechtenstein és Svájc hozta létre, mivel nem tagjai az Európai Uniónak, de kétoldali egyezmények formájában hasznát látják az együttműködésnek. A sok milliárd euróra rúgó összeget azonban nem az Európai Unió pénztárába fizetik be, hanem pályázati úton ítélik meg. (Mivel sok esetben nem megfelelő helyre kerültek a pénzek, odaítélésüknél beleszólási jogot igényelnek.)

A magyar kormány is kért ebből az alapból 77 milliárd forintnak megfelelő összeget, de semmit sem kaptak. A neoliberális norvég kormánynak nem tetszik a magyar kormány több évezredes erköl-

csi értékeket őrző politizálása. Kifogásolták a pénzek kiutalása körüli korrupciót is. Úgy gondoltam, hogy kérvényem eljuttatásának legegyszerűbb módja, hogy leveletem a budapesti nagykövetségüknek küldöm. (Korábbi tapasztalataim alapján a nagykövetségek mindig válaszolnak a hozzájuk intézett beadványokra.) Ezért az Ursula von der Leyennek küldött kérvényemet fordítóprogrammal lefordítottam a német mellett angol francia nyelvekre is, és augusztus 27-én e-mail postán elküldtem az Interneten elérhető címekre. (Most is mellékeltem levelem eredeti magyar változatát, hogy ha értelmezési zavar lenne, egy másik fordító programmal helyesbíteni tudják a gépi fordítást.)

Nem volt szerencsém a nyugat-európai országok követségeivel sem. Az osztrák- a brit- és a francia nagykövetség visszaigazolta ugyan levelem átvételét, de a 6 ország közül egy sem válaszolt. Leveletem elolvasták, de a 7 találmányi leírást nem. Legalábbis erre lehet következtetni abból, hogy honlapom statisztika fájlja semmilyen forgalomnövekedést nem észlelt ezen a téren. Minden biztonnyal ők is azt tették, mint mostanában a magyar politikusok. Egy mozdulattal a Lomtárba hajították a kérvényemet. Ők sem foglalkoznak kuruzslókkal. Ha a tudósok azt mondják, hogy nincs éter, akkor azt nem lehet munkára fogni. Aki ilyet állít, az sarlatán.

Bár sok értelmét nem láttam, tovább próbálkoztam a nyugati országokkal. Most Európán kívüli országokat, Japánt és Ausztráliát is célba vettem. Rajtuk kívül levelet küldtem még a belga-, a dán-, a holland- a svéd- és az olasz nagykövetségeknek is. Kérvényemet augusztus 31-én, e-mail postán küldtem el budapesti kirendeltségeiknek. Ezeket a leveleket nem fordítottam le nemzeti nyelvekre. Az angol változatot küldtem el, mert ma már minden politikus beszél angolul. Mivel nem füztem túl nagy reményt az újabb próbálkozás sikeréhez, elindítottam egy újabb sorozatot. Szeptember 1-én elküldtem kérvényemet az aszálytól leginkább sújtott Spanyolországnak, Portugáliának és Görögországnak. Emellett Finnország, Írország, Luxemburg és Kanada nagykövetségének is eljuttattam a leveletemet. A kanadai kérvénnyel azonban meggyűlt a bajom. Kanada budapesti nagykövetségéről visszajött a levél ezzel a megjegyzéssel: „Message bounced by administrator.” Erre elküldtem a bécsi nagykövetségükre. Onnan is visszajött. Ott sem voltak hajlandók átvenni. Végül postai levélként küldtem el a budapesti nagykövetségnek, ajánlottan, tértivevényel. Na, így végre átvették. Válasz azonban tőlük sem érkezett. A 20 gazdag ország egyikét sem érdekelte a természet megmentése, civilizációnk fennmaradása. Inkább éheznek, fáznak, de akkor sem kérik kuruzslók segítségét.

Miután sem az Európai Bizottság, sem a Magyar Köztársaság elnök asszonyától nem érkezett válasz, fenti kérvényemet elküldtem az új Orbán kormány kulturális és innovációs miniszterének, Csák Jánosnak. Életrajzában sok pozitív dolgot olvastam. Többek között ő vezette a Helikon Könyvkiadót. A Mol-csoport elnökségi tisztségét is betöltötte, és a Matávot is vezette. Így nem lesz idegen számára könyveim tartalma. Csák Jánost azonban egyáltalán nem érdekelte a tevékenységem. Még arra sem méltatott, hogy valamelyik titkárával egy rövid elutasító levelet küldjön nekem. Főnökéhez hasonlóan ő sem áll szóba holmi kuruzslókkal, szélhámosokkal.

Sokáig töprengtem, hogy most mit csináljak. Miközben a szakácskönyvem frissítésével foglalkoztam eszembe jutott egy érdekes cikk. Július közepén olvastam az Index hírportálon, hogy Bill Gates megfogadta, hogy elajándékozza a teljes vagyonát. Évtizedeken át ő volt a világ leggazdagabb embere. Csak pár éve előzte meg őt Elon Musk. A milliárdos le akar kerülni a világ gazdagjainak listájáról. A Microsoft társalapítója bejelentette, hogy 20 milliárd dollárt adományoz humanitárius alapítványának. A világ negyedik leggazdagabb embere azt mondta: „kötelessége”, hogy visszaadja a társadalomnak a forrásait.

Korábban már vagyona nagy részét bevitte a Bill és Melinda Gates Alapítványba, amely évente 9 milliárd dollárt adományoz közösségi célokra. (Az alapítvány jelenleg 50 milliárd dollár felett rendelkezik.) Főleg betegségek felszámolására, az oktatás és a rossz higiéniai viszonyok javítására és a klímaválság leküzdésére adnak pénzt. Az alapítvány az Egészségügyi Világszervezet legnagyobb magánadományozója. Ez adta az ötletet, hogy meg kellene próbálni tőle pénzt szerezni. Július 24-én elküldtem neki a fenti kérvényem angol nyelvű fordítását. (Miután ez gépi fordítás, a pontosítás érdekében alá másoltam a magyar nyelvű változatot is.) A postázás most nem ütközött akadályba, mert más nagy horderejű emberektől eltérően Bill Gates e-mail címe nyilvánosan elérhető.

Internetes barangolásom nyomán azt is megtudtam, hogy a 91 éves tőzsdeguru, Warren Buffet csatlakozott a Bill és Melinda Gates Alapítványhoz. Az elmúlt 15 évben 30 milliárd dollárral járult hozzá a Gates Alapítvány törekvéseihez. A Gates házaspár nagy port felvert válása után azonban úgy döntött, hogy kiszáll az alapítványukból. Ezt követően azt nyilatkozta, hogy vagyonának 99 százalékát karitatív célokra fordítja. Warren Buffett 110 milliárd dollárra becsült vagyonával világ öt leggazdagabb embere közé tartozik. Hosszas keresgélés után sikerült megtalálni az e-mail címét. Néhány nap után neki is elküldtem a kérvényemet.

Miután sehonnan semmi válasz nem érkezett, továbbléptem. Felajánlottam segítségemet a két rakétagyárosnak, Jeff Bezosnak és Elon Musknak. Jeff Bezos az amazon.com internetes csomagküldő cég alapítója. Világméretűvé terebélyesedett vállalkozása olyan sikeressé vált, hogy ő lett a világ második leggazdagabb embere. Gyermekkora óta érdeklí az űrkutatás, ezért a vagyonából létrehozta a Blue Origin rakétagyárat. Rakétáinak formája mosolyt fakasztott az emberek arcára, de kiderült, hogy a sajátos kiképzésnek műszaki okai vannak. Egyelőre csak néhány száz kilométer magásra lövöldözi a rakétáit, de 2024-ben már embert (egy nőt) akar felvinni a Holdra. Tervét a Lockheed Martin, a Northrop Grumman és a Draper cégekkel kooperálva kívánja végrehajtani. Vagyonából közösségi célokra is szívesen áldoz. Nemrég azt ígérte, hogy 10 milliárd dollárt adományoz a klímaváltozás elleni küzdelemre. Van miből, mert vagyonát 150 milliárd dollárra becsülik. (Levelem elküldése nem volt nehéz, mert Jeff Bezos e-mail címe szintén nyilvános. Páratlan szokása, hogy ő maga böngészi át a postafiókját.

Ötleimnek Elon Musk látná a legnagyobb hasznát. 220 milliárd dolláros vagyonával ő a világ leggazdagabb embere. Kiugró jövedelme az általa alapított Tesla autógyárból, és a Space X rakétagyárból származik. Elektromotoros járműveiben nagy hasznát látná a Tesla-konverternek. Miután az elektromos járművek árának felét a lítium akkumulátor teszi ki, autói fele annyiba kerülnének, hatótávolságuk pedig korlátlan lenne. Elon Musk rakétáival már nem a Holdra készül, hanem a Marsra. 2040-re kolóniát akar telepíteni a Marsra. A jelenlegi füstölgő rakétákkal azonban valószínűleg nem fog célba érni. A 80 éve változatlan meghajtású rakétákkal ugyanis 300 napig tart az út, és az alatt sok minden történhet. Antigravitációs hajtóművel azonban 5 perc alatt oda lehet érni. (Ehhez szükség lesz egy dematerializáló berendezésre is az űrhajóban.) Elon Muskot jóval nehezebb elérni. Már a honlapját is törölte. A Space Exploration Technologies-nak pedig nincs se honlapja, se postacíme, se e-mail címe. Illetve biztosan van, de nincs fenn az Interneten. Csak a Tesla Inc. sajtócíme található meg. Évek óta gondjai vannak az autóival, a rakétáival, de nem teszi lehetővé, hogy segítsenek neki.

Miután évek óta nem tudok fejleszteni, pótcselekvésként táncdalokat gyűjtöttem. Július 21-én az Örökzöld slágerek három kötetét feltöltöttem a könyvtáramba. Sok értelem nem volt a frissítésnek, mert főleg az Énekesek listában több száz dalt töröltek a YouTube-ról, ami továbbra is szinte használhatatlanná teszi a művemet. A törlések túlnyomó részét a TV2 csatorna követte el, mert létrehoztak egy saját szerveret, amire felrakták a Sztárban sztár és a Sztárban sztár leszek dalait. Ez sok munkát adott nekem, mert több tucat dalt át kellett linkelni az új címekre. Nagyobb baj volt viszont, hogy a korábbi versenyek dalait nem rakták fel a szerverükre. Ezért írtam a szerkesztőségüknek egy levelet, hogy jó lenne a hiányt pótolni. Ez elsősorban az ő érdekük, mert az egyes videoklipeket jól megspékelték reklámokkal, ami tetemes hasznot hoz nekik. Kérésemre egy rendkívül barátságatlan válasz érkezett:

kozonsegszolgalat@tv2.hu

2022. július 24.

Tisztelt Kun úr!

Köszönettel megkaptuk megkeresését, amellyel kapcsolatban az alábbiakról tájékoztatjuk. Az Ön által folytatott tevékenység engedély és díjköteles, amelyhez a TV2 Zrt. nem kívánja hozzájárulását adni. Felhívjuk szíves figyelmét, hogy az engedély nélküli közzététel jogellenes felhasználásnak mi-

nősül. Kérjük, szíveskedjen a már feltöltött tartalmak haladéktalan eltávolítása érdekében a szükséges intézkedéseket megtenni.

Üdvözlettel:

TV2 Közönségszolgálat

Nem értettem, hogy miért kellene nekem a dalgyűjtéshez engedélyt kérnem, és miután kellene jogdíjat fizetnem. Én nem töltöttem le a TV2 könnyűzenei műsorainak egyetlen dalát sem a számítógépre, ezért eltávolítani sem tudom. Csupán a TV2 által közreadott webcímek segítségével felhívtam a zenekedvelők figyelmét a TV2 szerverén található táncdalokra. Ezáltal többen fogják hallgatni, így nagyobb lesz a reklámbevételük. Ez a baj? Nem tudtam, hogy a figyelemfelkeltés tilos és jogdíjköteles. Ha fel akarom hívni olvasóim figyelmét valamelyik tévécsatorna Híradójára, és megadom, hogy mely webcímen tudják visszanézni, akkor nekem ehhez engedélyt kell kérnem, és fizetnem kell utána?

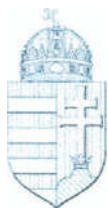

A <https://kunlibrary.net> webcímen működő új könyvtáram nem árasztott el sikerélménnyel. Már egy hónapja működik, de nem volt egyetlen látogatóm sem. A Google nem vesz tudomást erről a könyvtárról. Nem indexeli be a tartalmát. Mindenkinek a régi kunlibrary.com könyvtárat ajánlja. Az meg nem nyílik meg. Kutatásaim során azonban felfedeztem egy szokatlan jelenséget a régi honlapomon. Október 13-tól elkezdett működni az AWstats részletes statisztika fájl. Nem tudom ki élesztette fel, és hogyan. Nagy meglepetés volt, hogy az elmúlt egy hét alatt 143-an töltöttek le róla több mint 200 fájlt. Azért sem értettem hogyan csinálták, mert sokszor olyan szokatlan címeken történt a letöltés, mint **/ads.txt**, vagy **/test/** vagy **/.env**, illetve **/Backup/**

Küszködésüket látva úgy gondoltam, hogy feltöltök egy felhívást a tárhelyemre, amelyben közlöm az olvasóimmal az új könyvtáram webcímét. Ez sem sikerült. A web-server FTP fiókjába bejutva láttam, hogy a feltöltés is le van tiltva. Megkértem a websupport informatikusát, hogy próbálja kinyitni. Azt írta, hogy nem megy. A DotRoll ragadozó, mindenkin átgázoló vezetője már nem csak a letöltést tiltotta meg azzal, hogy lekapcsolta a honlapomat az Internetről, hanem már a feltöltést is lehetetlenné tette. Ezzel teljesen kinyírta, használhatatlanná tette a korábbi könyvtáramat.

Így már csak az új könyvtáramat tudom frissíteni. Október 17-én miután kiegészítettem az Ezoterikus Világ levelezési rovatát a későbbi fejleményekkel, gondoltam felfrissítem ezt a dokumentumot. Melléraktam a Visszautasított újságcikkek mappa és a Sajtteszt kiegészített változatát. A tárhelyemre bejutva döbbenet láttam, hogy megfertőzték az új könyvtáramat. Az Ezoterikus világ képalbum látszólag betöltődött, de nem jelent meg a tárhelyemen. Ezt üzent az FTP feltöltő: **Permission denied. Sikertelen fájl átvitel.** Felfedeztem két ismeretlen HTM fájlt is a tárhelyemen, melyeket nem lehetett törölni. Az egyik az **esoteric.world.gb.utf8.htm**, a másik az **esoteric.world.gb.1250.htm** volt. Ezt üzent az FTP feltöltő: **Permission denied.**

Az igazi döbbenet ezután következett. Megnyitottam a könyvtáramat, hogy ellenőrizsem a többi fájl működőképességét. Ekkor közölte a böngésző, hogy: „A keresett kifejezés (kunlibrary.net) egyetlen dokumentumban sem található meg.” Ezt a könyvtáramat is megsemmisítették a hackerek. Mindezek tetejébe második könyvtáram elpusztításának napján, három hónapos késéssel megérkezett Novák Katalin köztársasági elnök elutasító levele. Azt írta, hogy beadványom nem terjed ki hivatala jogszabályban rögzített tevékenységére. Ezek szerint nem feladata a természet megmentése, a drasztikus élelmiszer- és energiaárakból eredő éhhalál és fagyhalál elkerülése.

SÁNDOR-PALOTA
BUDAPEST

Kun Ákos

Tárgy: Válaszlevél saját találmányaival kapcsolatos programjavaslatokkal megkeresésre

TISZTELT KUN ÁKOS!

Novák Katalin köztársasági elnök asszony nevében köszönöm, hogy saját találmányait röviden ismertette, és elnök asszony figyelmébe ajánlotta.

Sajnálattal tájékoztatom arról, hogy a beadványában írt kérésére hivatalunk jogszabályban rögzített tevékenysége nem terjed ki. A köztársasági elnök feladat- és hatásköréről az Alaptörvény 9-14. cikke és más jogszabályok rendelkeznek. Köztársasági elnök asszony csak és kizárólag azokban az ügyekben jogosult eljárni, amelyeket az Alaptörvény említett szakaszai, valamint törvények nevesítenek.

A fentiekre tekintettel az Ön levelében bemutatott találmányoknak első körben a megfelelő tudományos fórumokon tud érvényt és elismerést szerezni.

Kérem tájékoztatásom megértő tudomásulvételét.

Budapest, 2022. október 12.

Tisztelettel:

Vicze Katalin igazgató
Elnöki Titkárság

SÁNDOR-PALOTA, 1014 BUDAPEST, SZENT GYÖRGY TÉR 1.

Új tárhelyem informatikusainak nehezen sikerült életképesé tenni a könyvtáramat. Több támadás is érte a honlapomat. Azt nem sikerült kideríteni, hogy ki tette, azt viszont megállapították, hogy a támadás nem külföldről érkezett. Nem ez volt az egyetlen ellenséges akció a könyvtáram ellen. Könyveim és találmányaim 24 éve vannak fenn az Interneten. Ezalatt a túlterheléses támadásoktól kezdve a statisztika fáj tönkretételéig rengeteg problémát kellett megoldani, megoldatni. Göröngyös utam végén honlapom tönkretételéből is ki kellett kászálódni. Ezek során rengeteg tapasztalatra tettem szert. Arra gondoltam, hogy érdemes lenne ezt közreadni. Sokan szeretnének saját honlapot létrehozni, de kellő tájékoztatás nélkül nem mernek belevágni.

Ez az útmutató a kezdők, a kevés számítástechnikai tapasztalattal rendelkezők számára lenne hasznos. Az eredmény egy 18 oldalas beszámoló volt, amit beszerkesztettem a **Szövegszerkesztési ismeretek II.** kötetének végébe. Aki szeretné elkerülni a honlapkészítéssel kapcsolatos buktatókat, olvassa el a **Honlap létesítése** című útmutatót. Az ott leírtakat követve gördülékennyé válik ez a folyamat, és nem szorulunk senki segítségére. A **Kellékek** mappában található **Teendők könyvek honlapra küldése előtt** című útmutatóból megtudhatjuk, hogy a kiserkesztett fájlt hogyan készíthetjük fel a honlapunkra történő feltöltésre. Ezt követően készítettem egy 39 oldalas útmutatót a Hostinger tárhelyszolgáltatóra történő feltelepülés módjáról. Ezt is beraktam a Szövegszerkesztési ismeretekbe és a Kellékek mappába.

Már két hónapja működik az új könyvtáram, de egyetlen látogatóm sem volt. Ezért tettem egy újabb kísérletet a régi domain nevem visszaszerzésére. Most a Namecheap Inc. vezérigazgatójának, Richard Kirkendall-nak írtam. Ismertettem vele a két hónappal ezelőtti hányattatásaimat, melynek végén nem sikerült visszereznem a kunlibrary.com domain címemet a cégtől. Azt gondoltam, hogy érez némi rész-

vétet irántam, és megpróbál segíteni rajtam. Tévedtem. A többi nagy hatalmú cégvezetőhöz hasonlóan viselkedett. El sem olvasta a leveletem. Egy laza mozdulattal kidobta a kukába. Közben a Namecheap elkezdte árulni a domain nevemet. A kikiáltási ára 485 dollár (kb. 200 000 Ft). Annak idején 5 dollárért regisztrálták. Nemrég az új kunlibrary.net domain név is ennyibe került. Ebben a világban mindenki nyereszkesedik rajtam. Teljesen kifosztanak, kirabolnak, tetemes hasznukból egyetlen fillért sem juttatnak nekem. Manapság az a divat, hogy mindenkiből kitépnek, amit csak lehet, aztán odébb rúgják.

Kálváriám ezzel nem ért véget. Csúcspontja december elején következett be. A Namecheap-al folytatott huzavona vége az lett, hogy a magára hagyott domain neveket 90 napig parkoltatják, és utána meg lehet vásárolni. Miután december elején lejárt a 3 hónap, naponta ellenőriztem, hogy mikor válik szabaddá. Továbbra is foglalt maradt. Erre megnyitottam a WHOIS domainkeresőt, hogy megtudjam mi történt. Nem sokra mentem vele. A közel kétoldalas kimutatásban minden benne volt, csak a lényeg hiányzott belőle, a domain nevem jelenlegi birtokosának neve és e-mail címe. Néhány éve a domain nevek tulajdonosa, az amerikai ICANN megtiltotta, hogy személyes adatokat tegyenek közzé.

Csupán annyi derült ki a kimutatásból, hogy október 13-án eladták, feltehetően egy neppernek. Jól átvert engem a domain nevek kiosztója a Namecheap. Gondolták, miért adják oda nekem néhány dollárért, amikor árverésre bocsáthatják. Az árverést nem ők intézik, hanem a velük szövetkező SEDO domain kereskedő cég. Na, most mit csináljak? Nem volt más lehetőségem, mint felvenni velük a kapcsolatot. Úgy tettem, mintha licitálni akarnék erre a domain névre. Levelemre rögtön reagáltak. Egy hosszú űrlapot töltettek ki velem, amelyen bekérték az összes személyes adatomat. Csupán a vércsoportomat nem kérték el. Már ekkor gyanús volt a dolog, de abban reménykedtem, hogy végre elárulják a nepper nevét és e-mail címét. Aztán megbeszéltem velük, hogy mi történt a domain nevemmel, hátha jobb belátásra térnek, és nem követelnek tőlem már a licitálás kezdetén 500 dollárt. Bejelentkezésem után ugyanis a kikiáltási ár 485 dollárról 500 dollárra ugrott. Az alkudozás végén valószínűleg több ezer dollárt kértek volna tőlem. Eddig azonban nem jutott az ügy, mert jött egy újabb levél:

Dear Ákos Kun,

Your Sedo account has been marked and suspended during a security check.

To verify the authenticity of the contact address details and re-open your account, we require your assistance.

Please send us a copy of your ID (passport or driving license) and proof of your postal address (e.g. bank statement or utility bill addressed to you and dated in the last 6 months) to security@sedo.com
Please be informed it will not be possible to re-open your Sedo account without the required documents.

We appreciate your understanding in this matter and thank you in advance for your support.

Best regards,

Your Sedo Team

Security & Compliance

sedo.com

Fordítás:

Kedves Kun Ákos!

Sedo fiókját megjelöltük és felfüggesztettük a biztonsági ellenőrzés során.

A kapcsolattartási cím hitelességének ellenőrzéséhez és a fiók újbóli megnyitásához az Ön segítségére van szükségünk.

Kérjük, küldje el nekünk személyi igazolványának (útlevél vagy vezetői engedély) másolatát és postai címének igazolását (pl. Bankszámlakivonat vagy közüzemi számla, amelyet Önnek címeztek és az elmúlt 6 hónapban kelteztek) security@sedo.com

Tájékoztatjuk, hogy a szükséges dokumentumok nélkül nem lehet újra megnyitni Sedo számláját.

Nagyra értékeljük megértését ebben az ügyben, és előre is köszönjük a támogatását.

Üdvözlettel:

Az Ön Sedo csapata

Biztonság és megfelelés

sedo.com

Ez a leplezetlen információgyűjtési akció nem más, mint személyiséglopás. A SEDO nem éri be az árverésen kizsarolható több ezer dollárral, hanem többet akar. Olyan személyes adatokat kér be, amelyek alkalmasak hitelek igénylésére, internetes vásárlásokra, ingatlanvásárlásra vagy egyéb törvénytelen célokra. Ezáltal az áldozatukat egy olyan mély gödörbe taszítják, amelyből sohasem tud kimászni. Élete végéig pereskedhet, hogy ő nem követett el semmi törvénybe ütközőt, nem hisznek neki. Az okiratokon ugyanis minden személyes adata szerepel, így utólag kideríthetetlen, hogy mi történt. A végén a szerencsétlen áldozatot börtönbe zárják, ahonnan valószínűleg sohasem jut ki. A Sedo tehát nem más, mint egy aljas bűnbanda, amely nem riad vissza semmitől, hogy minél nagyobb haszonra tegyen szert.

Mivel nem hagytam magam lépni, mindmáig kideríthetetlen, hogy mi lett a kunlibrary.com domain névvel. Egy biztos, én nem fogom visszavásárolni tőlük. Akkor sem tenném ezt, ha lenne miből. Nem szövetkezek bűnözőkkel. Azért sem célszerű visszavásárolni, mert időközben a Google kereső törölte az összes találatot, ami a kunlibrary.com domainra mutatott. Más csak a hivatkozásokban látható ez a domain név. (Pl. más könyvtárakban.) Könyveimet, találmányi leírásaimat ugyanis sok helyre felrakták, ahol forrásként feltüntették ezt a címet. Ezekre a könyvtárakra kattintva azonban nem az én könyvtáram nyílik meg, hanem azoké, akik idéztek tőlem. Ha beírom a Google keresőbe a kunlibrary.com címet, egyetlen találatot sem hoz fel. (Azt írják ki, hogy: Nincs rendelkezésre álló információ ehhez az oldalhoz.) Ez a domain cím teljesen tönkre lett téve. A démoni erők elérték céljukat. Aljas cselszövések sorozatával kíméletlenül félreállítottak az útjukból. Most már semmi sem állja útját annak, hogy elpusztítsák a világunkat. Ötletem megvalósítása valószínűleg lehetővé tette volna a jelenlegi energiaválság megszüntetését, a klímaösszeomlás megakadályozását, de ha nem jutnak el senkihez, akkor semmi sem fog történni.

Újabb a TV Híradó szinte naponta közöl részleteket Áder János podcast műsorából. A volt köztársasági elnök most egy klímavédelmi alapítvány elnöke. Ebben a minőségében is rendkívül szenvedélyesen szorgalmazza a klímaösszeomlás elkerülését. Ezt látva arra gondoltam, hogy újra felhívom figyelmét ezirányú tevékenységemre. Elküldtem neki a Novák Katalinnak küldött levelem másolatát. Két évvel ezelőtt, köztársasági elnökként azt a választ kaptam tőle, hogy megvizsgálják a honlapom tartalmát. Aztán Áder Jánosnak lejárt a mandátuma. Fő tevékenységével, a klímavédelemmel azonban nem hagyott fel. Létrehozta a Kék Bolygó Alapítványt, és most már teljes figyelmét a környezetvédelemre fordítja. Létrehozott egy podcast csatornát is, ahol hangzatos szónoklatokat tart a környezetvédelem szükségességéről. A klímaösszeomlást megakadályozó törekvések támogatásának nem lehet anyagi akadálya, mert nemrég kaptak a kormánytól 5 milliárd forintot. Saját tőkéjük is jelentős, meghaladja a 2 milliárd forintot. Így csak tőle függ, hogy segíti-e ezeknek a fejlesztéseknek az elkezdését.

Nem segítette. Arra sem volt hajlandó, hogy egy elutasító levelet küldjön. Két évvel ezelőtt valószínűleg egy tudóst kért fel könyveim és találmányaim elbírálására, aki tőle elvárható módon áltudománynak minősítette a tevékenységemet. Áder János feltehetően emlékezett erre a vizsgálati eredményre, és most reflexszerűen törölte a kérvényemet. Az Orbán kormány minisztereihez hasonlóan ő sem támogat sarlatánokat. Podcast műsoraiban továbbra is a Paks II. atomerőmű megépítését szorgalmazza, ami 3700 milliárd forintba fog kerülni. Mivel építése elkezdődött, már 120 milliárd forintot elköltöttek rá. 2030-ra lesz kész. Aztán lebontatják, mert nem lesz rá szükség. Ez is sok milliárd forintba fog kerülni. A MOL pedig bejelentette, hogy jövőre 40 milliárd forintot költ kőolaj- és földgázkutatókat.

A 3700 milliárd forint egyezred részéből rekonstruálni lehetne mind a hét ezoterikus találmányt. Kárba vész az a több milliárd forint is, amit a tudósok béklyójába került politikusaink lítium akkumulátor- és napelemgyárak létesítésére adtak a külföldi multinacionális cégeknek. Ezekre sem lesz szükség. Legújabb döntésük, hogy 200 milliárd forintot készülnek beruházni a magyarországi kőolaj-kitermelésbe. Az elektromotorral hajtott gépjárműveknek nincs szükségük se benzinre, se dízelolajra. Ingyenáramra annál inkább. A lakosság sem tiltakozna, ha helyben termelhetné meg az energiaszükségletét.

Március 11-én elkészült a VoIP telefonokról írt tanulmányom. A honlap készítése című útmutatót is kiegészítettem, és másnap feltöltöttem őket a honlapomra. Aztán kiejárártam őket a tárhelyszolgáltatóknak (Hostinger, Websupport) azzal, hogy hívják fel új ügyfelek figyelmét erre az útmutatóra. Egyiknek sem kellett. A TITAN levelezőrendszer üzemeltetői sem tartottak igényt a segítségemre. A VoIP telefonok beüzemelésével és kezelésével kapcsolatos tájékoztatómat, több tucat webáruháznak elküldtem. Egyik sem köszönte meg a fáradozásomat, és nem közölte, hogy útmutatómat eljuttatja a vevőinek.

Az Axtel gyár fejlesztőjének is írtam. Ő sem kért a segítségemből. Továbbra is tényérnyi méretű használati utasításokat mellékelnek a készülékeikhez, ami csak minimális eligazítást tartalmaz. Azt is angol nyelven. Az általam írt részletes használati utasítás 17 oldalnyi, amit szerintük senki sem fog elolvasni. A két leírás kidolgozása 3 hónapot vett igénybe, feleslegesen. Senkinek sem kellene. A Google sem hajlandó indexelni honlapjaim tartalmát. Az új könyvtáramat rajtam kívül senki sem nyitja meg. Én is csak azért, hogy ellenőrizzem, egyáltalán működik-e.

Az ellenőrzés során meglepő felfedezésre jutottam. Tudtam, hogy a Google keresőn kívül más internetes keresők is vannak, de ezeket nem használtam, mert a számítástechnikai folyóiratok szerint jelentéktelenek. Szorult helyzetemben most rákattintottam a Microsoft Bing keresőjére. Nagy meglepetés ért. A Mesterséges Intelligencia (AI) alkalmazása óta a Bing elkezdett szárnyalni. A Microsoft kereső programja ugyanis szoroson együttműködik a ChatGPT-vel. A több milliárd dollárért kifejlesztett Artificial Intelligence programja pedig már tud az új honlapomról, és elkezdte indexelni a tartalmát. Ezen túlmenően azt is tudja, hogy mit jelent a szubotronika (subtronics) kifejezés. A subtronics.com beírása után ezt közli: „A keresett kifejezés egyetlen dokumentumban sem található meg.”

ChatGPT több mint 1 millió felhasználót gyűjtött össze öt nappal a novemberi indulása után. Széleskörű használatának hírére a Google Palo Alto-i központjában megkongatták a vészharangot. A cégnél állítólag „vörös riasztás” van érvényben. A vezetőség elrendelte a saját mesterséges intelligencia kifejlesztését. A Buzz fejlesztése azonban még sehol se tart. Több éves lemaradást nem lehet néhány nap alatt behozni. Google hirdetésekkel foglalkozó csapatának korábbi vezetője szerint a ChatGPT használata oda vezethet, hogy a felhasználók nem kattintanak majd a keresőben felbukkanó hirdetésekre. Ez nagy veszteséget okoz a vállalatnak, amelynek tavaly csak ebből 208 milliárd dollárja származott. Ez az Alphabet teljes bevételének 81 százaléka. A hirdetési bevételek minden határon túli erőltetése lassan már használhatatlanná teszi a Google keresőt. Ha beírunk egy szakkifejezést, akkor nem szakmai weblapokat ajánl figyelmünkbe, hanem szponzorált hirdetések végtelen sorát, adathalász honlapokkal megspékelve. A Bing nem ezt az utat követi. Ezért ha egy témáról gyorsan és kockázatmentesen kívánunk tájékozódni, használjuk a Microsoft Bing keresőt. Webcím: <https://www.bing.com>

Visszatérve az előbbi témához elkészülte után a VoIP- és analóg telefonokról írt részletes működési és telepítési leírást a leendő vásárlók figyelmébe ajánlottam az **árukereső.hu Vélemények** rovatában. A több mint egy tucat készülékről írt véleményemet 27 webáruház honlapjára töltöttem fel. Ezek egyike ez volt:

„Az Axtel AX-200 típusú készülék kitűnően működik. A telepítésével és használatával azonban gondok lehetnek. Ezek elkerülése érdekében érdemes elolvasni a Kun Elektronikus Könyvtárban található **VoIP telefonok telepítése és használata** című útmutatót. Ebben több Internetes és analóg vonalas telefonról kaphatunk részletes tájékoztatót. Webcím: <https://kunlibrary.net>”

Másnap jött az e-mail értesítés, hogy: **A vélemény moderátoraink által elutasításra került. A csalásfigyelés mellett törekszünk a felhasználói szempontból vett leghasznosabb véleményeket megjeleníteni az oldalunkon.** Nem értem mi abban a csalás, ha valaki ingyen segíteni akar a tájékozatlan vásárlóknak. A webáruházak működtetői is örültek volna ennek az ingyen reklámnak. A böszme magyar mentalitás azonban nem engedi, hogy bárki is kiemelkedjen közülünk. A legcsekélyebb sikert sem engedélyezzük egymásnak. Nem baj, ha ebbe beleroppan az ország, mert mi ehhez vagyunk szokva. A történelmünk során a széthúzás, az egymással való acsarkodás miatt minden háborút elveszítettünk. Továbbra is ezt tesszük, mert mi ragaszkodunk a hagyományainkhoz. Ott rúgjuk, fojtogatjuk egymást, ahol csak tudjuk.

Recep Tayyip Erdoğan
Köztársasági elnök
bilgi@turkiye.gov.tr

Kun Ákos
info@kunlibrary.net

Tisztelt Elnök Úr!

Fogadja mély részvételemet az országát sújtó borzalmas földrengés miatt. Nemzeti tragédia, hogy a földrengés következtében 56 000 ember meghalt, és 2 millióan váltak hajléktalanná. A katasztrófasújtotta területen tett legutóbbi látogatása során Ön azt ígérte a népének, hogy márciusban 270 ezer házat kezdenek el építeni a katasztrófasújtotta 11 tartományban. De minek? Azért, hogy a következő földrengés ezeket a házakat is romba döntse? Kockaházak helyett gyűrű alakú házakat kellene építeni. Már az elemi iskolákban is tanítják, hogy a legszilárdabb mértani idom a boltív. Ezt az ókorban a római építészek is gyakran alkalmazták. A félkör alakban egymás mellé rakott téglának is nagyobb a szilárdsága, mint a vasbetongerendának.

A gyűrű alakú ház minden oldalról boltívnek számít. Ezért szinte lehetetlen romba dönteni. Jól tudja ezt a hozzánk legközelebb élő Jarga civilizáció is. Ők háromszor nagyobb tömegű bolygón élnek, mint mi, ezért náluk az erős gravitáció miatt gyakori a földrengés. Ők naponta élnek át akkora földrengést, mint amilyen most Törökországban történt. Erre már oda sem figyelnek. Egyetlen kényelmetlenségük, hogy lakásaikban nincsenek magas szekrények, polcok. Használati ezüstöket a padlón tárolják. Így azok nem esnek le, nem törnek össze, csak ide-oda csúszkálnak. Gyűrűs házaik a Richter-skála szerint 9-es erősségű földrengést is túlélnek.

Ráadásul tűzbiztosak. Ha valahol tűz üt ki, akkor a mi kockaházainkkal ellentétben van hová menekülni. Nem kell kiugrálni az emeletek erkélyeiről. A körgyűrűn belül az egyes lakásokat körfolyosó köti össze, ezért ha valahol tűz üt ki, valamelyik szomszédos lakás lépcsőin könnyen kiszabadulhatnak az épületből. A gyűrű alakú ház további előnye, hogy minden lakást egyformán éri a napsütés, előlről és hátulról is. (Nincsenek tűzfalak, nincsenek vakablakok.) A fény minden irányból elárasztja a helyiségeket. Nincs északi vagy déli fekvésű lakás. Az északi fekvésű lakások hátulról, a déli oldalról kapnak kellő mennyiségű napfényt. (Így csak választás kérdése, hogy melyik szoba legyen a háló, és melyik a nappali.)

A gyűrű alakú ház a tornádó ellen is véd. Vonulása során még a 300 km/h sebességű vihar sem képes bedönteni a falát. A tornádó tölcseré is csak az épület tetejét tudja megrongálni, a házban tartózkodók túlélnek a katasztrófát. Évtizedekkel ezelőtt ellátogattak hozzánk jargai szomszédaink, és átadták nekünk házaik tervdokumentációját. Ennek egy részlete az **Ezoterikus Világ** című könyvemben is megtekinthető. Cím: **Kun Elektronikus Könyvtár**. Web: <https://kunlibrary.net> Érdeemes lenne ezt az építési módot megfontolni, mert semmivel sem drágább, mint tömbházakat építeni. A japánok is építenek földrengésbiztos házakat, de ezek nagyon bonyolultak és drágák. Emellett nem olyan szilárdak, mint a gyűrűs házak.

Üdvözlettel: Kun Ákos

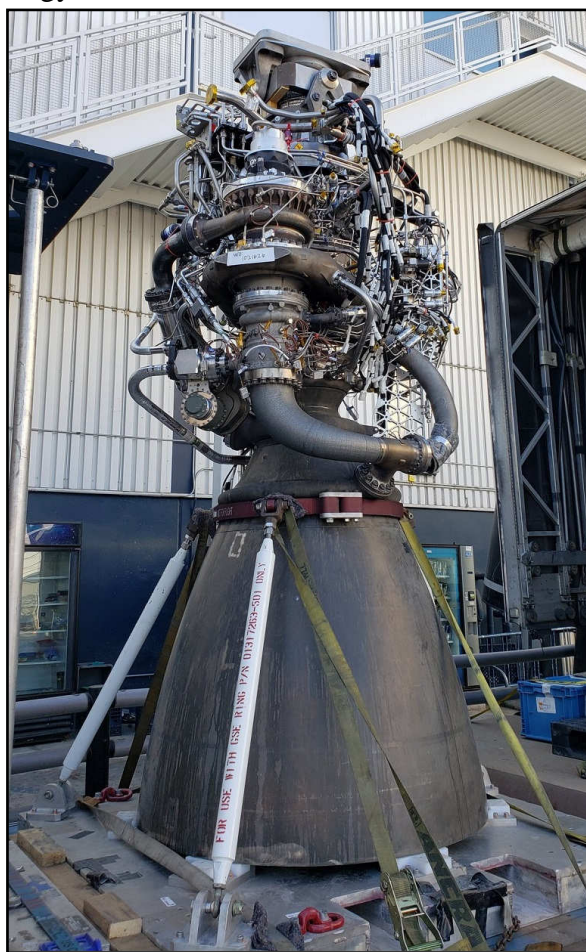
E-mail: info@kunlibrary.net

Ezt a levelemet március 8-án megfogalmaztam, majd másnap e-mail postán elküldtem Recep Tayyip Erdoğan elnöknek, Ankarába. A biztonság kedvéért elküldtem a budapesti török nagykövetségnek is két e-mail címre. Az egyikről visszajött. A Mailer Daemon jelezte, hogy ez a cím nem létezik. A másik két címre azonban megérkezett. Válaszra azonban hiába vártam. A statisztika kimutatás szerint meg sem nyitották a könyvtáramat. Úgy látszik a törökök harmadszor is újra akarják építeni a városaikat.

Továbbra sem érkezik hozzám támogatás. Senki egyetlen fillért sem utal nekem. Most már azt sem mondhatom, hogy senki sem fizet a munkámért, mert a Sátán elintézte, hogy a munkám el se jusson az emberekhez. Az előző könyvtáramat tönkretette, a jelenlegit pedig lefojtja, agyagba döngöli. Ez ellen semmit sem tudok tenni, mert egyenlőtlen a küzdelem. Így a világ egyre mélyebbre süllyed a mocsárba, a természet az utolsókat rúgja. Sokat tudnék tenni ennek folyamatnak a megállítására érdekében, de pénz nélkül mozdulni sem tudok. Egy laboratórium létrehozása sokba kerül, a műszereket, az alkatrészeket nem adják ingyen. A támogatás hiánya nem a szegénységnek tudható be, mert hatalmas vagyonok halmozódtak fel a világban. Tulajdonosaik azonban ráültek a pénzükre, és már közösségi célokra sem hajlandóak adakozni. 45 éve próbálok támogatást szerezni találmányaim fejlesztésére, -gyártására, könyveim kiadására, sikertelenül. Legutóbb az amerikai milliárdosoktól próbáltam pénzt szerezni, de válaszra sem méltattak.

A világ leggazdagabb embere Elon Musk sem reagált a levelemre, pedig neki alapvető érdeke lenne a paradigmaváltás. A világűrt akarja meghódítani, miközben füstölgő rakétáival még a Holdra sem jutott el. Legutóbbi próbálkozása is látványos kudarcba fulladt. Cége a SpaceX megépítette a világ legerősebb rakétáját. A monstrem 120 méter magas volt, és nagyon sokba került. Többszöri halasztás után április 20-án került sor az indítására, és ahogy felemelkedett a levegőbe felrobbant. Nem ez volt az első sikertelen próbálkozás. A Starship korábbi változatai már 2016-ban és 2121-ben is felrobbantak. Abban reménykedtem, hogy a sorozatos kudarc végre felnyitja Elon Musk szemét, és rájön arra, hogy rossz úton jár. A mellékelt fényképen látható, hogy egy meglehetősen bonyolult szerkezetről van szó. Az antigravitáció hajtómű néhány alkatrészből megépíthető lenne. Előállítási költsége az 1000 dollárt sem érné el. De ennyit sem hajlandó áldozni rá. Miközben 200 milliárd dollárt oda dobott a Twitter megvásárlására, ami tizedannyit sem ér. Újabb szemléletváltásra ösztönző levelemet április 22-én küldtem el neki, ami nem volt könnyű. A SpaceX-nek ugyanis nincs se ügyfélszolgálat, se e-mail címe. Legalábbis nem nyilvános. Ezért a Tesla autógyárba küldtem két címre is. Mivel a Mailer Daemon egyik helyről sem jelezte vissza a kézbesíthetlenséget, valószínűleg olvasták a leveleimet. Válaszra azonban most is hiába vártam.

Tisztelt Elon Musk!

Sajnálom, hogy a Starship űrhajója az indítás után felrobbant. Ilyen balesetekre a jövőben is számítani lehet. Ezért ideje lenne ezt a 80 éves technológiát korszerűbbre cserélni. A II. világháborúban alkalmazott V-2 rakétát nagy távolságban levő földi célpontok megsemmisítésére találták ki. Űrkutatásra nem alkalmas. Sebessége a fénysebesség századát sem éri el. Ezért a hozzánk legköze-

lebb levő csillagot sem tudjuk vele elérni. A 4 fényévnnyi távolság megtételéhez is legkevesebb 80 évre lenne szükség oda-vissza. Ezt a távolságot a földönkívüli űrhajók 5 perc alatt megteszik. Tudom, hogy Ön nem hisz a földönkívüli civilizációk létezésében, sőt az antigravitációs hajtómű létrehozását is lehetetlennek tartja, pedig ez a hajtómű rendkívül egyszerű. Előállítás a füstölgő rakéták gyártási költségének csupán töredéke.

Az antigravitáció hajtómű előállításának már több módja is ismert. Ezek a **Kun Elektronikus Könyvtárban** található, az **Antigravitációs hajtóművek** leírásban: Cím: <https://kunlibrary.net> Kérem, olvassa el ezt a tájékoztatót. Ezeknek a szerkezeteknek a kifejlesztése nem kerülne sokba. Megérne egy próbát. Az antigravitációs hajtóművel szerelt űrhajó levegőben 72 000 km/h, az űrben pedig szinte végtelen sebességgel képes haladni. Étertestben (hiperűrsebességgel történő repülés) esetén sebessége 12 nagyságrenddel meghaladja a fénysebességet. Tudom, hogy ez hihetetlennek tűnik, de a tőlünk több száz, illetve több ezer fényévnnyire élő földönkívüli civilizációk ily módon jutnak el hozzánk. Létezésükre számtalan bizonyíték létezik. Amerikában minden tizedik ember látott már földönkívüli űrhajót, sőt kapcsolatba lépett velük. Nem valószínű, hogy ennyi szélhámos lenne az Egyesült Államokban.

Attól, hogy Ön nem hisz bennük, még létezhetnek. Ne higgyen a begyöpösödött agyú tudósoknak, hogy egyedül vagyunk az univerzumban. Csak a Tejútrendszerben 8 millió értelmes lények által lakott civilizáció él különböző bolygókon. A csillagrendszerek száma pedig szinte megszámlálhatatlan a végtelen kiterjedésű univerzumban. Erre mondják a földönkívüliek, hogy nyüzsög az élet a világegyetemben. Jó lenne, ha változtatna az álláspontján, mert a füstölgő rakéták továbbfejlesztése zsákutca. Több millió dollárt fog ráköltetni, és sehová sem jut vele.

Üdvözzel: Kun Ákos

Az újabb kudarc nem szegte kedvemet. Miután minden délutánt a helyi könyvtárakban töltök, a bulvárlapokat is elolvasom. Nem sokra tartom ezeket a szennylapokat, mert nem érdekel, hogy ki, kivel és hányszor. Az viszont kétségtelen, hogy sok olyan disznóságra is fényt derítenek, amit a hivatalos sajtó nem ír meg. Néha hasznos cikkek is találhatóak bennünk. A múltkor pl. beszámoltak a hollywoodi sztárok növekvő adakozási kedvéről. Az amerikai színészek, popénekesek több százmillió dolláros vagyonnal rendelkeznek, ezért jövedelmük egy részét szétosztogatják a rászorulóknak között. Támogatják a természeti katasztrófák áldozatait, és a környezetvédelemre sem sajnálják a pénzt. Ez adta az ötletet, hogy meg kellene próbálni tőlük támogatást szerezni. Felkutattam az Interneten azokat a médiasztárokat, akik legaktívabbak az adakozásban. Meglehetősen sok nevet találtam:

1. Leonardo DiCaprio, **2.** Keanu Reeves, **3.** Taylor Swift, **4.** Jane Fonda, **5.** Angelina Jolie, **6.** George Clooney, **7.** Emma Watson, **8.** J. K. Rowling, **9.** Beyoncé, **10.** George Lucas, **11.** Miley Cyrus, **12.** Ringo Starr, **13.** Tom Cruise, **14.** Barbra Streisand, **15.** Cristiano Ronaldo, **16.** David Beckham, **17.** Matt Damon, **18.** Alec Baldwin, **19.** Bono, **20.** Jennifer Aniston, **21.** Lady Gaga, **22.** Oprah Winfrey, **23.** Jackie Chan, **24.** John Cena

Ezt követően intenzív keresésbe kezdtem az Interneten, hogy megtaláljam a honlapjukat, az e-mail címüket. Itt már leküzdhetetlen akadályokba ütköztem. A keresést Leonardo DiCaprioval kezdtem. Először honlapjának címét próbáltam megtalálni. Nem ment. Rengeteg újságcikk foglalkozik vele és széleskörű adományozó tevékenységével, de a hivatalos honlapja sehol sem található. Az e-mail címét sem közlik sehol. A Wikipédiában végül megtaláltam weboldalát: www.leonardodicaprio.com Rákattintva ezt közölte velem a Google kereső: „A webhely nem érhető el.” Ez a cím sem él már: www.leonardodicaprio.org Több helyen olvastam, hogy ő is gyűjt adományokat. De hogyan? Ha rejtőzködik, ha semmi elérhetősége sincs, hogyan juttatják el hozzá az adományokat? Alapítványának címét sem teszi közzé. Legújabb, 19 éves barátnőjét azonban büszkén mutogatja az Interneten.

Ugyanez megisméltődött Keanu Reeves-el. Sehol semmilyen elérhetősége sincs az Interneten. Az újságok még azt is megírták, hogy: „Keanu Reeves-el borozgathat, aki a legtöbb pénzzel segíti a rákos gyerekeket.” De hogyan érik el? Az újságírók azt a kijelentését is idézték, hogy: „Ha megérkezik az idegenek, Keanu Reeves szívesen lenne az első ember, aki beszél velük.” De hogy fognak kapcsolatba lépni vele? Taylor Swiftnek viszont két e-mail címe is megtalálható az Interneten. Igaz,

egyik sem az övé. Az első a lemezkiadójaé: communications@umusic.com a másik a menedzseréé: info@13management.com Mindkét címre elküldtem a leveletem, melyben arra kértem, hogy olvassa el könyvtáram hét találmányi leírását, és szervezzen gyűjtést a fejlesztés beindítása érdekében.

A harcok környezetvédő Jane Fonda e-mail címe azonban sehol sem található. Honlapja ugyan van: www.janefonda.com de ezt a Google kereső nem hajlandó megnyitni, biztonsági problémákra hivatkozva. Angelina Jolie-ről azt lehetett megtudni, hogy férjével létrehozott egy jótékonyági alapítványt. A Jolie Pitt Foundation címe azonban sehol sem található. Ügynökének címét viszont sikerült megtalálni: angelinajolie@studiofanmail.com Remélhetőleg továbbítani fogják a leveletem. George Clooney a feleségével létrehozta a Clooney Foundation for Justice alapítványt. Ezen a honlapon azonban nem lehet velük kapcsolatba lépni velem. Csak az adományozók e-mail címét kéri be. A sajtójukat nem adják ki. Más elérhetőségük nincs. A korábbi címek nem élnek. Felesége Facebook oldalán sem található e-mail cím.

Emma Watson-nak két e-mail címe is megtalálható a blogbejegyzésekben. Valószínűleg mindkettő hamis. Az egyik: Emmawatson@mailinator.com a másik: emmawatson@citromail.hu A weboldala pedig nem érhető el. Tovább kutakodva megtaláltam a fans@emmawatson.com címet. Mivel ez és az info@emmawatson.com címek hitelesnek tűntek, ezekre küldtem el a leveletem. J. K. Rowling e-mail címét nehezen lehet megtalálni, de sikerült: info@jkrowling.com Beyoncé weboldala elérhetetlen. E-mail címként ezt találtam: info@parkwood-ent.com Remélem a Parkwood Entertainment produkciós iroda és lemezkiadó továbbítani fogja a leveletem. George Lucas-nak nem publikus az e-mail címe. Ez a Lukas Films címe: publicrelations@lucasfilm.com Miley Cyrus-nak három e-mail címe is van: mileycyrus@mileycyrus.com és fanclub@mileycyrus.com és admin@mileycyrus.com

Ringo Starr-ról ez található az Interneten: „Ringo Starr banned fans from writing to him.” A Beatles együttes e-mail címe is elérhetetlen. (Úgy látszik túl sok a rajongó. Nem tudnak naponta több ezer rajongói levelet elolvasni.) Tom Cruise sem teszi közzé a privát címét. Csak ez található róla: contact@meetingtomcruise.com Úgy tűnik nagyon izgatja őt ez a téma, mert az újságírók szerint: „Közös filmes projekten dolgozik Tom Cruise és Elon Musk.” Lehet, hogy ő fogja rávenni Elon Musk-ot, hogy ne legyen olyan csökönyös, és próbáljon már kilépni a világűrbe.

Barbra Streisand e-mail címe nem publikus. A Streisand Foundation elérhetetlen. Cristiano Ronaldo és David Beckham sem vágyik rajongói levelekre. Ezért nem közlik az e-mail címeiket. Pedig van nekik, mert az újsághírek szerint: „Feltörték David Beckham levelezését”. A hackerek megállapították, hogy igencsak dühösen reagált arra, amikor barátja és egyben PR tanácsadója, Simon Oliveira azt javasolta neki, hogy utaljon át egymillió dollárt az UNICEF Shanghaiban rendezett eseményére. „Nem akarom a saját pénzemem beleölni ebbe az egészbe. Ha nem lenne ez az alapítvány, az a pénz az enyém lenne. Az én kib...ott pénzem!” Ez sokat elárul az adományozó készségéről.

Matt Damon és Bono is elérhetetlenek. Se honlapjuk, se e-mail címük nincs az Interneten. Alec Baldwin a feleségével együtt hozott létre egy honlapot. A Hilaria & Alec Baldwin Foundation Facebookon elérhető végtelenített honlapján sok minden található, csak az e-mail címük hiányzik róla. Az örökifjú Jennifer Aniston azonban nem titkolja e-mail címét: jenniferaniston@studiofanmail.com Lady Gaga-nak négy e-mail címe is van. Ezek egyike: ladygaga@umgstores.com Az Oprah@oprah.com cím valószínűleg tűnik. Úgy tűnik a népszerű műsorvezető, Oprah Winfrey nem fél a rajongóitól.

Jackie Chan honlapján ez az e-mail cím található: enquiry@jackiechan.com Végül John Cena e-mail címe: FanServices@wwe.com Ez is egy rajongói oldal címe, ahonnan aztán vagy továbbküldik a leveletem, vagy nem. Leveleim postázása során feltűnt, hogy a sztárok közül többen is használják a @studiofanmail.com gyűjtőcímet. Ez az ügynökség gyűjti be a médiasztároknak küldött rajongói leveleket. Az az ötletem támadt, hogy elküldöm nekik azoknak a színészeknek szánt leveletem, akiknek nincs e-mail címük. Ők valószínűleg nincsenek náluk regisztrálva, de feltehetően el tudják érni őket, így ha szerencsém van, továbbítják nekik a leveleimet. Végül nem tudtam kihagyni a tizenéves svéd klímaváltozási aktivistát Greta Thunberg-et sem. Gondoltam tájékoztatom őt, hogy nem annyira reménytelen a küzdelme. Van megoldás, de nem ártana neki egy kis hírverés. Állítólag a smalldickenergy@getalife.com e-mail címen érhető el. Ez a kislány rendkívül elszánt környezetvédő Már a svéd államot is beperelte, mert szerinte nem tesznek elég lépést a klímaválság megfékezéséért.

Greta Thunberg

E-mail: smalldickenergy@getalife.com

Kedves Gréta!

Évek óta csodálattal figyelem, hogy milyen elszánt harcosa vagy a környezetvédelemnek. Állhatóságod valószínűleg abból fakad, hogy te már érzed, hogy ha a környezetrombolás ilyen intenzíven halad tovább, az a te korosztályodat fogja derékba törni. A mostani fiatalok életét fogják szüleik felelőtlen magatartása tönkretenni. A helyzet azonban nem olyan rossz, mert küszöbön áll a paradigmaváltás. Az általunk még nem ismert fizikai törvények felfedezése és a gyakorlat szolgáltatába állítása megoldja minden problémánkat. A jövő tudománya a szubotronika kivezet bennünket ebből a kátyúból, amiben most vergődünk. Amennyiben kíváncsi vagy ennek módjára, kérlek olvasd el a Kun Elektronikus Könyvtár hét találmányi leírását. (A jobb oldalon, lent található.) Honlapom webcíme: <https://kunlibrary.net>

Amennyiben járhatónak találsz ezt a kiutat, kérlek segíts a népszerűsítésében. Sajnos engem nem ismer senki. Fejlesztőmérnök vagyok, és nem mutakozom a nyilvánosság előtt. Téged azonban az egész világ ismer, így ha felhívod az emberek figyelmét a paradigmaváltás szükségességére, a szubotronika lehetőségeire, elindulhatnak a fejlesztések ezen a téren. A műszerek beszerzéséhez, alkatrészek vásárlásához ugyanis pénzre van szükség. Ha sokan tudomást szereznének erről a kitörési lehetőségről, biztosan lennének közöttük olyanok, akik anyagilag is támogatnák a természet és ezáltal civilizációnk megmentését. Segítségedet előre is köszönöm.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Háromnapos kutatás után április 24-én elküldtem az összes levelet. A 24 amerikai médiasztár közül azonban egy sem válaszolt az angolra fordított a levelre, illetve el sem jutott hozzájuk a levél. A statisztika fájl szerint senki sem nyitotta meg a honlapomat, és senki sem töltött le róla semmit. Nem érdekelte őket a világ megmentése. A legfájdalmasabb a kis svéd természetvédő aktivista, Greta Thunberg közönye volt. Tőle is csak azt kértem, hogy közölje a világgal, hogy van kiút. A paradigmaváltás és a szubotronika képes lenne kiemelni a világot a jelenlegi mocsárból.

A kudarc oka, hogy a valódi e-mai címük helyett a produceri irodájuk címét, vagy egy rajongói weblap címét adták meg. Onnan pedig lusták voltak továbbítani a leveleket. A MEETING TOM CRUISE - THE PODCAST címről pl. ez a válasz érkezett: „The producers of this show do not have, and never have had any contact with Tom Cruise himself.” A valódinak tűnő e-mail címek sem működnek. Az Oprah@oprah.com címre küldött levéllel kapcsolatban ezt írta a Mailer Daemon: „Sajnálattal kell tájékoztatnom, hogy az üzenetét nem sikerült eljuttatni a címzethez.” Ugyanígy járt az összes többi levél. A hollywoodi sztárok nem győznek menekülni a rajongóik elől. Ezért korábbi e-mail címüket törlik, honlapjaikat pedig megszüntetik. A Greta Thunbergnek írt levélről nem érkezett postai visszajelzés, de válasz sem. Így nem tudom, hogy ennek a levélnek mi lett a sorsa.

Eme fiaskó után úgy gondoltam, a magyar médiasztároknál próbálkozom. Elsősorban olyanokkal, akiket az egész ország ismer. Nem a celebekkel, botrányhősökkel, hanem tehetséges, értékes emberekkel. Erre legalkalmasabbnak Tóth Andi tűnt. Ő ugyan mostanában inkább polgárpukkasztó viselkedésével tűnik ki, de ez fiatal korának tudható be. Idővel neki is „benő a feje lágya”, és akkor értékes tagja lesz a társadalomnak. A tehetsége, képessége megvan ahhoz, hogy komoly szerepet játszon a magyar zenei életben.

Kedves Andi!

Ne haragudj, hogy levelemben tegezni foglak, de koromnál fogva a nagypapád is lehetnék. Évek óta csodálattal figyelem zenei pályafutásodat. Nagy merészségre vall, hogy már 15 éves korodban ott hagytad a biztos családi fészket, és elindultál az ismeretlenbe. Tehetségedben bízva magabiztosan rajtoltál ezen a rögzös pályán, és országos hírnévre tettél szert. Arról is tudomásom van, hogy jelenleg mély lelki válságban vagy, nem tudod merre menjél, mit kezdjél magaddal. Nekem lennének javaslataim, hogy mit kezdj magaddal, de lehet, hogy erre magadtól is rá fogsz jönni. Addig is se-

gíthetnél a környezeteden, az egyre mélyebbre süllyedő világon. Miután te is hallgatsz rádiót, nézel tévét, olvasol újságot, minden biztonnal tisztában vagy azzal, hogy klímaösszeomlás fenyegeti a világot. Ha elpusztul a természet, akkor kihalnak a növények. Ezt követően éhen pusztulnak az állatok, majd mi is éhen halunk, mert nem lesz mit enni.

Ebből a helyzetből azonban van kiút, mert küszöbön áll a paradigmaváltás. Az általunk még nem ismert fizikai törvények felfedezése és a gyakorlat szolgálatába állítása megoldja minden problémánkat. A jövő tudománya a szubotronika kivezet bennünket ebből a kátyúból, amiben most vergődünk. Amennyiben kíváncsi vagy ennek módjára, kérlek olvasd el a Kun Elektronikus Könyvtár hét találmányi leírását. (A jobb oldalon, lent található.) Honlapom webcíme: <https://kunlibrary.net>

Ha szeretnéd megtudni, hogy mit jelent a szubotronika szó, ne a Google- hanem a Microsoft Bing keresőt használd. Webcím: <https://www.bing.com> Itt elérhető a mesterséges intelligencia program is (ChatGPT). Manapság mindenki ezt nyúzza, nem véletlenül. (Az Open AI a Windows Edge böngészőjében közvetlenül is elérhető.) A ChatGPT arra a kérdésre is választ ad, hogy mit jelent a szubotronika (angolul: subotronics) kifejezés.

Amennyiben járhatónak találsz ezt a kiutat, kérlek segíts a népszerűsítésében. Sajnos engem nem ismer senki. Fejlesztőmérnök vagyok, és nem mutatkozom a nyilvánosság előtt. Téged azonban az egész ország ismer, így ha a Facebook fórumodon, vagy a veled előszeretettel foglalkozó bulvár lapokban felhívod az emberek figyelmét a paradigmaváltás szükségességére, a szubotronika lehetőségeire, elindulhatnak a fejlesztések ezen a téren. A műszerek beszerzése, alkatrészek vásárlása ugyanis pénzbe kerül.

Ha sokan tudomást szereznének erről a kitörési lehetőségről, biztosan lennének közöttük olyanok, akik anyagilag is támogatnák a természet és ezáltal civilizációnk megmentését. A kormánytól, a minisztériumoktól nem várható támogatás, mert engem kuruzslónak, sarlatánnak minősítettek, és közölték velem, hogy szélhámosoknak nem adnak pénzt. Főleg nem az adófizetők pénzét. (A politikusok a beszűkült agyú tudósokra hallgatnak, akik szerint az ezotéria áltudomány, Tesla találmányai pedig nem léteztek, a róluk szóló beszámoló városi legenda.) Így már csak a magánszemélyek, a természet fennmaradásáért aggódó kisemberek mikro támogatásában reménykedhetek. Segítségedet előre is köszönöm.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Ez a próbálkozásom is kudarcba fulladt. A sok idétlenkedés, a Facebookon művelt kilométer hosszú magamutogatás lefoglalja minden idejét. Ezért nem ér rá a természet megmentésére. A levél ez esetben is elment, mert nem kaptam értesítést a kézbesíthetetlenségéről.

Április 25-én egy japán magánvállalat személyzet nélküli űrhajója is kudarcot vallott. Négy hónapig keringett a Hold körül, mire leszállt a felszínére. Hosszasan tanulmányozta égi kísérőnket, de semmi különös nem talált rajta. A japánokat különösen a Hold túlsó, általunk nem látható felszíne érdekelte. Titkos bázist kerestek a Hold túlsó oldalán, de csalódnuk kellett. Titkos bázis valóban van a Holdon, de nem a felszínén, hanem a belsejében. A Hold üreges belsejében több civilizáció is tevékenykedik. Fő feladatuk, hogy bennünket szemmel tartsanak.

Miután messziről semmit sem láttak, az Ispace földi irányítói úgy döntöttek, hogy a járművet távvezérléssel leszállítják rá. Erre a célra az Atlas krátert szemelték ki. Ezt azonban a kéreg alatt tartózkodók nem tűrték, mert feltehetően ez a bejárat a világukba. Ezért koncentrált mágneses sugárral lebénították az űrhajót. Az erős sugárnyaláb kiegészítette az elektronikáját, és megszakadt vele a kapcsolat. Miután irányíthatatlanná vált, a Hakuto-R lezuhant. A Hakuto M1 fedélzetén a Japán Űrügynökség (JAXA), és az Egyesült Arab Emírségek két-, valamint négykerekű kutatóroverei, a SLIM és a Rashid, a japán Niterra kísérleti szilárdtest-akkumulátora, a kanadai Canadensys Aerospace holdkamerája is odaveszett.

Ez az űrhajó is úgy járt, mint a Marsra küldött űrrakéták többsége. Mielőtt leszállhattak volna rá, a Mars belsejében tartózkodó civilizáció működésképtelenné tette őket. Ez az eset is azt bizonyítja, hogy a földönkívüli civilizációk nem vesznek bennünket komolyan. Füstölgő rakétáinkat sorra meg-

semmisítik. Így akarnak rábírní bennünket arra, hogy lépünk már előre, mert ezzel az elavult, 80 éves technológiával nem megyünk semmire. Korábban már egy indiai, valamint egy izraeli projekt is kudarcot vallott. Mindkettő landolási kísérlete a felszínbe való becsapódással végződött. A technikai váltás elősegítése érdekében az Elon Musknak megfogalmazott levelemet elküldtem az Ispace cég vezérigazgatójának, Takesi Hakamada-nak is. Az egyik hírügynökség megemlítette, hogy két amerikai magáncég, az Astrobotic és az Intuitive Machines szintén tervezi a Holdra szállást. Nekik is elküldtem a levelemet.

A japán levelem elküldése majdnem meghiúsult, mert a Google részletes keresőben sehol sem találtam az Ispace e-mail címét. Ezért megnyitottam a Microsoft Bing keresőjét. Itt legalább egy tucat találatot kaptam a honlapjukra, benne e-mail címekkel. A Google részletes kereső újabban tele van szponzorált hirdető- és adathalász honlapokkal. A Bing keresőben viszont csak hasznos találatok vannak. Webcím: <https://www.bing.com> Egyszerre négy e-mail címre is elküldtem a levelemet. Válasz azonban sehonnán sem érkezett. Ez a próbálkozásom is kudarcral végződött. A központi japán címről megnyitották ugyan a könyvtáramat, de semmit sem töltöttek le. Látták, hogy tömény ezotéria a könyvtáram, és ők sem kérnek a kuruzslásból.

Az Astrobotic weblapját szintén nem találtam meg a Google részletes keresőben. A Bing keresőben viszont ez volt az első találat. Mondanom sem kell, hogy ők sem válaszoltak a levelemre. Biztosan megkapták, mert honlapjuk belső levelezési felületére töltöttem fel, és megköszönték, hogy felvettem velük a kapcsolatot. Az Intuitive Machines Inc. céggel ugyanez volt a helyzet. Honlapjukat és e-mail címüket ez esetben is csak a Bing keresőben találtam meg. Ezt a levelet is kár volt elküldeni, mert ez meg visszapattant. A Mailer Daemon nem tudta továbbítani.

Az Astrobotic űrprogramjával, kapcsolatban azonban felfigyeltem egy magyar vonatkozású hírre. Egy budapesti székhelyű űrtechnológiai vállalat, Puli Space Technologies Kft. részt vesz az Astrobotic űrprogramjában. Egy kisméretű holdjáró rovert, valamint egy neutron spektrométert fejlesztettek ki a holdi vízjég felfedezéséhez. Ennek a mérőműszernek a kifejlesztéséhez 66 millió forintot kaptak a NASA-tól. Ez adta nekem az ötletet, hogy a NASA-nak is elküldjem a levelemet, legalább öt címre. Ezeket a leveleket átvették, de válasz tőlük sem jött.

Illetve az egyik címről érkezett egy automata levél, amely megerősítést kért, hogy ez az én e-mail címem. Megerősítettem. Másnap jött egy újabb levél, ezzel az üzenettel:

ÜDVÖZÖLJÜK A "JSC-NEWS" LEVELEZŐLISTÁN

Tegnap 17:15 « jsc-news-request@newsletters.nasa.gov »

levelet küldött Kun Ákos « info@kunlibrary.net »címre

Üdvözöljük a "jsc-news" levelezőlistán!

A listára való bejegyzéshez küldje el üzenetét a következő címre: jsc-news@newsletters.nasa.gov

Ebből kiderült, hogy szakmai válaszadásról szó sincs. A hírlevelükre akarnak felvenni. De miért kell ennek ekkora feneket keríteni. Úgy tűnik, hogy a NASA is füstölgő rakétákkal képzelel el a jövő űrkutatását. Elküldtem nekik is a korábbi levelemet. Természetesen nem továbbították a vezetőségnek, hanem felvették a hírlevelükre. Másnap már meg is érkezett az első hírlevél, amelyben arról tájékoztattak, hogy Emily Nelson lett a NASA új repülési főigazgatója. Nosza elküldtem neki is a korábbi levelemet. Természetesen ezt sem továbbították. A Mailer Daemon azt a tájékoztatást adta, hogy levelemet visszatartják: „Ez Addig tart, amíg a lista moderátora jóváhagyásra át nem tekinti. Az üzenetet azért tartjuk vissza, mert: Az üzenet nem listatagtól származik. Az üzenet vagy felkerül a listára, vagy Ön értesítést kap a moderátor döntéséről.”

Ugyanez a helyzet az Astrobotic céggel. Ők sem válaszoltak a levelemre, hanem felvették a hírlevelükre. Tőlük is megérkezett az első hírlevél. Május 3-án nekik is elküldtem az első levelemet még egyszer. Velük már nem volt szerencsém. A Mailer Daemon ezt írta vissza: „Sajnálattal kell tájékoztatnom, hogy az üzenetet nem sikerült eljuttatni a címzetthez. Mellékelve alul. További segítségét forduljon a postafiók karbantartójához.” Úgy látszik az Astrobotic hírlevél szervere nem fogad válaszleveleket. Mérgemben le akartam iratkozni a hírlevelükről, de nem tettem. Arra gondoltam, hogy később érkehetnek tőlük is fontos hírek az amerikai űrkutatásról. A japánok viszont arra sem érdemesítették, hogy felvegyenek a hírlevelükre.

Április 30-án a Retro Rádió délelőtti műsorában felfigyeltem egy interjúra, amit Várszegi Attila folytatott Tomán Szabinával. Az üzletasszony az RTL kereskedelmi tévécsatorna Cápák között című műsorának egyik tagja. A „cápák” jelző arra utal, hogy itt nem jótékonykodásról van szó, hanem kőkemény üzleti alkudozásról. Őt magyar multimilliomos hajlandó befektetni a hozzám hasonló szerencsétlen feltalálók vagy ötletgazdák kezdődő vállalkozásába. Ezt persze nem ingyen teszik. Esetenként a haszon 30%-át is elviszik. (Ez valóságos uzsorakamat. Kihasználják az alkotók kiszolgáltatottságát, és valósággal kirabolják őket.) Az interjú azzal ért véget, hogy Tomán Szabina biztatott mindenkit, hogy bátran jelentkezzen ebbe a műsorba, és ha a befektetők valamelyikének megtetszik az ötletük, akkor kapnak pénzt a kivitelezésre.

Nem tetszik ez az eljárás, de gondoltam kipróbálom ezt is. Velem ugyan nem sokra mennek, mert én minden ötletemet, eredményemet nyilvánosságra hozom, közkinccsé teszem. Bárki szabadon használhatja, nem kell érte fizetni. Így nincs min osztozkodni. Az általam kínált haszon a természet megmentése, ezáltal civilizációnk megmenekülése. Támogatásukkal legdrágább kincsüket, az életüket mentik meg. Ezt valószínűleg nem fogják belátni. Azt gondolják, hogy aki ilyet állít magáról, az biztosan szélhámos. Mindenesetre az üzletasszony két e-mail címére is elküldtem támogatáskérő leveletem. Egyikre sem válaszolt. El van foglalva a divatcégével Arra sem tudott időt szakítani, hogy megnézzem, miről van szó. Ő se nyitotta meg a könyvtáramat.

Internetes barangolásaim során ráakadtam Sir Richard Branson tevékenységére. Azt írták róla, hogy ő alapította a Virgin Group multinacionális vállalatot, amely ma már több mint 400 céget irányít. Virgin Unite Alapítványán keresztül 3 milliárd dollárt kíván költeni a globális felmelegedés csökkentésére. Na, rá van szükségem! – gondoltam. Sir Richard Branson nem bujkál a nyilvánosság elől. Céges e-mail címeit könnyen megtaláltam. Mindhárom címére elküldtem a leveletemet. Az egyik hamisnak bizonyult, de a másik kettőre elment a levél. Válasz azonban tőle sem jött. Őt sem érdekelt, hogy mire kérem a támogatást. A statisztika program szerint ő sem volt kíváncsi a könyvtáramra.

Gyakori kérdések

Kedves Ákos!

Köszönjük. Szabadon felhasználható a tartalom?

Üdvözlettel: XY

*

Kedves XY!

A Kun Elektronikus Könyvtár nonprofit könyvtár. Bárki, bármit letölthet róla. Semmiért sem kell fizetni. Munkájához sok sikert kívánok.

Üdvözlettel: Kun Ákos

Gasztronómia

Ez az interjú augusztus 20-án, az új kenyér ünnepén készült:

Az ősi recept szerinti sült pékáru nem versenyképes. Ha ünneprontóan hangzik is, tény: mesterseges adalékanyagok nélkül ma már a legkritikább esetben sül új kenyér. A pékeket – saját állításuk szerint – a politikusok, kereskedők és a gazdasági helyzet kényszeríti „kompromisszumokra”. A vásárló csupán addig lehet elégedett a boltban kapható kenyérral, amíg az első falatot el nem fogyasztja belőle. A szemre tetszetős portékáról otthon gyakran kiderül, hogy ízetlen, fel van fújva, könnyen morzsálódik, nem lehet vágni, és másnapra kiszárad. A figyelmes vevő számára még az ízletes, minőségi pékáru is riasztó lehet. Az árucímkére nézve leolvasható, hogy a kenyérben korántsem csak liszt, só és élesztő van, mint egykor, hanem jó pár E-szám mögé rejtett adalékanyag is. A

sütőiparban járatlan kenyérfogyasztó erre felteheti a kérdést: nem lenne egyszerűbb és olcsóbb a hagyományos módszerekkel jó kenyeret sütni?

A szakmabeliek szerint nem. A lapunk által megkérdezett, ám nevük elhallgatását kérő pékek állítják: több oka is van annak, hogy mesterséges adalékanyagok nélkül ma már gyakorlatilag nem készül kenyér. – Régen csak liszt, élesztő és só kellett a kenyérsütéshez. Ám a forgalmazott liszt ma nem olyan minőségű, amire szükségünk lenne – panaszolja az egyik pék. Szerinte a lesilányodás oka a politika és a kereskedelem hozzáállása a kenyér árának kérdéséhez. A mindenkori kormány szociális megfontolások miatt nem nézi jó szemmel, ha drágul a kenyér. A költségtakarékos szemléletmódot a Magyarországon megtelepedett multinacionális kiskereskedelmi láncok is átvették, és vevőcsalogató fogásként állandóan akciós áron kínálják saját termékeiket – panaszolja a szakember. Innen indul az ördögi kör. A pékek nyomott áron, mindössze pár százalékos nyereséggel tudják csak eladni kenyerüket. Ezért aztán nem tudnak tisztességes árat fizetni a lisztért a molnároknak, akik ezért alacsony áron veszik meg a búzát a gazdáktól. Így a termelőnek sincs pénze arra, hogy a legjobb búzafajták vetőmagját megvegye, földjeit rendesen műtrágyázza és gyomirtozza. A nem megfelelően kezelt táblákról aztán gyenge minőségű búzát aratnak a gazdák, amiből a molnárok csak gyenge lisztet tudnak őrölni. A pékeknek tehát nem marad más választásuk, minthogy lisztjavító anyagokat használjanak.

Más pékek szerint kizárólag gazdasági okai vannak az adalékanyagok használatának. Szerintük egyszerűen nem lehet eladni a hagyományos módon készült kenyeret, mert annak ára a most megszokottnál sokkal magasabb lenne. Ezt pedig a vevők kegyeiért harcoló, nagy mennyiségben vásárló kiskereskedők egyszerűen nem fizetik meg. Van olyan pék is, aki termelékenységi okokkal indokolja az adalékanyagok használatát. A hagyományos módszerrel ugyanis 12 óráig tart a kenyérsütés. Az adalékanyagok a sütési időt 3,5 órára rövidítik. Nem nehéz kiszámolni, hogy a lisztjavító és kelésgyorsító szerek segítségével ugyanakkora ráfordítással háromszor annyi kenyér állítható elő és dobható piacra, mintha a pék az élesztővel bajlódna. Ez pedig létfontosságú a túl nagy termelői kapacitással rendelkező ágazatban tevékenykedő sütőipari vállalkozások számára.

Úgy tűnhet, a számtalan probléma ellenére a megoldás a fogyasztó számára egyszerű. Ha megteheti, megfizeti az átlagosnál drágább „igazi” kenyeret. A boltok polcain ilyen borsosabb áron kínált, minőségi termékből is van elég. Ez azonban sokszor csak a látszat. Informátoraink azt is elárulták, hogy a nagyobb bevétel reményében készített és az átlagosnál jóval drágább kenyérfélékkel is sok sütőipari vállalkozás trükközik. A közvélemény által egészségesebbnek tartott rozsos kenyérben például malátával pótolják a drága rozslisztet. Ezenkívül a biokenyérként árult készítményekben használt magvakat gyakran egyáltalán nem vegyszer- és műtrágyamentes körülmények között termelik. A magyarázat egyszerű: csak a drágább kenyéren lehet keresni. Minél kisebb az előállítás költsége, annál többet. A különféle adalékanyagokból pedig – amelyek olcsóbbá teszik a kenyér előállítását – bőséges a választék. Az egyre egészségesebben táplálkozó Nyugat-Európából lassanként kiszoruló gyártók lisztjavító anyagaikkal itt, Kelet-Európában terjeszkednek. A gazdasági kényszerben tipródó sütőipari vállalkozások pedig jó vevőnek bizonyulnak.

A fogyasztóvédők szerint a pékek nem sértik meg az előírásokat. Sohár Pálné, az Országos Élelmezés- és Táplálkozástudományi Intézet főosztályvezetője szerint nem feltétlenül az adalékanyagok, inkább a gyenge minőségű liszt, és a kenyérsütéskor tapasztalható sietség miatt rossz a kenyér állaga és íze. A szakértő szerint bármennyire is bosszankodunk a termék minőségén, az adalékanyagok használata engedélyezett. A „felpumpált” kenyér pedig ártalmatlan az egészségre – mondja. A címkén feltüntetett E-számok részint természetes anyagok (ecetsav, tejsav, lecitinek), amelyek csak az egyértelmű és rövid megjelölés miatt kapják ezt a jelzést. Persze az E-számok némelyike valóban mesterséges élelmiszeradalékot takar, ám ezek használatát évekig tartó állatkísérlet-sorozat után engedélyezik csak – magyarázza Sohár Pálné. Emellett a fogyasztóvédelmi, állat-egészségügyi és élelmiszer-ellenőrzési hatóságok állítják: folyamatosan ellenőrzik, hogy a pékek megfelelően használják-e az adalékanyagokat.

A sütőipar tehát nyugodtan élhet a kémia adta lehetőségekkel, hiszen az uniós előírások nem tiltják a kelésgyorsítók, szerkezetjavítók, penészedésgátlók és lisztjavítók használatát. A fogyasztóvédők az idén még nem, korábban viszont már vizsgálták a boltokban kapható kenyérfélék minő-

ségét. Kathi Attila, a Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség tájékoztatási főosztályának vezetője elmondta: ilyenkor azt vizsgálják, hogy a kenyér összetétele megfelel-e a magyar élelmiszerkönyv előírásainak. E téren nem tapasztaltak túl nagy problémákat. A pékek tehát törvényes keretek között etetnek bennünket vegyszerezett silány kenyérral. Mindezért nem ők, hanem a gazdasági helyzet a hibás. Aki finom kenyeret akar enni, süssön magának otthon. Ez nem csak egészséges, hanem feleannyiba kerül, mint a bolti.

Népszabadság, Mihálovits András – 2004. augusztus 19. (17. oldal)

Isteni illat árad a pékségből. A hozzá tartozó üzletben legalább húszféle péksütemény között álllok tanácstalanul, melyiket szeressem? Nézegetem a barna kenyereket is. Az egyik rozskenyér furcsán könnyűnek találhatik. Gyönyörű barna a színe, lyukacsos laza, puha. Pont olyan, mint a fehér kenyér, csak a színe barna. Ha én rozsliszttel sütök kenyeret, az nehezebb, inkább tömör, mint lyukacsos, egyáltalán nem hasonlít ehhez! A felirat szerint ez rozskenyér. És viszik, mint a cukrot, pedig igencsak drága. 10 perc alatt majdnem elfogy a rekesz tartalma. Éppen kapóra jön az eladó. „Beszélhetnék a pékkel?” – kérdem. Az eladó csodálkozva néz rám. – A pék most dolgozik, nem tud kijönni. Miről van szó? – érdeklődik. Már éppen kérdeznék valamit, amikor látja a kezemben a rozskenyeret. Úgy látszik szimpatikus vagyok neki, mert ugyan csendesen, de odaveti: „Ha rozskenyeret akar ne ezt vigye! Ez nem az, aminek látszik!” És a polcra leemel egy szemre ugyanolyan, ám tömör, nehezebb kenyeret. Később megtudtam: sok helyütt malátával színezik a fehér búzakenyeret, s a kezemben tartott rozsos kenyérnek nevezett sütődei termék soha nem látott rozsliszttel.

Frank Júlia, Metro, 2004. november 19. (12. oldal)

Egyre gyakoribb a nagy bevásárlóközpontok területén megjelenő biosarok, biopolc, ami örvendetes jelenség, hiszen idestova 25 éve vártunk erre (a Biokultúra Egyesület alapítása óta). Ám az örömből jócskán vegyül üresség is, mivel az esetek igen nagy százalékában a biónak kinevezett sarkokban, részlegekben vagy polcokon ott éktelenkednek a nem biotermékek is, úgyesen bekeverve a valódi biotermékek közé. Ez mindössze két esetben fordulhat elő, s egyik rosszabb, mint a másik: vagy fogalma sincs a forgalmazónak, miben rejlik egy termék biovolta, vagy szándékosan keveri a talmit a valódihoz. Miután a bio jelölésre érvényes jogszabály ad iránymutatást, bizony nem más ez, mint szándékos fogyasztói megtévesztés, nota bene szigorúbb bírói állásfoglalás szerint akár élelmiszerhamisítás. A helyzet teljesen analóg azzal, mintha a diabetikus részleg termékei közé cukrosakat suvasztanának, vagy gluténmentes termékek közé csempésznének búzalisztes árut. Még akkor is, ha a károsítás nem említhető egy napon amazokéval. Eleddig csupán a közgondolkodásban sajnálatos módon biónak aposztrofált reformtermékek körében tapasztaltunk ilyesmit, azonban legújabbban már a biofelvágottak között is büszkén virítanak ugyanannak a cégnek a nem bio- (tehát vegyszerekkel előállított) termékei. Sajnálatos, hogy sem az ellenőrző szervezetek, sem a fogyasztóvédelem nem lép fel kellő szigorral a nyilvánvaló csalás ellen. Így önvédelemre kell, hogy biztassuk kedves olvasóinkat. Ne pakoljanak kosarukba gondolkodás nélkül mindent, amit a „biokóceráj” kínál, hanem alaposan vizsgálják meg a terméket, hogy szerepel-e rajtuk az ellenőrzés igazolása: HU-ÖKO-01 vagy HU-ÖKO-02.

Frühwald Ferenc – Természetgyógyász Magazin, 2007. szeptember (81. oldal)

Egyes gyártók új trükköket eszelnek ki a fogyasztók manipulálására, ráadásul az EU-csatlakozás óta még gyakoribbak az átverés-gyanús esetek. A próbálkozások arra irányulnak, hogy valami mást adjanak el a kedves vevőnek, mint amit az a terméknév alapján venni szeretne. No nem – mondjuk – tej helyett kakaót (bár amiből a kakaókat gyártják, abban is lenne üzleti fantázia), hanem például joghurt helyett stabilizátort és növényi zsírt, tejföl helyett tejport és zselatint, persze joghurt-, illetve tejförláron. Egy magyarországi vásárlói szokásokat vizsgáló kutatás szerint a magyar fogyasztók a sajtot, a kefirt és a joghurtot tartják a legegészségesebb élelmiszereknek (a skála másik végén a sza-

lonna található). Hogy ez miért van így, nem tudni (a sajtót és a kefirt a gyártók alig reklámozzák), ám az bizonyos, hogy olyan meggyőződésről van szó, amelyre hatékony marketinget lehet építeni. A tejtermékek piacán ugyanakkor a végletekig kiélezett ár- és reklámverseny folyik, és itt minden forintnak, illetve minden csábos szónak sorsdöntő jelentősége lehet.

Itt vannak például a tejek, amelyekről az uniós csatlakozás előtt úgy véltük: megdrágulnak majd a belépéskor. Ehelyett érzékelhető árcsökkenés tapasztalható, főleg amiatt, hogy olcsó importtejek jelentek meg a boltok polcain. Természetesen ezeket is magyar feliratú csomagolásba öltöztetik, és a magyar fül számára szépen csengő „friss tej” névvel illetik. Csakhogy a Magyar Élelmiszerkönyv (élelmiszerkódex, amely a törvény erejével rögzíti, hogy mit minek szabad nevezni) szigorú előírásokat tartalmaz a „friss tejnek” nevezhető árurol, pontosan előírva, hogy mennyi ideig tarthat a pasztörözés, illetve mennyi idő telhet el a fejestől az üzletbe kerülésig. Emiatt a Magyarországon készült, az Élelmiszerkönyv reguláit betartó friss tejeknek olyan tejfélésekkel kell versenyezniük, amelyek valahol félúton vannak a friss és az ultrapasztörözött készítmények között, jóval tovább eltarthatók, és (mivel egyszerűbben szállíthatók és tárolhatók) értelemszerűen olcsóbbak is lehetnek.

Elvileg joghurtnak sem lehet bármit nevezni, erről azonban egyes gyártók igyekeznek nem tudomást venni. A legelterjedtebb trükk, hogy a hasznos mikroorganizmusokat tartalmazó tejalapanyagok helyett utóhőkezelt (ultrapasztörözött) tejkészítménnyel, az állati zsírt a jóval kevesebbe kerülő növényi zsírokkal helyettesítik. Akad olyan „joghurt”, amelyhez tejure gyakorlatilag nincs is szükség, csupán zselatinra, tejporra, keményítőre, vízre és egy kis növényi zsírra. Vagy vegyünk a gyümölcsjoghurtokat, amelyek az Élelmiszerkönyv szerint szintén nem lehet bármiből összekotyvasztani. Az egyes gyártók a gyártmányhoz felhasznált gyümölcs mennyisége alapján hívhatják az eledelt gyümölcsösnek, gyümölcsízűnek vagy gyümölcsízestésűnek. A gyümölcsjoghurtban tehát elvileg gyümölcsnek kell lennie – ennek dacára már több esetben előfordult, hogy német és spanyol „áljoghurtokat” nemes egyszerűséggel joghurtnak címkéztek, és joghurtként reklámoztak a tévében (amíg a jogsértő gyakorlatnak az egymilliós bírság véget nem vetett).

A magyar vásárlót jellemző tulajdonságai alapján kétféle eszközzel lehet „megfogni”: az egyik az egészségre történő hivatkozás, a másik az alacsonyabb ár. Az egészségről a tapasztalatok alapján eleget sokat beszélni (a legtöbb vevőnek valóban fogalma sincs róla, hogy mit eszik), a másikhoz pedig az itt felsorolt praktikákon keresztül vezet az út: olcsó alapanyagból könnyű olcsó(bb) árut előállítani. A gond csupán annyi, hogy a tejtermékek fogyasztása amúgy is csökken, s a sorozatos átverésekkel – ha a fogyasztókban tudatosul, hogy a „játék a szavakkal” a bőrükre megy – sokakat le lehet szoktatni a vásárlásról. Ahhoz, hogy a magyar tejtermelés életben maradjon, elvileg lojális vásárlókra lenne szükség. A jelenleg használatos, a fogyasztók tájékozatlanságára építő „buborékmarketing” könnyen kipukkadhat, s akkor tényleg tejben-vajban fürödhetünk, csak éppen nem lesz benne sok örömmünk. H. M. – Népszabadság, 2004. július 29. (9. oldal)

Hogy az ipari termékeknél létezik az „életciklus-marketing” – ami az üzleti szempontból gondosan megtervezett és kiaknázott avulás fedőneve, valószínűleg az olvasók előtt sem titok. De azzal talán tudunk újat mondani, hogy hasonló praktikák az élelmiszeriparban is működnek. Szerencsére nem arról van szó, hogy az ételek-italok szavatossági idejét mesterségesen csökkentenék (az iparági törekvések éppen az ellenkező irányba mutatnak). A jelenség ennél összetettebb, és azon alapul, hogy – mint minden terméknek – egy keksz- vagy sörféleségnek is van tervezhető életgörbéje, és azon belül az egyes szakaszokhoz korántsem azonos minőség tartozik. Az összetétel, az íz és az élvezeti érték a bevezető-felfuttató időszakban a legjobb, és az életciklus végén, a leszálló ágban a legrosszabb. Ám ezen belül a minőség, a ráfordítás, a márkaculat és a népszerűség bonyolult összefüggéseit a tudomány teljes eszköztárának bevetésével határozzák meg.

Az élelmiszeripar multinacionális vállalatai erre szakosodott, a nagyközönség számára ismeretlen nevű és profilú cégeket bíznak meg azzal, hogy az életciklust és az ahhoz tartozó minőséget megtervezzék. Egy új márká esetében a „mézeshetek” nagyjából egy évig tartanak. Ebben az időszakban a fogyasztók megszokják az újdonságot, és a márkanévet fejben összekapcsolják egy bizonyos minőségi színvonallal. Amikor a kegyelmi időszak véget ér, és a „pletykamarketing” a fizetett

reklámokkal együtt már sikeresen elültette a köztudatban, hogy magas nívójú, a prémiumigényeket is kielégítő termékről van szó, következik a második – akár egy évtizedig vagy még tovább is tartó – periódus. Ekkor a minőség (és persze a ráfordítás) már alacsonyabb szinten stabilizálódik.

A tudományos apparátus ahhoz kell, hogy megállapítsák, mennyi az a ballasztanyag (iparági szakkifejezéssel: fűrészpor), amennyit a törzsfogyasztók legalább háromnegyede még lázadozás nélkül elvisel. A különböző „fűrészportartalmú” szeleteket, nugátokat, itókákat, stb. többkörös fókuszcsoportos teszteknek vetik alá – a reakciókat pedig nemcsak kikérdezik, de videóra is veszik, figyelve az árulkodó gesztusokat. Valójában az optimális fűrészporarány megtalálásán múlik, hogy egy termék mennyi ideig marad a piacon. Az első időszakban az áru gyakran „túl jó” (legalábbis az árához képest), vagyis a gyártó akár veszíthet is minden egyes eladott darabon. De ha az életgörbe második szakaszát sikerül jól megtervezni, akkor nemcsak a kezdeti veszteség jön vissza, hanem még a nyereség is stabilizálódik.

A fentiekből adódik, hogy ugyanaz a csokoládé vagy üdítőital országonként eltérő összetételű lehet. Egy-egy ismert étel piaconként jellemzően más-más életszakaszban tart, ráadásul a fókuszcsoportoktól érkező visszajelzések is országonként különbözőek lehetnek (azaz akad hely, ahol a közönség több fűrészport is elvisel). A harmadik szakaszra, a leszálló ágra általában akkor kerül sor, amikor egy terméket ki akarnak vezetni a piacról – például azért, hogy egy másiknak helyet csináljanak. Ilyenkor a minőség szándékos lerontása akár kismértékű áremeléssel is együtt járhat, de csak a kontraszt kedvéért. A cél, hogy az új, még a mézeshetek időszakánál tartó kedvenc árban és minőségben is minél jobb színben tűnjön föl. Az egész eljárásban egyetlen ponton lehet felfedezni a fogyasztó érdekeit: a gyártók nagyon ügyelnek rá, hogy fűrészporként csak tökéletesen ártalmatlan – vagy egyenesen egészséges – anyagokat használjanak. Így aztán kivételesen az is előfordulhat, hogy a középső életszakaszban járó, ízetlen termék a valóságban egészségesebb (mármint biológiai értelemben), mint amikor még finomabb volt.

Hargitai Miklós – Népszabadság, 2011. augusztus 1. (13. oldal)

Dr. Duscharrek Valéria Budapesten élő, és dolgozó mikrobiológus, tartósítóiipari mérnök, biokémikus és húsipari szakmérnök, az élelmiszerkémia doktora. Emellett konzervipari, hűtőipari és húsipari technológiai s biokémiai szakértő; számos, forgalomban lévő jótékony hatású élelmiszertermék, illetve alkalmazott technológia kiötlője. Emellett régóta foglalkozik az allergia kérdéskörével is. Elsősorban emiatt kerestem meg, gondolván a nem is olyan távoli pollenszezonra.

- Nem igaz, hogy a parlagfű okozza az allergiát – szögezi le azonnal a doktornő –, hanem az egész háttérben a káros élelmiszerek által előidézett túlérzékenység áll. Ez pedig először a légúti megbetegedésekben mutatkozik meg.
- A káros élelmiszerektől hangos ma a média, botrány botrányt ér.
- Pedig Magyarországon az élelmiszerbiztonság messze magasabb szinten volt – egészen az EU-csatlakozásunkig –, mint a nyugat-európai államokban. A baj az, hogy a rendszerváltás után az élelmiszeripar tönkrement, és kvalifikálatlan emberek zöme kezdett foglalkozni élelmiszer-feldolgozással. Jelenleg termékfelelősség van, tehát a korábbi, ellenőrzésen alapuló gyakorlat helyett a gyártó felel a termékért. A hibás élelmiszergyártásnak kizárólag szakmai okai vannak. Az egyik botránynál, amikor egy üdítőben hasist találtak, a gyártó arra hivatkozott, hogy a kifogásolt tartalom a megengedett határérték alatt van. Csakhogy: a határértéken belüli lassú, kis dózisosokban történő mérgezés máris elvezet az allergiához. Hiszen a tápanyagok az anyagcserénkben sejtszintig lebontódnak, így a bevitt élelmi anyagok eddig a kicsi „vegyi konyháig” jutnak el a szervezetünkben. A megengedett határértéken belül bevitt Na-benzoátok, sárga és piros színezékek, adalékanyagok és a többi vegyszer anyagcsere-deformációt okoznak, felborítják az anyagcserét. Ráadásul fejlődési rendellenességet okozhatnak.
- Tehát egyre inkább azzá válunk, amit megesszünk?
- Ne mondjunk nagy számot: ha ezer különböző élelmi anyagot fogyasztana minden ember periodikusan, akkor nem lenne probléma az anyagcsere „eltolódása”. Am az emberek többsége 8-10 fajta élelmiszernél nem fogyaszt többet. Sőt, nem is ismer többet. Sokan pl. nem tudják,

hogy mi a sopszkasaláta, vagy a pasztinák... Nagyon fontosak az allergia megelőzésében nagy szerepet játszó keserű zöldségek, gyümölcsök. A grépfrút mellett ilyen az endívia, az articsóka, a cikória, a lollo rosso saláta, a jégsaláta, a pitypanglevél, a csicsóka. Sokan csak a reklámban látott „divatételeket” eszik. Természetes, hogy a szervezetük hamarosan a legkisebb szagra, pollenre azonnal allergiával válaszol. Ebből az egyetlen kiút az élelmiszerek változatos fogyasztása. Fontosak a magvak és a jódozott só használata is.

- Csakhogy hiába eszem ezerféle élelmiszert, ha fogalmam sincs, honnan származik, megeheitem-e egyáltalán?...
- Magyarországon az élelmiszer-felhasználás kultúrája egyenesen tragikus. Mondok egy példát. Az ugyan köztudott, hogy a déligyümölcsök héja rothadásgátlóval van bevonva, hiszen elég sokat utaznak, mire ideérnek. De az már nem köztudott, hogy egy banánt nem lehet biztonságosan megenni, ha a lehámozás után a héjon lévő mérget a kezünkről belejuttatjuk a banánhúsba. Pedig egy rendes lemosással – tehát dörzsivel – ezt meg lehetne előzni.
- Egymást érik az élelmiszerbotrányok: hol a paprikáé, hol a húsé...
- Minden permetezőszernek van élelmezés-egészségügyi várakozási ideje. Ez változó, általában 8 nap. Azaz, amíg az import paprika Magyarországra ér: egy-két nap. Levámolják, terítik: még két nap. Ha én ezt a paprikát megveszem, és mosás után legalább egy napig fóliában tartom a hűtőben, vagy mint egy virágcsokrot, vizes tálban áztatva tartom – hogy a tiszta víz kioldja a méreganyagokat – és utána fogyasztom el, máris sokat tettem a vegyszerek kivédése érdekében. Továbbmegyek: nekem szívügyem a húsipar, hiszen ebben dolgozom. A magyar hústermékek elmennek tőlünk exportra, a külföldiek pedig bejönnek. Ennek egyik oka, hogy hazánkban nincs génmanipulált takarmány, az állatok nem fogyasztanak ilyent, tehát értékeesebbek. Nyugat-Európában ez az árucseré mindennapi gyakorlat. Hollandiában, Dániában például a nagyon kellemetlen mellékízt okozó hallisztel etetik a csirkéket, majd olcsó baromfiként hozzák Magyarországra. A feltűnően olcsó húst nem szabad megvenni, mert biztos, hogy egy nyugati hűtőház megsemmisítésre ítélt készletét próbálják eladni.
- És mi a helyzet az E-számokkal?
- A káposztasavanyító asszony, aki 4-5 éve tudott benzoát nélkül – ami egyébként az egyik legkárosabb tartósítószer – savanyítani, ma már nem tud. Az allergiások a következő négy számot figyeljék: Ne vegyék meg az E210, E211, E212, E213 jelű anyagot tartalmazó élelmiszereket²⁵¹. Ennyit mindenki fejben tud tartani. Minél kevesebb Na-benzoátot (E211) fogyasztanak az emberek, annál kevesebb allergiás lesz. A parlagfű elleni mozgalmat inkább a Na-benzoátot előállító cégeknél kellene kezdeni, és rábírní őket, hogy használjanak „emberbarátabb”, könnyen bomló tartósítószer, pl. a szalicilt...²⁵²
- Miért nem használják azt?
- A szalicil drágább. Sajnos minden tudományos gondolatot, döntést felülbírál a gazdasági érdek.
- Meg lehet „úszni” a közelgő allergiaszezont helyes táplálkozással?
- A tavaszi zöldségekkel kiválóan meg tudjuk erősíteni az immunrendszerünket. A friss karalábé, a zeller (annak zöldje), a spárga mind alkalmas erre. Immunstimuláns élelmiszerek, változatos gyümölcsök – ezek kellő alapot biztosítanak a parlagfűallergia megelőzésére. De még egyszer mondom: nem a parlagfű a bűnös az allergiákban.

Kocsis Noémi – Fejér megyei Hírlap – Hétféve melléklet, 2005. április 9. (6. oldal)

COCA-COLA is it!

- A Cola aktív hatóanyaga a foszforsav, melynek pH-értéke 2,8.

²⁵¹ Az E-számok jelentése az Élelmiszer-adalékanyagok című könyvben található meg.

²⁵² Ez fordítva valósult meg. A szalicil gyártását és forgalmazást az Európai Unió teljes területén betiltották. Helyette csak nátrium-benzoátot lehet kapni a szupermarketekben.

- Egy vasszőget négy nap alatt old fel. A foszforsav kioldja a csontokban lévő kalciumot és hozzájárul a csonttrikulás kialakulásához.
- Egy tejfogat 3 teljes nap alatt teljesen feloldott egy pohár Cola.
- A Coca-Cola szirupot koncentrált formában szállító tartálykocsikat különösen korrodáló, veszélyes anyagokat jelző táblával kell ellátni.
- A Cola-forgalmazók már 20 éve használják a teherautók motorterének tisztítására!
- Az USA több államában a rendőrség baleseti helyszínelői 2 gallon (kb. 7 liter) Colát visznek magukkal, hogy a balesetknél az úttestre folyt vért azzal távolítsák el.
- Ha egy steaket tálba tesznek, és Colával leöntik, két nap alatt feloldódik.
- A WC-kagyló tisztítása: öntsön bele egy dobozos Cola-t a kagylóba és hagyja ezt az igazi „csodaszert” egy óráig hatni, utána öblítse le. A kagyló maradéktalanul tiszta lesz.
- Rozsdafoltok eltávolítása egy krómozott felületről: dörzsölje be a felületet egy Colába áztatott alumíniumfóliával.
- Az autóakkumulátor pólusairól könnyedén eltávolíthatja a korróziót, ha egy doboz Colát ráönt. Figyelheti, ahogyan pezseg.
- Egy berozsdásodott csavart könnyen meglazíthat, ha pár percre egy Colába áztatott rongyot tesz rá.
- Ha kenőanyagokat akar eltávolítani egy szövetből, öntsön bele a mosógépbe a mosószer mellé egy doboz Colát, és futtassa le a programot. A doboz Cola segít a kenőanyag-maradékok eltávolításában.
- Eltávolítja a szélvédő szennyeződéseit is.
- Szóval, mit szeretnél inkább, egy Colát, vagy egy pohár ásványvizet?

Ugye emlékszünk még az erdélyi nagyasszonyokra? Ha máshonnan nem, nagy klasszikusaink regényeiből biztosan. Kiváló feleségek voltak, jól értettek a sütéshez-főzéshez, a házimunka minden csínjához-bínyjához. Jelenlegi lányaink, fiatal asszonyaink viszont azt sem tudják, melyik végénél kell megfogni a fakanalat.

„A minap bementem kedvenc hentesemhez. Elöttem egy fiatalasszony toporgott, láthatóan bizonytalan volt abbéli szándékában, hogy mit vegyen. Csak nézegette a kirakott húsokat, és egy teleírt cédulát vett elő. A hentes kérdésére, hogy »Mit adhatok, asszonyom?«, azt válaszolta, hogy: Pörköltnek való húst kérek.

- Mégis, milyen?
- Hát, pörköltet!
- Jó lesz a lapocka?
- Nem, pörköltet kérek! Asszonyom – mondta a hentes –, ez a legjobb pörköltnek való!
- Én nem lapockát, hanem pörköltet kérek! – kiabálta már türelmetlenül, de határozottan.
- Ezt hogy érti?
- Hát, adjon olyan kis kockákat! A hentes elfordult, valószínűleg nevetőgörcsöt kapott. Végül egy kisebb lapockadarabot felkockázott, majd lemérte.
- Ilyen drága? Akkor nem kérem! – mondta az asszony. Aztán diadalmasan körbenézett, majd sarkon fordult és távozott.”

Frank Júlia – Metro, 2004. december 03. (10. oldal)

Baj van, a britek nem tudnak főzni! – kongatta meg a vészharangot Jamie Oliver, a világhírű mesterszakács, a brit kormány gyermekélelmezési tanácsadója. A kilencvenperces beszámoló alatt a népszerű tévészakácsból elhivatott nemzeti étkeztetési menedzserre avanszált Oliver kifejtette, hogy a helyzet különösen válságos, mégpedig azért, mert míg a korábbi gazdasági visszaesések idején az emberek olcsóbb élelmiszereket vásároltak és otthon főztek, manapság addig satnyult a társadalom,

hogy a gyorsételeken nevelkedett generációk nem tudnak főzni, s nem képesek egészséges ételeket az asztalra tenni. „Hihetetlenül mély egészségügyi válsággal állunk szemben” – hangsúlyozta a szakember, és leszögezte, hogy ez a válság társadalmi osztálytól függetlenül mindenkit sújt. Ezt a jelenséget nevezte meg az ország elhízásának fő okaként is, és e tekintetben további drámai rosszabbodást jövendölt. A kormány által az iskolai gyermekélelmezés forradalmasítására költött eddigi 650 millió forintot (210 milliárd forint) kevésnek nevezte, és a szervezéssel sem volt elégedett, mert úgy vélte, sok iskolai szakácsnő nem kapott megfelelő képzést. Szerinte a közegészség költségvetését nem promócióra kellene költeni, hanem ingyenes főzőtanfolyamokra. A híres szakács legutóbb azzal kísérletezett – emlékeztetett a BBC –, hogy főzni tanítson néhány rotherhami családot.

Metropol, 2008. november 7. (8. oldal)

Sajnos nálunk is ez a helyzet. De nem csak nálunk, hanem az egész nyugati világban. A jóléti államok elkényelmesedett polgárai leszoktak a konyha használatáról. Korunk lányai már egyáltalán nem tudnak főzni. Nincs is kitől megtanulniuk, mert már az anyjuk sem tud. Felnőtt két generáció, akik képtelenek gondoskodni önmagukról, családjukról. Ha elveszítik állásukat, jövedelmüket, egyszerűen éhen fognak halni. A jelenlegi világ gazdasági válságban emberek milliói válnak egyik napról a másikra munkanélkülivé. A munka világából kirekedtek tragikus helyzetét fokozza, hogy nem tudnak szegényen élni. Nem ismerik azokat a túlélési technikákat, amelyek felszínen tarthatnák őket. A korábbi létbiztonság szükségtelessé tette a nehéz helyzetekhez való alkalmazkodás elsajátítását. Azt hittük, hogy erre már nem lesz szükségünk, ezért hagytuk feledésbe merülni nagyszüleink szegénység diktálta találékonyságának eredményeit, a természet fenntartó ereje által kínált lehetőségek kihasználási módját.

Az asszony alaposan elmagyarázta férjének, milyen húst vásároljon. Két kiló sovány, legalább hét-nyolc centi vastagságú marhahúst rendelt. Mondta is emberének, hogy spékelní, vagyis tűzdelni akarja a húst, ugyanis vendégeiknek igazi „Balogné-féle” vadast ígért. A férfi precízen előadta a hentesnek a kívánságot, mire az unott képpel mutatott egy konyharuhányi húsdarabot, ami jó, ha három centi vastag volt. Ráadásul az egyik oldaláról bőven lógott a hártya, s úgy látta, némi csont és talán faggyú is volt rajta. Közölte a hentesselel, ezt nem viszi el. Erre sürgött-forgott a fehéreköpenyes, és a pult üvegén át egy vastag színhúst mutatott. Emberünk erre rábólintott, kifizette a „felsált”, s büszkén ment haza.

Az asszony kivette a húst a nejlonnal bélelt papírból. Első ránézésre még mosolygott is. De aztán döbbenetesen fedezte föl, hogy a húst félbehajtották, s a belső fele bizony iszonyatos. A szétterített vékonyka és cafrangos hús azonos volt azzal, amit először kínált a hentes a vevőnek. A feleség szidta az eladót, mint a bokrot, a fogyasztóvédelmet is emlegette, ám idő híján nem rohant sehova, hanem elkezdte tisztítani a húst. Amikor ezzel végzett, megmérte. A kifizetett darab 2 kiló 23 deka volt, amiből 87 dekát ki kellett dobni. A nő nagy nehezen szeletekre vágta a húst, majd föltette a gázra. Szerencséjére volt odahaza konzervgomba és tejföl. Mire elkészült a gombás szelet és a galuska, megérkeztek a vendégek. Igaz, ízlett nekik az étel, de azért kicsit csalódottak voltak. Hát még a házaspár...

V. Horváth Mária – Népszabadság, 2004. október 4. (11. oldal)

Új mozgalom ütötte fel a fejét a gasztronómiában: a lassú étel. Íme a Slow Food²⁵³ mozgalom alapítójának ínycsiklandozó filozófiája: A lassítás nem idővesztés. Konzervszósz melegítése helyett olaj-fokhagyma-paradicsom, 5 perc alatt kész a friss tésztaöntet, és micsoda különbség a szájban, de a lélekben is!

1986-ban a gyors, egészségtelen, műanyag ízű gyorsbüfé (Fast Food) divattal szemben született meg az olaszországi Slow Food-mozgalom, amely a lassan, élvezettel fogyasztott, a helyi termékek-

²⁵³ szlou fűd

re épülő lakmározást hirdeti. A kezdő lökést éppen egy római McDonald's gyorsétterem megnyitása elleni tiltakozás adta. Nem véletlen, hogy a Slow Food az északnyugat-olaszországi Piemonte tartományban, itt is a Langhe²⁵⁴-domb vidéken, Brában talált székhelyre, mivel Itáliában talán errefelé lehet a legjobban enni és inni (sajtot, húst, szarvasgombát, csokoládét és Barolo vörösbort). Jól enni pedig azt jelenti, hogy élvezzük a táplálkozást. Nemcsak bekapunk valamit, hanem frisset, finomat eszünk, felfedezzük azt, ami körülöttünk terem – egyensúlyban a természettel. Az alapító ökológus, Carlo Petrini²⁵⁵ megérezte, hogy a világ ki van éhezve az egészséges étkezésre. Mindehhez van valami különleges, egyedi és főleg saját étel. Ez nemcsak az osztriga, hanem például egy babfajta is lehet. A felesleget termelő mezőgazdaság nem fékezte meg az éhezést, sőt népek földművelési kultúráját – a biodiverzitást – semmisítette meg.

Petrini ekképpen fogalmazta meg ars poeticáját: „Nemzetközi mozgalomra van szükségünk a mikrobák megvédéséhez, hiszen azokból készül a prosciutto²⁵⁶, a szalámi és a sajt.” Az olasz termelők és éttermek azonnal a Slow Food mellé álltak „edd a hazait!” jelszóval. A mozgalom védett élelmiszereket jelölt ki: Magyarországon például a mangalicasonkát, amelyet múlt decemberben mutattak be Olaszországban. A mozgalom sikerét jelzi a minden második évben, Torinóban megrendezett Gusto²⁵⁷ ízfesztivál. Itália határain túllépve ugyancsak elmondható a „lassú étel” hívőinek filozófiájaként, hogy a tökéletes lakoma: a helyi különlegességek elfogyasztása a helyi kisvendéglőben, amikor is az ételek a helyi kistermelők friss áruiból készülnek.

Minderre persze nem kell hosszú órákat szánnunk, hiszen rohanó világban élünk. Annyi realitásérzék a nemzetközi Slow Food-mozgalom vezetőibe is szorult, hogy a honlapjukon elismerik: valójában nem az asztalnál eltöltött idő mennyisége, hanem inkább az étkek minősége számít – no és az, eközben milyen kapcsolatokat alakítunk ki. Cím: <http://www.slowfood.com> Merthogy a lassú étel mozgalom (amely ma már a világ nyolcvan országában százezer követővel büszkélkedhet) nemcsak a has örömeiről szól. Kezdjük persze a hasnál. A „lassított” fogások ízletes és változatos összetevőkből készüljenek, amelyeket sohasem a legközelebbi szupermarketben szerezzünk be. Ott ugyanis gyorsan érő-készülő, könnyen csomagolható és szállítható termékek korlátozott választékával szoktatnak rá bennünket az egyhangúságra. Fedezzük fel a környék ételkülönlegességeit, házilag gyártott sajtjait, borait vagy süteményeit – és máris új ismerősökre tettünk szert. Egyszóval: finomat eszünk, egészségesek maradunk, és még kulturálisan is gazdagodunk.

Korántsem a főzőcskzésre korlátozódik a világszerte szorgoskodó Slow Food-aktivisták tevékenysége. Külön projekt foglalkozik például az eltűnés szélén álló termékek és ételek összegyűjtésével, amelyeket fesztiválokra és kiadványokban népszerűsítene. Ugyanígy próbálják megvédeni a kulturális örökséghez tartozó fogadókat, kávéházakat vagy éppen termelési módokat. A jövő generációinak ízlését tanfolyamokon és ételbemutatókon igyekeznek alakítani. S hogy a minőségi élelmiszerek többre kerülnek? Ezt a lassú étel hívei sem tagadják, ám arra hivatkoznak, hogy a fogyasztói szokások rossz irányba változtak. Manapság a családok mind többet költenek ruhára, műszaki berendezésekre vagy szórakozásra – és egyre kevesebbet arra, amit megesznek.

Sárközy Júlia, Pócs Balázs – Népszabadság, 2005. január 13. (5. oldal)

Mind többen találnak vissza a korábbi, jól bevált táplálkozási módhoz. A junk food fogyasztása leáldozóban van. Az Amerikában divatos **Clean Program** hadat üzent az egészségromboló mesterséges ételeknek. Már több világsztár követője is van (pl. Demi Moore és Gwyneth Paltrow). A legfontosabb szabály: mindenféle gyorséttermi étel tilos. A kényelmi termékek (húsleveskocka és társai), a félkész ételek, a szénsavas italok szintén. Továbbá olyan élelmiszerek, melyeknek magas a cukortartalmuk, mesterséges adalékanyagokat tartalmaznak, és szegények vitaminokban, ásványanyagokban, rostokban. Fontos szabály az is, hogy csökkenteni kell a sófogyasztást. Ezért tartózz-

²⁵⁴ lánge

²⁵⁵ kárló petrini

²⁵⁶ prossuttó

²⁵⁷ gusztó

kodjunk az élelmiszeripar által gyártott termékektől. Lehetőleg minden ételt, élelmiszert magunk állítsunk elő, otthon, házilag. A diéta arra buzdít, hogy főzz, ne menj étterembe, és használd a nagy receptjeit. Nagyszüleink ugyanis még nem éltek agyonfinomított és vegyszerekkel telített ételeken. Nem is volt annyi rákos beteg köztük. Évszázadokkal ezelőtt a rák és az allergia ritka betegségnek számított. Manapság pedig minden ötödik ember allergiás, és arat a rák.

Volt egyszer egy dúsgazdag indiai ifjú. Ráadásul még brahmin is volt, vagyis a legelőkelőbb kasztnak tartozott. Ezáltal bármit megtehetett, bárhogyan élhetett volna. Ennek ellenére önmegtartóztató életet élt. Már 26 éves volt, de még soha életében nem evett húst. Egy napon azzal lepte meg európai barátját, hogy megkóstolná egyszer azt az átkozott húst, enne egy „hullából”, mert nagyon kíváncsi az ízére; arra, hogy mitől fosztja meg magát. A barátja elvitte a legjobb angol étterembe, ahol a kíváncsi multimilliomos bekebelezett egy közepesre sültöt beefsteaket. Amikor letette a kést és a villát, így szólt:

– Köszönöm, hogy idehoztál. Tudod, el sem tudtam elképzelni, hogy ilyen finom ízek léteznek a világon. Ennél jobbat még sohasem ettem!

És továbbra sem evett egy falat húst sem, s feltehetően nem is fog élete végéig...

Finnországban 20 év alatt felére csökkentették a szívkoszorú-betegségekben meghaltak számát. Ezt a dohányzás visszaszorításával, az egészséges táplálkozás és a testmozgás szorgalmazásával érték el. Ezzel szemben nálunk rohamosan növekszik a szívinfarktuszban és szívtrombózisban elhunytak száma. Régen főleg a férfiakat veszélyeztette ez a betegség. Az emancipáció következtében azonban a nők ezen a téren is utolérték a férfiakat. Sokan azt hiszik, hogy rákban halnak meg a legtöbben. Az első számú halálos kór azonban nem a rák, hanem a szívbetegségek. Ennek csak egyik előidézője a stressz, a hajszoltság. A fő kiváltó ok a helytelen táplálkozás. Ehhez jelentős mértékben hozzájárulnak a különféle újságok, képes folyóiratok receptmellékletei. A természetgyógyász folyóiratok kivételével telis-tele vannak húsos ételekkel.

Az újságírók többsége ma már tisztában van a húsevés és állati zsírfogyasztás ártalmaival, mégis sorra jelentetnek olyan recepteket, amelyek valósággal gyilkolják az érrendszert, és elősegítik a vas-tagbélrák kialakulását. Ezt arra hivatkozva teszik, hogy olvasóik ezeket a recepteket igénylik. Az eszükbe sem jut, hogy a média feladata nem csak a szórakoztatás, a tájékoztatás; hanem a nevelés és az iránymutatás. Ha nem világosítják fel az embereket arról, hogy milyen helytelen életmódot folytatnak, az önpusztítás soha sem fog megszűnni. Magatartásukban nem kis szerepet játszik az eladási mutatók minden áron való megtartása. Ha csökken a lap példányszáma, veszélybe kerül az állásuk. Inkább pusztuljanak oktondi embertársaik, minthogy megszűnjön a munkahelyük, és utcára kerüljenek. Áldatlan tevékenységük egyik kirívó példája a **Vértorta** receptje, amely az egyik képes magazinunkban jelent meg:

1 nagy fej vöröshagymát vágjunk apróra, és 10 dg disznózsírban pirítsuk meg. Utána vágjunk kis kockákra másfél szikkadt zsemlet, és a zsírra rakva süssük aranyárgára. 25 dg fejhúst és 15 dg szalonnát aprítsunk kis kockákra, öntsünk rá annyi vizet, hogy ellepje, és főzzük puhára. Ezt követően a bőrével együtt daráljuk le. Adjuk hozzá a hagymát, a pirított zsemlet, 1 evőkanál majoránát, 1 teáskanál őrölt fekete borsot, 1 teáskanál őrölt szegfűborsot, 1 mokkáskanál só és negyed mokkáskanál borsikafüvet. Öntsünk rá 0,5 liter vért, és jól gyúrjuk össze, majd fektessük egy kizsírozott özgerincformába. A tetejét takarjuk le alufóliával, és közepesen meleg sütőben kezdjük el sütni. Mielőtt teljesen átsülne vegyük ki, és borítsuk ki sütőlemezre, majd erős tűzön süssük még 5-8 percig, hogy szép, ropogós legyen a teteje. Melegen, hidegen egyaránt fogyasztható. Reszelt torma, lila- és póréhagyma egyformán jól illik hozzá.

Ezek után csodálkozunk, hogy a külföldi turisták a magyar konyha ételeit túl fűszeresnek, zsírosnak és egészségtelennek tartják, és mind többen választják úti célul a mediterrán államokat. Ezek-

ben az országokban olívaolajjal főznek, és nem traktálják a vendégeket disznózsírral készített csülökpörkölttel vagy vértortával.

A művelt Nyugaton különleges vágóhidak működnek és virágnak. Ezek az alapanyagot a kelet-európai országokból szerzik be, rafinált módon. Néha azonban lefülelik a szállítót, mielőtt célba érne orvul elejtett zsákmányával. Pl. több ezernyi pacsirtatetemmel. Ezeket a madarakat abban az országban ejtik el különös szeretettel, ahol egy híres zeneszerzőt a pacsirta éneke ihletett meg²⁵⁸. Mint tudjuk énekelni csak az a madár tud, akinek a csőrébe nyelvet is ragasztott a Teremtő. Mindegyikébe ragasztott, a legszebb hangja mégis a csalógánynak és a pacsirtának van. A legízletesebb nyelve pedig a pacsirtának. Erre az olasz vendéglősök jöttek rá, akik ebből az érzékeny nyelvecskéből különleges pástétomot készítenek. Egy pacsirta nyelve persze nem elég hozzá, de több ezer már igen. Emiatt ez az isteni dalnok keresett jószág, az orvvadászok tűzzel-vassal irtják őket Románia és a többi közép-kelet-európai ország csallitjaiban, mezőségein. Hogy miért nem bünteti meg a Teremtő azt a vadászt, aki pacsirtára szegezi fegyverét, azt a vendéglóst, aki pacsirtanyelvből készített pástétomot tart az étlapján, és azt az élvhajhász vendéget, akinek pacsirtanyelvből készült pástétomra fáj a foga? Mert a Teremtő keze sem ér el mindenhová.

Németh István – Családi kör, 2004. november 18. (3. oldal)

Zsurnalisztáink dicstelen tevékenysége ellenére mind többen vannak, akik saját és családtagjaik egészségét féltve készek átállni az új, korszerű táplálkozási módra. Az ő helyzetük sem könnyű, mert ezen a téren meglehetősen hiányosak az ismereteink. Az egészséges táplálkozást szorgalmazó szakemberek gyakran tesznek egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat. Szinte havonta változik az éppen helyesnek nyilvánított táplálkozási mód. Amit ma károsnak tartanak, arról holnap kiderül, hogy ártalmatlan; a helyesnek vált irányzatokról pedig azt halljuk, hogy többet ártottak, mint használtak. Ennek a rögzös útnak a megpróbáltatásairól számol be Bangó Éva a Képes Újság 2001/19. számának 3. oldalán „Segítség, mit egyek?” címmel:

Mindig hittem a tudósoknak, szakembereknek, orvosoknak. Amikor azt mondták ne egyek sok tojást, mert magas lesz tőle a koleszterinszintem, szinte elfelejtettem, hogy milyen is egy jó tojás-

²⁵⁸ Dinicu: Pacsirta/

rántotta íze. Aztán a zsírról átértem az olajra, mert hogy az sokkal egészségesebb. Igaz, a kozmetikusom megjegyezte, amióta a nők nem esznek zsíros kenyeret, sokkal ráncosabb a bőrük, a disznózsírban ugyanis rengeteg kollagén van. Nézzem csak meg a hentesek arcát, köztük ugyan nem látni egyetlen aszott képűt se. Ezen a ponton meginogtam, de győztek az orvosok. Az egészség ugye mégiscsak fontosabb, mint a szépség. A sőt szinte száműztem asztalomról, a család minden lázadása ellenére. Azt olvastam valahol, hogy a só már egy csipetnyi mennyiségben is mérgező. Szeretteimet pedig nyugtattam, hogy csak egy kis kitartás, hamarosan nem fog hiányozni. Így legalább érezni fogják az ételek természetes ízét, amit a só eddig nem hagyott érvényesülni.

Ezzel két legyet is ütöttem egy csapásra: egészségesebben táplálkozunk, és kevesebbet eszünk. Nincsenek nagy zabálások, soha senki nem kér repetát. Ezzel a módszerrel a böjtölésnek is áldozunk, amiről már a Biblia is azt mondta, hogy nagyon hasznos dolog. Aztán kiderült, hogy a só nélkülözhetetlen a szervezet számára. Aki egyáltalán nem eszik sót, az többet árt magának, mint aki túl sokat eszik. A sejtek vízfelvételéhez, vízmegtartásához elengedhetetlen a napi legalább 4 grammnyi só. A sóhiányban szenvedőknek az agysejtjeik, az idegrendszerük sem működik helyesen.

Kávét? Isten őrizz! Barátnőimet is gyógyteákkal fogadom. Ha valaki mégis ragaszkodik egy jó erős kávéhoz, kis tejszínhabbal, esetleg csokireszeléssel a tetején, azzal a cukrászdában randevúzom. Otthon nem tartok ilyesmit, nehogy kísértésbe essek. Vége már azoknak az időknek, amikor reggel csak egy csésze kávé után voltam hajlandó magamhoz térni. Régóta nem eszünk disznóhúst, csak marhát vagy halat. Ezért ebédeltünk néha a McDonald's-ban, mert ott minden marhából készül. Készült, mert most rög-rög plakátokkal hirdetik, hogy áttértek a disznóhúsra. A kergemarhakór miatt. Igaz azóta a malacok is veszélyeztetve vannak, terjed a száj- és körömfájás, meg a sertéspestis. Így az utóbbi időben inkább a halat favorizáltam.

Csináltam egy listát ELLENÉGI és BARÁT címszó alatt. A cédulát ráragasztottam a frizsider tetejére. Amikor olvasok valamiről, hogy mit ne egyek még, ha egészséges akarok maradni, följegyzem. Már lassan az egész ajtót beborítják a jegyzeteim, mert én minden ide vonatkozó irodalmat elolvasok. Megvettem azt a bibliát is, amely száz csúcskészítményt javasol az öregedés ellen. Amikor megkapom a fizetésem, rohanok a fitotékába, s ott is hagyom majdnem az egészet. Sajnos az egészség és a fiatalság megőrzése sokba kerül. Lemondtam a fodrászról, helyette béta-karotint vásárolok. Az jól tesz a hajnak, meg a bőrnek. A kozmetikushoz se járok. Inkább Q10 vitaminra költöttem az árát, az segít megőrizni a fiatalságot. Látogatom a kínai piacokat, ahol eredeti zöld teát szerzek be. A zöld tea lekötöti a szabad gyököket, véd a rák ellen, sőt a ráncok kialakulását is gátolja. Naná hogy azt iszom.

Állandóan képzem magam. Haladok a korrallal. Amikor kiderült, hogy a tojás nem is egészségtelen, visszacsempésztem az étkezésünkbe. Csak azt nem tudom, mennyit ehetünk belőle. Mert a brit kormány csupán heti egy tojás elfogyasztását tartja tanácsosnak. A brit szívgyógyászok társasága heti négyet. Az Egészségügyi Világszervezet heti tízet. Most meg itt van a zsírügy is! Egyes kutatók szerint az olajok, margarinok rákkeltő anyagokat tartalmaznak, s inkább vajat együnk, mint margarint. A zsírt pedig nem kell teljesen száműznünk asztalunkról.

Reggelenként tanácstalanul téblábolok a konyhában a rengeteg gyógytea között. Mostanában olvasom, hogy a sok gyógytea májrákot okozhat. A zöldségekről, gyümölcsökről pedig kiderül, hogy annyi mérget, vegyszert tartalmaznak, hogy nem csak a kártevők kiirtására alkalmasak, hanem az én életem kioltására is. A zellerről újabban azt állítják, hogy tumorkeltő anyagokkal van tele. A „hús helyett egyen halat” tanáccsal is baj van. A tengeri halak rengeteg higanyt tartalmaznak. A folyami halak pedig... Nos, azt tudjuk, hogy mi mindent engedünk az élővizeinkbe. Mi magyarok is kanálist csináltunk a folyóinkból. Maradna a baromfi. Orvos barátom múltkoriban a kezemre csapott, amikor a bevásárlóközpont hűtőpultjáról egy csinos kis pipit akartam a kosaramba rakni. „Tudod, hogy mennyi hormont meg antibiotikumot kapnak a csirkék, hogy gyorsabban nőjenek? S ha te azt megeszed, a te szervezeted is megtelik vele!” Visszarettem. Túrós csuszát eszünk. Természetesen töpörtyű nélkül.

A tej élet, erő, egészség, mint tudjuk. Természetgyógyász ismerősöm viszont kiselőadást tartott arról, hogy mindent, csak tejterméket ne. (Hogy miért ne, arra már nem emlékszem. Összekeveredik bennem a sok érv, ellenérv.) Inkább szójas ételekkel pótolja a szükséges kalciumot stb. A szója különben is csodaszor, lám a japán nőknél ismeretlen fogalom a csontritkulás. Elrohantam és betankoltam mindenféle szójas élelmiszert. A minap kezembe került a Stern magazin. A legújabb kutatások

eredményeket ismerteti: Vigyázzunk a szójával, mert nagy szerepe van egy komoly időskori betegség kialakulásában. Na nem baj. Újabb csodaszert fedeztem fel. A paradicsomot. Igaz, nem eszem primőrt, mert tele van növényvédő szerrel meg műtrágyával, viszont feldolgozott állapotban rengeteget fogyaszthatok belőle. Állítólag annyi minden van benne, hogy a ráktól kezdve a ráncok kialakulásig mindent megakadályoz. Így követem az amerikaiak példáját, akik ketchupot esznek paradicsomszósszal, annyira kedvelik ezt a zöldséget.

Olvasom a legújabb híreket. Természetesen a külföldi szakirodalmat is átböngésem. Na és mit találok benne? A paradicsomot nagyon kedvelő amerikaiak között tízszer gyakoribb a prosztatarák, mint a paradicsomot nem kedvelő japánok között. Kitartó, küzdő típus vagyok, de ez a hír meghát-rálásra kényszerített. Ha jól emlékszem visítani kezdtem, s olyasmit kiabáltam: „Ezentúl nem vállalom a felelősséget a család egészségéért! Mindenki egyen azt, amit akar. Mindent.” Amikor rázúdítottam kétségbeesésemet idős háziorvosunkra, csak annyit mondott: *„Az ételek között nincs barát vagy ellenség, mert ami az egyikből hiányzik, az megtalálható a másikban. Egy a lényeg, soha semmiből ne együnk túl sokat. Mindenből csak mértékkel.”* Istenem, ha hamarabb hallgatok rá, mennyi pénzt, izgalmat megspórolok. Arról nem is beszélve, hogy hányszor örülhettem volna a finom falatoknak.

Utóirat: Most hallottam a barátnőmtől, hogy a fitotékában árulnak egy olyan szert, amit ha bekapunk, teljes védelmet nyújt mindenfajta mérgező anyag ellen. Istenem, mit tegyek?

A XX. század végének jellemző kortünete az éhínség és az elhízás. Míg az előbbi oka a szegénység, az utóbbié a gazdagság. Akinek nincs pénze, annak élelemre sem futja, akinek meg van, szinte minden pénzét élelmiszerekre költi. Aztán magába tömi. Az elhízás fő oka tehát a falánkság. Ettől rendszerint büntudatuk támad, és igyekeznek megszabadulni a táplálékfeleslegtől. Ebből ered a bulimia, ami főleg a fiatal nők között terjed. Lássuk ennek a folyamatnak a szokásos megnyilvánulását egy internetes élménybeszámolóból:

„Fogyni akarok! A tükörből egy lottyadt tehén néz vissza rám, egy poshadt, túlérett körte. A következő pillanatban már a hűtő előtt találok magam, először a tegnapról maradt sütitket veszem elő. Muszáj édességgel kezdenem. A maradékot megpróbálom úgy rendezni, ne látsszon, hogy mennyit ettem meg. Ráengedek fél liter tejet, hogy könnyebben menjen a hányás, aztán beteszek a sütőbe 6 szelet kenyeret. Amikor megpirultak, megfordítom őket, és vastagon megkenem kacsaszírral. Imádom! Hogy kibírjam, amíg pirul bekapok pár szem csokis kekszet. A kenyér után jön egy kis krémtúró, lekvár, egy fél doboz fagy. Aztán újabb 6 szelet pirítós. A gyomrom már olyan, mint egy óriási hólyag a mellkasom alá szorulva. Kisvártatva ledugom az ujjam, egymás után többször is, és szépen viszontlátok mindent, amit bekebeleztem. Örömmel észlelem, hogy az iszonyúan hizlaló sütitkétől is megszabadultam. A végén szédülök, gyöngének és üresnek érzem magam.”

Bár az eredményes fogyáshoz elengedhetetlen a rendszeres testmozgás, nagyon sok múlik azon, hogy milyen élelmiszereket választunk, és azokat miként kombináljuk. Alapszabálynak tekinthetjük, hogy a súlycsökkenéshez vissza kell szorítanunk a szénhidrátbevitelt, és növelnünk kell a fehérjefogyasztást. Közben ügyeljünk arra, hogy biztosítsuk szervezetünk számára a napi 1,5-2 liter folyadékot ásványvíz vagy gyógytea formájában. Manapság sokat hallunk a szénhidrátok testsúly-növelő hatásáról, de kevesen fejtik ki részletesen, hogy pontosan mi megy végbe a szervezetben. Most a „közveszélyesnek” kikiáltott szénhidrátról szólnak bővebben, hiszen bizonyos fajtáiból igenis ehetnek még azok is, akik karcsúsodni szeretnének. Mivel testünk a szénhidrátokból nyeri energiái nagy részét, teljesen nem szabad kiiktatni őket az étrendből!

JÓ ÉS ROSSZ SZÉNHIRÁTOK

A különböző élelmiszerek: csokoládé, korpás kenyér, sárgarépa vagy eper egyaránt tartalmaznak szénhidrátot. A szervezet ebből nyeri a glükózt²⁵⁹, azt a cukormolekulát, mellyel később dolgozni

²⁵⁹ Szőlőcukor

tud, és ami táplálja az agyat. Attól függően, hogy milyen gyorsan és milyen magasra emelik a különféle szénhidrátok a vércukorszintet, hizlalnak vagy karcsúsítanak, a zsírraktározást vagy a zsírégetést korbácsolják fel. Gondolkodási központunk valóságos cukorfaló: az agy ugyanis nem táplálkozik mással, mint cukorvegyületekkel. Folyamatosan glükózt vesz föl a vérből. Ha nincs elegendő édes anyag, akkor gyengül a koncentráció, elfáradunk, és rossz kedvünk lesz. Az agynak mintegy 70 gramm gyorsan felhasználható glükóz áll rendelkezésére a májban. Körülbelül 300-400 grammot raktároznak az izmok arra az esetre, ha hirtelen futásnak eredünk, vagy aktív sporttevékenységet folytatunk. Vagyis izmaink is a szénhidrátokból nyerik az energiát! Ha intenzíven mozgunk, vagy nagy erőt fejtünk ki, akkor izmaink ebből az energiaraktárból szolgálják ki magukat, és cukrot égetnek el. Ezeket a tartalékokat azonban újra és újra fel kell tölteni, ezt a folyamatot pedig a hormonok irányítják.

Teljes energiaprogramunkat a vércukorszint szabályozza. Minden egyes liter vérben nagyjából 1 gramm cukor található, glükóz formájában. Szervezetünk folyamatosan arra törekszik, hogy ezt a vércukorszintet állandósítsa. Akár csokoládéval, akár korpás kenyérral gondoskodunk a szénhidrátutánpótlásról, az emésztőenzimek először mindent kis molekulákra bontanak. A cukor-építőelemek aztán a bélből a vérbe kerülnek, és a vércukorszint megemelkedik. Biorendszerünk program szerint azonnal reagál rá: a hasnyálmirigy az inzulin nevű hormont küldi a vérbe. Ez azt üzeni az agyban lévő hipotalamusz étvágyközpontjába, hogy ideje leállítani a táplálkozást. Az inzulin ezután gondoskodik arról, hogy a cukormolekulák a két raktározó helyre, a májba vagy az izmokba jussanak. Ha azonban ezek a tartalékközpontok már fel vannak töltve, akkor a maradék cukor zsírrá alakul át, és lerakódik a hasra, a fenékre vagy a csípőre, időnként akár kissé lejjebb is, hogy a vércukorszint visszasüllyedjen normál értékre. Ha aztán kifogy az agyból a cukor, bekapcsol egy riasztórendszer, és idegessé, dekoncentrálttá, fáradékonnyá és gyengévé válunk. Ilyenkor üzenet érkezik az éhségközpontba: „Gyorsan valami enivalót – de csakis édeset!”

TÖKÉLETES KEZDET

Reggelenként, még mielőtt elfogyasztanánk a nap első fogását, literenként körülbelül 1 grammnyi cukor van a vérünkben. Attól függően, hogy mi kerül az asztalunkra, a vércukorszint hirtelen vagy lassan, de emelkedik. A szakemberek azért ajánlják, hogy gyümölcsöt együnk reggelire, mert az alig terheli meg a gyomrunkat. A bennük található növényi rostok kissé késleltetik a cukor felszívódását. Emellett a májnak a fruktózt először át kell alakítania glükózzá, vagyis olyan formába kell hoznia, hogy a szervezet tudjon vele mit kezdeni. Ez azt jelenti, hogy ha gyümölcsöt eszünk, akkor csak lassan emelkedik meg a vércukorszintünk, és természetesen lassabban is esik vissza. Genetikai programunknak köszönhetően egy óra múlva ismét kedvünk támad egy gyümölcsre, ami létfontosságú anyagokkal látja el a testünket. A korpás kenyérben (valamint a hántolatlan gabonából készült tésztafélékben) található rostanyagok is hasonló hatással bírnak, elfogyasztásuk után körülbelül három órával jelentkezik csak éhség – eddig tart ugyanis, míg a belőle nyert cukor eloszlik a testben. Ha azonban finomlisztből készült termékeket eszünk, melyekből hiányoznak a ballasztanyagok, a parányi molekulák azonnal a vérbe jutnak, és nagyon magasra lökik a vércukorszintet. Hirtelen 1,5 gramm vagy még annál is több cukor kerül a vérbe, amit az agy nem tud gyorsan elhasználni, ezért a cukorraktárakba (a májba és az izmokba kerül). Ha ezek is tele vannak, zsírrá válik, ami tényleg elősegíti a hízást. Hasonló reakció lép fel, ha lekvárral vagy csokoládéval indítjuk a napot!

Ha a hasnyálmirigy a fehér kenyérral vagy édességgel szembesül, inzulint termel. Ez a hormon létfontosságú: inzulin nélkül a cukor a vérben marad, és károsítja a szöveteket, a szemet, valamint az idegeket. Amint egy adag „gyors cukor” kerül a vérbe, a hasnyálmirigy teljes erőbedobással munkához lát. A termelt nagy mennyiségű inzulin a cukrot közvetlenül a sejtekbe juttatja. Ily módon viszont lefelé is gyorsan mozog a vércukorszint, és az agyból hirtelen kifogy a cukor. Fáradtak leszünk, nem tudunk koncentrálni, és ellenállhatatlan vágy ébred bennünk az édességek iránt. Tehát nem a hiányzó akaraterőnkön múlik, ha édesség után nyúlunk! Testünk kényszerít bennünket, és az esetek nagy részében a cukor erősebb nálunk. A következő csokis keksz vagy cukrozott üdítő újra kiváltja ugyanezt a folyamatot. A vércukorszint felugrik, a hasnyálmirigy „megijed” és rengeteg inzulint termel. A cukor, amilyen gyorsan jött, olyan nagy sebességgel távozik. A sejtek azonban csak annyit

szívnek fel, amennyire szükségük van. A többi zsír formájában ránk rakódik, és a szervezet máris újabb adag édességért kiált.

A VARÁZSSZÓ: GLUKAGON

A hasnyálmirigy azonban az inzulin mellett termel egy másik hormont is, a karcsúsító hatású glukagont. A glukagon fékezi az inzulin tevékenységét, megakadályozza, hogy az összes vércukor rögtön a sejtekbe jusson. Csak akkor lép reakcióba, amikor a vércukorszint egy bizonyos érték alá esik. Addig azonban míg az inzulin a vérben van, a zsírsejtek érintetlenek maradnak, a zsírégető hatással rendelkező glukagonnak nincs semmi esélye. Miután elfogyasztunk egy szelet korpás kenyeret vagy egy almát, a vércukorszint természetes módon lecsökken. Ezt a szervezet észleli, de nem esik kétségbe, mert tudja, hogy glikogén²⁶⁰ és zsír formájában kellő mennyiségű cukor áll rendelkezésre. Ennek felszabadítására hasnyálmirigy glukagont küld a vérbe. Ez aktivitásra sarkallja a májat, amely a benne felhalmozott glikogént cukorra alakítja, és újra feltölti a vércukorszintet. A máj és az izmok azonban csak két napra elegendő cukrot képesek elraktározni. Ha elfogy a glikogén, a glukagon szükség szerinti mennyiségben kivonja a zsírt a zsírsejtekből, és ezt alakítja át cukorra. A zsírkivonást a deréktáji zsírsejtekkel kezdi, hiszen ezek a szervezet zsírraktárai. (Egyébként ennek a működési mechanizmusnak a kihasználásán alapul az Atkins-diéta. Mivel az ily módon fogyókúrázók semmilyen, vagy csak minimális szénhidrátot vesznek magukhoz, alaposan megdolgoztatják a glukagont.)

A zsírégető glukagonnak azonban csak akkor van esélye, ha a rossz szénhidrátokkal nem hívjuk elő állandóan az inzulint. Mert amíg magas az inzulinszint a vérben, addig a glukagon nem tudja elvégezni a munkáját. A májban lévő glikogénraktárak telve maradnak, a zsírraktárak pedig gyarapodnak. A jó szénhidrátok viszont csak kismértékben és lassan emelik meg a vércukorszintet, amit az agy fokozatosan elhasznál, így nem alakul át zsírrá. Ha az ily módon előálló cukor kevésnek bizonyul, aktiválódik a glukagon, és a szénhidrát, valamint zsírraktárakból pótolja. Ezáltal a természetes állapotukban fogyasztott élelmi anyagok nem hizlálnak, hanem karcsúsítanak. Ebbe a csoportba tartoznak a teljes kiőrlésű gabonatermékek, a hántolatlan rizs, a hüvelyesek, a friss zöldségek és a legtöbb gyümölcs. Aki sokat eszik ezekből, esélyt ad a zsírégető glukagonnak. A kémiailag finomított fehér cukrot a lehető legritkábban használjuk! Ehelyett természetes szerekekkel édesítsünk: mézzel, juharsziruppal, alma- vagy körtelesűrítménnyel. Igaz ugyan, hogy ezek is emelik az inzulinszintet, de amíg csak ízesítőként használjuk őket, vagyis kis adagokban, addig nem hizlálnak. A gyümölcscukor, azaz a fruktóz is igen kedvező, „inzulinbarát” alternatíva.

Ha túl gyakran „túrátatjuk” a hasnyálmirigyünket, a testi sejtek egyszer csak „nem veszik komolyan” a hiperaktív inzulint. Megmakacsolják magukat, és rezisztenssé válnak a küldetésével szemben. A hasnyálmirigy kétségbeesetten próbál egyre több inzulint termelni, de ettől nem csökken a vércukorszint. Mindvégig túl sok inzulin marad a vérben, a testsúly pedig folyamatosan gyarapszik, mert a sejtekbe be nem épülő cukor zsírrá válik. Egy idő után már az étvágyközpontunk sem reagál az üzenetre, hogy „evést beszüntetni!” – ezért tovább eszünk, többet, mint amennyire valójában szükségünk lenne. Az igazi baj azonban nem ez, hanem egy modern kór, a 2-es számú cukorbetegség kialakulása. A hasnyálmirigy ugyanis a túlterhelés következtében egy idő után kifárad, és beszünteti az inzulintermelést. Ezt követően még magasabb lesz a vér cukortartalma, ami vakságot és érzékszerveket okoz. Ennek végső fázisa a csonkolás, a lábak amputálása.

Ez többnyire nem egyszerre következik be, hanem részletekben. A szeletelés során először a lábfejet vágják le, majd a visszamaradt csonk elüszkösödése után következik az alsó lábszár, utána a felső eltávolítása. Mindez évtizedeken át húzódik, melynek során a beteg iszonyatos fájdalmakat, és szinte elviselhetetlen pszichés megrázkódtatást él át.²⁶¹ A társadalombiztosításra is igen nagy teher hárul, mert a sorozatos műtétek, a gyakori kórházi felülvizsgálatok és a lábhosszhoz igazodó új műlábak elkészítési költsége milliókra rúg. Sok modern táplálkozástudós a tartósan magas inzulinszintet tartja a túlsúly igazi okának. A magas inzulinszint jelez a szervezetnek, hogy „raktározz zsírt a zsírsejtekbe, és zárd be azokat!”. Ha igyekszünk elkerülni a cukorral és a fehér liszttel készült étele-

²⁶⁰ Nagy molekulájú szénhidrát, amely könnyen zsírrá alakítható

²⁶¹ Cukorbetegség következtében a világban 2 percenként vágnak le egy lábat.

ket, akkor fölösleges kilóink nem nehezítik tovább mindennapjainkat. Aki kíváncsi arra, milyen ételeket tartalmaz a jó szénhidrátokra épülő diéta, lapozza fel Marion Grillparzer: Zsírétetés című könyvét (Holló és Társa Kiadó, Budapest, – 2003.)

B.V. – Elixír, 2005. május (62-63. oldalak)

Látványosan, több mint húsz százalékkal csökkent Dániában a szív- és keringési betegségekkel bajlódók száma. A hirtelen változás legfőbb oka az a rendelkezés, amely 2003-ban radikálisan korlátozta a keringési rendszerre rendkívül káros, úgynevezett transzsírokat tartalmazó élelmiszerek forgalmazását.

Az Európában egyedülálló intézkedés értelmében Dániában tilos kereskedelmi forgalomba hozni olyan élelmiszert, amely 2%-nál nagyobb mennyiségben tartalmaz transzsírokat. (A transzsírsavak a növényi olaj ipari feldolgozása, állagának keményítése, illetve az olaj tartósítása közben keletkeznek, és növelik a vérben a káros hatású LDL koleszterinszintet, hozzájárulva a szív- és érrendszeri betegségek kialakulásához.) Napi 5 grammnyi transzsír (ez nem több, mint amennyi egy darab sült csirkében, vagy egy adag hasáburgonyában található) hosszabb távon 25 százalékkal növeli a szívbetegség kialakulásának kockázatát. A három évvel ezelőtti dániai intézkedést eleinte kétkezdés, illetve az élelmiszer-ipari cégek fanyalgása kísérte. Az EU többi tagállama nyugtalanítónak tartotta, hogy termékeik nem juthatnak be legálisan a dán piacra. A dán élelmiszergyártók pedig amiatt aggódtak, hogy a transzsírok nélkül megváltozik az ételek állaga és íze. Az elmúlt három év tapasztalatai alapján elmondható, hogy ez utóbbi aggodalmak egyike sem bizonyult valósnak, a transzsírok nélkül készült sült krumpli ugyanúgy fogy, mint korábban, s a cukrászok szerint mit sem változott a leveles tésztából készült dán foszlós sütemény állaga és íze sem azáltal, hogy egészségesebb zsiradék felhasználásával készítik. Az újonnan diagnosztizált szívbetegség számának csökkenése mindenképpen fontos adat, a jó irányba tett lépésként értékelhető. A csökkenési arány ugyanis hasonló mindazon országokéhoz, amelyek – ha nem is ilyen intézkedéssel, hanem például a dohányzás visszaszorításával, illetve az egészséges életmód népszerűsítésével – drasztikus lépéseket tettek a szívbetegedések számának mérséklése érdekében.

Amerikai kutatók szerint a kurkuma véd a leukémia ellen. Azt már régóta tudjuk, hogy a szója nagymértékben csökkenti a mellrák kialakulásának veszélyét. Ázsiában jóval kevesebb a mellrákos nő, mint a nyugati országokban. A chicagói Loyola Egyetem munkatársai felfigyeltek arra, hogy az ázsiai országokban a leukémiás gyerekek aránya is sokkal kisebb, mint Európában vagy Amerikában. A vizsgálatok kiszámították, hogy ennek oka, a kurkuma gyakori fogyasztása. Ez a trópusi fűszernövény olyan hatóanyagokat tartalmaz, amelyek képesek végleg leállítani a daganatos sejtek osztódását, és a külső hatások (cigarettafüst, vegyszerek) ellen is védelmet nyújtanak. Ez azért fontos, mert a leukémia kialakulásához a veleszületett hajlam mellett számos káros környezeti tényező is hozzájárul. Nálunk a kurkumát csupán élelmiszerszínezékként alkalmazzák, ritkán és kis mennyiségben. A közkedvelt curry fűszerkeverék azonban kurkumát is tartalmaz, ezért az indiai konyha hívei ezen a téren előnyösebb helyzetben vannak.

Magyar- és világszabadalomra irányuló oltalmi kérelmet jelentett be a kecskeméti Agrogeo Kft. egy olyan baktériumpermetre, amellyel magas nitrogén-, foszfor- és káliumtartalmú komposztot képesek előállítani a szőlőtörkölyből. A vállalkozást az 1980-as évek végén egy konzorcium hívta életre azzal a céllal, hogy környezetvédelmi kutatásokat végezzen. A Magyar Állami Földtani Intézet által kezdeményezett összefogáshoz csatlakozott a kecskeméti Szőlészeti Kutatóintézet, a kertészeti főiskola (mai neve: Kecskeméti Főiskola) és a Bácsvíz Rt. is. Szolnoky Győző ügyvezető igazgató elmondta: A többéves kutatómunka eredményeként előállított biopermetben lévő baktériumok káros gázok kibocsátása nélkül, három hónap alatt komposztanyaggá alakítják át a szőlőtörkölyt.

A kezelés a birtok szélén is elvégezhető, és a létrejött természetes komposzt azonnal felhasználható. A kutatások szerint beltartalmi értéke az istállótrágya tápanyagtartalmának négy-ötszöröse.
B. Papp László – Népszabadság, 2005. január 3. (10. oldal)

60 éves vagyok, 16 éve rokkantnyugdíjas. A nyugdíjasklubból hordom mindennap az ebédet, ami leves és tészta vagy főzelék, néha desz-szertnek süti vagy alma. Az ebédem napi díja 420 forint, a nyugdíjam 57 000 forint. Ami felháborított, az az egyik bulvárlapban közölt cikk volt, miszerint a parlamenti menzán több menüből választva egységesen 260 forintba kerül egy ebéd! Kérdeznék sokan: Ezt ki kalkulálta ki a 350 000 forintos fizetéshez, amit a képviselő urak kapnak?
Burán István, Budapest, Metro, 2007. február 26. (10. oldal)

Pest megyében félpályás útlezárással tüntettek a gazdák az 5. számú főúton, fél évvel az Európai Unióhoz való csatlakozásunk után. Fagyos szél fúj keresztül a földeken, és mellette piros arccal komor férfiak álldogálnak. A másik sávon utazók az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül hajtanak tovább. A gazdák tárgyalásra akarják kényszeríteni a kormányt. A kérdés már nem az, hogy tönkremennek-e a családi gazdaságok, hanem az, mi lesz a megélhetésüket elvesztő emberek sorsa. Tudja mennyiért árulják a bevásárlóközpontok a káposztát? – kérdi egy zöldségtermelő. 5 Ft kilója. Az 5 kg-os krumplit ugyanott 70 forintért adják. Lengyel áru. A piacon 50 Ft-ba kerül 1 kg burgonya, de aki csak teheti a szupermarketekben vásárol negyedannyiért. Az idei termésem ott áll a raktárban hiánytalanul. Fogalmam sincs, mihez kezdek vele. A káposzta palántájának darabja 7 forintba volt az idén – tart rögtönzött számtanórát az egyik demonstráló. Ennyibe került a neveltetése. A kiültetéstől számítva 150 napot kellett vele dolgozni, mire raktárba került. Az önköltségi ára kb. 60 Ft kilogrammonként, és akkor még nem kerestünk egy fillért sem. Erre nyit egy új bevásárlóközpont, és kiírják, hogy akciós ár: 5 Ft/kg. Egy férfi tejesdobozzal a hóna alatt sétál el az úton veszteglő traktorok mellett, és mindenki nek mutatja, hogy 198 forintért vette az 1,5%-os tejet a boltban. Csak annyit tesz hozzá, hogy tőle 60 forintért veszik át az extra minőségű 4,3% zsírtartalmú tej literjét. A bajok mértékére jellemző, hogy eddig 50 ellehetetlenített paraszt követett el öngyilkosságot.

Romhányi Tamás – Népszabadság, 2004. november 25. (17. oldal)

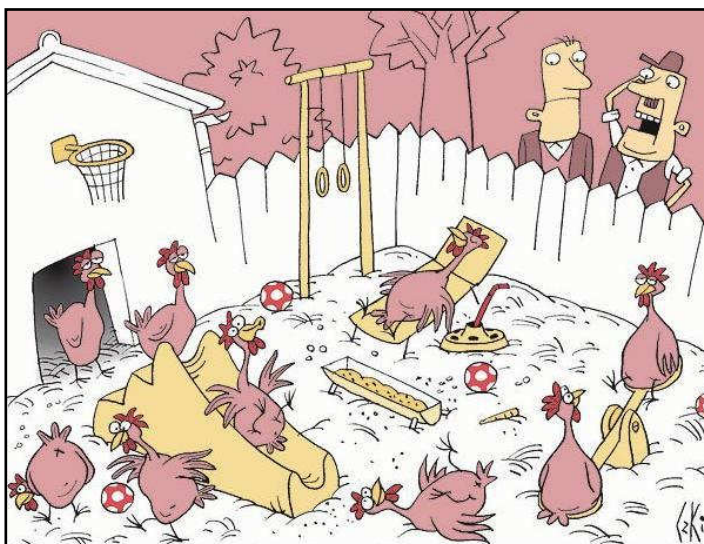
- Büszkeség tölti el a szívemet honatyáink és -anyáink állhatatosságán, kik félretéve ellentéteiket egy ügyben mindig következetesek a rendszerváltás óta: nem engedik csökkenteni szeretett Parlamentünk létszámát.

Az Európai Unió direktívái sok bírálatot váltanak ki a tagállamokban. Főleg az újonnan csatlakozott országok nehezményezik a sokszor be tarthatatlan rendelkezéseket. A mezőgazdaságra vonatkozó szabályok pedig a komikum határát súrolják. Az Európai Unió legutóbb elfogadott jelentésében az áll, hogy: „Embertársként kell kezelni az állatokat!” Jogi szakértők megállapítása szerint az EU-ban a háziállatok a gyerekeknél is nagyobb megbecsülésnek örvendenek, több paragrafus védi, óvja őket. Nem csak a kínzásukat tiltják a törvény, hanem azt is előírják, hogy nem szabad nekik kényelmetlenséget okozni, és lehetővé kell tenni fajtájuk meg-

szokott életformáját. Már a humoristák is cikkeznek a „boldog disznókról”. Az euro-bürokraták által alkotott állattartási előírások azonban más gondolatokat is felvetnek. Úgy tűnik, hogy az állatvédelem terén „átestünk a ló túlsó oldalára”. A valóságtól elrugaszzkodott direktívák között tallózva ilyen kitételeket találunk:

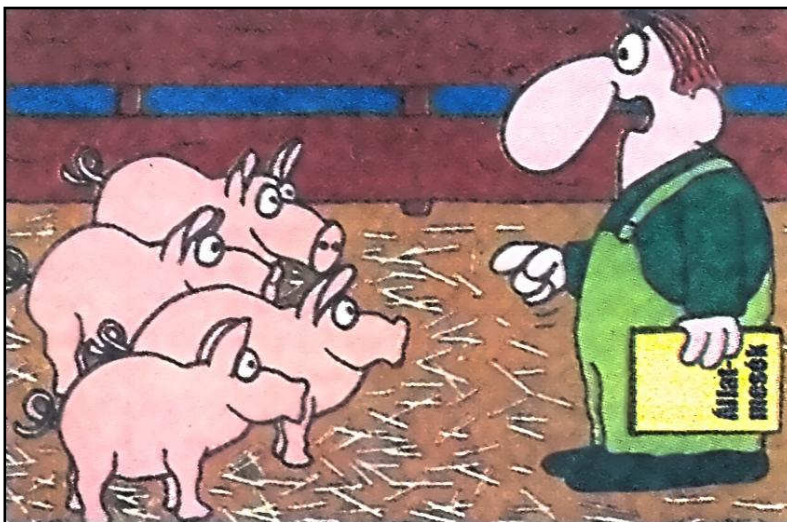
A tyúkketrecekben a padló lejtése nem haladhatja meg a 14°-ot, a sertésólakban pedig a relatív páratartalom- és a pára koncentráció szintjét szabályozni kell. (Vagyis, ezentúl klimatizált disznóólakat kell építeni.) Ezen túlmenően, a sertéseket nem szabad sötétben tartani. A mesterséges világításnak reggel 9 és este 5 óra között legalább olyan intenzitásúnak kell lennie, mint a természetes fénynek. (Sok helyen ezt még az emberek sem tudják biztosítani maguknak. Még ma is milliók élnek tanyán, és petróleumlámpával világítanak, melynek fényereje köztudottan nem vetekszik a napéval.) A baromfitartóknál még ennél is szigorúbb az előírás. A szárnyasok szemmagasságában legalább 50 Lux fényerejű, nem villódzó fényt kell biztosítani az épület teljes alapterületén. A gyerekek tehát tanulhatnak olyan osztályteremben, ahol hagyományos, 50 Hz-es neonsövek villognak, a brojlercsirkéknek azonban egyenletes fényre van szükségük. Mesterséges megvilágítás esetén a tojó-tyúkoknak megfelelő pihenési periódust kell biztosítani. Ilyenkor a világítás intenzitását úgy kell csökkenteni, hogy a nyugodt pihenés biztosítva legyen. Az állatvédelmi rendelet azt is előírja, hogy a baromfitelepeken az ammónia és a szén-dioxid koncentrációja nem haladhat meg egy bizonyos szintet, a csirkék fejszintjénél mérve.

Visszatérve a disznókhöz, a padozatnak simának és csúszásmentesnek kell lennie. A padozat anyaga legyen szilárd, egyenletes és tartós felületű. Az állattartó terület hőszigetelése, fűtése és szellőzése biztosítsa a légmozgást. A túlfűtést is kerülni kell, és biztosítani kell a páratlantást. Gépi szellőztetési rendszer használata esetén tartalékberendezésről kell gondoskodni, ami üzemzavarok biztosítja a szükséges ventilációt. Emellett riasztórendszert kell felszerelni, amely figyelmezteti az állattartókat a hibára. (Azt elfelejtették a törvényalkotók előírni, hogy mit kell csinálni áramszünet esetén. Erre az esetre is felkészülve valószínűleg be kell majd szerezni egy aggregátort.) A disznók tartózkodási helyének (vagy is a disznóólnak) két részből kell állnia: kifutóból és pihenőtérből. A pihenőtér legyen kényelmes, tiszta és vízelvezető. A rendelkezés különösen nagy hangsúlyt fektet a disznók táplálására. Eddig azt ették, ami az ember, vagyis ami a gazda asztaláról lekerült. Mostantól azonban nem lehet ételmaradékkal etetni a sertéseket. Nekik külön koszt jár, mert vigyázni kell az egészségükre. A gazdának gondoskodni kell az állatok szórakoztatásáról is. Annak érdekében, hogy hizás közben ne unják agyon magukat, játékok

– Kész ráfizetés már a csirkenevelés komám. Nem elég, hogy folyamatosan emelkedik a takarmány ára, a tetejébe még itt van ez az "állatjóléti" EU-előírás, amire a gatyám is ráment.

Visszatérve a disznókhöz, a padozatnak simának és csúszásmentesnek kell lennie. A padozat anyaga legyen szilárd, egyenletes és tartós felületű. Az állattartó terület hőszigetelése, fűtése és szellőzése biztosítsa a légmozgást. A túlfűtést is kerülni kell, és biztosítani kell a páratlantást. Gépi szellőztetési rendszer használata esetén tartalékberendezésről kell gondoskodni, ami üzemzavarok biztosítja a szükséges ventilációt. Emellett riasztórendszert kell felszerelni, amely figyelmezteti az állattartókat a hibára. (Azt elfelejtették a törvényalkotók előírni, hogy mit kell csinálni áramszünet esetén. Erre az esetre is felkészülve valószínűleg be kell majd szerezni egy aggregátort.) A disznók tartózkodási helyének (vagy is a disznóólnak) két részből kell állnia: kifutóból és pihenőtérből. A pihenőtér legyen kényelmes, tiszta és vízelvezető. A rendelkezés különösen nagy hangsúlyt fektet a disznók táplálására. Eddig azt ették, ami az ember, vagyis ami a gazda asztaláról lekerült. Mostantól azonban nem lehet ételmaradékkal etetni a sertéseket. Nekik külön koszt jár, mert vigyázni kell az egészségükre. A gazdának gondoskodni kell az állatok szórakoztatásáról is. Annak érdekében, hogy hizás közben ne unják agyon magukat, játékok

– Na jó, még egy esti mesét felolvasok, de aztán tessék szépen aludni!

A pihenőtér legyen kényelmes, tiszta és vízelvezető. A rendelkezés különösen nagy hangsúlyt fektet a disznók táplálására. Eddig azt ették, ami az ember, vagyis ami a gazda asztaláról lekerült. Mostantól azonban nem lehet ételmaradékkal etetni a sertéseket. Nekik külön koszt jár, mert vigyázni kell az egészségükre. A gazdának gondoskodni kell az állatok szórakoztatásáról is. Annak érdekében, hogy hizás közben ne unják agyon magukat, játékok

(pl. labdát vagy más gurítható eszközt) kell bedobni az ólba. Mivel a disznók ezt hamar szétrágják, gondoskodni kell a pótlásáról. Mind ezen rendelkezések az állatvédelmi törvény figyelembevételével készültek.

Az állatvédelmi törvény megalkotása után nem ártana egy embervédelmi törvényt is hozni, ami előírná, hogy naponta mennyi ételt, milyen fényerejű világítást és hány fokos fűtést kell biztosítani az embereknek. Mivel az ember fontosabb, mint az állat, neki is joga van a kétrészes (kétszobás) lakáshoz. Gondoskodni kell az emberek szórakoztatásáról is. Ja, és a megfelelő hangulatvilágításról, ami lehetővé teszi a nyugodt pihenést. Elvégre mi is elfáradhatunk a szórakozásban, és a pihenési periódusban, a visszavonulásra szolgáló helyiségben csökkenteni kell a világítás intenzitását. Most már csak az a kérdés, hogy ki állja mindennek a költségét. Nagy

valószínűséggel senki, mert az embert nem lehet levágni, kilóra kimérni, és tojást sem lehet várni tőle. Az állattartók sem fogják bírni a költséget, mert ha mindezen rendelkezéseket betartják, másfélszeresére emelkednek a mezőgazdasági termékek árai. Aztán kiviszi a paraszt az árut a piacra, és csodálkozik, hogy nem tudja eladni, mert a szupermarketek az önköltségi ár feléért árusítják ugyanazt. Könnyen megtehetik, mert a veszteséget más termékek extraprofitjából (pl. a parkolójukban üzemeltetett benzinkút hasznáiból) fedezik. Az EU állatvédelmi direktívái a kabarészerzőket is megihlette. A Mikroszkóp színpad nagy sikerrel játszotta az Eu disznó című jelenetet. Webcím:

http://www.youtube.com/watch?v=3E2_qeVm-qs&feature=related

A brüsszeli bürokraták nem csak a mezőgazdasági kistermelőket lehetetlenítették el, hanem az egyszemélyes kis boltokat is.

Régi vevők, új követelmények:

A HACCP minőség-ellenőrzési rendszer bevezetése súlyos terhet jelent a kistelepülések egyszemélyes vegyeskereskedéseinek. Emiatt jó néhány vegyesbolt kényszerült bezárásra, mások szűkítették a profiljukat, vagy haladékat kértek az előírások betartására. Ezentúl külön bejáratot kell létesíteni a vevőknek, és a boltba kerülő élelmiszernek. Az előírások szerint külön szekrényre van szükség az utcai és a munkaruhának. Kötelező a belső WC és zuhanyzó a dolgozóknak. Hőmérőt kell rakni minden hűtőpultba, naponta egyszer ki kell mosni a kosarakat és kötelező a ládamosó gép. Amelyik boltban élelmiszert készítenek vagy adagolnak, ott három (!) méteren belül kétmedencés, csöpögtető mosogatótálca szükséges a működéshez. A tulajdonosoknak mindenhol rögzíteniük kell a takarítást, adminiszt-

– Na ezeket meg itt komám, én már direkt az Uniós piacra tenyésztettem ki.

–A fene se ismeri ki magát. Dehogymertük levágni, bent játszik a gyerekekkel...

rálniuk kell a külön helyiségben tárolt takarítószeres használatát. Nem kis pénzért térképet kell készítenniük a rágcsálók és a rovarok ellen kitett úgynevezett bűvő méregládákról, és az előzetesen bejelentett irtás után fizetniük a tanúsítványért az Állami Népegészségügyi és Tisztaszolgálatnak.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Fogyasztóvédelmi Felügyelőség a napokban ellenőrizte mindezeknek a működési feltételeknek a meglétét egy Miskolctól északra fekvő apró falu, Gagybátor vegyesboltjában és sörözőjében. A munkanélküliségtől sújtott csereháti község vegyesboltjának és kocsmájának üzemeltetője azt mondja: 320 ezer forintjába került a HACCP-tanúsítvány megszerzése, mégis – a jegyzőkönyvbe foglaltak szerint – többféle hiányosságot kell még pótolnia. A szigorú előírások szerint például az eladó akkor sem szeletelhet fel tíz deka parizert két kiló krumpli kimérése után, ha közben kezet mosott, sőt a csomagolatlan termék nem érintkezhet a csomagolttal. A kiszolgáláshoz külön személyt kell biztosítani. Mivel az egyszemélyes üzletekben a forgalom nem teszi lehetővé alkalmazott foglalkoztatását, mindenfajta termék csak csomagoltan árusítható. A ragyogó tisztaságú csereháti vegyesboltban így ma már csak csomagolt áru kapható. Márpedig ennek ára lényegesen magasabb, mint a kimérhető hentesárué. Így például a 10 dg párizsi 45 forintos ára a gyári csomagolásúnál elérheti a 150 forintot is.

A betérő vevők nem szűnnek panaszkodni, miért nem vásárolhatnak kimérve vagy darabra, mert a csomagolt árut nem tudják kifizetni. A múltkor bejött egy gyerek. Tudtam, hogy súlyos beteg az öccse – meséli a tulajdonos. Kirakja elé az otthon kiszámolt pénzt, és mondja: adjon már négy pelenkát! Mit tehettem volna? Felbontottam az egyik csomagot, a maradékot meg bedobtam a koscsimba. Érthető, hogy ebben a faluban legjobban a csirke far-hát és az olcsó galuskatészta fogy. Környéken termő gyümölcsöt nem, de segélyosztás után pár napig banánt, mandarint, narancsot vásárolnak a helybeliek. Egy csomag válogatott magyar dohány száz cigarettahüvellyel összesen négy-százhusz forintba kerül. Így 1 db cigaretta kijön 3 forint 50 fillérből. Még olcsóbb, ha cigarettapapírból sodorják. A kocsmába szinte mindenki előre kiszámolt pénzzel érkezik: egyesével kotorják elő a munkásnadrágok mélyén lapuló fémpénzeket. A fiatalok egy-egy szem cukrot vagy egy pohár üdítőt kérnek, de legjobban a napraforgómag fogy.

– Van, akinek ez az ebédje – jegyzi meg H. Erzsébet, aztán mutatja az üres belső helyiséget. Korábban ide ültek be tévézni a vendégek, de az egyik ellenőrzés után határozatot kapott: a tévé és a rádió használatáért napi száz forintot kell fizetni egy miskolci jogvédő irodának. Akkor mérgében kihúzgálta az összes dugót, hazavitte a tévét, a rádiót pedig a szekrény aljába dugta. Ha egyedül van, akkor sem hallgatja, nehogy valamelyik rosszakarója bejelentést tegyen ellene.

– Mi is érzékeljük, hogy a szigorított előírások számos helyen problémát jelentenek – mondja Tóth Zsuzsanna, a Borsod megyei fogyasztóvédelmi felügyelőség megbízott igazgatója. – Ellenőrzéseink során azonban azt tapasztaltuk, hogy a kereskedelmi és vendéglátóegységekben általában biztosítani tudják a működési feltételeket. A HACCP-rendszer a vevő érdekét védi, hiszen a bekerüléstől az értékesítésig végigkíséri az áru útját. Bevezetése óta egyetlen üzletet sem zártunk be, és büntetést sem szabtuk ki a hiánya miatt. A kötelező dokumentáció valamiféle kényszert is jelent a kisboltoknak, hogy higiénés színvonaluk megfeleljen a nemzetközi követelményrendszernek. Az ellenőrzés során kiderült: H. Erzsébet főiskolai és boltvezetői végzettsége nem elegendő a kocsmá üzemeltetéséhez, be kell iratkozni egy vendéglátóipari egység vezetői tanfolyamra is.

– Nagy hasznot itt nem lehet elérni, mire kifizetem a villanyt, a telefont, a benzint, nem beszélve a felújítási költségekről, jó, ha marad 40-50 ezer forintom – mondja, miközben kilépünk a sivár helyiségből a zöld tavaszba. Ahogy szemünk lassan megszokja a ragyogást, a felázott árokparton üldögélő férfiak csoportját vesszük észre. Előttük kibontott műanyag tasakban parizer, darab kenyér, kezükben sörösüveg. Az előbb vehették a kisboltban. Ez a kelet-európai valóság. Az elvárás a HACCP, de akik ezt a rendszert kidolgozták, és alkalmazását kötelezően elírták, elfelejtették az élet-színvonalat felemelni erre a szintre.

A HACCP egy angol kifejezés (Hazard Analysis and Critical Control Points)²⁶² kezdőbetűiből álló rövidítés. A kifejezés magyar jelentése: veszélyelemzés és kritikus szabályozási pontok. A HACCP az élelmiszerekben előforduló egészségre ártalmas anyagok által okozott egészségkárosodá-

²⁶² heződ enelaizisz end kritiköl kontroul pointsz

sok megelőzésére kifejlesztett speciális rendszer, amelyet az 1960-as években az űrkutatási program keretében az űrhajósok étkezésének biztonságossága érdekében dolgozott ki a NASA. Egyszerű, logikus, módszeres alkalmazhatósága és kézzelfogható előnyei miatt hamar elterjedt az élelmiszer-előállításban. A rendszert mára mind az Európai Unió tagállamai, mind egyéb fejlett országok valamilyen módon és mértékben beépítették saját élelmiszer-szabályozásukba.

Matkovich Ilona – Népszabadság, 2005. május 25. (6. oldal)

UTÓIRAT

Figyelem! Az Ezoterikus Világban idézett cikkek csupán magánhasználatra tölthetők le. Sokszorosítani, terjeszteni csak a szerzők engedélyével lehet. Az általam írt cikkek azonban a forrás megjelölésével szabadon kinyomtathatók, terjeszthetők, Ehhez nem kell engedélyt kérni, és jogdíjat sem kell utánuk fizetni.

Budapest, 2004. július 15.

KUN Ákos

KÖNYVEIM ÁTFOGÓ ISMERTETÉSE

Ön is nap mint nap tapasztalja, hogy civilizációnk egyre mélyülő válságban van. A fokozódó környezetszennyezés emberek millióit betegíti meg, és nem sok hiányzik ahhoz, hogy a természet végleg elpusztuljon. Ezzel egyidejűleg rohamosan csökken az életszínvonal; nem csak nálunk, hanem már a nyugati országokban is mind több ember él nyomorszínt. Ehhez járul még az emberi meg nem értésből, a tudati fejlődés alacsony szintjéből eredő békétlenség, ami az erőszak megállíthatatlan terjedéséhez, a világ mind több pontján fellángoló háborús tűzfészek és különféle merényletek kialakulásához vezet. Ebből a helyzetből azonban van kiút.

Az ezoterikus kutatások általam összefoglalt legújabb eredményei, valamint a saját ötleteim lehetővé tennék a kilábalást a jelenlegi bajainkból. Az elmúlt évek során erőfeszítéseim eredményeként négy olyan könyvem is született, amelyek széles nyilvánosság elé kerülve képesek lennének kimozdítani a világot reménytelennek látszó helyzetéből. Az „Ezoterikus körkép” című könyvem fő profilja a természetgyógyászati módszerek ismertetése. Ennek során részletesen bemutatásra kerül az Agykontroll, az akupunktúra, az elektrostimuláció, különféle kiegészítő természetgyógyászati módszerek, valamint egy általam kidolgozott új gyógyító eljárás, a magnetopresszúra. Nagy előnye ennek a módszernek, hogy nem kell hozzá más, csak egy mágnesrúd. Ezáltal a betegek gyógyítási költsége úgyszólván nullára csökken, sőt az akupunktúra szabályainak elsajátítása után bárki otthon is alkalmazhatja ezt az eljárást. A növekvő szegénység, és a rohamosan dráguló gyógyszerek következtében ennek a módszernek az elterjedése sokat javíthatna ezen a mind szélesebb népréteget érintő helyzeten.

Ez a mű átfogó tanácsokat ad az egészséges táplálkozással kapcsolatban is, sőt foglalkozik a lélek gyógyításával, és kitér a hit szerepére a modern társadalomban. Ennek kapcsán megismerhetjük Jézus ma is érvényes tanításait, és azok kihatásait társadalmunk fejlődésére. Ezáltal érthetőbbé válnak a túlhaladott társadalmak pusztulásának okai. Összefoglalja a karmaelmélet lényegét, és felhívja a figyelmünket az ok-okozati törvény egyéni és közösségi kihatásaira. Beszél a Jó és a Rossz küzdelméről, valamint a szabad akarat érvényesüléséről, s megtudhatjuk a fejlődésünket szabályozó ellenerő mértékét. Egy átfogó aforizma- és közmondásgyűjtemény rávilágít a fejlődésünket segítő, illetve hátráltató erők lényegére. Közbevetőleg hasznos tanácsokhoz juthatunk a jótékonykodás legcélszerűbb módjáról is. Részletes képet kaphatunk a világegyetemet működtető lények hierarchiájáról, a mennyország csodálatos világáról. Fény derül az univerzum születésének és szükségszerű pusztulásának rejtélyére, valamint az idő lényegére, s kialakulásának okára. Rendkívül érdekes a múlt, a jelen és a jövő egymásba fonódása, és egyidejű zajlása. Ezeket a fogalmakat csak a fizikai világ idődimenziója különítette el egymástól. A valóságban folyamatosan kihatnak egymásra, állandóan átalakítják egymást. A formálásukban kivétel nélkül minden ember részt vesz, de nekünk csak a jelen és a jövő befolyásolására van lehetőségünk.

Megtudhatjuk ebből a műből, hogy mi az élet határköve, és mi az élettelen anyag élővé válásának kritériuma. Feltárja a Fülöp-szigeteki gyógyítók által alkalmazott sebészeti eljárás fizikai alapjait, valamint azt, hogy mi teszi lehetővé a parapszichológiai jelenségek előidézését. Alapos ismereteket nyújt a földsugárzásokról, valamint a különböző tárgyakból kiáramló formasugárzásokról, és ismerteti a velük szembeni védekezés módjait. A szubatomi energiasugárzás fizikai jellemzőinek boncolása során minden bizonytal felkelti figyelmünket az a sok mindent megmagyarázó feltételezés, hogy a gravitációs kisugárzás és az éteri sugárzás áramlási sebessége 12 nagyságrenddel meghaladja a fénysebességet. Ennek alapján érthetővé válik, hogy a több ezer fényévnire lévő csillagok miért képesek befolyásolni a sorsunkat, és arra is magyarázatot kapunk, hogy a SETI programban tevékenykedő kutatók miért nem találnak rádióhullámokat a világűrben. Az éter mozgástörvényeinek ismertetése világossá teszi számunkra az égitestek, valamint az atomi részecskék viselkedésének alapvető azonosságát. Ezen túlmenően sok olyan érdekességet tartalmaz, amely segít

megérteni az élet célját, a bennünket körülvevő világ bonyolultságát. Mindezen hatások összegzéséként életünk szinte minden szférájára kiterjedően megismerhetjük a várható jövőnket.

Mivel ezek a dolgok csak összefüggéseikben vizsgálhatók, az egyes fejezetek végén kitértem az ezotéria egyéb területeire is. Ennek során olyan fizikai felfedezésekre jutottam, amelyekkel felszámolhatnánk az egyre súlyosabbá váló környezetvédelmi és egzisztenciális gondjainkat. Ezt az teszi lehetővé, hogy sikerült közös alapra hoznom a jelenleg ismert parapszichológiai jelenségek mind-egyikét. A szubatomi energia hasznosítási módjain kívül szó van még ebben a műben a rák legyőzésének, valamint a vírusok és baktériumok fizikai úton történő elpusztításának feltehetően egyetlen lehetséges eljárásáról, az antigravitációs erőgép kivitelezési módjáról, a külső áramforrást nem igénylő villanymotorok működési elvéről, valamint az UFO-építés szabályairól. Az általam ismertett új fizikai törvények lehetővé teszik, hogy villamos áramot nyerjünk ki az anyagból anélkül, hogy primer energiát fektetnénk be.

Ezeknek a szubatomi alapon álló készülékeknek a gyártásba vételével végtelen mennyiségű ingyenenergiához jutunk, ami nem csak olcsóbbá teszi az ipari termelést és a közlekedést, hanem megszünteti a környezetszennyezést is. Az antigravitációs hajtómű teljesen új alapokra helyezi a légi közlekedést, és lehetővé teszi a nagy távolságú űrutazásokat. A könyv végén, a világot működtető rejtett erők feltárásának kiteljesítéseként be fogjuk látni, hogy a fizikusok által tagadott éter nagyon is létezik. Sőt nem csak létezik, hanem szabályozza a világegyetem működését. Stabilizálja az égitestek haladásának irányát, sebességét; létrehozza a tehetetlenségi erőt, sőt még a rovarok repülését is lehetővé teszi. Az éternek köszönhető, hogy az univerzum nem omlik össze, és hogy az összehúzódnása ugyanannyi ideig fog tartani, mint a tágulása. Ezek a felismerések jelentős változást fognak előidézni az élet minden területén, sőt megváltoztatják a gondolkodásunkat, és elindítják az emberiség fejlődését egy magasabb rendű civilizációhoz vezető úton.

A „Reformételek ingyenceknek” című könyvem a reformtáplálkozás jegyében készült, és azt kívánja bizonyítani, hogy hús nélkül is változatosan lehet táplálkozni anélkül, hogy a korábban megszokott ízekről a legcsekélyebb mértékben le kellene mondanunk. Ezt az teszi lehetővé, hogy kikísérleteztem egy fűszerkeveréket, ami olyan ízt ad a szójának, hogy senki sem tudja megkülönböztetni a hústól. A magas fokon kidolgozott szójás ételeken kívül megtalálhatók benne, a hagyományos ételek egészségkímélő változatai, valamint számos ételkülönlegesség. A házilagos tartósítással foglalkozó rész pl. a trópusi gyümölcsöktől kezdve a mezei gyümölcsökig igen sok dzsem és lekvár elkészítési módját tartalmazza. Ezenkívül fellelhető benne a fűszerpaprika házilagos gyártásának eljárása, a különféle zöldségek természetes savanyításának részletes módja, minden egyes tejtermék házi készítési leírása, a szárasztésza, a rétestésza és a téstahús előállításának tudnivalói, valamint az is, hogyan lehet otthon fél áron finomabb és egészségesebb kenyeret sütni, mint ami a boltokban kapható. Ráadásul a több mint 1000 recept olyan részletességgel van leírva, hogy a kezdők is könnyen boldogulhatnak vele.

Ezen túlmenően megismerhetjük belőle az egzotikus gyümölcsök széles választékát, és a vegán táplálkozási módot követők is találhatnak benne színvonalas recepteket. Sok hasznos tanácsot tartalmaz ez a könyv a nyersanyagok vásárlásával, tárolásával és feldolgozásával kapcsolatban is. Jelentősen növeli ennek a rendhagyó szakácskönyvnek az értékét, hogy a IV. fejezete részletes és átfogó tanácsokat ad a jelenleg ismert összes háztartási eszköz, valamint készülék célszerű beszerzéséről, s szakszerű használatáról. A V. fejezetéből megtudhatjuk, hogy milyen jövő vár ránk táplálkozás terén, és megismerhetjük a legújabb ételkészítési s tartósítási eljárásokat. Emellett olvashatunk még a régi gyümölcs- és zöldségfajták újbóli termesztésbe vételéről, és a bio-szupermarketek térnyeréséről. Ezt követően az is kiderül belőle, hogy miért nem terjed nálunk a korpás kenyér fogyasztása. Végül megoldást találhatunk a magyar mezőgazdaság értékesítési problémáira.

Az „Ezotéria kiteljesedése” című könyvem tulajdonképpen az „Ezoterikus körkép” folytatása. Ebben a műben a korábbi témák még részletesebben vannak kifejtve, hogy könnyebbé váljon a

gyakorlati megvalósításuk. Ezen túlmenően olyan működési alapelveket is tartalmaz, amelyek kutatók ezrei számára teszik lehetővé, hogy elinduljanak ezen az úton, és végre hathatós eredményeket érjenek el. Megtudhatjuk belőle azt is, hogy a világ különböző országaiban élő kutatók, és fejlesztők milyen készülékekkel próbálják a szabadenergiát kinyerni, s ezek közül számunkra melyek a legperspektivikusabbak.

Mivel a legegyszerűbb, a legveszélytelenebb, és emellett a legjobb hatásfokú energiatermelő készülék a Tesla-konverter, részletekbe menően is tájékozódhatunk létrejöttének körülményeiről, és felhasználási területeiről. Ezek egyike az adóállomás nélküli hang-és képvétel, továbbá a kozmikus kapcsolatteremtés. A rádió- és tévéműsorszórás, valamint a mobil telefonálás is forradalmi változás előtt áll. Nem lesz szükség reléállomásokra, műholdakra, mert a központi adóállomás által kisugárzott jelek a földgolyón is átjutva behálózzák az egész világot. A Tesla-konverter rekonstruálásának elősegítése érdekében magyarázatot kapunk legkritikusabb alkatrészének, a csatoló diódának működési módjáról. Megismerhetjük a földönkívüliek által használt energiatermelő eljárást, a 115-ös rendszámú elem gerjesztését. Felvilágosítást kaphatunk a három leggyakoribb UFO-hajtómű, a higanycirkulációs motor, a gyűrűs reaktor és a kristályos hajtómű működési mechanizmusáról. Ezzel kapcsolatban tisztázódnak a korábbi UFO-balesetek okai, és fény derül a Tunguzka meteorit rejtélyére, valamint a St. Pièrre városkát elpusztító tűzfelhő eredetére. Átfogó képet kapunk a náci Németország UFO-programjáról, Hitler csodafegyverként emlegette csészaljaiáról. Nyomon követhetjük az elrabolt német kutatók sorsát, és megtudhatjuk, hogy miért siklott félre a győztes hatalmak rakétakutatása.

Kiderül ebből a könyvből az is, hogy miként tehető az anyag átláthatóvá és láthatatlanná. Nem titok többé, hogy atlantiszi elődeink természetes kristályból kinyert szubatomi energiasugárzással tették a nehéz tárgyakat súlytalanná, és ezáltal könnyen mozgathatóvá. A földönkívüliek mesterségesen előállított kristályt használnak erre a célra, ami erősebb változatban sugárfegyverként is alkalmazható. A kis intenzitású sugarakat kibocsátó kristályokkal gyógyítanak, és sebhelymentes operációkat végeznek. Emellett megismerkedhetünk olyan misztikus készülékekkel, mint az időgép, a bűncselekmények leleplezésére is alkalmas kronovizor, vagy a földönkívüliek felderítő szondája. Megtudhatjuk hogyan működött a bibliai frigyláda, és mi volt az az eszköz, amely a gyémántot is úgy vágta, mint a kés a vaját. Tájékozódhatunk a szubatomi energiárészecskék méretéről, ami jelentős mértékben elősegíti az ezoterikus jelenségek megértését. Ötleteket kaphatunk az energiakeltés legegyszerűbb módjának, a szolitonos gerjesztésnek, illetve az éteri részecskék nagy hatásfokú elektromágnesekkel való mozgatásának kivitelezésére. Ez már most lehetőséget ad arra, hogy a nagy áramfelvételű készülékek (izzólámpák, villanytűzhelyek, villanykályhák, bojlerok) fogyasztását a töredékére csökkentsük. Megérthetjük ebből a műből a többdimenziós világ fizikai alapjait, és azt is, hogy mi miért nem vagyunk képesek érzékelni sem a párhuzamos univerzumokat, sem a túlvilági lényeket.

Ennek a könyvnek azonban nem az ezotériában elért műszaki eredmények ismertetése a fő feladata, hanem a tudati felvilágosítás elősegítése, amely lehetőséget kínál pusztuló világunk megmentésére. Helyzetünk tarthatatlanságának bizonyítására részletes tájékoztatást kaphatunk környezetromboló tevékenységünk kihatásairól. Kiderül ebből a könyvből, hogy milyen jövő vár ránk, ha nem teszünk semmit a természet megmentése érdekében, hogyan fog elpusztulni a civilizációnk. Az apokalipszis elkerülésére azonban megvan a lehetőségünk, és ez a mű a kiút megtalálásáról, az előremenekülés lehetséges módjairól is szól. Életmódunk megváltoztatása érdekében feltárja mindazokat a visszasságokat, amelyek civilizációs fejlődésünk eddigi legmélyebb pontjára taszított bennünket. A társadalmi és politikai rendellenességeken kívül tájékoztatást kapunk a boldogságunkat akadályozó jelenségekről, pl. az új kormányok szociális érzéketlenségéről, a növekvő munkanélkülségről, az elszegényedéstről, az infláció felpörgetéséről, a statisztikai adatokkal való manipulálásról, a sorsunkat leginkább befolyásoló problémák elhallgatásáról, az ország kiürítéséről, a kereskedelemben tapasztalható szélhámosságokról, és önpusztító magatartásunkról. Helyzetünket súlyosbítja az önismeret hiánya, az elidegenedés, a közöny, az erkölcsi normák fellazulása, a gazdagok és szegények közötti ellentét fokozódása, a karvalyítóke megjelenése, a bűnözés elharapózása, valamint a fegyverkezési hajszája. Nem kis zavart okoz a nők emancipálódásából eredő identitászavar, a háború

a nemek között, a párkapcsolatok elanyagiasodása, a generációs bomba, a korán kezdett nemi élet veszélyei, a televízió hatása a gyerekekre, a gyermekkori bűnözés, a szeretethiány, a kultúra elsekélyesedése, a rekláminvázio, a szekták tevékenysége, és a túlélési technikák feledésbe merülése.

Járulékos információként megtudhatjuk ebből a műből azt is, hogy a fizikai test a magunkkal hozott asztrálestbe nő bele. Magyarázatot kaphatunk arra, hogy mi a részleges teleportáció, miként vállalhatjuk át mások karmikus adósságterhét, mikor költözik be a lélek az újszülött testébe, az értekes lelkek miért nem akarnak rendezetlen párkapcsolatban élők gyermekeként megszületni, és milyen veszélyei vannak a parapszichológiai képességek idő előtti kifejlesztésének. Nyilvánvalóvá válik számunkra, hogy az őszinte megbánás képes elhárítani fejünk fölül a bajt, és hogy az öngyilkosság a legértelmetlenebb cselekedet a világon, mert semmit nem old meg, sőt súlyosbítja a problémát. Megismerhetjük a halottak lelkének irányítási módját, a klinikai halálból visszatértek értékrendjének megváltozását, a munka valódi szerepét az életünkben, és rá fogunk jönni arra, hogy sem a sorsunk, sem a jövőnk nincs előre megírva. Értesülhetünk arról, hogy a mennyországban is van szex, és hogy ott sem érzi jól magát mindenki. Kiderül ebből a műből az is, hogy miért nem célravezető a bosszúállás, Isten miért hagyja, hogy háborúzzunk, és hogy miért nem emlékszünk előző életeinkre.

Sokak számára elképesztő lesz az a megállapítás, hogy nincs nagyobb csapás a gazdagságnál, a szegénység sok mindenre megtanítja az embert, és hogy az élet legmélyebb értelme a szenvedés. Azt is kevesen tudják, hogy a szerencsejátékok a Sátán fennhatósága alá tartoznak. Részletes képet kaphatunk a démoni erők világunkban folytatott manipulációjáról, de azt is megtudhatjuk, hogy miként védekezhetünk ellene. Egy nemzetközi tudóscsoport megdöbbenő felfedezése, hogy a pokol Szibéria alatt található. Ennek a könyvnek az elolvasása után világossá válik számunkra, hogy mi a sorscsapások értelme, és hogy az állhatatosság a siker záloga. Arra is fény derül, hogy mi a valódi oka a gazdasági menekültekkel szembeni ellenszenvnek, és hogy miként számolhatnánk fel a gazdagok és szegények közötti ellentétet. Aki arra kíváncsi, hogy miért élünk egyre rosszabbul, miért nem használjuk ki a lehetőségeinket, megtudhatja ezt is, ha elolvassa a találmányokról, az alkotó emberekhez való viszonyunkról szóló részt.

Az „Ezoterikus körkép”-hez hasonlóan itt is szó esik a jótékonykodás módjairól, és további kiegészítő természetgyógyászati módszerekről (pl. Gerson-diéta, Simonton-módszer, Reiki, NLP, Alexander-módszer, TM-meditáció). Számtalan régészeti lelet felsorakoztatása próbálja az olvasót meggyőzni arról, hogy előttünk is léteztek civilizációk a Földön. Itt is megerősítésre kerül, hogy a bajainkból való kivezető út: a szubatomi energia hasznosítása. Egyúttal magyarázatot ad arra is, hogy eddig miért nem történt semmilyen előrelépés ezen a téren. A legnagyobb akadály az éter létezésének tagadása, és a felsőfokú oktatás egyirányú, túlspecializált képzési módja. Ez a helyzet azonban nem gátolja a szubatomi energiárészecskék birtokbavételét, mert annak idején a villamos áramot is úgy kezdtük el használni, hogy nem értettük az elméleti alapjait.

Érdekességként megtudhatjuk, hogy mi a véleményük a földönkívülieknek rólunk, milyen következményekkel járt a vízözön, és hogy hol vannak olyan dombok, amelyeken felfelé könnyebb menni, mint lefelé, valamint azt, hogy mi a Raps. Kiderül, hogy az Antarktison létezik még egy álcázott város, amelyet az atlantiszi civilizáció túlélői hoztak létre. Végül átfogó képet kaphatunk a túlvilági szférák rétegződéséről, és az emberiség fejlettségi szintjéről. Tájékoztatót kapunk arról is, hogy mi jellemzi a különféle szférákból jötteket, és hogy milyen arányban élnek a Földön. Érdekes megállapítást olvashatunk a nagy elődökről, valamint a másod- és harmadvonalbeliekről. Az mindenestre biztató hír, hogy a jelek szerint a Mindenható megkegyelmezett nekünk, így további sorsunk kizárólag rajtunk múlik.

Az „Ezotéria kivitelezése” című könyvem fő feladata a gyakorlati tanácsadás. Különböző ötletekkel, javaslatokkal megpróbál segíteni a jelenlegi bajainkon. Ezek közül legjelentősebb a készpénz megszüntetése, egy új monetáris rendszer bevezetése lenne. Ugyancsak a bűnözés visszaszorítását szolgálja a törvény ellen vétők sajátos büntetési módja: a közmegvetés. Megtudhatjuk azt is, hogy az utakon tapasztalható áldatlan állapotok, a rohamosan növekvő gépkocsiforgalom visszaszorításá-

nak leghatékonyabb eljárása: a luxusadó bevezetése. A munkaerő-használati adó az idősebb korosztály foglalkoztatási gondjait, a gyermektelenségi adó pedig a népességcsökkenés problémáját oldhatná meg. A gyárbezárásoktól, a még alacsonyabb munkabéru országokba való továbbköltözéstől a védővámok vehetnék el a multinacionális vállalatok kedvét. Az egészségellátási rendszer megreformálására legalkalmasabb a kínai módszer. Az „Ezotéria kiteljesedésé”-nek folytatásaként további tájékoztatást kaphatunk a magasabb szférabeliek jellegzetes vonásairól, és a velük való kapcsolatteremtés hátrányairól. Ebben a tárgykörben kiderül az is, hogy az alacsony szinten álló lélek nem képes elviselni a nála fejlettebb lelkeket. Tovább olvasva ezt a kötetet világossá válik számunkra, hogy korunk legütöképesebb fegyvere a média. Itt tudhatjuk meg azt is, hogy a földönkívüliek közlése szerint hány élő bolygó és hány értelmes faj található az univerzumban. (Kinézetük szerinti megoszlásukról az „Ezoterikus körkép” V. fejezete tájékoztat.) Ebben a fejezetben olvashatunk az univerzális valásról, amely az EGY tiszteletén alapul, és híveinek száma rohamosan gyarapodik.

Az előzőekhez hasonlóan ez a mű is hírt ad a legújabb természetgyógyászati módszerekről. A gyógyítással kapcsolatban megtudhatjuk még, hogy Amerikában már tudományos bizonyítéka is van az imádság hatásosságának. Arra is fény derül, hogy az USA második legnagyobb kórházában engedélyezték a kézzelvezetett gyógyítást. Mindemellett találhatunk benne egy érdekes beszámolót arról, hogy mi a véleménye a keresztény egyháznak a new age mozgalomról. Utána átfogó képet kapunk a megújuló erőforrásokról, és az egyes eljárások hátrányairól. A technikai rovat bemutatja a lappiramist, és ismerteti az űrhajókban létrehozható mesterséges gravitáció legegyszerűbb módját. Ez a könyv is kitér a szponzorálás szükségességére, és további szempontokra hívja fel a figyelmet. A „Kiegészítések” rovatban újabb adalékokat találunk az előző kötetekben érintett témákról. A hivatalos tudomány és a kívülállók, magányos feltalálók közötti ellentétre pl. az a felvilágosítás szolgál, hogy: „Isten nem személyválogató”. Egy másik bibliai idézet arra ad magyarázatot, hogy egyéni és osztársadalmi törekvéseink miért nem mindig az elvárásaink szerint alakulnak: „Sokan vannak az elhívottak, de kevesen a kiválasztottak”. Sokak számára meglepő lesz az a megállapítás, hogy fejlett informatikai eszközeink ellenünk fordultak, és elősegítik a pusztulásunkat. Jelentős mértékben növelné túlélési esélyeinket, ha az emberekben tudatosulna, hogy világunk romlásba döntésében a sátáni erők legfőbb fegyvere: a rejtőzködő magatartás. Nem teszi könnyebbé a helyzetünket, hogy a velünk szemben ellenséges magatartást tanúsító Földön kívüli civilizációk is az „ő malmukra hajtják a vizet”. Végül az is világossá válik számunkra, hogyan ebrudaljuk ki magunkat a saját hazánkból.

A II. fejezet rámutat arra, hogy célszerű lenne visszaállítani a nagycsaládok rendszerét, és a gyerekek nevelését az idősebb korosztályra kellene bízni. Itt olvashatunk arról, hogy az emancipációs törekvések túlhajtása következtében a nők rosszabbá váltak a férfiaknál is. Nem zárható ki, hogy a nők túlkapásai az újkori matriarchátus bukását fogják eredményezni. Civilizációnk genetikai állományának fokozatos romlása főleg szakmai körökben okozott aggodalmat. Ez a probléma azonban egy csapásra megoldódott, mivel az emberi genom feltérképezésével az orvostudomány megalkotta a modern Taigetosz intézményét. Egy élménybeszámoló alapján értesülhetünk arról, hogyan sodornak bennünket a sarlatánok a démonvilág hálójába, és megismerhetjük a szabadulás leghatékonyabb módját. Mindezek alapján elhangzik még, hogy ideje lenne megtisztítani a new age eszméit az okkultizmustól, és a mágia káros befolyásától. Ez azonban nem könnyű, mert a fekete mágia már az iskolai tananyagba is beszivárgott. Új keletű probléma, hogy az információrobbanás mellékterméke a technostressz már az átlagembert is érinti.

A továbbiakban progresszív hipnózis útján szerzett élménybeszámolók alapján bepillantást nyerhetünk a várható jövőnkbe, és megismerhetjük az ördögűzés rejtelmét. Ebben a kötetben is figyelemmel kísérhetjük a környezeti ártalmak alakulását. Ezen a téren az egyetlen biztató hír, hogy most már a politikusok és a meteorológusok sem tagadják a globális felmelegedés tényét. Itt tudhatjuk meg, hogy a saját lehetőségeinkkel hogyan lassíthatjuk az ökológiai katasztrófa bekövetkeztét. Ez a fejezet nyújt tájékoztatást arról, hogy az ezoterikus kutatások megindulása után milyen feladatok várnak a tudósainkra. Eközben fény derül arra is, hogy valójában mi a gravitáció. Ezen túlmenően elárulja nekünk az aranycsinálás legmodernebb módját, és az emberi sejtekkel folytatott klónozási kísérletek várható végkifejletét. 2004-ben kitudódott, hogy amerikai kormányzati szervek évtizedek óta elrabolják a zseniket, és föld alatti laboratóriumokba zárva foglalkoztatják őket.

Minden bizonnyal nagy érdeklődést fog kiváltani az elektroplan megvalósításával kapcsolatos javaslat is. Ennek lényege, hogy a villanymotoros meghajtású repülőgép táplálására nem a tüzelőanyag-cella a legalkalmasabb, hanem a Tesla-konverter. A gyakorlati kivitelezés elősegítésére megtalálhatjuk benne a Tesla-konverter rekonstruálásának egy könnyen járható útját. Az ezt követően közölt részletes működési elve bárki számára lehetővé teszi a Tesla-konverter eredeti formában való előállítását is, a transzverzális és a longitudinális hírközlési mód ismertetése pedig arról ad felvilágosítást, hogy a SETI programban tevékenykedők miért nem tudják észlelni a földönkívüliek által használt mágneses hullámokat. Határtalan lehetőséget kínál az a műszaki információ, hogy a nagyvárosainkat behálózó térelenőrző kamerarendszernél van egy jóval tökéletesebb és olcsóbb megoldás is: rá kell kapcsolódnunk a Magasabb Intelligencia mindenre kiterjedő megfigyelő rendszerére. Ehhez semmi mást nem kell tenni, mint elkezdni a kronovizor sorozatgyártását, és engedélyezni a hatósági felügyelet melletti használatát. Végül magyarázatot kapunk arra a kérdésre, hogy az ezredfordulóra miért csökkent le radikálisan az UFO-megfigyelések száma. Meglehetősen nyugtalanító az a felismerés, hogy a természet ellenünk fordult. Miután nem voltunk hajlandóak feladni a határtalan gazdasági növekedés elvét, nem álltunk át a fenntartható fejlődésre, a maga eszközeivel lerombolja a gazdaságunkat, lelassítja környezetünk kizsárolását. Elpusztítja azokat, akik a Földet tisztítják, így szabadulva meg a rá nehezedő tehertől.

A III. fejezet rámutat arra, hogy jelenlegi viselkedésünk nem más, mint egy groteszk haláltánc. Ebből a helyzetből úgy juthatnánk ki, ha társadalmunk kiemelkedő személyiségei példát mutatnának helyes életvitelből, és önkorlátozásból. Ennek bekövetkezésére azonban kevés remény van, mivel a világtörténelemben még nem fordult elő, hogy az erőforrások felett korlátlan uralmat gyakorló elit önként lemondjon előjogairól, vagy azokat megkurtítsa. A természetgyógyászzal foglalkozó részt egy terjedelmes rovat egészíti ki, amely az eddig elért Agykontrollsikerekről számol be. A meghökkentő eredmények remélhetőleg meghozzák a kedvet ennek a módszernek a tömeges elsajátításához, és alkalmazásához. A munkanélküliség csökkentésére, a társadalmi átalakulás áldozatainak felkarolására nálunk is célszerű lenne bevezetni a „Szívesség bank”-rendszert. A szegény de törekvő lakosság megsegítésének másik módja a kamatmentes kölcsön, melynek elindítója és példamutató szervezője a bangladesi Grameen Bank. Bajaink gyökerének kutatása során sok közgazdász vallja, hogy gazdaságunk megrontója, a természet kizsárolásának fő oka a bankok által alkalmazott kamatos kamat rendszer. Fenyegető gyorsasággal közeledő veszélyre hívta fel figyelmünket a Schwartz jelentés. A Golf-áramlás leállása miatt Európa északi államaira új jégkorszak vár, míg a trópusi államokat az elsivatagosodás teszi lakhatatlanná.

A továbbiakban elálatiasodásunk újabb állomásiról olvashatunk. Mind több helyről érkeznek hozzánk figyelmeztető jelek, hogy közeleg Isten büntető bolygója, a Nibiru. Ennek lehetséges következményeiről, és a védekezés módjáról is részletes tájékoztatást kapunk. Bibliai idézetek alapján még a hitetlenek számára is kétségtelenné válik az Apokalipszis és a halálbolygó közötti kapcsolat. Ebben a fejezetben megismerhetjük az antigravitációs hajtóművek legegyszerűbb, és legolcsóbb változatának működési elvét. A három imbolygó kúpból és két mágneskorongból álló szerkezet az ellenirányú gerjesztés tipikus példája. A kaszkádba kapcsolt elemek oly mértékű energiasokszorozódást váltanak ki ebből a földönkívüliek által megmutatott szerkezetből, amely több tonnás járművek magasba emelésére is képes. Csekély önsúlya tovább szélesíti a felhasználási területét. Miután semmi olyan tartozéka nincs, amit ne tudnánk előállítani, bármikor elkezdhetjük a sorozatgyártását. A mikrogravitáció alkalmazásba vételére azonban nem az idegenek, hanem a természet tanított meg bennünket. Végül érdekes történetet olvashatunk a földből kiáramló antigravitációs energia újkori használatáról.

A IV. fejezetben világossá válik számunkra, hogy elindult a katasztrófa előtti válogatás. Mindenki megmérettetik, hogy könnyebb legyen szétválasztani az „ocsút a búzától”. Most választódnak ki a megmentésre érdemesek. Nem Isten selejtez ki bennünket, hanem mi saját magunkat. Bibliai utalások alapján mi is kiszámíthatjuk Lucifer korlátlan földi uralmának kezdetét és feltételezett végét, majd megtudhatjuk, hogy milyen élet lesz a Földön a katasztrófa után. Döbbenetes hír, hogy a Mindenható 1995-ben elvesztette a türelmét az emberek iránt, és elszabadította az „Apokalipszis lovait”. 2005 tavaszán megérkezett a Földre Jézus Krisztus, és kezdetét vette a végítélet. Itt esik szó ar-

ról is, hogy az ember klónozhatósága kettéválasztotta a tudós társadalmat, és a politikusok nem megfelelő mederbe terelték az eseményeket. A tudomány és az űrkutatás fejlődésével kapcsolatban talányos üzenetet kaptunk a Magyarországra érkezett földönkívüliektől. Aggodalmukat fejezték ki az emberiség történelmében rövidesen várható ugrásszerű technikai haladás miatt, mert túl korainak tartják. Ez a fejezet rávilágít arra is, hogy a mind gyakoribb balesetek, tragédiák oka, hogy az űrkutatás elindítása után fél évszázaddal még mindig ágyúgolyóként lőjük ki asztronautáinkat a kozmoszba. Nem segíti elő a haladásunkat az sem, hogy újabban a szabadalmi bejelentések titkosításával teszük lehetetlenné a szabadenergia-hasznosító találmányok gyártásba vitelét. Aki megszegi a törvényt, arra 10 ezer dollár büntetés és 2 év börtön vár. A kiszivárogtatott hírek szerint az Omega Ügynökség ugrásra készen áll, hogy rendet teremtsen a világban, hogy leszámoljon a bűnözőkkel. Hatalomra jutásuk után szándékukban áll nyilvánosságra hozni a földönkívüliekkel kapcsolatos összes titkos információt.

A helyüket, életcéljukat nem találó emancipált nők szemét a Könyvajánló című rovat nyithatja fel. Előtte az általános értékválság legújabb megjelenési formája, a márkasvindli, a márkás termékek színvonalának módszeres lesilányítása kerül terítékre. Sokan tudnak róla, mégis kevesen nehezményezik, hogy a felelős posztokat nem megfelelő emberek töltik be a világban. Felbecsülhetetlen kárt okoz civilizációnknak, hogy rokoni-, baráti szálak, vagy faji-, etnikai- és vallási összefonódások, valamint a korrupció határozzák meg, hogy ki hová kerül az életben. A természetgyógyászattal foglalkozó rovat megemlíti, hogy nálunk is vannak pozitív energiahullámokat kibocsátó helyek, amelyek híres gyógyközpontokká váltak. Ezek közül legismertebb az Attila domb. Ezzel a témával kapcsolatban kitérünk arra is, hogyan kell a parafenoméneket bevonni a gyógyításba. Végül ismét szóba kerül, hogy továbbra sem tartunk igényt saját találmányainkra, sőt újabban már az újságokban sem kapnak teret az új, előremutató gondolatok. Pedig a svéd tudásparkok meggyőző példái annak, hogy micsoda lehetőség rejlik a kreatív emberekben, az általunk semmire sem becsült ötletekben.

Ez a fejezet hívja fel a figyelmet arra a meghökkentő tényre is, hogy 3 perces mágneses besugárzással meggyógyítható az összes rákos beteg. A frekvenciaspecifikus energiabesugárzás nem csak a rákos sejteket pusztítja el, hanem minden vírust, baktériumot, miközben nem károsítja szervezetünk jótékony baktériumait. Ez az univerzális betegség-megszüntető eljárás már 80 éve ismert, de a gyógyszergyártó lobbijának nyomására betiltották az alkalmazását. Miközben korunk áldemokratikus világa nem tűri az emberi jogok legkisebb mértékű megsértését sem, embertárasainkat, a kisebbségeket ért legapróbb sérelemért is rendőrért kiáltunk, vagy bíróságra futkosunk, szemet hunyunk a valódi emberiségellenes bűnök felett. Nemtörődömségünkkel, tájékozatlanságunkkal évente több száz millió embert küldünk a halálba, holott ennek a módszernek a rekonstruálásával gyorsan és olcsón kiirthatnánk az összes káros mikrobát a Földön. Egyszer s mindenkorra megszabadíthatnánk a növényeket, az állatokat és az embereket minden betegségtől, kártevőtől. Ennek az eljárásnak az újbóli bevezetése nagymértékben csökkentené a környezetszennyezést is, mert nem lenne többé szükség növényvédő szerekre, gyógyszerekre és különféle csíraölő vegyszerekre.

A III. kötetből megismerhetjük a kreacionizmus történetét. A világ iskoláiban nagy harc folyik a bibliai teremtéstörténet, a tudományos evolúcióelmélet és az „intelligens tervező” elvét hirdető kreacionisták között. Az V. fejezet tovább boncolja az energiatermelés megreformálásának lehetőségeit. Ennek során kiderül, hogy a bio üzemanyagok sem oldották meg energiaellátási és környezetvédelmi gondjainkat, sőt súlyos élelmiszerhiányt, és árdrágulást idéztek elő. A továbbiakban arra is visszatérünk, hogy az elanyagiasodás, a több ezer éven át kialakult erkölcsi értékrend lábbal taposása morális csődbe juttatta az emberiséget. Az általunk teremtett új világ önző, haszonelvű és értékhajhász. Romboló szenvedélyek vesznek erőt rajtunk, és térítenek le bennünket a helyes útról. Fokozatosan rothadó világunkat szemlélve egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy képtelenek vagyunk önmagunknak megálljt parancsolni. Mivel az emberek nem akarnak maguktól megváltozni, a rohamosan romló körülmények fognak bennünket erre rákényszeríteni. A Föld védekezik a természetromboló tevékenységünk ellen. A természet elpusztítja azokat, akik a természetet pusztítják. A minden téren megnyilvánuló tengernyi kár nem csak az érintetteket sújtja, hanem visszahat az egész társadalomra. Ezek a káros jelenségek mindent szétzilálnak, megbontanak. Itt válik világossá az is,

hogy mi az oka a földönkívüliek rejtőzködő magatartásának. Az üzenetük szerint erről kizárólag mi tehetünk. Azért nem jönnek, mert nem hívjuk őket.

A „Szövegszerkesztési ismeretek” című könyvem az Office 2003 és a PageMaker 6.0 – 7,0 programok, valamint a Windows 7 operációs rendszer kezelési szabályait ismerteti kezdők számára is érthető módon. Ez a mű nem tankönyv, hanem útmutató; célorientált módszerek gyűjteménye. A benne szereplő ötleteket, javaslatokat főként azok hasznosíthatják, akik egy számítógép-kezelési tanfolyamon legalább alapfokú szövegszerkesztési ismeretekre tettek szert. Sajnos ezek a tanfolyamok, meglehetősen elnagyoltan foglalkoznak ezzel a témával, nem térnek ki a speciális alkalmazásokra. A számítástechnikai szakkönyvek legtöbbje pedig érthetetlen, általában szakértők írják szakmabelieknek. A kezdőknek szánt tájékoztatókat sem tudja mindenki használni. A szakírók ugyanis hajlamosak megfeledkezni arról, hogy valamikor ők is voltak kezdők. Ennélfogva gyakran átsiklanak olyan részletek felett, amelyek szerintük magától értetődőek. A gyakorlattal nem rendelkezők számára azonban nélkülözhetetlenek az elhallgatott közbülső lépések, és ezek hiányában sokan nem boldogulnak ezekkel a szakkönyvekkel. Ez a mű viszont rendkívül aprólékosan, pontról pontra írja le a teendőket, így a kezdők is gond nélkül használhatják. Nem általánosságokat tartalmaz, hanem konkrét szabályokat, mélyreható útmutatásokat, és sok szakirodalmi utalást. Emellett részletesen tárgyalja a házilag könyvgyártás módjait. Végül hasznos tanácsokat ad a számítógép-, a kiszolgáló egységek-, és a különféle programok beszerzésével kapcsolatban.

Sajnos a fokozódó munkanélküliség, az infláció okozta anyagi ellehetetlenülés következtében egyre kevesebb ember engedheti meg magának, hogy könyveket vásároljon. Ezekre az ismeretekre azonban mindenkinek szüksége van, ezért kérem, hogy kiolvasás után adják kölcsön műveimet a barátaiknak, ismerőseiknek, hogy számukra is megnyíljon az öngyógyítás és lelki önsegélyezés útja, s ne legyenek kirekesztve világunk megújulásának folyamatából. Akik az előző kiadásokat is megvették, és az új könyvek birtokában ezekre már nincs szükségük, ajándékozzák oda azoknak, akik a korábbi változatokat sem olvasták.

Könyveim az Interneten is megtalálhatók az alábbi címen:

2003. június 30-án a Magyar Elektronikus Könyvtár honlapját lezárták, és az új könyvek, valamint a korábbi művek frissített változatai átkerültek az Országos Széchényi Könyvtár portáljára. Ezért könyveim újabb változatai a következő URL címen érhetők el: <https://mek.oszk.hu> Ebben a rendszerben téma szerinti osztályozásban lehet megtalálni a könyveket. Mivel ez meglehetősen hosszadalmas, egyszerűbb beírni a nevemet a kereső ablakba: **kun akos**, és a programmal megkeresni a műveimet. Ezt követően már csak rá kell kattintani a letölteni kívánt könyvre. Ebben a könyvtárban nem csak DOC, hanem PDF formátumban is hozzáférhető az állomány. Ezen túlmenően az egyes művek teljes terjedelemben, és WinZip-el tömörítve is letölthetők. A kiválasztott könyveknél megnyíló weblapok lehetőséget adnak az olvasói vélemények kifejtésére. A letöltési statisztika szintén erről a portálról nyitható meg. A letöltések számát átmenetileg befolyásolhatják ugyan a divathullámok, de az egyenletes növekedés biztos jele a maradandó értéknek, a tartalmas mondanivalónak. Az igazán jó könyvnek nem az a jellemzője, hogy egyszerre sokan elolvassák, hanem az, hogy évtizedek múlva is olvassák.

2003 őszén lehetőségem nyílt egy saját elektronikus könyvtár létrehozására. Így aki a legújabb változatokra is kíváncsi, műveimet a Kun Elektronikus Könyvtárból töltsse le. Ezek a rendszeresen frissített, tördelt változatok az anyag kinyomtatására, jegyzet minőségben való előállítására is alkalmasak. URL cím: <http://kunlibrary.net> (A MEK portálról is megnyitható az egyes művek weblapjának alján található **Forrás** mezőre kattintva.) Ha meg akarjuk tudni, hogy történt-e frissítés, nem kell mindegyik könyvet megnyitni, és az Előszó után ellenőrizni az utolsó mentés időpontját. A

„Frissítési dátumok” webkapocssal előhívható táblázatban minden fájl felhelyezésének dátuma megtalálható. (A fokozott vírusvédelem érdekében az összes állomány tömörítve van.)

2004 nyarán elindítottam egy folyóiratot „Ezoterikus Világ” címmel. Ennek az internetes folyóiratnak az a fő feladata, hogy hírt adjon az ezoterikus fejlesztések állásáról, a legfrissebb fejleményekről. Mivel ezen a téren még nem történt meg a sokak által megjövendőlt áttörés, és a technikai fejlesztések sem indultak el kellő mértékben, egyelőre nem árasztanak el bennünket a hírek. Meggyőződésem, hogy ez a folyamat magától nem fog beindulni, ezért ezzel a folyóirattal is igyekszem elősegíteni az első lépések megtételét. Emellett ez a fórum sok érdekes cikket, járulékos információt, és hasznos tájékoztatót tartalmaz. Itt fognak megjelenni a közérdekű olvasói levelek is. Az „Ezoterikus Világ” csak a Kun Elektronikus Könyvtárban található meg.

Időközben ennek a folyóiratnak a Viccek, humoreszkek, anekdoták című rovata önálló könyvvé terebélyesedett. A közel 11 500 vicc több mint 300 vicckönyv, viccújság és anekdotagyűjtemény feldolgozásával jött létre. Az elmúlt száz év magyar „vicctermésének” színe-javát tartalmazza. Az új nemzedék számára a politikai viccek megértését Lábjegyzetek és Megjegyzések segítik. A fiatalok védelme érdekében az Erotikus viccek külön kötetben szerepelnek. (Közel 200 gasztronómiával kapcsolatos vicc átkerült az Reformételek ínycsekknek című szakácskönyvem V. fejezetébe.) Ugyanitt jelentősen bővült az egzotikus gyümölcsöket és zöldségeket ismertető rovat. 2007 tavaszán a 672 egzotikus gyümölcs és zöldség leírását kiegészítettem egy fotóalbummal is. Az 13 464 képet tartalmazó 33 nyelvű album csak a <http://kunlibrary.net> honlapról tölthető le. Terjedelme: min. 900 MB. 2009 őszén készítettem egy 33 nyelvű albumot 550 kontinentális zöldségről és gyümölcsről is, ami jelenleg 11 042 képet tartalmaz, és a terjedelme 660 MB.

2013-ban a Viccek, humoreszkek, anekdoták című könyv kiegészült egy képgyűjteménnyel, amely humoros képekben megmutatja, hogy milyen volt életünk régen és milyen most. A 350 fotómontázs tanulmányozásával átfogó képet kaphatunk fejlődésünk nem minden téren kedvező menetéről. A II. kötetet egy kabaréjeleneteket és bohózatokat tartalmazó lista zárja, melynek segítségével meghallgathatjuk, illetve megtekinthetjük a magyar kabaré legszínvonalasabb jeleneteit. 2013-ban készítettem egy könnyűzenei slágerlistát is, amely 1931-től napjainkig az összes magyar slágert tartalmazza. Az előadó nevének kiválasztása után pár másodperc múlva meghallgathatjuk, illetve videoklip formájában megtekinthetjük kedvenc dalainkat a YouTube-on. Jelenleg 8375 dal található ebben a gyűjteményben, több mint 57 944 változatban.

Ezek a művek egyelőre csak az Interneten érhetők el. Annak érdekében, hogy a számítógéppel nem rendelkezők is hozzájuthassanak a bennük található információkhoz, ez úton keresek támogatókat a nyomdai megjelentetéshez. Kérem, hogy aki szívügyének tekinti ezeknek az ismereteknek széles nyilvánosság elé tárását, adományával segítse elő az ehhez szükséges összeg előteremtését. Pénzküldeményeiket a következő számlaszámra befizetve juttathatják el hozzám: **HU45 1090 0028 0000 0014 3499 0019. UniCredit Bank.** Amennyiben sikerül előteremteni a magánkiadáshoz szükséges összeget, ezek a könyvek nonprofit kiadványként, szerzői honorárium és kiadói árrés nélkül fognak megjelenni. Közreműködésüket előre is köszönöm.

TARTALOM

EZOTERIKUS VILÁG.....	1
BEVEZETŐ	1
Életképek	5
<i>(Szüleik feje tetején táncoló gyerekek. Nem korlátozott gyerek. Az ajándékozási rohamba belebetegszik a gyerek. Egy húsvéti nyuszi élménybeszámolója. A "mobilézés" nem teremt igaz barátokat. Zombi generáció. Trendi-fasizmus. Technikai problémák miatt leállt a Facebook, az Instagram és a Messenger. Idegenek ösztönös egymásra találása, majd kijózanodása az utcán. Elidegenedéssel keveredő bizalmatlanság és részvétlenség. Már a csendesen szemlélődőket sem tudjuk elviselni. Mikor válik valaki nagy íróvá? Csernobil utóhatása. Az utcára tesszük, majd örületbe kergetjük embertársainkat. A széncsaták hőse. Szegény gazdagok. Hajléktalanok leszünk, ha annak látszunk. Győző, akit Derszu Uzalának hívnak. A hajléktalanokhoz még a mentő sem siet. Anyák napi köszöntő. Megfagyott hajléktalan. Pénzért vásárolt diploma. Utcai lejmolók. Incidens a Tagore sétányon. Kínai piktogrammok egy lány nyakán. Idős néni a pénztárgép előtt. Besurranó tolvajok a kórházakban. Trükkös tolvajok járnak a falvakat. Verőlegényekkel behajtott uzsorakölcson. Falfirkával üzennek egymásnak a tolvajok. Megelőző vandalizmus. Két aranyérmes nyertünk doppingolásban. Kulturálatlanságunk a közlekedésben is megnyilvánul. Úton-útfélen püföljük egymást. Már szórakozni sem tudunk. Elállatiasodásunk újabb foka a kereskedelmi televíziókban. Már a művészetek terén is az állatokkal versenyzünk. Áldozattá vált családanya. A férfiak még mindig nem tudnak kulturáltan viselkedni a nőekkel. AIDS fertőzöttek aránya a világban; A növekedés fő oka a nők elleni erőszak. Internetszerilem. Szemérmetlen lányok. Szépségversenyekre kényszerített gyerekek. Butikbabák a pult mögött. Szextelefon. Tanárnő a pornóiparban. Magyar gésák. Diplomás prostituáltak. Magyar prostituáltak Németországban. Alkalmi kurválkodás Dubajban. Önként vállalt menetek. A szexiparos.)</i>	
Kényes témák.....	72
<i>(Újabb Holocaust a láthatáron. A cigányok egy része nyíltan bevallja, hogy nem is akar dolgozni. A roma gyerekek deviáns viselkedése lehetetlenné teszi az iskolai tanítást. Megélhetési fortélyok. A homoszexuálisok hivalkodó magatartása az újfasiszták malmára hajtja a vizet. A Vér és Becsület kulturális egyesület újabb felvonulása.)</i>	
Érdekességek a nagyvilágból.....	89
<i>(Pink TV. Sao Paulo-i LGBT Parade. Jelentés az azonos neműek házasságáról. Norvégia a melegek Paradicsoma. Amerikában börtönbe zárják a homoszexuális párok összeadását elutasító papokat. Ha így megy tovább, a pedofília a természetes szexualitás egy fajtája lesz. Nőtartásdíj helyett férfitartásdíj. Yoko Ono meleghymnusa. Új nemi betegség Hollandiában. Fiú legyen, vagy lány? A transznemű fiatalok körében abnormálisan magas a depresszióra és öngyilkosságra való hajlam. Liberális diktatúra? Nyomul a Black Lives Matter mozgalom. Svédországban betiltják a nemeket, és bevezetik a nemi semlegességet. Az Európai Unió országainak közintézményeiben sora tiltják be a karácsony ünneplését. Miss. HIV. Narkós társasjáték. Buzibomba. Magas büntetés az erkölcs védelméért. Prostitúciótörvény Svédországban. Kuplerájlátogatás bankhitelből. Robotkurva Svájcban. Fotómodell rendőrnő. Elárverezett szüzesség. Mi foglalkoztatja manapság a nőket. Korunk hölgyeinek jelmondata: Orgazmusból sosem elég! Szexuális játékszerek. Szakmájukkal hódító férfiak. Spermadonor tartásdíjat fizet. Politikusaink által vezérelt erkölcsi bomlasztás. Svédországban megtiltották az ebéd előtti imádkozást egy keresztény óvodában. Ateista temető Svédországban. Vészesen fogy az osztrák katolikus hívők tábora. A nők bármikor robbanó bombává váltak; Már megközelíteni sem tanácsos őket. A házasság lassan különködésnek számít. Miért nem szülnék a német nők? Gyermekvédelmi törvény Nagy-Britanniában. A házimunka véd a mellráktól. Egy angol férfi leckét adott nekünk állampolgári felelősségből. Világhírnévre tettünk szert az athéni „koksziolimpián”. A hároméves kislányokat arra tanítják, hogyan kell védekezni a terroristák ellen. A szuperintelligens nő munkanélküli.</i>	

Mennyit érnek a tesztvizsgák? A másokat segítő emberek tovább élnek. Szégyenlős munkanélküliek Japánban. Észrevétlen halott Brüsszelben. A mindent tőrő papucsállatka. A latin nyelv megújítása. Adóbedobolás Indiában. Adósságbehajtás angol módra. Riasztás ludakkal. Humoros ítéletek. Randalírozó télapók. Egy amerikai kisgyerek lebuktatta a körözött apját. Ivóhely-meghatározó alkoholistáknak. Műholdas helymeghatározó prostituáltaknak. Pánik egy kínai iskolában. Sony Rolly. Ismét divatba jön a léghajó. Szélvitorlás gépkocsi. Okos hajkefe. Mózes effektus.)

A világ globalizálódása 118

(Világrészek közeledése. A munkabérek kiegyenlítődése. Egzisztenciaharc az osztrák és magyar fogorvosok között. Angol fogturizmus. Állásárverés az Interneten. A telekommunikáció fejlődésével az alkalmazottaknak már a szabad idejükben is munkaadójuk rendelkezésére kell állniuk. Felcserélt levél. Anyagias világunk tévútra vezette a nőket. Bulyovszki Lilla az emancipáció előfutára. Jászai Mari tragikus élete. Hollósi Ilona a nemzet csalogánya. Blaha Lujza, a magyar nyelvű színjátszás apostola. Hol van már a régi, szép diákélet. A mezőgazdasági támogatások leépítése az Európai Unióban. Már a nyugati világban is nagy a létbizonytalanság. A munkanélküliek jelentős része nem is akar dolgozni. Modern mese. Munkahely-exportálást tiltó törvény Amerikában. A munkaerő ára Európában. Törvényes adócsalás a globalizáció égisze alatt. A szociális juttatások kényszerű megnyirbálása. A pénz, jótékony körforgása. Adómorál Svédországban. Rendszerváltás utáni vadkapitalizmus. Egy kirúgott pénztárosnő története. A Lidl áruházlánc pénztárosainak helyzete. A multik megtanítottak bennünket viselkedni. Szabó Juliska, az újkori cseléd. Super woman. Világ háziasszonyai, lázadjatok! A hímsovinizmus megnyilvánulása. Diplomás cselédek. Diplomás szakmunkások. Török vendégmunkások Németországban. Kölcsönös előítéletek. Bevándorlók vissza a feladónak. Európában csődöt mondott a multikulturalizmus. A paradigmaváltás után óriási munkanélküliség várható. Európa gazdag országai nem tudnak megszabadulni az illegális bevándorlóktól. Öröklődő munkanélküliség. A munkaerőpiac nem tart igényt az 50 éven felüliekre. A globalizáció termékei. Svájci gazdaságpolitika. Tina Turner félresikerült táskavásárlása. Ikerfoglalkoztatás. A munkanélküliség megoldása munkaidő-csökkentéssel. Trafikok koncesszióba adása. Ma még az álláskeresőknél a kiválasztás fő kritériuma a testmagasság, a hangszín és az illat. Fejvadászok munkaerő-kiválasztási módszerei. A nemzetiségek közötti összekötő híd kihasználása.)

A bürokrácia útvesztői 171

(Útlevelekérelem: doktor, vagy nem doktor? Az ombudsman által kifogásolt lógásgátló. A dohányzásellenes mozgalom túlkapásai. Tisztelt Ház vagy Nyilvános Ház? Humoros videoklip a parlamenti üzelmekről. A rendőri intézkedések szigorodása Hollandiában. Viagra ajánlat hivatalos levélben. A földesúr mobilszáma. A bürokrácia valódi oka Magyarországon. Nemzetiségi gyűlölködés által vezérelt bürokrácia. A világ az agyonbonyolítás irányába halad. Ennek az irányzatnak fő képviselője a Microsoft.)

Modern Biblia 181

(Ádám első felesége Lilith, egy Földön kívüli lány volt. Jézus születésekor megállt az idő. A kíváncsi bábának eltűnt a keze. A gyermek Jézus csínytevésai. A Megváltót mágiával vádolták. Szent István király életét az angyalok védték. Szent Margit teteme romolhatatlanná vált. Szent Rita élete.)

Az élet mozgatórugói..... 185

(Nincsenek véletlenek. Abraham Lincoln pályafutásának kezdete. Rendhagyó megemlékezés az aradi vértanúkra. Batthyány özvegyének átka. Az 1956-os forradalom leverése megadta a kegyelemdőfést a kommunizmusnak. Az anakronisztikus értékrend a fejlődés kerékkötője. A német államvasútnál már belátták, hogy: „Jobb a sűrű fillér, mint a ritka forint”. Isten nem egyenlő arányban osztja szét a világ javait. Tanmese a fiatal aszkétáról. Mindenki olyannak látja az embereket, amilyen ő maga. Tanmese a társadalomba való beilleszkedésről. A Hamisság ellopta az Igazság ruháját. A gazdag- és a szegény ember viselkedése. Cincinnatus, az ideális államférfi. Továbbra sem becsüljük szellemi nagyjainkat. A MEK és a DIA összevetése. A változtatásokat ne rajtam kezdjék. Elszlummosodott Budapest. Bűnhődésünk oka: szellemi értékeink elherdálása. Vírusmentes

SARPO burgonya. Dr. Horváth István: Antikoleszterin antitest. A golyóstoll igaz története. A magyar öngyilkos nemzet. Nekünk Mohács kell! Az Európai Unió is lemaradt a versenyben. A tudás önmagában mit sem ér, ha nem párosul gyakorlati ismeretekkel. A hangyáktól is tanulhatnánk. A paraszt és a számar.)

Fejlődésünk buktatói..... 214

(Egy "istennő" két arca. Németországban sem lesz mindenkiből milliomos. A szegénység és a gazdagság relatív fogalom. Közhelyek eloszlata a pénzzel kapcsolatban. Unalomba fullad az életünk. A pillanatnyi öröme nem hoznak megnyugvást. A középkorban még voltak erkölcsi értékek. Zsákutcában még a jólét sem boldogít. Egy naiv besúgó bűnbánata. Besúgó szeretnék lenni. A Facebook az NSA-t is felülmúlja kémkedésben. Szepes Mária: Raguel hét tanítványa. Áldemokratikus törvényeink nem hagynak bennünket fejlődni; A családtagok egymásra uszítása helyett normális életkörülményeket kellene teremteni. A fiatalok elfelejtenek felnőni. Irtóhadjárat egy amerikai egyetemen. A pedagógusok nem nevelhetik a gyereket. Dombóvári Gábor: Életkép – blogbejegyzések. Agyondemokratizált életünk sekélyessé teszi a kultúránkat. Lepusztult Magyarország. A balkáni állapotok felszámolása sokat segíthetne a turizmus fellendítésében. A magyar futball "mélyrepülése". A közszolgálati rádió és televízió irtó hadjárata a YouTube-on. Pénzsóvár jogdíjörökösök. Dívik a talmi, a tartalmatlan szemét a könyvpiacra. Megrótt jurtalokok. Az elégedetlenség a demokrácia fennmaradását veszélyezteti. A szegények már föladták. Kolduló gyermekek. A világ lakosságának életszínvonala. Naszreddin Hodzsa és a besurranó tolvaj. Egy fiatalember megpróbáltatásai. Nagy dolgokra született bűnöző. A jövőben a gyerekekhez való hozzáállás meg fog változni. Al Capone. Dillinger istenkomplexusa. A kereskedelmi tévécsatornák élen járnak az erkölcsrombolásban. A paradigmaváltás legnagyobb akadálya a lustaság, a nemtörődömség. Érdemes-e megmenteni a világot? Bunkódömping. A szipuzó fiú. Nőstény ragadozók. A Valentin nap ünneplése. A szingli férjet keres. Egy szingli rontáslevétellel és szerelmi kötéssel keresi a partnerét. Elszállt szinglik. Jön egy királyfi tán. Miért vagyok szingli? Nagyszonyunk hazajött megmenteni a hazát. Az adott szó ma már nem ér semmit. Egy régi kor végén, és egy új kor hajnalán élünk. A Georgiai Tanúkövek megsemmisítése)

Technikai újdonságok 277

(Bóján ringatózó spirális szélmotor. Az OLED térhódítása küszöbön áll. A digitális információ-tároló tartóssága. Védekezési mód a másodlagos röntgensugárzás és a radioaktív sugárzás ellen. Még mindig a papír a legjobb adattároló.)

Az ezotéria műszaki alapjai..... 279

(Biefeld-Brown effektus. Lifter.)

Ufológia..... 279

(Valiant Thor most is a Földön tartózkodik. Kennedy elnök beszéde. Japán háborúra készül az UFO-k ellen. Földönkívüliek leemelték egy texasi ház tetéjét. Tangaly rejtélyes sziklarajzai. A Magasabb Intelligenciával kapcsolatban álló kutya. Interjú Nancy Talbottal. Üreges Hold. Garázok a Kárpátok gyomrában. A Jarga civilizáció bemutatkozása. A legfejlettebb földönkívüli civilizációk unatkoznak.)

Parapszichológia 296

(John Wilson kezében megjavulnak a tönkrement tárgyak. Matt Perkinsnek megmondják a gépek, hogy mi a bajuk. Rocky a szívgyógyító kutya. Simon mágus vetekedése Péter apostollal. Mel Gibson: A passió és a Terminátor IV című filmek forgatásának hányattatásai. Churchill a túlvilági erők védelme alatt állt. Egy indiai kislány emlékezett előző élete tragédiájára. Schönborg és a 13-as szám. Tejivó szobrok.)

Reformépítészet 302

(Nálunk tiltják, Nyugaton támogatják a bioépítészetet. A régi építőanyagok tiltása lehetetlen helyzetbe hozta a szegényeket.)

Környezetvédelem 304

(Ökológiai lábnyomunk növekedése a Föld túlhasználátát eredményezte. A növény-és állatfajok rohamos pusztulása. Esztelen erdőirtás. Dorothy nővért kivégezték. A dán disznók tönkreteszik

az Északi-tengert. A környezetgyilkos hús. A tengerfenékre pumpált szén-dioxid időzített bomba. A kormány engedélyével tovább szemetelhetünk. Az alternatív energiahordozók arányának növelési módja Magyarországon. Napelemhasználat világszerte. Az atomerőmű létjogosultsága. Erőműveink sorsa. Üzemanyag műanyag flakonokból. 130 éves kínai bányatűz. A kínai gazdaság az összeomlás felé tart. A biztosító társaságok 2004. évi jelentése. "Demeter" kertművelés.)

Kiütkeresés 316

(Tudósítás a szkeptikusok konferenciájáról. Eszter harca a rákkal. A hipertermia sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Az orvosok nem hagyják meghalni a gyógyíthatatlan betegeket.)

Természetgyógyászat 319

(A dohányzó szülők gyermekei gyengébben teljesítenek. További tapasztalatok a Life Energy készülék használatával kapcsolatban. A pi-vízzel kapcsolatos vizsgálatok kiterjesztése. Kaliforniában 14 év alatt tilos a szoláriumhasználat. Vércsoportdiéta. So Easy méregtelenítő módszer. A krónikus székrekedés megszüntetése, a virágporallergia tüneteinek visszaszorítása. Az indiai útifűmag korpa, a lenmagliszt és a chia mag béltisztító hatása. A PPY3-36 hormon ígéretes fogyókúra szer. Gyógyító böjt. Fogyasztás bélflóra-átültetéssel. Az istállópor immunizálja az allergiát. A kínai gyógynövénykészítmények mérgező hatása. Gyógyszerek mellékhatásai. Nyelvdiaгностика.)

Az ezotéria lejáratói 337

(Kontár hipnotizőr. Sok módszer, kevés eredmény. Az azonos gyógy mód nem használt a körmöknek sem. Az energiaadástól nem múltak el a bélproblémák. Szektavezető kineziológus. Az ezotéria vámszedői. Szélhámós szakírók. Megtévesztett kutatók, hamis leírások a mennyországról.)

A természetgyógyászat hatékonyságának bizonyítékai 341

Közérdekű levelek 353

(Tanácstalan lányok, útkereső fiatalok. Az erőltetett párkeresés nem vezet eredményre. Idézet hivatalos levelekből. E-mail levelek. FIGYELMEZTETÉS. Aki segíteni akar, azt kuruzslónak, sarlatánnak minősítik. A gazdag nyugati országoknak sem kell a segítség. A milliárdosokat sem izgatja világunk pusztulása. A Kun Elektronikus Könyvtár tönkretétele.)

Gasztronómia 457

(Miért nem kapható nálunk ehető kenyér? Hamisított rozskenyér. Biokóceráj. Műanyag tejtermékek. Élelmiszerek „fűrészpórral” dúsítása. A tartósítószer fokozza az allergiát. A Coca-cola káros hatása. Kezdő háziasszony a húsboltban. Korunk lányai, asszonyai nem tudnak főzni. Szélhámós mézszáros. Slow Food mozgalom. Clean Program. Indiai ifjú és a húsevés. Kollektív öngyilkosság egészségtelen táplálkozással. Vértorta receptje. Pacsirtanyelv-pástétom. Egymásnak ellentmondó táplálkozási tanácsok. Zabálunk és hanyunk. A jó és rossz szénhidrátok hatása. Dániai intézkedés a szívbetegek visszaszorítására. A kurkuma véd a leukémia ellen. Szőlőtörkölyből komposzt. Parlamenti ebéd negyedáron. A hazai mezőgazdasági termelők tönkretétele. Az Európai Unió sajátos állattartási rendelkezései. HACCP minőség-ellenőrzési rendszer.)

UTÓIRAT 545

KÖNYVEIM ÁTFOGÓ ISMERTETÉSE 546

TARTALOM 555

**A gyakorlati alkalmazásból eredő esetleges
személyi, dologi és vagyoni károkért
a szerzők, valamint a kiadó
nem vállalnak semmilyen felelősséget!**

© Kun Ákos
Budapest, 2023.

E-mail: info@kunlibrary.net
kel@kunlibrary.net
kunlibrary@gmail.com

Az aktuális hírek fő forrása:

